Şeytan İncili'nin yazarı

PATRICK GRAHAM

KIYAMET

ROMAN

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1599
Bestseller Roman: 697

KIYAMET
PATRICK GRAHAM
Özgün Adı: L'Apocalypse Selon Marie

Editör: Zeynep Tür
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017
ISBN: 978-605-299-081-0

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

PATRICK GRAHAM

KIYAMET

Fransızcadan Çeviren:
HAKAN TANSEL

PEGASUS YAYINLARI

Holly karakterine esin veren

on iki yaşındaki kızım Charlotte Marie Graham'a.

"Şu an Şiva'yım ben, dünyaların yok edicisi."
Profesör Robert Oppenheimer,
Manhattan Projesi Müdürü,
16 Temmuz 1945,
New Mexico çölünde
ilk plütonyum bombasının
patlatılmasından hemen sonra.

"Şu andan itibaren, hepimiz orospu çocuğuyuz."
Kenneth Brainbridge,
Manhattan Projesi Müdür Yardımcısı'nın,
Oppenheimer'a cevabı.

Yazarın Notu

İleriki sayfalarda, 2005'te New Orleans'ı kırıp geçiren Katrina kasırgasını tanıdığını sananlar olacaktır. Alakası yok. Benim fırtınamın adı Katrina değil, Holly. Üç sene önce New Orleans'ı vurmadı. Ama yaklaşıyor. Daha birkaç gün önce, Bahamalar'ın açığında basit bir tropikal basınçtan ibaretti. Ama birkaç saattir kabarıp okyanusun tenine ilk dalgalarını kazarak hızlanıyor. Sudan duvarlar kıyılara akmaya başladı bile. Kıyamet başlıyor.

I

DADDY

1

"Marie?"

"Uyumuyorum. Uyumadığımı düşlüyorum."

Özel Ajan Marie Parks'ın gözleri kapalı. Geniş bir divana uzanmış, odaya işleyen odun ve puro kokularını soluyor. Dışarıda, camı gölgeleyici filmle kaplı kapının ardındaki villa terasında, çocuklar top oynuyorlar. Marie, daha aşağıdaki caddelerde kornaların ve birkaç siren sesinin yankılandığını işitiyor. Rio de Janeiro'nun daha uzaklardan gelen uğultusunu, insanların büyük mırıltısını duyuyor. Şehrin ağır ağır nefes alıp verişini...

"Sigara içebilir miyim?"

"Hayır, Marie. İçemezsiniz. Uyurken yatağınızda sigara içmiyorsunuz, öyle değil mi?"

"İçiyorum. Hükmettiğim tehlikelerden biridir. Bundan hoşlanırım."

Kırışan kâğıt sesi. Doktor Cooper notlarını karıştırıyor. Sesi kulak tırmalıyor. Tütün tiryakilerine has bir ses.

"Dosyanıza göre, hayatınızı seri katillerin peşinde koşarak geçiriyormuşsunuz. Uyurken sigara içmek kendinize ait bir sorumluluk. Bu sizin için değişik olmalı."

"Uçurumun kenarında gözlerim kapalı dolaşmam gibi mi yani?"

Marie belli belirsiz gülümsüyor.

"Küçükken, bir uçurumun kenarında yürüdüğümü hayal ederek kaldırım kenarlarından ilerlerdim. Bayılırdım bunu yapmaya."

"Bunu mu hatırlıyorsunuz?"

Marie camlı kapının arkasında oynayan çocukları dinliyor. Top cama geliyor. Doktor Cooper hafifçe irkiliyor. Terasta çınlayan bir kadın sesi birkaç Portekizce kelime ediyor. Çocuklar toplarını alıp uzaklaşıyorlar.

"Hayır, o bir hayal. Sık sık tekrarlanan bir görüntü. Ama öyle gerçek ki, bazen bir anı olduğu hissine kapılıyorum. Hani şu, hafızanızda dalgalanan sıcak kum ve güneş kremi kokuları gibi. Tatil kokuları..."

"Artık bellek yitimi. Beyniniz hatırladığını unutmuş. Boşlukları koku ve gürültülerle dolduruyor. Hafızayla yeniden temas kurmaya çalışmak için, öbür duyulara başvuruyor. Gözleriniz hâlâ kapalı mı?"

"Evet."

"Hayalinizdeki küçük kız kaç yaşında?"

"Sekiz. Belki de on. Bildiğim tek şey, o günün onun yaşgünü olduğu."

"Kaldırımın kenarından mı yürüyor?"

"Evet. Denge sağlamak için kollarını iki yana açarak ilerliyor. Kış mevsimi. Soğuk hava ciğerlerini yakıyor. Kafasını gıdıklayan, kalın yünden bir beresi ve eldivenleri var. Ağzının içindeyken ılık, burnuna değdiğinde buz gibi nefesinin dudaklarından kayışını hissediyor. "

"Nerede bulunuyor?"

"Boston, Massachussets. Boston'ın kışını bilir misiniz, Doktor?"

"Hayır."

"Soğuk ve sessiz geçer."

Marie, Doktor Cooper'ın koltuğunda kımıldadığını duyuyor. Takım elbisesinin hafif, pamuklu kumaşı deriye sürtünüyor. Birkaç kelime karalıyor.

"Ne kokuyor?"

"Katran, ölü yaprak ve lağım buharı. Taş ağızlardan çıkan şu ılık sis. Kusmuk ve ıslak naylon torba kokusu."

Marie'nin burun delikleri açılıyor.

"Uçak benzini de kokuyor."

"Uçak benzini mi?"

"Evet. Az önce East Somerville'in tuğladan yapılmış apartmanları üzerinden bir 747 geçti. Logan Uluslararası Havalimanı istikametine. İnişe geçmek üzeredir."

"O gün neler oldu?"

"Haçlı katiller[1]."

"Efendim?"

"Biraz önce, seri katillerin peşinden koştuğumu söylediniz. Ben Haçlı katillerin izini sürüyorum."

"Ne fark var?"

"Seri katil, kendisini cinayete iten müthiş gerilimi dindirmek, artık ıstırap çekmemek için öldüren içgüdüsel biridir. Oysa Haçlı katil ihtiyaçtan değil, canı istediği için öldürür. Sesler duymaz ve Tanrı'ya itaat etmez. Gayet iyi yerleşmiştir ve bol bol seyahat etmesine imkân veren iyi bir işi vardır. Öldürmek için ondan faydalanır. Yapmayı sevdiği şey budur ve onu iyi yapar."

Doktor Cooper'ın dolmakalemi kâğıda takılıyor.

"Niye özellikle o katilleri kovalıyorsunuz?"

"Çünkü onları hissediyorum. Nasıl çalıştıklarını biliyorum."

"Sizi korkutan bu mu?"

"Nasıl yani?"

"Onlar gibi olmak düşüncesi?"

"Sizi korkutur muydu bu?"

"Korkudan ölürdüm herhalde."

---

1 *Cross-killers*. Yazarın ilk kitabı Şeytan İncili'yle bütünlük taşıması için bu şekilde çevrilmiştir. (ç. n.)

2

Bir sinek vızıldıyor, camlara çarpıyor ve uçuşuna körlemesine devam ediyor. Doktor Cooper gözleriyle onu takip ediyor. Söyleyeceği kelimeleri arıyor.

"Boston'da, kaldırımın kenarında kendini korkutma oyunu oynayan şu küçük kıza dönsek, nasıl olur?"

"Uçurumun kenarında mı demek istiyorsunuz?"

"Nasıl isterseniz."

"Kız ilerliyor. Bir araba onu sıyırarak geçiyor. Çok yavaş gidiyor. Aralık pencereden puro kokusu geliyor. Meyankökü ve saman dumanı karışımı bir koku. İsli jambonu andıran ama et kokmayan bir şey. Anladınız mı?"

"Odun kokusu var ama et kokmuyor."

"Evet, ta kendisi. İsleme odası kokusu bu. Gürgen, meyankökü ve saman. Kanser makinesi."

"Bu da mı korkutur sizi?"

"Ne?"

"Kanser."

"Evet ama bundan hoşlanırım. Savaşamayacağım bir şeyden korkmak hoşuma gidiyor. Akciğerlerim irin dolu, nefes alıp verdikçe göğsüm ıslık çalarak ölmek isterim. Sağlıklıyken ölmek düşüncesinden nefret ediyorum. Öylesi bana ahlak dışı geliyor."

Doktor Cooper dosyanın sayfalarını çeviriyor.

"Hayaller nasıl başladı?"

"Saatte yüz altmışla, kütük yüklü, otuz tonluk bir kamyon ve bir karavan çarpıştı. Ben de karavandaydım."

"Kim kullanıyordu?"

"Mark, kocam. Öldü."

"Başka kim vardı?"

"Kızımız. Adı Rebecca'ymış galiba."

"Bundan emin değil misiniz?"

"Komadan çıktığımda, öyle dediler. Adının Rebecca olduğunu söylediler. O ve Mark'ın fotoğraflarını gösterdiler. Onları tanımadım."

"Bu duruma 'prosopagnosia' deniyor. "

"Neymiş o?"

"Yüzleri tanıma, ayırt etme yetisinin kaybı. Büyük travmalara maruz kalıp temporal korteks bölgesine şiddetli bir darbe yiyenlerde sık görülür. Mamafih siz onlar olduklarını biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Doktor, babanızın gerçekten babanız olduğunu nasıl bilirsiniz?"

"Bilmem."

"Çünkü bunu size anneniz söyler."

"Bir anne bu konuda yalan söylemez."

"Hayır. Ama yanılabilir."

Marie yazın nemli sıcağı tarafından ezilen Rio de Janeiro'nun mırıltılarını dinliyor. Klimaların vızıltısını. Yüzünü saran buz gibi havanın esintisini. Uzaktan, iyice aşağılardan müzik gürültüleri ve sesler işitiliyor. Copacabana ve Ipanema plajlarının uğultusu. Beyaz kumları istila eden Riolular[2], biraz biber ve bir dilim yeşil limonla güzelleştirilmiş karides şişlerin tadına bakıyorlar. Karideslerin lezzetini hatırlayan Marie'nin ağzı sulanıyor. Dört gün önce, Berlin'den gelen bir uçaktan indiği zaman, oteline uğrayıp mayosunu giymiş ve yürüyerek İpanema plajına gitmişti. Solda Pao de Açucar Tepesi ve Rio Körfezi, onun arkasında da 'favela' denilen, Tepeler[3]'e oluklu sac ve çimentodan müteşekkil bir cüzam gibi asılmış, salkım salkım gecekondu mahalleri. Rio'nun bin tepesi.

Marie, çalınmasını istemiyorsa eşyalarını kuma gömmesi gerektiğini açıklayan bir grup bakır tenli Riolunun dalgacı bakışları altında, çantasını yere bırakmıştı. İçinden havluyla bir kutu ucuz güneş kremi çıkarıp beyaz derisine sürmüştü. Sonra, ayaklarını yakan kumun tadını çıkararak serin suları bilek ve baldırlarını saran okyanusa kadar

2 Cariocas. (ç. n.)

3 Morros. (ç. n.)

yürümüştü. Suyun gövdesini okşar gibi sarmalayışını hatırlıyordu. Denize giren kalabalığı dirsekleriyle itelemiş, göğüs ve omuzlarına çarpan dalgaları hissettikçe onlarla birlikte gülmüştü. Tuz ve balık kokuyordu.

"Altı aylık komadan uyanınca, cinayet görüntülerinin istilasına uğramaya başladım. Kayıp küçük kız çocukları ve katiller görüyordum. Santa Monica'da bir psikiyatr bazen böyle şeyler olduğunu açıkladı. Tepkisel medyumluk sendromu. Şansım yok."

"Soruşturduğunuz cinayet sahnelerini yeniden yaşadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Ölümlerinden hemen önceki saniyelerde, Haçlı katillerin kurbanlarının yerlerine geçme yeteneğini geliştirmeye başladığımı söylemek istiyorum. Bir olay mahallinde hep bu geliyor başıma. Gözlerimi kapayıp gerçekle teması kaybediyorum ve kurbanın bedeninde uyanıyorum."

"Katilin yerine geçtiğiniz olmuyor mu hiç?"

"Hayır. Dediğim gibi: Katilleri hissediyorum."

"Hissetmek?"

"Sadece yanlarından geçsem bile hemen hissediyorum. Kalabalığın içinde bir kişinin arkasında bıraktığı kokuyu içime çekerek dahi, o şahsın bir katil olup olmadığını söyleyebilirim size. Daha önce mi öldürdüğünü, yoksa bunu yapmaya mı hazırlandığını da."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bunun önemi yok. Yapabiliyorum işte, hepsi o kadar."

"Ya olay mahallerinde?"

"O farklı. Aldıkları zevki hissediyorum. Öldürürlerken, onlarla beraber ben de zevk alıyorum ve aynı zamanda, katlettikleri kurbanın postuna bürünmüş oluyorum. Katıksız dehşet, mutlak ıstırap ve büyük zevk. Keşke siz de deneyebilseniz, doktor, dünyanın bütün lunaparklarındaki adrenalin oyuncaklarına bedeldir."

3

Marie yarı bilinçsiz hale geçince, sessizliğin nabız atışlarını yakalamayı başarıyor. Parkeden gelen gıcırtıları, Doktor Cooper'ın kol saatinin tik-taklarını, sineğin hafif vızıltısını. Bir balonun içinde olduğu ve artık Rio'nun uğultularını algılamadığı izlenimine kapılıyor. Tıpkı uyuyabilmek için midesini bir sürü ilaç ve cinle doldurduğu zamanlardaki gibi, zihinsel kalkanının ardına sığınmış, psikiyatrın dosyasını karıştırışını dinliyor. Adam bir sayfaya not düştükten sonra kalemini elinden bırakıyor.

"Marie?"

"Evet."

"İsterseniz, hayallerinizdeki katile dönelim."

"Hangisine?"

"Boston'dakine."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Arabasında oturmuş, kaldırım kenarında yürüyen küçük kızı seyrediyor, öyle mi?"

"Evet."

"Onun bir katil olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Kokusundan.

"Purosununkinden mi?"

"Hayır, öbürü. Katil kokusu. Şiddetli, saldırgan, çok yoğun bir kokudur. Karşılaştırmak gerekse çocuk katillerinin amonyak koktuklarını söylerdim. Amonyak kokladığınızda zihninizi delip geçen şu ışıltılı oku bilirsiniz. Çocuk katilleri de öyledir biraz."

"Ya diğer katiller? Onlar ne kokuyorlar?"

"Tecavüzcüler tıkanmış kanalizasyon kokarlar. Boğaz kesicilerse çürümüş et. Mistik katiller, pislik, idrar ve ter kokarlar. Kimi zaman, bazı caniler bu kokuların hepsini bir araya toplarlar."

Doktor Cooper burnunu çekiyor. Yine boğazını temizliyor

"Daha sonra ne oluyor hayalinizde?"

"Araba kız çocuğunu geçip biraz ileriye park ediyor. Adam farları ve kontağı kapatıyor."

"Araba ne marka?"

"Zeytin yeşili bir Oldsmobile."

Doktor Cooper'ın kaleminin sesi.

"Küçük kız ilerliyor. Evinin basamaklı sekisinin korkuluğuna ulaşmasına birkaç metre kaldı sadece. East Somerville'de oturuyor, demiryoluyla Interstate 93 otoyolu arasına sıkışmış küçük bir tuğla evde. East Somerville'i bilir misiniz, doktor?"

"Hayır."

"Çalılıklar içinde apartmanlar ve minik bahçelerini böğürtlen bürümüş birkaç mahzun ev. Bir tarafta benzin buharları ve otoyol gürültüsü, diğerinde batıya giden yük katarlarının bitmek bilmez patırtısı. Evin tam karşısında bir makas var ve vagonların raylara çarpan her tekerleği bir cehennem gürültüsü çıkarıyor. Uçurumun canavarları bunlar işte. Gürültü ve kokular."

"Kız katili hâlâ görüyor mu?"

"Evet. Gözkapaklarının arasından fark ediyor."

"Ne yapıyor adam?"

"Direksiyonda puro içerek dikiz aynasından kızın yaklaşmasını izliyor. Şapkası var. Parkasının yakasını kaldırmış. Boynunda bir atkı sarılı. Arada bir, deri eldivenli elini camdan dışarı çıkarıp purosunu silkiyor. Kaldırıma kül halkaları düşüyor. Kesik tırnakları andırıyorlar."

"Ya kız?"

"Sekiye ulaştı. Kurtuldu. Uçurum arkasında kaldı."

"Kapandı mı?"

"O asla kapanmaz. Kız yalnızca evinde güvendedir. Etrafta uçurumlardan, zehirli gazlar ve yıkımdan başka bir şey yoktur. East Somerville'in kaldırımları bu uçurumların üzerindeki yaya köprüleridir. Herkes onların kaldırım, sokak ve çıkmaz olduklarını sanır,

ama köprüdürler. Gerisi, öbür evler, boş araziler, otoban ve demiryolu uçurumlardır."

"Sakin olun, Marie. Gevşemeye çalışın."

Marie'nin boğazı kurudu. Ayaklarını sürüyerek sekinin basamaklarını tırmanan küçük kızın kederini duyumsuyor. Kız daha öleceğini bilmiyor. Birleşik Devletler'de yaptığı bitmez tükenmez seyahatlerinin birinden önceki gün dönmüş olan babasını düşünüyor. Babası alkolik bir kamyon şoförü. Sık sık annesini dövüyor. Kâğıt kalınlığındaki iç duvarlardan her şey duyuluyor. Deriye çarpan darbeler, alçak sesli küfürler ve hıçkırıklar. Ama önceki akşam, seviştiler. Farklı iniltiler. Değişik bir acı. Küçük kız bunun iyiye işaret olduğunu ve babasının yaşgününde belki annesini dövmeyeceğini biliyor.

"Marie, hâlâ burada mısınız?"

"Evet."

"Ne görüyorsunuz?"

"Kız kapının önünde durdu. Gözlerini açıyor. Ferforje ve camdan yapılmış sundurmada, annesinin az önce yaktığı çıplak bir ampul parlıyor. Kızgın camı bir minik sinek bulutu kaplıyor. Kanatları helezonik dumanlar çıkararak kömürleşiyor. Soğuk havada cızırdıyorlar. Gece çöküyor. Kız çocuğunun parmağı zile uzanıyor. Basıyor."

"Anahtarı yok mu?"

"Ha bire kaybediyor onları. Uçurumlarda yitiriyor."

Marie gittikçe daha güç nefes alıyor.

"Tamam. Antrenin yer muşambasına sürtünen terliklerin sesini duyuyor. Kilit şaklıyor, kapı açılıyor. İçerisi karanlık. Baharatlı ekmek ve patlamış mısır kokuyor. Kız içeri girip bere ve eldivenlerini çıkarıyor. Alnında annesinin soğuk dudaklarını hissediyor. Nefesi kalitesiz Bourbon viski ve kavrulmuş fıstık kokuyor. Anne yine Valium[4] almış. Bu, kızına nerede olduğunu soran sesinden anlaşılıyor."

"Ne cevap veriyor?"

4 Kuvvetli bir sinir ilacı. (ç. n.)

"Bu bir soru değil. İçinde bulunduğu durumda, annesinin umurunda bile değil zaten. Kız bir keresinde onunla uçurumlar hakkında konuşmaya çalıştı. Tek bir kere. Ama annesinin şaşkınlıktan büzülen dudaklarını ve fal taşı gibi açılan gözlerini görünce, vazgeçti. Gözleri uçurumlar kadar boş ve soğuktu."

"Sonra?"

"Kız merdivenden çıkıyor. Basamaklar ayaklarının altında gıcırdıyor. Odasının kapısı aralık. İçerisi toz ve sahte ahşap mobilya kokuyor. Küçük kız yatağına uzanıyor. Yaşgünü için hâlâ çok erken. Bir saat daha beklemesi lazım. Walt amcayla Bessie teyze gelene kadar."

"Sakin olun, Marie. Burada emniyettesiniz."

"Şimdilik. Walt amca gelip akşam yemeği yendikten sonra, hediyelerini açtığı ve dişlerini fırçalayıp yatmaya gittiği zaman, uyumayacağını biliyorum. Sessizliği ve zemin kattaki duvar saatinin tik-taklarını dinleyecek. Walt amcanın oda kapısının gıcırtısını. Amca onunkini itecek, beyaz ve koca göbeği kapı boşluğunu dolduracak. Sonra içeri girip kapıyı arkasından kapatacak. Küçük kızın korkacağını biliyorum. Canı da yanacak. Ölmek isteyecek. Amca gidince, kusacak. Yıkanmaya gidecek ve kusacak. Ama şimdilik, endişelenecek bir şey yok. Uykusu geldi. Sokak lambalarının stor dilimleri arasından süzülen soğuk ışığını seyrediyor. Gözlerini kırpıyor. Uykuya dalıyor."

4

Küçük kız birkaç hafta önce Marie'nin gecelerine yeniden musallat olmaya başlamıştı.

Marie onu iki senedir düşünde görmemişti. Oysa kurbanları hayallerinde yeniden görününce, yine bir katilin izinde olduğunu anlıyordu. Cellatlarının uzakta olmadığını ve onu yakalamaya daha önce hiç bu kadar yaklaşmadığını biliyordu. O zaman dosyayı yeniden açıp soruşturmayı tekrar sıfırdan başlatıyordu.

Bir hafta önce, FBI'ın, bütün dünya polislerinin fazlasıyla şiddet içeren, aydınlatmayı başaramadıkları cinayetlere dair raporlar gönderdiği nöbetçi laboratuvarlarının ekranlarına, *"border crime"* ibaresi taşıyan yeni bir cinayet düşmüştü. Profil uzmanlarının kaymak tabakası muhtelif icraat yöntemlerini elekten geçiriyordu. Marie Büronun *Daddy*, yani "Baba" adını taktığı şahsın izini bu sayede bulmuştu. Çocuklarını kaçırmadan önce ebeveynleri katleden biri için garip bir isim.

"Marie, hâlâ burada mısınız?"

Dosyaya göre, *Daddy* öldürmeye Aralık 1987'de, Boston'da başlamıştı. Hayallerindeki küçük kızın ailesiyle. Kuşkusuz bu yüzden, o kız çocuğu tekrar tekrar gelip Marie'nin gecelerine musallat olan tek kişiydi. On sekiz yıldır devam eden insan avında, Daddy her zaman polisin elinden kaçmıştı. 1989'da öldürmeyi kesmiş ama sonra cinayetler başka ülkelerde yeniden başlamıştı. Marie on seneden fazladır onun peşindeydi. Görüntülerin her tekrarlanışında, yeniden ava koyuluyor ve her seferinde *Daddy* elinden kaçıyordu. Çok hareket ediyor, son derece temkinli davranıyor, sık sık kimlik ve ülke değiştiriyordu. Birkaç aylık bir moladan sonra, Berlin'de tekrar öldürmeye başlamış ve sürek avını yeniden tetikleyen bu sonuncu cinayet olmuştu. Hep aynı ritüel. Marie onun izini Rio'ya kadar sürmüştü. Bu defa insan avının sonuna yaklaştığından emindi.

"Beni duyuyor musunuz, Marie?"

"Evet."

"O akşam neler olduğunu anlatın bana, doğum saatinizi beklerken uyuyakaldığınız zaman."

Marie atardamarlarında dehşetin fışkırdığını hissediyor. Vizyonuna gömülüyor. Antredeki saatin tik-takları. Rutubete doymuş merdivenin gıcırtıları. Eski duvar kâğıdı, pas ve toz kokuları.

"Gözlerimi açtığımda, ev çok sessiz. Çalar saatim sabahın dördünü gösteriyor. Doğum saatim geçmiş."

"Ne hissediyorsunuz?"

"Çok kızgınım. İçimden ağlamak geliyor. Karnım ağrıyor."

"Annenize mi kızgınsınız?"

"Evet."

"Canınız onu öldürmek mi istiyor?"

"O zaten ölmüş galiba. Ölmüş olmasından korkuyorum."

"Ya sonra?"

"Yatağıma uzanmış haldeyim. Tavandan sarkan toz liflerini seyrediyorum. Hiç hava esintisi yok, ama onlar yine de sudaki yosunlar gibi oynuyorlar. Evin sessizliğini dinliyorum. Sessizlik gariptir. Hakiki sessizlikler demek istiyorum. Sanki orada olmayan tüm gürültülerle dolu gibidir. O gece bir sesin eksik olduğunu hatırlıyorum. Birçok ses eksikti ama özellikle o. Babamın horlaması. Alkolik horultuları."

"Ya sonra?"

"Ayağa kalkıyorum. Çıplak ayaklarımın altında halının pürtüklü temasını anımsıyorum.

Kapıyı açıyorum. Koridor karanlık ve ıssız. Duvarlara sürtünerek ilerliyorum. Ebeveynlerimin odası boş. Merdivenin altında bir ışık var, yanıp sönen bir ışık: Noel ağacının süsleri. Yılbaşını iki gün geçtik, ama annem çamı hâlâ atmadı. Ağaç, kurumuş iğne yapraklar ve kimyasal kar hâlâ kokuyor. Garip."

"Garip olan ne?"

"Zilzurna sarhoş bile olsa, annem yatmaya gitmeden önce elektrikli süslerin fişini çekmeyi asla unutmaz. Gazetede basit bir kısa devrenin yaprakları kurumuş bir çamı tutuşturabileceğini okuduğundan beri, bunu asla unutmaz."

"Bir şey duyuyor musunuz?"

"Hayır."

"Ya antredeki saati?"

"Az önce durdu."

Doktor Cooper kaleminin kapağıyla oynuyor. Dinliyor.

"Merdivenden çok yavaş bir şekilde iniyorum. Elim tırabzana değiyor. Duruyorum. Ayaklarımın altında ıslak bir şey var. Durduğum

basamakta, yapışkan bir şey. Eğilip parmaklarımla birikintiye dokunuyorum. Yoğun, yapış yapış, ılık. Parmaklarımı gözlerimin önüne kaldırıyorum: Parmaklarım sanki onları ojeye daldırmışım gibi kırmızı. Tırabzanda da kan var, son basamakları inerken avucumu ıslatıyor. Antrenin yer muşambasında geniş bir kan lekesi göze çarpıyor. Bir birikinti ve salona doğru uzaklaşan geniş, yapışkan bir şerit."

"Şimdi neredesiniz?"

"Kana basmamak için duvar kenarından ilerliyorum. Salona vardım. Çamın süsleri yanıp sönüyor. Gözlerim kapalı. Açmaya korkuyorum."

"Ama biliyorsunuz?"

"Neyi?"

"Öldüklerini."

"Evet."

"Gözlerinizi açın artık. Ne görüyorsunuz?"

"Işıklı süslerin sönmesini bekliyorum. Oldu. Karanlıkta gözlerimi açıyorum. Salonu televizyonun beyaz ışığı lekeliyor. Ekran karlı. Tükürükler saçarak cızırdıyor. "

"Benim bakmanızı istediğim şey televizyon değil."

"Kanepe ve koltuklarda şekiller algılıyorum. Birbirinin üstüne çökmüş iki siluet. Koltuklarda başka şekiller gölge halinde beliriyor, karşı karşıya bir adam ve bir kadın. Adeta bakışıyorlar. Karanlıkta minik, ışıltılı noktalar büyüyor. Çamın süsleri yeniden yanıyor."

"Gözlerinizi açık tutmanızı istiyorum."

"Yapamam."

"Korkacak bir şey yok. İsterseniz, sahneye gözkapaklarınızın arasından bakabilirsiniz, tıpkı uçurumların kıyısında yürürken yaptığınız gibi."

"Işık büyüyor. Karanlığı püskürtüyor. Walt amcanın yüzünü görüyorum. Televizyona en yakın koltukta, dimdik oturuyor. Gözleri kocaman açık... Bir terslik var."

"Nedir o?"

"Gözleri açık, ama bir şey eksik. Evet, öyle. Gözkapakları yok artık. Kesilmiş. Bir tanesi ince bir derinin ucunda asılı duruyor. Katil, onu bakmaya zorlamak için, gözkapaklarını kesmiş."

"Başka?"

"Walt amca kollarını koltuğun kolçaklarına koymuş. Kumaşı kaplayan yarıklar kana boğulmuş. Gömleği de öyle. Boğazı yarılmış. Bir kulaktan diğerine uzanan, tek bir kesik. Sanki tebessüm ediyor. Tanrım, gömlek ve pantolonunda öyle çok kan var ki!"

"Artık size acı çektiremez. Başka ne görüyorsunuz?"

"Bessie teyzeyi. Karşı koltuğa yayılmış. Bana arkası dönük, ama başı iyice arkaya bükülmüş olduğundan yüzünü görüyorum. Karanlıkta dik dik bakıyor bana."

"Onun gözkapakları da kesik mi?"

"Bilmiyorum."

"Yaklaşın biraz."

"Benden bunu istemeyin, lütfen."

"Tercih hakkınız yok, Marie. Öğrenmek istiyorsunuz. Beni görmeye bunun için geldiniz, öyle değil mi? Gözkapakları kesilmiş mi?"

"Hayır. Katil onları kalın ve siyah bir telle dikmiş, bir tür kabloyla. Her gözkapağında çarpı şeklinde iki dikiş. Kanlı gözyaşları yanaklardan palyaço makyajı gibi akmış. Katil boğazını o kadar derin kesmiş ki, etlerin ortasında, hilal biçimindeki boyun omurlarını fark ediyorum. Fildişini andırıyor. Çam süsleri söndü."

"Yeniden yanmalarını bekleriz. Katilin niye Bessie'nin gözkapaklarını kesmediğini merak ediyorsunuz, öyle değil mi?"

"O bir ayna katil. Başkalarının gözlerindeki yansımasından korkuyor. Walt amcanın gözkapaklarını, onu izlemeye zorlamak için kesti, ama Bessie'ninkileri, kendisini görmesine engel olmak için dikti."

"Hayır, Marie. O bir ayna katil değil. Bir kurtarıcı."

"Bir ne?"

"Günahtan arındırıcı."

"Anlamıyorum."

"Bu normal: Henüz sınırı aşmadınız. Canileri hissediyorsunuz, ama daha bir katil olmadınız. Oysa uzun zamandır içinizden öldürmek geliyor, öyle değil mi, Marie?"

"Zaten öldürdüm. Görev başında yani."

"O sayılmaz. Ben cinayetten bahsediyorum, katilden, etleri kesmekten, karın deşip can almaktan söz ediyorum. Öldürme isteğinden. Siz daha içtepi aşamasında değilsiniz, ama bütün bu korkular, birikmiş öfkeler, çok geçmeden size de sınırı aştıracaktır."

"Evet, bazen ben de bundan korkuyorum. Bu beni hem korkutuyor, hem de çekiyor."

"Yasak bir şey gibi mi?"

"Hayır. Daha çok... olası bir şey gibi."

Marie, Doktor Cooper'ın nefes alıp verişini dinliyor.

"Süsler tekrar yanıyor. Işık koltukların üzerine tırmanıyor."

"Pekâlâ. Şimdi kanepeye bakın. Ne görüyorsunuz?"

"Beni evlat edinmiş olan ebeveynlerimi. Birbirlerine sarılmışlar."

"Katil onlara ne yapmış?"

"Boğazlarını kesmiş. Karınlarını da deşmiş. Halıya yayılmış bağırsaklar görüyorum."

"Başka?"

"Ellerini dikmiş. Avuçlarını birleştirip parmak kemikleri arasından delerek dikmiş. Bessie teyzede kullandığıyla aynı kablo ile. Adeta kanepede dans ediyorlar."

"Gözlerine bakın. Bu tür caniler için önemli olan gözlerdir."

"Göz çukurlarını boşaltmış. Sanki bıçak ya da küçük bir kaşıkla içlerini kazımış. Demek ki..."

"Demek ki biliyorlardı."

5

"Marie?"

"Evet."

"Salonun ortasında durmayın."

"Yavaşça geri çekiliyorum. Ne pahasına olursa olsun, anne babamın cesetlerinden uzaklaşmalıyım."

"Niçin?"

"Az önce açılan uçurumlardan kaçmak için."

"Ebeveynlerinizin gözlerinden mi?"

"Evet. Derin ve kanlı uçurumlar. Porselen gibi beyaz yanaklarda kanlı gözyaşları."

"Neler olduğunu anlatın bana."

"Annemin göz çukurlarına bakmayı kesmeden gerilemeye devam ediyorum. Onu babamın avuçlarına bağlayan dikişleri ısıracağı, sonra da üzerime atılıp dişleriyle beni parçalayarak yiyeceği hissine kapılıyorum."

"Bu yüzden mi katili görmüyorsunuz?"

"Evet. O benim arkamda. Hep oradaydı. Salona girdiğimden beri bana bakıyor. Eserini seyretmem için bana zaman tanıdı. Bense, çıplak ayaklarımla kan birikintilerine basa basa geriliyorum. Kaymaktan korkuyorum. Ve sonra ağaç süsleri sönüp bir daha yanmıyorlar. Kocaman bir gölge beni sarıyor. Sinüslerim puro ve amonyak kokusuyla doluyor. Ağzımı kapatan eldivenli bir el, tüm gücüyle yün bir paltoya bastırıyor beni. Saçlarımda bir atkının temasını hissediyorum. Sırtımda da kas ve kemikten bir plaka."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Hayal hep böyle son buluyor."

"Bu bir hayal değil, Marie."

Marie irkiliyor. Gözlerini açmayı beceremiyor. Organizmasına garip bir uyuşukluk yayılıyor. Adaleleri gevşek. Boğazının dibinde bir

çay tadı var. Seansa başlamadan önce Doktor Cooper'ın ikram ettiği, dumanı tüten fincanı hatırlıyor. Poşeti sıkıp sıcak suyun içine siyah ve baharlı bir çay akıtmıştı. Ardından, fincanı iki eliyle kavrayarak içeceği yudumlamıştı.

"Bana ne içirdiniz?"

"Gevşemenize yardımcı olacak bir şey."

"Artık uyanmak istiyorum."

"Hemen olmaz, Marie. Sizi salonun ortasında öylece bırakırsam, oradan bir daha asla çıkamamanız riski var. Onun için, gerçekte neler olduğunu hatırlamanız çok önemli."

"O akşam ölen ben değilim. Görüntüdeki kız. Uçurumlar, kaldırımın kenarı, metal iskeletli sundurma ve minik sineklerin cızırtısı, odamdaki toz kokusu. Hep aynı hayal. Aylarca kesiliyor ve sonra yeniden başlıyor."

"Hayır, Marie. O bir anı."

"Yanlış."

"Öyleyse küçük kızın adının ne olduğunu söyleyin."

"Hatırlamıyorum."

"Bunu öğrendiniz mi peki? Faili meçhul cinayetler arşivindeki dosyasını incelediniz mi?"

"Denedim, ama dosya kaybolmuştu."

"Hayır. Hiç var olmadı ve siz de bunu içten içe biliyorsunuz. Sizin adınız nedir?"

"Adım Marie. Marie Megan Parks. 12 Eylül 1975'te, Maine'de doğdum, Hattiesburg'de. Annemin adı Janet Cowl, babamınkı Paul Parks'tı. Oturdukları yer..."

"Beni fena halde hayal kırıklığına uğratıyorsunuz, Marie."

"Tanrım, hatırlamıyorum."

"Elbette ki hatırlarsınız. Anılarınız, kazanın siz ve beyniniz arasına diktiği buzlu cam plakasının hemen ardında. Çatlayan bir duvar gibi bir şey bu."

"Anlamıyorum."

"Uçurum dediğiniz şeyler, içine düşmekten pek korktuğunuz o kızıl yansımalarla dolu çukurlar, kazanın sebep olduğu büyük kaos yüzünden harabeye dönen hafızanız aslında. Beyniniz, umutsuzca, yitik görüntüleri yeniden bir araya getirmeye böyle çalışıyor. İçini dolduramadığı her şeyi bir uçurum olarak görselleştiriyor. Size koku ve gürültüler yolluyor, ama gördüğünüz hayallerle ölmüş anılarınız arasındaki farkı artık ayırt edemiyor."

Marie güçlükle nefes alıyor. Oksijene ihtiyacı var.

"Şimdi, gözünüzün önüne ağır bir meşe kapı getirmenizi istiyorum. Hatıralarınız onun arkasında. Sağ elinizde anahtar var. Büyük bir çelik anahtar. Avucunuzun içinde, ağır ve soğuk. Hissediyor musunuz onu?"

"Evet."

"Anahtarı kilide sokmanızı istiyorum. Orada mısınız?"

"Evet."

"Şimdi de onu yavaşça sola doğru çevirmenizi istiyorum."

"Yapamam."

"Neden korkuyorsunuz?"

"Kapının arkasındaki canavarlardan. Pençelerinin ahşabı tırmaladığını duyuyorum. Homurdanıyorlar, kudurmuş haldeler. Beni parçalayıp yiyecekler."

"O kapının ardında canavar yok. Sadece anılar var. Anahtarı çevirin, Marie."

"Tamam. Çeviriyorum. Madeni bir tıkırtı. Bir gıcırtı. Buz gibi bir hava cereyanı Aman Tanrım, ne kadar karanlık."

"Şimdi gözlerinizi açın."

Marie divanda büzülüyor. Sekiz yaşında. O gün onun doğum günü. O akşam başka bir şey oldu. Beyninin kendi haline bırakılmış kısmının karanlıklarında gözlerini araladıkça farkına vardığı başka bir şey. Bakışını karanlıkta gezdiriyor. Gözlerinden çıkan bir ışığın baktığı yerleri hafifçe aydınlattığı izlenimine kapılıyor. Açık bir televizyon ekranı, karşılıklı duran iki koltuk ve kumaşı yırtılmış, eski bir

kanepe görüyor. Her şey kül gibi gri ve kalın bir toz tabakasıyla kaplı. Koltuklarda kurumuş cesetler oturuyor. Kanepede birbirine sarılmış iki tane daha, oyuk göz çukurlarıyla kendisine bakıyor. Marie parmak kemiklerinin arasında kablo parçaları ayırt ediyor. Işıklı süsler yanıp sönüyor. Ellerini ağzına götürerek geriliyor.

"Hadi, Marie, o akşam *sahiden* ne olduğunu anlatın."

"Katilin gölgesi beni sarıyor. Kol kaslarını tenimde hissediyorum. Geceliğimin eteği yukarı sıyrılıyor. Çırpınmaya çalışıyorum. Katil kulağıma eğilip, *şişt* diyor. Yüzümü puro kokusu kaplıyor. Dudaklarıma bir mendil bastırınca, boğazıma başka bir koku doluyor. Hem çok kuvvetli, hem de yumuşak, kimyasal bir koku. Pamuksu, neredeyse sıvı bir koku. Uyumak istiyorum. Çok üşüyorum. Haykırmaya çalışıyorum, ama mendil çığlıklarımı boğuyor. Sonra sırtımın alt tarafı korkunç bir acıyla yanıyor. Böbreklerime gömülen bir bıçak sanki. Salondaki masanın köşesi. Salondaki masanın köşesine çarptım. Ah, Tanrım, beni o akşam öldürmediniz."

"Elbette, Marie, öyle bir niyetim hiç olmadı."

6

Daddy koltuğunda hareketsiz duruyordu. Parmaklarını dudaklarının önünde birleştirdi. Sesi değişti, yüzü de, ama gerisi aynı kaldı. Ne kokusu değişti, ne de soluması. O akşam Marie'yi paltosuna bastırırkenki amonyak kokusu ve ağır ağır alıp verdiği nefesi aynıydı.

"Adın ne senin, Marie? Gerçek adın ne? Boston'daki o küçük kızın esas ismi ne?"

"Kransky."

"Hayır. O, kanepedeki et parçalarının adı. Boston'daki o yozlaşmış aile seni yanına almadan önceki adın neydi?"

"Gardener. Adım Marie Gardener'dı."

"Hatırlıyor musun artık?"

"Evet."

"Seninle gurur duyuyorum, Marie. İyi yol kat ettik."

Marie yanaklarından iri gözyaşlarının süzüldüğünü duyumsuyor.

"O akşam, beni kloroformlu tamponla uyuttuktan sonra, bir örtüye sarıp Oldsmobile'inizin bagajına kapattınız. İçinin plastik ve benzin koktuğunu hatırlıyorum. Bir de sidik kokusu dalgalanıyordu. Bagaj tabanındaki halıya sıkmış olduğunuz deodorantın bastırdığı bir koku."

"Evet, çocuklar çişlerini tutmayı bilmiyorlar."

Daddy'nin sesini bürüyen titreşimleri duyan Marie ürperiyor. Artık hiç de müşfik değil, nefret ve horgörü dolu. Bir yırtıcı hayvan sesi. Derin bir nefes alıp sakinleşiyor. Yeniden biraz Doktor Cooper oluyor.

"Başka, Marie?"

"Ağzımın içi yapış yapış uyandığımı anımsıyorum. Karanlıkta uzanmış, örtüye sıkı sıkı sarınmıştım. Başımın altına bir yastık koymuştunuz. Gözlerimi açtım, ama hiçbir şey görmüyordum. Sarsıntı vardı. Motorun boğuk gürültüsü. Yağ ve yakıt buharları. Başımı sağa çevirdim. Bagajın yıpranmış kapak contaları arasından ince bir ışık fark ediliyordu. Canlı bir ışın, sonra bir parça karanlık, ardından yine canlı bir ışın.

"Otoyol lambaları. Kuzeye doğru çıkarken, üç gün Interstate 95'te yol aldık. Sana uyuşturucu vermek için dört saatte bir duruyordum. Uyuman ve korkmaman için. Aldığım amfetaminlere rağmen çok yorulduğumda, arabayı toprak bir yola çekip, tekrar yola çıkmadan önce birkaç saat uyuyordum. Seni hiç yalnız bırakmadım. Asla terk etmedim. Yolculuk sırasında en az ağlayan sensin. Sadece bagaj kapağına birkaç diz darbesi vurdun. Seni cezalandırmama gerek kalmadı.

"Arabanın son bir kez durduğunu hatırlıyorum. Saatlerdir toprak yolda ilerliyorduk. Lastikler tekerlek izlerine çarpıyordu. Süspansiyonlar gıcırdıyor ve bütün arabayı titretiyordu. Öyle korkuyordum ki..."

Doktor Cooper gülümsüyor.

"Seboomook ekspres yolu."

"Ne?"

"Seboomook, Maine'in derinliklerinde, Somerset'te, kuş uçmaz kervan geçmez bir köy. Kanada sınırına elli kilometre mesafedeki Moosehead Gölü'nün kuzey kıyısında kaybolmuş birkaç kulübe. Orada bana bir balıkçı evi miras kalmıştı. Balık, buz ve sükûnet dolu, sevimli bir köşe. En yakın komşu kırk kilometre uzakta, en yakın garsa iki yüz. Tek bir yol var, o da harap vaziyette ve yılın sekiz ayı fırtınadan devrilen ağaçlar ve kar yüzünden kapalı. Büyükbabamın cipiyle binlerce kez kat etmiş olduğum bu yola Seboomook ekspresi adını vermiştim. Maine'in en derin ormanlarından birinin içinden geçen, tekerlek izleri ve çukurlarla kaplı altmış kilometre. Öyle gür bir orman ki, bazı yerlerine insan ayağı değmemiştir. Buna inanıyorum. İnsanlığın büyük beynindeki ölü bölgeler gibi boş yerler. Evlatlık verildikleri ailelerden kurtardıktan sonra çocuklarımı ağırladığım kreşi de böyle bir yere kurmuştum."

"O dönemde, Massachusetts eyaleti sosyal servisinde psikiyatr olarak çalışıyordunuz. Bu sayede, evlatlık verilmiş kötü muamele kurbanı çocukların dosyalarına ulaşabiliyordunuz."

"Eyalet hiçbir şey yapmıyordu. Ben iş görüyordum. Mutsuz çocukları kurtarıyor ve onlara bebek ve oyuncaklarla dolu, büyük bir ev sunuyordum. Ailemi."

Marie'nin gözleri yaşlarla doluyor. Zihninde göl kenarındaki bina ve iskelesi, mahzendeki parmaklıklı pencereden günde on dakika seyretme hakkının olduğu güneşin ışığı canlanıyor.

"Araba son bir dingil gıcırtısıyla durdu. Motorun sustuğu anki sessizliği anımsıyorum. Kış sessizliğini. Araba kapısının çarptığını işitiyorum. Adımlarınız karda gıcırdıyor. Bagajı açtığınızda, güneşin kör edici ışığını hatırlıyorum. Beni kollarınızın arasına alarak ilaç tadında bir yudum su içirdiniz. Yeniden uyandığımda, bir prenses yatağında, dağ gibi yığılmış bebekler ve pelüş oyuncaklar arasında uzanmış haldeydim. Gözlerimi rahatsız eden tek bir neonun aydınlattığı oda çok soğuktu. Duvarlar, dehliz ya da mahzenlerdeki gibi kemerliydi. Tuvalet, yıkanacak su, üzerinde eski ders kitaplarının durduğu, ilkokul

öğrencisine göre bir yazı masası ve ağır bir hücre kapısı vardı. Omuz vurunca bile titremeyen türden bir kapı."

"Başka?"

"Yer seviyesindeki bir delikten temiz hava geliyordu. Güherçile ve yosun kokuyordu. Ne kadar zaman kapalı kaldım?"

"İki seneye yakın."

Marie boğazının düğümlendiğini hissediyor.

"Ah, Tanrım, hep aynı günler, geceler, neonların yakılıp söndürülmesine göre ayarlı zaman. Yanımıza gelip ders veriyor ve bizimle bebek oynuyordunuz. Bazen, bol miktarda su ve yiyecek bırakarak bizi günlerce kendi halimize terk ediyor ve sonra aniden, delice kreşiniz için başka bir pansiyonerle beraber yeniden çıkageliyordunuz. Hava deliklerinde yankılanan hıçkırıkları hatırlıyorum. Yalnız olmadığımı bu sayede anladım."

"Her daim en az yirmi çocuk oluyordu. Yaramazlık ettikleri için yiyeceksiz bıraktığım zaman bazıları ölüyorlardı. Kimileri de hastalık veya enfeksiyona yeniliyorlardı. Şekerlemeler yüzünden dişlerini tek tek çekmek zorunda kaldığım küçük Laura gibi."

"Onun çığlıklarını anımsıyorum. Artık her şeyi hatırlıyorum. Ve odamın kapısını kapatmayı unuttuğunuz günü. Çıplak ampullerin aydınlattığı devasa bir koridor evin altında yılan gibi kıvrılıyordu. Ve hücreleri. Tanrım, ne çok hücre vardı! Gecelikle koridora çıktım. Zemin donmuştu. Birkaç kapıyı açmaya çalıştım, ama kilitliydiler. Parmaklarımın üstünde yükselerek, dikiz deliğinden baktım. Küçük kız ve oğlanlar vardı, bebekler de. Ve sonra, dipteki hücrelerde büyük kızlar ve ergen oğlanlar gördüm."

"Neredeyse yetişkindiler. En büyük kız on yedi yaşındaydı. Kreşe dokuz yaşında gelmişti. On sekizinci yaşgünlerinde, onlara uyuşturucuyla dolu bir pasta hazırlıyor, sonra da parça parça doğrayıp, göle atıyordum. FBI'ın dalgıçları orada birkaç kürek ve uyluk kemiği buldular."

"Neden?"

"Çünkü kızlar kafa karıştırıcı, duygusuz ve kötü bir anne, oğlanlarsa ensest düşkünü bir baba, tecavüzcü ya da alkolik olacaklardı."

"Onları korkuttunuz ve ışıktan mahrum bıraktınız. Günlerce yiyeceksiz ve susuz kalınca, kaç çocuk delirdi? Fazla zayıf veya fazla taşkın olduklarında, kaçını gece yarısı boğup öldürdünüz? Saatlerce anne babalarına seslenerek haykırdıklarında? Kaç kişiyi göle attınız?"

"Şşt, Marie. Sakin ol."

7

Marie kreşin koridorunda, hücreler arasında ilerliyor. Dipte bir merdiven var. Kurtların kemirdiği basamaklar ayakları altında gıcırdıyor. En tepede bir kapı. Balıkçı evinin altındaki ilk bodrum.

"Üzeri aşınmış ahşap masaların bulunduğu, geniş mi geniş bir salon görüyorum.

"Büyükbabam orada balıkların içini boşaltır, av hayvanlarını yüzerdi. Alabalık, yeşil sazan, tavşan, ren geyiği ve yaban domuzları. Karınlarını deşer, kesim masaları üzerine dumanı tüten bağırsak yığınları çıkarırdı. Avcı ve kampçıları kaçırıp zayıflatmak için yeraltındaki eski tuzlama sandıklarına kapatmaya başladığında, delirdiğini anladım. Sonra uzuvlarını kesip parçalıyor, kemiklerini çıkarıyor ve gözümün önünde iç organlarını boşaltıyordu."

Marie ürperiyor. Odayı geçip başka basamakları tırmanıyor. Merdiven bir kapakta son buluyor. Marie onu omuzlayarak açıyor. Balıkçının evine çıktı. Daddy orada değil. Avda. Dört gündür görünmedi. Kuşkusuz dönüş yolundadır. Belki de daha şimdiden Seboomook ekspreste ilerliyordur. Marie açlık ve korkudan tir tir titriyor. Gece olmuş. Hava soğuk. Balık kokuyor. Ağlar duvarda asılı.

"Marie?"

"Evet."

"Hatırladıklarını anlat, yoksa seni öldürürüm."

"Evi aradım. Kurumuş et, leş gibi kokan kalın bir kazak ve içine kendir bez tıktığım bir çift postal buldum. Sonra dışarı çıktım. Hava buz gibiydi. Son yıldızlar solmaya başlıyordu. Tam o sırada, uzakta farların karanlığı yırttığını gördüm.

"Aptal bir kaza. Kırk sekiz saattir uyumamıştım. Massachusetts ile bagajda tepinip haykıran ikiz çocukları kaçırmış olduğum Connecticut'ın sınırında kaybolmuş bir köy olan Agawam'dan geliyordum. Çocuklara o kadar çok uyuşturucu zerk etmiştim ki, biri ötekinin altında boğularak öldü. Vermont ve New Hampshire üzerinden, elimden geldiğince hızlı yukarı doğru çıktım. Ana yoldan ayrılmadan önce hep yaptığım gibi birkaç saat mola vermeliydim, ama sizin susuz ve aç kalmanızdan korkuyordum. Kaza Vermont'ta, Littleton civarında oldu. Birkaç saniye uyumuş olmalıyım. Lastikler yolun kenarına taştığında, kavşakta bekleyen otostopçu kızı görmemiştim. Birkaç metre ileriye park etmiş aynasız arabasını da fark etmemiştim. Kızın parçalanan cesedi havalanıp ön camına düşünce, hemen tepe lambaları yandı. Arabam topaç gibi dönerek elektrik direğine bindirdi. Midem bulandı. Sacların arasından çıkmayı ve aynasıza harekete geçecek zaman bırakmadan ağaçların arasına dalmayı başardım. Polisin bagajdakileri keşfetmekte gecikmeyeceğini ve plaka numaramdan yola çıkarak hızlı bir soruşturma yaptıktan sonra, orada başka tutsak çocuklar bulunmadığından emin olmak için Seboomook eksprese bir devriye arabası yollayacağını biliyordum. Kanada sınırına doğru saatlerce yürüdüm. Aynasızların yeraltına açılan taban kapısını asla bulamayacaklarını düşünüyordum. Sen kaçmamış olsaydın, sizi asla bulamazlardı.

"Araba yaklaşırken karın içine dizüstü çöktüm. Sizin geldiğinizi zannediyordum. Yerimden kıpırdayamaz olmuştum. Ve sonra, far huzmelerine, tuhaf, mavi ışıklar eşlik etti. Kısa bir siren sesi. Kürklü parkalarını kuşanmış iki polis. Beni kollarının arasına alıp örtülere sardılar.

"Senin yüzünden çaldılar çocuklarımı. İzleri karıştırmak için, birçok eyalete dağılmış yeni ailelere yerleştirdiler. Gezegenin tüm polislerine eşkâlimi dağıtarak peşime düştüler. İlk kez Alaska, Unalakleet'teki

ufak bir veteriner kliniğinde yüzümü ve kimliğimi değiştirdim. Issız köşelere bayılıyorum. Ailesini emin bir yere hapsettiğim baytarın lokal anesteziyle gerçekleştirdiği ameliyat tam bir kasaplıktı. Göt herif yüzümü öyle perişan etti ki, şişkinliği inene kadar, depo gibi bir yerde avuç avuç sakinleştirici içip titreyerek bir hafta geçirdim. Neticede, Mickey Rourke'tan geri kalana benzemiştim. O zaman baytar ve ailesini öldürüp, kuzeye doğru yoluma devam ettim. Kışın kalanını, buz kırıcı gemilerin barınağı Point Hope limanında, uğuldayan rüzgârı dinleyip seni düşünerek geçirdim, Marie. Seni ve diğer çocuklarımı. İlkbaharda, gemiyle Japonya ve Avustralya'ya gittim. Melbourne'da bir cerrah beni yeniden ameliyat etti."

"Yeniden öldürmeye o zaman mı başladınız?"

"İlkin psikiyatr olarak Buenos Aires'e yerleştim, sonra da Rio'ya. Burada, yerlerinizi tespit edecek zamanım oldu, sabırla büyümenizi bekledim. Yetişkin hale geldiğiniz ve bazılarınız hayatın akışı içinde dünyanın dört bir yanına dağıldığınız zaman, yeniden harekete geçtim. İşe sizi benim yerime yetiştirmiş olan aileleri katletmekle başladım. Öyle değişik yerlere dağılmışlardı ki, hiçbir polis aralarında bağlantı kuramadı. İşimi, aceleye getirmeden ve ritüelleri değiştirerek iyi yaptım. Cinayetleri on yıla yaydım. Bunu tüm gücümle yaptım, bağırsaklarını söktüm, kol ve bacaklarını kopardım. Benimle iftihar ederdin, Marie: Öldürme zevkine yeniden kavuşmuştum. Ardından, haritanın üzerinde, hepinizin yerini tek tek işaretledim. Los Angeles, San Francisco, Chicago, Paris, Sydney, Hong Kong. Bir gezgin için ne büyük mutluluk. Ve sonra canla başla, kayıp çocuklarımın peşine düştüm. Çok büyümüşlerdi. Ölmelerinin zamanı gelmişti."

8

Marie, hafif ve yumuşak dalgaları bedenini saran pamuktan bir denize gömüldüğü hissine kapılıyor. Zihninde Daddy'nin sesi yankılanıyor.

"İşe Ohio'da, Cassy Trippman'le başladım. Seboomook'ta yaşadığı deneyimden kırılganlaşmış olan kız sonunda Cincinnati'deki bir köye kadar düşmüştü. Onu bulduğumda, sosyal yardımlarla yaşıyor ve hemen hemen kesintisiz bir alkoliklik halinde sürünüyordu. Normal bir hayat, ufak bir garsonluk işi ve fazla salak olmayan bir adam bulmaya çalışmış, ama kötü alışkanlıkları peşini bırakmamıştı. Devlet hesabına yatıp yatıp çıktığı zehirden arınma kürlerine devam ederek insafsıca dibe batıyordu. Küçük kibritçi kızın yolunu şaşırmış, yaşlı, pis ve sarhoş hali... Ağzı, onu boğmakta kullandığım naylon torbanın içinde hava almayı kestiğinde, pek bir şey hissetmedim. Cesedini parçalara ayırdım, ama bunu severek yapmadım. Sanırım, içimin derinliklerinde biraz üzgündüm ve onun için yaptığım onca şeye rağmen düştüğü durumdan hayal kırıklığına uğramıştım."

"Zırdelisiniz siz."

"Kurbanlarımın can sıkıcı listesiyle başını ağrıtmayacağım. Varoluşlarına, bunu en az bekledikleri an son verdim. Ailelerini, eş ve çocuklarını bir araya topladım. Ebeveynleri öldürüp ufaklıkları kaçırdım. Azami sekiz pansiyonerlik kreşler. Biri dolduğunda, başka bir yerde başka bir tane açıyordum, başka bir ücra köşede, başka bir ülkede."

"Onlara ne oldu?"

"Bilmem."

O zavallı çocukları düşünen Marie'nin omurgasını buz gibi bir titreme baştan sona kat ediyor. Vaktiyle kendisinin de yaptığı gibi, Daddy'nin dönüşünü beklemiş olmalıydılar. Ama dağılmış çocuklarını yeniden topladıkça daha da hızlanan ölümcül deliliğinin esiri olan Daddy asla geri dönmemişti.

"Son altı senede, ötekilerden daha başarılı olanları öldürdüm. Doktorlar, avukatlar, benim gibi çok seyahat eden işadamları. Karınlarını deşmeden önce bana hayatlarını anlatırlarken fark ettim ki, yaşamlarının diğer bütün zamanlarından çok kreşi hatırlıyorlardı. Onları ben canlı kılmıştım ve biraz da bana ait olan bu hayatı onlardan geri alan yine bendim."

Daddy bir puro yakıp duman bulutunu üflüyor.

"Sonuncusunun adı Melisa Granger-Heim'di. Berlin'de oturuyordu. Onu, büyük bir otelin salonlarında verilen bir seminer sayesinde öldürdüm. Son akşam, kocası ve üç çocuğuyla akşam yemeği yerken evine girdim. Kocasının boğazını kestikten sonra, onu bir koltuğa bağlarken, yeniden hayattan zevk almasına yardımcı olan çok uzun bir terapiden geçtiğini anlattı. Sonra kendini oyuna kaptırıp benim gibi psikiyatr olmuştu. Son anda beni tanıdı. Gözlerindeki ifadeyi görmeliydin. Böyle bir dehşet pırlanta gibidir.

"Seboomook Kreşi'nde, onun hücresi benimkinin hemen yanındaydı. Gece sık sık ağladığını duyardım. Çok küçüktü ve çok korkuyordu. O zaman yere uzanıp hava deliğinden onunla konuşurdum. Donmuş zeminde uyuyana kadar, bazen bütün gece konuşurdum onunla."

"O da seni hatırlıyordu. Öldürmeden hemen önce, hıçkırarak söyledi bunu. Hava deliğindeki fısıltılarını, onu rahatlatan ve pelüş ayısını yüzüne bastırarak uykuya dalarken ona ninni söyleyen o yüzden yoksun sesi hiç unutmamıştı."

"Çocuklarını ne yaptınız?"

"Az önce top oynarlarken duydun onları. Kahvaltıda, yavaş etki eden bir zehir vermiştim. Artık ölmüş olmalılar."

"Neden?"

"Çünkü senin geleceğini biliyordum. Seni Berlin'e çekmek için Melissa'yı öldürdüm ve beni Rio'da yakalaman için yeterince ipucu bıraktım. Küçük ailemle gezinirken sokaklarda beni takip ederek son günlerde beni pek eğlendirdin."

"Sizin aileniz değil onlar."

"Seni hemen fark ettim. O plajda Melissa'nın çocuklarıyla denize girerken, beni izlediğini gördüm. Hatta onu alıp parmak izlerimi kontrol etmeleri için FBI'a gönderebilesin diye, bir barın terasında boş bir *caipirinha* kadehi bile bıraktım. Sonuçlar gelince, sekreterime durumun acil olduğunu, kendini iyi hissetmediğini söyleyerek muayenehanemden randevu aldın. Dosyanı ona fakslattın. Beni hemen tutuklayabilirdin.

ama ilkin cevaplara ihtiyacın vardı. Gerçekte kim olduğunu öğrenmeye ihtiyacın vardı. Ve işte önümdesin. Sevgili Marie, galip geldiğini ve villamın etrafında sakarca saklanmış elli kadar aynasızın seni kurtarmayı başaracaklarını sanıyorsun."

Marie kemerindeki kısa dalga yer belirleyiciye ulaşmaya çalışıyor. Eli kayıp boşluğa düşüyor. Kolunun sonsuzluğa uzandığı ve elinin düşmekten asla kurtulamayacağı hissine kapılıyor. Doktor Cooper tebessüm ediyor:

"Bu faydasız, Marie. Bu oda dalga geçirmeyecek biçimde tasarlandı. Televizyon ve radyo bile çalışmaz burada: Duvar içlerinde metal silindirler var."

Marie pamuktan denize battıkça hâlâ kendisine ulaşan gerçekliğe tutunuyor.

"Ya öbür çocuklar? Son aylarda öldürdüğünüz insanların çocukları?"

"Favelalarda bir yerde hapisler. Hâlihazırda çocuk bakıcılarım onlara, bu sabah Melissa Granger-Heim'ın küçük meleklerine içirdiğim Amazon iksirinden birer bardak vermeye hazırlanıyorlar. Şu an benim ve senin damarlarımızda akmakta olan iksirin aynısından."

"Ya ben?"

"Ne olmuş sana?"

"Beni neden diğerleriyle beraber öldürmediniz? Seboomook'tan kaçmayı başardığım için mi?"

"Evet, seni en son öldürmek ya da belki tüm bunların anısıyla yaşamaya bırakmak istiyordum. Senin hakkında bir hayli soruşturma yaptım, biliyor musun? Seni hep takip ettim. Parkslarla da böyle tanıştım zaten, kreşten sonra seni evlat edinmek isteyen şu iyi insanlarla. İyi üvey ebeveyndiler onlar, Kranskyler gibi değildiler. Seni gerçekten seviyorlardı. Onları bir kasım akşamı öldürdüm."

"Yalan söylüyorsunuz. Bir araba kazasında öldü onlar."

"Hayattan zaten yeterince yaralanmış olduğun için, sana öyle söylendi. O senenin kasımında, sınıf arkadaşlarınla birlikte Tahoe Gölü kıyılarında kamp yapmaya gitmiştin. Seninkilerden uzakta on beş

gün. Hattiesburg'e yağmur yağdığı bir akşam, fırsattan istifade, Paul ve Janet Parks'la meşgul oldum. Kızlarımın en iyisini benim yerime yetiştirmelerinden dolayı onları cezalandırmak için, gayet yavaş iş gördüm."

Marie gözyaşlarını yutkunuyor.

"Bunun için sizi öldüreceğim."

"Evet, katil, imkânın olsa bunu yapacağından eminim. Seni bunun için de hayatta bırakmak istedim aslında. Çünkü sen de benimle aynı taraftansın."

"Bu doğru değil."

"Hayır, doğru, Marie. Eskiden beri, yalnızca iki kişi Seboomook hücrelerinden kaçmayı becerebildi. Sen ve ben. Ben o sırada on dört yaşındaydım. Büyükbabam çoktan iyice delirmişti ve zamanının büyük kısmını, ormanda esir aldığı bahtsızların derilerini canlı canlı yüzmekle geçiriyordu. Yaşgünümde, beni ilk insanımı parçalamaya zorladı, sakinleştiricilerle uyuşturduğu, otuz yaşlarında bir kampçıyı. Aynı gece beni bir hücreye kapattı ve pek yakında sıranın bana geleceğini anladım. O zaman, kilidi zorlayıp açtım ve o ihtiyar alçağı uyurken bayılttım. Uyandığında, kesim masalarından birine bağlanmış haldeydi. Ölmesi dört saatten fazla zaman aldı. Ve biliyor musun?"

"Umurumda değil."

"Yine de söyleyeyim. Ben onu doğrar ve kanı oluk oluk masaya akarken, benim Seboomook'ta kalıp onun işini devam ettireceğimi söylüyordu. Haklıymış."

Marie hafifçe titriyor. Birkaç saniyedir, zehrin etkisiyle. Daddy'nin sesine balgam ve pıhtı karışıyor. Soluğu kesiliyor. Nefes alıp verişi gitgide yavaşlıyor. Marie onun yürek parçalayıcı bir öksürüğe tutulduğunu işitiyor. Gözlerini aralamayı başarıyor. Daddy koltuğunda dimdik duruyor. Soluk benzini kanla lekeli çenesi kesiyor. Zorlukla soluyor Marie'ye bakıyor. Gözleri donuklaşıyor. Göğsü hareketsiz kalıyor.

9

Marie, Daddy'nin ne kadar zamandır ölü olduğunu bilmiyor. Hayaliyle gerçeklik arasına sıkışmış halde, villaya çöken derin sessizliği dinliyor. Odaklanmaya çalışıyor. İçinde önemli bir şeyi unutmuş olduğuna dair bir his var.

Zihninde bir isim dalgalanıyor, dışarıda mevzilenmiş diğer polisleri komuta eden subayınki. Eve baskın yapmak için kendisinden işaret beklediğini hatırlıyor. Marie ona, ne pahasına olursa olsun itiraf gerektiğini iyice vurguladı. Askerî polisten olan adam başıyla anladığını belli etmişti. İyi bir herifti, dürüst ve cesur. Tam, saatlerce bir işaret bekleyecek türden biriydi.

Marie'nin gücü tükeniyor. Zehrin organizmasında ilerlediğini duyumsuyor. Bacakları ve karnı dondu. Zehirli madde kanını yavaş yavaş pıhtılaştırıyor. Her yöne kuvvetli bir zihinsel mesaj yolluyor. Acı kafatasını matkap gibi deliyor. Adının Marie Megan Parks, kendisinin de FBI ajanı olduğunu ve Rio tepelerindeki bir villada esir kaldığını söylüyor. Uyuşturulduğu için kımıldayamadığını da ekliyor. Kendisini duyanlardan, acilen şehrin bütün karakollarını aramalarını rica ediyor.

Ruhunun derinliklerinde, gittikçe çoğalan sesler ona cevap vermeye başlıyorlar. Tıpkı çocukken, avucuyla apartman enterfonlarının zillerine basarak eğlendiği zamanlardaki gibi. Sesler: "Kim o?" diye soruyor. Marie bıkıp usanmadan mesajını tekrarlıyor. İmdat çağrısını birbirine aktaran telefonları duyuyor. Zihninde daha net bir ses öne çıkıyor. Adı Esperanza. Gerçek bir medyum. Durumu kavradı. Marie'ye yardım ekibinin geldiğini fısıldıyor. Uzaktan darbe sesleri işitiliyor. Biri kapıları kırıyor. Esperanza'nın sesi ona hangi odada bulunduğunu soruyor. Marie medyumun telefondan polisi yönlendirdiğini anlıyor. Muayenehane kapısında başka boğuk vuruşlar yankılanıyor. Ayak sesleri. Üzerine eğilmiş, ağzında anlaşılmaz bir şeyler geveleyen polisin gölgesini belli belirsiz hissediyor. Esperanza ona hangi zehrin zerk edildiğini soruyor. Bir Amazon zehri, bütün bildiği bundan ibaret. Polis

az önce içeri giren hastabakıcılara emirler yağdırıyor. Marie bir lastiğin ön kolunu sıktığını duyumsuyor. Bir iğne derisini deliyor. Esperanza yardım ekibinin bilinen tüm Amazon zehirlerine karşı bir antidot karışımı zerk etmekte olduğunu açıklıyor. Marie dudak uçlarıyla ona teşekkür ediyor. Esperanza ondan konuşmaya devam etmesini istiyor, ama Marie'nin hiç takati kalmadı. Çok üşüyor. Karanlıklar üzerine kapandıkça, zihinsel mesaj da zayıflıyor.

II

FIRTINA

10

New Orleans.

Yaşlı elleriyle korkuluğun pürtüklü ahşabını okşayan Debbie Cole, Mississippi'nin ışıltılı sularına doğru eğiliyor. Nehrin yüzeyini köpürten akıntı, günbatımında gümüşi izler çiziyor. Sivrisinek ve kızböceklerinin biraz serinlik aramak için köpükleri yalayarak uçuştukları saat. Turuncu semadan taş gibi düşen bir pelikan, sıcak havayı kucaklayıp dalgaları sıyırarak geçiyor. Gagası aralanıp suyun yüzeyini yarıyor ve parlak pullarının varlığını ele verdiği kocaman bir balığı kapıyor. Debbie Cole kuşun avını yutmak için boynunu devirerek ağır ağır göğe doğru yükselişini seyrediyor. Büyük döngü. Beslemek için ölmek. Sonsuz bilgeliğiyle, Gaia böyle istemiş.

İhtiyar kadının bir kızböceğinin aksak uçuşuna refakat eden bakışı tekrar nehre doğru alçalıyor. Suların Babası'na doğru. Dünyanın başlangıcından beri Anakarayı sulayan, vadileri verimlileştiren ve insanları besleyen o. Yolculuğun sonu. Birleşik Devletleri kat eden üç bin beş yüz kilometrelik coşkun akıntı ve uçsuz bucaksız menderesler, neticede bir sürü durgun sulu kol, budaklı köklerle köstеklenen bataklıklar, gevşek toprak ve şekerli çürümüşlüklerde kayboluyor. Deltanın ölü kolları. Ama Suların Babası, büyük denize karışmadan önce New Orleans'ta son tapınaktan geçerek akıntısını perdahlıyor. Yaşlı Debbie'nin randevusu da orada. Uzun zamandır bekliyor. Gaia'nın

soyundan gelenlerinin en büyük gizlilik içinde toplanmaları gerektiği her sefer olduğu gibi, öncü olarak o gönderildi.

İhtiyar kadın nehirden yükselen yoğun havayı içine çekiyor. Vanilya, tarçın ve şeker kokuları. Ve kirlilik. Ama düşmandan eser yok. Bununla beraber kadın huzurlu değil. Gözlerini kapatıp daha derin soluyor. Şehrin üstünde dalgalanan rayihalar, pis benzin kokuları ve klimalardan çıkan soğutulmuş buharlar arasında, tuzlu ve sıvı bir ayrıntı büyüyor: bir okyanus, yakıcı sıcak ve rüzgâr kokusu. Büyük fırtına yaklaşıyor. Dört gün önce Bahamalar'ın açığında oluştu ve Meksika Körfezi'nin sıcak sularından yukarı çıktıkça güçlenerek Atlantik üzerinde yavaş yavaş ilerliyor.

İlk başta, derinlikleri çalkalayan birkaç dalgadan ibaretti. Ama birkaç günün sonunda, o ayırt edilemeyen hareketler hayvani bir canavar, okyanusun kütlesinde yirmi metrelik çukurlar açan bir öfke helezonu, pek yakında son büyük tapınağa sudan duvarlar fırlatacak, uluyan bir şey haline geldi.

Kehaneti belirginleştikçe, Debbie ürperiyor. Şehri koruyan bentlerin dayanamayacağını biliyor. Okyanus sularının Pontchartrain Gölü'ne kavuştuğunu görüyor. Sular altında kalmış sokaklar ve sürüklenen evler. Taşan lağımlar ve naylon torbalar arasında cesetler yüzüyor. Bitmek bilmez araç kuyrukları oradan kaçmaya çalışıyor. Kapana kısılan binlerce insan stadyumda toplanıyor. Sığınanlar kalabalığı ortasında ergenlik döneminde bir kız çocuğu dikiliyor. Korkuyor. Yağmur stadın devasa kubbesinde gürlüyor. Rüzgâr uğulduyor. Debbie'nin elleri korkulukta kasılıyor. Kalabalığın içinde şekiller ilerliyor, havayı koklayarak küçük kızı arayan şeyler. Başka bir siluet beliriyor. Genç ve esmer bir kadın. Silahlı. Kızı kucaklayıp, onunla beraber kaçıyor. Yeni annesi.

Debbie yerinden sıçrıyor ve gözlerini açıyor. Uzakta çanlar çalıyor. Aklına pislik içindeki bedenler arasında dikilen kız gelince, içi titriyor. Hayalı o kadar gerçekti ki, genç kadının koluna yapışanın kendisi olduğu hissine kapıldı. Daha doğrusu bir kısmı. Küçük kızın paniğe kapılmış ruhunda eriyen bilinç ve hafızasının parçaları.

11

Debbie gözlerini şehir merkezinin binalarına doğru kaldırıyor. Eski bir çarklı gemi, siste silikleşen madeni kütlesi dev bir örümceği andıran Greater Köprüsünü geçiyor. Bataklıktan esen meltem çamurun soluğunu yaşlı hanımın burun deliklerine kadar taşıyor. Yaklaşan fırtınaya rağmen, Fransız mahallesinin dar sokaklarını yapış yapış eden nemli sıcakta bir caz, sıcak toz ve *Cajun*[5] ritimleri bulutu titreşiyor. Debbie bekliyor. Birkaç saat önce Buenos Aires'ten geldiğinde, gözcülerini her yöne yolladı. Düşmanın varlığını tespit etmeye çalışmak için, bir kısmı damdan dama atlayan, diğerleri tapınağın üzerinden uçan bir kedi ve güvercinler ordusu.

Dudaklarının arasına renkli bir sigarayı ihtiyatla yerleştiren Debbie onu eski, kapaklı bir çakmakla yakıyor. Tutuşan tütün cızırdıyor. Kentucky'den Federal Express'le Arjantin'e getirttiği, siyah *Fired-cured* tütünü. Ucuna karton filtreler takılan renkli tüpler yardımıyla özenli bir şekilde sigaralarını sardığı bu tütünden ayda sekiz yüz gram geliyor. Debbie filtrelerden nefret ediyor. Tütünün tadını paçavraya çeviriyorlar. Ama Buenos Aires'teki kalp hastalıkları uzmanından fırça yediğinden beri, faydalı olduklarını kabul etti. Bir duman kıvrımı daha çıkarıp öksürüyor. Kardiyologu ona ne kadar zamandır sigara içtiğini sormuştu. Buna nasıl cevap verebilirdi ki?

Tabanları Moonwalk boyunca şaklayan koşucuların attığı kınayıcı bakışlara aldırış etmeden, New Orleans'a ilk gelişini anımsamaya çalışıyor. Kaşlarını çatıyor. Buyurun bakalım, hafızasında bir delik daha. Dilinin ucundaki o lanet olasıca tarih can sıkıcı. Kendi kendine kızıyor, düşüncelerinde kaybolmuş tüm ihtiyar hanımlar gibi kısık sesle mırıldanarak kendini kuş beyinlilikle suçluyor.

"İşe bak, o kadar da eskiye dayanmıyor bu aslında... labu v.a. öyle..."

5 Louisiana'nın Fransızca konuşan sakinlerine verilen ad (ç. n.)

Debbie Cole'un New Orleans'a ilk gelişi bir cuma günü olmuştu. 17 Eylül 1807. Kırışık dudakları tebessümle gerilen yaşlı hanım bir duman bulutu daha üflüyor. Tamam, şimdi hatırlıyor. O gün korkunç bir sıcak vardı.

12

Debbie Cole yüzünü buruşturuyor. Ayaklarının ağrısı dayanılacak gibi değil. Saatlerdir, şurup gibi yoğun ve yapışkan havayı içine çeke çeke kuruyan boğazıyla, bastonunu tozlara bastırarak yürüyor.

Bir bankta mola verdiği her defa, gözcü güvercinleri gelip yanına konuyorlar. Onlara bir naylon torbadan çıkardığı avuç avuç pirinç atarak kuğurmalarına karşılık veriyor. Sonra, yaydığı zihinsel sinyalle, kuşlar tekrar şehrin üzerinde uçmaya gidiyor ve biraz ilerideki başka bir bankta yeniden yanına dönüyorlar. Kimi zaman, gelip ayaklarına sürtünen kediler oluyor. Terli koşucular ve sallana sallana gezinenler arasında hiç kimse güvercinlere sürtünen kedilerin saldırıya geçmemelerine şaşırmış görünmüyor. İhtiyar bir hanımın kuğurup mırıldamasına da keza. Artık kimsenin hiçbir şeye şaşırmaması yaşlı Debbie'yi umutsuzluğa düşürüyor.

Şimdiye kadar, gözcüler anormal bir şey tespit etmediler. Alışıldık insan kaynaşması. Aynı müzik dalgaları, aynı kokular. Ama hâlihazırda, tek bir kedi veya güvercin rapor vermeye gelmeyeli bir saatten fazla oldu.

Yaşlı kadın gözlerini kaldırıp bir kez daha gökyüzünü inceliyor. Müzik, kokular, gürültüler. Sessizlik. Egemenlik yüzeyinde bir çalkantı, bir ses dalgası, bir işaret arıyor. Hiçbir şey yok. Debbie bir baş dönmesinin zihnini ele geçirdiğini hissediyor. Bunun sıcaktan olmadığını biliyor. Kendisine yardım teklif eden genç bir adamın koluna girip bir banka oturuyor. Adam her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor, ama Debbie onu işitmiyor. O gülümserken, adam uzaklaşıyor. New Orleans'a yaklaşan din kardeşleriyle zihinsel bağlantı halinde,

tapınağın serbest olup olmadığını soran Akima'nın titreşimini dinliyor. Dudakları belli belirsiz oynarken, bundan emin olmadığı cevabını veriyor. Nöbeti başka bir ses devralıyor, rahibelerin en yaşlı ve en güçlüsü Hanika'nınki:

"Rahibe Cole, düşmanın varlığına dair işaretler görüyor musunuz? Orada mı, değil mi?"

"Yüce Rahibe, işaret yok, ama ben anormal bir şeyler seziyorum."

"Kuşkusuz, yaklaşan fırtına vizyonlarınızı bozuyor olmalı."

"Ya bu dikkatimizi başka yöne çevirmeye yönelik bir karşı atışsa?"

"İleri sürdüğünüz şeyin kanıtları var mı?"

Debbie odaklanıyor. Düşüncesinde, bir saat önce Fransız mahallesine yolladığı kedilerden birini buluyor, kızıl tüylü, kocaman bir erkek kedi. Adı Ayou. Kimse New Orleans'ı ondan iyi tanıyamaz. On yıldan fazladır sokak ve çatılarında koşturuyor. Ayou devrilmiş bir çöp bidonunu koklamakla meşgulken, rahibenin ruhu onunkine nüfuz ediyor. Tüyleri dikiliyor. Debbie kollarının kıl ve kaslı patilere, ellerinin yıpranmış minik yastıklara ve tırnaklarının çöp torbasını tırmalayan pençelere dönüştüğünü hissediyor. Ayou torbanın içinde sardalye kokusu aldı. Rahibenin varlığını da hissetti. Debbie dikkatli olması gerektiğini biliyor: Neredeyse vahşi bir kedi söz konusu. Yaşlı kadın zihnini iyice arayıp tarıyor ve en yakın hatıralarını gözden geçiriyor. Beyin zarındaki kılcal damarları kanamaya başlayan Ayou hırlıyor. Debbie ona öteki kedilerin nereye kaybolduğunu soruyor. Hayvanın zihni çöp, kuş leşi ve balık kokan konserve kutusu görüntüleriyle doluyor. İhtiyar hanım anlıyor. Kedilerin yemek zamanı. Günün, karanlıkta fare ve köryılan yakalayıp yemek için koşturacakları geceye kadarki yegâne öğünü. Ardından, güvercinlere ne olduğunu bilip bilmediğini soruyor. Ayou başını iki yana sallıyor. Beyni artık kendisine ait olmayan düşüncelerle doldukça, içindeki acı büyüyor. Bir kedinin beyninde onlara yer yok. Debbie, gözleri sokakta, pençelerinin çöp torbasını parçaladığını hissediyor. Kartonlardan yatağında oturan bir berduştan başka hiçbir yaşam belirtisi yok. Kediyi gözleyen, sakallı ve kir pas içinde bir adam Debbie'yi gözleyen. Yaşlı hanım kasılıyor. Berduşun gözlerinde aksayan

bir şey var. Ayou hırlıyor, pençeleri torbanın içindekileri dağıtıyor. Şu an hiç iyi değil. Debbie bu kadar kuvvetli odaklanmayı sürdürürse, ölecek. Rahibenin ruhu sokakları aşarak banka dönüyor ve uyuşmuş bedeniyle yeniden bütünleşiyor. Gözlerini açıp evsizin gözlerindeki o şen ve yırtıcı ışığı düşünüyor. Kafasında bir zihinsel mesajlar yağmuru yankılanıyor. Hanika'nın sesi öbürlerinden daha güçlü çınlıyor.

"Rahibe Cole, size bunu son kez soruyorum: Düşmanın varlığını tespit ettiniz mi?"

"Bir hayal gördüm. Sığınmacılar kalabalığının ortasında küçük bir kız. Bizim gibi düşünüyor ve bizim bildiklerimizi biliyordu. Rahibelere, ben bu kehaneti araştırana kadar beklemelerini söylemelisiniz."

"Mümkün değil. Randevu yerine doğru ilerleme emri veriyorum. İşaretler belirirse, derhal bizi haberdar edin."

Debbie Cole titriyor. Serin bir meltem nehir boyunca yılan gibi kıvrılarak esiyor. Paslı metal ve elektrik kokuyor. İlk yağmur damlaları Moonwalk'ın tozlu zemini ve saçlarında şaklıyor. Güneş ışığı kan kırmızı kesildi. Bulutlu platform kapanıyor: Kar gibi lekesiz tepesi semada kaybolan, ama karanlık tabanı sağanaklar yağdırmakta gecikmeyecek kocaman yağmur bulutları. Fırtınanın öncüleri.

13

Debbie belli bir mesafede duran üç korumasına kaçamak bir bakış atıyor. Üzerlerinde uzun ve beyaz pamuk paltolar var ve geniş kapüşonlar yüzlerini gizliyor. İçlerinden biri nehre bakıyor, diğerleri gözlerini göğe dikmişler. Şefleri Debbie'nin sessiz tebessümüne karşılık veriyor. Adı Cyal. Yaşlı hanımı havalimanında karşılayan oydu. New Orleans Tapınağı Muhafızları. Nehri haftalardır gözlüyorlar. Bentlerin dayanamayacağını onlar da biliyorlar.

Debbie en yakın muhafıza kısa bir sinyal yollayarak tek başına dar sokaklara girmesi gerektiğini belirtiyor. Arkadaşlarına dönen muhafız da onlara bir mesaj gönderiyor. İçlerinden biri, sonuncuları nehrin

içinde kaybolan, yosunlarla kaplı basamakların birkaçını iniyor. Adı Elikan. Eğilip avuç içine biraz su dolduruyor. Tuz ve çamuru hissediyor. Elikan doğruluyor ve aklında, saldırı durumunda rahibenin güvenliğini sağlamak için yeterince kalabalık olmadıklarını mırıldanıyor. Ne kalabalık ne de yeterince güçlüler. Üçüncü muhafız, düşmanın gücünün olaylar tarafından neredeyse tamamen emildiği ve artık güpegündüz cepheden hücuma geçme riskini göze alacak kadar kuvveti kalmaması gerektiği karşılığını veriyor. Elikan ellerini kurulayarak basamakları Moonwalk'a doğru tırmanıyor.

"Bu varsayım için ne kadarına bahse girersin, Kano?"

Kano ona cevap vermeye hazırlanırken, rahibenin titreşimi araya giriyor. Kararını vermiş.

Muhafızlar yanında olurlarsa, düşman kendini göstermeye cesaret edemez. Ama onu yalnız zannederse, bu fırsatı kaçıramaz. Muhafızların şefinin cevabı gecikmiyor:

"Delilik bu, Rahibe. Düşman saldırıya geçerse, asla vaktinde gelemeyiz yanınıza."

"Ama yapacak başka bir şey yok, Cyal."

Şef, yaşlı hanımın St. Ann Street'e girişini seyrediyor. Rüzgâr toz bulutları havalandırıyor.

Arkasında pamuk hışırtısı. Diğer muhafızlar Kano'nun yüksek sesle özetlediği dağınık duygular değiş tokuş ederek rahibenin Jackson Square'in köşesinde gözden yitişine bakıyorlar:

"Onun başına bir şey gelirse, diğer rahibeler bizi parça parça ederler."

"Cole ne yaptığını bilir."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyor Kano yeniden zihinsel kanala geçmeden önce.

Yağmur hızlanıyor. Kocaman sarı siyah damlalar yerde sıçrayıp hareketsizleşiyorlar.

Cyal tabanlarının altında bir şeyin çıtırdadığını duyumsuyor. Gözlerini yere çeviriyor. Yabanarıları. Binlerce ölü yabanarısı asfaltı kaplamış.

"Ah, Gaia, buradalar..."

Parmaklarının ucunu şakaklarına bastıran Cyal rahibeye güçlü bir alarm mesajı yollamak üzereyken, kara ve buz gibi bir sis aniden zihnini istila ediyor. Öteki muhafızların inleyerek dizüstü düştüklerini işitiyor. Organizmasında yayılan uyuşukluk mücadele etmesine imkân tanımıyor. Burun deliklerinden çenesine kan fışkırırken, son düşüncesi Hem-Lak oluyor. Yere yığılan muhafızlara doğru dönecek zamanı hâlâ var. Ama şekilleri silikleşmeye başladı bile. Esintilerin şişirdiği boş paltoları Moonwalk üzerinden Suların Babası'na doğru kayıyor. Nehrin devingen yüzeyi üstünde dalgalanan devasa kanatları andırıyorlar. Cyal gözlerini yumuyor. Zihni rüzgârın kaldırdığı bir toz bulutu gibi gevşiyor. Yine kendini mücadeleye zorluyor, ama elinden bir şey gelmeyeceğini biliyor. Rahibenin gözden kaybolduğu dar sokağa son bir bakış atıyor. Sonra, kendisini meydana getiren moleküller sığırcık sürüsü gibi dağılırken, paltosunun havaya yükseldiğini hissediyor.

14

Debbie küçük adımlarla Fransız mahallesine dalıyor. St. Louis Katedrali'nin beyaz duvarlarına ulaştı ve önünden Bourbon Street kavşağına doğru çıkıyor. Birkaç dakikadır Eski Meydan'a[6] derin bir sessizlik çöktü. Her şey sakin. Fazlasıyla sakin.

Gözlerini kısarak, Bourbon Street'in kalabalığı ortasında mumlarla ilerleyen ayin alayına bakıyor. Orada izdiham, burada ıssızlık. Uzakta, ışıltılı vitrinleri bir yığın promosyon ilan eden devasa bir alışveriş merkezi görüyor. Yağmur tehdidi baş gösterdiğinden beri, turistler o

6 Vieux Carre: New Orleans'taki Fransız mahallesine verilen ad. (ç. n.)

istikamete koşturuyorlar. Debbie kararını verdi. Alışveriş merkezine kadar gidecek ve oraya kadar hiçbir işaret belirmezse, geldiği yoldan geri dönecek.

Şiddetli rüzgâr baldırlarını kamçılayan minik çakıllar savuruyor. Sıkı düzen uçan bir pelikan sürüsü bulut tabakasının altından ok gibi geçiyor. Baştaki kuş boynunu büküp, uzun ve boğuk bir çığlık atarak Debbie'ye bakıyor. Yaşlı kadın taş kesiliyor. Hayvanın çığlığının bir işaret olduğu hissine kapılıyor. Hayır, bundan neredeyse emin.

İhtiyar hanım artık Bourbon Street'e çok yakın. Mumlu ayin alayı yerini trampetlerine vurup trompetlerine üfleyen müzisyenlerin geçit törenine bıraktı. Rüzgârın geri püskürttüğü müzik katedralin duvarlarında sekiyor. Soğuk havada demet demet konfetiler uçuşuyor. Debbie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor. Havada aslı başka bir şey daha var. Yere kapaklanan binlerce rengârenk kanat. Bir kelebek yağmuru. Yaşlı hanımefendinin kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor. Hâlihazırda, tabanlarının altında çıtırdayan kalın bir halının üzerinde yürüyor. Kendini böceklerin fırtınadan etkilendiğine ve onları manyetik alanların öldürdüğüne inandırmaya çalışıyor. Muhafızlara çok kısa bir titreşim yolluyor. Cevap yok. Debbie iyice geriliyor. Kelebek mezarlığının ortasında bastonuna eğilmişken, Bourbon Street'in köşesinde bir grup berduş fark etti. İçiyor ve bağıra çağıra konuşuyorlar. Aralarından biri, iriyarı, sakallı ve pis bir adam, şişesini havaya kaldırarak ona gülümsüyor.

Debbie daracık sokaklardan oluşan bir labirente giriyor. Aralık pencerelerden, hatmi çiçeği ve baharatlı yemek kokuları geliyor. Evler birbirine o kadar yakın ki, ihtiyar hanım bir tünelde ilerlediği izlenimine kapılıyor.

Soldaki daha geniş bir sokağa dönünce, ayak bileğinde tüylü bir temas hissederek irkiliyor. Bakışını, mırıldanarak kendisine sürtünen Ayou'nun vahşi gözlerine dikiyor. Kedinin ağzından sardalye kokusu yükseliyor. Debbie onu kucağına alıp parmaklarıyla kirli postunu okşayarak gülümsüyor.

"Ne haber, yaramaz hayvancık, nerelerdeydin sen?"

Kedının boğazında bir homurtu yuvarlanıyor. Tüyleri dikilip kasları geriliyor. Hiçbir hayvan düşmanın mevcudiyetini bir kediden iyi algılayamaz. Debbie başını arkaya çeviriyor. Damarlarındaki kan donuyor. Bourbon Street'teki berduş onu takip etmiş. Hemen yakınında. Şişeden içiyor. Ağzının kenarından akan cin sızıntıları çalı gibi sakalının arasında kayboluyor. Yavaşça şişesini aşağı indiriyor. Tebessümü dişetlerinin kirli pembeliğini ve tütünden kararmış bir dizi kırık kökü ortaya seriyor.

"Güzel bir akşam, Rahibe Cole."

Ayou hırlıyor. Tırnaklarını geriye dönen Debbie'nin koluna geçiriyor. Sokağı tutan, üzerine pis bir turuncu anorak geçirmiş şişman bir kadın berduş, bir market arabasını itiyor. Baldırları varislerle kaplı, bazıları patlayıp sarkık etlerinde geniş ve irinli yaralar açmış. Onun arkasında, kapı sundurmaları ve sokağın kenarındaki karton yığınlarından başka evsizler çıkıyorlar. Debbie düşmanın bir tapınağın kalbinde nasıl bu kadar çok ruhu ele geçirebildiğini anlayamıyor. Ayou kucağında hırıldıyor. O, yaşlı hanımın kendisinden ne beklediğini anladı. Hazır vaziyette. Debbie'nin elinden bıraktığı baston tozun içine düşüyor. El arabasının tekerleklerinin cayırtısı yaklaşıyor. İhtiyar kadın, berduşların şefinin topallayarak ilerleyişine bakıyor. Elinde kavisli bir bıçak ışıldıyor. Adamın ağzından bir eşek arısının çıkarak dudaklarında durduğunu fark eden Debbie ürperiyor. Rüzgârın ortasında yeniden evsizin sesi yükseliyor:

"Ölme zamanı geldi, Rahibe Cole. Ama önce, kendi rızanızla gücünüzü bana devretmenizi istiyorum."

"O sizi yakar ve rüzgâr küllerinizi dağıtır."

"Yaklaşan rahibelerin güçlerini de elimde tutmamam şartıyla."

Debbie, Ayou'nun tüylerini okşayarak gücünün bir kısmını gizlice onun ruhuna zerk ediyor. Hayvan artık tamamen gevşemiş halde. Hiç korkmuyor.

Evsiz birkaç metre ileride durdu. Gizli bir işaret yaptığı kadın berduş da Bir şeyler seziyor. Debbie burun ve kulaklarından kan sız-

dığını fark ediyor. Düşmanın uyguladığı baskı bu denli hasarlı bir ruh için fazla kuvvetli. Berduş boğazını temizleyip içinde diş parçalarının parladığı kırmızımsı bir balgam tükürüyor.

"Gücünüzü bana teslim ederseniz, acı çekmeyeceğinize söz veriyorum."

"Tanrıça, Gaia'dır. Tanrıça içimdedir. Gaia'da asla hiçbir şey ölmez ve bitmez. Gaia'da her ölüm yaşam verir. Her son sadece bir öncekinin bitişi, her bitişse bir sonrakinin başlangıcıdır."

Debbie kedinin sarı gözlerinden berduşa bakıyor. Kendi elinin tüylerini okşayışını hissediyor. Vücudunu oluşturan moleküller gevşiyor. Evsiz bir şeyler haykırıyor. Yaşlı kadın kendisini tutan ellerin çözülüp taşıyan kolların dağıldığını duyumsuyor. Sonra vücudun geri kalanı da görünmez bir buluta dönüşüyor. Ve giysisi yavaşça yere serilirken, bir kasa yığınının üstünden sıçrayarak, dar sokağı dolduran kudurgan çığlıkları umursamadan, damlara ulaşıyor.

15

Ayou'nun canı yanıyor. Kanıyor. Beyinzarı yüzeyinde şişik ve çatlaklar oluşuyor. Ölüyor.

Ama yine de damdan dama atlamayı sürdürüyor. Yaşlı hanımefendinin ruhunu kendisininkinde hissediyor. Düşmanın pençesine düşmemesi gerektiğini biliyor. Arkasına bakıyor. Peşindeki şeyler ilerlemekteler. Kediye benziyorlar. Düşman ruhlarını ele geçirmeden önce kediydiler. Tüyleri altında tümörü andıran koca koca şişkinlikler var. Hepsi kanıyor ve arkalarında kırmızımsı sidik izleri bırakıyorlar. Yüz metrenin sonunda ölüyorlar ve hemen yerleri, pencere ve kanalizasyon mazgallarından zuhur eden başkaları tarafından dolduruluyor. Düşman kediden kediye yayılıyor. Lağımların kustuğu, çatıya varmak için çığlık çığlığa duvarları tırmanan farelere de bulaşıyor. Tüm bu şeyler, kaslı ayaklarıyla kiremitleri tırmalarken korkunç sesler çıkararak miyavlıyor ve ciyaklıyorlar. Hepsi kör. Kokuyla yön buluyorlar.

Yağmur oluklu sacda trampet çalıyor. Ayou postunda damlaların serinliğini hissettiğine memnun oluyor. Yorgun ama iyi dayanıyor. Uzakta, alışveriş merkezinin ana hatları beliriyor. Gittiği yer orası. Ama ilkin peşindeki şeylerden kurtulması lazım. Ağzından rahatlama ifade eden bir miyavlama yükseliyor: Yaşlı hanımın ruhu uyuşukluktan satha çıkıyor. Farelere endişe, kedilereyse yakıcı bir açlık mesajı gönderiyor. Buna, bir ciyaklama ve kızgın hırıltılar konseri cevap veriyor. Ayou geriye bakıyor: Kedi şeyler fare şeylerin üstüne atıldılar. Sivri dişleri kemirgenlerin derisini yarıp tümörlerin içini boşaltıyor. Ayou hızlanıyor. Beyninin yüzeyinde büyük bir damarın şiştiğini hissediyor. Pes ettiği takdirde, kendisiyle beraber ihtiyar hanımın da öleceğini biliyor. Onun için koşuyor. Daha önce hiç koşmadığı ve bir daha asla koşmayacağı kadar koşuyor. Kedi Ayou'nun son hırsızlığı. Alışveriş merkezinin vitrinleri yaklaşıyor. Üçüncü katta, yağmurun dövdüğü kocaman camlı pencerelerin ardında, burun ve ellerini cama yapıştırmış küçük bir kız görüyor. Ayou küçük kızları seviyor. Hızını artırıyor.

16

Ayou gücünün sonuna geldi. Neonların rahatsız edici ışığında gözlerini kırpıştırıyor. Şimdi ıslak kaldırımlarda yürüyor. Geçeceği bir sokak daha kaldı. Turistler ve New Orleans sakinleri tufandan kaçmak için alışveriş merkezinin önünde kuyruk oluyorlar. Fırtınadan önceki son koşular, son uçaklara binmeden önceki nihai alışverişler. Şehirden ayrılmak için artık çok geç olduğunu bilmiyorlar. Kedi ve güvercinler bu sebeple orayı terk etti. İnsanların gerçek rakibi rüzgâr veya yıldırım değil, su.

Ayou titreyen ayakları üzerinde zor duruyor. Takati kalmadı. Ağzından kan damlayarak, ihtiyatla sokağın karşısına geçip, ayak bacak ormanı içine süzülüyor. Acıdan inleyerek alışveriş merkezinin camlı kapılarını aşarken, kimse onu fark etmiyor. Yaşlı hanımın sesine itaat ederek bir giysi dükkânına giriyor ve perdesi çekili kalmış bir

soyunma kabinine dalıyor. Etrafını kuşatan molekül sisinin genleşip yeniden şekillendiğini duyumsuyor. İhtiyar hanımın ruhu, onunkinden, yaradan çekilen bir bıçak gibi çıkıyor. Birden kendini yalnız, terk edilmiş gibi hissediyor. Artık canı yanmıyor. Yaşlı hanımın eli tüylerini okşuyor. Kadın kulağına artık anlamadığı sözler fısıldıyor yavaşça. Onu teskin ediyor.

Ayou güçlükle nefes alıyor. New Orleans'ın sokaklarını, kedi yaşamını oluşturan bütün o gece avlarını ve hırsızlıkları anımsıyor. Pençeleri kapanıp açılıyor. Yaşlı hanımın fısıltısı uzaklaşıyor. Patilerinin altında yumuşak ve hoş kokulu bir şey hissediyor. Burnunu gıdıklayan esintiyi kokluyor. Etraf çiçek, toprak ve hayvan kokularıyla dolu. Ayou gözlerini açıp göz alabildiğine uzanan ovayı hayranlıkla seyrediyor. Uzakta, suyun kenarında çekişen başka erkek kediler fark ediyor. İlkbaharda bir arabanın tekerlekleri altında ölen eski dostu Ilyot'u tanıyor. Daha aşağıda, ihtiyar Chawn kendi tüylerini yalamakla meşgul. Demiryolunu geçerken birlikte ölen Moonwalk ikizleri Weemi ve Lawan çalıların arasından fırlayıp patileriyle birbirlerine vuruyorlar. New Orleans'taki bütün arkadaşları orada, eski yağma yoldaşları. Ayou'nun dikkatini, mırıldanarak yaklaşan güzel bir dişi Siyam kedisi çekiyor. Keskin sardalye ve ölü yaprak kokusunu soluyunca, içini bir mutluluk dalgası kaplıyor. Miew ölmemiş. Miew yaşıyor. Ayou sevinçle miyavlayarak ona doğru atılıyor. Artık canı acımıyor. Korkmuyor.

17

Debbie Cole ölü kediyi özenle bankete yerleştirip kızıl tüylerini son bir kez okşuyor. Sonra müşterilerin kabinde unuttuğu askıları gözden geçirip çiçekli bir elbiseyle, yaşına göre fazla frapan, siyah bir suni deri manto buluyor. Zar zor giyiniyor. Aynadaki yansımasına gülümseyerek omuz silkiyor. Yaşayacak birkaç dakikadan çok ömrü kalmayınca, insan başkalarının düşünebileceklerini hiç umursamıyor. Bitkin bir halde oturuyor. Kalçası ağrıyor. Birden kendini çok yaşlı hissediyor

Perdeyi açan satıcı kıza neşesizce gülümsüyor. Kız kızararak özür diliyor. Tam gidecekken, gözüne ölü kedi takılıyor. Debbie ona kısa bir zihinsel mesaj yolluyor. Satıcı hafifçe yerinden sıçrıyor, bakışı bulanıyor.

"Uyuyor mu?"

Debbie başıyla onaylıyor.

"Adı ne?"

Yeni bir sinyal.

"Güzel isim."

Sonra perdeyi örtüp yaşlı kadını alacakaranlıkta yalnız bırakıyor.

Debbie odaklanıyor. Şakaklarını sıkan migrene rağmen, öbür rahibelerin yerlerini belirlemeyi başarıyor. Yaklaşıyorlar. Düşmanın orada olduğunu bilmiyorlar. Debbie güçlü bir alarm mesajı yayınlayarak onları uyarmak zorunda. Gecenin ortasında ateş yakar gibi varlığını belli edeceği kuşku götürmeyen bu olay onun ölüm emrini imzalayacak. Ama tercih hakkı yok. Düşman zaten satıcı kıza yolladığı sinyalleri algılamış olmalı: Gücün yüzeyinde birkaç önemsiz ters akıntı, normal zamanda neredeyse fark edilemez, ama bir rahibe kovalarken atlanması imkânsız bir dalga.

Debbie perdeyi çekip müşteri kalabalığı içinde kendine ayakkabı reyonuna kadar güç bela yol açıyor. Bir çift ip sandalet seçtikten sonra, alarmlı kapılara yöneliyor. Eşiği geçtiği sırada, alarm çınlamaya başlıyor. Bir bekçi elini omzuna koyuyor. Debbie odaklanıyor. Adam ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyor. Yaşlı kadın yeni bir sinyal göndermek üzereyken, kalabalıkta bir berduşun arkasına döndüğünü görüyor. Titreşimi hissetti: Gözleri kapalı, köpek gibi havayı kokluyor. Debbie'nin gülümsediği bekçi uzaklaşıyor. İhtiyar, başka bir yola sapmadan hemen önce geriye bakıyor. Evsiz, gözlerini bir an ona diktikten sonra, bakışını başka yöne çeviriyor. Debbie ürperiyor: Sinyal bir salise daha sürmüş olsa, işi bitmişti. Adam sendeleyerek yoluna devam ediyor. Etrafta devriye gezen öteki evsizlere bir işaret yolluyor. Debbie oradan uzaklaşmaya başlamışken, migreninin içinden Henika'nın sesinin yankılandığını işitiyor. Berduş olduğu yerde

donakalıyor ve dudaklarında gaddar bir tebessümle, tekrar arkaya dönüyor. Gözleri beyaz. Kör gözleri bunlar.

Debbie, ağrıdan yüzünü buruşturarak bir yürüyen merdivene çıkıyor. Bastonunun eksikliğini çekiyor. Arkasına bir göz atıyor. Kimse yok. Bir saniye bile yitirmemesi lazım. Alışveriş merkezi berduşlarının kendisine hemen saldırmayacaklarına güveniyor. Sokaklara dağılmış diğer evsizlerin de onlara katılmalarını bekleyeceklerdir. O işi alenen, kalabalığın ortasında yaparlar: Bir yolun dönemecinde sırt ya da karna bir bıçak darbesi. Ayou'nun bedenine aktararak gücünün büyük bir bölümünü harcayan Debbie'nin kaçamayacağını biliyorlar.

Yürüyen merdivenin tepesinde, Debbie'nin gözüne geniş bir camlı pencere ilişiyor. Bir an durup aşağıdaki dar sokaklara bakıyor. Geliyorlar. Toplam on beş kişi kadarlar. Zincirlerinden boşanmış elemanlarla dalga geçerek kalabalıkta ilerliyorlar. Birbirlerini pek tanımıyorlar. Birbirlerinden nefret ediyorlar. Konuşmaya ihtiyaçları yok. Hepsini yönlendiren ve ufak ufak öldüren aynı sinyale itaat ediyorlar.

Debbie el arabasını itmeye devam eden turuncu anoraklı kadın berduşu tanıyor. Şişman kadın durup gözlerini cama doğru kaldırıyor. Hıçkırınca, çene ve boynuna kan boşalıyor. Aktıkça yağmurdan sulanan, kıpkırmızı bir kan. Elini, Debbie'yi selamlıyormuş gibi pencereye doğru kaldırıyor. Öteki berduşlar bu hareketini izliyorlar. İçlerinden biri dudaklarını ulur gibi büzüyor. Yağmur ve rüzgârı kokluyor. Debbie geriye dönüyor. Alışveriş merkezi berduşlarının uzakta olmadıklarını biliyor. Devasa galerinin altında uzanan lağımlar ve otoparklarınkiler de onlara katılınca, yirmi kişi kadar oldular. Kalabalığa karışarak geniş bir kuşatma harekâtı gerçekleştiriyorlar. Yaşlı hanımın onlardan kaçmaya niyeti yok. Fazla yorgun.

Bir direğe yaslanıp Flanika'nın yeniden ruhunu dolduran sesini dinliyor. Din kardeşi Claiborne Caddesi'nden yukarı çıkan bir limuzinin arka koltuğunda oturuyor. Endişeli. Onunkine başka sesler de katılıyor, ses kasırgaları. Tulane mahallesindeki bir otel odasında bulunan Akima'nınki. Canal Street ve Loyola'nın köşesindeki kahveye sığınmış Hezel'inki. Memphis'ten gelen ve az önce New Orleans garında duran

ekspres trenin birinci sınıfında oturan Salima'nınki. Tüm bu sesler çarpışıyor ve Debbie'nin acıdan inlemesine yol açıyorlar. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anladılar.

Debbie ruhuna büyük bir keder çöktüğünü duyumsuyor. Her zamanki arkadaşlarını bir daha göremeyeceğini, onlara yollamaya hazırlandığı mesajın son olacağını biliyor. Onları bir kere daha kolları arasında sarmayı öyle isterdi ki. Ciddi işlere geçmeden önce, dükkânları dolaşmak ve New Orleans'ın şu sabaha kadar müzik dinlenebilen salonlarından birinde çay içmek üzere, yaşlı çocuklar gibi şehirde başıboş dolaşırlardı. Debbie ve Akima, dumandan ötürü söylenen Hezel'i dinlerken, son bir sigaranın tadını çıkarırlardı. Bütün gece gezinecek gücü kazanmak için pastalar atıştırırlardı. Debbie'nin kendi kendine, zaten her şey söylenmiş olduğunda insanların birbirine ne diyebileceğini sorarak yıllar boyu tekrarlamış olduğu birkaç seçilmiş sözcüğü telaffuz ederlerdi. Sonra, ufuk pembeleşmeye başlayınca, son bir kez kucaklaşıp müstakbel rahibelerin ruhunda yeniden doğmak için beraberce ölürlerdi.

Debbie klimalardan çıkan havayı içine çekiyor. Pislik ve sidik kokmaya başlıyor. Geri kalan tüm enerjisini toplayıp acı ve tehlike ifade eden, uzun ve kesintisiz bir sinyal yayıyor. Rahibeler sustular. Kendilerine, düşmanın orada olduğunu ve kaçmaları gerektiğini söyleyen Debbie'yi dinliyorlar. Hiç beklemeksizin geri dönmeleri için yakarıyor onlara. Hanika uzun bir rahatlatıcı mesajla cevap veriyor. Durumu anladı. Diğerleri de. Debbie arkadaşlarının bütün sevgisinin kendi ruhuna aktığını hissediyor. Güçleri geri geliyor. Rahibeler güçlerinin, yapması gereken işi bitirmesine yetecek kadar bir kısmını ona aktarıyorlar.

Debbie gözlerini açıyor. Hâlihazırda, gücün yüzeyinde sayısız ters akıntı çalkalanıyor. Düşman çok öfkeli. Yaşlı hanım üst katlara çıkan yürüyen merdivenlere yöneliyor. Alışveriş merkezinin duvarlarına tırmanan asansörlere dönüyor. Turistlerle yüklü, saydam camdan yapılmış, kocaman balonlar. İçlerinden ikisi, cama yapışarak onu seyreden on kadar evsiz barındırıyor. Yolunu kesmek için binanın en tepesine çıkıyorlar. Debbie korkuluğun üstüne eğiliyor: Öteki berduşlar birinci

kata vardılar ve onun yaslandığı direği kokluyorlar. Çok yakınlarında olduğunu biliyorlar.

18

İkinci kata ulaşan Debbie, kalabalığı yarıp korkuluğa tutuna tutuna yeni bir merdivene çıkıyor. Gözlerini alışveriş merkezini taçlandıran devasa kubbeye kaldırıp pleksiglasa vuran yağmuru dinliyor. Öyle yorgun ki... Uzaklaştıkça, rahibelerin sesleri mırıltıdan ibaret kalıyor. Onu sevdiklerini ve asla unutmayacaklarını belirtiyorlar. Debbie şefkat ve cesaret yüklü düşüncelerle cevap veriyor.

Ayağının altındaki basamaklar yok oluyor. Yeni bir boş alandan, katlı açık hava otoparklarına açılan bir çıkışa doğru yarım daire çizen yollardan müteşekkil bir labirente giriliyor. Debbie'nin gözüne, camlı pencerenin önünde dikilen genç bir siyah kız takılıyor. Ayou'nun alışveriş merkezine yaklaşırken saptadığı kız bu. Bir rahibenin yaşlı bir sokak kedisinin içgüdüsüne uyarak hayatının en zor kararını almaya hazırlandığını düşünerek içini çekiyor. Çocuk henüz onun varlığını hissetmiyor. Üzerinde gri bir manto ve ayaklarında lastik çizmeler var. Debbie gülümsüyor. Genç kızın zihninden, ebeveynlerine çirkin bir oyun oynamak için saklandığını okuyor. Adı Holly Amber Habscomb. Bu ad hoparlörlerde tekrar tekrar yankılanıyor. Holly'nin umurunda bile değil: Surat asıyor. Annesi, on bir yaşında böyle şeylere ihtiyaç olmadığı bahanesiyle ona el çantası, küpe ve bir makyaj malzemesini almayı reddetti. Holly bunun tersini kanıtlamak için gerçekten uğraştı. Sonra çaktırmadan yanlarından uzaklaştı. Kötü bir niyeti yoktu, sadece biraz korkmalarını istiyordu. Evet, Holly Habscomb kötü bir kız değil. Debbie bunu hissediyor. Holly'nin de düşünceleri algılamak ve başkalarının görmediği şeyleri görmek konusunda özel bir yeteneği var. Müstakbel bir rahibe olacak kadar değil ama gücün bir kısmını üstlenmeye yetecek kadar.

Oysa bunun onu öldüreceğini biliyorsun, Cole. Ruhunu ve bedenini yakacak. Ayou'yu takip eden yaratıkların derisindeki tüm o tümörleri hatırlıyor musun?

Debbie bu düşünceyi aklından kovmak için yumruklarını sıkıyor. Ellerini zayıf omuzlarına koyup küçük kıza rahatlatıcı bir mesaj yolluyor. Ufaklık geri dönmeyi deniyor, ama Debbie'nin elleri ona engel oluyor. Gözlerini görmemeli. Bu onu yakar. İhtiyar hanım odaklanıp alçak sesle transfer büyüsünü mırıldanıyor.

19

Holly rahibelerin gücü ruhuna geçerken dudaklarını ısırıyor. Sanki milyonlarca anı birdenbire belleğine süzülüyor. Adeta milyonlarca yabancı görüntü beyninde itişiyor ve o aniden o ana kadar bihaber olduğu milyarlarca şeye hâkim oluyor. Küçük kızdan acılı bir hıçkırık çıkıyor. Debbie her şeyin yolunda olduğunu fısıldıyor. Ama her şey yolunda değil: Ufaklığın hücreleri yeterince çabuk yenilenmiyor. Yaşlanma hızındaki müthiş artış yüzünden, organizması infilak etmek üzere. Debbie transferi durdurabilir, cenderesini gevşetmesi yeterli. Ama yine de devam ediyor. Seçim hakkı yok, neredeyse boş artık. Son anıları da çocuğun zihnine devroluyor. Onun gözlerinden görüyor, ıstırap ve kederini hissediyor. On bir yaşındaki bir organizmaya sığdırılması gereken dört yüzyıl. Vazoda bir okyanus.

Holly'nin elleri camlı pencerede kasılıyor. Yaşlı hanımın parmaklarının omuzlarında dağıldığını ve bedeninin toz haline geldiğini duyumsuyor. Bir şey ona acilen açık hava otoparklarına doğru gitme talimatı veriyor. Holly yavaş yavaş yürümeye koyuluyor. Kapılara varmak üzereyken, dışarıda, geniş kapüşonlu beyaz paltolar giymiş üç adam görüyor. Sebebini bilmese de, onlardan korkacak bir şey olmadığının farkında.

Camlı kapılar açıldı. Holly'yi buz gibi bir rüzgâr sarıyor. Geriye bakınca, bir grup berduşun ihtiyar hanımdan geriye kalanlara doğru

atıldığını görerek titriyor. Nefret dolu gözleriyle kendisine doğru gelirlerken, şeflerinin düşüncelerini duyuyor. İhtiyar kadının şimdi dışarı çıkan kızın bedenine girdiğini, ne pahasına olursa olsun onu yakalamak gerektiğini haykırıyor. Dehşete kapılan Holly, ıslak asfaltın üzerinde, beyazlı adamlara doğru koşmaya koyuldu. En yakındakinin kolları arasına sığınıyor ve zihninden adının Elikan olduğunu okuyor. Bir şövalye. Adam onu park yerindeki, motoru çalışan, büyük bir arabaya kadar sürüklüyor. Holly koltuğun derisine gömülüyor. Adamlardan biri yanına biniyor, kemerini bağlıyor ve, "Korkmayın, Rahibe, buradayız," diyor.

Araba gürleyerek harekete geçtiğinde arkaya yapışan Holly, farların ışığında berduşların şefini görecek zamanı ancak buluyor. Arabayı kullananın adı Kano. O da iyi biri, ama pek kızgın. Kızgın ve kuvvetli. O bir büyücü. Evsizden kaçınmaya çalışacağına, gazı kökleyip dizlerine bindiriyor. Berduşun vücudu ön camdan sekip asfalta yuvarlanınca, Holly içinde kabaran korkunç çığlığı zor bastırıyor. Alışveriş merkezinden başka evsizler de çıkıyor, bir süre uluyarak arabanın peşinden koştuktan sonra vazgeçiyorlar.

Holly'nin dişleri birbirine vuruyor. Yanındaki adamın adı Cyal. Yatıştırıcı sözler fısıldayarak küçük kızı bağrına basıyor. Mis gibi baharatlı ekmek ve lavanta kokuyor. Adamların en yaşlısı o. Bir elf. Holly gözlerini yumarken bunu düşünüyor. Oturduğu, New Orleans'ın yoksul mahallelerindeki evini ve ebeveynlerini zor hatırladığını yeni fark etti. Küçük erkek kardeşinin adı ve yüzünü neredeyse unuttu. yaşlı karaağacın altında sallanmakta kullandığı eski araba lastiği ve ipin kokusunu da keza. Okul ve öğretmeninin, en sevdiği bebeğin ve annesi işten eve geç döndüğü zamanlar onlara göz kulak olmaya gelen o yaşlı ve sevimli kadının adlarını anımsamaya çalışıyor. Mısır tarlalarının, uzun yaz günlerinin sonundaki kokusunu bile hatırlamıyor.

Holly, yağmurun yıkadığı ön camın ardından, New Orleans'ın sokaklarını seyrediyor. Az önce City Park'ı geride bıraktılar ve halihazırda hızla batı istikametine ilerliyorlar. Büyücü arabayı son süratle, Pontchartrain Gölü'nü geçen dev köprüye doğru sürüyor. Holly şövalyenin

düşüncelerinden fırtınanın hızlandığını ve bentlerin biraz önce yıkıldığını okuyor. Alışveriş merkezinde kapana kısılan onca insanı düşünüyor.

Karşıda köprünün girişi beliriyor. Polis memurları, fenerlerini sallayarak Kano'ya yavaşlamasını haykırıyorlar. Büyücü, dudaklarında tebessüm, güvenlik bariyerlerine çarpıp geçiyor ve hızla, boşluğa doğru yükselen rampaya sarıyor. Sular çok fazla yükselmiş, öfkeli dalgaların çarparak parçalandığı köprü direkleri tazyik altında gıcırdıyor. Beton tabliyenin sarsıldığını hisseden Holly tir tir titriyor. Sanki göl onları durdurmaya çalışıyor. Ağlıyor şimdi. Elf onu teskin etmeye uğraşıyor. Kız elfi itmek istiyor ama adam onu biraz daha sıkı sarıyor. Çok güzel kokuyor. Sıcak ve dinlendirici bir koku. Babasınınki. Holly debelenmeyi kesip başını elfin omzuna koyuyor. Babasının adını da unuttuğunu fark etti. Bunun üzerine, kimse duymasın diye yüzünü beyaz paltoya gömerek bitkin bir çocuğun yapacağı gibi hıçkırıklara boğuluyor. Dört yüz yaşında bir çocuk.

20

Limuzinin arka koltuğundaki Başrahibe Hanika gözyaşlarını yutuyor. Debbie'nin sinyali kesildi. Gücün yüzeyi, okyanusun boğulmuş bir cesedi yutması gibi, yavaşça üzerine kapanıyor. Hanika şehri terk etmekte olan öbür rahibelere yoğunlaşıyor. Öngörüldüğü gibi, yön değiştirip son çare olarak son tapınağın etrafında aşılmaz bir daire oluşturmaya çalışmak için New Orleans'a yirmi küsur kilometre mesafedeki gizli yerlere çekilecekler.

Limuzin, güçlü sokak lambalarıyla aydınlatılan rampada hızlanıyor. Şoför, az önce Boston Rouge istikametine giden Interstate 10 otoyoluna girdi. Hanika transında daha derine dalıyor. Apartman yüksekliğinde dalgalar Terre-bonne, Timbalier ve Barataria koylarına çullanarak bataklığı ve Salvador Gölü'nü taşırıyor. Daha doğuda, kelimenin tam anlamıyla su duvarları, Chandeleur Adaları'nı yuttu ve hâlihazırda, kendisi de taşıp Pontchartrain Gölü'nün fazla suyunun boşalmasına

mani olan Lake Borgne halicine dökülüyor. Hanika yumruklarını sıkıyor. Akıntısını boşaltma imkânı kalmayan Mississippi, yatağından taşarak öfkeli sularını şehrin alçak semtlerine saçıyor. Rahibenin gözünün önüne her yandan sular altında kalan bentler geliyor. Duvarlar yerlerinden sökülüyor, ek yerleri yırtılıyor. Nehir ve göllerin suları birbirine kavuşuyor. Hanika gözlerini yeniden açmak üzereyken, zihni şiddetli bir depremle sarsılıyor. Vücudu buz kesiyor. Başrahibelerin güçlerini aktarmaları gerektiği genç seçilmişler imdat çağrısı yapıyorlar. Transfer saatini beklerken, New Orleans çevresindeki motellere dağıtılmışlardı. Bentler pes etmeden hemen önce, muhafızlar onlara ulaşıp tahliye etmiş olmalıydılar. Hanika odaklanıyor. Berduşlar ordusu... En başından beri oradaymışlar. Şeflerinin Kano'nun arabayla çarpmasından hemen önce yolladığı sinyali takiben, fırtınadan istifade, seçilmiş kızlara saldırmışlar. Kızların ikisi yangın merdiveninden kaçmayı başarmış. Hanika kendini en yakındaki ruha yansıtıyor. Kız sırılsıklam saçlarına dökülen su selini hissediyor. Korkuyor. Hıçkırıyor. Nefes nefese. Genç Aïkan'ın adı Ilya. Motelin çatısına ulaştı ve demir merdiveni devreye almaya çalışıyor. Sarf ettiği güçten inliyor. Mekanizma sıkışmış. Arkasına bakıyor. On kadar evsiz, ellerindeki İngiliz anahtarlarını, bıçak ya da basit sopaları sallayarak yaklaşıyorlar. Elleri ve ön kolları kan içinde. Gözleri boş. Ancak birkaç metre uzaktalar. Ilya damın kenarına kadar sendeliyor ve aşağı eğilince, yağmurun süpürdüğü motel otoparkını görüyor. Rahibenin varlığını sezdiğinden, "Affedersiniz, Rahibe," diyor.

Evsizler boğuk çığlıklar atarak kendisine doğru atılırlarken, genç kadın gözlerini kapatıyor. Tam yanına vardıklarında, Hanika Ilya'nın vücudunun boşluğa devrildiğini duyumsuyor. Kıza, onu koruyamadığı için asıl kendisinin özür dilediğini söylemeye ancak vakit buluyor. Onu sevdiğini de fısıldıyor. Çarpışma ruhuna dolunca, Hanika yerinden sıçrıyor. Ilya'nın ışığı söndü.

Hayatta kalan diğer kızın kendini öldürecek zamanı olmadı. Hanika evsizlerin bıçaklarının etine saplandığını hissediyor. Kasılıyor Nefesini tutuyor. Boş suratında bir gözyaşı damlası süzülüyor. Son

Aikan da öldü. Rahibelerin gücünü devralacak kimse kalmadı artık. Hanika başını kaldırıyor. Dikkatini Pontchartrain Gölü üzerinden gelen zayıf bir sinyal çekti. Öyle hızlı hareket ediyor ki, rahibe onun uçtuğu izlenimine kapılıyor. Kano'nun kullandığı arabanın arka koltuğunda, Debbie'nin kendi güçlerini aktardığı şu yanılgı mevcut. Adı Holly. Canı yanıyor. Hazır değil. Hanika iç geçiriyor.

"Ah, Tanrım, Rahibe Cole, neden yaptınız bunu?"

Hanika bir müddet daha kuzeye doğru çıkan sinyali izliyor. Holly'nin korumalarını tanıyor. En iyileri onlar. Ama aynı zamanda, büyük nehirden sürekli uzaklaşamayacaklarını da biliyor. Bunu düşman da biliyor. Ama şimdilik, düşmanın kendisi de suların gazabına uğramış durumda. Genç kızla teması kaybetmekte. Evsizlerden müteşekkil ordusu kısmen dalgalar tarafından kırılıp geçirildiğinden, geri çekilmek zorunda.

Hanika, gözleri yarı kapalı, tüm yönlere bir titreşim yolluyor. Nehir Muhafızlarını, Rahibe Cole'un öldüğü, diğer rahibelerin yok olmakta ve Gaia'nın gücünün sönmek üzere olduğu hususunda uyarıyor. Onlara, yedi gücün bir bölümünün yanlışlıkla, her ne pahasına olursa olsun korunması gereken bir ölümlüye aktarıldığını ifşa ediyor. O kız çocuğunun insanlığın son şansı olduğunu da ekliyor: Gezegenin dört bir yanına dağılmış muhafızlar ona cevap veriyorlar. Anladılar. Bütün tapınakları kapatmakla meşguller.

Hanika trans halinden çıkarken, sinyalini yakalayan düşmanın kaynağı saptamaya çalıştığını fark ediyor. İçini buz gibi bir soğuk istila ediyor. Uyanmak için mücadele ediyor, ama çok güç kaybetti. Bir hayale kapılıyor. Çölün ortasında tek başına. Bir adam ona doğru yürüyor. Henüz yüzünü seçemiyor, ama gülümsediğini biliyor. Kendisine birkaç metre kala durdu. Ayaklarının dibindeki çalılıklardan onlarca yılan çıkıp kumda ıslık çalarak kıvrılıyor. Dudaklarından derin ve ahenkli bir ses yükseliyor.

"Başrahibe Hanika, sizinle yeniden buluşmak ne güzel. Ve o mesajı göndermeniz ne büyük ihtiyatsızlık! Kaybettiniz, o yüzden mızıkçılık yapmayın da, çocuğun nerede olduğunu söyleyin bana."

Hanika zihnini kapatıyor. Gördüğü şeyi düşman da görmeden, ne pahasına olursa olsun uyanması lazım. Belli belirsiz, limuzinin yol kenarına yanaştığını hissediyor. Bir hava cereyanı saçlarını havalandırıyor. Şoförü haykırarak onu sarsıyor. Yılanlar ayak bileklerine sarılırken, bütün güçleriyle bu sese tutunuyor. İlk ısırıkları duyumsayarak inliyor. Nihayet gözlerini açıyor. Şoförü yüzündeki kanı siliyor. Siperlikteki makyaj aynasını indiriyor ve kendi yansımasını görünce irkiliyor: Neera soyundan gelen diğer rahibeler gibi, o da yaşlanmakta. Holly'nin korunması için muhafızların en güçlüsüne ihtiyaç olduğunu anlıyor. Uzun zamandır kendi kaderine sırt çevirmiş ve kim olduğunu unutmuş bir adam. İstese de istemese de, bunu hatırlamasının vakti geldi.

Limuzin lastiklerini bağırta bağırta yeniden yola koyulurken, Hanika dirsek dayanağına yerleştirilmiş telefonu açıyor.

"Doktor Gordon Walls'u bulun bana. Hemen."

21

Özel jetinin arka tarafına rahatça yerleşmiş Burgh Kassam burnunu silip bir an parmağında kurumaya başlayan yakut rengi lekeyi inceliyor. Bir rahibenin ruhuyla savaşmak en nefret ettiği şey: Zayıf düşmüş bile olsa, fazlasıyla güçlü. Bakışlarını sehpanın üzerinde titreyen küçük viski şişesine çeviriyor. Kalın cam çatlayıp infilak edince, amber rengi mayi sehpaya dökülüyor. Kassam viskiyi süngerle temizlemek için ileri atılan hostesi elinin tersiyle kovuyor. Yavaş yavaş kalp çarpıntısı normale dönüyor ve uzuvlarına yeniden sıcaklık akıyor. Pencereden, devingen yüzeyi mehtapta ışıldayan okyanusu görüyor. Alarm yayını kafatasının içinde patladığı sırada, jet Grönland kıyılarını yeni arkada bırakmıştı. Londra'dan havalandığından beri, kalın bir dosyanın sayfalarını dalgın dalgın karıştırarak vakıf görevlilerinin, avlarının peşine sürmek için bir doz Protokol 6 zerk etmek suretiyle zehirledikleri evsizlerin saldırısını idare ediyordu. İlaç mükemmel iş görüyordu: Zihinsel yetenekleri hızlandırıyor ve beynin ölü bölgelerini harekete

geçirerek akla gelmedik güçler açığa çıkarıyordu. Sorun şu ki, bütün 'superdoping' ürünleri gibi, bu enzim de nöronları kömürleştirip menenjleri patlatıyordu.

Debbie dar sokağa saptığı sırada, Burgh de berduşların şefiyle zihinsel füzyona girmişti. Vakıf görevlilerinin talimatlarının aksine ve iğne sırasında verilen beş yüz dolar prime rağmen, o dangalak, hedefini beklerken bol bol içmeye devam etmişti. Burgh onun ruhuna, daha doğrusu ruhu yerine geçen imbiğe girer girmez, bunu saptamıştı. Oysa alkol Protokol'ün gücünü on kat artırıyor olsa da, aynı zamanda kobayın beyinsel yıkımını da hızlandırıyordu. Bu yüzden, rahibe çatılardan kaçmayı başarmıştı.

Uçağın altından akıp geçen dalgaların köpüklü tepelerini gören Burgh gülümsüyor. Neşesiz bir tebessüm bu. Her zamanki gibi, her şey birkaç saniyede oynanmıştı. Zombiler ordusunu idare etmekle meşgulken, otoparktaki üç beyazlı siluete dikkat etmemişti. Onları Mississippi'nin kıyısında buharlaştırdığında işlerini bitirdiğini sanmış olduğu için de kendine kızıyordu. Dağıldıkları izlenimine kapılmıştı. Ama muhafızlar engelin çevresinden dolaşıp alışveriş merkezinin çıkışında yeniden maddeleşmişlerdi.

Burgh'ün diğer hatası, düşünmeden dışarı atılmak olmuştu. Kendi hızına kapılarak arabanın yolu üzerinde durmuş ve ancak Kano'nun alaycı bakışıyla karşılaşınca, yanlış yaptığını anlamıştı. Müthiş bir çarpışma olmuş ve evsizlerin şefi, bir ışık ve yağmur burgacında, arabanın üzerine uçmuştu. Burgh berduşun asfaltta dağılmasından hemen önce bedeninden çıkmayı başarmıştı. Sonra ilişki kopmuş ve zihninde bir sürü rapor itişip kakışırken, jetinde uyanmıştı. İlk gelenler daha ziyade ulumayı andırıyordu: Alışveriş merkezinin, hedeflerinden yoksun kalmış, Protokol yüzünde yarı deli vaziyetteki evsizleri, hayvani çığlıklar atarak park yerlerinde dolanıyorlardı. Burgh hepsine, menenjlerini patlatan ölümcül bir akım yollamıştı. Ötekiler, Aïkanların peşine düşmekle görevli berduşlardan geliyordu. Sonuncu kız büyük atlayışını yaptığı zaman, Burgh, lüzumsuz acılardan kurtarmak için kendi hizmetkârlarını infaz etmişti. Kafataslarını burgu gibi delen

müthiş acıdan kurtulmak için çöplerin arasına saklananlarsa, fırtınaya kurban gitmişlerdi. Geriye şu lanet muhafızlar ve özellikle, Burgh'ün Kano tarafından devrilmeden önce yarış arabasının arka koltuğunda görür gibi olduğu o hilkat garibesi kalıyordu. Sonra, arabayı takip etmek için, New Orleans'ın başka sakinlerini ele geçirmeye çalışmıştı; ama çoğu fırtına nedeniyle o kadar paniklemiş durumdaydı ki zihinsel temas kurmanın imkânı yoktu. Tam o sırada, Hanika'nın ihtiyatsızlığı zarları atmıştı. Burgh'ün her ne pahasına olursa olsun o şeyi rahibelerden önce ele geçirmesi gerekiyordu. Bu bir hayat memat meselesiydi. Kendisi için değil, insanlık için.

III

MARIE

22

Portland, Maine.

Portland havalimanının camlı kapıları Özel Ajan Marie Parks'ın ardından kapandı. Ayaklarının dibinde bavulu, ıssız otoparkları inceliyor. Birkaç naylon torba şiddetli rüzgârda döne döne uçuşuyor. Günlerdir orada park halinde duran eski Chevrolet pikabı ince bir toz tabakasıyla kaplı. Marie sigarasını ayağıyla ezip boş yolların ortasında ilerliyor. Vizyonlar zihninin zırhını delmeye çalışıyor, ama genç kadın onları inatla geri püskürtüyor. Brezilya polisi onu ölüler arasından geri getirdiğinden beri, bir dakika bile uyku bahşetmedi kendine. Ve vizyonların bundan başka bir şey beklemediğini biliyor: Birkaç dakikacık uyku.

Marie 4x4'üne ulaştı. Sileceklerde bir yığın broşür birikmiş. Ricetta'dan bir pizza alana ikincisi bedava, dakikası beş dolar yazan bir numarayı arayana on dakika falcılık hizmeti, nasıl düz bir karın ve kaslara sahip olunur, güneşsiz bronzlaşmak, tek başına yaşlanmamak... Reklamlar rüzgârda dağılıyor. Marie kapıların otomatik kumandasına basıyor. Hiçbir değişiklik olmuyor. Anahtarı kilide sokup çeviriyor. İçerisi tütün ve eski deri kokuyor. Bu Marie'nin kendi arabası. Aylarca ortadan kaybolduğu zamanlarda, bu külüstürde uyuyor, yiyor ve sigara içiyor.

Kontağı açıp kilometre saatine bakıyor: Amerikan haçlı katilleri peşinde tepilmiş 125000 mil. Doors dinleyip, Pepsi Light ve kovboy gibi sigara içerek ıssız yollarda geçirilen aylar. Marie yol kenarında veya pis motellerde uyuduğu gecelerin, ılık Budweiser birası eşliğinde

iğrenç Meksika yemekleri atıştırdığı lokantaların sayısını unuttu artık. Katil kardeşlerini ararken göçebe hayatı sürdürüyor. Zihninin bir köşesinde Daddy'nin gülümsediğini hissediyor.

"Hadi, Marie, yap şunu. Bunun için yanıp tutuşuyorsun."

Marie radyoyu açıyor. KPCM, Portland'ın sesi. Country Orenox'un eski bir parçasını tanıyor. Evet, kabul etmesi gerek aslında: Tekrar yollara koyulmak, yeni bir izi koklamak ve kendini, saçları yakıcı rüzgârda dalgalanırken, Bryce Canyon ya da Monument Valley'de bulmaya can atıyor.

"Hayır, Marie, bu sadece giriş. Hadi, itiraf et, onlardan birini ıssız bir yolda yakalayıp öldürmeyi düşlüyorsun. Hayır, yalnızca öldürmeye ihtiyacın var, hepsi bu. O halde, nereden başlıyoruz? Yaşlı bir kadın? Gezgin bir satıcı? Hayır, bunun için daha çok erken. Öyleyse ne? Kadın döven veya sübyancı bir şişko alçaktan mı başlayalım? Bütün katiller böyle başlarlar. Kendilerini aklayarak. Evet, Marie, şöyle güzel bir şişko alçak öldürmeye ne dersin, ha?"

Marie radyonun sesini açıyor. Orenox yerini Stones'un eski bir potpurisine bıraktı.

Hoparlörlerde Jagger'ın sesi cızırdıyor. Hayaller zihninin kapısını dövüyor. Otoparktan ayrılarak, Hattiesburg istikametine giden dört şeritli yola giriyor. Görevden eve döndüğü her seferki gibi, yoksunluk çekiyor. Büyük depresyon yaklaşıyor. Düşünceli düşünceli, Interstate 95'i haber veren yeşil levhalara bakıyor. Auburn ve Augusta dümdüz ileride. Kennebec'teki Purgatory'ye kadar kuzeye doğru devam edip sonra sola dönerek Chase Corner ve Philips çatalına varacak. Oradan da sağa, Salem yönüne saparak Hattiesburg'e ulaşacak. Zaman makinesinde üç yüz kilometre.

Marie'nin gözü başka panolara takılıyor: Boston, Providence, New Haven, Philadelphia, Savannah ve Florida, palmiyeleri, sörfçüleri, fahişe ve canileri. Sinyalini yakıp sola, batı veya güneye gitmek için yanıp tutuşuyor. Kuzeye gitmeyi hiç istemiyor. O tarafta, Salem ve Hattiesburg var, sonra da Kanada sınırı ve buzullar. Hâlbuki batı ve güneye doğru, kocaman ovalar, dağlar ve çöl mevcut.

Marie batı istikametindeki son levhayı geride bırakıyor. East Rochester üzerinden Concord. Âşığıyla buluşmaktan vazgeçen bir aile annesi gibi, dümdüz devam ediyor. O an hissettiği şeyi hiç sevmiyor. Bunu kabullenmekte zorlansa da, canı aniden şişeyle viski içip bir motelin gıcırdayan somyasında bir yabancı tarafından düzülmeyi çekti. Ötekinin uyanmakta olduğunu biliyor. Marie Gardener, kaçık, alkolik ve...

"Katil."

"Siktir git, Daddy."

Marie gazı köklüyor ve hız ibresinin 50 sınırının çok üstüne zıplamasını seyrediyor.

Pikabının supapları sonuna kadar açılmış motoru yoğun ve kara dumanlar tükürüyor. Kamyonet yağ ve benzin kokuyor. Marie direksiyonu sıkı sıkı tutuyor. Uzun süre böyle dayanamayacağını biliyor. Göz kenarındaki bir damla yaşı siliyor. Pes etmemeli. Şimdi olmaz. Hattiesburg ve cin stokuna varmadan olmaz.

23

4x4'ünü yol kenarına çeken Marie, ağaçlann arasına dalan yola bakıyor. Hattiesburg'e otuz kilometre kadar uzakta, dağların içinde kaybolmuş, küçük bir evde oturuyor. Milwaukee Drive, No: 12'de. Asfalt ve ışıklı pano kokan bu isim Marie'yi daima gülümsetir: Milwaukee Drive'a sapmadan önce, durup geçişi kapatan zincirin kilidini açmak, sonra inişli yola girmek ve asma kilidi yeniden takmak için tekrar arabadan inmek gerekir. Zincirin halkalarında, bir parça demir tel yardımıyla, tahtası kavlanmış eski bir tabela asılıdır.

MILWK. DR.
ÖZEL YOL!
SEYYAR SATICI VE YEHOVA ŞAHİTLERİ
CANLI CANLI Çıngıraklı yılaNLARA ATILIRLAR!

CLİNTON'A OY VEREN NEW YORK İBNELERİ
KÖPEKLERE HESAP VERİRLER!

Milwaukee Drive'ın en ucunda, Yennooka Nehri'nin kıyısında, baykuşların bile uğramaktan kaçınacağı kadar ücra bir çiftlikte yaşayan ihtiyar Cayley'nin fikriydi bu. Yaşlı adam, bir aralık akşamı, karısı Bangor Hastanesi'nde amfizem krizinden ölünce, keçileri kaçırmıştı. Sonraki hafta, kadının cesedini topraktan çıkarıp evine götürmüştü. Şerif Bannerman, Cayley'nin çiftliğine kadar gitmeden önce, Marie'nin evinde durmuştu, çünkü genç kadın onu ve Martha'yı iyi tanıyordu. Hayatlarını birbirini tırmalamakla geçiren, ama yine de ölümün dahi ayırmayı başaramadığı şu yaşlı kedi çiftlerden biriydiler.

Bannerman gelip kapıyı çaldığı sırada, Marie sarhoştu. Kapıyı açtığında, üzerinde ince bir şort ve göğüslerini iyice saran, somon rengi, kısa ve kolsuz bir bluz bulunuyordu. Bir elinde cin şişesi, diğerindeyse bir cigaralık vardı. Gözü bluzun dekoltesine takılan Bannerman kendini mahcup hissetmişti. Sonra bakışını, çenesine sızan sıvıya aldırmadan şişeden uzun bir yudum alan Marie'nin boynuna kaydırmıştı. Bannerman onun böyle yapmasından nefret ediyordu. Bu kadar kötü olduğu her zamanki gibi, şerife sarılmış ve kulağına, düzüşmek için yanıp tutuştuğunu fısıldamıştı. Ve Bannerman, her seferinde yaptığı gibi, kendini ona bakmamaya zorlayarak Marie'yi soymuş, sonra da duşun buz gibi fışkıran suyu altına kadar sürükleyerek çırpınmayı bırakana kadar orada tutmuştu.

Marie, aklı başına gelince, bir çocuk gibi, yarım ağızla özür diliyordu. Bannerman'sa ona kızıyordu. Aslında kızmaktan çok üzülüyordu. O akşam, ona sert bir kahve verdikten sonra, ihtiyar Cayley'nin gidip Martha'sını mezardan çıkardığını söylemiş ve tartışma ihtimaline karşı onun da kendisiyle beraber gelmesini istemişti.

"Bu benim sorunum değil, Bannerman," diye cevap vermişti Parks. "Ben FBI için çalışıyorum, sosyal hizmetlerde değil."

Ama yine de kalkıp giyinmiş ve Cayley'yi ikna etmeye gitmişti. Belediye görevlileri Martha'yı geri almaya geldiklerinde, yaşlı adam Marie'nin kolları arasında gözyaşlarına boğulmuştu. Kimse ondan şikâyetçi olmamıştı. O günden beri, ihtiyar yavaş yavaş kafayı yiyordu. Zincire asılı tabela son icatlarından biriydi. Bunda gerçekten kötü bir şey yoktu. Ama Marie, Yehova Şahitleri ve New Yorklu ibnelerin yine de okumayı bilmelerinde fayda olduğunu biliyordu.

Marie arabadan iniyor ve bir sigara yakıp rüzgârdan tepeleri bükülen ağaçları seyrederek içiyor.

Dört kayıp kız olayından[7] beri Hattiesburg'e gelmemişti. Haykırarak uyanıp çarşafları sıktığı, kablolu televizyonun üç yüz kanalında zap yaparak nefes almaya çalıştığı haftalar. *Letterman Show*, CNN'in tepe lambalı kortejler ve cesetlerle dolu flaş haberleri, Fox News'un Bağdat suikastlarına dair röportajları, *talk show*lar, salakça diziler, çizgi filmler ve sürekli *teleshopping* programları. Uyku ilaçları beynini kilitledikçe bulanıklaşan, kesintisiz bir görüntü, ses ve yüz seli. Kuruyan ağzı ve yapış yapış olan dili, ardından bozulan görme duyusu ve uzaklaşan gürültüler. O zaman, daha iyi yıkılmak için, gözlerini kırpıştırıp ön kollarını çimdikleyerek kimyasal reaksiyonla mücadele ediyordu. Ve sonra, şafağa kadar kendinden geçiyordu.

Daha sonra, çarmıha gerilmiş rahibeler yerlerini Boston'daki küçük kıza bırakmışlardı.

Melissa Granger-Heim cinayetini ona Stuart Crossman haber vermişti. Katil ardında balmumu müzesine yaraşır bir olay mahalli bırakmıştı. FBI müdürüne göre, ayrıntılar öyle özenliydi ki, adeta başka bir cinayetin maketi söz konusuydu. Sanki katil yolun sonuna gelmişti ve görevini delice yürüyüşüne başladığı cinayetin aynısıyla bitiriyordu. Marie Almanya'ya giden bir uçağa atlamıştı. Öldürülmüş rahibeler, çığlıklar ve *Letterman Show* olmadan, aşağı yukarı iyi uyuyabildiği yegâne geceydi. Boston kaldırımlarının kenarında, denge sağlamak için kollarını açarak ilerleyen kendisinden başka bir şey yoktu.

7 Bkz. yazarın *Şeytan İncili* adlı kitabı

Sigarasını ölü yaprakların üzerinde ezen Marie, buz gibi rüzgârda titriyor. Zincir şakırtısı. Soğuk maden avucunu ısırıyor. Bir an, Cayley'nin Hattiesburg'deki Ross MacDougall'ın dükkânından elli dolara satın aldığı kocaman, dişli, asma kilidi inceliyor. Cayley yaşlı kuduz köpek bakışıyla dükkâna girdiği sırada, Marie de oradaydı. MacDougall yazar kasasını kapatıp karısına arka odaya geçmesini fısıldamıştı. Sonra ihtiyara: "Beladan başka ne arıyorsun, Cayley?" diye sormuştu.

"Hakiki Amerikan çeliğinden on iki metre zincirle, iyi ve büyük bir asma kilit. Dişlisinden olsun."

Sonra ihtiyar muzip bir edayla eklemişti:

"Sakın bana Çin metali ya da bir ibne kilidi kakalamaya kalkma, MacDougall. Karın gibi içten paslanan ya da ilk donda elinde dağılan bir dalga istemem. Ne demek istediğimi anlıyor musun, New Yorklu pis dolandırıcı parçası?"

Tüccar *rottweiler* cinsi köpeğini serbest bırakmadan, Marie'nin Cayley ve MacDougall'ı ayırması gerekmişti. Sonra, kaldırımda ihtiyara uzun uzun nasihat vermiş ve MacDougall'ın New Yorklu değil Newarklı olduğunu bininci kez tekrarlamıştı.

"İyi ya, ben de aynı şeyi söylüyorum: New York'un yanındaki Newark'tan."

"Hayır. Arkansas'taki Newark."

"Vay canına! Karısı bunu biliyor mu?"

"Neyi?"

"MacDougall'ın bir kovboy ibnesi olduğunu."

"Can sıkıyorsun, Cayley..."

"Newark, New York, ne fark eder ki zaten? Milwaukee Drive'ın ötesinde herkes demokrat. Duyuyor musun beni, Marie? Senle ben hariç herkes."

Marie iltifatı için ona teşekkür edip yanağından öpmüştü. Yaşlı adam homurdanarak uzaklaşmıştı. Bunlar altı ay önce yaşanmış ve Marie o zamandan beri Hattiesburg'e hiç geri gelmemişti. Zincir tekrar

şakırdıyor. Kocaman, dişli kilit parmaklarının arasında takırdayarak kapanıyor.

24

Marie pikabını Milwaukee Drive, No: 12'nin önünde durduruyor. Yolun iki dönemeci arasında kaybolmuş bir hektarlık bakımsız arazinin içindeki eski, ahşap bir ev. İlk başta, niye kendisinin 12, Cayley'nin de 56 numarada oturduğuna bir anlam verememişti. Ne 1 numara mevcuttu, ne de tek ve çift numaralı taraflar, sadece 12 ve 56. Sanki eskiden orada, evleri, okul ve kilisesiyle bütün bir köy varmış gibi. Marie bu konuda bilgi edinmeye çalışmıştı. Geçirdiği kazadan sonra, bu köşeye yerleşmeye geldiğinde. Parksların ölümünden beri oraya hiç dönmemişti ve burada yaşama hakkını geri kazanmak için, fare, örümcek ve ağaçlara karşı sıkı bir savaş vermek gerekiyordu. O sırada ev, çalılar ve genç çamlardan oluşan muazzam bir kütle içinde neredeyse tamamen kaybolmuştu. Öyle ki, dağ çadırını kurup gaz ocağı ve buzluğunu yerleştirmek için toprağı daire şeklinde temizlemeden önce, ilkin kendine arazinin ortasına kadar yol açmak zorunda kalmıştı. Ertesi gün, çalı çırpı ve kesik dalları yutarak yaklaşık bir hafta süresince yanacak kocaman bir ateş yakmıştı.

İlk günlerde, bedeni korkunç ağrımıştı. Sonra kasları yavaş yavaş işe alışmış ve temizlenmiş toprak dairesi çabucak genişlemişti. Acayip rüyalar görmeye altıncı gece başlamıştı. Gün ışığında, böcek vızıltıları ve reçine kokuları arasında uyandığında, yıldızların altında daha yeni uykuya dalmıştı. Sıcak bir yaz günüydü. Renkler tuhaf denecek kadar parlak ve hava olağanüstü temizdi. Öyle ki, Marie her koku kırıntısını ayırt etmek için ciğer dolusu solumuştu. Düşünde, çamların arasında yılan gibi kıvrılan kumlu bir yolda, yalınayak ilerliyordu. Üzerinde uzun bir pamuklu elbise ve korse, başındaysa, gür ve kestane rengi saçlarını hemen hemen bütünüyle saran yün bir başlık vardı. Adı Hezel'di ve Hollandaca düşünüyordu. Başka bir asra ait olan bu genç

kadının bedeninde hemen kendini iyi hissetmişti. Ve mutlu... O kadar mutluydu ki, uykusunda gülümsemeye koyulmuştu. Genç kadın âşıktı ve ormandaki açıklıkta sevgilisiyle buluşmaktan geliyordu. Uzakta evleri siluet halinde beliren Old Haven kasabasına doğru giderken, Hezel'in aklında şefkat ve tutku dolu kucaklaşmaları vardı hâlâ.

Hezel ormandan ayrılıp anayola çıkmıştı. Evlerin hepsi bir örnekti: Alp şalelerini andıran, kütüklerden yapılmış tek katlı çiftlikler. Kasabanın ortasında, üstü çıplak çocukların birbirlerine su sıçratarak eğlendikleri çeşmeyi gölgeleyen yaşlı bir ıhlamur ağacı yükseliyordu. Hezel onları azarlar gibi yapmış ve çocuklar derhal yalağın kenarından kalkıp o geçerken neredeyse ürkek bir edayla öne eğilmişlerdi. Marie, onlara hitap ederken genç kadının dudaklarından tek kelime dökülmediğini ve ona cevap veren çocukların ağzından hiç ses çıkmadığını o zaman fark etmişti:

"Affedersiniz, Rahibe."

Hezel elini, derin mavi gözlü, sapsarışın bir oğlanın yanağına koyup gülümsemişti:

"Suyla oynamayı bırakmanı ilk kez istemiyorum senden, haylaz yumurcak."

"Ama, Rahibe, sizi temin ederim..."

"Yeter, Kano. Şimdi hepiniz eve dönün. Ebeveynleriniz sizi çağırıyor."

Uykusunda kımıldayan Marie o zaman seslerin Hezel'in zihninde yankılandığını işitmişti.

Kimse konuşmaya ihtiyaç duymadan, onlarca yumuşak ses kasabanın bir ucundan diğerine birbirine karşılık veriyordu. *Düşüncelerini duyuyorum.* Marie, önlerinden geçerken eğilen beyaz cüppeli insanları selamlarken, kendi kendine böyle söylemişti. Sonra uyanmış ve uzun süre uzanarak, dalların arasında soluklaşan gökyüzünü seyre dalmıştı. Ve tüm bu zaman boyunca, tebessüm etmeyi bırakmamıştı.

25

Marie Milwaukee No: 12'nin bahçe kapısını itiyor. Bu hareketi her yapışındaki gibi, açılanın bütün orman olduğu hissine kapılıyor. Ötede, yılankavi bir yol, kütüklerden yapılmış, tek katlı, sevimli bir kulübeye doğru kıvrılıyor. Marie, farkına varmadan, evini bu görünümde onarmıştı.

İşler ilerledikçe, rüyasında sık sık geçmişe ait o genç kadını görmüştü. Aslında onu öyle çok görüyordu ki, yavaş yavaş bedenine girdiği hissini yaşamıştı: Gündüzleri onun gibi yürüyor, onun gibi düşünüyordu ve onun gibi giyinmeye başlamıştı. Ayrıca, korulukların içinden geçen gizli yolları ve uzun zaman önce insanların hafızalarından çıkmış patikaları ezbere bildiğini de fark etmişti.

Ve sonra, Hezel'in ruhunda uyandığı bir gece, havanın karanlık olduğunu ve ormanın şimşeklerle çizildiğini görmüştü. Genç kadın bitkindi. Ormanın diğer tarafından geliyordu. Sadece orada yetişen bitkileri bulmak için, Jericho yakınlarına kadar yürümüştü. Jericho henüz küçük bir koloniden ibaretti, ama sakinleri bölgeyi araştırıyorlardı ve Hezel onların Old Haven'da yaşayanların üzerine çullanmakta gecikmeyeceklerini biliyordu. Düşüncelerini öğrenmek için gece yarısı defalarca oraya gelip casusluk etmişti. Zihinlerinde fazlasıyla karanlık, öfke ve korku okumuştu, birçok da acı. Jericholular Yeni Dünya'yı fethe gelmişlerdi. Sevişirlerken yakaladıkları Old Havenlı iki kişiyi kovalamışlardı, attıkları taşlarla neredeyse onları öldürüyorlardı. O günden itibaren, Hezel çocuklara ormanda fazla ileri gitmemelerini ve yabancı düşünceler algılamaya başladıkları takdirde geri dönmelerini tembihlemişti.

O gün, bitki toplamakla meşgulken, ormandaki açıklıktan gelen çığlıkları işitip yaklaşmıştı. Bir çocuk, otların içine uzanmış, ağlıyordu. Yanında küçük bir kız duruyordu. Dehşet içindeydi. Hezel otların arasında sürünen bir şeyler saptamıştı. Başları bakır rengi çıngıraklı yılanlar. Oğlan bir kere ısırılmıştı, ama yılanlar geri geliyordu ve küçük kız kuşatılmakta olduklarını fark etmemişti. Yerden bir sopa alan He-

zel, dudaklarının arasından tuhaf sesler çıkararak ilerlemişti. Yılanlar kızgındı. Hezel onlara çocukların kendilerine hiçbir kötülük yapmak istemediklerini söylemişti. Durumu anlayan hayvanlar uzaklaşmışlardı. Küçük kız oğlanın yanına diz çöken Hezel'e gülümsemişti. Isırık şişmiş ve sertleşmişti. Çıngıraklı yılan dişlerini mümkün olduğunca derine geçirip, zehir torbalarını tamamen boşaltmıştı. Hezel yarayı elleriyle sardığında, "Ne yapıyorsun?" diye sormuştu küçük kız.

"Sır saklamayı bilir misin?"

"Evet."

"Ağabeyin hasta. Onu iyileştirmeye çalışacağım."

"Sen bir büyücü müsün?"

Çocuğun sesindeki kin titreşimlerini algılayan Hezel ürpermişti. Anılarını silmesi gerekecekti, ama ilkin oğlanla meşgul olmalıydı. Bütün güçleriyle odaklanarak gözleri dönmüş vaziyette mırıldanmıştı:

"Tanrıça, Gaia'dır. Tanrıça içimdedir, ama ben Gaia değilim. Yürüyüşçünün bastonuyum, ama yürüyüşçü değilim. Ağacın tepesinde titreşen yaprağım, ama ağaç değilim. Okyanusu meydana getiren damlalardan biriyim, ama okyanus değilim. Çünkü Gaia'da asla hiçbir şey ölmez ve bitmez. Gaia'da her ölüm yaşam verir. Her son sadece bir öncekinin bitişi, her bitişse bir sonrakinin başlangıcıdır."

Isırıktan çıkan ince zehir akıntılarını görünce, küçük kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sonra yaranın kenarlarındaki şişlikler yok olmaya başlamıştı. Hezel ellerini çektiğinde, geriye ince, kahverengi bir izden başka bir şey kalmamıştı. Ufaklığın sesi yeniden titreşmişti:

"Evet, sen bir büyücüsün."

Hezel'in alnını okşadığı çocuk, parmaklarının sıcaklığını hissederek tiz bir çığlık atmıştı.

Tam o sırada, Jericholu adamlar ormandan çıkmışlardı. Bir el ateş edilmiş ve kocaman kurşun bilye, eteklerini kaldırarak koşmaya koyulan Hezel'in omzunu sıyırmıştı. Çıngıraklı yılanların ıslıkları. Küçük kızın çığlıkları. Adamların haykırışları. Köpeklerini serbest bırakmışlardı.

Hezel'i korulukta yakalayan yarı vahşi *mastiff*ler iniltiye benzer sesler çıkararak ellerini yalarken, genç kadın onlardan sahiplerini yanlış ize yöneltmelerini istemiş ve sonra koloninin bölgesini terk etmişti.

Sonraki hafta, Marie yine Hezel'in bedeninde uyanmıştı. Hava çok karanlık ve çok sıcaktı.

Hezel perişandı. Beyaz giysili adamlarla sarılı vaziyette, çamlar arasında ilerliyordu. Old Haven yanıyordu ve sakinlerinin çoğu düşman kurşunlarıyla ölmüştü. Meşale ve iplerle silahlanmış Jericholular ay batarken saldırmışlardı. Evlerinin yangınında ölmeyenler yaşlı ıhlamur ağacının dallarına asılmışlardı. Diğerleri, kaçmaya çalışanlar, canlı canlı korların içine atılmışlardı. Nöbetleşe elini tutarak Hezel'in yanında yürüyen on kişi hariç, katliamdan çocuklar bile kurtulamamışlardı. Hayatta kalanlar arasında Kano ve arkadaşları, Cyal ve Elikan da vardı. Sanki o akşam başlarına gelenler daha önce de olmuş ve yine olacakmış gibi, yakınmadan ilerliyorlardı.

Düşünce ve duygu paylaşımı kesildiğinde, Marie buz gibi bir hava cereyanı hissetmişti.

Kendini ormanın ortasında tek başına bulmuştu. O zamandan beri, rüyasında Hezel'i bir daha hiç görmemişti.

26

Ertesi gün, Parks yok olan topluluk hakkında kendi küçük soruşturmasını yürütmüştü. İşe Hattiesburg'ün eskilerini sorgulayarak başlamış, ama insanlar ona başka bir gezegenden çıkagelmiş gibi bakmışlardı. Ayrıca, esnafa da sorular sormuş ve belediye binasındaki kadastro kayıtlarını incelemişti. Nafile. Neticede meseleyi aydınlığa kavuşturan Cayley olmuştu. Martha'nın ölümünden iki ay sonra, Marie birlikte birkaç bira içmek üzere ona uğramıştı. O gün hava çok sıcaktı ve nehir manzaralı verandanın altında, koca bir tabak cips ve iki koli

Bud birasının karşısına yerleştiklerinde hâlâ yapış yapıştı. İhtiyar, âdet yerini bulsun diye, Marie'yi yalvartmıştı.

"Bu, Salem cadıları katliamından birkaç sene önce olmuş. O zamanlar, Old Haven adında ufak bir koloni varmış gerçekten de. Sanırım Hollandalıymışlar. 1656'da, *Mezarlık*'tan sağ çıkanlarla birlikte gelen bir avuç aile."

"Nerden sağ çıkan?"

"Yuh, onu da mı bilmiyorsun? Senin hiçbir halt bildiğin yok zaten. Bütün kadınlar gibisin. Hollywood'un tüm ibnelerini ezbere bilirsin, ama kerpetenle tırnaklarını sökseler bile, başkanların isimlerini sayamazsın."

Marie cevap vermemişti. Kutuyu parmaklarının arasında buruşturmadan önce birasını bir dikişte bitiren Cayley'nin gırtlağının pinpon topu gibi inip çıkışını seyretmişti. Sonra ihtiyarın bakışı uzaklarda kaybolur gibi olmuştu.

"*Mezarlık*'ın asıl adı *Master of the Seas*[8]'ti. Amsterdam ve Boston arasında gidip gelen, otuz metrelik bir gulet. O dönemde bu zorlu bir yolculuktu ve böyle bir riski göze almak için insanın karpuz büyüklüğünde taşakları olması gerekiyordu. Neyse, uzatmayalım. Yıl 1656. Hoşgörüsüzlük ve açlıktan kaçan otuz kadar aile gemiye biniyor. *Master*, Cherbourg ve Plymouth'ta mola verdikten sonra, yolda, Boston'dan dönen ve onları dev buz dağlarının kendilerine yolculuğun dörtte üçü boyunca cehennem hayatı yaşattığına dair uyaran başka bir gemiyle karşılaşıyor. Söz konusu geminin – galiba adı *Chesapeake*'ti – kaptanı, Cape Cod'dan konvoy halinde yola çıktıklarını, ama diğer iki guletin sisli bir gecede denizin ortasında kaybolduğunu da ekliyor. Söylediğine göre, muazzam bir ahşap çatırtısı, çığlıklar, uzak bir çan sesi ve ambarlara dolan su gürültüleri duyulmuş ve sonra hiç ses çıkmaz olmuş."

"Sadede gel, Cayley!"

"Geliyorum, geliyorum. O zaman *Master*'ın süvarisi, sürüklenen buzullardan kaçınmak için, ilkin şu yoz Fransızların kıyıları boyunca

8 Denizlerin Efendisi. (ç. n.)

güneye doğru inmeye ve sonra Vigo'dan Boston'a kadar 42. enlemi takip ederek okyanusu aşmaya karar veriyor."

"42. enlem mi? *Titanic* kendi buzuyla oralarda bir yerde çarpışmamış mıydı?"

"Doğru, ama o sıralar kimse bu pisliklerin o kadar aşağı inebildiklerini bilmiyordu herhalde. Kısa keselim, açık denize açılmadan önce *Master*'ın mürettebatı bir ceviz kabuğunda sürüklenen kazazedelere rastlıyor. Hamile bir kadın, bir balıkçı ve ölü bir çocuk. Seyir defterine göre, Portekizliler. Ya da Basklar, tam hatırlamıyorum."

"Ağzındaki baklayı çıkar artık, Cayley!"

"Tamam. Kazazedeleri gemiye almadan önce, güvertede kavga çıkıyor. Bazı yolcular onları kaderlerine terk etmek istiyorlar, daha insancıl olan diğerleriyse kaptandan kazazedeleri Vigo'ya geri götürmesini talep ediyorlar. Her halükârda, bir konuda herkes hemfikir: Çocuğun cesedini gemiye almak yok."

"Niye?"

"Eski bir denizci batıl inancı. Gemide tavşan ve ceset bulunamaz. Sonuçta kaptan kestirip atıyor: Zamanı zaten sıkışık olduğundan, kazazedeleri Amerika'ya kadar götürmeye ve sonra Avrupa'ya gidecek başka bir gulete emanet etmeye karar veriyor. Ama çocuk konusunda ötekilere katılıyor. Portekizliler yavruyu suya atıp bilmeden taşıdıkları kolerayla beraber ip merdiveni tırmanıyorlar. İşte *Master*, 42. enleme çıkmadan önce, güvertesine bunu bindiriyor: Kara ölümü."

Cayley dokuzuncu birasını bitirmek için anlatısına ara veriyor. Kutu korkuluğun öbür tarafındaki küçük yığına katılıyor. Sonra ihtiyar tekdüze bir sesle devam ediyor.

"Boston'a varışta, sağ kalanlar kırk kişiyi geçmiyormuş. Yarı deli halde can çekişen kaptan, ondan hiç de daha iyi durumda olmayan iki tayfa ve diğer herkesin su ve miyasmalardan zehirlenip ölmüş olmasına rağmen yüzlerinden sağlık fışkıran Hollandalı göçmenler. Az da olsa hasta veya nezle bile değillermiş yani, anlıyor musun? İlk başta, ahali bu konuda diyecek pek bir şey bulamamış, ama cesetler

yakılmak üzere rıhtıma çıkarıldıkça, homurdanmalar başlamış. Üstelik Hollandalıların hepsi bir örnek giyiniyor ve o dönem için pek savunulabilir olmayan bir özellik arz ediyorlarmış."

"Neymiş o?"

"Birbirleriyle konuşmuyorlarmış."

"Dilsiz olduklarını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Anlaşmak için konuşmaya ihtiyaç duymadıklarını söylemek istiyorum. Göz göze bakışıyor ve hop, anlaşıyorlarmış."

"Boston sakinleri bunun farkına nasıl varmışlar?"

"Gözlemleye gözlemleye herhalde. Tek kelime telaffuz edilmeden annesine bir somun ekmek uzatan bir çocuk, at arabası geçerken aniden kenara çekilen ve gözleriyle teşekkür etmek için kocasına dönen bir kadın... Birbirine eklenince, Boston halkına büyücülerle karşı karşıya olduklarını düşündüren ayrıntılar."

"Ne olmuş peki?"

"Gelişlerinden bir ay sonra, Hollandalılar gece yarısı koloniyi terk etmişler. Sömürgelilerin düşüncelerinden, pek yakında hır çıkacağını okumuş olmalılar. Kuzeye doğru çıktıkları ve buraya yerleştikleri biliniyor. Old Haven'ı kurup 1690'a kadar her şeyden uzakta, refah ve huzur içinde yaşamışlar. Jericholuların gelip köyü ateşe vermeleri o döneme rastlıyor. İşte böyle, artık her şeyi biliyorsun."

"Ne olmuşlar peki?"

Cayley içinde kabaran geğirtiyi engelleyip cevap veriyor:

"Okyanusu geri geçtikleri söyleniyor. Kimileri, batıdaki vahşi topraklara daldıklarını iddia ediyor. Ama ben, hâlâ burada olduklarını biliyorum. Her halükârda, hatıraları burada."

27

Marie arabanın bagajındaki bavulunu alıyor. Evden uzun süre ayrıldığı her seferki gibi, Cayley gelip, damdan kopan birkaç kiremidin

yerine yenilerini koymuş. İhtiyar *yankee* fırsattan istifade yolu tırmıklayıp hava üfleyiciyle çobanpüskülü çalılarının altında birikmiş kuru yaprakları da temizlemiş. Ayrıca, gitmeden önce, verandanın altına iki damacana gaz ve biraz erzak bırakmış. Marie iyi kalpli ihtiyarın aldıklarını inceleyerek eğleniyor: iki şişe tam yağlı pastörize süt, yulaf gevreği, Dr. Kellogg mısır taçyaprağı, iki şişe cin, bir bourbon viski, kavrulmuş şamfıstığı, birer koli kök birası ve Doctor Pepper. Marie cebinden anahtarları çıkarırken gülümsüyor: Cayley doğru söylüyor, viskilerini kolada boğanlar yağlı ipi hak ediyorlar.

Kilit gıcırdayarak açılıyor. İçerisi ahşap tutkalı, balmumu ve toz kokuyor. Mobilyaların üzeri eski, beyaz çarşaflarla örtülü. Marie erzakı girişteki masaya bırakıp elektriği devreye almak için mahzene iniyor. Merdivenler leş gibi güherçile ve böcek ilacı kokuyor. Geçişi kaplayan örümcek ağlarından kurtulmak için ellerini sallıyor ve şişelerin durduğu bir rafın arkasını yokluyor. Tık. Çıplak ampulden ışık fışkırıp derin dondurucu çalışmaya başladığı sırada, üst katta sessizliği yırtan Harry Belafonte'nin sesini duyan Marie yerinden sıçrıyor. Yola çıkarken, saatli radyosunu kapatmayı unutmuş yine. Nefesini tutarak evin uykudan uyanışını dinliyor. Sanki elektrik kablolara yayıldıkça her oda geriniyormuş gibi, duvarları binlerce çıtırtı kat ediyor. Eline tüylü bir şeyin dokunduğunu hissederek çığlık atıyor. Hemen sayacın şalterini bırakıp ürpererek minik hayvanın karanlık delikte kaybolmasını seyrediyor. Sonra eski sıcak su kazanının önüne çömeliyor ve ateşleyici düğmeye defalarca basıyor. Mavi bir alev çıkıyor ve memenin ucunda ölü bir ruh gibi raks ediyor. Puff. Isıtma petekleri yanarken sıcak bir hava cereyanı Marie'nin saçlarını havalandırıyor. Pompa devreye giriyor. Ev kaynar suyun eski döküm damarlarında yeniden dolaşmasından hoşlanıyor gibi. Marie seyahatten döndüğünde, hep aynı tören protokolü yaşanıyor. Aynalarda karşılaştığı kanlı yüzleri ve dolapları açtığında onu yakalamaya çalışan küçük pençeleri kovmak için, evle yaptığı bir tür antlaşma.

Marie yavaşça merdiveni çıkıp son basamakta duruyor. Kazandan garip sesler geliyor. Üflüyor, hapşırıyor, adeta nefes alıyor. Son bir

takırtı. Kazan söndü. Marie odadaki radyonun uzaktan haykırdığını işitiyor. Döşemeye sürtünen bir terlik sesi midesine asit salgılatıyor. Mutfaktan ceset kokusu geliyor. Tencere ve tabak çanak gürültüleri. Çaydanlık ıslık çalıyor. O şey hava cereyanlarında gıcırdayan mahzen kapısının önünden geçerken sürtünme sesi yeniden duyuluyor. Kapı kapanacak. Marie onu geçip salona giriyor. Gözleri kapalı. Açmayı reddediyor. Bayat bir tarçınlı çay kokusu çürümüş etlerinkine karışıyor. Gözlerini açan Marie, Paul ve Janet Parks'ın cesetleriyle karşılaşıyor. Üvey babası eski bir salıncaklı koltuğa çökmüş. Kanepede bacak bacak üstüne atmış annesi, çaydanlığı bırakıp irinden çatlamış dişetleriyle gülümseyerek Marie'ye doğru dönüyor.

"Şşt, Marieciğim, baba dinleniyor."

Marie salonun ortasındaki eski odun sobasının yanında diz çöküyor. İçine bir kibrit atıp çıtırdayarak tutuşan gazete ve ince dalları dinliyor. Izgaradan çıkan kükürt ve mürekkep kokusunu içini çekiyor. Koltuğundan kalkan şey, odanın ortasında dikilip yapışkan bir sesle soruyor:

"Evet, canım, Tahoe Gölü'nde iyi eğlendin mi bakalım? Baban ve annen katledilirlerken, çadırda kendini düzdürürken iyi eğlendin mi?"

"Ben kendimi düzdürmüyordum, anne."

"Olsun, o pis adam karınlarımızı deşerken bir telefon edebilirdin yine de. Belki bu onu durdurabilirdi. Bize neler yaptığını gördün mü? Söylesene, gördün mü?"

Marie yaşların gözlerini yaktığını duyumsuyor. Mutlaka içmesi lazım. Bir tek içki oradan gönderebilir onları. Babasının horultularını, annesinin yapışkan sesini. Şeyin arkasından yaklaştığını hissediyor. Sabahlığının altından gelen çürümüş et kokusunu alıyor. Düzeltmeye çalışırken, saçlarını tutam tutam yolmakla meşgul.

"Öyle canımızı yaktı ki, Marie. Ah, Tanrım, öyle acıttı ki..."

Marie kaskatı kesiliyor. Annesinin donmuş parmaklarını kendisine değdireceğini ve omzuna pis kokan, yağlı bir madde bulaştı-

racağını biliyor. Ölülerin yağı. Şey kulağına eğildiğinde irkilmemek için odaklanıyor.

"Benden iğreniyorsun, ha?"

"Hayır, anne. Seni özlüyorum."

"Elbette ki iğreniyorsun benden. Ama benim de senden iğrenmediğimi mi sanıyorsun?

Babanın ve benim gözlerimiz oyulur, karınlarımız deşilirken, senin Tahoe Gölü kıyısında oğlanları emdiğini düşünmeyi tiksindirici bulmadığımı mı zannediyorsun? Bu beni tiksindirmiyor mu sanki?"

Marie kusmamak için elini dudaklarına bastırıyor. Annesi terlik sürtünmeleri içinde homurdanarak uzaklaşıyor. Koltuk gıcırdıyor. Sessizlik. Gittiler, ama geri gelecekler. Onlar ve diğerleri. Marie'nin ölüleri. İşte bu yüzden içmesi gerek.

28

Marie kendine cin hazırlamak üzere mutfağa gidiyor. Sıra yenisine gelene kadar yudum yudum içeceği, kocaman, ağzına kadar dolu bir bardak. Ve sonra bir tane daha. Yıkılana kadar böyle devam edecek. Sıvının yakıcılığını boğazında hissederek yüzünü buruşturuyor. Biraz gevşiyor. Bardağı mutfak tezgâhına bırakıp alışveriş malzemelerini yerleştiriyor. Cayley ile birkaç bira içmeye gitmek için can atıyor. Yaklaşan geceden çok korkuyor. Battaniyeye sarınıp bir paket cips alıyor. Dışarı çıkmak üzereyken, telefonun telesekreterinde yanıp sönen lambayı fark ediyor. Sesli mesaj servisinin numarasını çeviriyor ve bekleyen üç mesajı olduğunu haber veren robotun sesini dinliyor. Üçüncüsü o sabaha ait. Şişko Bannerman'ın sesini işitince gülümsüyor. Adam tereddüt ediyor, kekeliyor, söyleyeceği kelimeleri arıyor. Telesekreterlerden oldum olası hazzetmez. Marie'nin geri döndüğünü bildiğini, konuşmak ya da sadece akşam yalnız kalmamak isterse, Abigail ve kendisinin onu akşam yemeğine beklediklerini söylüyor. Buzdolabına bira koymuş. Abigail de rosto pişiriyormuş. Marie bir yudum cin içi-

yor ve önceki akşama ait bir sonraki mesaja geçiyor. O sırada kendisi, Rio'dan gelen uçakta, on bir bin metre irtifada, uykuya karşı mücadele ediyordu. Hoparlörde FBI müdürünün sesi çınlıyor.

"Marie, ben Stuart Crossman. Daddy için tebrikler. Karşılaşmanın zor geçtiğini ve onun ölmeden önce size bir sürü saçmalık anlattığını biliyorum. Yanımda Büro için çalışan bir psikiyatr bulunuyor. Önümüzdeki hafta Boston'da Doktor Bloom'la randevunuz var. Bu dönemeci atlatmanıza yardımcı olacak. Bu bir davet değil, emirdir."

Kâğıt sesleri. Crossman devam ediyor:

"Yeni kucağıma düşen başka bir olay hakkında fikrinize ihtiyacım var. Öldürülen arkeologlar. Hepsi de büyük ulusal müzeler için çalışıyorlarmış. Hep aynı icraat tarzı. Oysa ben aynı katilin söz konusu olduğu izlenimini edinmedim. Aslında, aynı katil *olamaz*. Bilmiyorum... Bundan hoşlanmadım. Dosyanın bir kopyasını size faksladım. Eve dönünce beni arayın."

Bir yudum cin daha. Tam da Crossman'a yakışır bir tavır: Ajanının perişan halde olduğunu biliyor ve hiç umursamıyor. Marie sepetteki evrak destesini alıyor. Bir bip sesi. Sonuncu mesaj önceki güne ait. Bir nefes. Çakmak şaklaması. Yanan tütünün cızırtısı. Üflenen duman. Telefondan Daddy'nin sesi gelince, kâğıt tomarı yere saçılıyor.

"İyi akşamlar, canım. Sana bu mesajı bıraktığım esnada, sen Rio'daki muayenehanemin bekleme salonunda bir dergiyi karıştırır gibi yapıyorsun. Biraz önce geldin. Asabi ve pek güzelsin. Gözlerin öyle gri ki... Bu bana Seboomook'a gelişini hatırlatıyor. Odanda sana hikâyeler okuduğum zamanı. Her şeyi gören o kocaman, gri gözlerle resimlere bakıyordun. Birkaç dakika sonra, beni ve seni kollarımın arasında sıktığım anları hatırlayacaksın. Gelip yatağının kenarına oturduğum ve ateşten yanarken alnını sildiğim o geceleri."

Marie'nin dişleri hafifçe, dudaklarına götürdüğü bardağa çarpıyor. Bir soluma. Daddy dosyasını karıştırarak puro içiyor. Bloknotuna notlar karalıyor. Boğazını temizliyor.

"Psikiyatrın bir aptal. Keşke beni daha önce görmeye gelseydin. Ne hissettiğini açıklardım sana. İstediğin bu esasında: Anlamak. Beni yakalamak, intikamını almak, beni öldürmek, bunların hiçbiri mühim değil. Mesele şu ki, psikiyatrın yalnızca aptal değil, aynı zamanda bir yalancı. Crossmancığın da öyle zaten. Her ikisi de seni evlat edinen ikinci aileye Hattiesburg'de yaptıklarımı gayet iyi biliyorlar ve hafızana bir daha asla kavuşamayacağını umarak senden faydalanıyorlar. Ama bu gibi şeyler er ya da geç ortaya çıkar. Şu veya bu şekilde, ama her zaman çıkar."

Yine sessizlik. Daddy gözlüğünü dosyanın üstüne bırakıp purosunu silkiyor.

"Neredeyse vakit geldi. Çok geçmeden muayenehaneme gireceksin. Koridordaki ayak seslerini işitiyorum. Korku ve heyecanını hissediyorum. Beynin kim olduğumu unuttu, ama ruhun, hücrelerin ve kalbin unutmadı. Şayet ölmemişsen, bu mesajı dinlediğin sırada, her şeyi anımsıyorsun. Sana hayat veren benim. Bunu unutma, Marie. Çıngıraklı yılanların saatini de unutma: Çıngıraklı yılanlar deliklerinden çıktıkları zaman, asla uyumamak gerek."

Boğuk bir gürültü. Daddy bir düğmeye basıyor. Kapı açılıyor. Parke gıcırtısı. Marie, içeri girdiğinde Daddy'nin telefonda olduğunu ve kendisine yaklaşmasını işaret ettiğini anımsıyor. Ahizede yeniden katilin sesi cızırdıyor. Marie'ye bakarak fısıldıyor. Gözlerini üzerinden ayırmıyor.

"Seninle ilgilenmek için seni bırakmadan önce son bir soru: Rio yetimhanesindeki çocukları kurtarmayı başardın mı? Hayır. Elbette ki hayır."

Daddy'nin sesi uzaklaşıyor. Tebessüm ederek ona koltuğa oturmasını söylüyor. Klik sesi.

Telefonu kapattı.

Marie yere düşürdüğü kâğıtları toplamak üzere eğiliyor. Tüm gücüyle gözlerini yumuyor, ama yine de Rio 'favela'larında kaybolmuş bir gecekondunun cüzzamlı duvarlarını görüyor. Bir kapıyı itiyor. İçerisi

sıcak. Oda öyle geniş ki, sonunu zor ayırt ediyor. Pis hava deliklerinden süzülen tozlu güneş ışınlarında odanın içi siluet halinde beliriyor. Marie metal yatak sıraları arasında ilerliyor. Çarşafların arasından minik, aralık eller görünüyor. Zayıf yüzler adeta ona gülümsüyor. Her başucu sehpasının üzerindeki maşrapalardan, çürümüşlük ve kola kokuları yayılıyor. Marie en dipteki yatağa oturup, bembeyaz ve çok cılız bir küçük kızı kollarının arasına alıyor. Son yataktaki çocuğu. Bir bacağını çarşafın üstüne atmayı başarmış. Soda çenesi ve boynuna akmış. İçmemek için çırpınmış. Derisi hâlâ ılık, neredeyse yumuşak. Görüntü kesiliyor. Marie eğilip salonunun döşemesine bir yudum cin kusuyor. Kaybetti.

29

Marie doğruluyor. Bir mide krampı yüzünü buruşturmasına sebep oluyor. İçmeyi bırakması gerektiğini biliyor. Her sabah aynada kendine bakmayı reddederek uyanmaktan bıktı. Gözlerini açtığında, kendini eski dostu şerif tarafından duşun altında tutulurken bulmaktan usandı. Adamın göğüslerini ya da cinsel organını görmesinden bile utanmıyor artık. Bu kötüye işaret ve Marie bunu biliyor. Ama yine de devam ediyor, çünkü hiçbir şeyin erişemediği o pamuksu hale en kısa zamanda ulaşmaya ihtiyacı var. Kanında belli bir alkol oranına. Asla daha yüksek, özellikle de daha alçak olmayan bir orana. Görevde olduğu zamanlar hariç. Çalışırken asla içmiyor. Kendisi ve ölü anılarıyla baş başa kaldığında şiddetle yoksunluğunu çektiği şey de bu zaten: Tehlike, onu hâlâ hayatta tutan yegâne şey. Tehlike ve korku.

Geçirdiği kazadan beri, hep aynı ikiye bölünmüşlük duygusunu yaşıyor. İşini yapmayı sürdürebilmek için dağılmaya mecbur olan ayyaş Marie ve zihninde bir yerlerde tebessümü dalgalanan katil Marie. Daddy sayesinde, ötekinin adını biliyor artık. Marie Gardener. Seri katillerin izini sürerken zevk alan hep o. Parks değil. Parks, ipuçlarını karşılaştırıp izleri titizlikle takip eden depresif bir soruşturmacı; yalnızlıktan

bıkıp usanmış Marie'nin patlamış mısır atıştırarak eski bir duygusal film seyrederken hıçkırıklara boğulan parçası. Hâlbuki Gardener'ın, cinayet mahalli fotoğraflarını incelerken ve her fırsatta silahını bir enseye dayadığında ağzı sulanıyor. Uyarıları Parks üstleniyor. Gardener, katil ellerini başına koyarak diz çöktüğünde kuduruyor. Teslim olmayı reddettiğinde infaz ediyor. Parmağı tetikte, Parks'ın kusursuz ajancık el kitabını ezbere okumayı bitirmesini bekliyor.

Marie yumruklarını sıkıyor. Onu dehşete sürükleyenlerin, Rio görüntüleri değil, Gardener'm anıları olduğunu kabul etti. Bu gerçek içinde bir barajın duvarında çatlayan karanlık sular gibi yükseliyor. Marie bentlerin pes etmekte olduğunun farkında. Zihnini kapatmaya çalışıyor, ama Gardener ayağını kapıya sıkıştırdı. Şimdiye kadar, birbirinden nefret eden ikiz kardeşler gibi birbirlerini görmezden gelmeyi başardılar, ama Daddy'nin ölümü onları sonsuza kadar birleştirdi. Katilin veda hediyesi.

30

Marie üst kata çıkmış olduğunu ve hâlihazırda ebeveynlerinin odasının kapısında durduğunu bile fark etmedi. Ölümlerinden beri oraya hiç girmemişti. Barajın duvarında yeni çatlaklar beliriyor. Soğuk, donuk anılar.

Tahoe Gölü'nden dönüş. On altı yaşında. Güneşten yanmış, mutlu, âşık. Brett Chandler adlı, uzun boylu, fazla zayıf ve sivilceli bir oğlanla hayatında ilk kez sevişti. Sakarca ve acı verici bir birleşmeydi. Külot ve tişörtünü tekrar giydikten sonra, bir büyük gibi sigara bile içti. İlk erkeği, ilk sigarası. On altı yaşı.

Onları Portland Havalimanı'ndan getiren otobüs Hattiesburg'den önceki son bayırı aştığında, Marie uzaktan tepe lambalarını fark etmişti. O zamanki şerifin adı Herb Sedgewick'ti, kır bıyığı suratının bir kısmını yutan, mavi gözlü, yaşlı bir adamcağız. Diğer ebeveynlerin arasında duruyordu. Marie otobüsten indiğinde, herkes tuhaf bir ha-

yava bürünmüştü. Bakışıyla Parksları aramış ve sonra, şerifle göz göze gelince, onun kendisi için orada bulunduğunu anlamıştı. Ayaklarının altındaki toprağın çekildiğini hissetmişti. Şerif elini onun koluna koymuştu. Marie, gözleri yaşlarla bulanmış halde, "Derhal bırakın beni, yoksa sizi öldürürüm," dediğini hatırlıyordu.

Ama şerif onu bırakmamış, bağrına basarak, artık unutmuş olduğu laflar etmişti. Yalnızca

araba kazasının, Tanrı'nın, umut ve ışığın söz konusu olduğunu hatırlıyordu. Ardından, toz bulutu eşliğinde Milwaukee Drive yönüne harekete geçen 4x4'ün arkasına binmişti.

Ebeveynlerinin cenazesinden sonra, Hattiesburg'den ayrılmıştı. Boston yakınlarındaki özel bir yatılı okula kayıt ettirilmişti. Orada, çalışmaya sığınarak yorgunluktan baygın düşene kadar ders yapmıştı. İki sene önceden üniversiteye girmişti. Ve sonra bir sabah, yatağında bilekleri kesilmiş vaziyette bulunmuştu. Bir not bırakmıştı. Artık hiç konuşmuyordu. Bir hafta sonra, Green Plains Hastanesi'nin özel bir servisine yatırılmıştı: Devasa duvarlarla çevrili devasa bir parkın içindeki devasa bir hapishane. Kreş anıları orada yeniden yüzeye çıkmıştı. Daha iyi gömmek üzere, Doktor Moore orada onları unutulmuşluktan çıkarmıştı. Yavaş yavaş, Marie öfke nöbetlerine bir ad koymayı öğrenmişti. Bu konuda elinden bir şey gelmediğini kabullenmesine de yardımcı olunmuştu. O zaman, her şeyi eksiksiz anladığını onlara göstermek için, kendini ölmeye bırakmaya başlamıştı.

31

Marie, Green Plains Parkı'nı, içinde yetiştirilmiş sazan balıklarıyla suni gölü, sürekli kısacık kesilen otları ve sardunya öbekleri etrafında vızıldayan arıları görüyor. Ayrıca, uzun ve ıssız koridorları ve gözleri kapalı halde ilerlerken çıplak ayaklarının altındaki buz gibi zemini

de görüyor. Bütün gün bir sol, bir sağ duvarın dibinde yaptığı gidiş gelişler. Hemşirelerin ona glikoz serumu bağlamak zorunda kaldıkları günü hatırlıyor. Ancak kırk kilo geliyordu artık. O akşam, Doktor Moore odasına girmiş ve onun yaratıcılık atölyesinde imal etmiş olduğu pembe sandalyeye tersten oturmuştu. Marie makrame, tuzlu hamurdan küllükler ve Kızılderili kolyeleri de yapmıştı. Doktor Moore birkaç saniye ona dik dik bakmış ve sonra:

"Marie, ayağa kalkıp sabahlığını çıkarmanı istiyorum senden," demişti.

"Tecavüz mü edeceksiniz?"

"Ben asla iskeletlere tecavüz etmem."

Doktorun mizah anlayışı böyleydi: Sivri bir dil ve dudaklarının kenarında neşesiz bir tebessüm. Marie kaç kere onun yüzünü tırmalamaya veya kafasına bir küllük fırlatmaya çalıştığını unutmuştu artık. Kollarının arasında hıçkırıklara boğulmalarının sayısını da. Çoğunlukla, birbirlerinin gözlerinin beyazına bakar ve saatlerce öyle dururlardı. Doktor ona hiç sert davranmamış, asla zorlamamıştı. O akşam hariç.

"Ya reddedersem?"

"Reddedersen, ben seni soyarım."

"Yapın da görelim. Cinsel saldırı gerekçesiyle şikâyetçi olurum sizden."

"Kimse senin gibilere inanmaz, Marie. Dinler, ama inanmaz. Delilerle pratik olan budur."

"Defol, doktor."

"Seni inciten 'deli' sözcüğü mü? Neyi tercih edersin? Kaçık? Çatlak? Zavallı kırık? Dur, daha iyisi de var. 'Gerçeklikle yüzleşmek için fazla ödlek, küçük şey'e ne dersin?"

"Toz ol, karnı bok dolu yaratık. Gidip bir otoparkta diz çökerek bir berduşu em ve eve dönüp köpeğine götünü becerttir."

Bu lafları, yatağında güçlükle doğrulup haykırmıştı. Sonra da yüzüne tükürmüş ve tükürüğün, onu silmek için hiçbir hareket yapmayan doktorun yanağında süzülüşünü seyretmişti. Moore'un buz gibi

bakışına karşı koymaya çalışırken gözlerini yakan iri öfke yaşlarını hatırlıyordu. Bir keresinde doktor, küfür alanında gösterdiği müthiş yaratıcılık için onu tebrik etmişti. Unutmamayı garanti altına almak için, en uzun küfürlerini not ettiği bile oluyordu. Ama o akşam öyle yapmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Marie'yi o kadar üzen şey bu değildi. O ana kadar asla deli olduğunu söylememiş, onu hiç yargılamamış ya da aşağılamamıştı. O zaman Marie, gözlerinden yaşlar fışkırırken:

"Korkuyorum," diye mırıldanmıştı.

"Evet, Marie, biliyorum, hep korkuyorsun. Korkmak elverişli oluyor. Duvarlara küllük fırlatma ve insanların suratına tükürme hakkı veriyor. Kendini yavaş yavaş ölmeye bırakarak sana değer verenleri terk etme hakkı veriyor."

"Ben sizden hiçbir şey talep etmedim, doktor. Tedavilerinizin karşılığını ödememi istiyorsanız, sizi emebilir ya da beni düzmenize müsaade edebilirim. İstediğiniz bu mu? Ağzıma boşalmanıza izin vererek teşekkür etmemi mi arzu ediyorsunuz? Bilmiyorum ki..."

Tokat bir kamçı gibi şaklamıştı. Darbenin şiddetinden başının sert bir şekilde döndüğünü hatırlıyordu, ama özellikle, tokadı atmadan hemen önce doktorun gözlerinde okumuş olduğu ıstırap şimşeğini anımsıyordu.

"Evet, korkmak gayet elverişli bir şey. Size insanları aşağılama ve her şeyi kirletme hakkı veriyor."

"Gidin, doktor."

"Sen ayağa kalkmadan olmaz. Aynanın önünde soyunmanı ve gördüğün şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını söylemeni istiyorum. Sonra giderim ve şayet istediğin sahiden buysa, seni ölmeye bırakırım."

Bunun üzerine Marie, meydan okumak için ayağa kalkmış ve serum askısını banyo kapısını kaplayan aynaya kadar sürüklemişti. Sabahlığını yere sıyırıp, kuru siluetini, düzleşmiş kıçını, kurbağa uylukları arasındaki cinsel organının çizgisini, çukur karnı ve çıkık kaburgalarını, zayıflamış göğüsleri ve yüzünü dikkatle seyretmişti. Aslında, yarım

yüzünü. Sanki gerisi yok olmuş, film tabakasını andıracak kadar ince bir deriyle kaplı bir kemik yığınından ibaret kalmıştı.

"Bu ne zaman son bulacak, Marie?"

"Otuz kiloda."

"Asla otuz kiloya ulaşamazsın, bunu biliyorsun."

"Elbette ki ulaşırım."

"Hayır, Marie. Sadece kemiklerin bundan fazla çeker. Bu gülünç rekora ulaşmak için ölmen gerekir yani. Hem zaten, aynı şeyi kırk beş, sonra da kırk kilo için de söylemiştin. Hiç uymadığın sözleşmeler bile imzaladık seninle. Hatırlıyor musun?"

"Size daha önce de söyledim, doktor: Ben hiçbir şey talep etmedim."

Aynada hekimle göz göze gelen Marie kuru kollarını göğüslerine götürmüştü.

"Niye saklıyorsun göğüslerini? Saklayacak bir şey kalmadı ki. Artık bir kadın değilsin, bir kız değilsin, neredeyse bir cesetsin."

"Lütfen gidebilir misiniz artık, doktor?"

"Ölmek istiyorsun, öyle mi? Vücudunun yok olduğunu hissetmekten zevk alıyorsun ve benim burada kalıp sana acıyacağımı mı sanıyorsun gerçekten?"

Marie, gözlerinde yaşlarla, derinin altında çıkıntı yapan dümdüz kalçalarını incelemişti. Bu kemik yığınında arzu edilebilir hiçbir şey yoktu artık. Canlı bir şey yoktu. Doktor Moore yanına gelip eğilmiş ve yerden sabahlığını alarak omuzlarını örtmüştü. Sonra, "Kendini yiyip bitiriyorsun, Marie," diye fısıldamıştı. "Vücudun vücudundan besleniyor. Arınmıyor. Yücelmiyor. Kendini yiyor."

"Vız gelir."

"Bana gelmez. Başucu sehpana bir tablet çikolata bıraktım. Onu yemeni istiyorum. Normal bir çocuk gibi yalayıp yutmanı istiyorum."

"Aksi halde?"

"Yoksa seni, kimse gelip canını sıkmadan kendini gebermeye bırakabileceğin başka bir kuruma transfer ettirmek zorunda kalacağım.

Seni ölü bir nebat gibi sulamayı sürdürmek için, arada bir serumunu değiştirmeye gelecekler sadece. Ve sonra, bir sabah, çarşafı yüzüne çekecekler."

"Burada kalmak istiyorum."

"Hayır, Marie. Genç ve üzgünsün. Bu sana neredeyse bütün hakları tanıyor. Ancak, benden yüzünü bir çarşafla örtmemi istemeye hakkın yok."

Doktor Moore dışarı çıkınca, Marie gözlerini kapatmıştı. Sonuçta, büyümeye ve yaşamaya devam etmişti. Başlangıçta, sadece acısına katlanmaya muktedir olup olmadığını görmek için yapmıştı bunu. Kendisiyle girdiği bir tür iddia: Bir gün daha hayatta kalmak, sonra iki, sonra yüz gün. Kendi kendine, eğer yaşamak dayanılabilir gibi değilse, bir köprüden atlamanın ya da nefes almayı bırakmanın yeterli olacağını söyleyerek sağ kalmak.

Yavaş yavaş, ıstırap gerilemişti. Kâbusları tedavi edilmiş, ilaçlarının çoğu kesilmişti. Ve sonra, bir sabah, Green Plains'ten ayrılıp üniversiteye dönmüştü. Gerçekten can yakan ilk aşkları, hiç bitmemesi istenen ilk yazları tatmıştı. Cebinde diplomaları, FBI'a girmişti. Mark'la orada tanışmıştı. Sonra kızları Rebecca doğmuş ve neredeyse normal bir kadın gibi, kısa ve hemen hemen mükemmel bir mutluluk dönemi olmuştu. Sıradan bir yol kazası, ender mutlu anılarını silerek bütün sayaçları sıfırlayana kadar. Pis bir kozmik şaka gibi, hiçliğe büyük atlayış.

Marie ebeveynlerinin odasının kapı tokmağının elinin içinde döndüğünü hissederek ürperiyor. Dışarıda, bahçeyi koruyan uzun kavaklar arasında rüzgâr esiyor. Çam okyanusu bir bükülüp bir doğruluyor. Marie bundan başka bir şey düşünmemek isterdi, ancak kendini elinin içinde kendi başına dönen bakır tokmağa bakmaktan alamıyor. Kapının öteki tarafında bir sürtünme. Terlik sesi. Boğuk ve ıslıklı bir soluma. Kendi çevresinde yavaşça dönmeye devam eden tokmağı bırakıyor. Bir tıkırtı. Kapı açılıyor. Öbür taraf çok karanlık. Marie içine bir yudum bayat hava çekiyor. Tüm hayatı boyunca hiç bu kadar korkmadı. Gülümsüyor. Hâlâ yaşıyor.

32

Tamam, Marie odaya girdi. Üvey annesinin anılarını istiflediği tozlu sandığa yaklaşıyor. Annesiyle birlikte sandıktaki binlerce fotoğrafı karıştırarak geçirdikleri saatleri anımsıyor. Küçükken yaptığı gibi bağdaş kurarak oturuyor ve ellerini kapağın üstüne koyuyor. Onu tek başına açmaya asla hakkı yoktu. Bunu defalarca denemiş, ama her seferinde menteşeler gıcırdamaya başlamıştı. Bir gün mutfakta, iki lokma kurabiye arasında, niye ona dokunma hakkına sahip olmadığını sormuştu annesine.

"Çünkü o büyülü."

"Ne olmuş? Büyülü olmak kötü değil, öyle değil mi?"

"Hayır. Ama tehlikeli olabilir."

"Nasıl tehlikeli?"

"Bütün sandıklar büyülüdür. Az ya da çok, ama hepsi büyülüdür. Özellikle de bunun gibi, çok seyahat etmiş ve bir sürü değişik insan tarafından kullanılmış olan bavul-sandıklar. Bunlar binlerce sır içeren sandıklardır. Sırları hatırlar ve korurlar. Hepsinin özel bir gücü vardır, içlerinde barındırmış oldukları eşyalara göre değişen az ya da çok iyi güçler."

"Ya bu? Bunun hangi gücü var?"

"Fazla meraklı çocukları yiyor."

Marie, fırından çıkan kurabiye kokuları arasında yapılan bu ürkütücü sohbeti düşünerek gülümsüyor. Parmakları demir süsleri ve eski deriyi okşuyor. Kapak gıcırdayarak açılıyor. Sandığın nefesi yüzünü sarıyor. Eski kâğıt ve çok eski bir parfüm kokusu alıyor.

Marie elini eski kurdelelerle bağlanmış evrak yığınlarının üzerine koyuyor. Siyah beyaz klişeler ve çocukluğuna ait renkli fotoğraflar Birinciler kreşten kaçışından birkaç ay sonra çekilmiş. Poz veren kız çocuğu mahzun ve zayıf görünüyor. Hareketsiz bir salıncakta oturuyor. Sallanmaktan korkuyor gibi bir hali var. Marie günler boyu orada öylece oturup bahçe kapısını seyrettiğini anımsıyor. Ve sonra,

bir sabah, kreşteki devin bir daha gelmeyeceğini anlamış ve gitgide daha yükseğe ve daha kuvvetli sallanmaya başlamıştı. Bir sonraki fotoğrafta, anne dizi sıyrılmış küçük kızın gözyaşlarını siliyor. Marie derisinin içine işleyen kumun yakıcılığını neredeyse yeniden hissediyor. Anılar ne tuhaf. Önemli unsurları bir yana bırakıp anlamsız şeyler üzerinde yoğunlaşıyorlar. Marie, boğazı düğümlenmiş halde, sonraki fotoğrafa geçiyor. Ufak bir oğlan küçük kızın saçlarını okşuyor. Kızın ağlamasından hoşlanmıyor. Marie'nin dudakları titremeye başlıyor. Allan Parks, evlat edinilmiş kardeşi. Marie fotoğraftakinin o olduğunu biliyor, ama yüzünü tanımıyor. Onu unuttuğu için kendine kızıyor. Hafifçe fotoğraftaki yanağına dokunuyor ve zihninde, beraberce ormanda oynadıkları o öğle sonrası canlanıyor. Kardeşinin teni ve saçlarının kokusuna yeniden kavuşmayı öyle isterdi ki... Gözyaşları arasından gülümsüyor. Allan'ın onun yatağına geldiği geceleri hatırladı. Buz gibi ayaklarını onunkilere sürterek uyandırdığında, Marie homurdanır, bazen de toz olmasını söylerdi. Ama Allan ona sarılarak büzülür ve kulağına, "Yapma, Marie, sadece iki dakika. İki dakika sonra giderim," diye fısıldardı.

"Sadece iki dakika, Allan, söz mü?"

"Yaşasınnn, evet, söz."

Her defasında, Marie sabah titreyerek uyanıyordu, çünkü Allan yorganın tamamını yürütmüş oluyordu. Marie'nin en sevdiği anlar bunlardı: Gözlerini açtığı ve şafağın toprak rengi ışınları içinde küçük kardeşinin yüzünü seyrettiği zaman. Ufaklık öyle dingin ve mutlu görünüyordu ki... Adeta gecenin son bulduğunu ve uzun bir günün onu bir sonrakinden ayırdığını biliyordu.

Başka anılar üşüşüyor. Acı orada, bir karayılan gibi göğsünde saklanıyor. Şu, hiç dinmeyecek olan, eski hüzün.

Bir gece, Marie yorganının havaya kalktığını ve Allan'ın bedeninin kendisine sokulduğunu hissetmişti. Oğlan dokuz yaşını yeni bitirmişti. Birkaç saniye sonra, Marie'nin geceliğine ıslak bir giysi yapışmıştı.

"Allan?"

"Evet?"

"Pijamana çiş mi yaptın?"

"Evet."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Yuh sana, Allan, yatağıma gelmeden önce pijamanı değiştiremez miydin?"

"Değiştirebilirdim."

"Niye yapmadın öyleyse?"

"Bilmem."

"Hadi şimdi yap."

"Söz."

Marie yeniden birkaç saniye uyumuş, sonra tekrar gözlerini açıp uykulu bir sesle sormuştu:

"Allan?"

"Evet?"

"Pijamanı değiştirdin mi?"

"Evet."

Marie'nin eliyle kardeşinin pijama altını yokladığı sırada sessizlik çökmüştü.

"Allan?"

"Evet."

"Pijamanı değiştirmemişsin."

"Hayır."

"Niye?"

"Bilmem."

"Allan, artık dokuz yaşındasın. Biraz zor bir soru sorulduğu her sefer, inatla 'bilmem' diye cevap veremezsin. Anladın mı?"

"Evet."

"Öyleyse?"

"Öyleyse ne?"

"Neden çiş içindeki pijamanla benim yatağımdasın hâlâ?"

"Çünkü korkuyorum."

"Daha neler, Allan, tam olarak neden korkuyorsun?"

Marie ışığı yakmış ve küçük kardeşinin yüzünü görünce, bakışı donup kalmıştı. Oğlanın gözlerinin çevresinde kocaman, siyah halkalar kazınmıştı. Benzi çok soluktu. Burun deliklerinden biraz kan sızıyordu.

"Aman, Tanrım. Allan, neyin ver senin?"

"Bilmem."

Marie gidip ebeveynlerini çağırmıştı. Allan'ı acile kaldırmışlardı. Dört gün sonra, karar verilmişti: Ölümcül bir lösemiden mustaripti. Bangor hastanesinin doktorları her şeyi denemişlerdi. Üç hafta kemoterapi uygulanmıştı. Allan, saç, kaş ve tırnaklarından sonra, dişlerini de kaybetmeye başlamıştı. Bunun üzerine, bir gece, babası onu alıp eve götürmüştü. Marie, Paul Parks'ın şişman kolları arasına sarılmış o küçük vücudu hatırlıyordu. Allan ilkbaharın başında ölmüştü.

Ölümünden önceki gün, Marie son bir kez ufak kardeşinin yatağına süzülmüştü: Oğlanın artık yürüyecek takati kalmadığından beri, Marie onu ısıtmaya gidiyordu. Konuşmamışlardı. Ama sonunda, Allan her şeyin yarın biteceğini söylemişti. Gün ortasında öleceğini ve bir daha hiç gece olmayacağını eklemişti. Marie, kardeşi ağladığını fark etmesin diye, öksürür gibi yapmıştı. Buz gibi, minik elinin gözyaşlarını sildiğini hissetmişti.

"Neden ağlıyorsun, Marie?"

"Bilmem."

"Yapma, canım, neredeyse on iki yaşındasın. Bir sorunun sana zor geldiği her sefer böyle cevap veremezsin."

"Ağzına sıçayım, Allan."

"Ben de senin."

Bir müddet susmuşlar ve sonra Marie yüzünü yastığa gömüp hıçkırıklara boğulmuştu.

Allan'ın elinin saçlarını okşadığını fark edince, "Beni yalnız bırakmanı istemiyorum," demişti.

"Sadece iki dakika. Lütfen Marie, sadece iki dakika ölmeme izin ver, sonra yine uyanırım."

"Altına yap, küçük aptal."

Marie gözyaşlarını silmiş ve birlikte gülmüşlerdi. Sonra onu kollarının arasında sıkarak uykuya dalmasını beklemişti. Gecenin geri kalanını kardeşinin kalbinin kendininki üzerinde atmasını dinleyerek geçirmek isterdi, ama sonunda o da uyumuştu. Sabah, Allan hâlâ nefes alıyordu. Ve öğleden hemen sonra ölmüştü.

33

Marie fotoğrafları bıraktı. Artık hatırlamak istemiyor. Sandığı kapamak üzereyken, büyük bir zarfın üstünde duran mektup kümesi dikkatini çekiyor: Yaşlı amcalar ve uzak kuzenlerden gelen eski kartlar. İçinde sözcüklerin, seslerin ve ona ait olmayan anıların çarpıştığı, mürekkebi solmuş mektuplar. Zarfın hemen üzerinde, Marie'nin Tahoe Gölü'nden yollamış olduğu kartpostal duruyor. Koyu mavi sular, çamlarla kaplı kıyılar ve arka planda Sierra Nevada'nın karlı tepeleri. Tükenmez kalemle, ucu gölün batı kıyısını gösteren kocaman bir ok çizmiş ve üst tarafına şöyle yazmıştı:

ÇADIRIM BURADA!!!

Marie kartın arkasını çeviriyor. Yazma işini, arkadaşlarının yanına gitmeden hemen önce fıstık yağı kaşıklarken aradan çıkardığını

anımsıyor. Pulun hakkını vermek için, birkaç saniye kalemini ısırarak yeterince tumturaklı bir cümle aramıştı. Sonra iç geçirerek yazmıştı:

Sevgili herkes,
Tatil iyi geçiyor.
Göl pek güzel.
Dün tatlı su somonu tuttuk.
Ben kocaman bir tane yakaladım!!!
Kampı nereye kurduğumuzu bilmeniz için,
bir ok koydum size.
Ben süper iyiyim.
Ya siz?????
Sizi çok seviyorum.
Marie'niz.

Marie'nin dudakları yine titremeye başlıyor. Kendini, ölmeden önce annesine gelen son postanın bu olduğunu düşünmekten alamıyor. Portland uçağına binmeden hemen önce onları aramaya çalışmış, telefon birçok kez boşa çaldıktan sonra, ahizeyi yerine takmıştı.

Marie kartı geri bırakıp kartondan zarfı eline alıyor. Nefes alıp verişi hızlanıyor. Arkasına annesi bir şeyler yazmış:

MARIE İÇİN
21. YAŞGÜNÜNDEN ÖNCE
AÇILMAMASI KAYDIYLA

Marie zarfın kenarını yırtıyor. İçinden Maine eyaleti sosyal hizmetlerine ait bir dosya ve bir mektup çıkarıyor. Annesinin ona her şeyi açıkladığı birkaç mahcup satır. Kâğıt parmakları arasında hışırdıyor. Annesi, kelimenin biyolojik anlamıyla kızları olmasa da, hem kendisi hem

de babasının onu evlerine geldiği andan itibaren sevdiklerini söylüyor. Hatta evlat edinme başvurusunu on sene önce yaptıklarına göre, daha önceden de sevmişler. On sene boyunca sevgi dağları biriktirmişler. Ona her şeyi söyleme hakkı bulunmadığını ve zaten kendisinin de her şeye vâkıf olmadığını açıklıyor. Bir gün FBI'dan, ergen ve zor bir kıza aile bulmak durumunda olan bir ziyaretçi gelmiş. Dehşetengiz şeyler yaşamış olduğu için kimsenin istemediği, derinden yaralı bir çocuk söz konusuymuş. Takım elbiseli beyefendi, onun tanık koruma programına dâhil olduğunu ve hiç kimsenin kimliğini ve nereden geldiğini öğrenmemesi gerektiğini de eklemiş. Parkslar evet demişler ve üç gün sonra küçük kız oradaymış.

Marie öbür sayfaya geçiyor. Birkaç ay sonra, üvey annesi daha çok şey öğrenmeye çalışmış. Araştıra araştıra, sonunda babasının gerçek kimliğini keşfetmiş. Adı Anthony Gardener'mış. Marie doğduğunda, psikoloji eğitimini daha yeni bitirmiş ve muayenehanesini açtığı Phoenix'in çıkışındaki ıssız bir evde oturuyormuş. Hakkında, Marie bir yaşındayken karısını öldürüp ortadan kaybolmuş olmasından başka bir şey bilinmiyormuş. Polis onu nafile aramış. Marie, Kranskylere emanet edilmiş.

Son sayfa, Janet Parks mektubuna, kendine kızdığını, ama susmaya hakkı olmadığını düşündüğünü yazarak devam ediyor. İlişikte Gardener'ın bir fotoğrafı varmış. Bu mektuptan haberi olsa FBI'dan gelen beyin küplere bineceğini, ama zaten artık kimsenin hiçbir şey yapamayacağını ekleyerek bitiriyor.

Marie'nin içinde bir bulantı dalgası kabarıyor. Gözünün önüne, Kranskylerin büyük ve mahzun yüzleri geliyor. Boston, uçurumlar, oto ve demir yolları arasına sıkışmış küçük ev. Kaldırımların kenarında açtığı kollarıyla denge bularak yürüyor. Daddy'nin arabası onu sıyırıyor. Puro kokusu geliyor. Bu kokunun ardında bir şey var. Marie'nin tanıdığı, başka bir koku. Uzak, şahsi bir koku. Zamanda geri gidiyor. Hayatındaki ilk anısını buldu. Anıdan çok bir duygu.

Çölün kenarında bir ev. Daha bir yaşında. Beşiğinde yatıyor. Aralık pencereden, güneşin saman sarısı ışığı süzülüyor. Duvarın derisinde

açılmış bir göz gibi. Marie yukarısındaki, parçaları yakıcı havada kıpır kıpır oynayan devingen cismi seyrediyor. Birden elleri hareketsizleşiyor. Duvarın gözünden dışarı ustaca kayan bir şey fark etti. Yere düştüğünü duydu. Yerde kıvrılarak ilerlerken çıngırak gibi sesler çıkarıyor. Bu, içerde hiç işi olmayan, dışarıya ait bir şey. Çıngırak sesi beşiğe yaklaşıyor. Uzun ve kaslı, kıvrılıp duruyor, yavaş yavaş yukarı tırmanıyor. Marie'den bir panik hıçkırığı yükseliyor. Şeyin kafası görüş alanına girdi: Pullu bir üçgen ve kendisine dikili ölü gözler. Yatağa düşerken uzun bir ıslık çalıyor. Şey serinlik arıyor. Küçük ve kötücül dili bebeğin ayak bileklerini yalayıp geçiyor. Karnı aç. Yataktan çıkan kokulardan hoşlanıyor. Marie ayaklarını mümkün olduğunca ellerine yaklaştırmaya çalışıyor. Şey ağzını açıyor. Tam sıçrayacakken, Marie'nin gözleri önünden devasa bir el son hızla geçiyor. Dev geri geldi. Dev burada. Marie onun kolonya kokusunu içine çekerken, dev parmaklar şeyin boğazına yapışıyor. Bir çıtırtı. Şey yumuşuyor. Döşemeye düşüyor. Devin yüzü beliriyor. Marie onun gözlerini görmüyor ama kokusunu alıyor. Sesi havada titreşiyor:

"Çıngıraklı yılanların saati, Marie. Bunu sakın unutma: Çıngıraklı yılanların saatinde asla uyumamak lazım."

Açık sandığın başında diz çökmüş Marie fotoğrafı zarftan çıkarıyor. Senelerin yaktığı eski bir klişe. Anthony Gardener, bahçesi çöle bakan, güzel bir evin sekisinde oturuyor. Üzerinde keten bir takım elbise, elindeyse az önce öldürdüğü çıngıraklı yılan var. Marie ayakları altında döşemenin sarsıldığını hissediyor. Devin tebessümü. Fotoğrafın arkasını çeviriyor. Arkaya, bir el dolmakalemle şöyle yazmış:

12 Eylül 1976

Çıngıraklı yılanlar arasında 365. gün.

Yaşgünün kutlu olsun, Marie!

Aynı el biraz aşağıya eklemiş:

Seni seviyorum.

Daddy.

34

Marie mutfağa indi. Geçerken, cin şişesini kapmayı ihmal etmedi. Artık bardak kesmiyor. Etrafında devin ve çıngıraklı yılanın kokusunu alıyor. Şişeden büyük cin yudumları içerken boğazını yakan onun zehri. Damarlarında Daddy'nin zehri akıyor. Aklına Crossman geliyor. FBI'ın patronu o an kapıyı çalacak olsa, karnına bir şarjör boşaltırdı.

Banyoya girip cep telefonuyla beylik silahını çamaşır makinesinin üzerine bırakıyor. Ardından, çırılçıplak soyunuyor ve pastan benek benek olmuş aynada gülümseyen Gardener'ın aksine bakıyor. Kemikli parmakları arasından sırıtan, çıplak ve korkunç zayıf bir yeniyetme kız. Marie şişesini kaldırıp bir kez daha kafasına dikiyor. Aynada, Gardener bir çikolata tableti çiğnemekle meşgul. Dudaklarının kenarında siyahımsı bir sızıntı göze çarpıyor. Çenesi de batmış. Kendine ziyafet çekiyor. Kazandı. Sessizlikte, boğuk sesi yankılanıyor:

"Evet, küçük kardeş, şimdi ne yapıyoruz?"

"Ben içiyorum, sense tıkınıyorsun."

"Sarhoş olmuşsun, Marie. Sarhoşken çirkinleşiyorsun."

Marie'nin bakışı Gardener'ın çukur karnına, sonra da cinsel organının çizgisine iniyor.

Çenesini çivileyecek oturaklı bir laf arıyor. Anoreksiyasıyla alakalı bir şey. Bir fırt daha cin çekiyor. Şu küçük salağın aynadaki yansıması dağılana kadar, böyle içmek niyetinde.

"Daha basit bir çözüm var, öyle değil mi?"

Marie'nin yanaklarından iri gözyaşları süzülüyor. Aynada parmaklarını yalayan Gardener'a bakarak başını sallıyor. Yeniyetmenin çikolatalı tebessümü genişliyor.

"Yapma, Marie, şu haline bir bak. Sence, ne zamana kadar böyle devam edecek?"

Marie cevap vermiyor. İçiyor. Şişe neredeyse boşaldı. Gardener artık gülümsemiyor.

"Hayır, ama kendine bir bak, zavallı ihtiyar. İçip içip zırlıyorsun. O kadar çok zırlıyorsun ki, içtiklerini işemeye bile zamanın yok. O küçük ibne Allan burada olsaydı, ne derdi? Hadi, lütfen Marie, biraz cin içmeme izin ver, sonra seni yorganın altında beceririm. Ufak ama kaskatı pipimi senin yarığına batırır, bütün gece düzerim."

"Kapat şu çeneni, Tanrı'nın cezası!"

Gardener'ın gözleri kinle parlıyor.

"Hadi, Marie, ha gayret. Bir yudum daha iç ve yap şunu. İşte böyle, çok güzel."

Marie avucunun içinde silahının kabzasını hissediyor. Kolunu çamaşır makinesine doğru uzattığının farkına bile varmadı. Glock'un namlusuna bakıyor. Eski dostuna... Ağzına mermi sürmek için sürgüyü çekip bırakıyor. Sürgü kapanırken, kurşun bir an ışıldıyor.

"Gördün mü bak, o kadar da karmaşık değil. Şimdi de sık şunu, sevgili kız kardeşim. Ve sakın gözlerini yumma, her şeyi görmek istiyorum."

Marie'nin ağzında namlunun madeni tadı. Parmağı tetiği kavrıyor. Yavaşça bastırıyor... giderek daha kuvvetli... Tuhaf bir titreşim hissediyor ve gözlerini çamaşır makinesine çeviriyor.

"Boş ver onu, Marie. Tetiğe bas ve bütün her şeyi duvarlara saç."

Banyoyu yeni titreşimler dolduruyor. Çamaşır makinesinin üzerindeki telefon sarsılıyor.

Marie buna tutunuyor. Salyalı silahı ağzından çıkarıp elini cep telefonuna uzatıyor. Ekranda Bannerman'ın numarası beliriyor.

"Tam bir hiçsin sen! Her şeyini annemizden almışsın, bunu biliyor musun?"

Marie, yansıması silinmeye başlayan Gardener'a orta parmak işareti yaparak telefonu kulağına dayıyor. Ahizede Bannerman'ın sesi çınlıyor:

"Marie?"

"Evet?"

"Yemeğe geliyor musun?"

Marie aynadaki kendi aksine bakıyor. Burnunu çekiyor.

"Abby'nin fırında katletmekte olduğu rosto ne eti?"

"Domuz."

"Yanında ne veriyorsun?"

"Suyunda pişmiş patates."

"Gelip beni alır mısın?"

"Geliyorum."

Marie telefonu kapatıyor. Banyodan çıkmadan önce, ağzındaki mermiyi boşalttığı Glock'unu çamaşır makinesinin içine koyuyor. Bannermanlarda içmeye devam eder ve eve dönüşte Gardener yeniden burnunu çıkarırsa, silahını nereye sakladığını hatırlamayacak kadar sarhoş olacağı muhakkak. Salona gidiyor ve divana çöküp fırtınanın kırıp geçirdiği New Orleans'ın görüntülerini döne döne yayınlayan haber kanalları arasında zaplıyor. Fırtına şehrin üzerine sıvı dağlar boşaltıyor. Hiçbir meteorolog siklonun neden aniden hızlandığını anlamıyor. İnsanlar daha pencerelerine tahta çakmakla meşgullerken, ilk dip dalgaları Pontchartrain Gölü'nün sularını kabartmış. O zamandan beri, New Orleans cevap vermiyor. Sanki Birleşik Devletler'in bir bölümü kalın bir yağmur ve rüzgâr duvarı ardında kaybolmuş. Televizyon ekipleri ardı ardına hüzün verici görüntüler geçiyor, uçmuş çatılar, cesetler, su içinde kalmış sokaklar. Marie tam uykuya dalmak üzereyken, eve yaklaşan bir polis sireni yankılanıyor. Marie içini çekiyor. Bannerman oldum olası şu lanet olasıca sirenini öttürmeye bayılır.

IV

TAPINAK

35

La Mesa del Diablo, Büyük Sonora Çölü, Meksika.

Bir ırmak. Yüzeye çıkan gümüşi balıklar, yolunu şaşırmış böcekleri yutup derinliğe geri dönüyorlar. Balıkçı, oltasını akıntıya attıktan sonra otların üzerine uzandı. Sepetinde iki koca alabalık çırpınıyor zaten. Gözlerini açmadan, elini yanında duran bira şişesine uzatıyor. Tam dudaklarına götürecekken, camın parmakları arasında toz olduğunu hissediyor.

Gözlerini açan Gordon Walls, hemen önce kapanan elinin içindeki bir avuç kızıl kuma bakıyor. Irmak ortadan yok oldu. Onun yerinde, bir yer altı nehri karanlık sularını Mesa del Diablo'nun falezlerine döküyor.

Ateş ve susuzluktan titreyen Walls, diliyle dudaklarını yalıyor. İyice yukarısında, güneş ışığının dikine düştüğü çatlağı ayırt ediyor. Bir Apaçi tuzağı. Walls, Mesa'daki[9] buzyalağı falezlerinin içini keşfetmekle meşgulken, ayaklarının altındaki toprak aniden kaymıştı. Bir çığlık, kendisini kafilenin diğer üyelerine bağlayan karabinler şaklayana kadar süren bir düşüş başlangıcı. Walls döne döne kaybolan fenerinin ışığını görüyor.

Havada asılı vaziyette, onu tutmaya çalışan, ama Mesa'nın tozunda kayan Cassy ve Paddy'nin ayaklarından gelen sürtünme seslerini duymuştu. Çığlıklar. İmdat çağrıları. Sonra da parmaklar arasından kayan ipin vızıltısını. Frenleme karabinleri yeniden devreye

9 (İsp.) Plato. (ç. n.)

girene kadar, otuz metrelik bir serbest düşüş daha. Bir vücut, kafa lambasının halesinde haykırarak ona teğet geçmişti: Kafilenin, ipi bir kayaya bağlayarak sağlama almayı denemek için kendi bağını çözmüş olması gereken ikinci üyesi, Paddy. Walls onun dehşet dolu yüzünü ve düşerken havayı kucaklayan ellerini görüyor. Çok aşağılardan gelen bir kemik çatırtısı. Yukarıdan, haykırışlar. Cassy'nin sesi. Bacakları bir çatlağa sıkıştığından uylukkemiklerinin kırıldığını bağırıyordu. El bileklerine doladığı ip iki parmağını kesmişti. Bırakmaya çalışıyor ama beceremiyordu. Şimdi de Walls'un ağırlığıyla etleri yırtılırken, kesintisiz haykırıyordu.

Walls alın lambasıyla boşluğu taramıştı. Yarık dev bir kubbe biçimdeydi. İpin ucunda sallanarak bile, içbükey duvarlara ulaşmak mümkün değildi. O zaman, her hareketinde acıdan çığlık atan Cassy'yi dert etmeden kıvrılıp sırt çantasının kancalarını açmış ve içinden kauçuk bir kılıf çıkardıktan sonra çantayı boşluğa bırakmıştı. Kılıfın pimini çekince, karanlıkta bir sıkıştırılmış hava ıslığı yükselmişti. Şişme bot bir dizi tıkırtı çıkararak açılırken, Walls parmaklarını iplere kenetleyip yüzünü buruşturmuş ve sırtını botun içine vermişti. Son bir çığlık. Düşüşün ıslığı. Walls tüm gücüyle bota tutunup gözlerini yukarı kaldırmıştı. Yarığın girişini belirten ışıklı çizgi döne döne uzaklaşıyordu. Çarpışma. Hiçlik.

Walls bedenini sarsan titremeleri dindirmek için mücadele ediyor. Dışarıda, güneş inişe geçti. Arkeolog bunu giderek zayıflayan ışığın yoğunluğundan anlıyor. Dakikalardır, çölün beyaz ışığı taba rengine dönmekte. Şimdi, Paddy'nin yarığın dibinde parçalanmış cesedini verevine aydınlatıyor. Kol ve bacakları kırılan eski dostu fal taşı gibi açılmış gözlerle karanlığı inceliyor adeta. Walls, biraz ileride, kendi sırt çantasını ve Paddy'nin düşerken yanında sürüklediği donanımın kalıntılarını saptıyor. Ayrıca, içindekiler yere saçılmış ecza çantasının, dondurulmuş gıda içeren erzak torbasının, ısıtıcı ve çarpmada kabzası çatlamış bir AR15 otomatik tüfeğin yerlerini de tespit edebiliyor. Hari-

talar, kamp malzemeleri ve telsiz araçları yukarıda kalmış. En tepede, Cassy'yle beraber. Walls başını arkaya devirip bağırıyor:

"Caaaassssy? Aman Tanrım, beni duyuyor musun, Cassy?"

Walls kendi çığlığının duvarlarda yankılanışını dinliyor. Sessizlik. Gökyüzünün iyice yukarılarından, uzak bir gaklama işitiyor. Omuz kemerini kontrol ediyor. İp mekanizmaya dolanıp sıkışmış. Metreleri sayarak çekiştiriyor. On. On beş. Otuz. İpin ucu yaklaştıkça, bir şey yere sürtünüyor. Walls kaskatı kesiliyor. Yüzüne değen sert ve soğuk bir şey, yanağında ıslak bir iz bırakıyor. Tutup onu çatlaktan giren ışığa kaldırıyor. Tam bilek hizasından kopmuş beyaz ve ince bir elle karşılaşınca, içinde kabaran çığlığı zor bastırıyor. İki parmak kesilmiş. Burulup kırılmış olan diğerleri hâlâ ipi sıkıyor. Yüzük parmağında, lapis lazuli taşından kesme bir alyans hafifçe ışıldıyor. Cassy'nin eli.

36

Walls'a iki gün önce, yavaş yavaş Tierra del Fuego seyahatinin yorgunluğunu attığı Havana'daki otel odasında bir iş gelmişti. Duştan yeni çıktığı sırada, telefon çalmıştı. Ahizede, British Museum müdürünün kalın ve mağrur sesi sevimsizce çınlamıştı.

"Doktor Walls?"

"Nasılsınız, Clayborne?"

"Sizden bir iyilik isteyeceğim."

"Umarım angarya değildir."

"New Mexico'ya, Caiman Bank'ın Albuquerque şubesine, iki yüz bin dolar yollattım. Her zamanki gibi, dönüşünüzde, Nassau'daki hesabınıza da aynı meblağ transfer edilecek."

Meltemin tentelerini dalgalandırdığı pencereye kadar yürüyen Walls, bir süre, sıcağın ezdiği rıhtımdaki kalabalığı seyretmişti. Eski paslı bir şilep, kıyı boyunca park etmiş arabaların arasında ilerliyor gibiydi.

"Niye ben?"

"Niye olmasın?"

"Hizmetime başvurduğunuz son sefer, eylemlerimin sonucunu takdir ettiğiniz ama o sonuca ulaşmak için girişmek zorunda kaldığım eylemlerden pek hoşlanmadığınız gibi bir izlenim edinmiştim."

"Bu defaki iş müze için değil, eski harım arkadaşlarımdan biri için."

"Hedef ne?"

"Meksika, büyük Sonora Çölü'ndeki Mesa del Diablo."

"Apaçilerin kutsal toprakları mı? Arkadaşınız bela mı arıyor?"

Hattın öbür ucundaki Clayborne'un karıştırdığı evrak hışırtılarıyla az çok bozulan bir sessizlik olmuştu.

"Yıllar önce, çölün ortasında, Kolomb öncesi döneme ait köy kalıntıları bulduk. Mesa'dan gelen bir yer altı suyuyla beslenmiş görünen Apaçi '*pueblo*'ları. Buralardaki mezarlarda, garip freskler ortaya çıkardık. Bir ay önce, söz konusu yer altı suyunun kaynağını bulmak için, bir keşif kolu gönderilmişti. Onlardan haber alınamıyor. Sizin bulmanızı istiyoruz."

"Gerçekte ne aradıklarını söyleseniz daha kolay olmaz mı?"

"Söyledim ya."

"Dalga geçmeyi bırakın, Clayborne. Ben arkeoloğum, ilkyardım görevlisi değil. Adamlarınızı canlı kurtarmak isteseydiniz, bir ay beklemezdiniz."

"Öldüklerinden kuşkumuz yok. Bizi ilgilendiren, bunun nasıl olduğu."

"Bunun için, her zamanki tarifenin iki katı ödemeniz gerekir."

"Arkadaşımın maddi imkânları var."

Walls telefonu kapatmıştı. İki saat sonra, Albuquerque'e giden bir tarifeli uçuşta havalanıyordu.

37

Walls mağaranın soğuğunda tir tir titriyor. Çatlaktan, kan kırmızı bir gök seçiliyor. Pek yakında gece olacak. Arkeolog uykuyla savaşıyor. Bir şeyin yolunda gitmediğini biliyor, gücünü emen ve onu ağır ağır öldüren bir şey. Kan kaybediyor. İnsanın içi boşalırken, hep bu izlenim oluşur. Ağır çekim bir düşüş ve yaşam kaçtıkça ağırlaşan soğuk hissi.

Walls, boğazı kurumuş, bacaklarını kıpırdatmeya çalışıyor. Uylukları boyunca bir acı şimşeği çakıyor. Yüzünü buruşturuyor ama bu iyi bir haber: Canının yanması, umudun tükendiği noktada otomatik tüfeğe kadar sürünüp mermileri ağzına boşaltabilecği anlamına geliyor.

Topuklarını yere sürte sürte dizlerini kıvırdıkça baldırlarından yükselen çekilmez karıncalanmanın tadını çıkartıyor. O tarafta önemli bir şey yok. Giysilerini sıyırarak kaburgalarını yokluyor. Kasılıyor. Acı orada, göğüs kafesini şekilsizleştiren yumru hizasında saklı. Parmaklarının ucuyla kendini muayene ediyor ve iki kaburgasının kırıldığını fark ediyor. Solumasından gelen sese kulak kabartarak göğsünü şişiriyor. Sona doğru ötmeye başlarsa, bir kemik parçası akciğeri delmiş demektir. Walls yavaşça nefesini boşaltıyor. O tarafta da bir şey yok. Doğrulmaya çalıştığı an, bıçak saplanıyor. Karnını delip geçen buz gibi bir bıçak. Cesaretini toplayıp acıyan yere elleriyle hafifçe bastırıyor. Karnı öyle gergin ki, güneşin altına terk edilmiş bir mermer plakaya dokunduğu hissine kapılıyor. Dudaklarını ısırıyor. Bir iç kanama. Şindilik ölümcül değil ama böyle devam etmeyecek.

Arkeolog ilkyardım çantasına doğru sürünüp cırtcırtlarını açıyor. İlkin kalbi desteklemek için bir iğne. Alın lambasının ışığında, giysinin üzerinden bir potasyum iğnesi yapıyor. Sıvının atardamarlarına yayılışını duyumsayarak yüzünü buruşturuyor. Kalbi tekrar yüksek ve düzenli bir ritme kavuştu, ama sorunun ancak bir kısmını hallettiğinin bilincinde. Şimdi mutlaka, durmadan düşen atardamar tansiyonuyla ilgilenmesi lazım. Yine ilkyardım çantasını karıştırarak kan torbalarını buluyor ve serum için gerekli aparatı çıkarıp plastik bir

hortuma bağladıktan sonra, pahalı iğneyi bir toplardamara batırıyor. Ardından serum ayarlayıcısını sonuna kadar açıp sırtüstü devriliyor. Gücünün sonuna geldi.

38

Walls kiralık bir Toyota'yla El Paso'ya gelmişti. Orada, Rio Grande kıyısındaki, ekibinin üyelerinin de ona katıldıkları pis bir otele yerleşmişti.

Onları beklerken, Clayborne tarafından gönderilen belgeleri incelemişti. Litrelerce kahve yudumlayarak lastiklerle tutturulmuş tuğla kalınlığındaki destenin sayfalarını karıştırmıştı. Storları çekip duvarlara çöl haritaları, uydu fotoğrafları ve Apaçi *'kiva'*larında bulunan freskleri gösteren bir dizi kroki raptiyelemişti.

İlk sahne derin ve buzlu sularıyla bir gölü betimliyordu. Şamanlar, bu izlenimi güçlendirmek amacıyla, çok koyu bir mavi pigment seçmişlerdi. Sanatçı, gölün ardındaki kayalığı cila siyahı bir boyayla sıvamıştı. Walls bu eski, neolitik tekniği tanımıştı: Tasvir edilen sahnenin dünyanın başlangıcını belirttiğini ve ötede karanlıkların uzandığını ima ediyordu. Kimilerinin dünyanın düz olduğuna ve yaşlı Avrupa'yı çevreleyen okyanusların dipsiz uçurumlarda son bulduğuna inandıkları o kadar da uzak olmayan bu döneme ait bir sürü deniz haritasında rastlanan bir düşünce.

Sonraki krokilerde, gölden çıkan bir akıntı, yavaş yavaş, verimli topraklardan geçip denize dökülen geniş bir nehir halini alıyordu. Çapraz karşılaştırmalar yapan Walls, sonunda, bu fresklerin çizildiği dönemde *Conquistador*[10] Francisco Vasquez de Coronado'nun sadece birkaç parçasını keşfetmiş olduğu Mississippi'nin güzergâhını tespit etmişti. Ancak şamanlar nehrin yalnızca birkaç kavisini çizmekle kalmamış, bugünkü Minneapolis'in merkezindeki Saint-Antoine şelalesinden Meksika Körfezi'ne kadar üç bin kilometreden fazla yol

10 (İsp.) Fatih. (ç. n.)

kat eden akarsuyun tamamını betimlemişlerdi. Oysa Kolomb öncesi Kızılderililerinin nehrin bazı bölümlerini zaten ulaşım yolu olarak kullandıkları bilinse de, daha önce hiçbir güzergâh çizimi bulunmamıştı.

Taşınır bilgisayarını açan Walls, bu fresklerin temsil ettiği çağı saptamak amacıyla, Mississippi'nin şimdiki güzergâhıyla mukayese etmek için, krokilerde belirtilen menderesleri girmişti. Bilgi işlemci zamanda geriye gittikçe, nehrin mavi çizgisinin ekranda kıvrılışını izlemişti. Cevabı bulunca, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Deltanın bugünkü yerinden çok daha doğudaki konumu, *ox-bow*ların[11] şekli ve güzergâh, Taş Devri'nin ortalarından, yani çağımızdan 150000 yıl önceden kalma bir alüvyon yığılmasına tekabül ediyordu. Oysa Mississippi kıyılarındaki Kolomb öncesine ait en eski yerleşim kalıntıları en fazla 11000 senelikti. Bu ancak iki anlama gelebilirdi: Ya Walls yüzyılın en büyük bilimsel uydurmasıyla karşı karşıyaydı, ya da tarihöncesi insanlar gerçekten, mümkün olduğunca kesin bir güzergâh çizimi yapmak üzere akarsuyu üç bin kilometreden fazla izlemeye yetecek kadar gelişmiş bir medeniyet halinde, nehrin kıyılarına yerleşmişlerdi. Bu da ırmağı böyle devasa bir işi haklı kılacak kadar önemli bir şekilde kullanmış olmalarını gerektiriyordu. Ya da nehir onlar için bir tür tanrıydı. Tıpkı ona kendi dillerinde "büyük nehir" manası taşıyan *Misi Sipi* adını veren Algonkin Yerlileri, *Ne Tongo* yani "büyük ırmak" diye adlandıran Siyular ve onlardan çok önce yaşamış ve Meschacebe yani "Suların Babası" ismini takmış şu esrarengiz *Mound Builder*lar[12], dağ yaratıcıları gibi...

11 *Ox-bows* ya da "ölü kollar" Mississippi yakınlarında bulunan, yatak değişince ortadan kaybolan bir menderesin, yani nehir dönemecinin doğal nedenlerle kapanmasıyla oluşmuş, yay biçimindeki göl türlerini belirtiyor.

12 Kolomb öncesinin gizemli uygarlığı Mound Builders (tam karşılığı "höyük yapıcılar") Mississippi Havzası ile Birleşik Devletler'in doğu kıyısı arasında var olmuş ve esas itibarıyla Adena ve Hopewell Kızılderililerinden oluşmuştur. Tumulüs veya piramit biçiminde mezarlar ya da hayvan şeklinde devasa tepeler yapmışlardı. "Yapılarından" bazıları öyle büyük ve geniştir ki, doğal tepelerin değil, insan eliyle dikilmiş höyüklerin söz konusu olduğunun farkına varılması için havacılığın doğumunun beklenmesi gerekmişti. Bu titanlara yakışır eserlerin bir örneği, Newark'ta bulunan, on bir kilometrekareden

Daha da şaşırtıcı olan, güzergâh boyunca birçok yerin petrogliflerle işaretlenmiş olmasıydı. Birincisi Minneapolis'in güneyinde, Mississippi'yle Minnesota Irmağı'nın kesiştiği kavşaktaki bir yeri gösteriyordu. Walls'un da bir bloknota aktardığı, iki hilal tarafından çerçevelenmiş, kavisli ve mavi bir çizgiden ibaretti.

Bir sonraki petroglif birincinin üç yüz kilometre güneyinde, tam Mississippi ve Wisconsin ırmaklarının birleştiği noktada bulunuyordu. Daha güneyde, Suların Babası ve Rock River'ın birleşimindeyse, başka bir işaret aynı halkın orada da yaşamış olduğunu belirtiyordu. Walls'un parmağı, menderesler boyunca aşağı inerek Illinois-New Boston'daki Iowa Nehri'yle buluşma yerinde ve yüz kilometre kadar aşağıdaki Keokuk'ta, Mississippi ve Des Moines Nehri kavşağında da durmuştu. Walls sonra, şimdiki Saint Louis şehrinin kuzeyinde, dev Illinois ve Missouri ırmaklarıyla birleşme noktasında, onların buzlu sularıyla kabaran Suların Babası'nın göz alabildiğine genişlediği yerde, birbirine çok yakın iki petroglif daha tespit etmişti. Mississippi'nin Kentucky-Fillmore'da Ohio Irmağı'yla, Arkansas City'de Arkansas Nehri'yle, Vicksburg'de Yazoo River'la ve Baton Rouge'dan hemen önce Ouachita Irmağı'yla birleştiği yerlerde de aynı şey mevcuttu. Sonra Concordia'daki Red River kavşağında. Ardından New Orleans, Mississippi Deltası ve Meksika Körfezi. O anda, Walls'un zihninin derinliklerinde bir yerde tuhaf bir isim yanıp sönmeye başlamıştı: Nehir Muhafızları.

Son kroki Meksika'nın kuzeyindeki kutsal bir mekânın yerini gösteriyor gibiydi: Sanki Nehir Muhafızları buraya sığınmak zorunda kalmışlar gibi, Mississippi'nin bellibaşlı kollarıyla birleştiği yerleri be-

geniş bir alana yayılan ve sadece gökyüzünden görülebilen en büyüğü 360 metre çapında bir kuşu temsil eden, uçsuz bucaksız höyük tarlasıdır. Bir diğer örnek, kenarındaki iki duvardan destek alarak havaya yükselen bir çeşit kutsal yol olan Great Hopewell Road'dır. Boyu 100 kilometre, eni 60 metreden aşağı olmayan bu yol Newark'taki kadar büyük bir höyükle son bulur. Bunları kimi araştırmacılar tapınak, bazıları rasathane, başkaları da "kozmik haberleşme yerleri" olarak görmüşlerdir. Parlak Mound Builders medeniyeti *conquistador*ların gelmelerinden çok daha önce, gelecek kuşaklara hiçbir yazılı iz ya da mesaj bırakmadan, birdenbire ortadan yok olmuştur. Henüz hiç kimse neden bu tür eserler yaptıklarını anlayabilmiş değildir.

lirtenlerle aynı hilalli petroglifle işaretlenmiş bir Mesa. El Paso'daki odasında uzanan Walls, görünüşe göre fazlasıyla gelişmiş insanların hangi felaketten kaçarak nehir yatağından bu denli uzağa gidip gezegenin en çorak çöllerinden birinin ortasında kaybolmayı kabul etmek zorunda kaldıklarını merak etmişti.

39

Walls sıçrayarak uyanıyor. Omzunda, tüylü bir şey kımıldıyor. Tokadı yiyen küçük hayvan biraz ileri düşüyor. Dev bir Meksika yerörümceği. Kulak kabartan Walls mağaraya yayılan ipeksi sürtünme sesleri algılıyor. Kafa lambasının ışığını doğrultup cankurtaran botunun yer altı suyunun kenarında durmadan önce üzerinden kaydığı kumulu inceliyor. Damarlarındaki kan donuyor. Açılan sayısız kum kabarcığından, tüylü, kocaman topaklar meydana çıkmakta. Walls paniğe kapılmamak için defalarca ve derin derin nefes alıyor: Kumul dev bir örümcek yuvası. Gece çökerken uyanan yerörümcekleri, şimdilik sadece bir araya toplanıyor ve kumda sürünen böcekleri yakalamak için karanlığa ısırgan ağlar döşüyorlar.

Walls gözlerini örümceklerden ayırmadan ecza çantasını karıştırıyor ve kendine iki doz morfin yapıyor. Mesa'nın falezlerini okşayan son güneş ışınları birden alev alıyor. Öyle ki, Walls artık mağaranın her köşesini ayırt edebiliyor. Tahmininden çok daha büyük. Dev gibi bir mezar için devasa bir kubbe. Kumların üzerinde kaderine terk edilmiş, tozlu iskeletler görüyor. *Conquistador* zırhları, yamulmuş miğferler ve paslanmış baltalı mızraklar. Daha ileride, başka insan kalıntılarının üzerinde, güneylilerin üniforma parçaları göze çarpıyor. Daha başkaları da, XIX. yüzyıl Meksika askerlerinin geniş şapka ve ceketlerini taşıyor. Paddy'den elli metre kadar uzakta, Walls'un dikkatini son bir grup ceset çekiyor: Birbirine iple bağlı on kadar paramparça kadavra Üzerlerindeki donanım, Clayborne'un yolladığı ilk keşif grubunun akıbeti hakkında hiç kuşkuya yer bırakmıyor. Zavallıların yerörüm-

cekleri tarafından yarı yarıya kemirilmiş olduklarını saptayan arkeolog ürperiyor. Günbatımının parlak ışığında mağara duvarlarını dikkatle inceleyince, her kaya oyuğunun örümcek salkımları barındırdığını fark ediyor. Güçlükle yutkunuyor. Sadece kumul değil, mağaranın kendisi yuva işlevi görüyor. Hatta belki de Mesa'nın tamamı.

Walls başını arkaya devirip gözleriyle, mağarayı kat eden yer altı suyunu izliyor. Buzlu suların Mesa'nın derinliklerine döküldüğü bir yarık tespit ediyor.

40

Dev yerörümcekleri ışıktan kaçmak için yekpare öbekler halinde toplaştılar. Mağara duvarlarında binlerce ateş parlıyor, ama arkeolog bu alacakaranlığın fazla sürmeyeceğini biliyor. Güneş falezlerin diğer tarafında kaybolmaya başladı bile.

Walls yüzünü buruşturarak ayağa kalkıp Paddy'nin cesedinin etrafına saçılmış teçhizata yöneliyor. Çok geçmeden, aradığını buluyor. Koşum takımı, güçlendirilmiş naylondan mamul üç yüz metre kablo içeren fiber karbon bir silindir. Zor durumda kalan dağcılar, malzemelerinin geri kalanını attıktan sonra, duvarlardan aşağı inmek için, son çare olarak bu donanımı kullanıyorlar. Walls koşum takımını gövdesine takıyor. Teçhizat otuz beş, kendisiyse seksen kilo çekiyor. Geriye en fazla yirmi kiloluk malzeme hakkı kaldı. Walls hafif bir ilkyardım seti, kazmalı dağcı değneği, birkaç vakumlu erzak ve kafa lambası için iki yeni pil almayı tercih ediyor. İnişini işaretlemek üzere bir kutu fosforlu işaret çubuğu da ekledikten sonra, göz ucuyla yeniden hareketlenmeye başlayan örümcekleri kollayarak ihtiyatla boşluğa eğiliyor.

Ortam soğuk ve buz kokuyor. Aşağısı öyle derine benziyor ki dökülen çağlayandan hiç ses çıkmıyor. Walls bir işaret fişeğinin ateşleyicisini çekerek yakıyor. Turuncumsu ışıktan gözü kamaşmış vaziyette, onu boşluğa bırakıp akkorlu izinin karanlığın içinde dönerek

ışıltılı kıvrımlar çizişini seyrediyor. Biraz sonra, alev topu yanıp sönen minicik bir noktadan ibaret kalıyor.

Walls arkasına bakıyor. Arka ayaklarının üzerine kalkmış ufak bir grup yerörümceği, kancalarını öfkeyle oynatarak, az önce kendine zerk etmiş olduğu kan torbalarının üstüne atıldı. Uyudukları sırada mağaraya özsu ve kas dolu bir organizmanın düşmüş olduğunu biliyorlar artık. Türdeşlerini çekmek için dört bir yana debeleniyorlar. Mağaranın duvarları kendilerini kuma düşmeye bırakan binlerce örümcek kusuyor. Walls'un tercih hakkı yok. Kaya damarına bir piton çakıp, naylon kablonun ucunu sabitliyor. Sonra, sıkıştırıcı mekanizmanın sağlamlığını test edip temkinli bir şekilde boşluğa atlıyor ve kablonun on metre kadarını serbest bırakıyor. Uçuruma atılarak kendilerini feda eden örümceklerden kurtulmak için, hararetle omuzlarını tokatlıyor. Kısa bir tüylü beden yağmurunu takiben, örümcekler vazgeçmiş görünüyorlar. Mesa'nın üzerine gece çöktü. Ama toprağın derinliklerine gömüldükçe Walls'un üzerine kapanan bu gece, başka, derin ve ebedi bir gece.

41

Frenleme karabinini boşaltarak metre metre saldığı naylon kabloda asılı Walls, kafa lambasının ışığında şekillenen duvarları dikkatle inceliyor. İlkin, karanlıkta hafif bir ışıltı çarptı gözüne, sanki ışık huzmesi kayaya gömülü elmas damarlarında yansıyordu. Aşağı indikçe, soğuğun yoğunlaştığını hissetmişti. İlk başta bu duygunun yarasından ileri geldiğini sanmış, ama sonra fenerinin huzmesini saran acayip nefes buharlarını fark etmişti. Bunun soğuk havada duman çıkaran kendi nefesi olduğunu anlaması birkaç saniyesini almıştı. Ardından, uçurumun duvarları yaklaşıyormuş gibi gelmiş ve uçuruma dalan uçsuz bucaksız buz falezleri manzarası karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Arkeolog inişi durdurup karabin takırtısı eşliğinde hareketsiz kalıyor. Yanındaki çağlayan, karanlığın içine devasa buzlu su helezonları çizerek donmuş gibi görünüyor. İnişe devam etmek üzereyken, duvara

hapsolmuş buruşuk bir yüz görerek çığlık atmamak için kendini zor tutuyor. Kaskatı kesilmiş parmaklarıyla buzu tırmalıyor gibi duran zavallının sakalından buz parçaları sarkıyor.

Walls kafa fenerinin gücünü azamiye ayarlıyor. Bakışının yöneldiği her yerde, tuhaf pozisyonlarda devinimsiz kalmış onlarca yüz ve beden görüyor şimdi. Ebediyen buzda dalgalanan hayaletlerle dolu, geniş bir mezarlık. Madeni haçlar ve ağır madalyonlar, soğuğun etkisiyle çeliği kristalleşmiş kılıç ve arkebüzler arasında hafifçe parıldıyor. Arkeolog daha aşağıda hayvan karkasları ve Kızılderili cesetleri seçer gibi oluyor. İlkel kıyafet ve silahlarına bakılırsa, Kolomb öncesi dönemin Apaçileri. Asırlardır orada dinleniyor gibiler. Vücutları aşırı derecede deforme olmuş. Buzun ağırlığıyla, uzuvları eğilip bükülmüş ve yüzleri yassılaşmış. Walls'un Mesa'nın derinliklerine inişine başka Kızılderili cesetleri de refakat ediyor. Soğuktan git gide daha çok çarpılıp kararmış vücutlar. Yine her tarafta, saydam duvarın içine sıkışmış örümcekler var, yüzyıllardır uçuruma düşen binlerce küçük ve kara toparlak.

Makaradan bir ses sinyali çıkıyor. Walls heyecanla silindire bağlı sayaca bakıyor: Sadece on metre kablo kalmış. Beş. İki. Halat mekanizmaya sıkışıyor. Walls lambasının ışığını aşağı doğru çeviriyor. Uzakta ışık, dar bir geçitte buluşan falezler boyunca yansıyor. Walls içini çekince, verdiği soluk derhal buhara dönüşüyor. Yukarı çıkamaz, silindirin motorunu çalıştıran pil hemen hemen bitti. Kazmalı değneğiyle aşağı inmeye devam da edemez. İç kanamayla yapılacak iş değil bu. Bir kahkaha atıp, bir an, boşlukta asılı halde donmuş cesedini bulacak XXXV. yüzyıl arkeologlarının yaşayacakları sürprizi düşünüyor. Ve seçim şansı olmadığını anlayarak omuz kayışının emniyetini şaklatıp çığlık filan atmadan, kollarını açarak kendini uçuruma bırakıyor.

42

Walls gözlerini açıyor. Hayatının en uzun kayışını yaşadı. Kolundaki, altimetresi 1100 milibar basınçta takılmış saate bakıyor. Koşum takımından ayrıldığı esnada ibrenin 1037 milibarı gösterdiğini hatırlıyor belli belirsiz. Yani, hâlihazırda yüzeyden bir kilometreden daha aşağıda bulunuyor olmalı. Bu da, kendinden geçtiğinde, dar geçit boyunca uzun süre kaymaya devam ettiği anlamına geliyor. Walls acının karın ve kalçasını yaktığını hissediyor. İyi haber, başka bir tarafı daha kırılmamış. Kötüsü, kan hâlâ boşalıyor.

Walls kendine bir morfin daha yapıp güçlükle doğruluyor. Buzdan tavan öyle alçak ki, zar zor ayakta duruyor. Uzakta bir mağara girişi seçer gibi oluyor. Girinti çıkıntılara tutunarak onu aşıyor ve duvarlarının insan tarafından oyulduğu açıkça görülen, geniş bir mekân keşfediyor. İnsan eli, yüzyılların köreltttiği keskin ve düzgün köşelerinden belli oluyor. Öbür uçta, tepesi lento gibi yuvarlanmış başka bir geçit daha var. Parmaklarını onun kenarlarında gezdiren Walls, kayaya kazınmış çok eski yazılar ayırt eder gibi oluyor. Damarlar gibi birbirine geçmiş satırlar.

Bir sonraki mağara bir koridor gibi uzunluğuna oyulmuş. Duvarlarda, insan boyunda nişler kazılı. Zamanın lime lime ettiği hayvan postu perdelerle korunuyor ve denizaltı koridorları boyunca yerleştirilen mürettebat kuşetlerini andırıyorlar.

Lambasının ışığını içlerinden birine doğrultan Walls, dızlerini karnına çekmiş halde uzanmış çok eski bir iskeletle karşı karşıya gelince donakalıyor. Kemikler soğuk tarafından mükemmel korunmuş. Eklemleri inceliyor. Kemiklerin boyu ve yıpranma oranı, on iki, on üç yaşında bir kız çocuğuna işaret ediyor. Herhangı bir vara veya belirgin bir kırık olmaksızın ölmüş. Walls elinin ucuyla genç kızın basen kısmına dokunuyor. Kemikler, sanki kumdan bir heykel okşamış gibi, tırnaklarının altında ufalanıyor. İskeletin elleri arasında pişmiş topraktan bir çanak fark edince, alıp burnuna götürüyor. Dibinde, sertleşip çatlamış,

koyu mavi bir hamur tabakası mevcut. Arkeolog yüzeyi tırnağıyla kazıyıp parmağını kokluyor. Yüzünü buruşturuyor. Zambak ve küf. Zehir kokusu. Parmağını dudaklarına götürmeye hazırlanırken, bütün organizması ona bunu haykırıyor. Walls çanağı kemik tozlarının ortasına nazikçe geri bırakıyor. Koridor boyunca ilerleyince, diğer bütün nişlerde de en az bir iskelet bulunduğunu saptıyor. Bazıları, birbirine tutunmuş ceset kalıntıları barındırıyor: Karanlıkta sarılmış çiftler, parmakları ölümle birbirine kaynamış anne ve çocuklar. Arkeolog ürperiyor. Bir toplu intihar. Her nişte, içinde aynı pis kokulu, mavi hamur bulunan aynı çanağı görünce, şüpheye yer kalmadı. Karılarını dudaklarından öperek öldüren kocalar. Bağrına bastığı çocuklarına bir kaşık zehir veren anneler. Bulantıyla savaşmak için ağızlara kapatılmış eller. Walls adımlarını hızlandırıyor. Ne pahasına olursa olsun, orayı mümkün olan en kısa zamanda terk etmesi lazım.

Bayılmamak için duvara tutunarak ilerledikçe, zaman kavramını yitirmekte olduğunun bilincine varıyor. Saatine göre, birinci mağaraya gireli yirmi dakikaya yakın bir süre geçmiş. Oysa içinde günlerdir bu kaya labirentinde dolaşıyormuş gibi bir his var. Artık bu yer altı kompleksinin, doğal halde var olan oyukların tarih öncesi insanlar tarafından genişletilip havalandırma kuyuları açılmış bir galeriler ağıyla birbirine bağlanmasından oluştuğu kanaatinde. Vaktiyle çok büyük bir kanyonun en dibinde yer alması gereken ve girişleri art arda gelen toprak kaymaları ve kıtasal plakalardaki yavaş sapmalar tarafından tıkanmış olan aşırı derin mağaralardan oluşuyordu. Ancak o girişlerden geriye, biraz önce kendisinin de geçmiş olduğu yarıktan başka bir şey kalmamış.

Walls o kadar geniş bir boşluğa çıkmıştı ki, kenarlarını zor ayırt edebiliyordu. Tabanlarını pürtüklü bir şeylerin tırmaladığını hissedince, gözlerini aşağı çeviriyor ve zeminin, gri ve ağır yapraklardan oluşan bir okyanusun sathında dalgalanan koyu mavi bitkilerle tamamen kaplı olduğunu fark ediyor. Mağara aynı inatçı zambak, yaşlı kaya ve nemli toprak kokusuyla dolu. Aroma öyle yoğun ki, Walls bir sıvıyı soluduğu

hissine kapılıyor. Ama yer altı mezarlığında duyularına tehlike işareti veren şey, burada zihnini rahatlatıp kaslarını gevşetiyor gibi.

Walls yüzyıllar içinde bitkilerin tavan ve duvarları tamamen kaplamış olduklarını fark ediyor. Bu canlı madde istilasından sadece bir sıra dikdörtgen dikilitaş kurtulmuşa benziyor. Yaprakların ayaklarının altında cam gibi kırılışını dinleyerek birinci taşa kadar ilerliyor. Etrafında dalgalanan mineral buharları solumaya başladığından beri, acısı geri çekilmekte.

43

Tepesi kendi boyunu bir baş geçen birinci dikilitaşın önünde duruyor. Taş mükemmel derecede pürüzsüz. Mermerin soğukluğuna, kireçtaşının tozlu temasına ve granitin sertliğine sahip. Ve elmasın parlaklığına. Walls aniden elini çekiyor. Bir an, okşadığı taşın nefes almaya koyulduğu veya daha çok, sanki kendi sıcaklığı onu canlandırmaya başlamış gibi avucunun altında yumuşadığı hissine kapıldı. Walls parmak uçlarını tekrar taşa değdiriyor. Adeta deri. İşin tuhafı, bir çocuk gibi gülümsemekte olduğunu ve kendini neşeli ya da rahatlamış değil ama mutlu hissettiğini kabul etmek zorunda. Aslında öyle mutlu ki, sekiz yaşındayken Pearl Nehri kıyılarında hissettiğinden beri böyle dolu dolu mutlu olduğunu hatırlamıyor. O gün, dedesi ona okulu astırmış ve ikisi beraber, hurda Ford pikapla çekip gitmişlerdi. Walls'un tebessümü genişliyor. Sonra ansızın dudakları kıpırdıyor ve kendini geçmişten zuhur eden o sahneyi yüksek sesle anlatırken buluyor.

"Odun Kafa Gordon, her gün okula gidersen, hayat sersemi olursun, Tanrı korusun! Ben sana, mürver tüttürmek ya da sinekle alabalık yakalamak gibi gerçekten önemli şeyler öğretirim."

"Alabalıklar sinek mi yer, dede?"

"Evet, ama biz onlara yenmeyen sinekler vereceğiz. Böyle avlayacağız onları. Ve sonra, kızgın taş üzerinde pişireceğiz. Sen bunu yapmayı da bilmezsin, değil mi? Okul yüzünden. Poşetlenmiş alabalık

satın almaktan başka bir şey bilmeyen, takım elbiseli sersemler imal ediliyor orada. Senin istediğin bu mu, Gordie? Poşetlenmiş alabalık mı?"

"Hayır, dede."

"Söz mü?"

"Söz."

Walls gözyaşlarını siliyor. Pişmanlık dolu, minicik bir damla. Dedesiyle geçirdiği o kusursuz mutluluk gününü bütünüyle saklamış. İhtiyar adamın bir daha asla nehir kıyısına dönememek üzere komaya girmesinden bir hafta önceydi. Parmakları sıcak ve yumuşak taşa değdikçe, gözlerinin önünde o görüntü beliriyor: Sonuncu tepeyi tırmanan pikap ve ağaçlar arasından görünen Pearl'ün altın yaldızlı şeridi... Çamların iğne yapraklarında esen meltemi ve ırmağın şırıltısını işitiyor. Yanında dedesi, teleskopik olta kamışını açıp sap tarafına mekanizması sessizlikte tıkırdayan eski bir makara sabitliyor. Yaşlı adamın silueti hâlâ saydam ama kenar hatları ve etrafını kuşatan manzara yavaş yavaş renkleniyor.

"Hey, Gordie-*boy*, alabalıkların düş kurarak mı yakalandığını sanıyorsun?"

Gordon suda harelenen güneş yansımalarından kamaşan gözlerini kırpıyor. Dokuz yaşında. Üzerinde şorttan başka bir şey yok ve parmaklarından biri basket ayakkabılarının yırtık bezinden dışarı çıkmış.

Kıyıda dikilmiş dedesi, kamışa doğru hareketi kazandırmak için bileğiyle ufak darbeler vurarak havada tuhaf sekizler çiziyor. Gordon gözleriyle, ihtiyar adamın oltanın ucuna taktığı rengârenk sahte sineği takip ediyor. Plastik hayvancık, asla konmadan, yüzeyi okşayıp geçiyor. Satıh boyunca uzanıp havalanıyor, köpüğün en ucunda bir an durur gibi oluyor, sonra yeniden uçuyor ve biraz ileride alçalarak sıçramalarına yeniden başlıyor.

"Çaktın mı, Gordie? Tıpkı çanağının yüzeyindeki süt kaymağını sıyırır gibi. Fazla bastırırsan kaymak dağılır ve onu dibe batmadan yakalamak için boşa uğraşırsın. İşte, sinek de aynı. Köpüğü dağıtmamak lazım, çünkü sinekler asla bunu yapmazlar. Ve sen öyle yaparsan,

aslında kurnaz hayvanlar olan alabalıklar, senin sahiden önemli şeyler öğrenmek yerine okula gitmekle zaman kaybedecek bir çocuktan başka bir şey olmadığını anlarlar."

"Ya kakao?"

"Kakaoya ne olmuş, Gordie?"

"Sütteki kakao, o da mı aynı?"

"Tabii ya! Aksi halde, pıhtılar oluşur."

Dedenin gülümsemesi, sanki aniden aklına güzel bir şaka gelmiş gibi genişliyor.

"Tanrı'ya şükür, tamam bu iş, koca adam, çaktın meseleyi! Nehir yüzeyinde asla pıhtı yaratmamak gerekir, yoksa alabalıklar, kamışını bir arabacı gibi salladığını seyrederek kılçıklarını tuta tuta gülmekten kırılırlar."

Yaşlı adam kara gözlerini, içlerinde bir gurur şimşeği çaktığını fark eden Gordon'ınkilere dikiyor.

"Baksana, Gordie, sen babandan çok daha akıllısın, bunu biliyor musun? Senin birkaç saniyede anladığın şeyi, ona günlerce açıklamam gerekmişti. Kakao, ha? Aslan Gordie-*boy*! Artık menenjlerinde fıstık yağından başka şeyler de bulunduğunu bildiğimize göre, bana haftada iki günden fazla okula gitmeyeceğine dair söz vermen gerekiyor."

"Söz, dede."

"Aksi takdirde, nehirlerimize işeyen şu takım elbiseli sersemlerden biri haline gelirsin."

Gordon yutkunuyor. Dedesi çaktırmadan onu inceliyor.

"Sen asla nehirlere işememişsindir herhalde?"

"Hayır, dede, asla."

"Yemin et."

"Şey... ırmaklar sayılır mı?"

"Sayılmaz olur mu, Gordie, elbette ki sayılır! Ne nehirlere ne de ırmaklara işenir!"

"Derelere bile mi?"

"Ne de derelere, koca adam. Düşünsene, ya alabalıklar gelip senin yatağına işeseler?"

"Tükürülebilir mi peki?"

"Evet ya, tükürmek serbest, o yapılabilir."

Ve çocuklar gibi gülerek ikisi birden tükürmeye başlıyorlar. Dede birden ciddileşiyor ve esnek bilek hareketlerine devam ederek esrarengiz bir edayla:

"Sahi, sen hiç nehir suyu içtin mi, Gordie?" diye soruyor.

"Hayır, dede, annem pis olduğunu söylüyor."

"Anneni severim. Küçükken harika bir kızdı, ama babanla yaşamaya başladığından beri, abuk sabuk şeyler söylüyor. Pis olan sidiktir, nehir suyu değil. Şimdi içmelisin, evlat. Nehrin içine girmesine müsaade etmelisin."

Dede kamışı elinden bırakıyor ve çömelerek avuçlarının çukuruna biraz su dolduruyor.

Gordon'a yanına diz çökmesini işaret ediyor.

"Şunu bir koklasana, Gordie."

44

Gordon burun deliklerini yaşlı, kırış kırış ellere yaklaştırıyor. Oluşturdukları çukurun dibindeki topraklı su, sıkılı parmakların arasından kaçmaya çalışıyor. Çocuk eğilip dedesinin avucundaki suyu koklarken, birkaç damla nehrin sathında şapırdıyor. Sinüslerini kuvvetli bir deri ve reçine kokusu dolduruyor. İhtiyar adamın kokusu. Gordon öbür rayihaları da almak için biraz daha eğiliyor.

"Evet, Gordie, kokuyu duyuyor musun?"

"Evet, dede. Su kokuyor."

"Yuh sana, koca adam, bu bir talebe cevabı. Çiçeğin çiçek veya bokun bok koktuğunu söylemek gibi oldu. Su, nehrin kokularını sabitleyen ve taşıyan bir şey sadece. Tıpkı bir parfümdeki alkol gibi.

Alkol olmasa, kokular uçup gider. Alkol sayesinde orada kalırlar ve sen artık alkolü hissetmezsin. Çakıyor musun, yoksa salak mısın?"

Gücenen Gordon dedesinin ellerinden çıkan kokuları biraz daha kuvvetli bir şekilde içine çekiyor. İhtiyarın davudi sesinin meltemde dans ettiğini duyuyor.

"Nehirlerin kokusu, suyun, nehrin geçtiği her yer boyunca akarken yanında götürdüğü bütün kokuların toplamıdır. Bütün kıyıların, tüm kolların, bütün kent ve yolların kokuları. İçmeden önce hissetmen gereken şey bu, Gordie. Yoksa sidik içmekten farkı kalmaz. Ama acele et, çünkü fazla uzun zaman parmaklar arasında tutunca, su ölür ve kokular uçar."

Gordon gözlerini kapatıp tüm gücüyle soluyor. Toprak, sıcak taş, yosun ve balçık kokuyor. Yavaş yavaş, nehrin burun deliklerinin ayrıştırdığı kokuları, akıntının oraya varmadan önce geçtiği başka yerlere ait görüntülere dönüşüyor. Anason ve çamfıstığı kokan ağaçlı kıyılara, buğday ve mısır kokan tarlalara, kenarından leş gibi asfalt ve benzin buharı kokan otoyolların geçtiği kıyılara. Nehrin ölü bir kolunda, ulaşılması imkânsız, sisli bir kıyı hayal meyal seçiliyor. O kokuda gece olmuş. Ay parlıyor. Gordon, birbirine dolaşarak sahili tıkayan bir dal ve kök kütlesi fark ediyor. Çürümüş su ve kara yosunu kokuyor, ama bu görüntünün yüzeyinde başka bir koku daha yüzüyor. Gordon'ın adlandırmayı başaramadığı, madeni bir koku. Oysa tadını biliyor. Et ve paslı çivi tadı var.

Gordon dedesinin pürtüklü parmaklarının dudaklarına değdiğini hissediyor. Nehrin suyu ağzına giriyor. Koku ve görüntüleri birbiri ardına yutuyor. Uzak benzin tadının sinüslerini istila ettiğini duyumsayarak yüzünü buruşturuyor. Ardından, en nihayet tanıdığı o madeni koku geliyor. Çakıyla elini kestiği her seter, yarayı tükürüğüyle temizlemek için parmağını her emişinde, ağzında hissetti onu Kanın tadını. Bunun üzerine Gordon, o kokuya eşlik eden sisli kıyı görüntüsünde, ölü dallar yumağına tutsak bir vücut fark ediyor. İki su birikintisi arasında yüzen, etleri kararıp çürümüş bir kız çocuğu cesedi. Onu okul yolunda katleden kişi cesedini oraya saklamış

Küçük kız donuk gözleriyle Gordon'a bakıyor. Yosun gibi yumuşak parmakları ona yanına gelmesini işaret ediyor sanki. Gordon'ın ağzından bir dehşet çığlığı yükseliyor. Uzaklardan, kendisini silkeleyen dedesinin boğumlu kollarını duyumsuyor. Gözlerini açıyor. Böcek vızıltıları. Kıyı. Nehrin devingen sathında yansıyan güneş ışınları. Küçük kız cesedi yok oldu.

45

Yanakları gözyaşlarıyla yıkanan Walls, çiçeklerle dolu mağaranın dip tarafındaki dikilitaşı okşamaya devam ediyor. Onun haykırdığını işiten dedesinin de suyu tattığını ve benzinin solduğunu anımsıyor. Torununu rahatlattıktan sonra, kamışını yerden alıp yeniden sineğini nehrin üzerinde gezdirmeye koyulmuştu. Uzun müddet suskun kalmışlardı. Sonra çocuğun gözyaşları kurumuştu. İhtiyar adam, gözlerini nehirden ayırmadan:

"Affedersin, Gordon. Bu suda kan olduğunu bilmiyordum," demişti.

"O kız ölmüş mü?"

"Ölmüş olduğu muhakkak, ufaklık. Ama bu yıllar önce gerçekleşmiş de olabilir. Nehirlerin suyu bu gibi şeyleri uzun süre hatırlar. Bu da taşıdığı kokuların bir parçası. Nehrin anıları. Tüm bunları kafanın bir köşesinde saklayabileceğine inanıyor musun, Gordie?"

"Sır gibi mi yani?"

"Evet, ufaklık, öyle. Seni tımarhaneye kapatıp bir yatağa bağlayarak minik, pembe yuvarlaklar yutturmalarını istemiyorsan tabii. Hadi, evlat, şimdi sıra sende."

Yaşlı adam Gordon'ın arkasına yerleşmiş ve kamış hareketini yönlendirmek için, küçük ellerini kendininkilerle sarmıştı. Uzun süre durup, plastik sineğin köpüklerin üstünde dönüşünü izlemişlerdi. Sonra Gordon keskin dişlerle dolu küçük ağızların yüzeyi yardığına şahit olmuştu.

"Alabalıklar, dede! Oradalar!"

"Görüyorum."

"Niye ısırmıyorlar?"

"Isırıyorlar, evlat. Ama oltaya iğne takmadığım için, tehlikede değiller."

Gordon arkasında gülümseyen dedesine dönmüştü.

"O halde onları nasıl yakalamamızı istiyorsun?"

"Yakalamak istemiyorum ki. Önce sana işi öğretmek istiyorum. Sonra gerçekten doğru hareketi tutturduğunda, bir iğne takarım ve sıcak taşın üstünde küçük hanımlardan birinin tadına bakarız."

Yine sessizlik. Nehrin çağıltısı. Islak ot kokusu.

"Baksana, dede, suda değişik bir koku vardı. Çok yakın bir koku."

"Kükürt ve saman kokusu, değil mi? Aslan Gordie. O, nehrin kilometreler boyunca ihtiyar Barney'nin tepenin öbür tarafındaki tarlalarından geçmesi yüzünden. Arkadan mayhoş bir şekerleme tadı da aldın mı?" Ses tonunu yükseltmişti. "Bunun sebebi, Barney olacak o ihtiyar dangalağın, samanı üzerine arsenik sülfat esaslı gübre yaymasıdır! Böylece aynı anda hem inekleri, hem insanları, hem de balıkları zehirliyor. Çaktın mı, Gordie? Barney bütün çocukluğu boyunca okula gitti. Gübrelenen toprağın dört kat fazla saman verdiğini orada öğrendi. O yüzden pis bir zehirleyici oldu. Ama inan bana, koca adam, suyu kirleterek kazandığı o lanetli parayı mezara götüremeyecek. Nehir Muhafızı sözü."

Walls alacakaranlıkta ürperiyor. Parmakları dikilitaşın yumuşak etini tırmalıyor. Birden dedesinin ön kolundaki dövmeyi hatırladı. Zaman ve kırışıklıklar tarafından yarı silinmiş çok eski bir dövme. İki hilalin çerçevelediği, mavi ve yılankavi bir akarsu. Walls, yaşlı adam kamışa doğru hareketi kazandırmak için elini yönlendirirken hep burnunun dibinde olduğu için, onu gayet iyi hatırlıyor. Nehir Muhafızları. Missisippi kıyısına bütün o mağaraları kazan o tuhaf kabilenin üyelerine isim takarken hafızasında bu adın canlanması boşuna değildi. O, çocukluğundan beri orada kayıtlıydı. Dedesinin Pearl kıyılarında onu eğitmeye başladığı günden beri. Her şey o günden yola çıkıyor

ve her şey ona dönüyordu. Orada, o uçurumun dibinde, o dikilitaşa dokunuşu bile. Walls artık, yaşamını yavaş yavaş merkezinde Nehir Muhafızlarının yer aldığı giderek sıkılaşan bir çemberler kümesine indirgeyerek onu kendine çekenin bu mekân olduğuna inanıyor. Dedesine dönerek şöyle sorduğunu anımsıyor:

"Söylesene, dede, Nehir Muhafızı nedir?"

"Ne nedir, dedin?"

"Nehir Muhafızı. Az önce söylediğin şey."

Dede torununa gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla bakmıştı. Sonra saçlarını karıştırarak cevap vermişti:

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok, Gordie. Bana sorarsan, süte kakao koymayı bıraksan iyi edersin."

Sonra gözlerini başka yöne çevirmişti. Ama bunu yapmadan hemen önce, Gordon yaşlı gözbebeklerinde parlamaya başlayan muzip kıvılcımı algılamıştı.

Sesler uzaklaşıyor. Görüntü siliniyor. Sessizlik. Walls etrafındaki mavi kokuları içine çekiyor. Artık canı yanmıyor. Kanaması kesildi. Nehirlerin denize dökülmesi gibi, kendisinin de yolun sonuna vardığını biliyor. Walls Nehri'nin ağzına.

46

Walls sonuncu odaya ulaştı. Tozlu ve devinimsiz atmosfer hayaletimsi bir ışıkla dolu. Gözleriyle alacakaranlığı tarıyor. Işık her yerden geliyor gibi. Sonra, ışıldayanın odanın kendisi olduğunu ve tarih öncesi insanlarının bu mekânı fosforlu kayaları için seçtiklerini anlıyor. Toplantı mahalli. Veya duvarları süsleyen sayısız freske bakılırsa, daha ziyade bir kült yeri. Duvarlara oyulmuş basamaklar, mağaraya tırmanarak karanlığın içinde kaybolan dev bir sarmal merdiven meydana getiriyor.

Walls mağaranın tabanını kaplayan yumuşak kumda, ihtiyatla ilerliyor. Birkaç saniyedir fenerinin huzmesi, ışığı yansıtan ve Walls

yaklaştıkça gitgide daha güçlü ayrıştıran bir tür prizmaya çarparak şeker gibi oluyor. Kocaman, dikdörtgen ve saydam bir prizma. Binlerce ışıkla parıldıyor. Yüzeyi ışığı elmasın façetaları gibi yansıtan, mükemmel yontulmuş bir monolit.

O parlamaya koyulunca, fosforlu kayalar sönüyor gibi görünüyor. Adeta canlı ve ısındıkça daha kuvvetli ışıyor. Artık ona sadece birkaç metre mesafede bulunan Walls, nesnenin içine hapsolmuş bir şekil seçer gibi oluyor. Dizlerini karnına çekerek oturmuş bir insan siluetinin ana hatlarını tanıyor. Soğuktan donmuş yüzü asırlardır mükemmel bir şekilde muhafaza olmuş, çok yaşlı bir kadın mumyası. Fi tarihinden beri orada oturmuş, aralık gözleriyle boşluk ve karanlığı seyrediyor. Onu bu buzdan mezara gömenler, ellerini avuçları dışa bakacak şekilde kaldırmayı ihmal etmemişler. Boynunu bir pandantif süslüyor: Lambanın yansımalarında altın damlası gibi ışıldayan, amberden bir gözyaşı.

Walls parmaklarını monolitin buzlu yüzeyine değdiriyor. Zihnine renk öbekleri sıçrıyor. Kocaman, yosunlu ve kokulu ağaçlar. Tabanları, sert dikenli eğrelti otu denizinde boğulmuş. Tepeleri, iyice yukarılarda, birbirine dolaşmış sık dallar arasında kaybolmuş. Öyle yoğun ki, gökyüzü ağaçlardan oluşmuşa benziyor. Dünyanın ilk çağlarına ait bir orman. Walls'un yüzünü okşayan serin hava cereyanında ağaç kabuğu ve mantar kokusu dalgalanıyor. Çıplak ve kirli derisi altında çam iğnelerini hissediyor. Karnının altında bir yosun tabakası. Kol ve bacaklarının uzadığı, adalelerinin etle kaplandığı ve derisinin meşin kadar sertleştiği hissine kapılıyor. Kalp atışları yavaşlıyor. Daha iyi, daha derin ve rahat nefes alıyor. Yaşam ve güç dolu bir atlet vücudu. Walls gülümseyerek karanlığa dalıyor: Kendisine ait olmayan bu ruhta bir anıyla karşılaştı. Birkaç saat önceye ait, taptaze bir hatıra. Kamp ateşinin alevleri karşısında birbirine sarılmış, ter içinde iki vücut. Eli neredeyse ergen denilebilecek bir göğsü kavrıyor. Çok genç bir kadın ona sıkıca sarılıyor. Kız daha yeni on yedinci kışını kutladı ve boynunda, pandantif olarak, ateşin ışığında parlayan amberden bir gözyaşı mevcut. Walls kızın becerikli ellerinin cinsel organını kendininkine

yönlendirdiğini duyumsuyor. Yavaşça o sıcacık karnın içine giriyor. Genç kadın inliyor, canı yandı. Walls sakinleşiyor. Hareketleri daha yavaş ve daha derin bir hal alıyor. Genç kadın göğsünü kabartıp arkaya doğru eğiliyor. Walls kızın cinsel organının kendininkini sıktığını hissediyor. Genç kadın doğrularak Walls'un kulağını hafifçe ısırıyor. Çığlıklarını bastırmak için bir elini eşinin dudaklarına kapatan Walls, kızın içine boşalıyor. Sonra iki beden de yıkılıp kenara yuvarlanıyorlar. Genç kadın Walls'a sokuluyor. Göğüs ve koltukaltlarından anason kokusu yayılıyor. Âşığının adını fısıldıyor.

47

"Eko?"

Uyuyan avcıdan boğuk bir homurtu çıkıyor. Nefesinin buharı varlığını ele vermesin diye yüzünü yaş toprağa vererek yerde uykuya daldı. Etraf yosun, reçine ve soğumuş kül kokuyor. Ve şafak. Bu müstesna koku, her sabah, karanlığın ölümüne eşlik ediyor. Açılan çiçek, taş ve çiy kokusundan mürekkep, tatlı bir rayiha. Baba birazdan yükselince, beyaz ışığı geniş ovaları yakacak. Şu an hâlâ Anne'nin eğrisinin diğer tarafında bulunuyor ve karanlığı sadece gümüşi ışınlardan oluşan ince bir kafes yavaş yavaş renklendiriyor. Eko yeniden uykuya dalmak üzereyken, omuz etine tırnakların battığını hissediyor. Kulağına fısıldayan ses korku dolu.

"Eko! Akiami nak akila! Lekek sialom!"

Lekek sialom. Kurtlar yaklaşıyor. Avcı yerinden sıçrıyor, kasları geriliyor. Gözlerini açıyor. Ağaçların arasından gri bir ışık süzülüyor. Eko elini uzatıp avucunu birkaç saat önce toprakla örttüğü korların üzerine koyuyor. Ateş soğumuş. Oysa hâlâ sıcak kokuyor, daha doğrusu kebap, ateşte kızarıp soğumuş et kokusu var. Neera uykusunda bu rayihayı duydu. Ondan birkaç dakika önce, irkilerek uyandı. Birkaç dakika geç.

Eko'nun külleri karıştıran parmakları, toprağa bulanmış etle kaplı bir kemik parçasını kavrıyor. Avcı onu daha derine gömmeye çalışıyor, ama kamptan yükselen kokunun saatlerdir ormanı kat eden hava akımlarına karıştığını biliyor. Eko kendine kızıyor. Neera'yla öyle güzel seviştiler ki, farkına bile varmadan uyuyakaldılar.

Dört gündür durmadan kaçıp başka avcılarla beraber kuzeye doğru çıkıyorlardı. Ay kabilesinin ilk boyundan hayatta kalan yegâne canlılar onlardı. Neera'nın boyundan.

Her şey ayın son çeyreğinde geniş ovaları vuran kıyamet gibi bir yağmurla başlamıştı. Öyle güçlü bir tufan söz konusuydu ki altında duran bir avcı gözlerinin önüne kaldırdığı elini dahi göremiyordu. Bir hafta boyunca böyle yağdıktan sonra yağmur başladığı kadar hızlı kesilmiş ve kara bulutlardan oluşan kalın kapağın altında, birçok acayip olay baş göstermişti.

Oymağın mağaralarını paylaşan yarasalar, saçlarına dalıp boğazlarını ısırarak kadın ve çocuklara saldırmaya başlamışlardı. Öyle ki ruhlarına ölüm korkusu düşen Aymkiler çareyi onlara karşı ateş ve oklarla savaşmakta bulmuşlardı. Sonra, Neg mağaralarını koruyan derbentlerde koca koca ateşlerin yakıldığı bir eğlence akşamı, kelebekler akıllarını yitirmiş gibi davranmışlardı. Hava, sanki milyonlarca kanat hep birden çırpınıyormuş gibi titreşmeye başlamıştı. Nöbetçiler çocukları içeri sokmuşlardı. Oymağın avcıları alevlerin çevresinde daire oluşturmuş, mızraklarını sallıyorlardı. Pervane ordusu, adeta parçalayıp yemek için, korların içine atılmıştı. Sabah, Ayınkiler karşılarında, yanmış kanatlardan meydana gelen ve yer yer insan boyuna ulaşan, kalın bir halı bulmuşlardı sadece.

Büyük felaketten birkaç saat önce de bu tuhaf hastalıktan arılar etkilenmişti. Şafağın sökmesinden biraz sonra, Ayınkiler, Gaia'nın kutsal böceklerine kovan işlevi gören oyuk ağaç gövdelerinden bal toplamaya gitmişlerdi. Ama deliren işçiler tarafından lime lime edilmiş birkaç kurtçuk cesedini saymazsak, onları boş bulmuşlar ve dönüş yolunda kızgın arıların saldırısına uğramışlardı.

Keşif gezisinden canlı dönebilenler mağaralara vardıklarında, nöbetçiler, onların peşinden gelen arı bulutları avlarından vazgeçene kadar, girişleri tıkamışlardı. Dehşet içinde, kabile üyelerine, selametlerini ovadan geçerek aç böcekleri kendilerine çeken bir geyik sürüsüne borçlu olduklarını anlatmışlardı.

48

Aynı akşam kabile, kuzeyden gelen vahşi bir insan güruhunun saldırısına uğramıştı. Düşmanın savaş hileleri ardına sığınarak ilerlemiş olan, sislerin ötesine ait, mat tenli ve neredeyse yuvarlak suratlı, ruhsuz avcılar. Ayı postundan zırhlar kuşanmış, mamut kemiğinden yontulmuş topuzlar sallıyorlardı. Düşünen insanların dilini konuşmuyorlardı. Gözcülerin karnını deşip uyuyan çocukların kafataslarını acımasızca parçalamışlardı. Sonra da erkekleri katledip kadınlara tecavüz etmiş ve yüzlerine taşla vurmuşlardı.

Neera ve yakın koruması dehlizler arasında yılan gibi kıvrılan gizli geçitlerden kaçmayı başarmışlardı. Büyük Nehir'e yüz metre kala yeryüzüne çıkmışlardı ve o zamandan beri, dere kenarlarından yürüyerek ve bir tek Ayınkilerin yapmayı bildikleri gibi izlerini karıştırarak kaçıyorlardı. Kalp vuruşları sakinleşip adale ağrıları hafifleyene kadar birkaç dakikalık molalar dışında hiç durmamışlardı. Çamurda ayak izi bırakmamaya ve en ufak bir dal bile kırmamaya dikkat etmişlerdi. Hızlı ilerliyorlardı, sadece Aymkilerin yapabildiği kadar hızlı.

İkinci gün alacakaranlık çökerken Kairn Ormanı'nın kıyısına vardıklarında, Neera ve muhafızları ters rüzgârları uzun uzun koklamış ve vahşi adamların izlerini kesin olarak kaybettiklerini anlamışlardı. O zamandan beri sessizliği sadece uzak kurt ulumaları yırtıyordu. Orman o kadar sıktı ki, hiç yağmur yağmıyordu. Ayınkiler, dev ağaçlar ve böğürtlen duvarları arasında ilerlerken dikkatle tepeyi inceleyerek gözleriyle Baba'yı aramışlardı. Ama ışınları dallardan kalkanı delmeyi başaramıyordu. Baba görülemez kalmıştı.

Ertesi gündoğumunda, Eko bir orman karatavuğunu ve avdan dönen iki baykuşu kendi dillerinde sorgulamıştı. Önceki günden beri, orman sınırları dâhilinde, ansızın gökten kopup gelen bir karga sürüsü ve kuzeye doğru çıkan iri kurtlar hariç, hiçbir şey kımıldamamıştı. Çok bitkin olan Neera, Eko karatavuğun ses titreşimlerini tercüme ettiği sırada tepki vermemişti. Artık çok geçti.

Eko soğumuş küllere bakıyor. Yağmur, soğuk ve vahşi adamları unutmaya çalışmak ve sevişirken Neera'nın bakır rengi tenini daha iyi görmek için ateş yakmak gibi aptalca bir fikir ondan çıkmıştı. Sonra, birkaç parça et yemişler ve etin kokusu kurtları çekmişti.

Ruhu ağaçların üzerine çıkan Neera, sürü tam ormana girmek üzereyken, reisin postuna bürünmüştü. Islak pençelerinin yosuna bastığını hissetmişti. Çok zayıf ve kaslı, kocaman, siyah bir kurttu. Sivri dişlerle dolu ağzını yukarı kaldırarak havadaki zayıf et kokusunu içine çekmiş ve başka, daha sulu ve yumuşak bir rayiha tespit etmişti. Büyük kurt bu kokuyu tanıyordu. Tadına baktığı nadirdi, ama bu et öyle lezzetliydi ki, daha iyisini yediğini hatırlamıyordu. İsabet olmuştu. Gece avı zayıf geçmişti

Neera yırtıcı hayvanın midesinin guruldadığını işitince ürpermişti. Eti koklayan hayvan mesanesini bir yosun tabakası üzerine boşaltmış, fışkıran dumanlı ve koyu renk sidik öteki kurtları inletmişti. Ardından reis, titrek incikleriyle ağırlığını koymuş ve sürüye dağılma emri vermişti. Yeniden hareketlenen kurtlar, hayaletler ordusundan daha çok ses çıkarmadan, ağaçların arasına süzülmüşlerdi. Tam o esnada Neera sıçrayarak uyanmıştı.

Uzaktan bir kuru dal çıtırtısı duyuluyor Neera geriliyor ve doğrulmaya çalışan Eko'yu tutuyor.

"Eko! Arkan kiel anlat siom!"

"Kielo Neera, Eko kan."

"Nak kielo! Eko nak kan!"

Neera çok kızgın. Korkuyor. Eko gözlerini genç kadınınkilere dikiyor. Onun, kurtların ne istediğini öğrenmeye çalışmak için kendi içine dönmesi gerektiğini anladı. Bir Aïkan'ın en kırılgan olduğu an bu, ruhunun uçup bedeninin yalnız ve boş kaldığı zaman. O sırada kalbinin durmaması gerekir, yoksa ruhu ebediyen dünyaların sınırında dolaşır durur.

Neera başını omzuna koyunca, Eko saçlarını okşayarak onunla tatlı tatlı konuşuyor. Genç kadın titreyen eliyle pandantifindeki amberden gözyaşına hafifçe dokunuyor. Gözleri dönüyor ve koyu siyah bir renk alıyor. Avcının kolları arasındaki vücudu ağırlaşıyor.

49

Neera heyecandan postu titreyen kurdun bedenine girdi yine. Hâlihazırda sürü tehlikeli derecede yakın. Hayvanın burun deliklerini açan genç kadın, Eko'ya sarılmış halde duran kendi etinin kokusunu kolayca tespit ediyor. Koca kurdun çenesi boşlukta şaklarken, âşığının kokusu ağzını sulandırıyor. Yırtıcının zihnini araştıran Neera, orada düşünce kırıntıları ve zekâ parıltıları bulduğuna şaşırmıyor. Hayvanın içgüdüsel hafızasının en derinine nüfuz ediyor. Kurt hatırlamaya, görüntüleri eleyip korumaya başladı. Kendine bir ad vermiş bile. İsmi Kra, gırtlaktan çıkan ve kurt dilinde ateşi ifade eden bir ses. Otoritesini sağlamlaştırmak için sürüsünün üyelerine de muhtelif koku, et ve gürültü adları verdi: Grom, Gral, Rumelk, Raan ve Rak.

Rak bir dişi, reisin gözdesi. O ve Kra, homurtular çıkararak bir nevi fikir alışverişinde bulundular. Birbirlerine danışarak düşünüyorlar. Rak, Kra'yı delice seviyor. Karnında onun yavrusunu taşıyor. Rak gebe, ama henüz karnı şişmemiş. O, açık arayla, sürünün en kıyıcısı. Neera onun yaklaşıp Kra'nın postunu kokladığını hissediyor. Dişi kurdun homurdanarak hafifçe sırtını ısırdığı reis onu çenesiyle iteliyor. Rak, Neera'nın varlığını saptadı. Sadece kurnaz değil, bir hayli de akıllı. Genç kadın korkuya kapılıyor. Böyle bir kötülük ve hainlik karışımın-

dan hiç merhamet beklenemeyeceğinin bilincinde. Kra'yı darıltmak istemeyen dişi kurt uzaklaşıyor. Reis ilk ısırığı, ilk eti ona vaat etti. Rak açık renk idrar ve üreme kanından gelen mavi koku izini seçti: Neera'nın kokusunu. Bu kokuyu yayan, yere uzanmış bedeni ısırarak Kra'yı içine giren şeyden kurtaracağını biliyor. Şimdi reisin birkaç santimetre yakınından yürüyor. Alesta bekliyor.

Neera'nın ruhu yırtıcı hayvanmkinin derinliklerine dalmayı sürdürüyor. İlkel duygulardan, öfke ve korkudan oluşmuş yekpare yığını aşıyor. Çok aşağılarda, hayvanın eski anılarını algılıyor. Daha sadece bir kurt olduğu döneme ait görüntüler. İki gün önceki. Sonra başka bir şeye dönüşmüş. Neera odaklanıyor. Yaklaşan şeyle savaşmayı ümit edebilmek için, kesin niteliğini bilmeye ihtiyacı var. Yırtıcının ilkel hafızasında itişip kakışan görüntüleri aklmda tasnifliyor. Donakalıyor.

50

Kurdun belleği gri ve bulanık görüntülerle dolu. Onun anıları değil bunlar. Neg mağaraları. Neera oymağın çocuklarını, onların kan içindeki kürklerin arasında paramparça olmuş, ufacık cesetlerini görüyor. Ve boğazlanmış, topuzla yüzü dağıtılmış erkekler. Her yanda kadınlar haykırarak çırpınıyorlar. Neera acıyla inliyor. Kendi gibi bir Aikan olan üçüz kız kardeşi Ekla'yı tanıdı. Ergenlik çağındaki kız, onu ezerek boğan çok daha kuvvetli birine karşı, bütün ruhuyla çırpınıyor. Etine bıçak batırarak karnını deşerken vahşinin gözleri Ekla'nınkileri arıyor. Neera şiddetli bir kan ve bağırsak kokusunun burun deliklerini doldurduğunu duyumsuyor. Bu anıdan kurtulmaya çalışıyor, ama beceremiyor.

Ekla'nın cesedine arkasını dönen vahşi gözlerini kaldırdı. Ayinkilerin dehlizlerindeki meşaleler başka kurbanlar üzerine çıkmış başka vahşileri aydınlatıyor. Mağaranın derinliklerinde bir boynuz boru yankılanıyor. Saldırganlar genç bir Aikan'la muhafızlarının yer altı geçitlerinden kaçtıklarını fark ettiler. Vahşilerin reisi ayağa kalkıp

çığlıklar eşliğinde tokmağıyla havayı yararak galerilere doğru atılıyor. Korkuyor.

Kurdun zihninde başka bir görüntü beliriyor. Vahşi adamlar Büyük Nehir yakınlarında açık havaya çıkmışlar. Reisleri hava cereyanlarını kokluyor. Genişleyen burun delikleri bir kadın rayihası yanı sıra birçok yetişkin erkeğe ait misk kokusu yakalıyor. Dişi kokusunu ayrıştırıyor. Korumalarıyla kuşatılmış genç kadın koşuyor. Arkasında bıraktığı kokulu ize ter, post ve kadın cinsel organı kokusu sinmiş. Vahşinin kalbi göğsünü delecek gibi atıyor. Topuzunu havaya kaldırarak firarilerin kaçtıkları istikameti işaret ediyor.

Neera kurdun hafızasına kilitleniyor. Vahşiler kaçakları saatlerdir yakalamaya çalışıyorlar. Kaybettiklerini biliyorlar. Öfke ve korkudan kuduran reis bir ot demetini koklamaktayken, bir karga sürüsünün gaklamaları yankılanıyor. Ekla'nın katili gözlerini pamuksu göğe kaldırıyor. Dehşetli bir ağrı beynini burgu gibi deliyor. Islak otların içine dizüstü düşerken, ağız ve burnundan kan boşalıyor. Çevresinde, kabilesinin avcıları da art arda yıkılıyorlar.

Neera yerin uzaklaştığını görüyor. Tüylerle kaplandığını ve bilincinin uçlarında kıkırdaksı tümörler oluştuğunu hissediyor. Dudakları sertleşip uzuyor ve kıvrılıyorlar. Sonra da aralanıp, uzun uzun gaklıyorlar. Rüzgâr tüylerini okşuyor. Leş ve dışkı kokusu var. Her yanda hava, kanat sesleri ve kuş çığlıklarıyla titreşiyor.

Neera, kargaların reisinin gözlerinden, vahşi adamların uzaktaki ovaya yayılmış cesetlerini görüyor. İçgüdüsü o kolay avların üzerine atılma emri veriyor, ama ruhuna, onu kuzeye gitmeye zorlayan bir şey girdi. Kuş yeniden gaklayınca, bir boğuk çığlıklar sağanağı karşılık veriyor. Yavaşça dönerek devingen yörüngesi kendisiyle birlikte doğru yöne sapan ordusunun manevrasını komuta ediyor. Uzakta, önlerindeki ovada, gri şekiller dörtnala koşuyorlar. Karga daha da uzakta, insanların Kairn dedikleri büyük ormanın canlı duvarını fark ediyor. Ruhunu ele geçiren şey ona, ağaçlara ulaşmalarından önce şekilleri yakalamasını buyuruyor. Karga bunun nedenini bilmiyor. İlkel beyni kanamaya başladı bile. Zihninde itişen görüntüleri anlamayı başaramı-

yor. Kargalar fazla basit hayvanlar. Onu ele geçiren şey bunu biliyor, ama tercih hakkı yoktu: Baba'nın ışığı altında kılıfsız dolaşamaz.

Karganın menenjlerinde ıslak bir çıtırtı oldu. Gagasından kan pıhtıları geliyor. Kanat kasları koparcasına gerilmiş halde, irtifa kaybediyor. Şey çok öfkeli. Hayatta kalma şanslarını artırmak için diğer kuşların ruhuna dağılıyor, ama en dayanıksızları düşmeye başladılar bile. Kuşların yoluna, yan yana dizili mağaralardan zuhur eden bir kurt sürüsü çıkıyor. Can çekişen karga kanat tarafına dönerek sürüsünü son bir hareketle yönlendiriyor. Sonra, şey ruhundan ayrılırken, öbür kargalar da gökyüzünden koparak yerde taş gibi sekiyorlar.

51

Neera görüntülerin sonuna geldi. En yakın anılar öyle yeniler ki, kurdun ruhunda henüz bütünlük kazanmamışlar. Daha birkaç saatlikler. Bazıları birkaç dakikalık. Bazıları da ancak birkaç saniye. Sanki kurt, daha doğrusu kurdu kontrol eden şey neler olup bittiğini anlamakta zorluk çekiyormuş gibi güçlükle ve yavaş yavaş oluşuyorlar. Ama resimler tamamlanıyor, bu inkâr edilemez. Neera'nın, son anılarını gözden geçirdiği şey, kurt ve kendisinin yalnız olmadıklarını anlamadan önce davranması lazım.

Neera irkiliyor. Hayvanın zihninin en dibinde, şeyi tespit etti. Şey seğirerek büyüyor. Hayvanın menenjlerine vapışık, turuncumtırak bir yuvarlak. Lav topu gibi yakıcı, karanlık ve ışıklı. Neera, küreden çıkan mutlak kötülüğü hissederek taş kesiliyor. Artık, kampa yaklaşanın düşman olduğunu ve kurtlarla kurt gibi değil, onları hem canlandıran hem de azar azar öldüren o gücun hamilleri gibi savaşması gerektiğini biliyor.

Yaşlı reis duruyor. Devinimsiz havayı kokluyor. Dişi kurt ilerleyip gözlerini Kra'nınkilere dikiyor. Koklaya koklaya burnunu yalıyor. Boğazında bir homurtu yuvarlanıyor. Neera, titreşimleri yuvarlaktan geçerek kurdun zihninde ilkel sözcüklere dönuşen bu sesi algılıyor

"Kra neden duruyor?"

Kra acıdan hırlıyor. Her kelime kafatasının içinde yeni kanamaları tetikliyor. Aralanan ağzından, bir öfke homurtusu çıkıyor.

"Sakin, Rak! *Melk grom*! Sözcükler kötü!"

Yuvarlak, kurdun ruhuna büyük bir ışık demeti fırlatıyor. Yanma duygusu dayanılmaz bir hal alıyor. Yırtıcının canı öyle acıyor ki, ses-sözcükler arasında kurtça konuşuyor. Dişi kurt başını eğip kocaman sarı gözleriyle Kra'ya bakıyor.

"Melk grom, Kra?"

Yırtıcı hayvanın beyninde yeni titreşimler yayılıyor. Yaşlı reis cevap vermeyi deniyor, ama başaramıyor. Kanıyor. Ölmek üzere. Neera dişi kurda zihinsel bir mesaj yolluyor. İnsanların silahlı olduklarını, çok geç kalmadan geri dönmek gerektiğini söylüyor. Dişi kurt Kra'nın postunu kokluyor. Tüyleri dikiliyor. Ağzından boğuk bir homurtu yükseliyor.

"Kra'nın içinde kim var?"

Kurdun kontrolünü ele geçiren şey kaygılı. Niye artık onun ruhuyla doğrudan iletişim kuramadığını anlamıyor. Dişi kurdun az önce reisin postunda yakaladığı yeni kokuları tahlil ediyor: İnsan kokusu, kadın kokusu. Dişi kurdun sarkık yanakları birden yukarı çekiliyor, ama reisin çene kemikleri boğazına kapandı bile. Yırtıcının sivri dişleri kıkırdak ve tendonlara gömülüyor. Burnunun üzerine sıcak bir kan sızıntısı yayılıyor. Sürünün geri kalanı bir araya toplanıyor. Acele etmek lazım. Neera erkeğe dişisinin işini bitirmeyi buyurduğunda, bir an, hayvanın sevdiğini boğazlarken duyduğu üzüntüyü algılıyor. Menenjlerinden anı baloncukları çıkıyor. Islak ot, dumanı tüten et ve büyük ovaları aydınlatan şafak rayihaları. İn, sidik ve dışkı kokuları. Birleştikleri zaman birbirine karışan kendi kokuları. Kurt hatıraları.

Dişi inliyor. Karnında taşıdığı yavruları bağışlaması için Kra'ya yalvarıyor. Eko'nun kolları arasında gözyaşlarına boğulan Neera, yaşlı erkeğin dişlerinin can çekişen dişinin etlerini delerek birbirine kavuştuğunu hissediyor. Dişi kurt ölü yaprakların üzerine yıkılıyor.

52

Öteki kurtlar toplanıyor ve sırayla dişi kurdun cesedini kokluyorlar. En genç ve kaslıları olan Rumelk, nefretle parlayan gözlerini, yorgunluktan titreyen reise çeviriyor.

"Rumelk öldürmek Kra, *melk grom shek tah!*"

Shek tah. Kurtların dilindeki en büyük küfür. Kurt yiyenleri belirten ses-sözcükler. Mutlak suç. Yaşlı yırtıcı, içgüdüsel dağarcığında bir cevap arıyor. Şeyin ona söyletmeye çalıştığı kelimeleri kullanmayı reddediyor. Kendini, Rumelk'e bunu yapmak istemediğini anlatacak sesler bulmaya zorluyor. Gözyaşı, buz ve pişmanlık kokularını çağrıştıran acınası sesler gırtlağını titreştiriyor. Savaşmak istemiyor artık, ölmek istiyor. Neera, Rumelk'in ruhuna kuvvetli ve nihai bir zihinsel emir göndermek üzere odaklanıyor. İleri atılmaya hazırlanan genç kurt, burnuna darbe yemiş gibi, hırlayarak geri çekiliyor. Neera hayvanın zihnine tehdit ve stres mesajları sokuşturarak baskısını sürdürüyor. Dişi kurdu boğazlayan Kra görüntüsünü silip yerine yaşlı reisin dişisini sürünün son üç yırtıcısına karşı savunduğu başka bir tane geçiriyor. Rumelk, müthiş bir kızgınlık ulumasını takiben üç arkadaşının üzerine atılıyor. Çok şaşıran birinci kurt, saldırıyı idrak edecek zaman bile bulamıyor: Herhangi bir tepki gösteremeden, Rumelk'in çene kemikleri ensesinde kilitlenerek tek harekette boynu kırılıyor.

Yaşlı reis yere yatıyor. Az önce sonuncu kurdu da boğazlayan Rumelk'in postu kan içinde kalmış. Uzun uzun uluduktan sonra, çalıların arasına sıçrıyor. Neera onun ormanın kalbine doğru gözden kaybolduğunu duyuyor. Yırtıcı hayvan baskıya dayanamıyor. Yarı delirmiş ve yönünü tamamen yitirmiş vaziyette bir deliğe saklanıp kendini açlık ve susuzluktan ölmeye bırakacak.

Yaşlı kurt öldü. Küre, kül yumağından başka bir şey değil artık. İçinden çıkan ince bir ışık, ıslak havaya yükseliyor. Neera buna müsaade ediyor. Şeyi öldüremeyeceğini ve onun kendine bu hayat dolu ormanın ortasında başka bir taşıyıcı bulmakta gecikmeyeceğini biliyor.

Neera'nın ruhu kurdunkinden çözülüyor. Tözü, uzakta, Eko'nun kolları arasında gördüğü kendi bedenine kadar, hoş kokulu eğreltiotları ve alçak dallar arasından sürünüyor. Kurt ulumalarından, muhafız takımındaki diğer avcılar da uyanmışlar. Ağaçlara kıvılcımlar saçan ateşi canlandırıp mızraklarıyla daire yapmışlar.

Neera kendi kılıfına yeniden kavuşuyor. Gözlerini açıyor. Eko ona bakıyor. Gülümsüyor.

"Lekek mork, Eko."

"Hak say Neera. Lekek mork."

Eko elini genç kadının alnında gezdiriyor. Neera'nın elinden bıraktığı pandantif tenine geri düşüyor.

"Neera melk horm. Neera lek nor."

Eko haklı. Neera bitkin düştü. Avcının adaleli kollarında sükûnete kavuşan genç kadın gözlerini kapıyor ve hemen derin bir uykuya dalıyor.

53

Ateşin çıtırtıları siliniyor. Koca ağaçların ve eğreltiotlarının kokusu dağılıyor. Walls yavaş yavaş trans halinden çıkıyor. Monolitin içindeki mumya buz kaplı gözleriyle onu seyrediyor. İçinin derinliklerinde, daha on üç yaşındayken kansere kurban giden annesi gözlerinin önünde öldüğünde hissettiği üzüntüden de büyük bir keder kabarmaya başladı. Sanki insanlığın gelmiş geçmiş bütün acıları onun damarlarına yayılıyormuş gibi, dünya kadar eski bir acı. Sonra birdenbire gözlerinden tuz ve pişmanlık dolu iri yaşlar fışkırıyor. Onları tutmaya çalışmıyor. Dudakları titriyor. Göğsünde Eko'nun kalbi dörtnala koşuyor. Tırnakları buzu tırmalarken, gırtlağında kalın ve ahenkli bir ses yuvarlanarak, kendi sesine karışıyor

"Neera nak melk horm. Neera mork. Eko em Neera."

Ay kabilesinin sonuncu Aïkan'ı Neera, çok eski zamanlardan beri burada dinleniyordu. Ölüm onu burada bulmuş ve hem kendi hem de âşığının anısını buzun içinde dondurmuştu.

Eko'nun ruhu uyandıkça, Walls parmaklarının monolitin sathını aşarak donuk ve dolgun kütleye girdiğini hissediyor. Mumyanın gözlerinde yaşlar parladığı duygusuna kapılıyor. Neera gülümsüyor, onu tanıdı. Walls'un parmakları, bilek ve ön kolları çevresinde kapanan bloğun daha da derinine gömülüyor. Elleri mumyanınkilere temas ediyor. Teni öyle sıcak ki... Neera mutlu. Eko'ya yeniden kavuştu. Güçlerini birleştiriyorlar. Vaktiyle savaşmış oldukları Büyük Yıkım'ın yeniden bir sis okyanusu gibi yayıldığını biliyorlar. Walls bunun için toprağın derinliklerine yollandı: Hatırlamak için.

Neera gözlerini yumdu. Buzun ortasında oturan koyu renk bir şekilden başka bir şey değil artık. Walls avucunun içinde ışıldayan amber gözyaşından pandantife bakıyor. Monolitten uzaklaşıp duvarlar boyunca kubbenin uzak tepesine kadar yükselen uçsuz bucaksız taş merdiveni basamak basamak tırmanıyor.

Tepeye yaklaştıkça yüzünü serin hava akımları okşuyor. Artık korkmuyor. Onu yavaş yavaş yüzeye götüren binlerce basamağı çıkıyor. Dışarıda Büyün Felaket'in başladığını biliyor.

54

Walls merdivenin tepesine ulaştı. Neera'nın amberi teninde nefes alıyor gibi. Sıcak, dolgun, güçlü. Gecenin ılık rüzgârı onu taş ve kaktüs kokularıyla sarıyor. Yıldızlı gökyüzüne bakıyor. Ufuk çizgisinin üzerinde, pembe bir ışık beliriyor. Walls, Mesa'nın içinde oluşmuş devasa buzyalağının ortasında duruyor. Ilık kuma oturuyor. Sema saniye saniye aydınlanıyor. Walls tebessüm ediyor. Şafağın sökmesini orada bekleyecek. Vakti var. Burun deliklerini başka bir koku dolduruyor nehir ve alabalık kokusu. Bir makaranın tıkırtıları. Çalılıklarda hafif

bir titreme. Walls gözlerini yere çeviriyor. Karşısında dedesi oturuyor. Şafağın ışıklarını geçiren yarı saydam bir siluetten ibaret, ama orada.

"Pardon, dede. Seni terk ettiğim için beni affet."

"Mühim değil, koca adam. Bunun önemi yok artık."

Walls dedesinin elinin saçlarına konduğunu ve kafatasının yüzeyinde dolaşan dalgaları emdiğini duyumsuyor.

"Kendi Nehir Muhafızı'nı buldun, ha? Bu iyi."

"Adı Eko. Çok güçlü."

"Pek yakında ona ihtiyacın olacak."

"Niçin?"

"Kurtlar yüzünden. Uçurumun dibinde bulduğun şeyi istiyorlar. Seninle konuşmak için gücü kullandığım an seni hissettiler."

"Seni aramaya geleceğim, dede."

"Öyleyse, acele etmen lazım."

Bir devinim. Kumda adımlar uzaklaşıyor. Nehir kokusu dağılıyor. Walls gözlerini açıyor. Tek başına. Şimdi güneş Mesa'nın üzerinde yükseliyor. Göğsünde Eko'nun yüreği çarpıyor, damarlarında kanı akıyor. Baba'yı tekrar gördüğü için mutlu.

V

BİZİ KİM ÖLDÜRÜYOR?

55

Saat sabahın dördü. Marie'nin gırtlağını bir çamur ve kan kokusu istila ediyor. Gözlerini, kocaman dalgaların kuşattığı bir köprü üzerinde son sürat ilerleyen bir yarış arabasında açıyor. Ön camı döven yağmur, silecek vuruşları, motorun gürlemesi. Marie kımıldamayı deniyor, ama kaslı bir kol onu koltuğa bastırıyor. On bir yaşında, mahzun ve ürkek. Yanında oturan beyaz paltolu devin omzu üzerinden dışarı bakmaya çalışıyor. Kapüşonu adamın yüzünü örtüyor. Rahatlatmak için Marie'ye döndüğünde, genç kadın sadece sevimli bir muziplikle parlayan gözlerini görüyor. Bir elf. Gücünü ve iyiliğini hissedince, bu sonuca vardı. Konuşmaya niyetlenirken, elfin öndeki öbür iki adamla düşünce alışverişinde bulunduğunu fark ediyor. Elleri direksiyona sımsıkı yapışmış halde arabayı sürenin gözleri kapalı. Bununla birlikte, engelleri ve köprünün devinimlerini mükemmel kestiriyor. Üçüncü şahıs tüm gücünü yoğunlaştırıyor. Adı Elikan. Yaptığı baskı öyle güçlü ki gözleri bembeyaz kesiliyor. Birinin dikkatinden kaçmaya çalışır gibi. arabayı yoğun bir zihinsel sisle sarmalıyor. Köprünün tabliyesinde açılmakta olan uçurumu hisseden sürücü frene basıyor. Dalgaların taşkın öfkesine dayanamayan yapı pes ediyor ve kırk metre betonu, zincirlerinden boşanan göle saçıyor. Şoför gaz pedalını kökleyip bırakırken motor kükrüyor. Yanında oturan Elikan düşünce yoluyla soruyor:

"Ne halt ediyorsun, Kano?"

"Sence?"

Elikan'ın dönmüş gözleri normalleşiyor. Durumu anladı. Kano'nunkiler hâlâ kapalı. Onun görmeye ihtiyacı yok, arabanın lastikleri altında köprünün devinimlerini hissetmesi yetiyor. Geri vitese takıyor. Sürat otomobili bir an patinaj attıktan sonra, lastikler tekrar asfalta tutunuyor. Kano gülümsüyor. Tabliyeyi çatırdatan çatlakları hızla alt etmeye uğraşıyor. Arkaya bile bakmadan, sağanak yağmur altında geri basıyor. Elf, arabanın karşısında açılan yarığı fark etmemesi için Marie'yi biraz daha bağrına bastırıyor. Uçurum genişliyor. Kano, köprünün yeni yıkılan parçasına bir saniye dahi dikkat etmeden, arabayı kendi etrafında yüz seksen derece döndürüp gaz pedalını köklüyor. Marie dudaklarını ısırıyor. Araba ilerledikçe, arkasında birbiri ardına parçalar kopuyor. Sanki göl ve dalgalar araba ve içindekileri yok etmek istiyor. Kano'nun tebessümü genişliyor. Yalnızca birkaç yüz metre kaldı. Tekerleklerin altında son parça da yalpalamaya başlıyor. Uzakta fenerler göze çarpıyor. Parçalanmış bir bariyer ve bir dizi mavi tepe lambası. Kano, kompresörlere azıcık hava girsin diye gazı biraz kestikten sonra pedalı yeniden köklüyor. Göstergenin ibresi zıplarken yarış arabasının ön tarafı havaya kalkıyor. Yüz metre. Elli. Yirmi. Köprünün çatırdadığını ve son direklerin de eriyen plastik gibi büküldüğünü işiten Marie çığlık atmamak için kendini zor tutuyor. Elf ona doğru eğiliyor. Gözleri muzip muzip parlayarak, "Korkmayın, Rahibe. Kano bir sersem, ama araba kullanmayı bilir," diyor.

Marie sıçrayarak uyanıyor ve içinde yükselen dehşet iniltisini bastırıyor. Ağaçlarda rüzgârın gürültüsü. Hattiesburg'deki evinin verandasında, sallanan koltukta oturuyor. Gece. Dilindeki kabarcıklar kötü bir soğuk et ve cin tadıyla kaplı. Beyazlı adamları düşünerek ürperiyor. Old Haven'ın çocuklarını. İsimlerini unutmamış. Kol saatinin ışıltılı rakamlarına göz atıyor. 04:10. Kalp atışları yavaşlıyor. Göz alabildiğine uzanan çam okyanusunda yansıyan ay ışığına bakıyor. Dallar meltemde salınıyor. Eğilip doğrulan ağaçlar, uğuldayarak ilerleyen dalgaları andırıyor. Marie uzun bir yudum soğuk kahve içiyor. Gecenin sonu. Gündüz içki içmenin lüzumu yok. Bannermanların evinde

viskisini yudumlayıp Abby ve şişkonun yanmış patatesler hakkında çekişmelerini dinleyerek bütün akşam devam ettirdiği pamuksu halin tadını çıkarıyor. Bannerman sabahın ikisine doğru onu evinin önüne bırakana kadar hiç soru sormamıştı. Marie arabadan inmeden hemen önce, "İyi misin?" demişti.

"Bundan bahsedilmediği sürece."

Şerif burnunu çekip yine sormuştu:

"Rostoyu nasıl buldun?"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Hiçbir domuz bunu hak etmez."

Bannerman vitesi geriye takarken gülümsemişti. Marie farların uzaklaşmasını seyretmiş ve sonra kat kat örtülere sarınıp, Crossman'ın faksladığı dosyayı incelemek üzere terasa yerleşmişti. İşte o sırada uykuya dalmış ve kendini yarış arabasının arka koltuğunda bulmuştu.

56

Hava aydınlanmaya başlıyor. Orman REM uykusuna geçti. Rüya görüyor. Marie örtülerin altına büzülüp Amerika ve Avrupa polislerinden gelen raporları okumaya koyuluyor.

İlk öldürülen arkeolog, üç ay önce New York'ta, Liberty State Park yakınındaki dev bir trafik sıkışıklığının ortasında bulunmuştu. Bir 4x4'ün direksiyonunda ölü bulunan bir ihtiyar. Bu ölümcül keşfi Memur Stern yapmıştı, bir atlı polis. Kornaların konseri dikkatini çekince, sıkışmış trafik boyunca ilerleyip yere inmiş ve ellerini koyu renkli cama dayamıştı. Ardından tanıklar, benzinin solduğunu ve telsizine bir şeyler bağırdıktan sonra silahının kabzasıyla camı patlattığını görmüşlerdi.

Marie bir sigara yakarak emniyet alanının çevrilmesi ve trafiğin başka yöne verilmesiyle ilgili birçok satırı atlıyor. Biraz ileride, polisin ifadesine rastlıyor. Adam fena afallamış. Söylediğine göre, kendisi

yaklaştığında, 4x4'ün sürücüsü henüz ölmemiş. Direksiyon mahallinde oturuyormuş ve elleri, sanki kravatını çözmeye çalışıyormuş gibi boğazındaymış. Adamın kalp krizi geçirdiğini zanneden Memur Stern yardım etmeye yeltenmiş, ama aracın içine girince, kurbanın yaşlandığı, yüzündeki kırışıklıkların derinleştiği ve saçlarının beyazladığı izlenimine kapılmıştı. Stern'in 52. bölge karakolundan bir müfettişle yaptığı görüşmenin devamını okuyan Marie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Durun, anlamıyorum. 4x4'ün içinde bulduğumuz adamın yaşı kaç? Rahat seksen yaşında vardır. Direksiyonda bu kadar yaşlı birinin bulunmasına şaşırdık hatta. Ve siz, onu ilk gördüğünüzde, daha... genç olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Camın arkasından gördüğümde, sürücü kırk yaşında birine benziyordu, ama aracın içine girdiğim zaman, birkaç saniyede on yıl yaşlanmış olduğu hissine kapıldım."

"Kusura bakmayın, Memur Stern, ama söylediklerinizi hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Ben de öyle, ama gördüğüm buydu: Adam nefes alamıyor ve gözle görünür bir şekilde yaşlanıyordu. Bunun insana delice geldiğini biliyorum ama kesinlikle doğru: Yüzü, elleri, boynu, bütün derisi gözümün önünde gevşiyor ve sarkıp buruşuyordu."

"Peki sonra?"

"Sonra öldü. Elleri direksiyonun üstüne düştü ve öldü."

"İhtiyarlıktan mı?"

"Benimle dalga geçmeyi bırakın, Müfettiş Calloway. Üzerinde bir kimlik belgesi vardı herhalde. Ehliyet, pasaport falan."

"Hayır. Ama 4x4'ü New York trafiğine kayıtlı ve hâlihazırda araştırılıyor. Sonuçları bekliyorum. Sizin ihtiyarın parmak izleri de alındı. Kimliği tespit edilince, onları araba sahibininkilerle karşılaştıracağız."

Marie adrenalinin atardamarlarını karıncalandırdığını hissediyor. Elinde, Gardener'ın saldırılarını şafağa kadar geri püskürtmeye yetecek büyüklükte bir şey tuttuğunu biliyor. Bir yudum daha kahve içip yeniden okumaya dalıyor.

Memur Stern'in ifadesinden kafası karışan Müfettiş Calloway, trafik tescil bürosundan gelecek sonuçları beklerken, morga telefon açmıştı. Ona, cesede otopsi yapan nöbetçi adli tabibi bağlamışlardı. Doktorun yorgunluktan bitkin bir hali vardı. Calloway ona ölüm nedenlerini belirleyip belirlemediğini sormuştu.

"Sizin ihtiyarın ölüm sebebi her şey."

"Yani?"

"Sonuçları sırasıyla mı istersiniz, yoksa bu umurunuzda değil mi?"

"Umurumda değil."

Bir kâğıt hışırtısı olmuş, sonra ahizede yeniden adli tabibin sesi çınlamıştı.

"Tamam. Basitçe söylersek, sizin adam akciğer ödemi, beyin damarında tıkanıklık, aortta, alt 'vena kava'da, akciğer ve ön beyin atardamarlarında saptanan birçok anevrizma patlaması yüzünden ölmüş. Evet, her yerde aslında. Hayatım boyunca bu kadar çok anevrizma görmedim."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Ayrıca, istisnai bir evreye ulaşarak genelleşmiş bir kanser de söz konusu."

"Efendim?"

"İçini açtığımda, karaciğeri, akciğerlerin alt kısımlarını, beynin şakak lobunu, pankreas ve böbrekleri patlatmış kavun büyüklüğünde tümörlerle karşılaştım. Hepsini toplarsak, bu türden bir tümör yığının, adamın toplam ağırlığının üçte birine yaklaşması lazım."

"Daha önce böyle bir vakaya şahit olmuş muydunuz?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bildiğim kadarıyla daha önce hiç kimse böyle bir aşamaya varacak kadar uzun süre bir kanserle hayatta kalmamıştır."

"Sonuç?"

"Onu raporumda okursunuz. Onu özenle saklayın çünkü bir kopyasını gezegenin bütün bilimsel topluluklarına yollayacağım. Ortalığı birbirine katacaktır!"

"Hadi ama doktor, anlayışlı olun biraz."

"Tamam. Vardığım bir sonuç yok. Her halükârda, bilimsel açıdan makul bir tane yok. Buna karşılık, bir fikrim var. Kıymeti tartışılır, yani pek büyük değil."

"Sizi dinliyorum."

"Bir kanserin bu derece genelleşmesi ve tümörlü lezyonların böyle bir aşamaya varması için uslamlamayı tersine çevirmek gerek."

"Yani?"

"Yani adamınız, bu kanser birdenbire baş gösterip büyük bir hızla her tarafa yayılmadan önce, hiçbir kanserden mustarip değilmiş. Dev bir kanser onu rekor bir süre zarfında kemirip bitirmiş."

"İçtiniz mi siz?"

"Hayır ama bu gidişle içeceğim."

"Ne yani? Bu adam nükleer santralde çalışıyordu ve radyasyona mı maruz kaldı?"

"Böyle bir sonuca ulaşmak için, doğrudan reaktörün kalbinde parçacıkları hızlandırması gerekirdi. Hayır, bana kalırsa, sizin adam aniden ve son süratle yaşlanmaya başlamış ve insanlığa bela olan bütün nedenlerden ölmüş: İhtiyarlık, kanser, beyinde dejenerasyon ve bunlarla bağlantılı bütün patolojiler. Ancak onda, bu patolojiler sadece birkaç dakikada ortaya çıkabilmiş. Netice itibarıyla, sizin cesetin var olması bilimsel olarak mümkün değil."

Müfettiş Calloway tüm dişlerini sergileyerek gülümseyen Memur Stern'e bir göz atmıştı. Adli tabibe bir soru daha sormak üzereyken, trafik tescil bürosundan faks gelmişti. 4x4'ün sahibinin adı Conrad Bishop'tı. American Museum of Natural History için çalışan ünlü bir paleontolog. Kırk iki yaşındaydı. Sigortasının tıbbi dosyasına bakılırsa, yaptırdığı son *check-up* normaldi. Kalple ilgili hiçbir patoloji, kanser, hatta birazcık kolesterol bile söz konusu değildi. Ve yine, fakstan sayfaları çıktıkça Calloway'in okuduğu dosyaya göre, 4x4'teki cesetten alınan parmak izleri gerçekten Bishop'a aitti.

57

Marie gözlerini dosyadan kaldırıyor. Yüzünde serin rüzgârı bile hissetmiyor artık. Crossman'ın ona niye hep en beter dosyaları verdiğini merak ediyor. Kimsenin istemediği ve kaçınılmaz olarak onun bürosuna düşen cinayetler. Bir gün, FBI müdürünün müdavimi olduğu, Beyaz Saray'a iki adım mesafedeki lüks bir Washington barında bu soruyu ona yöneltmişti. Neden kendisinin de arada bir normal bir seri katil, temiz bir olay mahalli ve az zarar görmüş kurbanlarla zahmetsiz bir dosyaya hakkı olmadığını sormuştu. Crossman kadehinin üzerinden ona tebessüm etmişti. Sonra, Marie'nin ciddi olduğunu fark edip o anda barda kaç müşteri bulunduğunu ve neye benzediklerini söylemesini isteyerek meydan okumuştu.

"İşe giriş testindeki gibi mi yani?"

"Evet, Marie. Otuz saniye veriyorum size. Sonra, gözlerinizi kapatıp nasıl giyinmiş olduklarını, salonun neresinde ve hangi pozisyonda bulunduklarını söyleyeceksiniz. Mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde."

Oyunun cazibesine kapılan Marie, dikkatle salonu incelemiş ve süre dolunca gözlerini yummuştu.

"Evet?"

"Salon dikdörtgen. Yaklaşık kırk metreye yirmi metre var. Ortaya bir sürü masa iki sıra halinde dizilmiş. Kalın halılar üzerine sehpa ve deri koltuklar yerleştirilmiş. Dip tarafta masif maundan bir bar tezgâhı yer alıyor. Kenarlardaki sütun sıraları, karşılıklı dört kişilik banketlerin bulunduğu bölmeler barındırıyor."

"Başka?"

"İki adam barda oturuyor. Soldaki elli yaşlarında. Kilosu biraz fazla. Kemik çerçeveli gözlük takıyor, gri bir takım elbise giymiş ve sırtı ağrıyor."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Taburesinde kaskatı oturuyor. Siyatiği var. Yerden çantasını almak için eğiliş tarzından anladım. Sırtından mustarip biri için çok riskli

bir hareket bu: Asla ayaklarınızdan daha aşağıda bulunan bir nesneyi almamanız gerekir, aksi halde tehlikeli..."

"Başka?"

"Sağdaki adam daha genç. Kırk yaşlarında, saçları kestane rengi. İri yapılı. Siyah gözlüğü, soluk mavi takım elbisesi ve sol koltukaltında 9 milimetrelik bir otomatik var. Ceketinin orasındaki kırışıklıktan belli oluyor."

"Bundan ne sonuç çıkarıyorsunuz?"

"Gizli servis. Başkanın yakın korumaları."

"Tahmin yürütmeyin, Marie. Olgularla sınırlı kalın."

"Zaten öyle yapıyorum, efendim. Bunalımlı bir akşamımda bu dangalakla yattım. Teyit ediyorum: Başkanın yakın korumalarından biridir gerçekten. İsmini bile söyleyebilirim size. Adı Ralph. Ya da Ruppert, tam hatırlamıyorum."

"Tamam, ayrıntılara boş verin. Başka?"

"Deri koltuklara yayılmış bir çiftin işgal ettiği bir masa hariç, salon boş. Adamın üzerinde beyaz smokin ve gri bir kaşmir palto var. Kadın samur kürk giymiş ve gece elbisesinin üzerinde sıra sıra inciler göze çarpıyor. Adam tek zeytinli Martini, kadınsa su kadar açık renk bir şampanya içiyor. Adamın yüzünü ellerinin arasına aldığını, kadının da asabi bir şekilde, renkli sigaralar içtiğini hatırlıyorum. Bir gösteriye gitmek için saatin gelmesini bekliyor gibiler. Ve galiba kavga etmişler."

"Tamam. Artık gözlerinizi açabilirsiniz."

Marie şefine itaat etmiş ve bardaki iki adama göz atmıştı. Soldaki, yüzünü buruşturarak çaktırmadan belini ovuşturuyordu. Marie sağdakine ufak bir el hareketi yapmış ve adam mahcup bir tebessümle karşılık vermişti. Marie'nin bakışı sonra salon boyunca gerilemişti.

"Bardaki iki tip hâlâ oradalar, ama çift artık yok."

"Bundan ne çıkarıyorsunuz?"

"Gözlerim kapalıyken gitmiş olmalılar."

"Hayır, Marie. Aslında siz, bu barın kurucuları ve eski sahipleri olan Larry ve Elena Carthrell'i betimlediniz bana. Gazinolar ve politik ayak oyunlarıyla servet kazanmış, çok zengin bir çift."

"Yani?"

"Yani, 1925'te öldürüldüler. Bu, sorunuzu cevaplıyor mu, yoksa gidip teste bir mezarlıkta devam etmemizi ister misiniz?"

58

Marie yeniden dosyayı okumaya dalıyor. Bishop'ın New York'taki ölümünü izleyen haftalarda, sekiz kurban daha aynı koşullarda ölü bulunmuştu. Hepsi de büyük ulusal müzeler, saygın üniversite ve özel vakıflar için çalışan, tanınmış arkeolog veya paleontologlardı. Bazıları bürolarında, otoparklarda yatar halde ya da sokağın ortasında apansız ölmüş olarak bulunmuşlardı. Son ikisi Tayland'daki bir konferanstan dönüyorlardı ve bir uzun yol uçağının birinci sınıf bölümünde, yaşlılıktan saçları beyazlamış ve yüz hatları çökmüş halde ölmüşlerdi. Otopsi sırasında, adli tabipler Bishop vakasındakiyle aynı anevrizmaları, aynı kanser ve ambolileri saptamışlardı. Aynı sonuçlara varmışlardı: Yaşlanma sürecinin hızlanması münasebetiyle, açıklanamayan ölüm. Yalnızca biri, imzasının altına, el yazısıyla birkaç satır ilave etmişti: Otopsi yaptığı ihtiyarın boynunun dibinde, kadavranın sertleşmesiyle beliren, minik ve yuvarlak bir yara tespit etmişti. İçine kurt düşen doktor zehir ya da ölümcül bir madde aramak için toksikolojik analiz yapmış, ama bir sonuç alamamıştı.

Marie iç geçiriyor. Okuduklarının hiçbiri seri katil imzasına benzemiyor. Ne kesilen uzuvlar, ne de doğranan şahdamarlar söz konusu, küçücük bir bıçak yarası bile yok. Bir tek, cesetlerin dehşetten genleşmiş gözbebekleri dikkat çekiyor ki bu, bir Haçlı katilin işareti olabilir. Sorun, hiçbir şeyin cinayetlerin söz konusu olduğunu kanıtlamamasında. Ancak... Marie, içinden New York polislerine sövüp sayarak bir sigara daha yakıyor. Ancak şahitler, atlı polisin gelme-

sinden hemen önce, Bishop'ın arabasından siyah paltolu bir adamın indiğini görmüşlerdi. Söz konusu sürücüler ortaya çıkmakta geciktikleri için, bu ayrıntı dosyanın sonuna eklenmişti. Bazıları, meçhul şahsın yol kenarından yürüdüğünü ve birkaç saniyeliğine Bishop'ın kapısına eğilmekten başka bir yapmadığını söylüyorlardı. Kimileriyse, siyahlı adamın aslında profesörün arabasında oturmakta olduğuna ve polisin gelmesinden birkaç saniye önce indiğine yemin ediyorlardı. Ama hepsinin hemfikir olduğu bir nokta vardı: Söz konusu yabancı, arabadan uzaklaştıktan sonra, korkuluğun üstünden atlayıp Liberty State Park'ta gözden kaybolmuştu.

Marie başa dönüp ifadeleri yeniden gözden geçiriyor. Başka bir kurban, Profesör Karl Christiansen, Amsterdam kanallarından birine bağlı bir mavnada bulunmuştu. Dosyasında yazdığına göre, seçkin paleontologun sevgililerini o yüzen garsoniyerde ağırlama alışkanlığı vardı. Cesedin bulunmasını izleyen saatlerde, bir polis memuru, mavnadan birkaç metre ilerideki köprünün altını mesken edinmiş bir evsizin ifadesini almıştı. Berduş şafak sökmeden biraz önce tekneyi karaya bağlayan köprüde bot sesleri işittiğini hatırlıyordu. Kartonlardan oluşan yatağından çıktığı sırada, bir siluetin mavnadan ayrıldığını fark etmişti. Siyah paltolu bir adam.

"Anlarsınız ya, bu dikkatimi çekti, çünkü profesörün ziyaretçileri genellikle lüks piliçler olurdu. Uzun boylu, iriyarı adamlar değil."

Marie sinirleniyor. Tanığın bira kokması bahanesiyle, polis sorgulamayı baştan savmıştı. Evsizin dediğine göre, meçhul şahsı bekleyen biri vardı. Başında kask olan, deri mont ve eldiven giymiş, motosikletli bir adam. İkisi beraber, turbo gürültüsü eşliğinde yola koyulmuşlar ve motosikletin farı köprü altının karanlığını taradığında, berduş içgüdüsel olarak başını eğmişti.

Marie asabi bir hareketle çakmağının kapağını şaklatıyor.

Sor şu soruyu, Tanrı aşkına!

Berduşun verdiği ayrıntılar merakını cezbeden polis başa dönmüş ve nihayet, adam mavnadan ayrılırken anormal bir şey fark edip etmediğini sormuştu.

"Anormal mi? Aksayan bir şey mi yani?"

"Onun gibi bir şey."

"Evet, ama ne zaman?"

"Nasıl ne zaman?"

"Motora binmeden önce mi, sonra mı?"

"Önce, o sırada ve sonra diyelim. Uyar mı?"

Evsiz bir süre düşündükten sonra, motosikletlinin hemen gelmemiş ve meçhul adamın köprüden daha önce inmiş olduğunu hatırlamıştı.

"Ee?"

"Yaklaşan farın ışığında, siyah paltolu adamın yüzünü iyice gördüm. Hatta bunun bana hayatımın en büyük korkusunu yaşattığını söyleyebilirim."

"Niye?"

"Çünkü söz konusu yüz... ölüye benziyordu. Evet, öyle. Gözleri siyah halkalarla çevrili, balmumu gibi sapsarı bir surat. Ve en kötüsü neydi, biliyor musunuz?"

"Neymiş? Çekinmeyin, söyleyin hadi."

"Motora binmek üzereykken, adam gözlerini çevirip tam da benim olduğum yere baktı. Kartonlarımın altında beni görmesi mümkün değildi. Ama yine de fark ettiğinden eminim."

"Madem gördü, sizce neden sadece bakmakla yetindi peki?"

"Çünkü benim vaktim gelmemişti."

"Vaktiniz mi?"

"Hâlâ anlamadın mı, evlat? O herif ölümün ta kendisiydi. Orağıyla ruh hasadını yapmaya gelen melek. Profesör listedeydi herhalde. Ama ben değildim. İşte bu yüzden Ölüm, motorunun üzerinde uzaklaşırken, bana gülümsemekle yetindi."

Marie göğsünde kalbinin hızlandığını duyumsuyor. En sonunda bir ipucu yakaladı. Dudaklarını ısırarak süratle son ifadelere göz atıyor. İçini çekiyor. Diğer olay yerlerinde, hiç siyahlı adam görülmemiş. Taşınır bilgisayarını açıp FBI'ın veri tabanına bağlanıyor. Sonra kimlik

şifrelerini tuşlayarak Amerikan topraklarındaki bütün hassas siteleri kapsayan video gözetim sistemine giriyor. Los Angeles Havalimanı'nı seçiyor ve arşivi tarayarak 12 Ekim akşamı saat dokuzdan sonrasına ait video gözetim raporunu arıyor. Thai Airways'in Bangkok'tan gelen 6514 uçuş numaralı uçağı o saatte iniş yapmış.

Çıkış köprüsü kameraları. Uçak kapısına sabit plan. Marie bandı yüksek hızda oynatıyor. Son yolcular iniyor. Birkaç saniyelik boş plan. Uçağın içinde bir hareketlilik baş gösteriyor. Hostesler telaş içinde koşturuyorlar. Biri telefon açıyor. Kaptan pilot kokpitinden çıkıp arkaya yöneliyor: Mürettebat iki cesedi yeni keşfetmiş. Marie, Bangkok'ta uçağa binerken gördükleri elli yaşlarında, yanık tenli ve gayet formda yolcuların artık ihtiyar adamlar olduklarını fark eden hosteslerin paniğini hayal edebiliyor. Başka bir şey yok. İniş salonu kayıtlarına geçip bitkin yolcu kalabalığını inceliyor.

Ne bekliyorsun ki, Marie? Ölümün, spor çantasını aldıktan sonra dışarı çıkıp bir sigara yaktığını görmeyi mi?

Marie tam görüntüyü hızlı kaydırmaya hazırlanırken, salonu geçen bir adam dikkatini çekiyor. Üzerinde siyah bir deri pardösü, başında da eşofman kapüşonu var. Görüntüyü dondurup, yabancıya zum yapıyor. Adamın pardösüsünün etekleri arasında bir şey ışıldıyor. Resmî bir rozeti andırıyor. Marie sonraki görüntülere geçiyor. Tahmin ettiği gibi, adam doğruca gümrükçülere yönelip rozetini gösteriyor. Görevli ona geçmesini işaret ediyor. Adam ana salonun saydamsız camları ardında kayboluyor.

Vay canına, Ölüm devlet görevlisiymiş! Bomba haber!

Ana salonun kamera kayıt raporlarına geçen Marie, birçok pencere birden açıyor ve farklı objektifler tarafından yakalanmış sekansları oynatıyor. Meçhul şahsın salonu kat edişini seyrediyor.

Hadi, bir iyilik yap da yüzünü göster bana.

Siyahlı adam havalimanının camlı kapılarını aşıyor. Devlet tipi büyük bir Cadillac'a binerken, son bir kameraya takılıyor.

Ha siktir...

Marie bilgisayarının ekranını kapatıp dosyayı okumayı bitiriyor.

Nöbetçi laboratuvarlar bu muhtelif raporları aldıkça, profilciler kurbanların hayatlarını didik didik ederek ortak bir payda aramış, geçmişlerinde mümkün olduğunca geri giderek sayısız karşılaştırma yapmışlardı. Kurbanların çoğu benzer üniversite kürsülerine devam etmiş ve nispeten yakın tarih öncesi dönemler üzerinde uzmanlaşmışlardı. Bazıları insan kemiklerini, kimileri fosilleri, daha başkaları da ilk medeniyetlerin izleri ve amber bloklarında hapsolmuş olarak bulunan bazı tarih öncesi virüsleri inceliyorlardı. Aralarında birbirini tanıyanlar bile vardı. İçlerinden en az ikisi, mesleki kıskançlıkla alakalı karanlık nedenlerle, birbirinden nefret ediyorlardı. Hiçbiri diğerinin eşiyle yatmıyordu. Kumar borcu ya da mafyaya dâhil uzak kuzenleri olan yoktu. Ortada hiçbir sebep görünmüyordu. Ve sonra, nöbetçi laboratuvar polisleri nihayet bir şey keşfetmişlerdi. Onları iz peşine düşüren, Hamburg banliyösünde altıncı cesedin bulunmasından sonra, Alman polisinin gönderdiği rapor olmuştu. Ceset, bağışıklık bilimi profesörü ve tarih öncesi DNA uzmanı Hans Jurgenstein'a aitti. Profesörün uzmanlık alanı, insan ömrünün uzunluğu ve yaşlanma süreçlerinin tetiklenmesinden sorumlu genlerin incelenmesiydi.

Ona göre, insan organizması genetik olarak üç yüzyıldan biraz fazla yaşamaya programlanmıştı. Ancak DNA'mız doku yaşlanmasını tetikleyen özel bir tür protein üretmekle görevli bir gen içeriyordu Jurgenstein'ın tezi şuydu: Organizmanın bu intiharından sorumlu geni yalıtmak başarılırsa, zehrini üretmemesi, hatta daha iyisi, bozmak yerine dokuyu gençleştirmekle yükümlü başka bir tür protein üretmesi için yeniden programlanması da ihtimal dâhilindeydi. Uzun ömürlülük. Henüz ebedi yaşam değil, ama yakın.

Saygıdeğer doktor, yüzü kırışıklıkların hışmına ugramış, organizması on kadar kanser tarafından kemirilmiş ve çalışma masasının üzerine yığılmış halde bulunmuştu. Onu öldürenler notlarının tamamını alıp götürmeye özen gösterdiklerine göre, ölmeden hemen önce fazlasıyla hassas bir dosya üzerinde çalışıyor olmalıydı. Saldırganlar

bilim adamının onların gelişinden önce yutma refleksi gösterdiği küçük bir kâğıdı unutmuşlardı sadece.

Adli tabip, doktorun nefes borusunu yararak notu çıkarmıştı. Sonra özenle buruşukluğunu düzeltip bir camın altına yerleştirerek tükürük önemli verileri silmeden önce fotoğrafını çekmişti. Mükemmel bir refleks. Crossman bu klişelerin büyütülmüşünü dosyaya iliştirmişti. Jurgenstein şöyle yazmıştı:

Manhattan Projesi = Idaho Falls Dosyası

Christiansen ve Bishop haklıymışlar.

Bizi kim öldürüyor?

Altta, bilim adamı birçok tuhaf işaret çizmişti. Adeta karanlık bir dilde yazılmış bir çeşit sihirli formül söz konusuydu. Marie sigarasını kupasının içine atıp dosyanın son kısmına saldırıyor.

59

Dört sene önce, kaybolmuş mağarabilimcileri bulmakla görevli dağcılardan oluşan bir yardım kafilesi, Rocky Dağları'nda, Idaho Falls yakınındaki bir uçurumun en dibinde, bir mağaraya denk gelmişlerdi. İçeride, tarih öncesi bir tapmağı andıran yerde, bir dağcının cesediyle karşılaşmışlardı. Donanımına bakılırsa, ölümü XX. yüzyılın başlarında olmuştu. Bu, mavimsi görünüşünden ve derisindeki derin, çizgi çizgi çatlaklardan da belli oluyordu. Soğuk yanığı.

Işıklı kaleminin huzmesini dosyada gezdiren Marie, kafilenin çektiği ilk fotoğrafları inceliyor. Kumlu bir zemin, koyu mavi yansımalar içinde, kurumuş yapraklardan bir yatak. Cankurtaranlardan birinin eline aldığı çiçeğin taçyaprakları avucunun içinde toza dönüşüyor. Bu adam bir profesyonel, cesedin varlığının zihnine musallat olmasına izin vermiyor. Asıl ipuçlarının başka yerde olduğunu biliyor.

Bir sonraki klişede adam mağaranın dip tarafında diz çökmüş dağcının cesedini gösteriyor: Yüzü buzdan bir kabukla kaplı, sağ kolu havaya kalkık halde kalmış ve parmakları arasında bir bloknot tutuyor. Buz, ölmeden önce birkaç satır daha yazmayı başardığı kâğıdı örtmüş. Sonraki fotoğraf: Küçük kurnazın yakın plan çekilmiş parmağı fotoğrafçıya duvarlardaki kertikleri işaret ediyor. Marie eline bir büyüteç alıyor. Bakışı donuyor. Jurgenstein'ın mesajında çiziktirdiklerine benzer işaretlerden oluşan birçok satır saptadı. Tarih öncesine ait yazılar. Ölüm onu ele geçirirken dağcı mağaranın dibinde onları kopyalamıştı. Her şey bir dosyaya kaydedilerek gezegenin en iyi uzmanlarına gönderilmiş, ama bu uzmanların hepsi yaşlanma sürecinde ani bir hızlanma neticesinde ölmüşlerdi. Idaho Falls dosyası.

Marie Crossman'ın faksladığı son sayfaları okumayı da bitiriyor. Alman polisinin Doktor Jurgenstein'ın ölüsünü bulmasından hemen sonra, Idaho Falls dosyasının aslı, bir müzenin kasa dairesinden, bilim insanlarının mağaradan topladıkları muhtelif örneklerle birlikte çalınmıştı.

Marie fotoğrafçının objektifini yönlendiren adamın fotoğraflarına geri dönüyor. Giysisinin göğsünde adını okuyor: Blake Donovan, bir *ranger*[13]. Marie telefonunu açıp FBI operatörüne adamın özel numarasını soruyor. Kadın otomatik olarak hattı bağlıyor. Telefon boşlukta defalarca çalıyor. Uykulu bir ses açıyor.

"Alo?"

"Blake Donovan?"

"Hıı, siz kimsiniz?"

"Özel Ajan Marie Parks, FBI. Hattiesburg'den arıyorum, Maine'den."

"Nereden dediniz?"

"Neyse, boş verin. Dört yıl önce Idaho Falls'taki mağarada çekilen fotoğrafları incelemekle meşgulüm."

---

13 İngilizce konuşulan veya İngiliz sömürge geleneğinden gelen bazı ülkelerde, belli bir alanı korumak, dirliği ve kanun düzenini sağlamakla görevli askerler. Görevleri Türkiye'deki jandarma birliklerine benzer. (ç. n.)

"Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?"

"Bizim buralarda şafak vakti. Gökyüzünün karanlığında bütün bu minik, pastel renkleri siz de görüyor olmalısınız. Sanki bir ressam paletinde renklerini sulandırıyor. *Ranger* Donovan?"

"Hı?"

"Uyumakta oluşunuz bana vız gelir."

"Bunu anlamıştım. Ne istiyorsunuz?"

"O klişelerden bazıları çok ilginç. Özellikle de mağara duvarlarınınkiler. Mesele şu ki, fotoğrafçıya işaret ettiğiniz yazıları okuyamıyorum. Faks kalitesi dolayısıyla, fazla bulanık. Sizin gibi kurnaz birinin onları bir yerlere kopyaladığından eminim."

"Bir bölümünü. Çok fazla vardı."

"Ne yazdığını öğrenmem gerekiyor."

"Eskiler tamamen anlaşılmaz yazılar."

"Bilinmeyen bir dil gibi mi yani?"

"Evet."

"Ya ötekiler?"

"Hangi ötekiler?"

Marie iç geçirip gerizekâlı biriyle muhatap oluyormuş gibi ağır ağır konuşmaya başlıyor.

"Daha yeni olanlar."

"İngilizce ve matematiksel işaretler."

"Dağcı mı yazmış onları?"

"Evet. O herif amatör bir paleontolog ya da onun gibi bir şeymiş. Ölmeden önce koca duvarı tercüme etmiş. Kısmen bloknotuna yazmış, kısmen de doğrudan duvara kazımış. Düşünebiliyor musunuz? Kendi canını kurtarmaya çalışacağına, son gücünü bir duvardaki yazıları çevirmeye harcamış."

"Onlara ihtiyacım var."

"Nelere?"

"Aldığınız notlara."

"Ayrılmayın, onları çalışma masama yerleştirmiş olmalıyım."

Marie adamın çekmecelerini karıştırdığını işitiyor. Adam söyleniyor, sövüp sayıyor, sonra bir sevinç çığlığı atıyor.

"Oraya kaldırdığımı biliyordum, ama karım her daim her şeyimi karıştırır ve..."

"*Ranger* Donovan?"

"Evet?"

"Notlar."

"Ha, evet! Dediğim gibi, hepsini kopyalamadım, ama beni özellikle etkileyen bir bölümü sakladım yine de. Adeta bir kehanet."

"Ne diyor?"

"Tanrıça, Gaia'dır. Tanrıça içimdedir. Gaia'da asla hiçbir şey ölmez ve bitmez..."

"... Çünkü Gaia'da her ölüm yaşam verir. Her son sadece bir öncekinin bitişi, her bitişse bir sonrakinin başlangıcıdır."

"Sorularınızın cevabını zaten biliyorsanız, gecenin köründe beni niye aradınız ki?"

"Emin olmak için."

Marie telefonu kapatıp ağaç okyanusu üzerinden yavaş yavaş beliren güneşe bakıyor. Hezel'in Jericho kolonisine mensup oğlanın hayatını kurtarırken telaffuz ettikleriyle aynı laflar. Zihninde her şey birbirine karışıyor. Yüzdüğü hissine kapılıyor. Yorgunluk ve alkol... Gözlerini yumuyor. Mücadele ediyor. Okuduklarından sonra uyuyacak olursa rüyasında mutlaka çürümüş ihtiyarlar, mumyalar ve buzun altına kazınmış yazılar göreceğini biliyor. Yanılıyor. Ağır ağır huzursuz bir uykuya kayarken, beyazlı adamların kullandığı yarış arabasının arka koltuğundaki küçük kızın bedenine giriyor yeniden. Hava karanlık. Uzakta fırtına gürlüyor. Etrafı garip bir uğultu kaplıyor. Bir kalabalık uğultusu. Marie gözlerini karanlığa açıyor. Üzerindeki gök yıldırımlarla çiziliyor. Devasa bir top sahasında, çok büyük bir kalabalığın arasında oturuyor. Yağmur çimleri dövüyor. New Orleans Superdome'u. Hayatta kalan binlerce kişi, kasırgadan kaçmak için oraya sığınmış.

Tuzağa düşmüşler. Marie çevresini dolduran kir ve ter kokularını içine çekiyor. Pis kokulu bedenler karanlıkta ona değip geçiyorlar. Elf ve büyücünün yanında oturuyor. Şövalye arkasında duruyor. Ellerini omuzlarına koymuş, dışarıda kükreyen rüzgârı dinliyor. Dikkatle kalabalığı inceliyor. Delici gözleri, insan gelgitinde kendine yol açan, koltuk değnekli bir berduş saptadı. Dome'un öbür tarafındaki sıraları inceleyen başka evsizleri yönlendiriyor gibi. Marie üşüyor. Korkuyor. Şövalye eğilip kulağına fısıldıyor:

"Yerinizden kımıldamayın, Rahibe. Tüm bu vücutlar arasında kokunuzu alamazlar."

60

Marie geriniyor ve çarşafların tenini okşadığını hissediyor. Yatağında, ama terastan odasına nasıl geçtiğini kesinlikle hatırlamıyor. Uykuya daldığından farklı bir yerde uyandığı her sefer yaptığı gibi, bir daha asla içmeyeceğine yemin ediyor.

Çalar saatinin ışıklı rakamları 17'yi gösteriyor. Bebek gibi uyumuş. Bununla birlikte, baldır ve omuz kasları derisinin altında sanki odun kesmiş ya da ormanda kilometrelerce yürümüş gibi seğiriyor. Soluması hızlanıyor. Rüyasında, New Orleans stadındaki küçük kızdan başka, yıllardır ilk kez Hezel'i de gördüğünü hatırladı. Âşığıyla randevusu vardı. O kucaklaşmayı düşünen Marie bir çocuk gibi gülüyor. Yatık ağaçları, çiçekli fundalıkları, yosundan yatağı, kocaman, düz kayaları ve otların arasında çağlayan deresiyle, hep aynı kayran. Marie'nin içinde kendini iyi hissettiği, tozpembe film dekoru. Hayatında ne bir erkek onu bu kadar sabırla okşamış ne de o kendisine sert bile gelmeyen düz bir kayanın üzerinde bunca sevgiyle uzanmıştı. Ve elbette, hiçbir âşığı ona bu kadar güçlü bir zevk tattırmamıştı. Püriten olmayan bir orgazm karnı ve uyluklarını ateşe verirken, Hezel'le aynı anda o da dudaklarını ısırmıştı. Sonra birbirlerine sarılıp mehtabı seyretmişlerdi. Marie, yanında nefes alan yakışıklı prensin ön kolunda bir dövme

olduğunu anımsıyordu: İki altın sarısı hilalin çerçevelediği, kavisli ve mavi bir çizgi. Marie irkiliyor. Tebessümü dudaklarında donuyor. Hezel'in âşığının ay ışığında gördüğü yüzünü hatırladı: Cayley'nin yüzünün çok daha genç halini.

Bir ıslık, tencere tava sesleri. Marie donup kalıyor. Biri mutfakta şarkı mırıldanarak, dolap kapaklarını çarpıyor. Marie ayağa kalkıp çekmeceden bir külot kapıyor ve hızla diğerlerini açıyor. Çoğu boş. Başucu sehpasındaki tabanca kılıfına uzanıyor. Parmakları boş kılıfın üzerinde taş kesiliyor. Gözünün önüne, banyodaki çamaşır makinesinde duran Glock geliyor. Elbise dolabını karıştırıp *paychmar* kabza bir 38'lik çıkarıyor ve "topunu" yana deviriyor. 357'lik mermiler yuvalarında parlıyorlar. Marie kulak kabartıyor. Duyduğuna inanamıyor: Bir herif *onun* mutfağında, *onun* dolaplarını karıştırıyor! Umutsuzca, Bannermanlardaki partiden yanında bir oynaşla gelip gelmediğini hatırlamaya çalışıyor. Ayaklarının ucuna basarak odadan çıkıyor. Islık yoğunlaşıyor. Bu herif kendisine atladıysa, ama Marie hatırlamıyorsa ve bir de onu klozet kapağını kaldırmadan işerken yakalarsa, ihtar bile etmeden gebertir.

61

Marie mutfağa giriyor ve silahını derin dondurucunun önünde diz çökmüş adamın ensesine dayıyor.

"Kıpırdarsan, beynini buz kabına yapıştırırım."

"Marie! Ödümü patlattın!"

Adam buzdolabının kapısına tutunarak zar zor ayağa kalkıyor.

"Cayley? Burada ne halt ediyorsun?"

Marie silahını indirip bakışını elleri havada yavaşça arkaya dönen Cayley'nin ışıltılı gözlerine dikiyor. Yaşlı adam iştahla genç kadının çıplak memelerine bakıyor. Marie ellerini göğsünde kavuşturuyor.

"Cayley?"

"Hı?"

"Konuşurken bana bakabilir misin?"

İhtiyarın bakışları Marie'nin gözlerine kadar yükseliyor.

"Evet?"

"Evet ne?"

"Mutfağımda ne halt karıştırıyorsun?"

"Dün akşam eve dönerken verandanda ışık gördüm. Seni salıncaklı koltukta sızmış halde buldum. Ve kucağımda yukarı çıkarıp yatağına yatırdım."

"Kucağına mı aldın beni? Bu yaşta?"

"Elbette. Melek gibi uyuyordun. Alkolik bir melek, ama yine de melek gibi."

"Beni sen mi soydun yani?"

"Evvet."

"Tamamen?"

"Evvet."

"Saçmalama, Cayley, laubaliliğin lüzumu yok."

"Benim kızım olabilirdin, Marie."

"Bu tam da bana şu an söylenmeyecek türden bir laf. Burada mı uyudun yoksa?"

"Kanepede. Uyandığında burada olmak istedim."

Marie mutfakta dalgalanan kahve ve kızarmış domuz pastırması kokusunu soluyor. Masaya dönüyor. Üzerine tereyağ ve akçaağaç şurubu dökülmüş bir yığın gözleme, dumanı tüten minik ekmekler, yabanmersini reçelli krepler, tavada çırpılmış yumurta ve pastırma.

"Yedi cücelerin dönüşünü mü bekliyorsun?"

"Hepsi senin için, Marie. Yemen ve güçlenmen lazım. Ben arabayı yükleyeceğim."

"Ne yapacaksın?"

İhtiyar salonu geçip iki tane tıka basa dolu bavulu yükleniyor. Marie'nin eşyalarıyla dolu iki valizini.

"Cayley, ne yapıyorsun? Cevap ver, Cayley, yoksa vururum."

Cayley ıslık çalmayı bırakmadan evden çıkıyor. Marie iç geçiriyor. Açlıktan öldüğünün farkına varıyor. Masaya oturup yumurta ve pastırmaya saldırıyor, ağzı burnu reçel içinde kalıyor. Kafaya diktiği portakal suyuyla hepsini mideye yerleştirdikten sonra, bir yudum kahve içiyor. Ardından, banyoya gidip sıcak bir duş alıyor. Çamaşır sepetinde, ihtiyarın bavullara tıkmadığı birkaç giysi buluyor. Eğilip otomatiğini alırken, çamaşır makinesinin dibindeki su birikintisini fark ediyor. Deterjan kokan bir birikinti.

"Cayley! Gece makineyi sen mi çalıştırdın, Tanrı aşkına?"

Cevap yok. Marie ıslak giysileri eşeleyerek silahını alıyor. Glock'u koklayarak yüzünü buruşturuyor. Yumuşatıcı kokuyor.

Marie saçlarını kurutup banyodan çıkıyor. Salon karanlığa gömülmüş. Cayley panjurları kapatmış. Mutfağa bakınca, masanın toplanmış olduğunu fark ediyor. Öfke içinde kendine kahve doldurup bir sigara yakıyor. Bir tıkırtı. Girişte dikilen ihtiyarın siluetine dönüyor.

"Ne işler çeviriyorsun, Cayley?"

"Hattiesburg'de alışveriş yapacağız, Marie."

"Ve bunun için bavullara ihtiyacın vardı, öyle mi?"

"Alışverişi ben yapacağım. Sen güneye doğru devam edeceksin."

"Güneyde ne yapmamı istiyorsun ki?"

"Yapma, Marie, hâlâ anlamadın mı?"

"Neyi?"

İhtiyar ilerledi. Yüzünün yarısı, panjurlar arasından süzülen tozlu güneş ışığında beliriyor. Marie bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama sözcükler dudaklarında ölüyor. Yaşlı dostunun suratına bakıyor Cayley'nin kırışık dudakları titriyor. Ellerini büküyor. Gözlerinde kocaman yaş damlaları parlıyor.

"Aman, Tanrım, Cayley, neler olduğunu söyleyecek misin bana?"

62

Direksiyon mahallinde oturan Marie sigarasını tüttürerek, Milwaukee Drive'ın girişini tıkayan zinciri takmaya uğraşan Cayley'i seyrediyor. İhtiyar, evden ayrıldıklarından beri tek kelime etmedi. Marie'ye ancak birkaç kutu mermiyle Crossman dosyasını alacak zaman tanıdıktan sonra kapıyı kilitledi ve yola koyuldular. Marie onun iyi olmadığını biliyor. Tedavi ettirmek için, Salem'deki dispansere götürmeye karar verdi. Sonra Idaho Falls istikametine devam edecek.

Arka kapı açılıyor. Cayley arabaya oturuyor. Surat asıyor. Marie el frenini indiriyor. Pikap yola koyuluyor.

"Benim deli olduğumu sanıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır, Cayley. Martha'nın ölümümden sonra bir türlü kendini toparlayamadığım ve yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyorum."

"Yardıma ihtiyacı olan, New Orleans'taki küçük kız, ben değilim. Hem bunları söyleyen sen misin, Marie? Sen ki, gördüğün hayallerden kaçmak için her akşam sarhoş oluyorsun..."

"Mesele bu değil, Cayley."

"Ya rüyaların?"

"Rüyaları hep görüyorum zaten."

"Saçmalıyorsun, Marie ve bunu kendin de biliyorsun."

Marie gözlerini kaldırıp dikiz aynasında ihtiyarın bakışını yakalamaya çalışıyor. Az önce, şehrin giriş panosunu geçtiler. *Hattiesburg'e hoş geldiniz.* Marie yüzünü buruşturuyor. Serserinin biri, sprey boyayla 'hoş' sözcüğünü silip, üstüne başka bir şey yazmış: *Hattiesburg'e bok geldiniz.*

"Şu çocuklar da amma sinir bozucular."

"Demokrat çocukları, ne olacak?"

Marie hazin bir tebessüm ediyor. Milwaukee Drive'dan uzaklaştıkça, Cayley daha da kötüleşiyor sanki. Sadece mutsuz değil, aynı zamanda güçten de düşüyor. Marie anayola çıkıyor ve alacakaranlıkta gözlerini

kırpıştırıyor. Cuney ile Hall'un kesiştiği köşede, Hanson ikizlerinin kaldırımda yatan bisikletlerini fark etti. Sanki çocuklar onları birkaç saniye önce bırakmışlar gibi, birinin arka tekerleği boşlukta dönmeye devam ediyor. Marie şimdi Salem istikametine ilerliyor. Yol ıssız.

"Daha ne gerekiyor sana, Marie?"

Cayley'nin sesini duyan Marie ürperiyor. Onun sesi bu, ama çok daha yaşlı. Adeta büyük bir hızla ihtiyarlıyor ve yüzü eriyor. Solurken ciğerleri ıslık çalıyor. Yorgun. Arkasına yaslanıp gözlerini yumuyor.

"Neyin var, Cayley? Neler olduğunu söyleyebilir misin, Tanrı aşkına?"

"Hiç, Marie. Bu da hayallerinden biri işte. Beni tımarhaneye götür sen. Ardından, gene terasında uyanıp hiçbir şey yokmuş gibi yapmayı sürdürebilirsin."

Marie dikiz aynasından Cayley'yi süzüyor. Bir kilometrede beş sene yaşlandığı izlenimine kapılıyor. Cayley ölüyor. Hattiesburg'den uzaklaşan her tekerlek turunda, biraz daha ölüyor.

"Pekâlâ, artık yeter!"

Marie arabayı yolun kenarına çekip kolunu uzatarak Cayley'ninkini tutuyor. Gömleğinin yakasını açıyor ve kollarını dirseğe kadar sıvıyor.

"Vay canına..."

Marie, yaşlı adamın kolunda, bileğin hemen üzerindeki kırışıklıkların arasında, hilalli bir dövme görüyor. Renkler solmuş, ama Hezel'in sevgilisinin ön kolunu süsleyenle aynı dövme bu. Marie kayarak bir u dönüşü yapıp arabayı son süratle Hattiesburg yönüne sürüyor. Şehir panolarının önünden tekrar geçerlerken, Cayley'nin dudaklarından uzun bir soluma çıktığını duyuyor. İhtiyar alçak dalgasını geçiyor. Marie, bir gözü dikiz aynasında, Cayley'nin kırışıklıklarının düzelmekte olduğunu saptıyor. Aniden karşısında beliren kamyonetten kaçmak için tüm gücüyle frene basıyor. Pikap kıç atarak yan dönüyor. Öfkeli bir korna bağırtısı. İhtiyar Kirby kolunu camdan çıkararak yumruğunu sallıyor

Marie, MacDougall'ın dükkânının önüne yanaşıyor ve kalp atışlarını sakinleştirmek için başını direksiyona dayıyor. Boğazı kurudu

Bir kadeh cine ihtiyacı var. Kapı çarpıyor. Cayley gelip onun yanına oturdu ve elini Marie'nin bacağına koydu.

"Elini çek oradan, Cayley. Gece beni çırılçıplak görmüşsün zaten, bu kadar yeter herhalde."

İhtiyar gülümsüyor.

"Ben burada iniyorum. Dikkatli ol."

"Cayley?"

"Evet?"

"New Orleans'a varınca ne yapmalıyım? Kız için yani."

"Yapacak bir şey bulursun. Yolda insanlar var. Seni yönlendirecek kişiler."

Sonra Cayley kasketini beyaz saçlarının üstüne yerleştirerek, "İyi, hadi, benim gidip MacDougall'dan elektrikli bir konserve açacağı almam lazım," diyor.

Marie onun uzaklaşışını izliyor. Sonra yeniden yola koyulup şehrin son benzin istasyonunun önünden yavaş yavaş geçiyor. Ayağıyla fren pedalını okşuyor, bir an tereddüt ettikten sonra, gaz pedalına geri dönüp köklüyor. Pikap şahlanırken, egzozdan siyah bir duman çıkıyor. Marie bir sigara yakıyor. Tütün bronşlarını acıtıyor. İşte yine yollarda. Kendini iyi hissediyor.

VI

PUZZLE PALACE

63

Burgh Kassam, kayalık bir burunda oturmuş, Nevada Çölü'nde söken şafağı seyrediyor. Kil, toz ve kızıl falezler. Daha gün doğmadı, ama hava şimdiden otuz derece. Gökte süzülen, leş yiyici sürüler, keskin gözleriyle çalılıkları tarıyor. Çıngıraklı yılanların ve akreplerin güneşin yakıcılığından kaçmak için deliklerine geri dönme saati.

Ender mahallerde, birkaç kaktüs vahası, çölün kahverengi zırhını deliyor: Dikenleri zehirli, lifli kökleri kumda ışıldayan çiy damlacıklarını toplamak için yüzeyin birkaç santimetre altında yılan gibi kıvrılan, kocaman kaktüsler. Daha ileride, Josué'nin kalın dalları yakıcı yelden eğilmiş ağaçları yükseliyor. Orada, yalnızca onların ulaşabildiği derin su kaynakları mevcut. Burgh bu ağaçları seviyor. Hatırladığı kadarıyla, kendisi de hep onlar gibi oldu. Çöle ait bir varlık.

Yirmi sekiz yıl önce, Ganj Deltası'nın ortasında kaybolmuş ufak ve çamurlu bir köyde doğmuştu. Dünyaya gelirken bağırmamıştı. Kerpiç bir evde, akreplere karşı korunaklı, dallardan yapılmış bir beşikte büyümüştü. Her doğumdan sonra babası orada, on bir kız ve erkek kardeşinin yaşadığı o tek odada, annesine tecavüz ederek hâlâ kanlı karnını yeniden dolduruyordu. Burgh'ün hayatta kalan nadir şanslılarından olduğu, bir sürü aç gırtlak. Ne türdeşlerinin sütünü çalmış ne de onlardan fazla hava solumuştu. Sadece, her lokmayı zerresine kadar yutarak ve enfeksiyonların ailesinden birini götürdüğü her defa kendi organizmasını güçlendirerek azla yetinmişti. Aslında Burgh bunu sonradan fark etmişti: Erkek ve kız kardeşleri öldükçe, kendisi, sanki onların özünden besleniyormuş gibi, daha da güçleniyordu. Öyle ki ebeveynleri ondan nefret etmeye, yanlarına sokulduğunda gözlerini

kaçırmaya başlamışlardı. Paryaların paryası olarak, onların kollarının sıcaklığını bir daha asla hissetmemişti. Burgh buna hiç aldırmıyordu. Sevgisiz büyüyen başka birçok çocuk gibi, yaşamının ilk yıllarında çok çekmişti. Tek farkla; o, yerkürenin en fakir bölgelerinden birinde yaşıyordu ve sıra dışı bir zekâsı vardı.

Onda büyüyen karanlığı hisseden ana babası, içten içe, Burgh'ün yaralanmasını ve yaralarının iltihaplanmasını umut eder olmuşlardı. Bir salgın hastalığın onu götürmesi veya Ganj kenarlarındaki bentlerde arkadaşlarıyla koştururken kayıp boğulması için dua etmişlerdi. Ama Burgh Kassam büyüyüp serpilmeye devam etmişti. On dört yaşında yakışıklı bir delikanlıyken ebeveynleri ölünce, zengin bir işadamı elinden tutmuş ve onu, öğretmenlerinin bir dâhi olduğunu çabuk anladıkları seçkin Amerikan okullarına yollamıştı.

Kassam üstün yeteneklilere özel bir enstitüye yerleştirilmiş ve sonra, on altı yaşında, California Institute of Technology'ye dâhil olmuştu. O zamandan beri, doktora koleksiyonu yapa yapa, kendi neslinin en parlak zihinlerinden biri olmuştu. Yavaş yavaş ruhunu kurutan olağanüstü bir zekâya sahipti ve onu tamamen, gözünde büyük düşünürlerin dünyadan el çekmişliğini haklı çıkaran yegâne davaya adamıştı: Gerçeği aramaya.

Ensesini tatlı bir yanmanın kapladığını duyumsayan Kassam, falezlerin üzerinden yükselen güneşe tenini mümkün olduğunca çok açmak için eğiliyor. Günbatımında Coyote'den ayrılıp gezegenin en konuk sevmez çöllerinden birinde, yıldızların altında dümdüz yürüdü. Bu öyle derin bir çöl ki daha güneyde hayır derneklerinin gönüllüleri, Meksikalı göçmenlerin büyük şehirlere ulaşmak için bir şansları olsun diye, içme suyu varilleri dağıtıyorlar. Burgh gönüllülerden nefret ediyor. Bir Chicano'nun hayatının neden çıngıraklı yılan ya da kırmızı karıncalarınkinden daha kıymetli olduğunu asla anlayabilmiş değil. Ona kalsa, çölü yalınayak ve peşlerinde bir sürü katille geçmeleri gerekirdi. Bu fikir Burgh'ü gülümsetiyor. Ayın altında, yaralılar ve yerde sürünenleri vurmaya hazır yüz kadar silahlı gardiyandan kaçmak

için çıngıraklı yılanlar ve akrepler arasında koşturan bitkin ve yarı aç gölgeler... *Green card* ve hayatta kalanlar için bir palasta soğuk bir duş vaat eden medeniyetten önce, son bir keskin nişancı hattı.

Burgh Kassam çölün ortasında geçirdiği geceyi düşünüyor. Güneş alçaldıkça, dört bir yanında, hayatın ıslık çalarak çatlak toprağın altına kaçtığını hissetmişti. Çölün dişleri. Dalgın bir şekilde, parmağını çıngıraklı yılan kardeşlerinin baldır ve bileklerinde açtıkları irinli yaralarda dolaştırıyor. Yüksek otların arasında o lanet yuvayı fark etmemişti. Burgh ayağıyla birinin üzerine bastığı sırada, elli kadar boylu poslu yılan yarıklarından çıkmaktaymış. Acı, ihtiyar çıngıraklı yılanın çenesini kapatmış olduğu topuğunun üstünde patlarken, ilk ısırığı zevkle tatmıştı. Ardından, dördüncü saldırıda, dudaklarından tuhaf bir ıslık yayılmış ve sürüngenler dertop olup çalıların arasında gözden yitmişlerdi.

Ayağa kalkan Kassam, zehrin organizmasını koruyan antikorlara karşı baştan kaybedilmiş bir savaş vereceği damarlarına dağıldığını duyumsuyor. Çocukluğundan kalan bir bağışıklık: Ganj kıyısında oynarken, bir su yılanı tarafından ısırılmış ve bir hafta yaşamla ölüm arasında sayıklamıştı. Sonra, annesi başucunda kefenini dikerken, çocuk gözlerini tekrar açmıştı. Döşeğine uzanmış, vücudunun zehrin geri kalanını sindirmesini beklerken, ölümsüzlük hakkında düşünmüştü. Gelişkin veya bilinçli terimlerle değil, daha ziyade bir çivi gibi beynine saplanmış ve hayatının kalanını yönetecek olan bir kavram halinde.

64

Kassam, yüzünü buruşturtan acının –dünyayla temasını sağlayan yegâne şeyin– tadını çıkararak çölde yoluna devam etmişti. Amerikalı bir psikiyatr onda çocukluğundan beri mustarip olduğu fazlasıyla ender bir tür otizm teşhis edene kadar, Kassam daima kendisinin bir çeşit canavar olduğu hissini taşımıştı. Kırmızı balık sendromu. Ayırt edici özelliği, sürekli bir akvaryumun kalın camları ardında yaşama

ve dünyayı ancak onların aracılığıyla algılama duygusuydu. Ama bu sendromun en berbat tarafı, hastanın, söz konusu akvaryumun aslında bizzat kendisinden başka bir şey olmadığı, camların da kendi derisi, kendi göz ve parmakları olduğu gibi bariz bir his taşımasıydı. Dokunma duyusundan, bedensel hislerden yoksun oluyordu. Ne soğuk, ne sıcak. Etrafını çeviren şeylere dair hiçbir hissi algı yaşamıyordu. Kokular en basit ifadelerinden ibaret kalıyor, besinlerin lezzeti asla değişmiyor, gözleri kapalıyken dokunduğu her nesne yumuşak plastiği andırıyordu. Acıdan başka hiçbir şeyi duyumsamıyordu. Burgh'e sıradan ölümlüler için düşünülemeyecek ıstırap seviyelerine katlanma imkânı tanıyan, pek hafif bir acı.

Çocukluğunda bir koru avuçladığını ve etinin cızırtısını duyup elinden gelen yanık kokusunu içine çekerek tüm gücüyle sıktığını hatırlıyor. Sonra acı gerçekten dayanılmaz bir hal alınca, elini açmaya çalışmış, ama kor derisine yapışmıştı. Bu dersi hiç unutmayan Burgh, bütün tehlikeli nesneleri ve başkalarını korkutan durumları hafızasına kaydetmişti. Çünkü onda eksik olan her şeyden önce buydu: Korkunun madeni tadı ve acıyı ifade eden alarm sinyali. Okuduğunu anlamak için hazır stratejiler geliştiren disleksik bir çocuk gibi, bu engeli sıra dışı bir zekâyla telafi etmişti. Bu sayede, insani ifadelerin büyük repertuarını ezberleyerek türdeşleri arasında fark edilmemeyi başarmıştı: Öfke sırıtışı ve mutluluk tebessümünü, iğrenme ve nefret ifadelerini, aşkı ve korkuyu. Ayna önünde prova yapa yapa, tüm bu duyguları mükemmel taklit etmeyi başarmıştı. Utanç ve merhamet hariç. Özellikle de merhamet. O duygu fazla karmaşık, fazla soyut ve neredeyse fazla güzeldi. O zaman, bu ifadeyi başkalarının gözlerinde yakalamanın yetmediğini anlamış ve kendini o duyguyu, yavru kuşlar, gözü açılmamış kedi yavruları, yeni doğmuş köpek enikleri gibi savunmasız canlıları öldürerek hissetmeye zorlamıştı. Birazcık üzüntü ve pişmanlık duymaya çalışmak için, onları mümkün olduğunca yavaş boğuyordu. Ama bu da yeterli olmamıştı.

İlk insanını on üç yaşında öldürmüştü. Kardeş gibi yakın bir çocukluk arkadaşını. Adı Kyssa'ydı. Toprağa gömülü bir mücevher

kadar güzel ve pis bir parya olan kız, köyün yetişkinlerinden birine söz verilmişti ve oldum olası onun güzelliğinden büyülenen Burgh, kocası kızlığını bozar bozmaz Kyssa'nın o ışığı yitireceğini biliyordu. Alacakaranlıkta onu Ganj kıyısındaki çalılıklara sürüklemişti. Kız ona bir daha asla görüşemeyeceklerini, bundan böyle evlenmek zorunda bulunduğu kişiye ait olduğunu söylemişti. Sessizce ağlamaya başlamıştı. İlk başta, Burgh ellerini boynuna götürdüğünde, kendisini teselli etmeye çalıştığını sanmıştı. Delikanlı boğazını sıkmaya koyulduğunda, Kyssa açlık ve korkudan fazla çırpınamamıştı bile. Gözlerindeki onca korku ve acı... Kassam davranışının dehşetiyle aynı anda o hisleri de duymaya çalışmış, ama Kyssa'nın bakışı çabucak donuklaşmıştı. O zaman cesedini Ganj'ın kahverengi sularına atmış, sonra da anlamadığı bir şeye maruz kalarak bayıra oturup kaşlarını çatmıştı. Bu bir acı başlangıcı gibi dağınık, tuhaf ve zonklayan bir duyguydu. Yoksunluk. Evet, söz konusu olan buydu: İlk yılanı tarafından ısırıldığından beri, ele geçirmeye can attığı ölümsüzlüğün, kendi zıddının derinlemesine incelenmesinden geçtiğine inanıyordu. Yanılmış olduğunu, ama bu sonuca varmanın Kyssa denen küçük budalanın ölümünü haklı gösterdiğini kabul etmesi gerekiyordu. Nehir kız arkadaşının cesedi üzerine kapanırken, ilk gözyaşlarının yanaklarını serinlettiğini hissedince, dudakları kendiliğinden büzülmüştü. Merhamet veya utanç hissedemediği için, gülümsemeyi ve ağlamayı biliyordu.

Birkaç sene sonra, varoluşunu altüst eden ikinci bir deneyim yaşamıştı. İkinci doktorasını koparmış ve büyük Atacama Çölü'nde bir hafta tatile çıkmıştı. Yağmurun yüzyılda bir ya da iki kere yağdığı, dört yüz bin kilometrekare ıssız dağ ve topraklar. Burgh geri dönüşü olmamasını ümit ettiği bu gezi için yanına asgari donanım almıştı. Şili'nin en kuzeyindeki Arica'ya indikten sonra, üç bin beş yüz metre yüksekliğindeki Atacama Platosu'na ulaşmıştı. Oradan dümdüz yürüyerek son su kaynaklarından da uzaklaştıkça, kendini kesin bir ölüme mahkûm etmişti. Bir hafta boyunca, yanında bulunan az miktardaki su ve erzakla hayatta kalmıştı. Ardından, organizması özünden boşaldıkça, günde sadece birkaç metre ilerlemiş ve zamanının

büyük bölümünü kayalıkların arasına çöreklenerek geceyi beklemekle geçirmişti. Karşılaşma, bu bitkinlik ve kendinden geçmişlik halinde vuku bulmuştu. O ıssız topraklarda bir adam zuhur etmişti, kambur, ama emin adımlarla ona doğru yürüyen, kısa boylu bir adam. Gezginin üzerine eğilip gülümser gibi olmuştu. Burgh, Yaratık elini alnına koyduğunda yüreğini saran soğuğu hatırlıyordu. Hayatında ilk kez gerçekten bir şey hissediyordu. Ve zihni şiddetli titreşimler, fırtınalar, depremler ve toplu mezar görüntüleriyle dolarken, hem yakıcı hem de buz gibi, dolu ve boş, güzel ve tüyler ürpertici olan bu şey, karanlık bir okyanus gibi ruhuna dolmuştu. Milyarlarca karnın dışarı attığı milyarlarca olgunlaşmamış organizmanın çığlıkları. Yalayıp yutan toprağı gübreleyen milyarlarca ceset.

Yaratık ellerini dayayarak karanlığının ve gücünün bir kısmını ona transfer ettikçe kuvvetinin yavaş yavaş geri geldiğini hisseden Burgh, üzerine eğilenin sadece Ölüm olmadığını, yalnızca hiçlik ya da boşluk, yıkım, kaos veya yok oluş olmadığını anlamıştı. Hayır. Atacama'nın yüksek platolarında ölürken onu ziyarete gelen kösnül ifade, dengeydi, yüce düzenleme, kâinatın gecesi, Dünyaların Yok Edicisi.

Uyandığında, Yaratık ortadan kaybolmuştu. Ve akciğerleri şafak havasını içine çekerken, Burgh kendini güneşten daha yakıcı ve onun aydınlattıklarından daha engin hissetmişti. Can çekişerek geçirdiği geceden sonra, yıldızın gökyüzünde yükselişini yöneten gücün bir parçası, ona dünyayı aydınlatmayı buyuran yasanın bir bölümü haline gelmişti. Yeniden uygarlığa doğru indikçe, zihni, Ganj kıyısında Kyssa'nınkini söndürdüğü gibi pek yakında kesin olarak ışığını söndüreceği bu pis, karınca gibi kaynaşan insanlığın bütün düşünceleriyle dolmuştu.

65

Burgh Kassam matarasından bir yudum su içiyor ve elini kupkuru alnında gezdiriyor. Ayağa kalkıp kanyonun gölgesinde tepe çizgisini izleyerek yola koyuluyor. Puzzle Palace'a, yani vakfın çöl altına kurul-

muş gizli üssüne varmak için kat edecek on kilometresi kaldı. Birinci güvenlik sahasını koruyan elektrikten çite kadar dört kilometre, sonra da keskin nişancıların mevzilendiği sığınaklar hattına kadar bir o kadar daha. Son olarak, tesisin asıl girişi: Yüzlerce tonluk, su sızdırmaz, dev gibi bir kapıya giden, faleze oyulmuş bir tünel. Puzzle Palace buydu işte: Hava Kuvvetleri'ne ait, silo ve korunaklı odaları yüzeyin altındaki sekiz kata dağılmış, eski bir füze üssü. Pek güçlü Amerikan yönetiminin ultramodern bir laboratuvara dönüştürdüğü, nükleer saldırıya dayanıklı tesisler. Ordu en yüksek gizlilik çerçevesinde gelecek asırların silahlarını burada araştırıp geliştiriyordu: Işınları uzun menzilli lazer toplarını, deprem ve tsunami tetikleyicileri, ses silahlarını, sentetik virüsler ve başka kimyasal bombaları. Ama Puzzle Palace bundan ibaret değildi ve ordu mensubu bu gerizekâlılarının oradaki varlığı Kassam'ı fazlasıyla rahatsız etse de, meraklıların işlerine burunlarını sokmalarına engel olmak gibi avantaj sağlıyordu. O yüzden Burgh, bu beylere, Yakın veya Orta Doğu'daki operasyon tiyatrolarında test ederek eğlendikleri birkaç cerrahi ya da kitlesel yıkım oyuncağı vermekte fayda olduğunu kavramıştı. Üstelik ordu yalnızca tesisin güvenliğini sağlamak üzere oradaydı ve son dört kat sadece vakfa aitti. Burgh'ün her yıl cebe indirdiği yüksek meblağları o ödüyordu. Dahası, sadece mühendislerin maaşı ve kullanılan *high-tech* malzemenin bedeli değil, enerjinin maliyeti de vakıf tarafından karşılanıyordu. Gereken inanılmaz miktarda enerji için çölün göbeğine santral kurulması gerekmiş ve vakıf masrafı gözünü kırpmadan üstlenmişti. Bunun karşılığında, gelecek dört yüzyıl boyunca, Burgh'ün gerçekleştireceği tüm buluşların getirisinin yüzde seksenini alacaktı. Burgh bunu nazlanmadan kabul etmişti çümkü hesapları doğru çıkarsa, insanlık asla o kadar uzun süre var olamayacaktı. Ama bundan vakfın bile haberi yoktu.

Burgh vakıf görevlilerinin kendisini işe almaya geldikleri günü hatırlıyor. Los Angeles'teki bir Starbucks'ın terasında kahvesini yudumlarken, önünde bir limuzin fren yapmıştı. Şoför, arabadan inerek onun masasına yönelen, siyah gözlük ve takım elbiseli bir adama

kapıyı açmıştı. Adamın adı Ash'ti. En azından, Burgh'e buz gibi elini uzatırken söylediği isim buydu.

"Ash'in soyadı?"

"Ash sadece."

Yabancı karşısında otururken, Burgh aynalı gözlük camları ardından bakışını seçmeye çalışmıştı.

"Ne istiyorsunuz, Bay Sadece?"

"Kolları sınır ve yasalara aldırmayan çok nüfuzlu bir grubun çıkarlarını temsil ediyorum."

"Devlete ait bir kurum mu?"

"Hayır. Özel."

"Hangisi?"

"Vakıf. Bir tür yatırımcılar kulübü. Milyarderler ve gezegenin en büyük tıp ve eczacılık konsorsiyumlarının başındaki yöneticiler söz konusu. Ve politikacılar. Şimdilik, işin içinde çok büyük para döndüğünü ve bu paranın bir kısmının kolayca sizin cebinize de girebileceğini bilmeniz yeterli."

"Ruhumun bedeli?"

Ash'in dudakları bir çeşit tebessümle aralanarak bembeyaz dişlerini ortaya sermişti.

"Ne kadar?"

"Yale araştırmacı olarak çalışmam için yılda yüz elli bin dolar teklif ediyor. Stanford'sa yüz altmış bin, artı sosyal güvence ve şirket arabası öneriyor."

"Nasıl bir araba?"

Burgh, Ash gelmeden önce karıştırmakta olduğu dergiyi işaret ediyor.

"Cadillac ve Coupé Chrysler arasında tereddüt ediyorum."

"Pek *middle-class,* Bay Kassam. Başka?"

"Bu sabah da Caltech teklif getirdi. İki yüz bin dolar, artı avantajlar."

"Biz de o kadar önerecektik."

"Kaç yani?"

"İki yüz bin dolar."

"Biraz daha iyi olması gerekir."

"Ayda."

"Efendim?"

"Artı istediğiniz şehirde bir lojman, tercih ettiğiniz model ve renkte bir araba ve canınızın çektiği denizin kıyısında bir villa."

"Bu bedel için kimi öldürmem gerekecek?"

"Çok kişiyi. Bu bir sorun teşkil eder mi?"

"Aslında etmez."

Ash ayağa kalkıp masaya kalın bir zarf bırakmıştı. İlişikte vakfın adını taşıyan bir kartvizit vardı, logosunda kum saati tutan bir ihtiyar bulunuyordu. Uzaklaşmadan önce eklemişti:

"Teklifimizi iyice düşünün. Gece yarısına kadar vaktiniz var. Bilmeniz gereken her şey o zarfta mevcut. Bir de sözleşme önerisi koydum. Her şey tartışılabilir elbette. Herhangi bir saatte, kartın üzerindeki telefonu aramanız yeterli. Bir şoför sizi almaya gelir ve bürolarımıza götürür. İyi günler dilerim, Bay Kassam."

Burgh, Sunset Boulevard'm trafiğinde gözden kaybolan limuzinin arka koltuğuna yerleşen Ash'i seyretmişti. Akşamın bir bölümünü düşünür gibi yapmakla geçirmişti. Sonra, gece yarısından hemen önce, vakfın numarasını tuşlamıştı.

66

Burgh Kassam ayaklarının altındaki kumun gıcırdayışını dinliyor. Bu zayıf gürültü ve falezin dolambaçlarında esen rüzgârdan başka, çölde ölüm sessizliği hüküm sürüyor. Puzzle Palace tesislerini koruyan elektrikten çitin önünde duruyor. Yirmi metre arayla dikilmiş direkler arasında kavrulmuş toprak ve ölü hayvanlardan başka bir şey yok. Kemirgen iskeletleri, akrep ve kocaman, kurumuş tarantula

kabukları, direklerdeki, hassasiyetleri vakıf mühendislerince rüzgâr ve karıncalardan başka hiçbir şey geçmeyecek şekilde ayarlanmış hareket algılayıcılara bağlı çok yüksek gerilim huzmeleri tarafından kömürleştirilmiş kır kurdu leşleri.

Burgh kemerinde taşıdığı, elektrik hattını etkisizleştirici aparatı çalıştırıyor. Aşmaya hazırlandığı boşluğu koruyan algılayıcılar yanıp sönerek devre dışı kalıyorlar. Kassam gözünü kapatıp ilerliyor. Basit bir kısa devre olsa, hava cızırdamaya başlar ve beton ağızlardan ölümcül ışınlar fışkırır. Burgh bu ölümle oynama hissine bayılıyor. Kum yine ayaklarının altında. Otomatik algılayıcılar onun peşi sıra yeniden devreye girerken, hava da tekrar titreşmeye koyuluyor.

Uzakta, üssü barındıran falezin aşıboyası rengi hatlarını ayırt ediyor. Kendini matarasından bir yudum daha içmeye zorluyor. Ash'e telefon açtığı gece vakıf limuzinin onu almaya gelmesinin üç dakika bile sürmediğini hatırlıyor. Yumuşacık arka koltuğa gömüldüğü sırada, şoför mini barı ve içinde gri bir takım elbiseyle bir çift siyah mokasen bulunan kılıfı göstermişti ona. Beyazlamış blucini ve yıpranmış ayakkabılarına bakan Burgh, renkli camın ardında kıyafetini değiştirmişti. Sonra kendine bir viski doldurup uzaklaşan Los Angeles ışıklarını seyrederek yudumlamıştı. Birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı.

Uyandığında limuzin, iki yanında çamlar bulunan bir yolda, son sürat ilerliyordu. Sanki orman söken şafağın kızıllığında yanıyordu. Burgh tam ağzını açacakken, üzerinde "Crater Lake/Great Sandy Desert: 50 miles" yazan levhayı fark etmişti. Nereye gittiklerini sormuştu. Şoför, "Black Rock, Oregon," diye cevap vermişti.

"Vakıf merkezine mi?"

"Merkezlerden birine."

Üç saatten fazla bir süre daha çamların arasında ilerledikten sonra, limuzin Harrisburg'ten hemen önce özel bir yola sapmıştı. Yol birkaç kilometre uzakta rengi ormana karışan bir duvarda son bulmuştu. Şoför, onların yaklaşmasıyla otomatik olarak açılan zırhlı kapıyı aşarken fazla hız kesmemişti. Duvarın ötesinde, manzara değişmişti. Uçsuz bucaksız çim sahalar, çiçek havuzları, elektrikli arabalar kullanan

silahlı korumalar ve sedir ağaçlarından oluşan bir perdeyle çevrili, bol sütunlu, çok büyük bir konut. Burgh'ün gözünden, askerî filelerle kamufle edilmiş, kocaman parabolik antenler de kaçmamıştı. Sürücü soracağı soruyu tahmin etmişti.

"Uydulara karşı, karıştırıcı tertibat. Böylece, NASA'nın oyuncakları vakfın üzerinden her geçişlerinde, koca bir yeşil lekeden başka bir şey görmüyorlar."

"Vakıf Amerikan devletinin bir uzantısı mı?"

"Aslında tersi söz konusu."

Limuzin basamaklı sekinin önüne park etmişti. Çok sayıda eklentiler bir yana, ana bina bin metrekare ve dört kata yayılıyordu. Burgh'ün iki silahlı koruma rehberliğinde kat ettiği odalar ve lüks salonlardan oluşan bir labirent. Bitmek tükenmek bilmez bir koridorun sonunda, İskandinav mobilyalarıyla döşeli, duvarları kitaplarla kaplı, geniş bir büroya girmişti. Camlı bir kapı, yapının diğer tarafını süsleyen bahçelere açılıyordu. Odanın ortasındaki maun masanın etrafında, vakfın kurmay heyeti oturuyordu. Burgh de Ash'i başıyla selamlayarak masaya oturmuştu. Başköşeyi onurlandıran, zengin giyimli bir ihtiyar, Howard Cabbott söz almıştı.

"Manhattan Projesi'nden söz edildiğini duydunuz mu, Bay Kassam?"

"Amerika'nın ilk nükleer denemelerinden mi? Evet, herkes gibi."

"Tarihin ilk atom bombası 16 Temmuz 1945'te, New Mexico Çölü'nde patladı. Son döküntüler yere düştüğünde Proje Müdürü Oppenheimer'ın ne söylediğini biliyor musunuz?"

"'Şu an Şiva'yım ben, dünyaların yok edicisi,' demiş."

"Asistanı, Profesör Brainbridge de ona: 'Şu andan itibaren, hepimiz orospu çocuğuyuz,' diye karşılık verdi."

"Tüm bunlar nereye varmak için?"

"Radyoaktif bulut dağılıp yer soğumaya başladığında, bilim insanları toprağın bağrında bir yarığın açıldığını tespit ettiler. İyice alt tabakalara inen bir uçurum. Orada, içinde çok eski bir mumya bulunan bir çeşit tapınak mağara keşfettiler. Manhattan Projesi'nin bilim

insanları incelemek üzere mumyayı Los Alamos'taki laboratuvarlarına transfer ettiler. İlk bakışta, tarih öncesinden kalmışa benziyordu, ama o zamanlar daha karbon 14'le tarih belirleme teknikleri gelişmemiş olduğundan, bu tahmin daha kesin bir hal alamadı. Mumya, basıncı ayarlı bir cam hücre içinde, bir müzenin kasa dairesine kilitlendi. Yirmi yıl sonra, uzmanlarımız bir dizi yeni analize giriştiler. Aynı akşam, mumya zırhlı bir araçla müzesinden ayrılıyordu."

"Ne bulmuştunuz?"

"İlk sonuçlara göre, söz konusu mumya nihayet yaşlılıktan ölmeye karar verdiğinde, dört yüz yaşından biraz daha büyükmüş. Kesin konuşmak gerekirse, dört yüz altmış."

O ana kadar hafif dalgın olan Burgh Kassam, beyninin bir köşesinde bir elektrik boşalması hissetmişti. Yaşlı adam konuşmaya devam etmeden önce, bir konuya açıklık getirme gereği duymuştu:

"Size ifşa ettiğim bu bilgi gizlidir, ama derecelendirilmemiştir. Bu, hâlâ ayağa kalkıp sorunsuz bir şekilde odayı terk edebileceğiniz manasına gelir. Size Los Angeles'a kadar eşlik ederiz ve görüşmemiz burada kalır. Herhangi birine vakıftan ya da çalışmalarımızdan söz etmek gibi bir ihtiyatsızlık gösterirseniz, durum değişir elbette. Ama bundan sonra konuşulacakları duyduğunuz andan itibaren, kafanıza bir kurşun sıkmadan sizi bırakma riskini göze alamayız. Düşünmek için zamana ihtiyacınız var mı?"

Burgh başını iki yana sallamış ve Cabbott konuşmasına devam etmişti.

"Mumya emin bir yere konduktan sonra, Manhattan Projesi'nden hayatta kalanları ve bu keşifle ilgili tüm belgeleri ortadan kaldırmakla başladık işe. Ardından, Jornado del Muerto Çölündeki yarığı doldurduk ve sonra Vakfın on beş yıldır DNA'sının incelendiği bir üssüne transfer ettik."

"Sorun ne peki?"

"Sorun şu ki, Bay Kassam, mumyanın DNA'sı gerçekten insanın alışıldık özelliklerine sahip olmasının yanı sıra, bizim anlamadığımız başka niteliklere de sahip."

"Genetik sapmalar mı yani?"

"Daha başka bir hikâye. Tercüme etmeyi başaramadığımız sekanslar. Sanki bu tarih öncesine ait DNA, insan genomundaki klasik evrime ek olarak, başka bir evrimden ileri gelen başka bilgiler de içeriyor."

"Bunun üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

"Bunun ve başka bir şeyin."

"Neymiş o?"

"Protein bilgisayarları, bu anormal sekansların şifresini çözmek için, on yıldır günde yirmi dört saat çalışıyor. İnsan genlerinin neredeyse tamamını ve bizim beynimizin henüz kullanmadığı bazı bölgeleri harekete geçirmekte etkisi var gibi görünen başka bilinmeyen genler bulduk. Hâlâ yalıtmayı beceremediğimiz bir sekans, yaşlanma enzimlerinin yol açtığı hasarları onarmaya muktedir yabancı proteinlerin üretimini kumanda ediyor gibi görünüyor. İşte biz o geni arıyoruz. Mesele şu ki, protein bilgisayarlarını anormal DNA sekanslarını kendi kendilerine anlamaya nasıl programlayacağımızı bilmiyoruz."

"Ben bu noktada devreye giriyorum herhalde, öyle değil mi?"

"İlk aşamada, bu organizmanın üretmeye muktedir olduğu zihinsel yetenekleri hızlandırıcı enzimleri sentezlemeyi başarmak istiyoruz. Büyük ölçekte ürettiğimiz takdirde, bu ilaçların askerî alandaki yansımalarını tahmin etmeyi size bırakıyorum."

"Amerikan ordusuna mahsus bir sözleşme olur herhalde."

"Milyarlarca dolar, Bay Kassam."

"Başka?"

"Ardından, o mumyanın olağanüstü uzun ömürlülüğünün sırrını delmemize yardım etmenizi istiyoruz."

"Ne yapmak için?"

İhtiyarın gözleri parlamaya başlamıştı.

"Eğer ömrü uzatmaya muktedir, tarih öncesine ait bir molekül varsa, onu sentezleyen laboratuvarlarımızın neler yapabileceğini düşünsenize bir."

"Ölümsüzlük?"

"Sadece bedelini ödeyebilecekler için."

"Kobaylara ihtiyacım olacak. İnsan kobaylardan söz ediyorum."

Cabbott bir duman bulutu üflemişti.

"O sorun değil."

67

Burgh tünelin serinliğinde ilerliyor. Uzakta, devasa zırhlı kapı açılmakta. Mükemmel yağlanmış zıvanalarında, elektrikli motordan daha çok gürültü çıkarmadan dönen bu tonlarca çelik onu hep büyülerdi. Ara bölmeyi aşıyor. Son bır hava cereyanından sonra, kapı arkasından kapanıyor ve nöbeti klimalar devralıyor. Burgh yeraltındaki katlara inen asansörlerden birine biniyor. Kabin, kopmuş gibi, derinliklere doğru hızlanıyor. Burgh anımsıyor.

O akşam vakıfta, yaşlı Cabbott'a evet demişti. Projenin gerektirdiği her şeyi kabul etmiş ve ertesi günden itibaren işe koyulmuştu. Mumyayla ilk temasını, onun buz ve zamandan harap olmuş, koruyucu camların ardında gülümser gibi duran yüzünü hatırlıyordu. Ellerini basıncı ayarlı hücrenin çeperine dayayıp bakışını kendisine dikilmiş ölü gözlere daldırmıştı. Amaçlarına ulaşırsa, vakfa, insanlığın pek hevesli göründüğü, ama aslında tarih öncesinden dünyaya çullanan bir virüs ordusu gibi ölüm fermanını imzalayacağı muhakkak olan uzun ömürlülüğü sunacaktı. Ölüm faktörünün yok oluşu, dinler ve toplumların büyük kaosu. Öte yandan ölümsüzlük, geri dönüşü olmayan ve çok daha aldatıcı bir sonu işaret ediyordu: Türün evrimini. Ölüm olmayınca, ne genetik miras ne de bilgi aktarımı kalırdı geriye.

Türü sürdürebilmek için insanı üremeye iten şu aptalca hayatta kalma içgüdüsü de yok olurdu.

Aslında, yeryüzünde yalnızca iki tür canlı varlık vardı: Cinsel organı olan ve olmayan organizmalar. Aralarında insanların da bulunduğu birinciler gayet yüksek performans arz ediyorlardı, ama kırılgan ve ölümlüydüler. Sürekli evrim gösteriyorlardı ve bu evrimin bedeli yaşamın aktarımı, dolayısıyla ölümdü. Yosun kadar basit olan ötekilerse ölümsüzdüler, ama yaralanmaz değildiler ve bu, ilk don olayı ya da ufak bir iklim değişikliğinin onları öldürebileceği anlamına geliyordu. Her büyük afette böyle olmuştu: Yeni yaşam koşullarına uyum sağlayabilen cinsel organ sahibi organizmalar bu yeteneği çocuklarına aktarmışlardı. Diğerleri, ölmeyen ve dolayısıyla evrimleşmeyenler, yeryüzünden kayıtsız şartsız yok olmuşlardı.

Asansör Puzzle Palace'ın yer altı katlarını hızla inerken Burgh gülümsedi. Dünyaların Yok Edicisinin ona verdiği görev buydu işte: İnsanları yosuna çevirmek. Sorun şuydu ki, bunu başarmak için, sadece tek bir insan nesli ölçeğinde aktarılabilir ve geri dönülemez bir mutasyon yaratmak gerekiyordu. Oysa bu koşulları yerine getirmenin tek bir yolu vardı: Ölümden kurtuluşun anahtarını elinde tutan mumyanın bu DNA parçasını barındıran genetik bir virüs. Cinsel organı olan varlıkların savunma sistemlerini ve olmayanların ölümcül sadeliğini haiz bir mutant virüs. Burgh Kassam, Puzzle Palace'ın en alt katında, vakfın dikkatinden uzakta, bu alanda çalışıyordu. Kişisel laboratuvarına ondan başka hiç kimsenin girme izni yoktu. Ve böylesi daha iyiydi, çünkü kadiri mutlak vakıf sevgili dâhilerinin en zenginlere satmayı planladıkları ömür uzunluğunu geri dönülmez kılmaya niyetlendiğini öğrenecek olsa, kendi ömrünün pek uzun olacağını sanmıyordu.

Bir sinyal sesi. Kabin yapay ışık içinde yüzen bir salona açılıyor. Dipte, dekontaminasyon bölmesinin arkasında, beyazlı adamlar bir yalıtım hücresi etrafında uğraşıyorlar. Burgh sızdırmaz tulumunu giyip onlara katılıyor. Hücrenin plastik çeperleri ardında, kayışlarla koltuğa bağlı bir kadın uyuklar gibi oturuyor. Saydam hortumlar damarlarına bir sürü küçük şişenin içindekileri damıtıyor. En büyüğünün üzerinde

"Protokol 13" yazıyor: Mumyanın DNA'sından yola çıkarak sentezlemeyi başardığı hücresel gençleşmede iş gören enzim kabarcıklarının kod ismi. Kobayın kollarına bağlı diğer torbalar fosforlu denebilecek mavilikte bir sıvıyla dolu. Süreci denetlemeye yönelik kimyasal sabitleyiciler. Protokol 13'le yaşanan sorun da bu zaten: Başlangıçta reaksiyon sabit olurken, sonra zıvanadan çıkıyor.

Burgh kadının yaşamsal parametrelerini gösteren konsollara bakıyor. Vakıf görevlilerinin, çölde susuzluktan yarı ölü halde bulunmuş diğer kaçaklarla beraber kobay olarak getirdikleri, Meksikalı bir kadın.

Kassam asistanlarından birine dönerek şırınga işleminin ne zamandır devam ettiğini soruyor. Yardımcısı koruyucu maskenin boğduğu sesiyle cevap veriyor: "Dört saat." Burgh parmaklarını klavyesinde gezdiriyor. Oraya gelişinde çekilen fotoğrafa bakılırsa, kadının kırk yaşlarında olması lazım. Burgh gözlerini muhafaza camına çeviriyor. Kadın şimdi en fazla otuz gösteriyor. Burgh'ün tebessümü maskesinin altında donakalıyor.

"Ha siktir..."

"Ne var?"

"Hızlanıyor."

Bu sefer de asistan klavyesini tuşluyor.

"Olumsuz, efendim. Parametreler sabit."

Cümlesini yeni bitirdiği sırada, kontrol panolarındaki birçok uyarı lambası yanıp sönmeye başlıyor.

"Sabit, ha?"

Maskeli adamların gözleri önünde, kobayın ağzından kan geliyor. Kadın son hızla yaşlanmakta. Nefes almakta zorlanıyor, çırpınıyor. Burgh kronometresine göz atıyor. Bir şey tetiklendi. O lanet koltuğa bağladığı onlarca Meksikalıya rağmen bir türlü kontrol altına almayı beceremediği bir şey. Kadının yüzü şekilsizleşiyor, bedeni de keza. Koca koca tümörler şişiyor, büyüyor ve yok oluyorlar. Sanki epiderminin altında dev parazitler sürünüyor. Asistan soruyor:

"Kimyasal sabitleyiciler sentezleniyor. Dozu artırayım mı?"

"Santilitresi bir milyon dolarlık şeyin mi? Oldu olacak, şişeyi doğrudan kenefe atın bari."

Kadının yüzü Burgh'ün gözü önünde süratle soluyor, epidermindeki kırışıklıklar geçen her saniye daha da derinleşiyor. Aynı zamanda, derisi de eriyor adeta. Burgh gevşeyen etlere, beyazlayan saçlara, pençe gibi uzayan tırnaklara bakıyor. Yaşlı kadının gözleri donuklaşıyor. Kadıncağız mikrodalga fırında unutulmuş bir et parçası gibi kuruyor. İşitilmeyen sözcüklerle inliyor. Gücü onu terk ediyor. Ardından, son bir kez kasılıp tüm ağırlığıyla koltuğa yığılıyor.

Burgh içini çekiyor. Protokol 13'le hep aynı şey oluyor: İlk başta gençleştiriyor, ama sonra kötü bir yüz gerdirme ameliyatı sonrasındaki gibi sarkıtıyor. Kassam maskesini çıkarıp eldivenlerini bu iş için öngörülmüş çöp kutusuna atıyor. Koruyucu camın ardından gözlerini ona diken mumyalaşmış kadavraya son bir kez bakarak yüzünü buruşturuyor:

"Şu şeyi de çöle atıverin."

68

Üssün en alt katında, Burgh Kassam kişisel laboratuvarının girişini kapatan zırhlı kapının önündeki tartı platformuna çıkıyor. Duvarlara gömülü kameralar onu inceden inceye tararken aygıt mırıldanıyor. Tanıma işlemi tamamlanınca, hoparlörlerden, Burgh'ün Cassandre adını taktığı bilgisayarın sentetik sesi duyuluyor:

"İyi günler, Bay Kassam. Son tartılışınızdan bu yana dört yüz gram kaybetmişsiniz. Şeker oranınız çok düşük. Saat on birden önce glüsid eksikliği baş gösterecek. Diğer parametreler sabit. Son neticeler bekleniyor."

"Bu defa bana iyi haberler vermeye çalış."

Kapı ardından kapandığında, Burgh'ün yüzünü bir hava esintisi sarıyor. Neonlar yandıkça, dört yüz metrekareyi kaplayan karanlık bir

çırpıda geriliyor. Gizli yuvası. Rahibelerin güçlerine karşılık vermek için sentetik cephanesini burada geliştirmeyi başardı.

Başlangıçta, mumyadan elde etmeyi başardığı ilk maddeler, esas olarak anlayış ve mantığı iyileştiren zihinsel hızlandırıcılar ya da güç ve dayanıklılığı kat kat artıran süper doping ilaçlarıydı. Oyuncaklar. Buna karşılık, iki ve üçüncü nesil maddeler ve özellikle Protokol 7 ve sonrakilerle, en nihayet rahibelerin doğaüstü kapasitelerini kumanda eden beyin bölgelerine ulaştı. Üstün idrak hızlandırıcıları.

Burgh her protokolden bir örnek ihtiva eden zırhlı kasayı açmak üzereyken, hoparlörlerden yine Cassandre'ın sesi geliyor.

"Tam sonuçlara ulaşıldı. Yedi beyin tümörü tespit edildi. Sağ akciğerin alt lobunda da dört tane oluşmakta. Uygun protokollerin zerk edilmesi gerekiyor. Dün taranan alın ve şakak tümörleri gerileme halinde. Karaciğer kanseriniz geçti. Yeni tümörleri etkisizleştirmek üzere şırınga işlemini gerçekleştirmek için altı saatiniz kaldı."

Kassam yüzünü buruşturuyor: Protokollerdeki sorun, organizmanın potansiyelini kat kat artırırken, aynı zamanda tümörlere de yol açmalarında. Tümörleri tetikleyip hızlandırıyorlar. Kan çıbanı gibi şişen ve patlayan tümör salkımları.

"Cassandre?"

"Evet?"

"Beyin tümörlerinin akciğerdeki kanserin metastazları olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle, efendim. Akciğerdeki lezyonlar henüz kanser aşamasına varmadı."

Kassam kendine siyah hücre katili bir direnç güçlendirici hazırlayıp toplardamarına zerk ediyor. Sıvının damarlarını yaktığını duyumsayarak yüzünü ekşitiyor. Tümörleri yok oldukça, sabahtan beri şakaklarını burgu gibi delen iğrenç migren de hafifliyor. Odanın her iki yanına sıralanmış laboratuvar masaları arasından ilerliyor. Her masada, elektrik telleriyle delinmiş bir tür büyük plastik sürahi duruyor. Burgh birine dokununca, çeperi parmakları arasında şekilsizleşiyor.

Hem yumuşak hem de inanılmaz derecede dirençli bir hücresel çeper söz konusu. Burgh, oldum olası, doğanın yarattığı bu yağlı maddeden büyülenmiştir. Büyük okyanus çukurlarının en diplerinde, basıncın batiskafların kabuğunu kâğıt gibi yırtacak kadar kuvvetli olduğu yerde, sadece tek hücreli organizmalar, zarlarının olağanüstü direnci sayesinde canlı kalabiliyor.

Burgh parmaklarının tazyikini gevşetip sürahinin ağır ağır ilk şeklini alışını seyrediyor. Bilim adamı, sürahide, içinde polimeraz enzimlerin yüzdüğü intraselüler bir sıvı üretmeyi başardı. Manhattan Projesi mumyasının DNA'sını bu eriyiğin kalbine şırınga etti. Ardından, sahte hücrenin faaliyete geçmesi ve proteinlerin genetik sekansları okumaya başlaması için, elektrotlar yardımıyla bir manyetik alan yaratmak yeterli oldu. Canlı organizmadaki gibi, her sürahi sadece kendine özgü sekansı okuyan proteinler içeriyor. DNA iplikleriyle hücresel üretim zinciri arasında gidip gelen milyonlarca yiğit kız.

Bir gün, Caltech'in tanıtım toplantıları çerçevesinde verilen bir konferans sırasında, Burgh bir grup çocuğa DNA okuma mekanizmasını açıklamaya çalışmıştı. Kassam çocuklardan nefret ederdi. Onları sersem, sakar ve nispeten kötü niyetli buluyordu. Ama onlara karmaşık hikâyeler anlatmaya ve ilkel beyinlerinin dinledikleri karmakarışık lakırdıları aniden anlayıp da gözlerinin aydınlandığı anı yakalamaya bayılıyordu. Belki de zekâ sadece buydu neticede: Anlama değil, anlamış olduğunu sezme meselesi.

O gün, kelebek gözlüklü bir sümüklü:

"Sahi, efendim, hücreler nasıl çalışıyor?" diye sormuştu Burgh'e.

Sorunun saçmalığından ne diyeceğini şaşıran Burgh'ün aklına, Einstein'ın bir çocuk dergisinden gelen ve atomik reaksiyonu genç okuyucularının kavramı zorluk çekmeden anlayacakları şekilde açıklamasını isteyen gazeteciye verdiği cevap gelmişti. Einstein bir an düşündükten sonra gazeteciden, gözünün önüne zemini yüzlerce fare kapanıyla döşeli, otuz metrekarelik bir salon getirmesini istemişti. Ardından, birinin odaya bir golf topu atıp kapıyı örttüğünü hayal etmesini söylemişti. O anda üstat, kafasında golf topunun düşmesiyle kapanan

ilk tuzağın onu bir başkasına fırlattığını ve bunun böyle zincirleme devam ettiğini canlandıran gazetecinin gözlerinde bir ışık başlangıcı yakalamıştı kuşkusuz. O zaman, eklemişti:

"Şimdi de söz konusu salonun bir milyon kilometrekare olduğunu ve kapanan her kapanın müthiş bir yıkıcı enerji açığa çıkardığını hayal edin. Nükleer reaksiyon budur işte."

Burgh tam o anda, zincirleme bir reaksiyona yol açmanın bir sorun teşkil etmediğini, asıl meselenin onu denetlemek ve dolayısıyla durdurabilmekte yattığını anladıkça, sersemin gözlerindeki ışığın büyümeye başladığından emindi. Burgh, cevabı beklerken burnunu çeken küçük, gözlüklü sümüklüye baktığında bunu düşünmüştü. Tahtaya bir çember çizip içine de ekran karşısındaki koltukta oturan bir adam yerleştirmişti. Sonra çocuklara doğru dönerek şöyle demişti:

"İşte hücrenin içi. Hücre bir fabrikadır. Bu fabrikada çalışan bir adam hayal edin. Yegâne işi, üzerinde bir tek onun anlayabildiği bir mesajın aktığı ekrana bakmaktan ibaret. Adamın adı okuyucu protein, ekrandan geçen bilgilere ise DNA sekansı deniyor. Bu sekanslar, her biri farklı bir bilgi içeren tuğlalar gibi biraz. Üçer üçer okunuyor ve birbirini izleyen üç tuğladan oluşan gruplara kodon adı veriliyor. Art arda birçok kodon da gen denilen şeyi meydana getiriyor. Söz konusu adam, daima aynı sekansları okuyan ve bir kâğıda tercüme eden bir uzman. Sayfa dolduğunda, koltuğundan kalkıp bir sürü merdiven iniyor ve fabrikanın mühendislerinin salonuna gidiyor. DNA sekanslarını çevirdiği kâğıdın adı ulak RNA. Fabrika mühendisleriyse RNA. Onlar sadece ulağı okuyorlar. Okuma bitince, taşıyıcı RNA adı verilen ve fabrikanın eldeki bütün parçaların stoklandığı deposuna bir sinyal gönderiyorlar. Ardından, o parçalar hücrenin ihtiyaç duyduğu nesneyi imal etmeye koyulan üretim zincirine yollanıyor. Sonra birinci beyefendi, başka bir sekansı deşifre etmek ve mühendis RNA'lara vereceği yeni bir ulak RNA kaleme almak üzere koltuğuna geri dönüyor. Böylece, üretim zinciri aralıksız olarak hücre ya da vücudun ihtiyaç duyduğu malzemeleri imal ediyor."

"Araba üretim zinciri gibi mi yani?"

Burgh arkasına dönmüş ve sümüklünün gözlerindeki zekâ kıvılcımını yakalamıştı: Kavram.

69

Burgh tezgâhlarda duran onlarca sürahi-hücreyi kontrol ediyor. Her biri, sürekli milyonlarca görüntü yayınlayan, çalı gibi iç içe geçmiş ekran yumaklarına bağlı. Okuyucu proteini işlemci gibi kullanan bilgisayarlar. Hiçbir şey proteinden daha hızlı ve iyi okuyamaz. Ne en küçük bir hata mesajı, ne de herhangi bir pürüz baş gösteriyor. Bütün mesele, sonucu anlaşılır bir dille yeniden yazmaktan ibaret. Ve bunu Burgh buldu: Vakıf mühendisleri on yıldan fazla bir süredir proteinin okuduğu şeyi anlamak için yırtınırlarken, Kassam'ın aklına fabrikanın adamcağızının hücresel üretim zincirine yolladığı ulak RNA'yla ilgilenmek gelmişti. Tercümenin çevirisi, sır buradaydı işte.

Gerekli bağlantılar kurulduktan sonra, laboratuvarının o zamana kadar vakfınkiler gibi umutsuzca boş duran ekranları birdenbire şekiller ve ışıltılı lekelerle kaplanmıştı. Sonra, Burgh tercüme işlemcilerini yetkinleştirdikçe, o DNA'nın bu evrim derecesine ulaşmadan önce içinde yaşamış olduğu muhtelif yerlere ait ilk görüntülerin belirdiğine şahit olmuştu. Sadece mumyanın değil, aynı zamanda ondan önceki, varlıkları birbirine eklenerek DNA vasıtasıyla geleceğe aktarılmış milyonlarca yaşamın da tarihi söz konusuydu.

Burgh bütün bir hafta laboratuvarına kapanıp ekranlarını gözlemiş ve notlar almıştı. Oradan çıktığında, en nihayet, tarih öncesine ait DNA'nın tanınmayan kısmının, dünyevi DNA'nın ortaya çıkmasından önceye denk gelen bölümün ne içerdiğini anlamıştı: Daha önce de olmuş ve tekrar gerçekleşecek bir şey. Büyük kontaminasyon, insan virüsü. Bunun üzerine, insandan kurtulmanın tek yolunun, içinde evrimleştiği çevreye değil, bizzat insana saldırmak olduğu sonucuna varmıştı. O zaman, genetik virüs üzerinde çalışmaya koyularak onu doğrudan doğruya DNA'ya saldırmak üzere programlanıştı. İmha

protokolü altı aydır hazırdı. Oppenheimer'ın düşüncesini devam ettiren Burgh ona Şiva adını takmıştı: Dünyaların Yok Edicisi. Sonra, sızdırmaz kasalara binlerce suş[14] kapattırıp gezegenin dört bir yanına dağıttırmıştı. Bu uyuyan ajanlar ordusu, o zamandan beri, yayılmayı başlatmak için bir tek onun vereceği sinyali bekliyordu.

Burgh insanlığın yüzde 99,8'inin bu ani mutasyondan sağ çıkmayacağını hesaplamıştı. Yeni DNA'sı insan türünün virüslülük potansiyelini kesin olarak yok edecek uzun ömürlülüğü içeren % 0,2 sağ kalacaktı. Bilgisayarlarının son tahminlerini okuyan Burgh gülümsedi: Yüzde 99,8 ceset, 0,2 yosun. Ama bunu başarabilmek için, fırtına ve yolladığı görevlilerin etkisiz kılmayı başaramadıkları, Protokol Şiva'ya karşı yegâne panzehiri elinde tutan şu iğrençlik timsalini her ne pahasına olursa olsun yok etmek gerekiyordu. Tatlı Holly adına cevap veren, on bir yaşında bir rahibe.

Burgh yeniden işlerine dalmak üzereyken, cep telefonu vızıldamaya başlıyor. Stoxx, Doktor Walls'u durdurmak için Meksika'ya yolladığı görevlilerden biri.

"Sizi dinliyorum, Stoxx."

"Arkeoloğun izi üzerindeyiz. Çok geçmeden yakalarız."

"Affedersiniz, Stoxx, sizi iyi duyamıyorum. Walls'un izi üzerinde olduğunuzu ve onu yakaladığınızı söylediniz, öyle değil mi?"

"Hayır, efendim, şey diyordum..."

"Stoxx?"

"Evet."

"Doug'la konuşmak istiyorum."

Burgh, telefonu öbür görevlinin almasını beklerken, Stoxx'a öldürücü bir titreşim gönderiyor. Bir inilti ve ardından yere düşen bir vücudun sesi geliyor. Ahizede Doug'ın korkulu sesi duyuluyor.

"Efendim?"

"Stoxx nasıl?"

14 Bakteri veya virüslerin alt türleri. (yay. n.)

"Galiba öldü, efendim."

"Siz iyi misiniz bari?"

"Evet."

"Pekâlâ. Görevinizin önemini iyice anlamanız için açık olmaya çalışacağım: O arkeoloğun Mesa'da bulduğu şeyi acilen ele geçirmek zorundasınız. Özellikle de onu Birleşik Devletler'e getirip New Orleans'ta adamlarımın elinden kaçan şu Holly Amber Habscomb'a vermemesi gerekiyor. İhtiyar Cole o lanet olasıca alışveriş merkezinde onun içine transfer olduğundan beri, rahibelerin neredeyse bütün güçlerini o sümüklü kız elinde bulunduruyor. Kendisi henüz bunu bilmiyor, ama son derece güçleniyor. Öldürmemiz gereken o çünkü yaklaşan tehdidi artık bir tek onun DNA'sı durdurabilir. Yani Walls'un Meksika'dan canlı ayrılması söz konusu bile olamaz, beni iyi anladınız mı, Douggy?"

"Kesinlikle, efendim."

VII
HOLLY

70

"Olacak şey değil, bu bir kâbus..."

Özel Ajan Marie Parks pikabının motorunun bir kez daha hıçkırdığını işitiyor. Arkasında, uzun bir korna sesi yankılanıyor. Yol kenarına yanaşıp arabayı titreterek geçen kamyonun şoförüne orta parmağını sallıyor. Gazı pompalıyor. Motor, patırtılar eşliğinde, yakıcı havaya yağlı dumanlar üflüyor. Marie gaz pedalını bırakıp güneşte sararmış tarlalara bakıyor: Göz alabildiğine uzanan hektarlar, uzakta sıcaktan bulanıklaşmış ufuk. Marie haritasını inceliyor. Göz kararıyla, hiçbir yerden binlerce kilometre uzakta kaybolmuş bulunuyor, Mississippi'nin derinliklerinde.

"Mississippi mi? Lanet olsun, Mississippi'de ne halt ediyorum ki ben?"

Klimayı parmaklarını donduracak kadar açan Marie, ensesini baş desteğine yaslıyor. Oysa ilk başta, her şey iyi geçmişti. Boston, New York, Philadelphia, Baltimore, Washington DC ve sonra Güney. 95'in asfalt dili boyunca uzanan bin beş yüz kilometre. Kıyıyı izleyerek Savannah ve Jacksonville'e kadar inmeyi, sonra da sağa, Tallahassee, Mobile ve New Orleans'a giden 10 numaralı yola sapmayı öngörmüştü. Çok dolanmış olacaktı, ama bu, derin güneyden geçen kestirmeden iyiydi.

Richmond'ı daha yeni arkada bırakmıştı ki, Petersburg kavşağından hemen önce, motorda ilk teklemeler baş göstermişti. Tam önünde 95 numaralı karayolu, sağdaysa hiçbir yer istikametine giden 85 uzanıyordu.

Marie orta şeride yerleşmiş ve gaza yüklenmişti. Bir hıçkırık, bir tane daha. Ayağını gazdan çekip yumuşak bir şekilde tekrar basmıştı.

Aynı senaryo bu sefer daha şiddetli tekrarlanmıştı. Sonra, yol ayrımı yaklaştıkça. direksiyonunun sanki lastiklerden biri sönüyormuş gibi sağa çektiğini hissetmişti. Marie yavaşlama bandına geçerken, arkasında bir sürü araba yığılmıştı. Genç kadın direksiyona yapışmış, pikabını doğrultmaya çalışıyordu. Sonra, 85 numaralı karayolunu sağında bırakınca, silindirler ve direksiyon birden normal çalışmaya koyulmuştu. Aslında bu o kadar ani olmuştu ki, az kalsın araç devriliyordu. Yeni bir klakson konseri. Marie bir ton küfür saydıktan sonra, bir benzin ve bakım istasyonunda durmuştu. Tamirci anormal bir şey bulamayınca, su koyvermemesi için külüstürüne yalvararak güneye doğru devam etmişti.

Sonraki yüz elli kilometre boyunca, her şey iyi geçmişti. Marie tam gevşemeye başlamıştı ki Rocky Mount sapağı yakınlarında aynı sorunlar yeniden ve bu kez daha beter bir şekilde baş göstermişti. Pikabın yine sağa çektiğini hisseden Marie dörtlüleri yakmıştı. Arabayı Raleigh ve derin güneye giden yola doğru kaydırdıkça, motorun kendini topladığını fark etmişti.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Kafası bozulan genç kadın, ıslıkla bir *country* ezgisi çalarak, yavaşça gaza basmayı sürdürmüştü. Parmaklarının arasında oynamaya devam eden direksiyonu son anda sola kırarak gaz pedalını var gücüyle köklemişti. Motordan siyah duman bulutları yükselmiş, ama Marie pikabı zebra yol çizgileri üzerinden güneye doğru devam etmeye zorlamıştı. Raleigh istikametini gösteren son levhayı geçtiği sırada, motor normal mırıltısına tekrar kavuşmuş ve direksiyon elleri arasında yeniden esnekleşmişti. Bu durum Güney Carolina sınırını geçene kadar, kilometrelerce böyle devam etmiş ama Florence sapağı yaklaştıkça, tüm belirtiler yeniden ortaya çıktığı gibi, hararet ibresi de kırmızıya dayanmıştı. Mağlup Marie, "Pekâlâ, kocakarı. Şimdilik sen kazandın, ama böyle devam edersen, seni hurdacıda parçalatır, kendime de bir Japon arabası alırım," demişti.

Pikabı sağa kaymaya bırakmış ve pis bir otelinde duracağı Atlanta'ya giden 20 numaralı karayoluna sapmıştı. Ertesi gün öğlene doğru, Mis-

sissippi eyalet sınırını aşmıştı. Ve işte yine pikap, Alligator adlı bir köy ve ismi bile olmayan başka bir tane arasında bir yerlerde hıçkırmaya başlayarak Marie'yi yol kenarında durmak zorunda bırakmıştı.

Genç kadın GPS'inin ekranına hafifçe vuruyor. Başını kaldırıp bir kez daha sıcağın ezdiği manzaraya bakıyor. Uzakta, Mississippi'nin kolları güneşin altında hareleniyor. Görünürde, kilometreler boyu uzanan ve geniş, sararmış yaprakları ılık rüzgârda uyuşukça sallanan tütün tarlalarından başka bir şey yok. Sarı, yeşil, rüzgâr ve kızıl toz. Marie sigara paketinin kapağını açıyor: İki dal kalmış. Birini yakıyor.

"Pekâlâ, çürük külüstür. Ya şimdi ne yapıyoruz? Dümdüz mü? Sağa mı? Ha ha, kandırdım seni! Sağda hiçbir şey yok! Tozlu bir yol bile! Peki, bu durumda nereye? Sola mı? Ha ha, yine kandırdım seni, solda da bir numara yok..."

Motor yeniden normal bir şekilde mırıldanmaya koyulurken, Marie'nin kanı donuyor. İleride, iki tütün tarlası arasından sömürge tarzı, eski ve dökük bir eve doğru giden bir yol fark etti. Evin müştemilatları ve kırmızı damlı bir samanlığı var. Marie'nin elleri direksiyonda kasılıyor.

"Dur, bu saçmalığı bırakalım artık. Oraya sapmam söz konusu bile olamaz. Benim önerim şöyle: Memphis'e kadar çıkıp şişko Elvis'in mezarına ufak bir hac ziyaretinde bulunalım. Senin de yağını değiştirtip kromlarını cilalatırız. Kimse o işi Memphisliler gibi yapamaz. Beni duyuyor musun? Buradan çekip gitmek ve Tennessee, Memphis'te bir tabak acılı karides yemek istiyorum!"

Cama vurulan darbeler Marie'yi yerinden sıçratıyor. Kapının önünde, gömleği terden sırılsıklam, yaşlı bir polis memuru dikiliyor. Genç kadın onun geldiğini görmemişti. Usulca FBI kartını çıkarıp camı indiriyor.

"Bir sorun mu var, hanımefendi?"

Polisin sesini duyan Marie irkiliyor. Adam öne eğiliyor. Buruşuk yüzü ve beyaz kâkülleri Marie'nin görüş alanını dolduruyor. Kocaman, siyah bir gözlük takıyor ve tütün çiğniyor. Genç kadın kalbinin boğazında attığını hissediyor.

"Cayley?"

Polis tozun içine tütün özü tükürüyor.

"Bu bölgede bu isimde hiç kimseyi tanımıyorum, hanımefendi. İhtiyar nalbant dışında, ama tarlalarda beygirlerin yerini traktörler alınca, o da sefaletten öldü zaten. Fiyuuv... Hem de çok oldu. Yanlış hatırlamıyorsam, nehrin karşı kıyısında, Arkansas sınırına bir tüfek atımı mesafede yaşıyordu. Her halükârda, tam bir demokrat ibnesiydi."

Marie ürperiyor.

"Sen misin, Cayley?"

"Tekrar söylüyorum, hanımefendi. Bütün Kızıl Topraklar bölgesinde, hiçbir canlı Cayley tanımıyorum. Benim adım Grant, hani şu Kuzeyli general alçağı gibi. İnsanın böyle bir adı olması ne büyük utanç! Ama önadım Sylvester. Sylvester Grant, Mississippi eyaleti, Coahoma kasabası şerif yardımcısı. Yolunuzu arıyorsanız, şu an orada bulunuyorsunuz."

"Teşekkürler, ama buldum galiba."

Yaşlı polis kaşlarını çatıyor.

"Öyle mi? Tam olarak nereye gidiyorsunuz?"

Marie utangaç bir edayla parmağını tarlalar arasındaki yola doğrultuyor. Aynasızın yüzü aydınlanıyor.

"Yaşlı Akima'yı görmek için Ol'Man River'a mı gidiyorsunuz? Bu Akima'nın hoşuna gidecektir. Buralarda herkes onu deli sanır, ama bence onların da hepsi demokrat pislikler. Akima ve ben hariç herkes. Siz de hariç tabii. Yanılıyor muyum?"

"Hangi konuda?"

"Siz."

"Şey... Son seçimlerde Kerry'ye oy verdim."

"Kimse mükemmel değildir, hanımefendi. Ayrıca bir komünist haşarat olmadığınız sürece, benim için mahsuru yok."

Marie güçlükle yutkunuyor.

"Hadi, Cayley, numara yapma, sen olduğunu biliyorum."

Polisin tebessümü kayboldu. Kaygılı görünüyor. Mavi gözleri gözlüğünün üzerinden Marie'yi süzüyor.

"Hanımefendi, kusura bakmayın, ama adım Sylvester Grant olmasına rağmen bana Cayley demeye devam ederseniz, sizi serinde ayılmaya bırakmak üzere içeri atmam gerekecek. Gerçi Helena'm öyle güzel buzlu çay yapar ki bayılırsınız. İçine bir dilim yeşil limonla biraz tarçın atıp sebze gözünde soğumaya bırakır. Bu bize birkaç buzdolabına mal oldu, ama ne yapalım, bir türlü vazgeçemiyoruz. Tatmak ister misiniz, hanımefendi, eve götüreyim mi sizi?"

Marie başını yavaşça iki yana sallıyor.

"Nasıl isterseniz. İyi yolculuklar öyleyse. Kocakarıya benden selam söyleyin."

71

Kaptan pilotun sesi 737'nin Mississippi, Jackson Havaalanı'na inişe geçtiğini bildiriyor. Siklonun geçip gittiği, ama kesişen rüzgârlar yüzünden sarsıntılar olabileceği uyarısında bulunuyor. Walls penceresinin panjurunu kaldırıyor. Batan güneş, kasırganın kırıp geçirdiği ufku kor gibi yakıyor. Sisi andıran ısı buharı, sel altında kalmış pamuk ve soya tarlaları üzerinde dev bir örümcek ağı gibi dalgalanıyor. Walls odaklanmaya çalışıyor. Tapmak mağarada yaşananları unutmakta olduğunu kabul etmek zorunda. Yavaş yavaş, bir düşten arta kalan hatıralara benziyorlar: Gün ilerledikçe dağılan çok taze görüntülere.

Mesa'dan ayrıldıktan sonra, açlık veya susuzluktan mustarip olmadan, büyük Sonora Çölü'nde yürümüştü. Yakıcı güneş altında geçmişinin kayıp duvarlarını ararken uzun saatler geçmişti. Kimi zaman, dedesinin de yanında ilerlediği hissini yaşamıştı.

İlkin, ihtiyar muhafızın onu Pearl Nehri kıyısında balık tutmaya götürdüğü günün sonunu anımsamıştı. Walls, nehirlerin suyunu içtikten sonra, renklerin değişerek daha saf ve hoş bir hal aldığı duygusuna kapılmıştı. Nehrin yüzeyi gözüne hiç o kadar güzel görünmemişti

daha önce. Köpükler sıcak süte hiç o derece benzememiş, ağaçların yeşili ona hiç o kadar derin gelmemişti. Şeylerin tadı da değişmişti: Havanın, musluk suyunun, tahılların, ekmeğin ve şekerlemelerin tadı. Ardından, daha kaygı verici şeyler olmuştu. Ertesi gün başlamıştı bu, uyanıp da odasının panjurlarını açtığı zaman. İlkin, uzak ve kuvvetli bir uğultu duymuştu. Gordon ilk başta onun ağaçlar arasında esen rüzgâr olduğunu düşünmüştü, ama hava dingindi ve dallar bir milimetre dahi kımıldamıyordu. Dikkat edince, hep birden fısıldayan binlerce ses işittiğinin farkına varmıştı. Daha da şaşırtıcı olan, odaklandıkça, algılayabildiği ses sayısının da arttığını saptamasıydı. Sanki zihni bir tür çanak antene dönüşmekteydi. Evet, en doğru imge buydu. Ve işte o sırada, duyduğunun insanların sesleri değil düşünceleri olduğunu anlamıştı. Her yandan yükselen ve ağustosböceklerinin şarkıları gibi atmosferi dolduran bir uğultu. Esnafın ve yoldan geçenlerin düşünceleri, okul yolundaki çocukların düşünceleri, dünyanın düşünceleri.

O gün Gordon okula gitmemişti. Bütün gün sokaklarda yürüyüp, insanların düşüncelerini dinlemiş ve sırlarını, küfürlerini, dualarını ve henüz anlamak için fazla genç olduğu bir sürü başka şey yakalamıştı. Çölde ilerlerken tüm bunları hatırlamıştı. Bunları ve dedesinin okuldan kaçışlarından bir hafta sonra ortadan yok oluşunu. O akşam, annesi onu kollarının arasına alarak, kulağına dedenin komaya girdiğini ve bir daha hiç uyanmayacağının düşünüldüğünü fısıldamıştı. Gordon ağlamaya çalışmış, ancak gözyaşları çok daha sonra, kederiyle baş başa kalınca akmıştı.

Sabah, dünyanın düşüncelerini dinlemek için panjurları açtığı zaman, artık hiçbir şey işitmediğini ve her şeyin tekrar eski renk ve tadını aldığını fark etmişti. Ve yavaş yavaş her şeyi unutmuştu.

Walls'un Mesa'nın derinliklerinde yeniden kavuştuğu, tüm o anılar, tat ve renklerdi. Ve gücü. O sırada, güneşin göğün diğer tarafına geçmekte olduğunun ayırdına varmıştı. Tozlu bir yolda Camargo istikametine yürürken, bir motor sesi duymuştu. Geriye dönünce, ardında bir toz bulutu bırakarak ilerleyen, küçük, eski, yamru yumru bir kamyonet görmüştü. Sürücünün adı Fernando'ydu. Bir ırgat. Walls

öne binmiş ve adamın düşüncelerini okumaya başlamıştı. Fernando, San Esteban'da tavuk yetiştiren kuzeninin yanına gittiğini söylüyordu. Aynı zamanda, şanslı olduğunu düşünüyordu: *Madre de Dios, Fernando, şans değil bu, bir mucize*. Kuzeni Almeiro'nun tavuklarıyla sorunları olduğunu söylüyordu: bir virüs. Eziyet yıllarının son bulmuş olmasını, o pis çölden uzakta nihayet kendine gerçek bir kadın satın alabilmeyi umuyordu. Sabır otu birası ve mısır peksimeti, sarkık memeli pis kızlar dönemi bitmişti. Kendine, dergilerdeki gibi saydam iç çamaşırları giymiş beyaz kızlar ısmarlayabilecekti artık. Almeiro onu, tavuklarını kırıp geçiren hastalığın yayılmasını durdurmak için acilen çağırmıştı. Fernando hastalığın kuş gribi olmamasını ümit ediyordu. Ama aslında öyle olduğundan emindi ve Walls'un kafasını ütülerken, kuşkusuz yüzlercesini öldürmek ve haber yayılmadan diğerlerini kooperatife satmak gerekeceğini düşünüyordu. Ama bütün bu zaman zarfında Fernando'nun kafasını kurcalayan başka bir şey daha vardı: Çölde dört dönerek Walls adında bir gringo arayan şu siyahlı adamlar. Adamlarda katil tipi vardı ve gringonun yerini ilk bulana on bin dolar vaat ediyorlardı. Fernando onlara öylesine bir soru sormuştu: Gringo kaçak bir katil ya da onun gibi bir şey miydi? Adam kocaman keş gözleriyle ona ters ters bakmış ve ırgat garip bir acının kafatasını burgu gibi deldiğini hissetmişti. Sanki herif parmaklarıyla düşüncelerini karıştırıyordu. Fernando bu insanları asla kızdırmamaya ant içmişti. Onları bir telefon kulübesinden aramayı öngörmüştü. Hangi saatte olursa olsun ulaşabileceği bir numara bırakmışlardı. Fernando gündüz telefon açmayı tercih ediyordu. Esasında, onları gece aramak düşüncesinden bile dehşete kapılıyordu. O yüzden kamyoneti bu kadar süratli kullanıyor, çukurlarda takırdayan dingillere aldırmıyordu. Böyle devam ederse, bir jant kapağını ya da direksiyon milini dağıtması kuvvetle muhtemeldi. Ama bu umurunda bile değildi: O, on bin dolarını düşünüyordu.

Birkaç saat sonra, kamyonet San Estaban'a giden sert zeminli yola girdiğinde, Walls gücünün geri gelmekle kalmayıp aynı zamanda dönüşmüş de olduğunu fark etmişti. Fernando tozlu panoları çöl rüzgârında

sallanan bir benzin ve bakım istasyonu görmüş ve Walls onun düşüncelerinden, ırgatın siyahlı adamlara oradan telefon etmeyi planladığını okumuştu. San Estaban'a on iki kilometre kalmıştı, yani yola koyulup arkeoloğu arabadan inerken yakalamaya ancak zamanları vardı. Irgat benzin almak için durması gerektiğini belirtmişti. Walls benzin göstergesine göz atmıştı. Depo neredeyse boştu, ama San Estaban'a varmaya yetecek kadar yakıt vardı. Bu itirazını Fernando'ya açıklarken, cümlesine hafif bir zihinsel akım eşlik etti. Irgatın bakışı bulanmıştı. Bir an düşünür gibi olduktan sonra, her halükârda telefon etmek için durması gerektiğini söylemişti. Walls kime diye sormuştu. Fernando'nun burun deliğinden bir damla kan süzülmüştü. Irgat, Walls adında bir gringoyu arayan siyahlı adamları araması gerektiği cevabını vermişti. Walls yolda bu tarife uyan hiç kimseyle karşılaşmadığını belirtmişti. Fernando başını sallayarak, "Ben de," demişti.

Böylece Almeiro'nun çiftliğine kadar yollarına devam etmişler ve orada Walls, kendisini Chihuahua'ya kadar götürmesi için Almeiro'nun zihnini de dürtmüştü. Tavuk yüklü kamyon uzaklaşırken, dikiz aynasında Fernando'nun yansımasını seyretmişti. Irgat kaldırıma oturmuş, boşluğa bakıyordu.

İkindi üzeri, Almeiro, Walls'u Chihuahua Havalimanı'nın birkaç kilometre yakınına bırakmıştı. Kamyondan inmeden önce, arkeolog ona bir unutma sinyali yollamıştı. Öyle yorgundu ki, mesajı fazla güçlü kaçmıştı. Almeiro'nun düşüncelerinde, artık nereye gittiğini ve adının ne olduğunu bile bilmediğini okumuştu. Bunun üzerine ona, virüs bulaşmış tavuklar hususunda polisi uyarmak zorunda olduğunu söylemişti. Başını sallayan Almeiro'nun yüzünde tuhaf bir tebessüm belirmişti. Eliyle alnına vurarak bağırmıştı:

"Tabii ya, evet, işte bu!"

Walls onun uzaklaşışını seyretmiş, sonra da havaalanının camlı kapılarını aşıp AeroLitoral deskine yönelmişti. Görevli kızın adı Consuela'ydı. Güzel, kestane rengi saçları vardı. Walls ondan Birleşik Devletler'e giden ilk uçak için bir bilet istemişti. Genç kadın bir sonraki uçağın doğrudan Jackson'a gittiği ve bir kişilik yer kaldığı

cevabını vermişti. Kanını akıtmamak için Consuela'nın zihnini sadece gerektiği kadar dürten Walls, tezgâhın üstüne eski, buruş buruş bir beş dolarlık banknot bırakmıştı. Genç kadın mahcup bir gülümsemeyle, bozuk parası olmadığını söylemişti. Walls tebessümüne aynen karşılık vererek: "Önemli değil," diye cevaplamıştı.

72

Marie yaşlı Akima'nın evine giden yolda ağır ağır ilerliyor. Tütün yaprakları kaportaya sürtünüyor. Kasırganın hışmına uğrayan tarlalar, bazı noktalarda neredeyse kapanmış. Öyle ki, insan oradan yıllardır hiçbir aracın geçmediği hissine kapılıyor. Eski kolonyal ev, iç savaşa kadar gayet başarılı yürüyen şu büyük tarım işletmelerinden biri. Mississippi'nin kıyısına dizilmiş barakalara bakılırsa, kölelerin çalıştığı bir çiftlikmiş.

Pikap malikânenin girişine ulaşmak üzere. Rengi atmış bir panoda "Ol'Man River" yazıyor. Biraz ilerde yol, güneş ışınlarını kesecek kadar gür bir salkım çiçeği tüneline dalıyor. Marie oraya girerken, içgüdüsel olarak başını eğiyor. Sarmaşıkların arabanın tavanını çizdiğini işitiyor. Klimanın buz gibi havasına, şekerli, mide bulandırıcı bir çiçek kokusu karışıyor. Genç kadın esniyor. Gözkapakları öyle ağırlaştı ki... Güneş dalların arasından yeniden görünmeye başlıyor. Pikap nihayet açık havaya çıkarken, tozlu ön cam ışık seline boğuluyor. Öte yanda renkler daha saf ve eski görünüyor. Ev Marie'nin sandığı kadar köhne değil. Ve özellikle, burada hiçbir şey siklon tarafından kırılıp geçirilmişe benzemiyor. Ne devrilmiş bir ağaç var ne de ölü bir dal.

Marie kendisini ağırlaştıran uyuşukluktan sıyrılmak için kafasını sallıyor. Pikabını basamaklı sekinin önünde durdurup kapıyı açıyor. Havada tütün ve pamuk çiçeği kokuları dalgalanıyor. Evin cephesini inceliyor: Ahşap balkon ve çift kanatlı pencereleriyle sömürge tarzı dört kat.

Marie konutu çepeçevre dolanan uçsuz bucaksız bir terasa ulaştı. Boncuklardan yapılmış geniş bir perdeyle korunan giriş kapısı karanlığa açılıyor. Marie ilerliyor. Ayaklarının altından gıcırtılar geliyor. Lataların bazıları sıcak ve rutubetin müşterek etkisiyle dönerek, kendilerini takozlara rapteden çivilerin başlarını neredeyse koparmışlar. Bir gıcırtı duyan Marie taş kesiliyor. Salıncak gürültüsü var sanki. Evin köşesini dönünce, devasa bitkilerle dolu bir dış salonla karşılaşıyor. Eli otomatiğinin kabzasında, saksı ormanında ilerliyor. Havlı dallar omuzlarını tırmalıyor. Öbür yanda, yarım daire şeklinde bir teras, evden elli metre kadar uzakta dalgaları ışıldayan Mississippi'ye bakıyor. Masanın üzerinde bir sürahi limonata, bir şekerlik ve içi kurabiye dolu bir tabak duruyor.

"Ol'Man River'a hoş geldin, Marie."

Marie sese doğru dönüyor. Ak saçlı, çok yaşlı bir siyah kadın puro içerek, sallanan koltuğunda bir öne bir arkaya gidip geliyor. Üzerinde mor çiçekli bir elbise, ayaklarında ip sandaletler var. Gözleri boşluğa kocaman açılmış. Kör gözleri. Bununla beraber, nerede bulunduğunu tam olarak biliyormuş gibi, Marie'nin her hareketini takip ediyor.

"Yaklaş, Marie. Kurabiye ya da limonata ister misin? Bahçenin limonu bunlar. Bakalım beğenecek misin?"

"Siz Akima mısınız?"

İhtiyar kadının tebessümü donar gibi oluyor. Adeta odaklanıyor.

"Bu gerçekten benim adım. Onu aksansız telaffuz ediyorsun. Buralı olmayan biri için nadir bir durum. Gelip yanıma otursana. Gözlerim uzun zamandır ölü, körlerin yaptığı gibi yüzüne dokunmam gerekecek."

"Şey... Kusura bakmayın, hanımefendi, ama siz körsünüz zaten."

Yaşlı hanım muzipçe gülümsüyor. Onda çok iyi bir şey var. Ve korkunç tehlikeli bir şey. İhtiyar elleri dizlerinden ayrılıp Marie'nin yüzüne doğru ilerliyor. Toprağı tersyüz etmek ve pamuk eğirmekten yıpranmış parmaklar.

"Bunu yapmaya gerçekten mecbur musunuz?"

"Korktun mu? Bu kötüye işaret. Saklayacak bir şeyin ver demektir. Yaşlı Akima'dan hiçbir şey saklamamak lazım. Hiçbir şey, duydun mu beni?"

Pürtüklü parmaklar yüzünde gezinirken, Marie kaskatı kesiliyor. Sanki derisinde uzun örümcek ayakları koşturuyor. Akima elmacık kemikleri, yanaklar ve çene yuvarlağından başlıyor. Sonra gülümsemeyi bırakmadan ayrıntılara geçiyor: kaşlar, gözkapakları, gözlerin altındaki halkalar, burun. Marie dudaklarında kadının parmaklarının topraksı tadını duyumsuyor.

"Çok güzelsin, Marie. Çok güzel ve çok hüzünlü. Bu kadar güzel olmana rağmen neden üzgünsün böyle?"

Marie yaşların gözlerini yaktığını hissediyor. Akima'nın yüzünü muayene eden parmakları altında, yeniden küçücük bir kız haline geldiği duygusuna kapılıyor. Zihni eski kokularla doluyor. Naneli lolipop, merkürokrom, ölü yaprak ve okul kokularıyla. Gözlerini kapıyor. İp atlama sesleri, salıncak gıcırtıları, dalların arasında esen rüzgâr. Zaman gözünün önünden akıp gidiyor. Bir hastanenin beyaz koridorları. Ağzında çikolata ve kusmuk tadı var. Yaşlı hanımın soluması hızlanıyor. Yanmış gibi, ellerini geri çekiyor birden. Marie gözlerini açıyor ve onun ölgün bakışıyla karşılaşıyor. Akima artık tebessüm etmiyor.

"Durun, tahmin edeyim. Çıplak bir ergen kızın aynadaki aksini gördünüz. Cılız, kupkuru, grip gibi sevimsiz bir kız ve size siktirip gitmenizi ya da onun gibi bir şey söyledi, öyle değil mi?"

"O aynada fazlasıyla acı gördüm. Ve hiddet."

"Ne bu şimdi? Medyum Akima'nın elli dolarlık falı mı? Boston'dan beri onca yolu, bir limonata içip Michael Jackson'ın kör büyükannesine fal baktırmak için mi teptiğimi sanıyorsunuz gerçekten?"

"Kapa çeneni, Gardener. Ben Parks'la konuşuyorum."

Akima'nın sesi kamçı gibi şakladı. Marie kendini yavaş yavaş nefes almaya zorluyor. İhtiyar kadının yüzünü buruşturan bir hüzün dalgası fark etti. Kendine fena halde kızıyor.

"Michael Jackson için üzgünüm, hanımefendi. Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Akima cevap vermiyor. Düşünüyor. Ardından, bir yudum daha limonata içip ölgün bakışını yeniden Marie'ye yöneltiyor.

"Niye geldin buraya kadar?"

"Ben değil, pikabım geldi."

"Beklediğim cevap değil bu."

"Ya? Bu bir test mi?"

"Evet, Marie. Başarırsan, yoluna devam edebilirsin."

"Ya başaramazsam?"

"O halde, seni öldürmek zorunda kalırım."

Yaşlı hanım gayet ciddi. Bunu yapmaya muktedir. Sadece düşünsel gücüyle, Marie'nin kalbini durdurabilir ya da beynini patlatabilir.

"Geldim, çünkü sürekli küçük bir kızı düşümde görüyorum. Sizin gibi bir Afrika kökenli bir Amerikalı. Çok genç ve güzel. Beyaz bir elbise giyiyor. Canı yanıyor. Korkuyor. New Orleans'ta."

"New Orleans'tan geriye pek bir şey kalmadı maalesef."

"Fakir mahalle sakinlerinin çoğu gibi, Superdome'a sığınmış."

"Başka?"

"Gördüğüm hayallerde, basamaklara oturmuş, çimleri döven yağmuru seyrediyor. Kalabalığın arasında onu arayanlar var. Berduşlar. Kız beyaz paltolu üç adam tarafından korunuyor. Bana ihtiyacı var."

"Adı Holly Amber Habscomb. Başına gelenler hesapta yoktu. O bizim için çok önemlidir."

"'Biz' kim oluyor?"

İhtiyar hanımefendi cevap vermiyor. Düşünüyor.

"Bana birkaç güzel cevap verdin, Marie. Ama yeterli değil. Geçmene müsaade etmem için benim kim olduğumu söylemen gerekiyor."

"Siz bir çeşit..."

"Soruyu Parks'a sordum."

"Siz Akima'sınız. Limonata içen, yaşlı ve kör bir hanımefendi. Bakımı size bir servete mal olması gereken, büyük ve tekinsiz bir evde oturuyorsunuz. Pis kokan purolar içiyorsunuz, ama ben bu kokuyu seviyorum."

"Tamam. Artık oyunu bırakalım. Benim gerçekten kim olduğumu söylemene ihtiyacım var."

"Bir rahibe misiniz?"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Rüyamda sizlerden birini gördüm, Hezel'i, *Mezarlık*'tan sağ çıkan bir kadın. Düşümde kendimi, iki yüzyıl önceki Old Haven kolonisinde Hezel olarak gördüm. Sanırım o da öyleydi. Rahibe demek istiyorum."

"Bu hâlâ benim sorumun cevabı değil."

Marie ürperiyor. Yüzünü okşayan ılık esinti serinlemeye başladı. Adeta bir şey Akima'nın yüz hatlarını yavaşça değiştiriyor. Yaşlı kadın kollarını uzatıp Parks'ın ellerini kendininkilerin içine alıyor. Parmakları biraz önceye nazaran çok daha sert. Ve çok daha kuvvetli.

73

Uçak az önce Jackson pistine indi. Walls yolcular arasında ilerliyor. Düşüncelerini dinliyor. İnsanlar yorgun ve asabi, aceleleri var. Tayyör giymiş bir kadın ailesine kavuşmak için sabırsızlanıyor. Onun yanındaki gri paltolu adamın elinde evrak çantası var. Adam üzgün. Küçükken yaptıkları yüzünden, kızı Rebecca ondan nefret ediyor. Walls tiksintiyle ürperiyor. Çok güzel, sarışın bir kadına çarpıyor. Özür diliyor. Kadın ona dönüp gülümsüyor. Walls odaklanarak onun uzaklaşmasını seyrediyor. Bu zihinsel tecavüz dolayısıyla kendine biraz kızıyor, ama bu kadar güzel bir kızın düşüncelerini öğrenmek için yanıp tutuşuyor. Yüzünü buruşturuyor. Genç kadının beyninden cızırtılar geliyor. Hafızası fena hırpalanmış. Daha şimdiden kelimeleri unutmaya başlıyor. Haftalardır başı ağrıyor ve dönüyor, midesi bulanıyor. Başlangıçta

hamile olduğunu ya da gribe yakalandığını zannetti, ama bunların sebebi hipotalamusunun yanında büyüyen şu siyah hücre kütlesi. Tümörün büyüklüğü kiraz çekirdeği kadar. Giderek şişiyor. Genç kadın pek yakında kör olacak. Bu, bir fırtına akşamı atan sigortalar gibi, birdenbire vuku bulacak ve kız önce konuşma, sonra da bacaklarını kullanma yetisini yitirecek. Walls dirsekleriyle kalabalıkta kendine yol açıyor. Ona yetişmeye çalışıyor.

"Ne yapıyorsun, Gordon?"

Zihninde dedesinin sesinin yankılandığını işiten Walls irkiliyor.

"Ne demek, ne yapıyorum? Kadın kanser!"

"Şiişt, Gordon, seni duymam için bu kadar yüksek sesle konuşmana lüzum yok. Aslında hiç konuşmaya ihtiyacın yok."

Walls uzaklaşan genç kadına bakıyor. Adımlarını hızlandırıyor.

"O ölecek, Gordon. Kendisi bunu bilmiyor, ama neredeyse ölü sayılır zaten."

"Bunu ona söylemek için bir neden daha."

"Öyle yaparsan neler olacağını bilmek ister misin?"

"Hayır."

"İlkin seni deli sanacak. Ardından bütün gece uyumayıp doktorunu görmeye gidecek. Doktor da onu tarayıcıdan geçirip, tümörü tespit edecek."

"Ee, ne olmuş?"

"Tedavi işe yaramayacak ama yine de ölmesi altı ay alacak. Kör, sağır, dilsiz, yarı deli, ama canlı olacak. Oysa ona bir şey söylemezsen, tümörü iki ay boyunca büyümeye devam edecek ve bu süre zarfında Brett adında bir oğlanla tanışacak. Onunla sevişecek, gelmemesi düşüncesinden içi titreyerek her sabah aynı otobüs durağında bekleyecek ve onu görüp kollarına atıldığı her sefer, kalbi sevinçten patlayacak gibi olacak."

"Ya kanseri?"

"İki aya kadar, bir gün gerçekten kör olarak uyanacak. Önceki gün Brett'le son bir kez sevişmiş olacak. Son defa restorana gitmiş ve

son filmini görmüş olacak. Onu acile kaldırıp taramadan geçirecekler. Tümörün büyüklüğünü görünce, tedaviyi denemeyecekler bile. Morfine boğup Brett ve başkaları gibi harika insanların onunla ilgileneceği palyatif tedavi birimine nakledecekler. Onların varlığını saptamayı, papatya kokusu, nikotin yüklü bir nefes veya alnını okşayan elin temasından insanları tanımayı öğrenecek zamanı olacak. Ve on beş gün sonra, acı çekmeden gözlerini kapatacak."

"Geleceği okumayı da mı biliyorsun?"

"Bildiğim yegâne şey, o kızı yakalayacak olursan, onu öldürecek tümörden bir farkın kalmayacağıdır."

Walls geliş salonuna ulaşıyor. Genç kadınla arasında ancak birkaç santimetre var. Omzuna dokunmak için kolunu uzatıyor. Kızın adı Tracy. Walls teninin ve düşüncelerinin kokusunu içine çekiyor. Tracy mutlu. Yürürken, bir yandan da cep telefonuna bir numara tuşluyor ve ilan panolarını okumakta olan genç adamı fark etmiyor. Adamın üstüne çıkıyor ve çarpışmanın etkisiyle telefonunu düşürüyor. Genç adam onunla aynı anda çömeliyor. Her ikisinin de elleri telefonun üzerine kapanırken alınları hafifçe çarpışıyor. Karşılıklı gülümsüyorlar. Walls onları seyrediyor. Dedesinin sesi zihninde tekrar çınlıyor.

"Sana Brett'i takdim edeyim, Gordon."

"Galiba anladım, dede."

"Hayır, kaz kafalı. Hiçbir şey anlamadın ve anlayacak zamanın yok artık."

"Bu ne demek şimdi?"

"Mesa'dan yola çıktığından beri iyi eğlendin mi?"

"Öyle gerekiyordu."

"Böyle olmaz. İnsanların anılarını silerek ya da kaderlerinin akışını etkileyerek değil. Gücünün bir oyuncak olduğunu mu zannediyorsun? Onun sana itaat ettiğini mi sanıyorsun? Onu sen kullandığına göre, bağımlı olan da sensin. Bunu asla unutma. Bir Nehir Muhafızı, gerçekten mecbur kalmadıkça, bu tür şeyler yapmaz."

"Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Kendini televizyon yarışmasında falan mı zannediyorsun sen? Artık elini çabuk tutman lazım, Gordon. Kurtlar yaklaşıyor, çok yakındalar."

"Nerede?"

Walls arkasına bakıyor.

"Dede?"

Walls bagajların gelmeye başladığı yürüyen halının önünde duruyor. Kalabalığın düşüncelerini dinlemek için yavaşça kendi ekseninde dönüyor.

"Samantha, seni özledim."

"Toplantıya vaktinde yetişmem imkânsız!"

"İkizlere hediye. Thad ve Elie için hediye almayı unutmamalıyım."

"Tanrım, ne göt ama!"

"Bu o. O olduğundan eminim!"

Walls donup kalıyor. Diğerlerinden daha kuvvetli, daha hızlı ve sinirli düşünen birini işitti. Gözlerini dört açıyor. Karşısında, kel bir adam gazetesinin üzerinden onu gözlüyor. Kendi kendine, varlığını belli edip etmediğini sorguluyor. Gözleri her türlü ifadeden arınarak ağır ağır başka yöne çevriliyor. Bir profesyonel. Walls sırt çantasını yakalarken göz ucuyla adama bakıyor. Kel herif cep telefonu kulağında, uzaklaşıyor.

"Dede? Söylesene, dede, ne yapmam lazım?"

"Harold ve Jake'i düşün."

"Kimi?"

"Sahi, Gordon?"

"Evet?"

"Beni almaya gelmeden önce bir dükkâna uğrayıp bir koli Doctor Pepper alabilir misin? Yıllardır içmedim ve sanırım, onun için cinayet bile işlerim."

"Doctor Pepper mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Belki de öldürüleceğim ve sen bana alışveriş listesi veriyorsun, ha?"

"Ölmeyi yasaklıyorum sana, Gordon. Dükkâna uğramadan önce olmaz. Gerisine gelince, istenen zamanda cevabı bulacaksın."

"İstenen zamanda mı? İyi de benim şimdi bilmeye ihtiyacım var! Dede! Beni duyuyor musun, dede?"

Sessizlik. Walls saydamsız kapıları aşıyor. Ana salon hemen hemen ıssız. Şişman bir polis sakız çiğneyerek onun ilerleyişini seyrediyor.

"Nereye gidiyorsunuz, bayım?"

Walls dışarıya açılan camlı kapıyı işaret ediyor.

"Orası bozuk. Salonun öteki ucundakinden çıkın."

Walls tam oradan uzaklaşacakken, kendisinin çıkmak istediği kapıdan bir yolcunun havaalanına girdiğini görüyor. Polis ona bakıyor.

"Kapının kullanım dışı olduğunu sanıyordum?"

"Sadece giriş yönünden açılıyor."

Walls yüzünü buruşturuyor. Polisin düşünceleri et ve kan kokuyor. Adamın aklından sürekli hayvan leşleri ve gırtlaklara kapanan çeneler geçiyor. Kurt düşünceleri.

74

İhtiyar Akima'nın elleri onun parmaklarını kavradığı anda, Marie zihninin bin parçaya bölündüğü izlenimine kapılmıştı. Daha önce ne böylesi bir kuvvet ne de böyle bir karanlık hissetmişti. Ona yıllar gibi gelen uzun dakikalar boyunca, karanlıklarda yüzmüştü. Sonra bilinci yavaş yavaş yerine gelmiş ve hareketleri algılamaya başlamıştı. Hareket ve kokuları.

Marie gözlerini açıyor. Işık öyle beyaz ki savananın kenar hatlarını siliyor. Sıcak rüzgâr Akima'nın saçlarını okşuyor. Çıplak ayaklarının nasırı altında, taşları ve çalı dikenlerini duyumsuyor. Otlar ve tılsımlarla dolu, deri bir torba taşıyor. Haftalardır, güneş battığında yürüyor ve yırtıcı hayvanlardan kaçmak için ağaçlarda uyuyor. En nihayet öbür denize ulaştı.

Altın rengi akşam ışığı savanayı sarmalıyor. Hayvanlar uyuşukluklarından çıkıyorlar. Karınları aç. Tuz kokuyor. Akima'nın derisindeki tuz. Okyanustan yeni çıkmıştı ki, kumda ayak izleri gördü. Yeniden savananın dal ve yapraklardan oluşmuş kubbesine sığındı. Yorgun ve üşüyor. Az önce, budaklı dallarını uzun otların üzerine uzatmış bir baobap ağacı saptadı. Avuçlarında kabuğunu hissediyor. İyi ve sağlam bir ağaç bu, iyiliksever ruhlar barındırıyor. Akima ilk dala tırmanmak üzereyken, bir ıslık hemen içgüdülerini harekete geçiriyor. Omuzlarına değen gri ve hafif bir şey bedenini sarıyor. Sendeleyince, ağın ilmeklerini daha da sıkıştırıyor. Ensesinde minik bir okun yakıcılığını duyuyor. Derisinin altında zehrin yayılışını hissederek dişlerini sıkıyor. Gözkapakları ağırlaşıyor. Sık ağaçlar arasından bazı şekiller zuhur ediyor. Onları niye fark etmediğini anlıyor: Kimba onlar, Massailerin düşmanı olan kavim. Öyle ilkel varlıklar ki gücün yüzeyinde hiç çalkantı yaratmıyorlar. Gayriihtiyari uyluklarını sıkıyor. Kimbaların Massai prenseslerine ölene kadar nöbetleşe tecavüz ve işkence ettiklerini duymuştu. Ruhuna karanlık çöküyor. Üzerine eğilenin nefesini hissediyor. Hiç kımıldayamıyor artık. Onu ağın ilmeklerinden kurtarmak üzere çömelince, gözlerinden birkaç santimetre ileride, saldırganının kalın ve pis cinsel organını görüyor. Gözkapakları düşüyor. Akima bayılıyor.

Marie, Akima'nın ellerinin kendininkileri sıktığını duyumsuyor. Zihnine başka kokular çalınıyor. Leş gibi katran, ter ve tuz kokuyor. Bir geminin ambarı. Ahşap zemin sırtına batıyor. Hemen altında, dalgalar tekneyi dövüyor. Kıpırdamaya çalışıyor, ama madeni kelepçeler el ve ayak bileklerini köstekliyor. Akima çıplak. Kanaması ve ateşi var. Ambarı dolduran pis kokuları içine çekince midesi kalkıyor. İniltiler, gözyaşları, can çekişme hırıltıları.

Marie alacakaranlığı dikkatle inceliyor. Akima'nın gözlerinden, halkadan halkaya geçen tek ve aynı zincire yan yana bağlanmış sayısız vücut ayırt ediyor. Tuvaletlerini altlarına yapıyorlar. Yaralarını iltihaplandıran kendi vücut sıvıları içinde yüzüyorlar. Marie Akima'yla beraber o vücutların olağanüstü pis kokusunu soluyor. Canı su istiyor. Başını çevirince, hemen yanında, karanlıkta hıçkıran, küçük, çok güzel

bir kızın yattığını fark ediyor. Kızın üzerinde, sadece karnını ve uyluklarının üst kısmını örten bir elbise parçası var. Kimbalar gözlerinin önünde annesine tecavüz etmiş, ama küçük kıza dokunmamışlar. Marie alacakaranlıkta ona gülümsüyor. Çocuk, hıçkırıklar arasında, adının Akna olduğunu, aslan avcıları kabilesinden geldiğini ve babasının ölmeden önce en az yüz Kimba geberttiğini söylüyor. Marie gördüğü hayalden çıkmayı deniyor. Akima'nın parmaklarının bileklerini kavradığını duyumsuyor.

Karanlığı bir ışık çizgisi yarıyor. Ambarı, deniz serpintileri taşıyan bir hava cereyanı dolduruyor. İçeri beyaz insanlar girdi. Yüzlerini alkole batırılmış bezlerle örtmüşler. Ellerindeki büyük, tuzlu su dolu kovaları vücutlara döküyorlar. En sağlam tutsaklar, ışığa yaklaşmak için zincirlerini çekiştiriyorlar. Kimileri ağlıyor. Tuzlu sudan yaraları yanan bazılarıysa haykırıyor.

Beyaz adamlar sıralar arasından geçiyorlar. Ambarın derinlerine daldıkça, kovalar giderek boşalıyor. Bazıları, kahkahalar eşliğinde, susuzluktan yanarak açılan ağızlara tükürüyor. Kimileri de, devinimsiz bedenlerin üstüne eğilip karınlarını tekmeliyor. Tepki almayınca, ölüleri tahliye eden iki şişman denizciye işaret ediyorlar. Marie, dehşet içinde, cesetlerin okyanus yüzeyine çarpışlarını işitiyor. Güverteden atıyorlar onları, ölümlerini çalıp ebedi göçebeliğe mahkûm ediyorlar.

Marie zor nefes alıyor. Başka kokular, başka görüntüler beliriyor. Haftalar süren deniz yolculuğundan sonra, gemi başka bir kıtanın yakınına demir atmış. Uzun yürüyüş başlıyor. Kamçılar çıplak tenleri yırtıyor. Akima, Akna'nın elini tutuyor. Küçük kızın takati kalmadı. Onun ilerlemesine günlerdir Massai prensesi yardım ediyor. Bazen taşıyor. Çoğu zaman teselli ediyor. Konvoy, pamuk tarlaları parlak yansımalar içindeki bir nehrin kollarına değen büyük bir tarım işletmesinin çitlerini yeni aştı. Akima başını manzaranın kenarındaki güzel eve çeviriyor. Rahibe kardeşlerinden birinin mevcudiyetini hissetti.

Marie kamçı darbeleri altında yüzünü buruşturuyor. Atlılar köleleri plantasyonun dip tarafındaki barakaların önünde sıraya dizdiler. Yatakları ayırıyorlar. Akima kolları arasında Akna'yı tüm gücüyle sıkıyor.

Küçük kızın yüreği atmayı bırakalı dakikalar oldu. Atlıların o küçücük vücudu götürüp nehre atışlarını izliyor. Sonra bir barakaya giriyor ve yere yığılıyor. Saatler geçiyor. Akima gözlerini açıyor. Ot döşekler arasında, genç ve çok güzel bir siluet ilerliyor. Üzerinde uzun bir pamuklu elbise var. Adı Debbie Cole, işletme sahibinin karısı. Akima'nın yanına diz çöküp ona sarılıyor. Massai prensesi, kardeşinin enerjisinin kendi bedenine yayıldığını hissediyor. Mücadele etmeye çalışıyor. Akna'ya kavuşmak istiyor. İnsanlara kızgın. Artık onları korumak istemiyor. "Düşman gelsin ve onları Büyük Yıkıma teslim etsin," diye tekrarlıyor hıçkırarak. Debbie elini ateşler içinde yanan Akima'nın alnına koyuyor. Gözkapaklarına üfleye üfleye onu sallayarak çocukları uyutmakta söylenen sözcükler fısıldıyor. İnsanların hepsinin kötü olmadığını ve kötülerin bile yaşamaya hakları olduğunu söylüyor. Ve binlerce başka Akna'nın ona ihtiyaç duyduğunu hatırlatıyor.

Marie aniden gözlerini Ol'Man River'ın terasında açıyor ve havayı suda boğulan biri gibi içine çekiyor. Kalbi göğsünde davul çalıyor. Nefes alamıyor. Kendini ihtiyar Akima'nın sımsıkı saran kollarına bırakıyor. Saçlarında parmaklarını, yüzünde kaburgalarını, elinin altında yaşlı, dümdüz memelerini hissediyor. Hıçkırıklara boğuluyor. Akna'yı düşünüyor. Ambarın alacakaranlığındaki yüzünü görüyor yine. Holly'nin yüzünü. Holly'nin gözlerini.

75

Walls dönüp bakıyor. Polis ortadan yok oldu. Son yolcular da öyle. Terminalin en ucunda, dükkân ve *check-in* masalarının ışıkları kırpışıp sönüyorlar. Karanlık yavaşça, adımlarını sıklaştıran Walls'a doğru ilerliyor. Zihninde dedesinin sesi yüzüyor: *Harold ve Jake'i düşün...*

Walls gülümsüyor. Şimdi hatırladı. Dedesi ortadan kaybolmadan önceki gündü. Harold ve Jake, bir avuç bonbonunu gasp etmek için her sabah okulun önünde onu beklemeyi alışkanlık haline getirmiş iki iri hödük. Kendi tabirleriyle, geçiş haracı istiyorlardı. O sabah Gordon

korkudan karnı sancıyarak, o geçerken elini uzatan Harold'a bakmıştı. Yanına gidip hödüğün avucuna tükürmüştü. Harold ve Jake mermer gibi bembeyaz kesilmişlerdi. Okulun diğer çocukları etraflarında çember oluşturmuşlardı. İlk darbe Gordon'ın çenesinin altına isabet etmişti. Bir boksör yumruğu. Ağzında salya ve kan tadıyla, boylu boyunca asfalta uzanmıştı. Tam o sırada içinden müthiş bir titreşim çıkarak iki ağır sıkleti vurmuştu. Oğlanlar dizleri üzerine çökerlerken ağızlarından kan fışkırmıştı. Gordon gülümsemeye koyulmuştu. Titreşim içinde büyüyüp derisinin gözenekleri arasından kendine yol açıyordu. Öyle güçlüydü ki, işlerini bitirmek için birazcık daha dürtmesi yeterdi. Dedesinin sesi zihninde o zaman yankılanmıştı.

"Hayır, Gordon! Bir Nehir Muhafızı asla böyle şeyler yapmaz. Gerçekten mecbur kalmadıkça, yapmaz."

Gordon baskıyı gevşetip titreşimi şoktan kaputları yamulan park etmiş arabalara yönlendirmişti. Sonra da, bir öğretmen Harold ve Jake'in başına koşarken düşüp bayılmıştı.

Walls şimdi yanlarından geçtiğinde duran yürüyen halılar boyunca ilerliyor. Arkasına bakıyor: Karanlık onu yakalamak üzere, hızlanıyor ve geçip sarmalıyor. Terminalin diğer ucundaki son neonlar da söndü. Bir tıkırtı: Sol duvarın dibindeki kahve otomatı, yerlere sıçratarak sıcak ve kahverengi bir sıvı işiyor. Cappuccino kokuyor. Walls önüne bakıyor. Sadece C kapısında ışık var. Dışarıdaysa otopark ve karanlık gece. Sanki bütün sokak lambaları ve şehrin tüm ışıklarının aynı anda sigortası atmış.

Bir gürültü. Walls omzunun üzerinden arkaya göz atıyor. Uzaktan siluetler yaklaşıyor. Gece lambalarının soluk ışığında kirli suratlar parlıyor. Evsizler. Kırık ve pis dişleriyle gülümsüyorlar. Kimi topallıyor, kimi ayağını sürüyor. Kokuları kendilerinden önce geliyor. Önden yürüyen reise benziyor. Askeri parka giyip yün takke takmış, uzun boylu bir zenci. Arkadaki ihtiyarlar, çöp torbalarıyla dolu tekerlekli bir alışveriş arabasını çekiştiren, üzerinde fosforlu çizgiler bulunan bir eşofman giymiş, şişman bir kadını çevreliyorlar. Walls alkol ve kinle

dolu düşüncelerini dinliyor. Sessizliği, nefes nefese kalmış kadının sesi bozuyor. Delice bir ses:

"Walllsss? Gel de öpüşelim, sevgilim."

Öteki evsizler gülmekten kırılıyorlar. Homurdanarak yaklaşıyorlar. Kapılar hışırdayarak açılıyor. Walls dışarı atılıp ıssız otopark yönünde, uzakta yanan yegâne lambaya doğru koşuyor. Tıpkı bir gece kelebeği gibi, araba sıraları arasından betona vuran o ışık demetine yöneliyor. Düşmanın tam da bunu aradığını biliyor, ama yüzlerini camlara bastıran evsizlerden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyor.

Tamam, Walls sokak lambasına ulaştı. Büyük bir araba düşük hızla yolu kat edip ışık demetinin kenarında esnek bir fren yapıyor. Walls teninde Neera'nın pandantifini gitgide daha ağır ve daha sıcak hissediyor. Zihninde yine dedesinin sesi dalgalanıyor.

"Sakin ol, Gordon. Korkmamalısın. Yaklaşanlar kara delikler gibidirler. Enerjiyi emerler. Sen titredikçe, onlar güçlenirler."

Walls sakin bir şekilde nefes almaya gayret ediyor. Arabanın kapıları açılıyor. Dört adam iniyor. Siyah deriden, uzun paltoları var. Yüzleri gri eşofman kapüşonları altında saklı. Walls kemerlerinde ışıldayan resmî armaları ve silahlarının kabzalarını görüyor. Düşünceleri taş gibi soğuk. Çöl, kaktüs ve ateş gibi yanan kaya tarlası görüntüleri. Şeflerinin adı Prescott. Eski, henüz sadece insan olduğu zamanki adı bu. Kapüşonundan kalın ve ahenkli bir ses geliyor.

"Doktor Gordon Walls? Mesa'da bulduğunuz şeyi almaya geldik. Onu bize verirseniz, acı çekmezsiniz."

Walls ağır ağır siyahlı adamlara yaklaştıkça Neera'nın pandantifinin tenini yaktığını duyumsuyor. Şefin alacakaranlıkta elini uzattığını görüyor. Boğazını temizleyip eğiliyor ve Prescott'ın avucunda patlayan bir balgam tükürüyor. Siyahlı adam iç geçirerek elini usulca paltosuna sürüyor.

"O güçlü, Doktor Walls. Sizden çok daha güçlü."

Walls gülümsüyor. Harold ve Jake'i hatırlıyor. İçinde aynı ısı ve güç dalgası, yüksek gerilim kablosundan çıkan cereyan gibi gelişiyor.

Yüz ve saçlarının çevresi cızırdıyor. Siyahlı adamlara doğru uzattığı kol ve elleri karıncalanıyor. Burun deliklerine yanık kıl kokusu doluyor. Bir çatırtı oluyor. Sokak lambasının ampulü patladı. Etrafında seken kırık cam yağmuru altında gözlerini yumuyor. Titreşim vücudunu terk ederken, zihni aniden boşalıyor. Artık korkmuyor. Kendini iyi hissediyor. Gücü var.

76

Marie ön cama vuran tufana bakıyor. Yağmur öyle şiddetli yağıyor ki, silecekler suyu tahliye etmekte zorlanıyor. Bora yüzünden, arada bir yavaşlamak zorunda kalıyor. Direksiyona sımsıkı yapışıyor. Saatlerdir, 55 numaralı karayolunda, New Orleans istikametine ilerliyor. İlk damlalar Jackson'ın güneyinde düşmeye başladı ve o zamandan beri devamlı yağıyor. Koca koca bulutlar deltanın üzerinde toplanıyor gibiler. Şehrin üstüne boşaltmak için okyanustan su pompalıyorlar adeta. Akima'nın son sözleri aklına geliyor. Marie ona bir milyon soru sormaya çalışmış, ama yaşlı hanım gülümsemekle yetinmişti. Soluğu ıslık çalmaya başladığında, yüzü de kurumaktaydı. Sonra Akima'nın başı düşmüştü. Marie, plantasyondan ayrılmak üzere ayağa kalktığı sırada, ihtiyar hanımefendinin elbisesinden tuhaf bir toz bulutunun çıktığını anımsıyordu. Vücudu mumyalaşıyordu sanki.

Marie sol şeritten mümkün olduğunca hızlı gidiyor. 55'in karşı yönü, cehennemden kaçmaya uğraşan arabalardan müteşekkil upuzun bir banttan ibaret. Ulusal Muhafızların sığınmacı seline yön vermek için kurdukları barajlar yüzünden, bazı sürücüler dört gündür orada sıkışmış haldeler. Askerler Marie'nin geçmesine izin verdiler. Ama bir muhafız onbaşısının telsizini açıp New Orleans barajlarına plakasını geçtiğini fark etti. Radyo, sıkıyönetim ilan edildiğinden beri şehri 82 Airborne ve Miramar'dan gelen birliklerin kuşattığını söylüyor.

Marie araba seli içinde eski, paslanmış Amerikan arabaları, karavanlar, yatak ve karton yüklü kamyonetler ayırt ediyor. Spor arabalar ve güçlü motorları artık bir işe yaramayan limuzinler de var.

Yol kenarında, yağmurluk giymiş çocuklar oynuyor. Bitkin ebeveynleri, göz ucuyla onları kollayarak yağmurdan yumuşamış sandviçlerini ısırıyorlar. Daha ileride, motorcu çeteleri, 82.'ye bağlı bir müfrezenin soğuk bakışları altında, araçlarını patırdatıyorlar. Hells çetesi. İçlerinden biri bir 357 çıkarıp gökyüzüne doğrultuyor. Marie namludan üç kez alev çıktığını görüyor. Herif bunu askerlere kafa tutmak ve anayasanın silahlanmaya izin veren ikinci değişikliğini hatırlatmak için yaptı. 82.'nin paraşütçüleri M-16'larını omuzladılar. Adam motorunun ayak çakını açıp orta parmağını onlara doğru sallıyor. Artık oyun oynanmadığını kavramamış. M-16'lar sarsılıyor. Şişko Hells darbelerle gerileyerek yere devriliyor. Düşük hızla ilerleyen Marie, kanının yağmura karıştığını görüyor. Paraşütçüler üstlerini ararlarken, diğer motorcular ellerini kaldırıyorlar. Marie yanlarından geçerken, genç bir çavuş dönüp bakıyor. Sırılsıklam miğferinin altından göz göze geliyorlar. Çavuş çok genç, neredeyse çocuk. Jackson'ın güneyindeki muhafız onbaşısı gibi, o da telsizini açıp sonraki barajları uyarıyor.

Marie kırmızı mavi ışıkları tamponuna vuran tepe lambalarını açıyor. Yağmur ikiye katlanıyor. Kasırga Alabama'nın üzerinde dağıldığından beri, artçı bulutlar bölgenin gördüğü en müthiş fırtınalardan birine dönüştü. Hava durumu bülteni, şayet böyle devam ederse, yağmurun rüzgâr ve dalgalardan daha çok hasara yol açacağını bildiriyor. Yüzlerce insan evlerinde mahsur kalmış. Binlercesi de, deniz piyadelerinin kuşattığı Superdome'da. Geç gelen yardım kuvvetleri işgal ordusuna dönüşmüş. İnsanların dışarı çıkmasına mani oluyorlar. Devlet tarafından el konulmuş onlarca otobüs, sığınmacıları azar azar tahliye etmek için mekik dokuyor. Deniz piyadeleri Dome'u ele geçirmeye yanaşmıyorlar. Parmaklık ya da duvarları tırmanmaya kalkışan siluetlere birkaç uyarı ateşi açmakla yetiniyorlar. Marie içeri girmemeleri için sessizce dua ediyor.

Odaklanarak Holly'nin varlığını hissetmeyi başarıyor. Yerlerini tespit eden evsizler büyücü ve şövalyenin öfkesini zincirlerinden boşalttılar. Küçük kızın yakın korumaları onları saatlerdir beyinlerini infilak ettirerek sessizce öldürüyor ve sonra izleri karıştırmak için yer değiştiriyorlar. Ama yok olan her evsizin yerini bir başkası alıyor. Yalnızca berduşlar değil. Kalabalıktan başka insanlar da. Basamakları tarayarak firarileri arayan onlarca göz. Muhafızlar bitkin düştüler, güçleri azalıyor.

Marie, gözleri yarı kapalı, şu an hem pikabında, hem de kalabalığın arasında. Holly'nin bedenine girdi. Yaklaştığını bilen elf ona gülümsüyor. Marie onun, uğultunun ortasında bir şeyler mırıldandığını işitiyor. Görüntü eriyip dağılıyor. Marie kalbinin bir vuruş atladığını duyumsuyor: İlerde, yağmurun içinde çakan flaşlar fark etti. 1. MSOB taburunun tuttuğu bir baraj, deniz piyadelerinin Irak'tan daha yeni dönmüş özel kuvvetleri. Kendilerini hâlâ Bağdat'ta sanıyorlar. Marie baraja birkaç metre kala fren yapıyor. Üzerine doğrultulmuş dört M-16, bir de hafif mitralyöz var. Bir deniz piyadesi bir şeyler haykırıyor. Marie hoparlörünü devreye sokup FBI'dan olduğunu söylüyor. Adam kontağı kapatıp ellerini görünür bir şekilde direksiyona koymasını buyuruyor. Marie itaat ediyor.

Adam diğer komandoların korumasında yaklaşıyor. Saldırı tüfeği Parks'ın yüzüne nişanlı. Kaskından süzülen sudan kurtulmak için gözlerini siliyor. Sığınmacı dalgası ayaklanacak olursa, tertibatın on dakika dayanmayacağını biliyor. Öldürücü ateş açma emri aldı. O bir katil. İlk yanlış harekette, ateş etmek için bir saniye tereddüt etmeyecektir. Heykel gibi hareketsiz duran Marie, aracın çevresini dolanan adamı gözleriyle takip bile etmiyor. Camı açıp bakışını deniz piyadesinin metalik gözlerine diktiğinde, yağmurla karışık rüzgâr yüzünü kamçılıyor. Bir teğmen. Göğsünde yazılı adını okuyor: Kemper. Gözbebekleri haddinden fazla genleşmiş. Mütemadiyen dişlerini sıkıyor. Uyumayalı en az üç gün oldu ve salak, dayanmak için sürekli amfetamin yutuyor.

"Belgeler."

Marie FBI kartını uzatıyor. Teğmen Kemper'in dudakları küçümsemeyle kıvrılıyor. Onun gözünde bir devlet ajanının hiç kıymeti yok. Sıkıyönetim kararına eşlik eden tertibatın sızdırmazlığı emrinden başka hiçbir şeyin önemi yok. Ve sıkıyönetim de, bizzat kendisi. O ve kartı incelerken Marie'nin suratına doğru tuttuğu silahı.

"Bu bölgede ne arıyorsunuz, Özel Ajan Parks?"

"Superdome'dan bir şahsı almaya geldim."

"Görev emriniz var mı?"

Marie Kemper'e, Jackson'ı geçmeden önce bir motelde hazırladığı yol kâğıdını uzatıyor. Barajları aşmayı ummaya yetecek kadar inandırıcı bir belge elde etmek için, resmî mühürler zulasını karıştırması gerekti. FBI yönetiminin başlıklı kâğıdına yazılı emir Stuart Crossman ve Savunma Bakanı Connor Fogharty'nin imzalarını taşıyor.

"Kimse Dome'a gidemez, hanımefendi."

"Ben giderim. Fogharty'ye kızının sizin yüzünüzden orada sıkışıp kalışının hesabını vermek istemiyorsanız tabii."

Teğmen bir adım geri gidiyor. Amfetaminler tepkilerini aşırılaştırıyor. Marie'nin onu yatıştırması gerekecek: Korkan savaşçıdan daha tehlikeli bir şey yoktur.

"Sakin ol, Kemper. Rutin bir görev işte. İçeri girilir, emniyet tedbirleri alınır, çocukla beraber çıkılır. Ve Fogharty'ye hakkınızdaki olumlu düşüncelerimi söylerim."

Teğmen evrakta yazılı bilgileri teyit etmek üzere telsizini açarken, Marie dudaklarını ısırıyor. Tam her şeyi göze alma noktasına gelmişken, zihnini Superdome'un kokuları istila ediyor. Basamaklara yığılmış kalabalığı görüyor yine. Elf ona gülümsüyor. Marie'den faydalanarak teğmenin zihnine sızıyor. Kemper'in bakışı bulanıyor. Telsizini elinden düşürüyor.

"Girilir ve çıkılır mı diyorsunuz?"

"Evet, Teğmen, çocuk oyuncağı."

Subayın gözbebekleri giderek daha da genişliyor. Göz aklarında kırmızı kılcal damarlar beliriyor. Elfin zihinsel mesajıyla mücadele

ediyor. Telsizini yerden toplayıp öncelikli bir şahıs almak üzere bir devlet ajanının geldiğini bildirmek için, Dome'u abluka altında tutan birlikleri arıyor. Marie'nin dediklerine uymaları talimatını veriyor. 2. MSOB taburu mesajın alındığını belirtiyor. Kemper'in bakışı boşluğa dalıp gidiyor. Burun deliklerinden süzülüp yağmura karışan kanı bile fark etmiyor. Göğsünde asılı duran plastik kaplı geçiş iznini boynundan çıkarıp Marie'nin dikiz aynasına takıyor.

"İki saatiniz var. Bu sürenin sonuna kadar, o şahısla birlikte bir sonraki barajda olmazsanız sizi postalarız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Teğmen."

Subayın el hareketi üzerine, Marie barajı yavaşça geçiyor. M-16'ların namluları artık lastiklerini nişanlıyor. Dikiz aynasına göz atıyor: Kemper yağmurun altında kımıldamadan duruyor. Uzaklara bakıyor. Kafası allak bullak.

77

Walls taksinin arka koltuğuna yerleşmiş, camlardan akan yağmuru seyrediyor. Şoför sığınmacı dalgasından kaçınmak için tali kestirmeleri tercih etti. Yaşlı, çok zayıf bir zenci. Orada doğmuş ve bölgenin kestirmelerini ezbere biliyor. Yol panosu bulunmamasına ve GPS'in o yörede çekmemesine rağmen, tarlalar arasından tek elle kullandığı eski Buick'iyle hiç tereddüt etmeden toprak yollara sapıyor. İki saat önce aldığı bu tuhaf müşterinin yüzünü görmek için arada sırada dikiz aynasına göz atıyor.

Shelby evine dönerken trafikte sıkıştığı sırada, biri camına vurmuştu. Dönüp bakmış ve söz konusu adamı görmüştü. Eski sırt çantası ve birkaç günlük sakalıyla, hiçlikten geliyor gibiydi. Giysileri garip kızıl bir tozla kaplıydı. Çöl tozuyla. Shelby son yıllarda tatillerini Utah yollarını arşınlayarak geçiriyordu. Karısı Alice'le karavanda on beş gün. Şu lanet olasıca toz... Mesaisinin bittiğini söylemişti. Adam ona bir garip bakmıştı. Ölüme teğet geçmiş insanların gözleri vardı onda

Shelby Mississippi Ulusal Muhafızları'nda görev yapmıştı. O bakışı tanıyordu. Adam son anda hayata döndürülenlerin bakışına sahipti. Özellikle içlerinden birini hiç unutmuyordu: Bir hortum sırasında on kadar yelkenciyi boğulmaktan kurtaran altmış yaşlarında bir adamı. İtfaiyeciler, o yaşta bir adamın sahile yığılmadan önce nasıl o kadar gidiş geliş yapabildiğine akıl sır erdirememişlerdi. Shelby sedyenin üzerine eğilmiş ve adamın elini tutmuştu. O zaman bir tür elektrik boşalması hissetmişti. Sanki yaralı onun tüm enerjisini emiyordu. Bu olay onda hayatını değiştirmekten öte bir rol oynamıştı. Olayların anlamını değiştirmişti. İşte bu yüzden Shelby yabancıya nereye gittiğini sormuştu. Walls'un cevabı Crandall olmuştu, Alabama sınırı yakınında bir yer. Shelby gülümsemişti. Alice onu öldürecekti. Onun için karidesli sigara börekleri hazırlamıştı. Adam cama vurduğunda, daha yeni telefon edip kızartma yağını ateşe koyduğunu bildirmişti. Dalgın bakışlı yabancı, üzerinde beş para olmadığını eklemişti. Shelby kahkahayla gülerek kapının kilidini açmıştı. Gözündeki o ışık ve diğer şeyler... Adam arka koltuğa yıkıldığında, Shelby sohbet açmayı denemişti.

"Boktan bir gün, değil mi?"

"Boktan bir yıl."

Shelby gülümsemişti.

"Crandall'da ailenizle mi buluşacaksınız?"

"Huzurevinden dedemi alacağım."

"Lake View'dan mı?"

"Hayır, öteki."

Öteki, Parchman'dı, sosyal sigorta primi ödeyecek parası olmayanlara mahsus bir ölümhane. Shelby başını sallayıp tarlalar arasından kestirme gitmek üzere trafik selinden ayrılmıştı. Alice on defa aramıştı. On birincide, Shelby telefonunu kapatmıştı.

Walls başını cama dayıyor. Hayatında hiç bu kadar bitkin olmamıştı. Havaalanı otoparkında transtan çıkınca, zihninden boşalan o müthiş akım da dağılmıştı. Geriye yanık kokusu ve kafasında titreşen bir çeşit manyetik alan kalmıştı. Çok yüksek gerilim hatları altında

yürürken algılanan dalgalar gibi bir şey. Arabanın farlarının patlamış, kaputun şoktan şişmiş olduğunu saptamıştı. Ön camdan geriye erimiş cam parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Boşalan enerji siyahlı adamları geçtikten sonra oraya çarpmıştı. Adamların beyinlerini ve yüz derilerini omuzlarına kadar kavurmuş, ardında yanık et ve kömürleşmiş saç kokuları bırakmıştı. Kulak ve burun deliklerinden hâlâ duman çıkıyordu. Walls Prescott'ın yüz hatlarına bakmıştı. Adeta derisi mumyalaşmış, kafatası çekmişti. Paltosunun yakası erimiş ve sıvı deri epiderminin gözeneklerine işlemişti. Titreşim ansızın iç termostatlarını tırmandırmıştı. Birkaç saniyede 37,5'tan 357 dereceye fırlamışlar ve organları ateşte unutulmuş ciğer gibi buruşmuştu.

Walls sırt çantasını kapıp otopark rampasından Interstate 20 otoyoluna kadar inmişti. Bir an durup akıl almaz trafik sıkışıklığını seyretmişti. İnsanların düşüncelerini okumuştu. Çoğu, her şeyini kaybettiği New Orleans'tan geliyordu. Diğerleri evlerine dönmeye çalışıyorlardı. Korku ve öfke içindeydiler.

Walls dikkatini yakındaki araçlara vermişti. En huzurlu düşünceler, taksisinin direksiyonunda oturan bu ihtiyar zenciden geliyordu. Walls ona doğru giderken, ruhunu buz gibi bir sisin kapladığını hissetmişti. Başını sola çevirip, araba kuyruğunu kamçılayan yağmur perdesini delmeye çalışmıştı. Aksi yönden büyük bir araba yaklaşıyordu. Doğudan gelen bir Cadillac. Arkada üç adam vardı. Vakfın katilleri. Sürücünün adı Sarkis'ti. Saatlerdir, 20 numaralı yoldan Jackson istikametine, ölümüne basıyordu. Prescott'tan haber çıkmadığı için çok kızgındı. Soğuk bir kin taşıyordu.

Taksi tarlalar arasındaki kestirme yollardan gitmek için trafik selinden ayrılırken, Walls başını arkaya dayamıştı. Cadillac az önce Brandon'ı geride bırakmıştı ve Sarkis bir kez daha Prescott'a ulaşmaya çalışıyordu. Walls ibreleri karanlıkta hafifçe parlayan kol saatine bakmıştı. Gece yarısı. Bir saate kalmadan, Sarkis cesetleri bulacak, haberi vakfın tüm birimlerine yayacak ve genel alarm verilmiş olacaktı.

"Crandall, son durak."

Walls irkiliyor. Taksi duvarlarının sıvaları dökülmüş bir pansiyonun otoparkında durdu. Parchman. Camlı kapıların ardında, bir gece bekçisiyle nöbetçi hastabakıcıyı görüyor. Sefil bir bahçeyi çeviren prefabrik yapıları inceliyor. Yaşların gözlerini yaktığını duyumsuyor. Bir türlü ölemeyen dedesi yirmi yıldır burada can çekişiyor.

"Anlayacağına eminim."

Walls dikiz aynasından kendisine bakan şoföre dönüyor. İhtiyar zencinin gözlerinde acayip bir ışık parlıyor. Mutlu. Ne olduğunu hatırlamakla meşgul. Walls boğazını temizliyor.

"Bizi beklemenizi istesem kızar mısınız?"

"Alice beni kızgın yağda pişirir herhalde..."

İhtiyar Shelby kontağı kapatıyor. Walls'un uzaklaşışını seyrederken gülümsüyor.

78

Marie'nin aklında New Orleans gezisinden, en kısa zamanda unutmak istediği flaş görüntülerden başka bir şey kalmıyor. Her şeyden önce rüzgârın yol açtığı hasarlar. Havaalanının yanından geçerken, bir gözünü yolda tutmakta zorlanmıştı: En az ikisi ağır nakliye aracı olmak üzere bir sürü uçak maket gibi savrulmuştu. Bir 747'nin yamuk yumuk iskeletini görmüştü. Fırtına koskoca canavarı kaldırıp ana pistin yanındaki tarlalara fırlatmıştı. Ama asıl hangarlar dikkatini çekmişti. İçeri dolan rüzgâr sac levhaları kilometrelerce uçurup çevreye dağıtmıştı. Sanki delinin biri devasa bir hurdalığın ortasında bir ton dinamit patlatmıştı. Sonra Marie, Kenner mahallesine yönelmişti. Daha önce hiç o kadar kırılmış ağaç ve içi dışına çıkmış konut görmemişti. Rüzgârın şiddetinden, bazı evler kelimenin tam anlamıyla paramparça olmuş, sokaklar mezarlığa dönmüştü.

Molozlar arasında zikzak çizerken, her yanda askerî devriyelere rastlamıştı: 82.'nin, ağzına mermi sürülmüş M-16'larının kabzalarını

dirseklerine dayamış vahşileri. Yüksek semtlerde yaşayanların çoğu evlerini terk etmiş ve geriye, mülklerini korumaya çalışan birkaç sağlam adamdan başka kimse kalmamıştı.

Sokaklarda o kadar çok ceset vardı ki, Marie'nin onları tam olarak ayırt etmesi belli bir zaman almıştı. Sanki zihni onları denkleme katmayı reddediyordu. Daha ilerde, deniz piyadelerinin içine kedi ve köpek leşleri attıkları büyük bir ateşin önünden geçmişti. Benzin ve yanmış kıl kokusundan kurtulmak için hemen klimayı hava temizleyiciye ayarlamıştı. Metairie Road'un bitiminde, kaldırımın kenarına oturmuş yaşlı bir adam, üzerini çadır beziyle örttüğü bir cesedin başında ağlıyordu. Kenner mahallesinin gerisi ıssızdı.

10 numaralı yolda kaplumbağa hızıyla ilerleyen Marie daha sonra şehrin alt yakasını fark etmişti. Bir göl. Aşağı mahalleden geriye kalan buydu. Yüzeyde birkaç direkten başka bir şeyin görünmediği, suya gömülmüş sokaklar, su seviyesinde çatılar ve yüksek binaların en üst katları. Donanmanın Zodiac botları, ışıldaklarla cepheleri tarayarak devriye geziyordu. Marie devamını görmekten çekinmişti. Bir sigara yakıp kendini dümdüz önüne bakmaya zorlamıştı.

Superdome girişini tutan sonuncu baraja vardı. Karşıda, sığınmacıların azar azar bindirildikleri otobüsler aralıksız sıralanmışlar. Camı indiren Marie, Dome'dan yükselen pis kokuyu soluyunca, bayılacak gibi oluyor. Geçiş iznini, sarı saçlı, masmavi gözlü, genç bir çavuşa uzatıyor. Hafif makineli tüfeği omzundaki delikanlı kocaman bir sakız çiğniyor. Şişkin bisepsleriyle pek gurur duyuyor gibi. Muharebe ceketinin üzerinde geniş ter haleleri göze çarpıyor. Yarı deli bir hali var. Dehşet ve heyecan karışımı bir şey. Marie bu bakışları iyi biliyor, hatta uzmanlık alanı.

Çavuş sakızını patlatarak geçiş belgesini iade ediyor.

"Şahıs için gelen siz misiniz?"

Marie başıyla onaylıyor. Çavuş parmaklarıyla ıslık çalıyor.

"Bu dört kişiyi sizi korumaya veriyorum. Sıkı adamlardır."

"Gerek yok, Çavuş. Ben büyük bir kızım."

"Bu bir soru değildi, hanımefendi."

Çavuş silahının namlusunu, çığlık ve hıçkırıklardan oluşan kesintisiz bir uğultunun yükseldiği Superdome'a çeviriyor. Ancak aklını yitirmek üzere olanlardan çıkabilecek türden haykırışlar işitiliyor.

"Duyuyor musunuz onları? Beş gündür oraya kapatılmış durumdalar. Kenefler daha ilk akşam taştı. Beş günden beri kurtlar gibi birbirlerini koklayarak ot yiyorlar. İçeride cinayetler işleniyor, hanımefendi. Hem de bir sürü. Fırtınanın gafil avladığı, yoksullar tarafından linç edilen zengin mahalle sakinleri. Ve evsizler. Şimdiye kadar saydığımız kadarıyla, on beşi duvardan aşağı atıldı. Tecavüzler de oluyor. Kadın ve çocuklara. İğrenç olaylar. O yüzden, başınıza bir şey gelirse kendimi affetmem."

Yeni bir sakız patlaması. Çavuş Marie'nin kapısını açıyor. Gözleri alev saçıyor. Gücünün sınırında, yıkılmasına az kalmış.

"Silahlı mısınız?"

"Evet."

"Kalabalık bir hareket olur da sivillere ateş etmek zorunda kalırsanız, kendinizi buna muktedir hissediyor musunuz?"

"İçiniz rahat olsun, Çavuş. Yanımda dört adamla, kendimi her şeye muktedir hissederim."

Çavuşun işareti üzerine, adamlar Marie'nin çevresini sarıyorlar. Dome'a doğru ilerleyip yapının duvarı altından geçen beton bir koridoru takip ediyorlar. Pis koku yoğunlaşıyor. Uğultu sağır edici bir hal alıyor. Tekrar ışığa çıkan Marie gözlerini kırpıştırıyor. Deniz piyadelerinin jeneratörler aracılığıyla yeniden tesis ettikleri elektrik cereyanına bağlı projektör direkleri, çarpılmış yüz ve ağızlardan oluşan bir ormanı aydınlatıyor. Dome'un ortasındaki çim saha eğreti bir kamp alanına dönüştürülmüş: Göz alabildiğine sıralanan kamp yatakları, çadırlar, plastik masalar, birkaç sandalye. İlk gelişinde, ordunun paraşütle attıkları bundan ibaret. Su da verilmiş, ama yiyecek yok. İlk saatlerde, savaş tayını indirmişler, ama bu beklenmedik yardım öyle

şiddet sahnelerine sebep olmuş ki, yüksek komuta azık tedarikini durdurma emri vermiş.

Marie ışıldakların kör edici ışığında hareketsiz duruyor. Ahmağın biri, kalabalığa çevrili kameraların bağlı olduğu dev ekranı çalıştırmayı bile akıl etmiş. Marie, büyülenmiş gibi, basamakları dolduran hayaletler okyanusunu inceliyor. Manzara, başka bir çağa ait, kaybedenlerin stattan canlı çıkmadıkları bir maçı alkışlamak için ayağa kalkan insan dalgalarını andırıyor. Roma. Marie, binlerce pis yüzü dikkatle tararken bunu düşünüyor.

Kolunu kavrayan kaslı parmakları ve kulağında bir nefes hissediyor. Müfrezeyi komuta eden onbaşı. Soluğu nane şekeri kokuyor.

"Kalabalığın potansiyel tepkisinden önce dört dakikamız var. Hareketsiz kalmamamız şartıyla."

Marie başıyla onaylıyor. Zihninde elfin yüzü dalgalanıyor. Kalabalığın içine gömülen bir merdivene kadar, kuzey basamakları boyunca ilerliyor. Onbaşı onu yakalıyor:

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Nerede olduklarını biliyorum. Nereden bildiğimi sormayın. Biliyorum, hepsi o kadar."

Onbaşı kalabalığı işaret ediyor. Bazı yüzler onlara doğru dönüyor. Parmaklar onları gösteriyor.

"Bu insan duvarı içine girmem söz konusu olamaz, hanımefendi."

Marie, deniz piyadesinin herhangi bir tepki göstermesine vakit bırakmadan merdivene atıldı bile. Kol, bacak ve beden ormanında ilerliyor. Sidik ve dışkı kokuyor. İlk basamakları tırmanmaya başlamadan hemen önce yere eğilip, yağmurdan yumuşamış topraktan bir avuç alarak yüzünü ve giysilerini kirletti. Buna rağmen, gözler karın ve göğüsleri üzerinde takılıyor. Erkek gözleri. Açlar. İlkelleşmişler Artık tabuların ağırlığını hissetmiyorlar. Marie uylukları arasına bir elin süzüldüğünü duyumsuyor. Bir çatırtı. Bir çığlık. Tutup kırdığı parmaklar kalabalığın içinde kayboluyor. Marie devam ediyor. Basamakların tepesine ulaştı. Elfi gördü. Kucağında, paltosuna sardığı kız

çocuğunu tutuyor. Arada bir, dizlerini beşik gibi sallıyor. Marie'nin gözleri diğer iki beyaz paltoyu arıyor. Kendisine ilerlemesini işaret eden Kano'yu görüyor. Elf gülümsüyor.

"Şayet yanılmıyorsam, siz Cyal olmalısınız. Şuradaki de Kano. Elikan nerede?"

"Düşmanlarımızdan birinin cesedini duvardan aşağı atmaya gitti. Tam zamanında geldiniz."

"Niye?"

Marie, Cyal'in işaret ettiği yöne bakıyor. Karşı tarafta, güney basamaklarında, on kadar evsiz izdihamda kendilerine yol açıyorlar. Uyuyan başları kaldırıyor, yere uzanmış şekillerin üzerindeki örtüleri çekiyorlar. Daha aşağıda, çimlerin üzerinde, kamp yatağı sıraları arasında bir düzine başka berduş ilerliyor. İçlerinden biri stadın ortasında dikiliyor, gözleri kapalı. Galiba bir şey kokluyor.

"Sizi arıyor."

Marie cevap vermeye hazırlanırken, adam gözlerini açıp kalabalığa dikiyor. Kolunu kuzey basamaklarına doğru uzatarak hempalarına bakıyor. Marie telsizini açıyor.

"Onbaşı?"

Bir cızırtı. Basamaklardan yükselen uğultu arasında astsubayın sesi çınlıyor.

"Ne halt ediyorsunuz, Tanrı aşkına? Kalabalık üzerinize kapanmak üzere!"

"Berduşlar yaklaşıyor."

"Neredeler?"

"Tam karşınızda. Asıl tehdit onlar."

"Tehdit benim işim. Siz çabuk geri çekilin."

Marie az önce basamakların tepesinden geri gelen Elikan'a dönüyor. El ve ön kolları kan içinde. Marie iç geçiriyor:

"Çekilecek gibi değilsiniz, çocuklar. İnsanları böyle katletmeyi sürdüremezsiniz. Burası Birleşik Devletler, Narnia âleminde değiliz."

Elikan homurdanarak başını eğiyor. Marie zihnine karman çorman kokuların dolduğunu hissediyor. Ölü yaprak ve dere rayihaları. Küçük kız gözlerini açmış, ona bakıyor. Marie ufaklığın yanına diz çöküp saçlarını okşuyor.

"Rüyalarıma misafir gelen ve pikabımı uzaktan kumandalı bir arabayla karıştırarak bana Birleşik Devletler'in yarısını kat ettiren yaramaz sen misin?"

Holly kafasını öne arkaya sallıyor. Marie gülümsüyor.

"Benim adım Marie. Marie Parks."

"Biliyorum."

"Elbette."

Holly'nin bakışı bulanıyor. Ellerini Marie'ye doğru uzatıyor, boynuna sarılıyor ve yavaşça, elfin dizlerinden onun kucağına geçiyor. Holly paltosundan sıyrılırken, Cyal biraz kıskanıyor. Marie kızı sarmalıyor. Kol ve bacaklarının bedenini sıktığım hissediyor. Yavrucak titriyor, takatinin sonuna gelmiş. Sesi çatlıyor:

"Anne. Annemi istiyorum."

Marie'nin gözleri doluyor. Holly'yi usul usul sallayarak saçlarını okşuyor.

"Ben yanındayım artık, canım. Buradayım."

VIII

NEHİR MUHAFIZLARI

79

Parchman düşkünler evinin camlı kapılarından içeri yağmur esintileri ve bir kuru yaprak girdabı doluyor. Gece bekçisi gözlerini Walls'a kaldırıyor. Moda dergisinin içine saklanmış porno dergiye bakmakla meşguldü. Altı ay önce kendisini terk eden eski karısını düşünüyor. Onu bir başkasının kollarında hayal edince çok acı çekiyor. Zihnindeki düşünceleri içen Walls adamın alkolik olduğunu fark ediyor. Bekçi tedavi olmak istiyor, ama hemen değil. Hastalığından üzüntü duymaya daha yeni başlıyor. Sabah içkisinin geceden kalan titremeleri yatıştırdığı evrede. Ayrıca bir de gırtlak kanseri var, ama o henüz bunu bilmiyor.

Walls danışmaya yönelirken, bekçi yeniden dergisine dalıyor. Nöbetçi hastabakıcı, arkasında yanıp sönen, odalara bağlı sinyal lambalarını dikkate almadan portatif televizyonda beyzbol maçı izliyor. Adı Glenn. Oltayla balık avlamaya, büyük 4x4'lere ve mastürbasyona bayılıyor. Bunu, postayla satış kataloglarındaki mayolu kadınlara bakarak yapmaktan hoşlanıyor. Walls boğazını temizliyor. Hastabakıcı gözlerini ona çeviriyor.

"Ne vardı?"

"Ben Medicaid müfettişiyim."

"Berduşların sağlık sigortası mı? Doğru yere gelmişsiniz, bizde onların tarlası var."

Glenn koltuğunda kıpırdıyor. Bu adamın bakışlarını sevmedi.

"Teftiş için buradaysanız, yarın tekrar gelmeniz gerekecek. Doktor Colman'ı sorarsınız. Bu sarayın patronu odur."

"Chester Walls adında bir pansiyoneriniz var mı?"

"Mathusalem mi? O tam bir sırdır. Yirmi yıldan beri klinik anlamda ölü denilebilecek, fena halde ihtiyar bir adam. Bir sürü elektrik kesintisi yaşandı, ama onlar bile onu öldüremedi. Bu durumda, onu burada tutmak ve gebermesini beklerken arada bir yanına uğrayıp serumunu ve çarşaflarını değiştirmek mecburiyetindeyiz. Fişini çekmeye mi geldiniz yoksa?"

"Hangi oda?"

"27 numara, ikinci katta, koridorun en sonunda. Onu oraya attık, çünkü acil çıkış kapısına en yakın odadır."

"Muhtemel bir tahliye durumunda mı?"

"Evet, ancak o kapı artık çalışmıyor. O yüzden, yangın çıkacak olursa..."

Glenn'in gülüşü aniden kesiliyor. Ellerini şakaklarına götürerek yüzünü buruşturuyor. Birkaç saniyedir bir ağrı beynini burgu gibi deliyor. Başlangıçta dayanılır gibiydi, ama şimdi görünmez bir el on ikilik uçla menenjlerinde kanlı bir tünel kazıyor sanki. Walls, Glenn'in kanı iri damlalar halinde kayıt defterine akmaya başlayınca baskıyı gevşetiyor. Hastabakıcı burnunu silip avucuna bakıyor.

"27 numara dediniz, öyle değil mi?"

Walls asansöre biniyor. Kapı kapanmadan önce, Glenn'in başını arkaya eğip burnuna kâğıt mendille tampon yaptığını görüyor. Kabin ikinci katta duruyor. Walls hâlihazırda Parchman'ın ıssız koridorlarında ilerliyor. Aralık kapılarından formol kokusu ve horlama sesleri gelen odaların önünden geçiyor. En dipte, imdat çıkışının uyarı lambası karanlıkta titreşiyor. 27 numaranın kapısını itip gözlerinin alacakaranlığa alışmasını bekliyor. Bir dolap, bir çalışma masası ve bir yatak. Tuvalet dip tarafta, dezenfektan kokularının çıktığı başka bir kapının ardında. Parmaklarıyla duvarı yoklayarak lamba düğmesini arıyor. Yanan neonlar soluk ışıklarıyla uyuyan ihtiyarı aydınlatıyor. Walls boğazının düğümlendiğini duyumsuyor. Mesa'dan ayrıldığından beri bu sahneyi hayal etmeye çalıştı, ama buna hazır değildi. Dedesi o kadar zayıf ki, çarşafların altından kaburgaları sayılıyor. Pijamasının ceketinden

iki kemikli ön kol görünüyor. Göğsü zorlukla inip kalkıyor. Nefes alınasına yardımcı olan makineyle mücadele ediyor. Ölmeyi bir türlü başaramıyor. Yirmi senedir buna gayret ediyor, ama vücudu kendini yeniliyor. Oysa öyle ihtiyar ve yıpranmış bir hali var ki... Adeta organizması son haddine kadar zorlanıp o vaziyette bırakılmış. Sonsuz bir can çekişmeye teslim edilmiş canlı bir kalıntı gibi.

Walls dedesinin oksijen maskesinin altındaki yüzünü inceliyor. Plastiğin üzerinde ufak bir buhar lekesi oluşuyor. Elini kırış kırış alnına koyuyor ve uzak düşünceler yakalıyor. Fısıltılar. Anılar. Gözlerini yumuyor. O gün olup bitenleri anladı nihayet. Gordon'ın dokuzuncu yaşını kutladığı gün.

Dedesi gelinine bir resim kadar uslu duracağına söz vermişti. Kadıncağız bunun tek kelimesine inanmamış, ama yine de onu davet etmişti, çünkü torununu görmesine engel olmaya gönlü elvermiyordu. Bu haberi duyunca kriz geçiren kocasına da bu cevabı vermişti. Dede o gün yataktan keyifli kalkmıştı. Güzel takım elbisesini giymiş, parmaklarıyla saçlarını taramıştı. Otobüse atlayıp Gordon'a hediye almaya gitmek niyetindeydi. Hediyenin yepyeni bir ambalajı, kurdelesi ve her bir numarası olacaktı. Carthage durağından otobüse binerken, içine bir sıkıntı çökmüştü. Her şeyden çok, Pearl Nehri kıyılarında kaybolmuş evinden uzaklaşmaktan nefret ediyordu. Bunun tehlikeli olduğunu, kendisini zayıflattığını biliyordu. İşte bu yüzden, Old Man River'daki eski dostu Akima'yı görmeye gitmek dışında asla seyahate çıkmıyordu. Akima aklına düştüğünde, yanına avadanlık torbası ve oltasını alıp dereleri takip ederek Big Black Irmağı'na, sonra da başka dereler boyunca, Vicksburg'de Suların Babası'yla birleşen Yazoo Nehri'ne kadar çıkıyordu. Sonra, eski hanım arkadaşının plantasyonuna varmak için Mississippi kıyısını izlemesi yetiyordu. Her gün balık tutmak ve *siesta* yapmak için durmak suretiyle üç haftadan biraz fazla zamanını alan, kuş uçuşu yüz kilometrelik bir yolculuk. Muhafızların sırrı buydu: Asla akarsulardan uzaklaşmamak. Sorun şu ki, şehirli sersemler alışveriş merkezlerini Pearl Irmağı'ndan uzağa inşa etmişlerdi. Bu yüzden dede o gün otobüse binmek zorunda kalmıştı. Öteki yolcular yaşlandığını

anlamasınlar diye, başına hasır bir şapka takıp gözlerini koyu renk camlı bir gözlüğün ardına saklamıştı. Fazla ihtiyarlamasa da, Pearl'ün ışıltılı suları görüş alanından kayboldukça, yüzünde birkaç kırışıklık daha beliriyordu.

Dede Meridian Alışveriş Merkezi'nin dibine vardığında, bira içmek için bir büfede durduktan sonra cesaretini takınıp bölgenin en büyük oyuncak dükkânlarını dolaşmıştı. Heler marka güzel bir maket satın almıştı, büyük ve mağrur bir üç direkli tekne. Koltuğunun altında armağanıyla dışarı çıktığında, otobüs durağına ulaşmak için otoparktan geçmişti. Gemiyi beraber toplarlarken Gordon'la geçireceği saatleri düşünüyordu. Parmaklara bulaşan tutkalla o minik parçaları birbirine yapıştırırlarken bol şekerli gazoz yudumlayarak gülecekleri saatleri. Rüzgâr hasır şapkasını uçurduğu sırada park yerini terk eden kamyoneti görmemişti. Sürücü, şapkasının peşinden arabaların arasında koşturan dedeye çarpmamak için tüm gücüyle frene basmıştı. Tampon uylukkemiklerini kırdığında, pis bir gürültü çıkmıştı. Dede, bağrına bastığı kocaman hediye paketini korumaya çalışarak asfalta çarpmıştı. İlkyardım ekipleri çabucak gelmiş ve hâlâ yaşayan dedenin, komada olmasına rağmen paketini bırakmayı inatla reddettiğine şahit olmuşlardı.

Onu ilkin, canavar düdükleri eşliğinde Meridian Hastanesi'ne götürüp, yaralarını tımar etmişlerdi. Sonra, kendisi giderek daha derin bir komaya gömülürken, ailesine Lake View Huzurevi'ne naklini önermişlerdi. Gordon'ın, üzerinde güzel, sütunlu binalar ve mütebessim ihtiyarların arzı endam eylediği, kuşe kartondan basılmış broşüre göz atan babası, bu maskaralığın kendisine kaça patlayacağını sormuştu. Ve doktorun cevabını takiben broşürü yırtıp, Medicaid'le anlaşmalı bir kurum talep etmişti. Transfer aynı akşam gerçekleşmiş ve ambulans görevlileri, tekerleğin her dönüşünde Pearl Irmağı'ndan biraz daha uzaklaşırlarken, hastanın oksijen maskesi altında ne derece ihtiyarladığını fark etmemişlerdi. İşte dede, bir gece, Parchman ölümhanesine böyle düşmüştü.

Walls'un eli ihtiyarın alnından uzaklaşıyor. Onu gözyaşları arasında gülümseten son bir anı okudu. Dizleri üzerine çökerek yatağın altını yokluyor. Parmakları kocaman, tozlu bir paketi kavrıyor. Renkleri solmuş hediye paketini usulca yırtıyor. Bir köşede Heller logosu göze çarpıyor. *Master of the Sea,* XVII. yüzyılda Boston'la Amsterdam arasındaki bağlantıyı sağlayan üç direkli bir gemi. Walls ambalajın altına sokulmuş zarfı ve içinden çıkan kapaklı kartpostalı açıyor: Parmakları plastikten yapılmış sahte bir fare kapanına sıkışıyor. Walls kahkahalarla gülüyor. Tam da annesini kızdıracak türden bir şaka. Kartta yazan birkaç kelimeyi yüksek sesle okuyor:

Gordon Chester Walls için

Okula gitmediğin günlerde seni oyalayacak bir şey.

Seni seven deden.

Walls'un parmakları yaşlı adamın elini kavradığı an, ölçüm cihazları çığırından çıkıyor. Oda yosun ve su serpintisi kokmaya başlıyor. Pearl Nehri kıyıları, yapraklar arasından süzülen güneş ışığı. Walls gözlerini kapatıyor. Görüntü zihnini kaplıyor. Sekiz yaşında. Yırtık spor ayakkabılarından taşan parmaklarına bakıyor. Makaranın tıkırtısı, nehir yüzeyinde raks eden sineğin vızıltısı.

"Çok beklettin, Gordon!"

"Üzgünüm, dede. Ben..."

"En azından nehirlere işemedin, değil mi?"

"İşedim."

"Ya?"

"Binlerce defa, dede. Okula da gittim. Sonra da fakülteye. Ve..."

"Poşetlenmiş alabalık da mı yedin yoksa?"

"Tonlarca."

"Pane balık da mı?"

"Evet."

"Odun talaşından yaptıkları şu galeta ununu yememişsindir herhalde?"

"Yedim."

"Aman Tanrım..."

Gordon yanaklarından iri gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyor. Dedesinin eli saçlarını okşuyor.

"Önemli değil, koca adam. Bunun bir önemi yok artık. Bize kocaman, yağlı bir alabalık yakalarım ve kızgın bir taşın üzerinde pişirip afiyetle yeriz."

"Ellerimizle mi?"

"Elbette! Başka neyle olacak? Sonra da kılçıkları sıyırır, gözlerini emeriz. Ve gerçekten uslu olursan, Gordie-*boy*, nefes almadan *When Johnny Comes Marching Home Again*'i geğirerek çalmayı öğretirim sana."

"Bunu yapar mısın, dede?"

"Elbette, koca adam!"

Gordon tam bir şey ekleyecekken vizyonun solduğunu fark ediyor. Dedesi gözlerini kaldırıyor. Gökyüzünde, son ışınları boğan kocaman, kara bulutlar toplanarak üzerlerine kapanıyor.

"Ne oluyor, dede?"

"Rahibeler. Onlar ölüyorlar, Gordon. Alabalıkların beklemesi gerekecek. Şimdi elimizi çabuk tutmamız gerekiyor."

Walls gözlerini açıyor. Parmaklarının arasındaki *Master of the Sea*'nin ambalajının hışırdadığını duyuyor. Ekranlardaki çizgiler yeniden normale döndü. Bir kenarda katlanmış halde duran tekerlekli iskemleyi yatağın yanına açıyor. İhtiyar adamın hortum ve kablolarını söküp kucağına alıyor. Haddinden fazla zayıf vücudu bir çocuk kadar hafif. Onu yavaşça tekerlekli sandalyeye bırakıp gövde ve bacaklarını örtüyor. Sonra odadan çıkıyor. Sola dönmek istiyor ama sandalye direniyor. Arkadan çarpma sesi geliyor, hava cereyanı. Zıvanalarında gıcırdayan acil çıkış kapısına yöneliyor. Otoparka giden beton geçitten inerken yağmurun saçlarını dövdüğünü hissediyor. Karşıdan taksi selektör yaparak yaklaşıyor. Walls dedesini arka koltuğa yatırırken

şoför de arabadan inip tekerlekli sandalyeyi bagaja koyuyor. Walls dedesinin emniyet kemerini bağladıktan sonra, ön koltuğa yerleşiyor. İhtiyar Shelby'nin kapısı çarpıyor. Sırılsıklam olmuş.

"Nereye gidiyoruz?"

"Carthage'a, Pearl Nehri kıyısında."

"Biz geliyoruz Carthage."

Taksi etrafa sular sıçratarak yola koyuluyor. Walls arkaya bakıyor. Crandall'ın ışıkları sağanak yağmurda eriyor. Tavan lambasının ışığında dedesine göz atıyor. Taksi kilometreleri yuttukça, ihtiyarın yüzü gençleşiyor, derin kırışıklıklar nispeten düzeliyor, teni güçleniyor. Gözlerini açıyor.

"Selam, Gordie."

"Selam, dede."

"Neredeyiz?"

"Takside. Eve dönüyoruz."

"Otobüse binebilirdik, Gordon: Bir metelik. Doctor Pepper'ımı aldın mı?"

"Üzgünüm, dede. Unuttum."

Dede ellerini gözlerinin önüne götürüyor. Parmaklarını şekilsizleştiren artroz iyileşme gösteriyor.

"Farkında mısın, Gordie?"

"Neyin, dede?"

"Birkaç kilometre sonra, sana bir tokat atabileceğim."

Shelby'nin sesi duyuluyor:

"Altı dakika sonra Meridian."

Dedenin gözleri kocaman açılıyor. Doğrulmaya çalışıyor, ama Walls onu tutuyor.

"Shelby Newton? Gerçekten sen misin, ihtiyar alçak?"

Taksi yana kayıyor. Shelby dikiz aynasına bakıyor. Dudakları titriyor.

"Chester? Chester Walls?"

Gordon'ın bakışı dedesinden Shelby'ye dönüyor.

"Tanışıyor musunuz?"

"Birazcık! İhtiyar Shelby. Bir gün, lanet olasıca bir hortum az kalsın canımı alacakken, Mississippi kıyısında elimi tutarak hayatımı kurtarmıştı. Kendimi yenilemek için ondan güç emdiğimden hafızası çok iyi değil ama ta kendisi. Umarım bana kızgın değilsindir, ha, Shelby?"

"Elbette ki hayır, Chester. Elbette ki hayır."

Shelby gaza basıyor. Hız göstergesi tırmanıyor. İhtiyar adam doğrulup elini sürücünün omzuna koyuyor. Yaşlı zenci gülümsüyor: Derisinden içeri bir şeyin aktığını duyumsuyor. Chester'ın o gün aldığını ona iade etmekte olduğunu biliyor.

80

FBI helikopteri, Birleşik Devletler'in yarısını son sürat kat ettikten sonra, Jackson Havaalanı'na inmiş bulunuyor. Stuart Crossman'ın midesi bulanıyor. Yavaşça havayı döven kanatların altından başını öne eğerek geçiyor ve dalgın bir edayla İrlandalı bir buzdolabının elini sıkıyor. Adam kulağına haykırıyor:

"Ben Özel Ajan Barnes, efendim. Jackson bürosundan."

"3. düzey güvenlik alarmını veren siz misiniz?"

"Evet, efendim."

"NASA ve CIA'yi ayağa kaldırdı. Umarım haklı bir nedeni vardır."

"Bunun için tasalanmayın, efendim: Var."

Helikopterden uzaklaştıkça, ajanın sesi derece derece alçalıyor. Crossman gözlerini Barnes'ınkilere dikiyor. Sinirli.

"Kaç yaşındasınız, Barnes?"

"Altmış iki, efendim."

"Ne kadar zamandır ulusun hizmetindesiniz?"

"Niye sordunuz? Korkmak için geçerli bir sebebim olup olmadığını mı öğrenmeye çalışıyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey."

Barnes kendi ekseninde dönüp kızıl kirpiklerle kaplı fındık rengi gözleriyle FBI şefini inceliyor. Soluğu tütün kokuyor.

"Saygısızlık etmek istemem, efendim, ama ben Vietnam'da görev yaptım ve Waco'da Davidian tarikatına yapılan baskına katıldım. Demek istediğim, hayatımda bir sürü garabete tanık oldum, ama bunun gibisini hiç görmedim."

Crossman, Barnes'tan geride kalmamak için adımlarını hızlandırıyor. Havaalanının kenarındaki park alanlarına yöneliyorlar. Enlemesine park etmiş, FBI'a ait bir sürü 4x4 giriş rampalarını tıkıyor. Crossman öte yanda, ajanların olay mahallini kuşatmak için gerdikleri saydamsız brandaları ayırt ediyor. Rankin kasabasının adli tıp uzmanları olay yerine gelmişler bile. Birçok gazeteci ekibi de orada. Tepelerinde uydu antenler kurulu minibüsler, kameraların döne döne çektiği görüntüleri aktarmaya çalışıyor. Barnes sırıtarak Ulusal Muhafızlara ait askerî bir yayın karıştırıcı kamyonu işaret ediyor:

"Bu salaklar yarım saattir görüntülerin neden geçmediğini merak ediyorlar. Bu onları meşgul ediyor."

"Anayasanın ifade özgürlüğü ve bilgi edinme hakkına ilişkin birinci değişikliğine aykırı bu. Duyulursa, ortalık karışır."

"İlerlemenin iyi tarafları da var yani: Bugün, yayın karıştırılıyor. Oysa dün olsa, yaşlı Hoover bütün bu komünistleri Sin-Sing'te çürümeye yollardı."

"Bu alışverişten zararlı çıktığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Ben düşünmem, efendim. İtaat ederim."

"Her halükârda, gazetecileriniz benim burada olduğumu biliyorlar artık. Durumun ciddi olduğunu anlamakta gecikmeyeceklerdir."

Barnes omuz silkip bir brandanın kenarını kaldırıyor. Crossman taş kesiliyor.

"Gördünüz mü, efendim, ben size ne demiştim?"

Crossman cevap vermiyor. Kabarmış kaputları kocaman açık ağızları andıran araba dizilerine bakıyor. Gözleri, kömürleşmiş bir sokak

lambasını çevreleyen asfalt dairesine kayıyor. Madenin erimiş gibi göründüğü yerde, ateşe dayanıklı örtüler altında dört ceset yatıyor. Biraz daha ilerde, zırhlı bir Continental'ın kalıntılarından hâlâ duman çıkıyor. Aracın ön kısmı kömürleşmiş. Hava geçirmez tulum giyen adamların Continental'ın bagajını aradıklarını gören Crossman, bir ürpertinin omurgasını baştan sonra kat ettiği hissediyor.

"Bizim çocuklar bu hurdanın arkasında, zırhlı bir kasaya saklanmış şişeler buldular."

"Boş mu?"

"Biri hariç hepsi boş. Kimyagerlerin mührü koparılmış şişelere zerk ettikleri, gözle görülmeyen izleri ortaya çıkaran gazlar, şişelerin hiç bulaşıcı madde içermediğini gösterdi."

"Bu daha ziyade kötü bir haber."

"Bence de öyle."

Crossman şefleri ateşe dayanıklı örtülerden birini kaldıran adli tıp uzmanlarını sessizce selamlıyor. Mumyalaşmış cesedi görünce kalbi bir vuruş atlıyor. Deri öyle sertleşmiş ki, olay yeri incelemenin adamları hararet sondalarını batırabilmek için tüm güçleriyle bastırmak zorunda kalıyorlar. Onların yanmaz eldivenlerini fark eden Crossman, atmosferi boğan ısı dalgasının kaynağını anlıyor: Sıcaklık cesetlerden geliyor.

"Kuzu çevirme şişine benziyor, öyle değil mi?"

Barnes'ın yorumunu duymazdan gelen Crossman adli tabibi inceliyor. Birçok denemeden sonra iğne ölünün karaciğerine ulaşıyor. Bilim adamı alete bağlı minyatür ekrandan geçen rakamlara bakıp gözlerine inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Sorun nedir?"

"Karaciğerin vücudun geri kalanından daha uzun süre sıcak kalması nedeniyle, hepatik sıcaklık genelde ölüm saatini belirlememize imkân tanır. Oysa şu an karaciğer doksan derece görünüyor ve çevre ısısı altmış dereceyi buluyor."

"Ne ateş ama... Bakteriyolojik riskle alakalı bir şey var mı?"

"Hayır. Hiçbir organizmanın sıcaklığını kırk derecenin üstüne ayarlama becerisi yoktur. Kırk iki derece azami sınırdır ve onun üstüne çıktığı takdirde, hararet kasılmalara ve kalp durması nedeniyle ölüme sebebiyet verir."

"Yani?"

"Yani, organlarının durumunu göz önünde bulundurarak ve yalnız kendi araçlarıma dayanarak, kurbanların iç ısılarının çok hızlı bir şekilde üç yüz derecenin üzerine çıkıp sonra ağır ağır düştüğü sonucuna varıyorum. Pastörize edilen süt tekneleri gibi: Bakterileri imha etmeye yönelik, aşırı süratli bir ısı flaşı. Ancak burada söz konusu olan süt değil."

"Yangın bombası söz konusu olabilir mi?"

"Biz de ilk başta öyle zannettik, ama o ihtimal dışlandı."

"Niye?"

Adli tabip yavaşça ayağa kalkıyor. Bitkin görünüyor. Eldivenlerini çıkarırken sokak lambasını gösteriyor.

"Direğin ve araba kaportalarının dış kaplamalarını tahlil ettik. Hiçbir yüzeysel atom yanmamış. Bu da tutuşmanın içerden başladığını gösteriyor. Tıpkı cesetlerimizin vücut sıcaklıklarındaki gibi. Derindeki madeni atomları yaktıktan sonra dışa doğru yayılmış.

Bilim adamı, patlamayı tarif etmek için avuçlarını birleştirip tekrar açarak konuşmasını görselleştiriyor.

"Asfalttaki yanık izleri için de aynı şey geçerli. Kazdık: Yüzeyi sert, altı çok sıcak ve yumuşak. Sanki bunu yapan şey, büyük bir süratle sallayıp içlerindeki bütün parçacıkları kaynatarak molekülleri hızlandırmaya koyulmuş gibi."

"Dev bir mikrodalga fırın gibi mi yani?"

"Onun gibi bir şey. Tek farkla, mikrodalga fırınlar ne metali ne de taşı pişirir."

"Buradan hangi sonuca varıyorsunuz?"

"Şimdilik hiçbir sonuca varmıyorum. Otopsiyi bekleyeceğiz."

"Beni haberdar edin. Bu son derece önemli. Üzerlerinden kimlik belgesi çıktı mı?"

"Silahlıymışlar. 9 mm otomatikler çıktı. Mermiler şarjörde patlamış."

"Bu da ne?"

Cross cesedin yanına çömelip paltodan geri kalanı kenara itince, kemerinde erimiş bir madeni plaka meydana çıkıyor. Bir eldiven takıp rozeti alıyor. Metale işleyen ayrıntılar hemen hemen yok olmuşlar.

"Polis rozetine benziyor."

"Bir devlet teşkilatı. Geriye hangisi olduğunu bulmak kalıyor."

Crossman'ın uzattığı plakayı alan Barnes onu bez bir torbaya koyuyor.

"Gerçekten ajan iseler, araçları da devlete ait demektir. Bu iş size düşüyor, Barnes. En kısa zamanda bu adamların kim olduklarını öğrenmek istiyorum."

"İlgilenirim, efendim."

Barnes cep telefonunu açarken Crossman, Continental'ın etrafında çalışan hava sızdırmaz tulumlu adamlara yöneliyor. Az öce başlıklarını çıkardılar. Zırhlı kasayı minibüslerine taşıyan iki teknisyen iri damlalarla terliyorlar. Crossman kendisine yaklaşanı selamlıyor.

"Ben Özel Ajan Flagg, efendim."

"Sizi dinliyorum."

"Zırhlı araç. Ne mutlu ki şok bagaj kilidini patlatmış."

"Şişelerin içinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Sonuncu şişeyi analiz edeceğiz. Biraz zaman gerekecek. Ayrıca on bin dolar nakit, birçok pasaport ve kullanılmış uçak bileti desteleri bulundu."

Crossman biletleri karıştırıyor. Yabancı başına bir deste. Parmaklarının arasından geçirdiği açık biletler. Birinci adam uçakla, Şili'nin güneyindeki Punta Arenas'tan Meksika'ya kadar, dört gün boyunca oradan oraya zıplayıp durmuştu: Buenos Aires, Porto Alegre, Sao Paulo, Rio de Janeiro, Salvador, Fortaleza, Belem ve Caracas. Başkentlerden

büyük şehirlere, nefes almadan kat edilen on bir bin kilometre. İki numaralı yabancı aynı yolculuğu Güney Amerika kıtasının batı kıyısı boyunca yapmıştı: Kolombiya, Ekvator, Şili, sonra da Meksika'ya direkt bir dönüş uçuşu. Ötekiler Güney Afrika'dan ve Avustralya kıtasının büyük şehirlerinden geliyorlardı. Her etapta asla üç saatten fazla durmamış ve biletlerini en kısa zamanda mümkün olduğunca çok kilometre yapacak şekilde düzenlemişlerdi. Sonra hepsi Meksika'da buluşarak beraberce Jackson'a uçmuşlardı. Crossman boğazının kuruduğunu duyumsuyor.

Barnes telefonunu kapatıyor. Tasalı görünüyor.

"Evet?"

"Meçhul şahıslarımız hiçbir resmî büroya ait değiller."

"Parmak izlerini alın ve aramaya devam edin."

Crossman desteleri Barnes'a uzatıyor.

"Bu biletleri de pasaportlardaki damgalarla karşılaştırın. Bizimkiler sahiden dünya turuna çıkmış ve her havalimanında şişelerini açmışlarsa, bir sorunumuz var demektir."

81

Burgh Kassam bitkin. Üç gündür birkaç dakikadan fazla istirahat etmedi. Direnç artırıcıyı zerk ettiğinden beri, kendine en ufak bir iğne yapmadı. Zihinsel olarak Sonora Çölü'nde Walls'ın izini sürmek için bir doz Protokol bile aşılamadı: Protokol Şiva'nın yayılmasına son dokunuşu gerçekleştirmek için bütün konsantrasyonuna ihtiyacı vardı.

Birinci günün şafağında, dünyanın dört bir yanına dağılmış ajanlarına yayma talimatını geçmiş, onlar da kendilerine düşen virüs payını alıp gezegenin uluslararası havalimanlarının *check-in* masalarına dayanmışlardı. İlk suşları gidiş ve geliş terminallerinde serbest bıraktıktan sonra, uzun menzilli uçaklarına binmişlerdi. Burgh daha sonra başka ajanlara özel jetlerle havalanarak suşları yerküre üzerinde

dolaşan bellibaşlı hava akımlarına dağıtmayı emretmişti. Ardından, son taşıyıcıları büyük şehirleri besleyen su depolarını, metro ve garların havalandırma sistemlerini kirletme işini üstlenmişlerdi. Haftalar boyu muhtelif yayılma senaryoları üzerine çalışan süper bilgisayarlara göre, Burgh'ün seçtiği, yüzde kırka yaklaşan bir doğrudan bulaşma garanti ediyordu. İnsanların sosyal ve devingen karakteri dolaylı yoldan bulaşma işini halledecek ve bu oran yüzde yetmişe ulaşacaktı. Gerisinin üstesinden de rüzgâr ve su gelecekti.

Bir saat önce ekranlarının büyük kent merkezlerinde yayılan aşıboyası rengiyle kaplanması son bulunca, Kassam hücrelerinin açız diye bağırarak sentetik ilaç dozlarını talep ettiklerini fark etmişti. Kişisel eczanesinde zihinsel melekelerini bozmayacak bir madde aramış ve sonunda Protokol 17'de karar kılıp koluna minik bir iğne yapmıştı. Serumla sulandırılmış bir milimetre küp. Özellikle daha çok değil: Protokol 17, beynin kavramların oluşmasıyla görevli bölgesini uyarıyordu.

Ürün organizmasına karıştıkça, Burgh bilincinin genleşip kâinatın derin nefesiyle birleştiğini duyumsuyor. Artık hem sessiz enginliklerde yüzen bir beden, hem de kozmos kadar geniş bir molekül alanı. Bilincini aynı anda uzayın fakklı kısımlarına odaklayıp her şeyi görebiliyor. Işık hızıyla yolculuk ediyor. Işığın kendisi oldu. Yıldızlar, gezegenler, gaz yoğunlukları ve kara delikler arasında akan bir enerji hattı. Madde ve anti madde. Protokol nöronlarına yayıldıkça, tüm gücüyle hızlanıyor. Uzayı eğip bükme, herhangi bir yıldızı nişan alıp Hawking reaktörü tarafından fırlatılan bir uzay gemisi hızıyla ona doğru atılma gücüne sahip. Her şey o kadar hızlı akıyor ki, Burgh'ün biraz midesi bulanıyor. Çok fazla enerji emiyor ve çok fazla şey anlıyor. Dudaklarında kanın metalik tadı. Yavaşlamaya odaklanıyor. Beynindeki Hawking reaktörleri duruyor. Kendi hızıyla kayıyor. Enginliklerde süzülüyor. Boşluğun öz maddesinin içinden geçerek sakladığı sırlara vâkıf olmak için birazcık odaklanması yetiyor. Uzakta sonsuzluğun sınırlarını ayırt ediyor. Yıldızlararası boşlukta dalgalanan bir molekül o. Düşünen bir molekül. Evrenin bağışıklık sisteminin baş generali.

Pis bir sesin kulak zarlarını deldiğini işiten Burgh yüzünü buruşturuyor. Boşlukta yayılan bir dalga sanki. Bilincinde çatlamalara sebep olan bu karışıklığın kaynağını bulmaya gayret ediyor. O ki kâinatın bütün gizli kavramlarına duhul edebiliyor, gezegenlerin kalp atışlarını ve sistemlerin hiçlikte değiş tokuş ettikleri üst sinyalleri duyuyor, ama o... zil sesinin nereden geliyor olabileceğini bir türlü anlayamıyor.

Burgh gözlerini açıyor. İlacın etkisiyle, laboratuvarının duvarlarının nabız gibi attığı izlenimine kapılıyor. Her şeyi meydana getiren karmaşık molekülleri algılıyor. Zili susup yeniden çalmaya başlayan telefona bakıyor. Kenar çizgilerini zar zor seçebildiği kocaman bir el uzatıyor. Güç bela, nötrleştirici ilaç şişesini yakalayıp ağzına bir avuç dev hap döküyor. Maddenin acılığını hissederek yüzünü buruşturuyor ve duvarların yuvarlak hatlarını gözlüyor. Nötrleştirici etkisini göstermeye başlıyor. Yeni bir zil sesi. Telefonu açıyor. Cabbott'ın sesini tanıyor.

"Tanrı aşkına, Kassam, ne halt ediyorsunuz?"

"... sanıyorsunuz?.. meşgul..."

"Efendim?"

Burgh sözcüklerinin birbirine karıştığını, bazılarını telaffuz etmeyi unuttuğunu fark ediyor. İki hap daha çiğniyor ve nöronlarını yeniden birbirlerine bağlanmaya zorlamak için konsantre oluyor.

"Ne sanıyorsunuz? Çalışmakla meşguldüm, diyorum."

"İçki mi içtiniz?"

Burgh ekranlarına bakıyor: Yayılma göstergelerine ve Oregon üzerinde ölçüsüzce büyüyen kocaman, aşıboyası rengi lekeye gore. vakıf personeli ve özellikle de şu Cabbott dangalağı, akciğerlerinin her doluşunda kanlarının atardamarlarına taşıdığı şeyin kesin bir ölüm olduğundan habersizler. Çok geçmeden hücrelerinin çeperini paralayıp DNA'larını değiştirecek mikroskobik bir şey. Burgh boğazını temizliyor

"Neler oluyor, Cabbott?"

"Az önce Mississippı, Jackson Havaalanı'ndaki ekiplerimizden birinden bir mesaj aldık."

"Ee?"

"Yerde yatan dört ajanımız var. Prescott'ın ekibi. Sizin vampirler, Kassam. Köpek eniği gibi gebertilmişler."

"Olay yerinde kim var?"

"Sarkis ve adamları, benim ajanlarım. Söylediğine göre, Prescott ve beraberindekiler içlerinden yanarak kömürleşmişler. Bu olay, sizin arkeoloğu yakalamakla görevli oldukları havalimanının otoparkında olmuş."

"Prescott salak gibi mantara bastıysa, şişko Sarkis'in bu işin içinden çıkabileceğini mi sanıyorsunuz gerçekten?"

"Yeter, Kassam! Size karşı fazlasıyla zayıf oldum! Sonucun farkında mısınız? Amerikan topraklarında insanlar yanıyor artık. Hem de uluslararası bir havaalanının otoparkında!"

"Sakin olun, Bay Cabbott. Sarkis başka ne diyor? Gözüne çarpan başka bir şey olmuş mu?"

"Beni takip etmekte zorlanıyorsunuz galiba: Dört adet kurumuş ceset ve erimiş cam kalıntılarından başka görülecek bir şey yokmuş. Bir de federaller elbette. İlk onlar gelmişler. Sonuç: Sarkis ve ekibi cesetleri almak için bile yaklaşamıyorlar."

"Benim sorularıma cevap verin. Otoparkta arabalar var mıymış?"

"Elbette."

"Anormal bir durum?"

"Ayrılmayın, kendisine sorayım."

Sessizlik. Burgh ayağa kalkıp kendine bir Protokol 12 iğnesi hazırlıyor. Cassandre'ın hoparlörlerde yankılanan sesi, hücrelerinde hâlâ bir önceki maddenin kalıntılarının mevcut olduğunu ve bu yeni iğneyle birleştikleri takdirde ağır bir beyin kanamasına yol açma riski taşıdıklarını bildiriyor. Kassam anladığını belirtiyor. Havasını almak için pistonunu ittikten sonra, iğneyi bisepsine saplıyor. Cabbott'ın sesi duyuluyor:

"Kassam?"

"Evet."

"Sarkis, bir tanığın Walls'un eşkâline uyan bir adam görmüş olduğunu söylüyor. Havaalanı çıkışında bir taksiye binmiş. Şirketle temasa geçtim. Taksi onu Alabama sınırındaki Crandall'a götürmüş. Ve bir daha herhangi bir haber çıkmamış."

"Ya Jackson otoparkındaki arabalar?"

"Elli metre çapında bir alanda, kaputların yamuk yumuk olduğunu ve ön camların infilak ettiğini söylüyor. Ne anlama geliyor bu?"

"Walls'un Mesa'da bulduğu şeyi bize vermek istemediği manasına geliyor."

"Ne öneriyorsunuz peki?"

"Bu işi benim tarzımla halledeceğiz."

"Saçmalıyorsunuz, Kassam. Yine canavarlarınızı doğaya salmanızı reddediyorum. Idaho Falls dosyasındaki arkeologlara yaptıklarının izlerini silmek için akla karayı seçtim."

"Neler oluyor, Cabbott?"

"Nasıl yani?"

"Sesiniz ağırlaştı."

"Başım ağrıyor. Öyle çok ki..."

"Gerçekten isterseniz, kesilebilir."

"Ne yapıyorsunuz bana?"

"Hayatınızı kurtarıyorum, yaşlı enkaz. Ama önce bana vaktın komuta kodlarını iletmeniz lazım. Amerikan topraklarında tam yetkiye ihtiyacım var."

"Asla!"

Burgh, Cabbott'ın içinin boşalmakta olduğunu biliyor. Acele etmesi gerek. Onu biraz daha dürtüyor, sadece kırılma noktasına kadar. Ahizeden acı dolu bir uluma çıkıyor.

"Kodları klavyenize girin. Sizi temin ederim, bir daha hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

Burgh ihtiyarın parmaklarının tuşlarda tıkırdadığını işitiyor. Aynı anda kendi ekranında beliren verilere bakıyor. Cabbott inliyor:

"İşte, girdim. Ama bu pek işinize yaramayacak, çünkü daha şimdiden ölü sayılırsınız. Vakıf güçlüdür. Bize karşı hiç şansınız yok. Beni duydunuz mu, Kassam? Ölü bir adamsınız siz!"

"Bay Cabbott?"

"Evet?"

"Şiva deyin bana."

Burgh odaklanıyor. Hatta bir çıtırtı oluyor. Dosyalar üzerine boşalan kanın nemli sesi geliyor. Cassandre haklıymış: İki protokol karşılıklı olarak birbirini hızlandırıyor. O kadar ki Ash'in izini bulmak için azıcık konsantre olması yetiyor. Volümü hafifçe kısıp en iyi ajanının zihnine nüfuz ediyor. Pencereler, geniş koltuklar, bir kadeh şampanya. Bir uzun yol uçağının birinci sınıf kompartımanı.

"Ash?"

"Efendim?"

"Neredesiniz?"

"Atlantik üzerinde bir yerlerde. Hong-Kong, Bangkok ve Singapur yoluyla, Tokyo'dan dönüyorum."

"İyi miydi?"

"Muazzam kalabalıklar, tıklım tıklım dolu plajlar ve bir sürü yüksek, klimalı bina."

"Hâlâ uzakta mısınız?"

"Bir saate kadar Miami'de olurum. Daha sonrası için, tekrar yukarı çıkmadan önce Meksika'ya uğramayı öngörmüştüm."

"Meksika'yı boş verin. Orada yayılmaya başladı zaten. Sizin için Mobile'a giden bir iç hatlar uçağında yer ayırtıyorum."

"Alabama'ya mı? Hava akımlarının o işi halledeceğini sanıyordum."

"Walls, Mesa'dan çıktı. Güçlerine kavuştu."

"Şimdi nerede?"

"Taksiyle Crandall'a gitmiş. Sanırım küçük kız hâlâ New Orleans bölgesinden ayrılmadı ve Walls'u çeken de bu. O kız bana lazım, Ash. Her ne pahasına olursa olsun istiyorum onu. İyice anladınız mı beni?"

"Elbette, efendim."

Burgh, Ash'in zihniyle bağlantıyı kesiyor. Sonra da ayağa kalkıp havalandırma tesisatının ızgarası ardına gizlenmiş büyük, mat şişelere bağlı zamanlayıcıları denetliyor.

"Cassandre?"

"Efendim?"

"Üsten ayrılıyorum. Ben gidince, havalandırma ayarını azamiye çıkarmanı istiyorum."

"Sadece sizin katın mı, yoksa bütün binanın mı?"

"Tüm binanın."

"Çıkarırım, efendim."

82

Marie, Dome'dan az önce çıktı. Holly kucağında. Genç kadın göğsünde çocuğun kalp atışlarını hissediyor. Yarım daire şeklinde park etmiş dört FBI aracının tepe lambalarını görünce, olduğu yerde duruyor. Koyu renk takım elbiseli gorilleri tarafından kuşatılmış Crossman, yağmurun altında onu bekliyor. Marie küçük kızı elfe verip pikapta beklemelerini söylüyor. Kano arabayı kendisinin kullanıp kullanamayacağını soruyor. Marie hayır cevabı veriyor. Crossman'a doğru ilerliyor. Çok kızgın. Dome'dan çıkabilmek için, yedi evsiz daha indirmek zorunda kaldılar. Sahneye şahit olmasın diye Holly'nin yüzünü kapüşonuyla örttükten sonra, dört tanesini kendisi öldürdü. İki atış arasında, kucağında küçük, korkmuş bir maymun gibi büzülen çocuğa rahatlatıcı sözler fısıldamak için kulağına eğilmişti. Sonra da tabancasını biraz sola kaydırıp bir sonraki hedefe nişan almıştı. Zavallı şeytanların çarpan mermilerle sarsılıp karınlarını tutarak otların üzerine devrilmelerini seyretmişti. Bu yüzden Gardener'dan nefret etmişti. Karna ateş etmek iğrenç ve neredeyse her zaman lüzumsuzdu.

"Evet, ama bu düşünmeye itiyor o bokları. Baksana şunlara, Marie: Tereddüt ediyorlar."

Doğruydu bu. Ama Marie, kalabalığın çığlıkları ve deniz piyadelerinin atışları eşliğinde çocuğu bağrına basarak beton koridorda geri geri giderken, göğüs kafesinden vurarak durdurduğu, alkolden harap olmuş o evsiz genç kadını seyretmişti. Birkaç saniye önceki kin dolu gözlere ve hemen sonraki şaşkın bakışa. Kan kusarak dizlerinin üstüne çökerken kadının yüzünü kaplayan tüm o kedere. Marie geri çekilmeyi sürdürmüştü. Silah sesleri, kalabalığın çığlık ve ulumaları bir müddet daha devam etmiş ve Dome'dan dışarı çıktıklarında, şehrin sessizliği ağır basmıştı. Crossman, zırhlı limuzinine yaslanmış, onu bekliyordu.

Marie ilerliyor. Arkasında muhafızlar, Holly'yi kimin taşıyacağını belirlemek için tartışıyorlar, ama ufaklık bütün dişleriyle gülümseyen elfin kucağında büzülmeye devam ediyor. Marie geriye dönüyor:

"Biliyor musunuz, o yürüyebiliyor aslında."

Elf cevap vermeden gözlerini Holly'ye çevirip, zihinsel yoldan, yürümeyi tercih edip etmediğini soruyor. Küçük kız başıyla onaylıyor. Elf, Marie'ye öfke dolu bir bakış atıp çocuğu yere bırakıyor. Holly elfin elini tutuyor. Elfin koca gözleriyle baktığı Marie hafifçe başını sallıyor. Gözlerini Crossman'ınkilere dikerek bir sigara yakıyor. FBI şefinin suratından düşen bin parça. Marie'ninki de ondan farksız.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Senli benli mi olduk artık?"

"Bir hayli şey hatırlamaya başladım. Bu durum bağlar yaratıyor. Sadede gel."

"Ulusal Güvenlik, ajanlarımdan birinin, Dome'dan Fogharty'nin kızını kurtarması gerektiğini bahane ederek New Orleans barajlarını aştığı hususunda beni uyardı."

"Ee, ne olmuş?"

"Fogharty'nin çocuğu yok."

Marie, Crossman'ın kara gözlük camlarında kendi yansımasını seyrediyor. Crossman'ın yüzü Dome'a dönük, ama Marie onun aslında kendisine baktığını biliyor.

"Nasıl gidiyor, Marie?"

"Sence?"

"Konuşmamız lazım."

"Hayır."

"Bu bir soru değildi."

Marie muhafızların yerleştikleri pikabı işaret ediyor: Holly arka koltukta, Cyal ve Elikan'ın arasında oturuyor.

"Dobermanlarına beni izlemelerini söyle. Şehir çıkışında buluşuruz."

83

"Neden?"

"Ne neden, Marie?"

Marie'nin sigarasından çektiği duman bronşlarını yakıyor. Crossman'ın parmaklarının portatif bilgisayarının tuşlarında gezinişine bakıyor. Picayune'un doğusunda, 10 numaralı karayolu kıyısındaki sefil bir lokantadalar. Oraya ulaşmak için, yıkıntılar arasında bir saat yol aldılar. Marie kendini çok sakin hissediyor. Nikotin alıcılarını doyurmak için mümkün olduğunca uzun süre içinde tuttuğu dumanı dışarı veriyor. Her ne pahasına olursa olsun, şu Gardener kahpesinin tartışmanın denetimini ele geçirmesine engel olması gerek. Crossman onun burnunu çıkardığını hissediyor. Endişeli ve bunda haklı.

"Niye o zamanlar bana hiçbir şey söylemedin?"

"Ne söyleyecektim? Gardener'ın baban olduğunu mu? Biyolojik annene yaptıklarından sonra, baban değil o. Hele Seboomook'ta sana yaptıklarından sonra, hiç değil. Bu tür katillerin psikolojisini sana öğretecek değilim. Senin vasıtanla yaşamayı sürdürmeye ve öldürmeye devam etmeye çalışıyor. Buna izin verecek misin?"

Marie yağmurun dövdüğü otoparka bakıyor. FBI'ın 4x4'leri ve Crossman'ın limuzini pikabın önüne sıralanmış. Cyal ve Elikan arabadan inip kapılara dayanmışlar. Koyu renk takım elbiseli ve kara gözlüklü ajanları süzüyorlar. Arka koltukta, Kano Holly'ye masal okuyor, ama küçük kız onu dinlemiyor. Yüzünü cama yaslamış, Marie'nin gözlerini arıyor. Dudakları utangaç bir edayla bükülmüş. Koltukta kıvranıyor, çişi var. Marie, kızgınlıkla, masalını okumayı sürdüren Kano'ya bakıyor.

"Marie?"

"Ne?"

"Bu tipler kim?"

"Arkadaşlar. Yeni dostlar yani. Eski arkadaşlarım, fihristimden birbiri ardına sildiğim namussuzlar. Şu an C harfindeyim."

"Ben senin arkadaşın değilim, Marie. Patronunum."

"Yarın sabah erkenden istifa mektubumu masanda bulacaksın. Alçaklar için çalışmam ben."

Crossman masanın altında Marie'nin dizinin oynağını fark ediyor. Parks, Gardener'a dönüşürse ajanlarının güçsüz kalacaklarının bilincinde. Bir yudum kahve içiyor.

"Ya çocuk?"

"Ana babası fırtınada ölmüş. Halasına bırakmak üzere, kuzeye doğru götürüyorum onu. O adamlar da amcaları."

"Ya sonra?"

"Sonra ne?"

"Mesleğini yetimler için yakın koruma olarak değiştirmek mi istiyorsun?"

Crossman dudaklarını ısırıyor. Yetim sözcüğü ağzından kaçtı. Kızgınlık ve vicdan azabından. Parks'ın gözlerine bakıyor. Gardener gülümsüyor, baskısı artıyor. Crossman hiçbir şeyin o soğuk ve acımasız şeyi uyandırma riskine değmeyeceğini biliyor. Önlerindeki dakikalarda, Marie'nin kreşten çıktığında onu Parksların evine götürenin kendisi olduğunu keşfetmesinden ne pahasına olursa olsun kaçınmak lazım. FBI müdürü, Milwaukee Drive'ın bahçe kapısını aştığı sırada

parmaklarının arasında bulunan minik eli hâlâ hatırlıyor. Gardener, Parks'ın sigarasından fırt çekerek onu inceliyor.

"Marie?"

"Evet?"

"Dün Boston'da psikiyatrla randevun vardı, durum değerlendirmesi yapacaktınız. Yönetmeliği biliyorsun. Bu tür görevlerden sonra durum değerlendirmesi daima önceliklidir."

"Yine mi psikiyatr? Ne yapmak için?"

"Sende gelişmeye başlayan zihinsel sıçrama tipini engellemek için. Bunun daha da kötüleşeceğini sen de biliyorsun."

"Yapma yahu! Crossman, babamın bir canavar olduğunu, toplam üç annemi özenle katletmiş bulunduğunu, iki senemi yerin on metre altında geçirdiğimi ve patronumun yıllardır beni kullanan bir pislikten başka bir şey olmadığını daha yeni öğrendim. Ayrıca, ufak bir migrenden mustaribim, ama her şey yolunda..."

"Seni asla kullanmış değilim."

"Nasıl başladı bu?"

"Ne?"

"Benden bir vampir avcısı yaratmak gibi çarpık bir düşünce. Tımarhaneden çıkışımdan önce mi, sonra mı? Hemen sonradır herhalde..."

"Marie."

"Önce mi?"

Marie'nin burun delikleri şişiyor. İri, soğuk ve gri gözleriyle Crossman'ı süzüyor. Takım elbisesinden yayılan kokuyu içine çekiyor.

"Vétiver..."

"Efendim?"

"Sürdüğün parfümün markası Vétiver, öyle değil mi? Şu eğreltiotu ve limon kokusu. Bunu tanıyorum. Anılarımın çoğunda dalgalanıyor. Kreşten sonra başlayan hatıralarımda. Komadan çıktığımdan beri böyle yapıyorum: Aklımda görüntü kalmadığı için anılarımdaki kokuları arıyorum."

"Anlamıyorum."

"Hayır. Dinlemiyorsun. Söylemek istediğim şu: Bir psikiyatr kreşten bu yana hayatımdaki en önemli anları özetleyen üç koku seçmemi isteyecek olsa, Daddy'nin purolarını, Green Plains'teki Doktor Moore'un çikolata tabletini ve senin gittiğin her yere taşıdığın şu ağaçlı kokuyu seçerim. Sence bu normal mi?"

"Hâlâ anlamıyorum."

"Bu oyunu sürdürmekle hata ediyorsun, Stuart."

Marie gözünü Crossman'dan ayırmadan sigarasını küllüğe bastırıyor.

"Bilgi topladım aslında. Massachussetts eyaleti tanık koruma programının o zamanki müdürünün ismini öğrenmek ister misin? Beni ikinci koruyucu aileme götürenle aynı adam söz konusu. Bilirsin, hani şu, Parkslar beni kolları arasına almak için karşılamaya gelirler ve biz bahçe yolunda ilerlerken elimden tutan, uzun boylu, takım elbiseli beyefendi. Senin ve benim dört bir yanımızda dalgalanan o eğreltiotu kokusu."

"Marie..."

Marie'nin gözleri doluyor. Gardener sırıtıyor.

"Ve fakültede sinir sistemim çökünce, beni Green Plains'e gönderdiğin zaman. Kapıdaki dikiz penceresinden bana bakan o kara gözler ve seni görmeye çalışmak için dışarı çıktığımda koridorda dalgalanan ağaçlı koku. Kim olduğunu öğrenmek için peşinden koştuğum zamanlar. Varlığını içime çekmek için saatlerce koridorda kalırdım. Az önce bir hırsız gibi çıkıp gittiğin camlı kapılara kadar, bir köpek eniği gibi kokunu takip ederdim."

"Sana bu kadar acı verdiğini bilseydim, gelmezdim."

"Salak herif. Hâlâ anlamadın mı? Senin gerçek babam olduğuna inanıyordum, Stu! Benim babam olduğunu ve benden, dönüşmüş bulunduğum o leş kokulu iskeletten utandığını sanıyordum! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Marie, lütfen, sakin olmaya çalış."

"Olmazsam ne olur? Devre dışı mı bırakırsın beni? Takım elbiseli kanişlerini çağırırsın ve Picayune'un doğusunda yeni bir Alamo mu yaşarız? Hadi seslen onlara, Stu. Çağır ve beni mutlu et. Camın ardından bizi gözlüyorlar zaten. Aykırı bir hareket kolluyorlar. Öyle mi dedin onlara? İlk ters hareketimde beni devre dışı bırakmalarını mı söyledin?"

"Öyle bir niyetim yok."

Marie elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor. Crossman'a bakıyor. Onu kokluyor.

"Bu lanet koku... Green Plains'te bana güç veren buydu işte, ona tutunuyordum. Senin geldiğin günleri saptamıştım. Kapının arkasında birkaç dakika durup gidiyordun. Ve biliyor musun? O günlerde güzel görünmeye uğraşıyordum. Yıkanıp saçlarımı tarayacak takati bulmaya çalışıyordum. Hatta birkaç lokma yemeye bile gayret ediyordum. Yuttuklarımı geri kusmamak için dişlerimi sıkıyordum. Dikiz deliğinden baktığında fazla çirkin görünmezsem, belki de içeri girebileceğini düşünüyordum. Ama sen, her seferinde, kapının ardında kımıldamadan duruyordun. Ve seni yakalamaya çalışmak için sendeleyerek ayağa kalkmaya karar verdiğimde, ortadan yok oluyordun."

"Birçok kez girdim içeri."

"Ben uyurken mi? Rüyalarıma sızan ve uyandığımda çevremde dalgalanan o koku, ben uyurken odaya girmiş olmandan ötürüydü, öyle mi?"

"Evet."

"Ya üniversite kampüsünü kat ederken, limuzininin koyu renk camları ardından dikkatle beni inceleyen o yüz? Hazır olmamı bekliyordun, değil mi? Diplomamı alınca, FBI'dan bir teklif aldım. Quantico'da birtakım testlerden geçmek için bir randevu. Düşünebiliyor musun? En parlak öğrenciler bile Büro'ya katılabilmek için yıllarca yırtınırlarken benimle temasa geçen Büro oldu. Çılgınca, öyle değil mi?"

"Saklanmıyordum, Marie."

"Evet, kolay bir açıklama bu. Bunlar tam da benim hatırlayamadığım şeyler. Parksların ölümünden sonra *gerçekten* yaşanan bütün o şeyler. Geçirdiğim kazaya kadarki bütün o yaşam dilimi. Hiçbiri hesapta yoktu. Senin için ne şans ama! Beyni sabit disk gibi silinmiş, küçük, yepyeni bir ajan. Kocam ve çocuğumun neye benzediklerini dahi hatırlayamıyorum."

"Kızın senin kadar güzeldi."

"KAPAT ÇENENİ! Böyle konuşmana izin veremem, anladın mı beni? Çocuğumu ağzına alma. Onun için de bir şeyler öngörmüş müydün? Katilin kızı, Rebecca için?"

"Tam bir zihinsel sıçrama yaşıyorsun, Marie. Bunun için psikiyatrlarca izleniyorsun. Sana her şeyi anlatmak için hatırlamaya başlaman bekleniyordu."

"Bu, ne beni uçuruma doğru itmekten, ne de Haçlı katilleri kovalamak için kullanmaktan alıkoydu seni."

"Hayır."

"Çünkü sen katili işe almıştın, ajanı değil."

"İkisini birden aldım."

Sessizlik. Marie gözyaşları arasından gülümsüyor.

"Daddy'yi yakalamak için, değil mi?"

"Bir tek o değil."

"Babayı yakalamak için kızı. Bunu yaparak bütün tabulara karşı geldin, Stu. Öyle canavarca bir şey yaptın ki bu tür bir suç için yeni bir ad bulmak lazım. O herifi yakalamak için nereye kadar gitmeyi göze almıştın?"

"Senin listesindeki son kişi olduğunu biliyordum. Hatta seni öldürmeyi öngörmediğini bile düşünüyorum."

"Ama gerçekten iyi taklit edilmişti hani, sence de öyle değil mi?"

"Daddy hakkında soruşturma yürütmekten asla vazgeçmedik. Ama yakalamayı da beceremedik. Onunla aramızdaki yegâne bağ sendin. Başka çaremiz yoktu."

"Adi orospu çocuğu..."

Masanın altından metalik bir ses çıkıyor. Crossman, Marie'ye mahzun bir bakış atıyor. Oyunu kaybetmekte olduğunun bilincinde.

84

"Silahını kılıfına geri koy, Marie. Adamlarım silah çektiğini fark edecek olurlarsa, doğruca bir kan banyosuna gideriz."

Marie, Crossman'a bakıyor. Korkunç acı çekiyor. Stuart yıllar öncesine, Marie'nin Green Plains'teki odasında ağlayışını seyrettiği zamana döndüğü hissine kapılıyor. Doğru sözcükleri bulamıyor. Genç kadının otomatiğinin horozunu kaldırdığını biliyor. Silahı tutan Gardener.

"Sadece sebebini söylemeni istiyorum. Buna mutlaka ihtiyacım var, anlıyor musun?"

"Neyin sebebini, Marie? Neyin?"

"Devam et, aşağılık herif. Daddy'yi kıstırmayı niye bu kadar kafaya taktığını söylemeni istiyorum. O cinsten bir sürü başka katil vardı, öyle değil mi?"

"Sigarandan bir tane alabilir miyim?"

"Git kendine sigara al! Soruma cevap ver, yoksa yemin ederim ki, gorillerin patlamaların nereden geldiğini anlayana kadar, masanın altından şarjörümü üzerine boşaltırım."

Crossman başını otoparka doğru çeviriyor. Yaklaşmakta olan Holly'ye bakıyor. Küçük kız daha hızlı ilerlesin diye Kano'nun kolunu çekiştirerek yürüyor.

"Ufaklığa yazık olurdu."

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır. Yazık olur, hepsi bu."

"Ona dokunmayacaksın, Crossman. Ona elini süreni..."

"Öz kızınmış gibi konuşuyorsun. Farkında mısın?"

"Soruma cevap ver. Neden Daddy?"

"Çünkü o kız kardeşimi öldürdü."

"Daha neler..."

"Yemin ederim ki bu doğru."

"Kardeşinin adı neydi?"

"Meredith. Meredith Gardener."

"Seni öldüreceğim, Crossman."

"Araştırabilirsin."

Crossman taşınabilir bilgisayarını Marie'ye doğru çeviriyor. Boğazı kuruyan genç kadın, tek eliyle tuşlara basarak veri tabanına bağlanıyor. Daddy'nin dosyası. Kapanmış. Crossman şifreyi söylüyor. Ekrandan birçok sayfa geçiyor. Marie bir fotoğrafta duruyor: Gardener'm ilk kurbanı, Phoenix yakınlarındaki güzel evinde cesedi bulunan karısı Meredith. Koyu siyah saçlı, gri gözlü, çok güzel bir genç kadın. Marie eliyle ekrana dokunuyor. Gerçek annesinin yüzünü ilk defa görüyor. Ona dair hiçbir şey hatırlamadığını fark ediyor, kokusu ya da sesini bile. Başını kaldırıp Crossman'a bakıyor. Gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Sesi çatlıyor.

"Öyleyse neden..."

"Lütfen sakin ol, Marie."

"Neden beni sen almadın yanına?"

"Tanık koruma programına aykırıydı bu."

"Ya sonra?"

"Sonra ne?"

"Bunun için mi FBI'a aldırdın beni? Daddy'nin peşine salmadan önce dövüş köpeği gibi yetiştirmek için mi?"

Marie lokanta kapısının açıldığını işitiyor. Kano ve Holly içeri girdiler. Tetiğini yavaşça bıraktığı silahını kılıfına yerleştiriyor. Ayağa kalkıyor, Holly'yi elinden tutup tuvalete götürüyor. Kano kapının önünde kımıldamadan duruyor. Kocaman, mavi gözlerini Crossman'a dikiyor. Onun bakışına karşılık veren FBI müdürü boğazını temizliyor:

"Siz kimsiniz?"

"Kano."

"Diğer adınız?"

"Sadece Kano."

"Küçük kızın amcası mısınız?"

"Amcası mı?"

"Evet. Bilirsiniz, annenin kardeşine dayı, babanınkine amca denir."

"Evet."

"Siz hangisinin kardeşisiniz?"

"Babasının mı?"

"Sorduğum soruyu anladınız mı?"

"Evet."

Crossman kaşlarını çatıyor. Bu adamın gözlerinde aksayan bir şey var. FBI müdürü bir migren sancısının kafatasını deldiğini hissederek yüzünü buruşturuyor.

"Küçük kız yeğeniniz olmak için fazla siyah değil mi peki?"

Kano karşısındaki adamın tekrar tekrar yolladığı zihinsel mesajı almadığını kavradı. Bunun üzerine, yüksek sesle söylüyor:

"Ben 1670 yılında, Maine'deki Old Haven kolonisinde doğdum. İki erkek kardeşim var, Cyal ve Elikan. Çocuğumuz yok. Suyun hizmetkârlarıyız."

"Komik mi buluyorsunuz bunu?"

Kano durumun öyle olmadığına yemin etmek üzereyken, aniden tuvalet kapısı açılıyor. Marie, Holly'ye ellerini iyice yıkamasını söyledikten sonra, Kano'yu kolundan çekiştirip hiddetle fısıldıyor:

"Kano?"

"Evet?"

"On bir yaşında bir kız çocuğuna gerizekâlılık etmeniz hoş görülebilir, ama şimdi karşınızda FBI'ın patronu var. Holly'yi sosyal servise emanet edip sizi de ömür boyu kapitone bir hücreye kapattırmaya karar verebilir. İstediğiniz bu mu?"

"Çocuk için bir tehdit oluşturuyor mu?"

"Potansiyel olarak evet."

Marie, Kano'nun odaklandığını görüyor.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Anlamaya çalışıyorum."

"Berbat bir fikir bu. Holly'yi arabaya geri götürün. Ben de geliyorum şimdi."

"Holly?"

"Kaşlarınızı çatmayı bırakın, Kano. Bir etkisizleştirme dalgası hazırladığınızı biliyorum. Bu hatayı işlerseniz, Holly'yi yitiririz. Anlıyor musunuz?"

Kano'nun alnını kat kat yapan kırışıklıklar düzeliyor. Holly'nin elini tutup Cyal ve Elikan'ın yanına gidiyor. Büyücü çocuğu pikaba bindirirken Marie, Crossman'ın ajanlarının hareketlendiklerini fark ediyor. Bazıları yüzünü buruştururken kimileri de şakaklarını ovuyor. Marie iç geçiriyor. Bu beyaz paltolu dangalaklar, adamların menenjlerini gıdıklıyorlar. Crossman otoparkta yanına geliyor.

"Başka bir sorunumuz var, Marie."

"Çok umurumdaydı."

"Jackson havalimanı otoparkında, dört tane kömürleşmiş yabancı bulduk. Boş şişeler içeren, zırhlı bir kasa taşıyorlar ve dünyanın dört bucağından geliyorlardı."

"Ee, ne olmuş?"

"Eşkâlleri, tanıkların İdaho Falls Projesi'nden bilim insanlarının öldürüldükleri yerlerde gördükleri katillere uyuyor."

"Şişelerde ne varmış?"

"Hava geçirmez kasa kullandıklarına göre, devrimci deodorant eşantiyonları taşımıyorlardı herhalde."

"İki olayın bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmasından korkuyorum. O yüzden, soruşturmayı senin yürütmeni istiyorum."

Crossman, Marie'ye FBI damgası taşıyan kalın bir zarf uzatıyor.

"İçinde eksiksiz bir rapor ve Manhattan Projesi kapsamında gerçekleştirilen nükleer denemeler sırasında keşfedilmiş bir mumyayla ilgili dosyalara vâkıf olan bütün bilim insanlarının listesini bulacaksın. Çoğu garip kazalarda ölmüş. Diğerlerinin hepsi devlet koruması altında. Yıllardır saklanıyorlar. Gidip onları gör. Neler olduğunu anlatacaklardır sana."

"İstifa etmeye niyetlendiğimi anladın mı?"

"Marie?"

"Evet?"

"Cep telefonunu da açık bırak, sana ulaşmam gerekebilir."

"Bunu hiç deneme bile. Ben seni ararım."

Marie arabasına biniyor. Bir şey daha ekleyecek. Ama vazgeçip kontağı açıyor. Crossman onun uzaklaşmasına bakıyor. Kendi hissettiğini Marie'nin de hissetmesini isterdi. Dikiz aynasına göz atmasını ümit ediyor, ama genç kadın 10 numaralı karayolundan kuzey istikametine dönüp hızlanıyor. Bir ajan şefin yanına gelerek bir cep telefonu uzatıyor.

"Ben Crossman, dinliyorum."

"Ben Özel Ajan Barnes, efendim. Haberler iyi değil. Meçhul şahısların pasaportlarını inceledim. Damgalar uyuşuyor. Büyük uluslararası havayolu şirketlerini de araştırdım. Son günlerde bu tür rezervasyonlar olup olmadığını sordum. Kısa zaman aralıklarında birçok büyük şehri birbirine bağlayan biletler."

"Sonuç?"

"Otuz civarında buldum onlardan."

"Aman Tanrım, otuz mu?"

"Tam olarak otuz beş aslında. Muhtelif menzilleri karşılaştırdık. Gezegenin büyük yerleşim merkezlerinin tamamını kapsayan sıkı bir örgü meydana getiriyorlar. Söz konusu adamlar, her seferinde, sadece bir sonraki uçuşu beklerken birkaç saat durmuşlar."

"Umarım transit salonunda beklemişlerdir."

"Olumsuz, efendim. Her etapta, şoförlü bir limuzin onları bekliyormuş. Kiralama şirketlerine güzergâhlarını sorduk. Kendilerini, başka bir uçağa binmeden önce bir yığın sözleşme imzalamak için ancak birkaç saatleri bulunan işadamları olarak yutturmuşlar. Her kentte büyük bir tur atmışlar: İş merkezleri, turistik bölgeler ve büyük şehirlerin çevresini kuşatan devasa gecekondu mahalleleri, *favela* ya da çarşıların bulunduğu kalabalık yerler.

"Şişelerle ilgili sonuçlar geldi mi?"

"Henüz değil."

Sessizlik. Barnes'ın sesi:

"Ne yapıyoruz, efendim? Bekliyor muyuz?"

"Fazlasıyla bekledik zaten."

Crossman cep telefonunu ajanına geri veriyor.

"Acilen, Başkanlık kabinesinden Ackermann'ı arayın. Birinci seviyeden terör alarmına geçtiğimizi bildirin. Derhal Washington'a uçacağımı da söyleyin."

85

Az önce Parchman'ın otoparkında duran limuzinin arka koltuğunda oturan Ash, raporunu vermek üzere, Kassam'ın zihnine bağlanmaya çalışıyor. Puzzle Palace'ın yeraltındaki sekizinci katını arıyor ve boş radyo dalgaları gibi uzun bir cızırtı algılıyor. Herhangi bir canlı zihin bulmak için üssün geri kalanını araştırıyor: İlk katlardaki askerleri, Vakfa mahsus alt seviyelerdeki araştırmacıları. Kaşlarını çatıyor. Tesiste, çalışır vaziyette tek bir beyin yok. En sonunda, 7. kat koridorlarında yer değiştiren canlı ve ilkel bir şekil tespit ediyor. Bir fare. Ash onun zihnine giriyor. Kemirgenin ağzı açılıyor ve acı dolu, uzun bir ciyaklama çıkıyor. Ash ona minik, rahatlatıcı dürtüler gönderdikten sonra, devindirici fonksiyonlarının kontrolünü ele geçirip imdat merdivenini kullanarak katlarda devriye gezmesini emrediyor.

Vakfın araştırmacılarının cesetleriyle karşılaşan Ash yüreğinin donduğunu duyumsuyor. Çoğu cam tüpler arasında, tezgâhlarının üstüne yığılmışlar. Başkaları, yollarda, yıldırım çarpmış gibi apansız ölmüşler. Suratlarında, ölmek üzere olduklarını anlayanlara has o dehşet ifadesi var. Aniden nefes alamaz olmuş gibi, ellerini boğazlarına götürmüşler. Bazıları kendi derilerini soymaya çalışırken yüzlerinde derin tırnak izleri açmışlar. Bir kısmı askerler tarafından vurulmuşa benziyor. Hepsinin boyun ve yüzleri şişmiş. Ash, hücre zarları ve atardamar çeperlerini patlatan, sinir sistemini dumura uğratıcı bir zehir olan K suşunun neden olduğu hasarları tanıyor.

Kemirgenin zihninden ayrılıp kendi beynine geri dönüyor. Arama sahasını genişletiyor ve sonunda Kassam'ın izini Las Vegas'taki *Four Queens* kumarhanesinde buluyor. Kassam, kumar makinelerinin gürültüsü ve müşterilerin uğultusu ortasında, rulet masasındaki fişleri süpürmekle meşgul. Ash patronunun zihninde yayılan deliliği hissederek ürperiyor: K partisini serbest bırakan o.

Ash gözlerini açıp Parchman'ın otoparkını bir kere daha inceliyor. Sonra limuzinden inip camlı kapılara yöneliyor. Bankette oturan gece bekçisine soğuk bir tebessüm ediyor. Dudakları arasından salyalar süzülen adam porno dergisinin aynı sayfasını döne döne okuyup duruyor. Danışmadaki nöbetçi hastabakıcı portatif televizyonuna kilitlenmiş. Walls'un dürtüklemeleri anteni mahfetmiş, ama adamcağız gözlerini karlı ekrandan ayırmıyor. Hastabakıcının boş bakışıyla karşılaşan Ash yumruklarını sıkıyor. Adamın zihninden yayılmaya devam eden düşünce kırıntıları saptadı. Sözcük ve anı parçaları. Walls onu, ateşte bırakılmış bir düdüklü tencere gibi, azami düzeyde dürtmüş. Ama giderken ateşi söndürmemiş ve saatlerdir adamın nöronları birbiri ardına patlıyor. Bu büyük bir işkence ve Walls'un tehlikeli hale geldiğinin göstergesi.

Ash hastabakıcının anılarını tanıyor. Serumlar, can çekişenler, sidik dolu kauçuk torbalar, mayolu kadın fotoğrafları, kasılmalar. Walls'un yüzü. Zarar görmüş nöronlar tarafından kötü iletilen, şekilsiz bir surat. Walls eğilip bir şey soruyor. Hastabakıcının ağzına kan tadı doluyor. Walls onu dürtüyor. Çok kızgın. Başka bir şey yok.

Kendi nöronlarından yayılmaya çalışan sıçrama titreşimini etkisiz hale getiren Ash, hastabakıcının kafatasının altında nabız gibi atan büyük toplardamarı görüyor. Ona yoğunlaşıyor. Damar şişiyor. Islak bir tıkırtı. Kan menenjlerini boğarken, can çekişen adamın gözleri kırmızıya dönüyor. Yere yığılmadan önce yüzünde tuhaf bir gülümseme beliriyor.

İkinci kat. Ash gece lambalarının ışığında kapılara göz atarak koridorlarda ilerliyor. Pansiyonerlerin düşüncelerini algılıyor. Bir yığın ıstırap, korku ve keder. Bir sürü hatıra. Ölmeyi bir türlü başaramayan, yaşlı şeyler. Yosunlar.

Oda 27. Ash kapıyı itip dingin havayı kokluyor. Yatak dağınık. Hastayı besleyen serumun iğnesi, sıvının bıraktığı lekenin yayıldığı yastığa batırılmış. Ash damlalığın debisini lekenin ebadıyla karşılaştırıyor. Gülümsüyor: Walls onun korktuğu kadar önde değil. Bir hava cereyanı hediye paketi kâğıdının yere atılmış parçalarını kıpırdatıyor. Ash imdat çıkışına yöneliyor. Yağmurla karışık, soğuk ve şiddetli rüzgâr yüzünü kamçılıyor. Beton rampadan inerek otoparkın ortasında duruyor. Walls ve ihtiyarının izi orada kayboluyor. Vakıf ajanı onları götüren taksiyi yakalamak için odaklanıyor. Zihninde birbiri ardına flaşlar çakıyor. Ön cama vuran yağmur. Silecek takırtıları. Radyonun yanına, şoförün ismini taşıyan ruhsat levhası bantlanmış: Shelby Newton. Far huzmeleri geçerken bir yol panosunu aydınlatıyor: Carthage, 3 mil.

Ash gözlerini açıyor ve sisin içinden zuhur eden kara paltolu siluetlere zihinsel bir mesaj yolluyor. Öncelikli hedefin küçük kız olduğunu ve ne pahasına olursa olsun yok edilmesi gerektiğini söylüyor. Ajanlar güçlü motorlara atlayıp gecenin içine dağılıyorlar. Limuzinin arkasına binen Ash sürücüye Carthage yönüne gitmesini buyuruyor. Kol saatinde devam eden geri sayıma bakıyor: Kontaminasyonun başlamasına otuz saat var.

86

Serin ve tuzlu bir meltem. Bay Bridge Köprüsü üzerinde dikilen Marie, San Francisco'nun havasını kokluyor. Arkasında, yüzlerce boş araba dev bir trafik tıkanıklığı oluşturuyor. Kablolara sarılırken ıslık çalan rüzgâr hariç, en ufak bir gürültü yok. Marie hafif bir eğimle şehre inen '*skyway*'e giriyor. Adımlarının sessizlikte yankılanan düzenli takırtısını dinliyor. Göz alabildiğine, hiçbir şey kımıldamıyor. Bir kavşaktan 4 numaralı yola sapıp, iş merkezine yöneliyor. En uçta, Apple Megastore'un mavi bloğunu fark ediyor. Birinci kattaki camların ardında, klavyeleri üzerine kapaklanmış sayısız ceset var. Sokak ve merdivenlerde de onlarca başka ceset yatıyor. Sevdiklerine son bir mesaj gönderme sıralarının gelmesini beklerken oldukları yere yığılmışlar. Sonuna kadar dayanan internet olmuş. Son saniyeye kadar, aslında.

Marie Çin mahallesine vardı. Dükkânlar açık kalmış. Yoldan geçenler baharat tezgâhları üzerine yıkılmışlar. Meltem devrilen kaplardan dökülmüş renkli tozları dağıtıyor. Pyramid Building'in yakınından geçen Marie, otel cephelerinde hava kabarcığı gibi takılıp kalmış dış asansörleri seyrediyor. Cam duvarlar arkasında dikilen cesetler ölü gözleriyle onu süzüyor gibiler: Durup dururken birkaç saniyede ölüveren takım elbiseli adamlar ve tayyörlü kadınlar. Marie şimdi Columbus'ta yürüyor. Martı çığlıklarından başka, en ufak bir gürültü işitilmiyor. Uzaktan bir radyo cızırtısı ya da pilleri hâlâ dayanan bir ev aletinin mırıltısını yakalıyor.

Marie hareketsiz duran arabalar boyunca ilerleyerek Fisherman's Wharf'a doğru devam ediyor. Felâket şehrin üzerine çökerken, trafik ışıkları aniden sönmüş sanki. Bazı arabalar yan dönmüş, bazıları kavşaklara yığılarak sıkışmışlar. Çoğu birbiri ardına düzgünce sıralanmış. Sürücülerin başları direksiyonlara düşmüş. Onlarca buruşmuş surat. Kapkara kan kusmaya başladıklarında cep telefonlarını bırakmaya bile zaman bulamamış, dehşet içinde kadınlar. Acı dayanılacak gibi olmadığından dudaklarını ısırıp parçalamış adamlar. Ve özel koltuklarına bağlanmış, kurumuş gözleriyle Marie'yi izliyor gibi duran çocuklar

CD'lerin piller boşalana kadar baştan çalmaya devam ettiği konutlardan gelen müzik. Yayına bağlı kalmış araba radyoları boşlukta hışırdıyor. Son radyo istasyonu birkaç saat önce susmuştu. Los Angeles'tan yayın yapan KPFK. Amerikan toprağında ilk ölüm vakası – Sydney'den dönen altı aylık hamile bir kadın– orada tespit edilmiş olmasına rağmen, o kanalın nasıl bu kadar uzun süre dayandığını kimse anlamamıştı. Sonra, günler geçtikçe büyük kentlerde, küçük şehir ve kasabalarda başka odak noktaları da patlak vermişti.

Yayının son saatlerinde, KPFK'da sağ kalanlar nöbetleşe mikrofona geçmişlerdi. Güçleri tükenmek üzereydi. Artık hiç kimsenin hareket etmediği Melekler Şehri'ni köpek ve kargaların ele geçirdiğini söylemişlerdi. Ortada, evsiz ve yağmacıları infaz ederek sokalarda terör estiren aynasız sürüleri bile yoktu artık. Bir haftadan beri cesetleri kimsenin toplamadığını anlatıyorlardı. İlk başta, şehirde güçlükle ilerleyen ambulanslara istiflenmişlerdi. Sonra bu işi karayollarının kamyonları üstlenmiş, daha sonra da ordununkiler devreye girmişti. Cesetleri şehrin dışındaki çöplüklere götürüp ateşe atan, hava geçirmez tulumlar giymiş hayaletler. KPFK gazetecileri kenti yoğun, siyah bir dumanın sardığını belirtiyorlardı. Sonra ateşler sönmüş ve sokaklara, apartman girişlerine, balkon ve teraslara çürümüş vücutlar yığılmıştı.

Marie, denize yaklaştıkça dudaklarında daha tuzlu bir tat bırakarak yüzünü okşayan melteme karşı yürümeyi sürdürüyor. Issız rıhtımlardan geçip Alcatraz Adası'nın karşısında direkler üzerine kurulmuş gezinti yoluna ilerliyor. Koyun ortasında, ceset dolu bir feribot yavaşça Golden Gate Bridge'e doğru sürükleniyor. Marie taş kesiliyor: İskelenin ucunda bir balıkçı fark etti, üzerinde beyaz gömlek, başında hasır şapka bulunan, ihtiyar bir adam. Korkuluğun üzerine eğilmiş halde duruyor. Marie ona yaklaşıyor. Tabanca kılıfının çıtçıtını açıp, elini kabzanın üstüne koydu. Gülümseyerek arkasına dönen ihtiyarda tam bir dede suratı var. Olta makarasını çevirirken bir yandan da sarma sigarasından nefes çekerek öksürüyor. Marie esmer tütünün kokusunu tanıyor. Neredeyse ağzı sulanıyor. Yaşlı adamın gırtlağından sert bir ses çıkıyor:

"Merhaba, Marie. Benim adım Chester. Chester Walls."

Marie omuz silkiyor.

"Forrest Gump olsanız da fark etmez. İçinde bulunduğumuz durumda, vız gelir bana."

Balıkçının tebessümü genişliyor. Marie adamın sigarasının, dudağına yapışıkmış gibi kendi başına durduğunu fark ediyor. Korkuluğun üzerinden sarkarak cesetler arasında dans eden mantara bakıyor.

"Ne yakalamayı düşünüyorsunuz?"

"Mühim olan ne avlandığı değil, avlanmaktır. Doğru değil mi?"

Marie yeniden omuz silkiyor. Tuhaf ama kendini iyi hissediyor. İhtiyar oltasını toplarken makaranın tıkırtısı işitiliyor.

"Gidiyor musunuz?"

"Gitmek zorundayım."

"Niye?"

"Çünkü geliyorlar."

Yaşlı adamın gülümsemesi kayboldu. Marie şehrin yüksek kısımlarına bakıyor. Siyahlı adamlar, Golden Gate Park ve Lombard Street'te dizilmiş arabalar arasından aşağı doğru geliyorlar. Geçerken değdiklerinde gıcırdayarak açılan kapılardan, dirilen ölüler boşalıyor. Marie bakışını tekrar balıkçıya çevirince, siluetin silinmeye başladığını görüyor.

"Onlar kazandı, öyle değil mi?"

"Daha değil, Marie. Ama acele etmek lazım."

Marie yerinden sıçrıyor. Hafif bir migren şakaklarını gagalıyor. Saatlerdir uyuduğu hissini taşıyor. Pikabın camı ardından akıp geçen ağaçlara bakıyor. Arka koltukta oturuyor. Arabayı Kano kullanıyor. Büyücünün elleri yaşlanmışa benziyor. Elikan geriye dönüyor. O da daha yaşlı görünüyor. Alnında ve göz kenarlarında kırışıklıklar var artık. Marie bakışını Holly'ye çeviriyor. Küçük kız kocaman, mahzun

gözleriyle onu süzerken, araba anayoldan ayrılıp son süratle toprak bir yola giriyor.

"Neler oluyor, canım? Nesi var bunların?"

"Sudan uzaklaşıyorlar."

Marie, Pearl Nehri'nin ağaçlar arasından ışıldayan kollarına bakıyor.

"Bu ne peki? Schweppes mi?"

"Onların suyu değil bu. Ama ihtiyar muhafızın evine yaklaştıkça, daha iyi oluyorlar çünkü bu su da onların suyuyla bağlantılı. Anlıyor musun?"

"Tam değil, tatlım, ama önemli de değil."

Pikap Akima'nın plantasyonunun girişini koruyan kadar gür bir salkım çiçeği tünelinden geçerken yavaşlıyor. Buradaki daha sık aslında. Öyle ki, Kano farları yakmak zorunda kalıyor. Küçük kızın yanında oturan Cyal uyuyor gibi. Marie eliyle Holly'nin saçlarını okşuyor.

"Canım?"

"Evet?"

"Nerede oturduğunu biliyor musun?"

"Geçmişte mi demek istiyorsun? Hayır, hatırlamıyorum."

"Ya ebeveynlerini?"

"Fırtınada öldüler."

"Bundan emin olamayız, canım."

"Ben eminim."

"Adını anımsıyor musun?"

"Adım Holly Amber Habscomb, ama onlar bana 'Rahibe' diyorlar."

"Bana da aynısını yaparlarsa, ağızlarını patlatırım."

Holly alacakaranlıkta gülümsüyor.

"Eve varınca ne yapacağım, biliyor musun?"

"Hayır."

"Bilgisayarımdan FBI veri tabanını sorgulayacağım. Böylece, iki dakikada nerede oturduğunu öğrenip anne ve babanı bulmaya gideceğiz."

"Onlar öldüler."

Marie beylik bir laf etmeye hazırlanıyor ama sonra vazgeçip Holly'yi saçlarından öpüyor.

"Şey... canım?"

"Evet."

"Yapacağımız ikinci şey de duş almak olsun: Teke gibi kokuyorsun."

Holly kahkahalarla gülüyor. Araba salkım çiçeği tünelinden çıkarken Marie, Kano'ya dönüyor. Gün ışığından gözlerini kırpıştırıyor. Yolun sonunda, direkler üzerine inşa edilmiş, eski bir balıkçı kulübesi yükseliyor. Önüne bir taksi park etmiş.

"Neredeyiz, Kano?"

"Pearl Irmağı. İhtiyar Chester'ın tapınağı."

"İhtiyar kim?"

Elikan arkaya dönüyor. Gülümseyerek, nehir kenarında sinekle balık tutan üç adamı işaret ediyor. İriyarı bir ihtiyar, bir zenci ve daha genç biri daha. İhtiyarın kafasında hasır bir şapka var. Kano dubalı iskelenin yanında esnek bir fren yaparken yaşlı adam geriye bakıyor. Marie rüyasındaki balıkçıyı görerek geriliyor. Adam kamışını daha genç olana uzatıp hafifçe aksayarak ilerliyor. Muhafızlar arabadan iniyor ve ihtiyarın önünde eğiliyorlar. Karşılıklı olarak anılar, koku ve renklerle dolu binlerce zihinsel mesaj alıp veriyorlar. Sonra Kano, yanlarına gelmekte olan Marie'yi göstererek sessizliği bozuyor. Holly, Marie'nin kucağında uykuya dalmış.

"Baba, size Marie Parks'ı tanıştırayım."

"Biz tanışıyoruz zaten."

"Ve işte, çocuk."

"Hatırlıyor mu?"

Yaşlı adam ellerini uyumakta olan küçük kızın saçlarına koyuyor.

"Anımsıyor."

Gözlerini Marie'ye doğru kaldırarak ekliyor:

"Carthage Tapınağı'na hoş geldiniz, Marie Parks. Çocuğu kurtarmanız için sizi bekleyen uzun yola koyulmadan önce, burada dinlenebilirsiniz."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, dede. Sadece çocuğun kime ait olduğunu öğrenecek kadar zamana ihtiyacım var. Ardından onu ebeveynlerine teslim edip Hattiesburg'e döneceğim."

"Orası da neresi?"

"Boş verin. Bu tatlı kızı bulmak için Birleşik Devletler'in yarısını kat ettim. Anlaşma böyleydi. Ben üstüme düşeni yaptım."

"Anlaşma mı?"

İhtiyar gözleriyle Kano'yu sorguluyor. Zihinsel yoldan bu kelimenin ne manaya geldiğini soruyor. Büyücü omuz silkiyor. Yaşlı adam yeniden Marie'ye dönüyor.

"Çocuğu kurtarmazsak, pek yakında ne Hattiesburg ne başka herhangi bir yer kalacak."

"Benimle telepat numaralarınıza başvurmaya kalkmayın, Chester. Yolda 4x4'üm saçmalamaya başladığından beri, ne olup bittiğini kesinlikle hiç anlamıyorum. Tek bildiğim, hafızasını kaybetmiş bir kız çocuğuyla, tıklım tıkış dolu bir statta berduşları katletmekle uğraşan üç elf muhafızı alıp götürmek üzere birçok ordu barajını aşmak zorunda kalmış olmam. O yüzden, benim isteğim bir kahve, bir sigara ve güzel bir duştan ibaret olacak sadece."

Marie pek kızgın, ama bunun sebebini kendi de bilmiyor. Chester'ın eli Holly'nin saçlarından Marie'ninkilere doğru çıkıyor. Marie'nin içini tatlı bir huzur dalgası kaplıyor. İhtiyarın düşünceleriyle birleşiyor. Onun iyiliğini ve gücünü hissediyor. Gözlerini yumuyor. Öz annesini hatırladı. Artık bir yaşında ve annesinin kucağında. Renkli bir kalabalığın içinde ilerliyor. Ses ve kokular, atlıkarınca ve müzik, panayır eğlencesi gürültüleri ve çocuk çığlıkları. Marie hatmi çiçeği ve pamukşeker kokularını içine çekerek kıkırdıyor. İhtiyarın, saçlarından uzaklaşan parmaklarını tutmaya çalışıyor.

87

Le Chalet, Unterageri, Zoug Kantonu, İsviçre. Vakıf genel karargâhı.

Otuz kadar yönetici, eski otelin eski resepsiyon salonunda yerlerini aldılar. Güvenlik güçleri, duvarların iç tarafında bir ajan ordusunun devriye gezdiği araziyi kuşatmış durumda. Regülatörler, onları İsviçre'ye getirmeden önce, Kassam tarafına geçmediklerinden emin olmak için, madde arama testlerinden geçirmeyi ihmal etmemişlerdi. Değişik yöneticilere aynı kontroller dayatılmıştı. İçlerinde on kadar mikroplu tespit etmiş ve derhal ev ya da bürolarının çıkışında vurulmuşlardı. Cabbott'un cesedi bulunduktan sonra işleri vakfın güvenlik şefi Mike Brannigan ele almıştı.

Yöneticiler paha biçilmez, saf malt viskilerini yudumlayarak rahat deri koltuklara yerleşirlerken, Brannigan son test sonuçlarını gözden geçiriyor. Bir Güney –Güney'in kötü tarafından– çocuğu olan Brannigan, bu ipek takım elbiseli çömezlere oldum olası katlanamazdı. Çift odaklı gözlük camları ardından hepsini tek tek süzüyor ve gözlerini sonuncunun yüzüne dikerek elini kel kafasında gezdiriyor: Mitch Douwey, vakfın Brezilya bürosunun idaresini devralmış, yüzme hocası gibi yanık tenli, kırk yaşlarında bir adam. Brannigan'a kalsa, hepsini indirir ve hissedarlara yeni bir ekip oluşturmalarını tavsiye ederdi. Ne var ki bu, yirmi yıl önce ortadan yok olan dosyaların kopyalarını silmezdi. Brannigan'ın önceliği buydu: Dosyaları bulmak ve onları okumuş ya da sadece var olduklarını duymuş olanları ortadan kaldırmak. Brannigan dişlerini sıkıyor. Seksenlerin başında, daha ilk sızıntılar baş gösterdiği vakit yapılması gereken buydu işte. Ama hissedarlar, böyle yapmak yerine, birkaç ay fazla bekleyince, sızıntılar yayılmıştı. Son temizlik Idaho Falls dosyası –buzdağının görünen kısmı– zamanında gerçekleşmişti. Oysa daha 1981 ilkbaharında, Profesör Angus koltuğunun altında dosyaların yarısıyla kirişi kırdığı zaman, hemen harekete geçmek gerekirdi. Vakfın bekçi köpekleri gezegenin dört bir

yanında aylarca onu kovalamışlardı. Sonunda, kök yiyip yağmur suyu içerek gizlendiği, Tayland açıklarındaki ıssız bir adada yakalamışlardı. Regülatörler onu, kanamalarını durdurmak ve kalbini desteklemek için molalar vererek bütün bir gün ve gece işkenceyle sorgulamışlardı. Brannigan ateşli bir işkence savunucusu değildi. Bu bir an insana tuhaf geliyor, ama sadece acı dursun diye size her şeyi, hem de olur olmaz her şeyi söyleten işkence sendromuna çabucak teslim olunuyordu. Gerçeğin acı aracılığıyla aranışı, özellikle, sorgulamalara dayanmaya antrenmanlı komandolar için geçerliydi. Onları yavaş yavaş kırmak bir mutluluktu. Ama sırlarını da yanında götürerek her an ellerinizde can vermeye uygun, yaşlı bir bilim adamı söz konusu olunca, yumuşak yönteme öncelik tanımak daha makuldü.

Brannigan günün sonunda bir sürü gerçeklik serumu şişesiyle çıkagelmiş ve ihtiyar, bir serçe gibi ötmeye koyulmuştu. Angus konuşmaya, ezbere bildiği formülleri döne döne okumakla başlamış, sonra da bir isim listesi kusmuştu: Fotokopilerini çektikten sonra gezegenin dört bucağına postaladığı dosyaların bir kısmına ulaşmış otuz kadar bilim insanı, arkeolog ve gazetecinin adlarını. Söz konusu belgeler esas itibarıyla Manhattan Projesi mağaralarında bulunan yazılara ilişkin raporları içeriyordu. Yazıların şifresini çözmekle görevli Angus, aklını kaybetmesine yol açan bir şey keşfetmişti. O yüzden dosyalarla beraber kaçmıştı: Meslektaşlarını ve basını haberdar etmek için. Ama halka açıklamaya çalıştığı belgeler arasında, vakfın çok gizli deneylerine ait raporlar yanı sıra grup şemasının bir bölümü de mevcuttu. İşin en vahim tarafı buydu.

Brannigan hasarı mahalli gazetelerle sınırlı tutmayı başarmıştı. Birleşik Devletler'in derinliklerinde kaybolmuş, başarısız muhabirlerin atlatma haber kokusu aldıkları birkaç ücra kasaba. Ajanlar gazetecileri halletmişlerdi, ama hastalık bir kere başlamıştı ve yayılmaya devam ediyordu. Öyle ki, vakıf grubun en gizli departmanı olan regülatörleri finanse etmek için yıllık on bir milyon dolarlık bir ödenek ayırmıştı. Durup dinlenmeden Angus kanserinin metastazlarının izini süren ve yeniden baş gösterdiğinde hastalığı ortadan kaldırmak için internet

ve günlük gazeteleri didik didik eden onlardı. Regülatörler, yüzlerce anahtar kelimeye göre programlanmış bilgisayarlar yardımıyla, hemen hemen her şeyi gözlüyorlardı: Telefon görüşmelerini, e-postaları, faks iletilerini, kütüphanelerin veri tabanlarını, hatta kimya ve arkeoloji öğrencilerinin diploma tezlerini. Yirmi sene zarfında yüze yakın trafik kazası, intihar ve kalp krizi tezgâhlayarak Angus dosyalarının bin kadar kopyasını toplamayı başarmışlardı. Yeryüzünde kaç tane daha kaldığını bir tek Tanrı biliyordu.

Brannigan bu hayalet bölümü, bir kanser vakasını iyileştirebileceğini ama hastalığın kendini yok edemeyeceğini bilen bir kanser uzmanı gibi, kaderci bir azimle yönetiyordu. Ne var ki, daha önceki hiçbir alarm, regülatörlerin Cabbott'ın ölümünden sonra vermek zorunda kaldıkları alarm kadar hassas olmamıştı. Bu sefer, vakıf şifreleriyle beraber, son derece hassas dosyaların bütün kodlama algoritmaları da buharlaşmıştı: Protein bilgisayarlarının şifresini çözdüğü DNA sekansları, son yıllarda geliştirilmiş protokol formülleri ve insan üzerinde yapılan deneyler hakkında çok gizli raporlar. Zırhlı hafızalardaki her şey.

Brannigan en yakıcı dosyaları acilen naklettirmişti ama bu sorunu çözmüyordu: Bu kadar güçlü bir örgüt olunca, her şeyi taşımak ve grubun varlığını sürdürmesi açısından temel önemi olan verileri silme riskini göze almak mümkün değildi. Neyse ki vakıf hissedarlarını kimse tanımıyordu. Kendisi bile.

Brannigan dosyalarını kapatıp konferans salonunda yerlerini alan son yöneticileri dikkatle inceliyor. Yudumladıkları paha biçilmez Japon viskisinde gramın trilyonda biri kadar sinirlere hükmeden madde algılayıcı bulunduğundan bihaberler. Brannigan'ın, Kassam sırra kadem basıp Puzzle Palace üssü cevap vermez olduktan sonra almak zorunda kaldığı son bir tedbir. Regülatörlerine salonu kilitleyip kısa dalga detektörlerini çalıştırmalarını işaret ediyor. Sonra yardımcısının kulağına fısıldıyor:

"Burada konuşulanlardan hiçbirinin dışarı çıkmaması gerekiyor İlk uyarıda, ilk anormal zihinsel titreşimde, kaynağı saptayıp anında işini bitirin."

88

Muhafızlar önünde eğildiklerinde, Holly gözyaşlarını güçlükle bastırıyor.

"Niye burada kalmıyorsunuz?"

Elf parmaklarını küçük kızın yanağında gezdiriyor.

"Yine görüşeceğiz, genç rahibe. Tehlikede olduğunuz anda Suların Babası'na yaklaşmanız yeter. Biz de orada oluruz."

Nehir Muhafızları Chester'la birkaç zihinsel mesaj alışverişinde bulunduktan sonra, bir Zodiac bota atlıyorlar. Holly uzaklaşmalarını seyrediyor. Nehrin dirseğinde gözden kaybolurlarken, kızın zihninde düşünceleri de yavaşça dağılıyor. Marie elini ufaklığın omzuna koyuyor.

"Duşa giriyor muyuz, canım?"

"Şimdi olmaz."

"Olur, tatlım. Şimdi."

Marie, Chester'a dönüyor.

"Evinizde duş vardır herhalde?"

"Koridorun dibindeki son kapı. O odaya banyo adını verdim."

"Hadi güzelim, ben de geliyorum hemen."

Holly ayak sürüyerek eve doğru yönelirken, Marie iskeledeki eski demir masanın etrafına yerleşmiş adamların yanına gidiyor. Chester sofraya birinde limonata, diğerinde buzlu çay bulunan iki sürahi ve bir tabak kerevit salatası koyuyor. Gordon ve ihtiyar zenci, tatlı-ekşi sosa bandıkları kerevitleri yalamadan yutuyorlar.

"Marie, size eski dostum Shelby Newton ve torunum Gordon Walls'u takdim ederim. Gordon meşhur bir arkeologdur. Yolda size o refakat edecek."

Marie, yaşlı Shelby'yi selamlayıp, bakışını Walls'un kara gözlerine dikiyor. Menenj çukurlarında ince bir migren hissediyor.

"Olamaz! Hepiniz telepat mısınız? Bakın, bazı şeyleri kesinliğe kavuşturalım: Burası insanlar âlemi, dolayısıyla insan gibi konuşulur. Başka bir deyişle, izin almadan beynime sızan ilk kişi tokadı yer."

Marie gözlüğünün kara camları ardından Walls'u süzerek yerleşiyor. Saçlarının dibinde küçük bir yara izi bulunan, esmer, uzun boylu ve adaleli bir adam. Tam da onun tipi. Dudaklarını limonata bardağına daldırdıktan sonra, bir sigara yakıp sinirli bir edayla dumanını üflüyor.

"Pekâlâ. Şimdi bazı açıklamalar istiyorum. Her şeyden önce, siz kimsiniz ve şu rahibeler kim oluyorlar? Bu çocuğun ailesine ne oldu ve oyunun amacı ne?"

"Söz konusu olana oyundan başka her şey denebilir, Bayan Parks."

"Bunu anlamıştım, sevgili Gordie."

Marie limonatanın şekerini silmek için dilini dudaklarında gezdiriyor. İhtiyar Chester ağzındaki kereviti çiğnemeyi bitirip parmaklarını yalıyor.

"Rahibeler ve biz çok eski bir kabileden geliyoruz. Rahibeler insanlığı korumak için buradalar."

"Neden?"

"Kendisinden."

"Ya siz?"

"Biz onları korumakla yükümlüyüz. Rahibeler Toprak Ana'nın gücüne sahiptirler. Biz o güce hizmet ederiz, asla güce sahip olanlara değil."

"Kalabalık mısınız?"

"Dünyanın çeşitli yerlerinde yüz kadar tapınağı koruyoruz. Güçlerini yeni rahibelere devretmek için bir araya gelmeleri gerektiği zamanlar, onları da koruyoruz. New Orleans'ta da öyle olması gerekiyordu, ama bir sorun çıktı ve içlerinden biri güçlerini genç Holly'ye transfer etmek zorunda kaldı. Hâlihazırda geriye sadece tek bir rahibe kaldı. Muhafızlar onu gözetiyor ve iyileştirmeye çalışıyorlar. Onunla birlikte Gaia'nın gücünün de yok olması riskiyle karşı karşıyayız. Bu yüzden Holly'yi kurtarmak şart."

"İhtiyar adam, Holly on bir yaşında. Onun ihtiyaç duyduğu şey ailesini bulmak."

"Habscomblar öldüler. Alışveriş merkezinde kapana kısılan kurbanlar arasındaydılar."

"Öyleyse kızın yeri, evlatlık alacak bir aile bulunana kadar onun bakımını üstlenecek olan Çocuk Esirgeme Kurumu'dur."

"Herhangi bir çocuğu evlat edinecek bir aile kalırsa tabii. Bir şey hazırlanıyor, Marie. Yaklaşan ve rahibelerin New Orleans'ta durdurmaları gereken bir şey. Bu yüzden kendilerini transfer etmeyi öngörmüşlerdi: Yedi gücü bir araya toplayarak tehdidi etkisiz kılmak için."

"Bir felaket mi?"

"Neden öyle söylediniz?"

"FBI ve Ulusal Güvenlik, zırhlı bir kasada boş şişeler taşıyan yolcular ele geçirdi. Şişelerin son derece tehlikeli bir virüs suşu içerdiğini sanıyoruz."

Üç adam birbirlerine bakıyor. İhtiyar Chester başını sallıyor.

"Büyük Yıkım."

"Ne?"

"Rahibelerin misyonu buydu: İnsanlığı öz yıkımının eli kulağında olduğu hususunda uyarmak ve hayatta kalmaya hazırlamak."

"Şimdi siz bana hiçbir şeyin şu Büyük Yıkım'ı durduramayacağını mı söylüyorsunuz yani?"

"Kehanete göre, evet."

"Çünkü bir de kehanet var, öyle mi?"

Walls dedesinin sözünü kesiyor.

"Her zaman bir kehanet vardır, Marie."

"Gordon?"

"Evet."

"Benimle konuşurken şu koca gözlerle bakmaktan vazgeçin. Kucağınıza büzülmek geliyor içimden."

Marie izmaritini tatlı-ekşi sos kâsesinde söndürüyor. Öfkeye kapıldığını hissediyor.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Birkaç sene önce son süratle bir ön cama çarptım ve o zamandan beri başkalarının görmediği şeyler görüyorum. Ve daha geçenlerde on dakika zarfında yaşamımın on yedi yılını içime sindirdiğim yetmiyormuş gibi, hödüğün teki de bir zihinsel sıçramanın göbeğinde bulunduğumu telkin etme cüretini gösterdi. Deli filan değilim! Sadece, gerçek olduğunu düşündüğüm ve öyle oldukları her zaman ortaya çıkan bazı hayaller sistemli olarak huzurumu kaçırıyor. Öyle ki, bazen sokaklarda iki yüz yıl önce ölmüş bir adamcağızla konuşarak dolaşabiliyorum. İnsanın koruması gereken bir itibarı olunca, çekilecek dert değil. Şimdi gözlerimi kapatıp ona kadar sayacağım ve yeniden açtığımda, Hattiesburg'deki terasımda uyanacağımdan eminim."

Marie saydıktan sonra gözkapaklarını yavaşça aralıyor ve Walls'un bakışıyla karşılaşarak iç çekiyor.

"Tamam. Varsayalım ki tüm bunlar gerçek. Holly'yi korumak için ne yapmamız gerekiyor?"

"Mississippi'nin yatağını takip ederek kuzeye doğru çıkmanız gerek. Irmağın yakınında en güçlü halimizde oluyoruz. Tapınakların çoğu da nehir yakınlarında yer alır. Düşman buralara sızamaz. Güvende olursunuz, ama asla uzun süre kalamazsınız."

"Nehir yatağını nereye kadar izlemek gerekecek peki?"

"Minnesota'daki Grand Rapid'e kadar. Oradan itibaren, sizi Mississippi'nin kaynağı Itasca Gölü'ndeki tapınağa götürecek Leech Lake Kızılderili Rezervi Muhafızlarının sorumluluğuna geçeceksiniz. Son rahibe sizi orada bekliyor. Holly'yi bir tek o kurtarabilir. Her şey orada başladı ve orada son bulmak zorunda. Kehanet böyle söylüyor."

"Tabii ya, şu meşhur kehanet... Yani sorun yok, her şey öngörülmüş. Ben, mesela, Hattiesburg'e dönüyorum."

"Kehanetle öngörüyü karıştırıyorsunuz, Marie. Kehanet bir şeyi haber verir, ama asla o şeyin akıbetini içermez."

"Niye?"

"Çünkü neler olacağı sadece insanların yapacaklarına bağlıdır."

"Gordon?"

"Evet?"

"Bana sanki Hermione Granger'mışım gibi bakmayı kesmenizi söylerken ciddiydim."

"Marie, siz kehanetin annesisiniz."

'Saçmalama!"

"Koruyucusu diyelim, isterseniz."

"Hadi, bana bir iyilik yapın ve hepinizin deli olduğunuzu itiraf edin. Muhtemelen aynı tımarhaneydiniz ve beraberce duvarın üstünden atladınız. Bakın ne yapalım: Limonatalarınızı bitirin ve sizi çatlaklar evine geri götüreyim. Uslu durursanız, arabamı kullanmanıza bile müsaade ederim. Muhteşem sürücüler olduğunuza eminim."

Yaşlı Chester iç geçiriyor.

"Beni endişelendiren başka bir nokta var. Son rahibenin gücü tükendikçe, içgüdüsel olarak geri kalan güçlerini Holly'ye aktarır. Bu onu öldürecektir. Küçük bir kız için çok fazla güç söz konusu."

"Anlamıyorum."

"Holly bir rahibe değil. Bu gibi güçleri asla devralmaması gereken on bir yaşında bir çocuk. Bu da onu, içinde barındırdığı güç hakkında hiç fikri olmayan bir sapma haline getiriyor, kırılgan ve son derece tehlikeli kılıyor. Zihninden dirençli olduğunu okudum, ama bu uzun sürmez."

"Ne kadar?"

"En fazla on gün. O yüzden, ırmaklardan mümkün olduğunca az uzaklaşmalısınız. Mississippi hepsinden güçlüdür ve acı gelişmeye başladığında, yalnızca onun muhafızları Holly'yi rahatlatabilirler. Ama ilerlemesini frenlemek için bir yol daha var: Genç rahibeye güçlerini kullanmasını yasaklamak lazım. Onlara her başvuruşunda, güçleri azalacak ve düşman da yerini gecenin ortasında ışıldak yakılmış kadar kesin bir şekilde tespit edecektir."

"Ya başarısız olursak ve son rahibe ölürse?"

"O zaman hiçbir şeyin önemi kalmaz zaten çünkü Büyük Yıkım'ı hiçbir şey durduramaz."

Chester bir şey eklemek üzereyken, gözleri dönüyor. Nefes alıp verişi hızlanıyor. Anormal bir titreşim yakaladı. Holly bunun farkında değil, ama duş alırken ebeveynlerini düşünüyor. Onlarla temasa geçmeye çalışıyor. Chester'ın gözleri bembeyaz artık. Holly'nin mesajına kısa devre yaptırmaya uğraşıyor, ama kız öyle güçlü ve ihtiyar o kadar zayıf düştü ki... Gordon'ın ellerinin kendisini sarstığını hissediyor. Torununun sesinin uzaklarda dalgalandığını işitiyor. Gözlerini açıyor ve Marie'e bakıyor.

"Çok geç olmadan Holly'yi durdurun."

"Ne diyorsunuz?"

"Holly duşta. Yanına gidip düşünmeyi bırakmasını söyleyin."

"On bir yaşında bir çocuğa bunu mu söyleyeceğim?"

"Hemen gidin!"

İhtiyarın gırtlağından çıkan sesi duyan Marie irkiliyor. Adamın gerçekten dehşete kapılmış gibi bir hali var. Genç kadın eve koşuyor.

89

Marie koridoru geçip banyo kapısını hızla açıyor. Holly kulak delici bir çığlık atarak elleriyle göğsünü kapatıyor ve cinsel organını gizlemek için uyluklarını sıkıyor. Marie bir havlu kapıp küçük kızı sardıktan sonra sırılsıklam halde kucağına alıyor.

"Ne oldu?"

"Düşünmeyi bırakman gerekiyor, canım."

"Ne?"

"Düşünüyordun, öyle değil mi?"

"Bilmem, evet."

"Ne düşünüyordun?"

"Annemle babamı. Onları anımsamaya çalışıyordum. Şey... Neye benzediklerini hatırlamıyorum artık."

"Tamam, canım. Özür dilerim, seni korkuttum."

Marie bir ürpertiyi bastırıyor. Holly kucağında gitgide daha çok titriyor, dudakları morardı. Ondan yayılan garip bir titreşim Marie'yi sarıyor gibi.

"Neler oluyor, tatlım?"

Çocuk Marie'ye bakıyor. Gözlerinde hiçbir duygu ifadesi yok artık. Genç kadın, küçük kızı korkutarak içinde soğuk ve tehlikeli bir şeyi uyandırdı. Onu korumakla görevli bir şeyi.

"Beni duyuyor musun, Holly? Benim, Marie. Seni ürkütmek istememiştim."

Marie kalbine yakıcı parmakların gömüldüğü hissine kapılıyor. Adeta atardamarları genleşiyor ve kanı son sürat toplardamarlarına akıyor. Holly'den yayılan şey, metabolizmasını hızlandırıp ateşini yükseltiyor.

"Holly? Aman Tanrım, Holly, bunu sen mi yapıyorsun?"

Marie nefes alamıyor. Küçük kızın boş gözlerine bakıyor.

"Holly, hemen kes şunu! Beni öldürüyorsun, duydun mu? Anneyi öldürüyorsun!"

Holly yerinden sıçrıyor. Bakışı bulanıyor ve yeniden küçük ve uzak ışıltılarla dolar gibi oluyor. Küçük kız ağır ağır gözlerini çeviriyor. Baktığı banyo aynası erimeye koyuluyor. Lavabonun üstündeki ampuller patlayarak ince bir cam kırığı yağmuruna yol açıyor. Duş perdesi de eriyip şurup gibi küvete akıyor. Holly'nin savunma sistemini devre dışı bırakmasına kendi korkusunun engel olduğunu anlayan Marie, onu kolları arasına alıp kulağına bir şarkı mırıldanıyor. Çocuk sakinleşiyor. İçinde diş fırçalarının durduğu maşrapaya bakıyor. Fırçalar bükülerek yavaş yavaş yok olurken, banyoyu tuhaf bir yanık plastik kokusu kaplıyor. Maşrapa yumuşuyor, ama erimiyor. Mekanizma duruyor. Marie sırılsıklam oldu. Holly'yi sımsıkı kucaklayarak ayağa kalkıyor. Kız çocuğunun gücü tükendi. Marie banyodan çıkıp koridorda ilerliyor. Holly alçak sesle bir şeyler geveliyor.

"Ne dedin, canım?"

"Dışarı çıkmamak gerek. Onlar buradalar."

"Kimler?"

"Onlar."

Marie dışarıdaki temiz havayı içine çekiyor. Dubalı köprüye bakan Holly taş kesiliyor. Shelby'nin davranışlarında bir terslik var. Walls genç kadına haykırıyor:

"Durun, Marie! İlerlemeyin! Sizi kesinlikle görmemesi lazım!"

Marie tersliğin ne olduğunu kavradı. Holly'nin yanına gitmeden önce, tabanca kılıfını montunun altına bırakmıştı. Yaşlı zencinin hâlihazırda Chester'ın alnına dayamakta olduğu Glock, Marie'nin silahı. Bunu yapan Shelby değil aslında, başka bir şey. Gülümseyerek Holly'ye doğru dönen bir şey.

"İşte, bize akla karayı seçtiren küçük sevgili de geldi. Annen öldü ufaklık. Alışveriş merkezinde bir sıçan gibi boğuldu. Neden, biliyor musun, Holly?"

"Onu dinleme, canım."

"Annen boğuldu, çünkü sen yaramazlık ettin. Kapris yapıp ortadan kayboldun ve onlar oradan kaçmak yerine saatlerce seni aradılar. İşte o yüzden. Öyle değil mi, Chester?"

İhtiyar odaklanıyor ve tapınak bariyerlerini aşmayı başaran şeyin adını okuyor. Gözlerini açıyor ve yaşlı zencinin başparmağı Glock'un horozunu kaldırırken eski dostu Shelby'ye bakıyor. Adamcağız üzüntüden yıkılmış görünüyor.

"Mücadele etmelisin, Shelby. Beni duyuyor musun? Onu yenebilirsin. O kadar da güçlü değil. Senin korkundan faydalanıyor. Öyle değil mi, Ash?"

Yaşlı zencinin gözleri bulanıyor. Sırıtıyor

"İşitiyor musun, Holly? Baban seni ararken öldü. O yüzden nefret etti senden. Boğazına sular dolarken, senin gibi şımarık bir çocuk uğruna her şeyini feda ettiği için ne kadar pişman olduğunu düşünüyordu. Buna ne diyorsun, pis küçük nankör?"

Marie küçük kızın yanaklarından kocaman gözyaşlarının süzüldüğünü görüyor. Holly'nin vücudunu aynı titreşimin sardığını hissediyor. Çevresindeki hava cızırdamaya başlıyor. Ash gülümsüyor.

"Hadi, koca kız. Kömürleştir beni."

Marie gözlerini Shelby'ye dikiyor. Yaşlı adamın yüzü şiş. Burun deliklerinden kan akıyor. Elinden geldiği kadar savaşıyor, ama çok fazla korkuyor. Holly'nin gözlerindeki duygu ışığı sönmekte. Marie onu sarsıyor.

"Hayır, Holly! O da tam bunu istiyor zaten! Senin yine gücünü kullanmanı istiyor ki, bu hem Shelby'yi öldürsün, hem de diğerlerini buraya çeksin. Anladın mı beni?"

Holly derin bir uykudan uyanmış gibi oluyor. Titreşim dağılıyor. Marie onun bir saç kurutma makinesinin soluğu gibi yüzü önünden geçişini duyumsuyor. Kemerinde taşıdığı 38'liği çekip Shelby'ye doğrultuyor. Namlunun ağzını fark eden yaşlı adam ona küçümseyici bir tebessüm yolluyor. Ash'in zihni onunkine bıçak gibi saplanıp düşüncelerini karıştırırken, Marie'nin yüzü ince bir migrenle buruşuyor.

"Özel Ajan Marie Parks. Medyum, biseksüel ve alkolik. Seri katilin kızı. Kendisi de katil. Küçük üvey erkek kardeşi ve öz kızının ölmelerine izin verdi. Bilinen son kalıcı ilişkisi Archibald, tımarhane günlerinde dişleriyle parçaladığı pelüş ayıcığı. Sana da aynı şeyi yapacak, Holly. Seni okşayıp sevecek ve sonra, fazla içtiği ya da kaprislerinden bıktığı zaman dişleriyle paralayacak."

"O silahı elinden bırak, yoksa seni vururum."

Marie ihtiyarın tetikteki parmağını gözlüyor. Ateş etmek için bükülmesini bekliyor.

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın, sevgili Holly? Yeni annen alkolik bir katil. Söylesene, Chester, muhafız ordun böyle mi senin?"

"Onun zihnini serbest bırak, Ash. Onu bırak, benimkini al."

"İyi deneme, ihtiyar, ama ben tapınağına tecavüz edecek kadar deli değilim ve... Walls? Sen ne yapıyorsun, Walls?"

Marie, Gordon'a doğru dönüyor. Adamın yüzü hafif bir tebessümle gerilmiş. Mırıldanıyor sanki. Sadece Shelby'nin yeniden kontrolü ele geçirmesine gereken kadar, Ash'in zihnini geri püskürtmekle meşgul. Daha ileri gitmesi mümkün değil, yaşlı zenci kanıyor, şiddetli bir dürtme beynini infilak ettirir.

"Top sende, Shelby."

Glock yavaşça Chester'ın alnından uzaklaşıyor. Shelby müthiş terliyor. Kolları ezici bir ağırlık taşıyormuş gibi titriyor.

"Bana karşı hiç şansın yok, Shelby."

Ash'in sesi ıslık çalıyor. Korkuyor. Shelby'ninki ise boğuk.

"Onu hallettin mi, Gordon?"

Walls usulca başını sallıyor. Ash'in zihnini, silahı kendine çevirmek için tüm gücüyle mücadele eden yaşlı zencininkinde bloke etti. Namlu kendi ağzına yaklaşıyor. Dudakları arasından bir hıçkırık çıkıyor. Ash beynini imha etmeye uğraşırken, yanaklarından kanlı gözyaşları boşalıyor. Marie'nin silahı Shelby'yle Walls arasında gidip geliyor. Glock ihtiyar zencinin dudaklarını aşıyor. Marie elini Holly'nin gözlerine götürmeye zor vakit buluyor. Patlama yankılanıyor. Marie, Shelby tetiği çekmeden hemen önce, bakışındaki katıksız nefret ışığının söndüğünü gördü. Küçük kızı bağrına basıp yaşlı Chester'a bakıyor.

"Tapınakların ihlal edilemez olduklarını zannediyordum!"

"Rahibelerin gücü azalıyor. Artık gitmelisiniz. Bir dakika bile kaybetmeden yola çıkmanız gerek."

90

Limuzinin arka koltuğuna yığılmış olan Ash, doğrulup yere kusuyor. Holly'ye ulaşmaya çalışmakla fazla meşgul olduğundan, Walls'un manevrasını zamanında fark edemedi. Hayatının en uzun iki dakikası oldu bu.

Kalp ritmini yavaşlatmaya gayret ediyor. Walls biri hariç bütün kapıları kapatmıştı. Tek bir tanesi iş gören, milyarlarca kilitli kapı. Ash onu son saniyede bulmuştu. Saniyenin de son parçasında aslında, 9 milimetrelik merminin Shelby'nin damağını dağıtmak üzere tam namludan çıktığı anda. Ash yüzünü buruşturuyor. Barut ve yanık et kokusu alıyor. Geri dönerken beraberinde kokusal hisler ve acı getirdi. Nöronlarına yayılmış, yoğun bir sinirsel mesaj. Bir nanosaniye daha geçse, titreşim kendi beyinsel dokularını harap ederdi. O anı hatırlayan Ash ürperiyor. Shelby'le birlikte kendisi de ölürdü. Vakfın limuzininin arkasında boş bir kılıftan ibaret kalırdı.

Kolunu lastikle sıkarak kendine onarıcı bir protokol zerk ediyor. Acı gerilemeye başlıyor. Geriye, haftalarca sinüslerini tıkayacak yanık et kokusu kalıyor. Şoförüne harekete geçmesini işaret ediyor. Gözlerini yumuyor. Bitkin düştü.

91

Le Chalet, vakıf genel karargâhı.

Brannigan on beş dakikadır salondakileri gözlüyor. Notlarını harfiyen takip ederek frekanslarla belli belirsiz oynayıp akışı duruma göre ayarlıyor. Koltuğu yeni vakıf başkanına bırakmadan önce yirmi dakikalık tehlikeli bir alıştırma. Virüs bulaşan beyinlerde kontrolü imkânsız stres tepkimeleri tetiklemeye yönelik uyarıcı sözcüklerle mayınlanmış, iç bunaltıcı bir nutuk. Brannigan az önce aynı cümlede o kelimelerden bir sürü telaffuz etti. Bir ara verip bazı yüzlerde okunan panik ifadelerini inceliyor. Bakışlar birbiriyle karşılaşıyor, birbirlerini sorguluyorlar. Brannigan'ın ağzı kulaklarında. Bu küstah dangalaklar aslında kukla patronlar olduklarını en nihayet anladılar. Araba ve lojman yanı sıra yılda bir milyon dolar alan piyonlar. Dünyanın en güzel başkentlerinde yükselen lüks bürolarının bir dekordan, büyük ve semiz balıklar için şık bir akvaryumdan başka bir şey olmadığını idrak ettiler. Evlerinin,

yatlarının ve gezegenin en pahalı kış sporları merkezlerinde vakıf tarafından tahsis edilen şatafatlı apartman dairelerinin mikrofonlarla donanmış olduğunu biliyorlar artık. Regülatörler senelerdir onları gözetliyor ve haklarında her şeyi biliyorlar: Bütün günahlarını, tüm ahlaki kusurlarını, özel kulüplerinde içtiklerini, düşüp kalktıkları kişileri, minik takıntılarını, boş varoluşlarını ve pişmanlıklarını.

Brannigan gözleriyle regülatörlerini sorguluyor. Şimdilik bildirilecek bir şey yok. Protokol 15 ve 17'ye tekabül eden tetikleyici sözcüklere geçiyor. En tehlikeli protokoller. Uzmanların amaçları doğrultusunda yeniden formüle ettikleri içtüzüğün bazı maddelerini hatırlatan cümleleri tek tek sayıp döküyor.

"28. Madde ve devamı. Kanınızla imzaladığınız ilgili maddeleri bulun lütfen."

Brannigan dinleyicileri inceliyor. Bazı yöneticiler tatsız bir şaka zannettikleri bu isteğe asabi bir tebessümle karşılık veriyorlar. Çoğu koltuklarında kıvranarak dört yüz sayfalık içtüzüğü karıştırıyor. Anormal bir devinim saptadığını düşünen, kulaklığına asılmış bir regülatör, etrafa belli etmeden Brannigan'a işaret ediyor. Brannigan kaldığı yerden devam ediyor:

"28. Madde. Değişiklikler aşağıdaki gibidir, gerisi aynı kalıyor: 'Vakıf kadrosu personel, profesyonel alanında bölümler arası ilişkilerin idaresinde olduğu gibi, yakınlarıyla herhangi bir dosya hakkında konuşmasının kesinlikle yasak olduğu özel alanında da en yüksek gizliliğe uymakla yükümlüdür. Keza, toplum içinde kendini içkiye vermesi, sinir gevşetici maddeler kullanması, köpekbalıkları arasında yüzmesi ve çiğ köpek yemesi de yasaktır.'"

Brannigan'ın kulaklığında bir sinyal sesi. Salonun sol arka çeyreğinde zihinsel titreşimin arttığı bildiriliyor. Güvenlik amiri gözlerini, Vakfın ilk yöneticilerinin fotoğraflarıyla süslü duvar boyunca sıralanmış deri koltuklarda oturan on yöneticiye çeviriyor. Sakin görünüyorlar. Çoğu not almakla meşgul. Bazıları huşu içinde dinliyor.

"29. Madde. Değişiklikler aşağıdaki gibidir, gerisi aynı kalıyor: 'Vakıf yönetici kadrosunun karı ve kocaları da gizliliğe uymak zo-

rundadır. Vakıf evliliği teşvik etmez ve her türlü evlilik dışı macerayı katiyen tasvip etmez. Buna ihtiyaç duyan bay ve bayan yöneticiler, seks profesyonellerinin hizmetlerine başvurabilirler, ama bir yabancıyla ilişkiye girmeleri kesinlikle yasaktır. Grubun bir sırrını hasbelkader öğrenen bir eş söz konusu olduğunda, onun karnını deşip bağırsaklarını yeme sorumluluğu ilgili vakıf yöneticisine aittir.'"

Başını kaldıran Brannigan bakışların çoğunda bir iğrenme ifadesi yakalıyor. Başka birkaçı da idrak yetersizliği, sıkıntı veya marazi bir heyecan ifade ediyor. Dikkati, salonun dip tarafındaki güzel, kırk yaşlarında, sarışın bir kadının yüzünde sabitleniyor. Miranda Stern, vakfın Endonezya müdiresi. Kadın gülümseyerek Brannigan'ın sözlerini emiyor. Güvenlik amirinin kulaklığında bir cızırtı. Regülatör, titreşimin o taraftan geldiğini belirtiyor.

"30 ve 31. maddeler. 'Vakıf yönetici kadrosunun çocukları da gizliliğe riayet etmek zorundadır. Bu kavramı anlayacak yaşta değillerse, evlatlarının hassas dosyalara ulaşmamalarını teminat altına alma sorumluluğu sadece ebeveynlerine aittir. Bununla birlikte, çocuğun biri şu veya bu yolla bir dosyaya ulaşacak olursa, küvette ya da bir naylon torbayla boğulabilir veya parçalara ayrılabilir.'"

Güvenlik amiri gözlerini Miranda'ya çeviriyor. Güzel sarışının burun deliklerinden kan boşalıyor.

"Ne düşünüyorsunuz, Bayan Stern?"

"Ah, bilirsiniz işte, günümüzde çocuk yetiştirmek kolay değil."

Şimdi bütün gözler, yer yer sesi çatlayan Endonezya müdiresine dönüyor. Yakınındakiler hareketleniyorlar. Kimisi kravatını gevşetirken, kimi de alnını siliyor.

"Sizin var mı?"

"Neyim var mı?"

"Çocuğunuz."

Miranda tuhaf bir biçimde gülümsüyor.

"Evet, iki tane."

"Onları seviyor musunuz?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çocuklar o kadar pisler ki..."

"Kırmızı balıklardan daha mı pisler?"

"Kirli bir kanişten daha pis demek istiyorsunuz herhalde. Tüylerinin arası kurtçuk kaynayan, kirli bir kanişten daha pisler."

Miranda'nın yanında oturan yöneticiler ayağa kalkıyorlar. Brannigan uzmanının kulaklıkta sıraladığı soruları tekrarlayarak sorguya devam ediyor. Regülatörler arkadan yaklaşırlarken, Miranda'nın dikkatini kendi üzerinde topluyor.

"Onları öldürmeye hazır olur muydunuz?"

"Kimleri? Pis, küçük kanişlerimi mi?"

Endonezya müdiresinin bakışları bulanıyor. Mücadele ettiği hissediliyor.

"Her gece rüyamda bunu görüyorum. Bazen odalarına girip boğazlarına bakıyorum. Düşümde, elime bir et bıçağı alıp uyurlarken gırtlaklarını kestiğimi görüyorum."

Miranda'nın güzel, sarı saçları beyazlamaya başlayınca, salonda dehşet dolu çığlıklar yükseliyor. Kadının yüzü eriyor, derisi sarkarak balmumu gibi akmaya başlıyor. Bir regülatör silahının namlusunu ensesine dayıyor. Miranda ellerini saçlarına götürüyor ve avuçlarına yapışan tutamlara bakıyor. Gözlerini Brannigan'a doğru kaldırıyor. Sesi titriyor, çatlıyor, gitgide boğuklaşıyor.

"Ben... neler olduğunu anlamıyorum, sizi temin ederim."

"Buraya hoş gelmediniz, Bay Kassam."

Miranda'nın buruşuk dudakları acayip bir tebessümle şekilsizleşiyor. Boğazından ıslak bir ses çıkıyor.

"İlahi Brannigan. Yeterince duydum zaten."

Brannigan regülatörüne işaret ediyor. Patlama yankılanıyor. Sonra ekibine, Miranda Stern'in cesedini oradan çıkarmalarını buyuruyor ve teknisyenlerine, dürtmenin kaynağını saptayıp saptayamadıklarını

soruyor. Kulaklığından cevabı dinleyip cep telefonuna acil durum numarasını tuşluyor.

92

Burgh Kassam yatağında doğrulup ağzını sonuna kadar açarak boğulmak üzere olan biri gibi havayı içine çekiyor. Kalbi göğsünden fırlayacak sanki. Nefes alamıyor. Kalp ritmini mutlaka düşürmesi lazım. Ensesinden yukarı çıkan bir ağrı seli, alın ve şakaklarına örümcek ağı gibi dökülüyor. Her bir sinirinin açıkta, kopacak kadar gerilmiş bir ip olduğu duygusuna kapılıyor. Gözkapaklarını aralayınca, beyaz ışık dalgalarının gözyuvarlarını ustura gibi kestiğini hissediyor. Parmaklarını yüzünde gezdiriyor. Acıyla çığlık atmasına yol açan sinir hattı dışında her yanı duyumsuz. Toplardamarlardaki kanı donuyor. Menenjlerinin yüzeyinde anormal nabız atışları tespit etti: Atardamarları boyunca onlarca anevrizma oluşmakta. Sakız balonları gibi, bir şişip bir sönüyorlar. Kendisiyle birlikte Miranda sıçramasını da getirdiğini ve nöronlarını kurşuna dizenin bu olduğunu anlıyor. İçinden kabaran iniltiyi bastırıyor. Bir daha asla ayağa kalkacak gücü olmayacağını biliyor. Regülatörlerin saklandığı yeri saptadıklarını ve çok geçmeden orada olacaklarını da. Kassam'ın sonu.

Menenjlerini patlatmak için bütün gücüyle dürtmeye karar verdiği sırada, dikkatini iğrenç bir gürültü çekiyor. Dağ başında yankılanan gök gürültüsünü andırıyor. Kapıya vuruluyor. Oda servisi. Kassam, hafızasına musallat olan karnı deşilmiş köpek ve boğazlanmış çocuk görüntüleri arasında, Le Chalet'ye yoğunlaşmadan birkaç dakika önce şampanya sipariş etmiş olduğunu hatırlıyor. Aynı gök gürültüsü, ama çok daha kuvvetli. Burgh doğrusu olduğunu umduğu bir kelime telaffuz etmeyi başarıyor. Kapı halıya sürtünerek açılıyor. Çakıllar üzerinde yuvarlanan bir kaya kadar çok ses çıkarıyor. Burgh yüzünü ekşitiyor. Her ses acılı gözyaşlarına sebep oluyor. Ne pahasına olursa olsun dayanmak zorunda. Bir gök gürültüsü daha. Tanrı'nınki kadar

güçlü ve uzak bir ses. Garson yatakta uzanmış Kassam'ı fark etti. Tepsiyi masaya bırakıp yanına gidiyor.

"Beyefendi?"

Burgh, beyninde akseden tahripkâr yankıya rağmen kıpırdamamaya uğraşıyor. Gözlerini yeniden aralayarak ona hem çok yakın hem de kilometrelerce uzakta görünen yamuk yumuk bir surat ayırt ediyor. Aslında tam bir yüz değil bu, daha ziyade hepsinin bileşimi surat oluşturan bir molekül yığını. Kassam, işitme duyusuna komuta edenle aynı zamanda, görme duyusuna kumanda eden beyin bölgesinin de çökmekte olduğunu kavrıyor.

"Beyefendi, hasta mısınız?"

Burgh garsonun laflarını anlamaya gayret ediyor, ama sesler manalarını yitirmiş durumda. Hâlâ işe yarayan koku alma duyusuna güvenip adamın nefesini içine çekiyor. Hamburger ve bira kokusu alıyor. Şu an hemen yakınında. Üzerine eğiliyor. Burgh, bir akrep gibi, avının uygun mesafeye gelmesini bekliyor. Sadece tek bir deneme hakkı olduğunun bilincinde. Parmaklarını adamcağızın gırtlağına geçirip mümkün olduğunca çabuk etkisiz hale getirmek için nefes borusundan kanca gibi kavrıyor. Öbür eliyle de terden ışıldayan ensesini bastırıyor. Adam hırıldayarak kurtulmaya çabalıyor. Bilim adamından çok daha kuvvetli ama enerjisini kendini savunmak yerine çırpınmaya harcıyor. Kan beynine hücum etmeye başladı bile. Kassam ellerini daha da sıkıyor. O kadar acı çekiyor ki dişlerini parmakları arasında dürülen tendon ve kıkırdaklara geçirmek için yanıp tutuşuyor. Kendini zor tutuyor. Garsondan hırıltılar çıkıyor. Boğuluyor. Dudakları morarmaya, gözleri kızarmaya başladı zaten. Bedeni kasılıyor ve son bir gurultudan sonra, cansız vaziyette yıkılıyor.

Burgh sıkmayı bırakıp tüm gücüyle, zihinsel verilerinin tamamını kurbanının beynine transfer etmeye yoğunlaşıyor. Anevrizmalar birbiri ardına sönerken son bir dürtme daha. Sonra Burgh yatağa yığılmış olan kendi bedenini, kan içindeki yüzünü ve yuvalarından fırlamış gözlerini görüyor. Ayağa kalkıp yeni kılıfının hatlarını inceliyor. Adı Andrew Billings ve Durango Drive, 105 numarada ikamet ediyor. An-

nesi ve iki kedisiyle birlikte yaşıyor. Kırmızı Lincoln'ünü kumarhane otoparkına bırakmış.

Protokol iğnelerini içeren çantayı kapan Burgh, koridora çıkıp asansöre yöneliyor. Kabin kapısı açılıyor. İçeride yaşlı bir hanımefendi var. Miss Sweetle. *Four Queens*'in bir müdavimi. Andrew'yu iyi tanıyor. Ondan süitine akşam yemeği servisi talep ediyor. Burgh Andrew'nun elini ihtiyar kadının buruşuk alnına koyuyor ve gülümseyerek beynini çatlatıyor. Sonra da Miss Sweetle asansöre yığılırken dudaklarını ısırıyor. Mutlaka sakinleşmesi lazım, aksi halde kendini belli edecek. Gözlerini gözetim kamerasına doğru kaldırıp görevlinin o sırada başka tarafa baktığını umut ediyor. Her halükârda, hareketi kumarhane kayıtlarında görünüyor artık.

Burgh 14. kat düğmesine basıyor ve sonra koridorlardan geçerek asansör değiştiriyor. Andrew'nun kafatası yüzeyinde ufak kabarcıklar oluştuğunu duyumsuyor. İç çekiyor: İyi hazırlanmamış beyinlerle hep böyle oluyor, hızlanıp yanıyorlar. Kapı güzel bir sarışının önünde açılıyor. Burgh gözetim kamerasını eliyle körleştirip genç kadını boynundan yakalıyor. Gözleri ağır ağır kapanıyor. Sadece bir hava esintisi ve birkaç nabız atışı. O da kaniş ve spor araba görüntüleriyle dolu. Sarışın güzelin adı Sandy, bir manken. Andrew'nun kılıfı asansör duvarına yaslanmış halde kalırken, Burgh aynada hayranlıkla yeni yansımasını seyrediyor. Parmaklarının ucuyla saçlarını düzeltirken, Sandy'nin düşüncelerini gözden geçiriyor. Arabasını Freemont Street'in sonuna, otobüs durağının yanına park etmiş.

Kabin kumarhanenin kesintisiz gürültüsüne açılıyor. Burgh, onun inmesi için kenara çekilen, koyu renk takım elbise ve kara gözlüklü iki adama değip geçerken belli belirsiz kasılıyor. Regülatörler. Kapı tekrar kapanıyor. Kassam yüksek topuklar üzerinde yürürken bileğini burkuyor. Kumar makineleri arasından, Freemont'a açılan camlı kapılara doğru süzülüyor. Donup kalıyor. Bir sürü büyük araba cayırtılar koparak fren yapıyor ve inen başka ajanlar kumarhaneye dalıyorlar. İçlerinden biri Burgh'ün yanından geçerken durup elini kulaklığına götürüyor. Başını salladıktan sonra, bilgiyi başkalarına aktarıyor: Ajanlar Kassam'ın

cesedini bulmuşlar, ama eşyaları yok olmuş. Masanın üzerinde bir oda servisi tepsisi ve etrafta boğuşma izleri varmış. Personelden Andrew diye biri aranıyor. Üzerinde kırmızı ceket ve lacivert pantolon bulunuyor. Sessizlik. Cevap gecikmeyecektir. Asansöre binen adamların, duvara dayalı duran o iri enayiyi hatırlayıp az önceki sarışınla arasında bağ kuracakları muhakkak. Ajan uzaklaşıyor.

Burgh burnundan sızan kan damlasını siliyor. Sandy'nin beyni daha şimdiden su koyuvermeye başladı. Sarışının cep telefonunu kulağına yapıştırıp camlı kapıları gözleyen bekçilerin önünden geçtiği sırada, aralarından birinin mikrofonu cızırdamaya koyuluyor. Gönderilen ekibin sorumlusunun asansörlere ait video kayıtlarını gözden geçirmekte olduğu güvenlik noktasından gelen bir mesaj. Burgh çenesini sıkıyor. Klimanın buz gibi hava esintisi, sokağın ılıklığı, sivri topuklarının asfaltta çıkardığı sesler. Şimdi Limuzin barajını aştı ve elinden geldiğince hızlı adımlarla, Freemont Street'e doğru ilerliyor. Arkasından ayak sesleri duyuluyor. Sandy'nin kalbi telaşla çarpıyor. Burgh, Casino Golden Nugget'ın önünden geçerken, Siyah, şişman bir adamın güneşlendiği bankı gözüne kestiriyor. Gidip oraya oturuyor ve ayak bileğini ovuşturuyormuş gibi yapıyor. Regülatörler koşmaya başladılar. Kassam, hâlâ öne eğik halde, elini zencinin koluna koyup kendini mümkün olduğunca çabuk transfer etmek için odaklanıyor. Sandy'nin düşünceleri zayıflıyor. Andrew'nunkiler de var. Aşırı yüklenme yüzünden her an bir sıçramaya yol açma riski taşıyan binlerce görüntü ve anı.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Sandy'nin nöronlarını yakmamaya özen gösteren Burgh gözlerini yumdu. Şişko zencinin vücudunda ayağa kalkıyor ve yeni ağırlık merkezine alışana kadar, biraz yalpalıyor. Kendini normal yürümeye ve arkaya bakmamaya zorluyor. Sırtında, etrafını sardıkları sarışını silkeleyen regülatörlerin bakışını hissediyor. Yolu kısaltmak için Golden Nugget'a girip kumarhanedeki kalabalığın arasında kayboluyor ve arka kapıdan çıkıyor. Sonra terminale yönelip bir otobüse atlıyor ve en arka sıraya çökerek camlardan etrafı kolaçan ediyor. Arabalar sokaklarda devriye geziyor. Otobüs yola koyuluyor. Burgh

ceplerini karıştırıyor. On bir dolar ve eski bir sakız var. Brannigan'ın yüzünün alacağı hali düşününce, gülümsemesine mani olamıyor.

93

Vaktın yeni başkanı Matt Hill, normal çalıştığından emin olmak için mikrofonuna üflüyor. Onun fikrini sormadan zerk edilen anti-protokol moleküller ve saat farkı yüzünden boğazı kuruyor, ağzı yapış yapış. Başkan seçildiğini on saat önce, Hint Okyanusu ortasında bir yerlerde, yatında kendini kandırırken öğrendi: Uydu telefonuna gelen şifreli bir yazı, tebrik mesajıyla beraber, genel karargâhta yapılacak bir toplantıya çağırıyordu onu. *Katılım zorunlu.* SMS böyle son buluyordu. Hill'in keyfini kaçıran laflar.

Regülatörlerle dolu bir helikopter onu almaya gelmiş ve özel bir jetle yola çıkacağı ilk havalimanına kadar götürmüştü. Durumu aydınlığa kavuşturmak için vakfın diğer yöneticilerine ulaşmaya çalışmış, ama regülatörler iletişimi engelledikleri gibi, oyuncağına da el koymuşlardı. Ve böylece Hill, kırk altı yaşında, başkanlığı kendisine emanet edilen grubu yönetme şansına asla sahip olamayacağını anlamıştı.

"Ne de yeteneğe."

Hill, Le Chalet'ye varır varmaz, Brannigan denen hilkat garibesi ona bunu vurgulamıştı. Hill, grup içinde ün salmasını sağlayan küstahlığıyla, hemen küplere binmişti.

"Buna nasıl cüret edebilirsiniz, Brannigan?"

Regülatörlerin şefi, çift odaklı gözlüğünü çıkarıp akvaryumun camları ardından rengârenk bir balığı inceler gibi bakmıştı ona.

"Hıll, siz grubun en aptal ve en yetersiz daimi yöneticisiniz. Bunu da, benim bunu bildiğimi de biliyorsunuz. Sizi seçtik, çünkü parayı ve sükûneti seviyorsunuz. O yüzden, profesyoneli oynamayı bırakın ve söylevinizi kısa kesin. Salonda dört gözlemci var, doğrudan hissedarlara bilgi aktaracaklar."

"Doğru ya, şu meşhur hissedarlar, belki de onlarla tanışmamın zamanı geldi, öyle değil mi?"

"Gözlemciler hariç, kimse hissedarlarla tanışamaz. Şimdi çenenizi kapatıp beni dikkatle dinleyin, aksi halde sizden kurtulur ve yerinize herhangi bir otopark bekçisini getiririm."

Hill'in yanık teni solmuştu. Sonra, bir asistanın kendisine uzattığı başkanlık takımını giymek için çiçekli gömleği ve keten şortundan ayrılırken, Brannigan'ın talimatlarını dinlemişti. Hâlihazırda, klimaya rağmen takım elbisesi içinde terleyerek iyi saklayamadığı bir panikle, grup yöneticilerini süzüyor.

"Vakfın saygıdeğer idarecileri, emin kaynaklardan, laboratuvarlarımızda yaratılmış genetik bir virüsün, Doktor Burgh Kassam'ın gözetimindeki bilimsel bölümün ajanları tarafından gezegenin büyük kentlerinde serbest bırakıldığını öğrenmiş bulunuyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, ilk kontaminasyon vakalarının çok geçmeden ilan edilmesi gerekiyor. Henüz hangi molekülün kullanıldığından haberimiz yok, ama durumun vahim olduğunu ve suşların bizim stoklardan geldiği haberi yayılırsa, grubun bu krizden sağ salim çıkamama riskiyle karşı karşıya bulunduğunu biliyoruz. Bu durumda size, derhal kendi bölümlerinize dönüp arşivlerinizin tamamını imha etmeye girişmenizi emrediyorum. Bu arada, Bay Brannigan'ın ekipleri, bu suçun sorumlularını bulup yakalamak için, ellerinden geleni yapacaklardır."

"Virüs yayılırsa ne olacak peki? Yetkilileri uyarmak gerekmez mi?"

"Hissedarlarımızın talimatları gayet açık ve kesin: Kontaminasyon korktuğumuz kadar ciddiyse, felaketle savaşmak için vakfın tamamını uluslararası yetkililerin emrine vermemiz gerekiyor. Grubun ekonomik bekasını ancak bu işbirliği güvence altına alabilir. Tehdidin ne olduğunu anlar anlamaz, tüm bölümlerin, geniş ölçekte dağıtmadan önce bileşimini tescil ettireceğimiz bir antidot bulmak için kolları sıvaması gerekecek. İyi bir tanıtım kampanyası ve biraz şans yardımıyla ecza laboratuvarlarımız tarihe insanlığı yıkımdan kurtaranlar olarak geçecektir."

"Felaketin önünü kesemezsek ne olacak peki?"

"Arkamızda, Manhattan Projesi mumyasına ait DNA üzerinde yürüttüğümüz yirmi yıllık araştırmalar var. Bu alanda hiçbir laboratuvar bizimle rekabet edemez. Biz bulamazsak, kimse bulamayacaktır. Ve bu, müşterilerinin yok olmasıyla birlikte grubun da ölüm fermanını imzalar. Beyler, özel jetleriniz sizi bekliyor. Farklı bölümlerinize varır varmaz, binalarınızı dışa kapatın ve klima ayarlarınızı dâhili devreye alın. Virüsün kadrolarımıza bulaşması riskini sınırlamak için, bundan böyle grubun her merkezi, her fabrika ve laboratuvarı dış dünyadan yalıtılmalıdır."

"Ya ailelerimiz?"

"Onları uyarmanız yasak. Bu tedbire uymayanların karşı karşıya kalacakları riskleri size hatırlatma görevini Bay Brannigan'a bırakıyorum. Teşekkürler, Beyler."

Hill'in son sözleri zor işitiliyor. Regülatörler mikrofonları kapattılar. Müdür öfkeyle Brannigan'a dönüyor, ama kel bücür ona bakmıyor bile. Las Vegas'taki ekipleriyle görüşme halinde. Haberler kötüye benziyor.

94

"Ethan mı? Oğluma Ethan adını mı vereceğiz? Umarım şaka yapıyorsundur, Marvin. Her ikimiz de siyahız. Dolayısıyla, oğlumun bir Afro-Amerikalı adından başkasını alması söz konusu olamaz."

Abigail Hockney kendisine geçiş önceliği tanıyan yolculara tebessüm ediyor. Şiş karnını döndürüp uçağın orta yolunda ilerliyor. Sydney'den beri süren seyahat onu çok yordu ve karnını içerden tekmeleyen küçük canavar durumu pek kolaylaştırmıyor.

"Ne demek 'oğlumuz'? Sevgili Marv, kendimi iyi ifade edemedim galiba: Altı aydır içimde, ustalıklı mide bulantıları, baş dönmeleri ve sıcak basmalarına sebep olarak eğlenen bir yaratık büyütüyorum. O yüzden, onun benim olduğu kadar senin de oğlun olmayacağını söylediğimde, bana inan."

Abby cep telefonu hâlâ kulağında, iniş köprüsüne giriyor. Karısı doğum iznine ayrılmadan önceki son iş seyahatiyle meşgulken kafa yorduğu Protestan isimleri lehine kanıtlar ileri süren Marvin'i dinliyor. Abby kocasının konuşmasına izin veriyor. Nasıl olsa son sözü kendisinin söyleyeceğini biliyor. Marvin de öyle.

"Niye Martin veya Luther olmasın? Ya da ikisi birden?"

Abby Los Angeles havaalanının geliş terminaline ulaştı ve yürüyen bantlara doğru yöneliyor. Gülümsüyor.

"Yok, yok, şaka yaptım. O halde Malcolm... Ne? Evet, çok komik."

Abby biraz fazla yüksek sesle konuşuyor. Pek mutlu, daha da iyisi kendini müthiş iyi hissediyor. Son günlerde, bulantı ve baş dönmelerinden başka, biraz da hastalanmıştı. Her şey Sydney'ye gelişinin ertesi günü başlamıştı: Yüksek ateş ve sinir bozucu ağrılar. Ateşi ancak dönüş uçağına bindiği sırada düşmüştü. O zamandan beri, bebeğin tekmelerine rağmen, pamuklar içinde yüzdüğü hissini yaşıyor.

Abby isim listesini bir bir saymayı sürdüren Marvin'i hayal ediyor. Onun vücudunu, eline aldığı cinsel organını, içine giren penisini düşünüyor. Zihninde canlanan fazla cüretli sahneyi aklından kovarken, küçük bir kız çocuğu gibi gülüyor. Haftalardan beri ilk erotik düşünceleri bunlar. Yürüyen bantlar boyunca ilerliyor. Yolcu gruplarının yanından geçtikçe üzerine çevrilen dehşet dolu bakışları görmüyor. Abby'nin soluğu kesiliyor. Birkaç metredir, kendini yokuş tırmanıyormuş gibi hissediyor. Evet, öyle: Sanki bir bayır ya da bitmek bilmez bir merdivenden yukarı çıkıyormuş gibi bitkin ve nefes nefese. Bu yavaşlama duygusu, kaslarındaki bu çekilme garip. En nihayet korku dolu bakışları fark ediyor ve insanların bu şekilde kimi süzdüklerini görmek için arkasına bakıyor. Yüzünü buruşturuyor. Boynu çok acıyor. Ardında hiç kimse yok. Abby dikkatini yolculara çeviriyor. Kimileri onu görünce ellerini ağızlarına götürüyor, kimileri şaşkın çığlıklar atıyorlar. Çoğu susup suratlarında bir dehşet ifadesiyle gözlerini ona dikmekle yetiniyor.

"Bana mı bakıyor bu salaklar?"

"Abby? Ne dedin?"

"Ne tuhaf, herkes beline bombalı kemer bağlamış bir El Kaide bombacısıymışım gibi bakıyor bana. Ciddiyim, Marvin, benim gibi güzel bir gebe panter şu alçak teröristlerden biriyle karıştırılabilir mi acaba?"

"Kimsiniz? Abby? Sen misin?"

"Elbette ki benim. Başka kim olabi..."

Abigail durdu. Takati tükendi. Dinlenmesi lazım. Ellerini karnına götürüyor ve korkudan hıçkırmamak için kendini zor tutuyor. Elbisesi sırılsıklam. Abby ellerini yukarı kaldırıyor ve engellemekte olduğu iniltiyi koyuveriyor. Parmakları kan içinde, ama mesele bundan ibaret değil. Asıl sorun parmaklarının kendisinde. Ellerinin derisi o güzel abanoz rengini kaybetmiş. Şekilsizleşen yaşlı pençeler var karşısında sanki. Abby yolcuların çığlıkları arasında gözlerini kaldırıyor. Bir aynada, saçları tutam tutam dökülen, fazlasıyla ihtiyar bir siyah kadının aksiyle karşılaşıyor. Yaşlı hanım Abby'ye bakıyor. Onun gibi, kollarını aynaya doğru uzatıyor.

"Ah, Marv. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Ben... aynada kendimi görmüyorum."

İhtiyar zencinin ağzından kan geldiğini gören Abby'de spazmlar baş gösteriyor. Kan çenesinden boynuna akıyor. Bir elini kırışıklıklar ve pörsümüş etlerle dolu boğazında gezdiriyor. O zaman, aynada seyrettiği ve yolcuların parmakla gösterdikleri kişinin kendisi olduğunu anlıyor. Şimdi bazıları kusuyor; bayılanlar da var. Yaşlı hanımdan kopan bir şey ıslak bir gürültü çıkararak yere düşünce, küçük bir kız acayip tiz bir çığlık atıyor. Abby aynaya doğru birkaç adım daha attıktan sonra, yavaşça dizüstü çöküyor. Hastabakıcılar, yerde kıvranarak boğuk iniltiler çıkaran minik yaratığın başına koşuyorlar.

En yakındaki hastabakıcı, birikintinin yanına varınca, eğilip öyle şiddetli kusuyor ki, düşmemek için iki elinden destek almak zorunda kalıyor. Öteki, kan gölünün kıyısında, kımıldamadan duruyor. Yolcuların çığlıklarını neredeyse hiç duymuyor artık. Büyülenmiş gibi,

yerde debelenen şeyi inceliyor. Bir bebek olsa gerek. Daha doğrusu, bebek olması gerekirdi. Yaratığın soluğu yavaş yavaş kesiliyor. Deri ve kemikten ibaret kolunu uzatacak gücü buluyor yine de. Hastabakıcının gözleri yaşlarla doluyor. Yaratığın ufacık, buruş buruş eli adamın parmağını kavrıyor. Hastabakıcı içinde kabaran hıçkırığı bastırıyor. Can çekişen bu şey, minicik, altı aylık bir ihtiyar.

IX

EŞEK ARILARI VE KEDİLER

95

Marie, Clarksdale yolundan geçip giden farların ışığında gözlerini kırpıştırıyor. Sefil bir motel odasının tül perdeleri ardında oturuyor ve iki saatten fazla zamandır sigara üstüne sigara içerek yolu gözlüyor. Ne neyi gözetlediğini gerçekten biliyor, ne de neyin kendisini alarma geçirmesi gerektiğini. Çevreyi incelemek ve gayriihtiyari, motelin otoparkında duran araçların plakalarına dikkat etmekle yetiniyor: Kocaman, eski püskü arabalar ve çoğu toz içinde pikaplar. Gecenin o saatinde tek tük geçen limuzin ve spor arabalar, Clarksdale ve çevresine serpilmiş daha şık otel zincirleri istikametinde yolarına devam ediyorlar. Kaçak olunduğunda, temel kurallardan biridir bu: Göze batmamak, gezgin tüccarlar ve küçük insanlar kalabalığında erimek.

Sigarasını söndürüp bir yudum kahve içen Marie, vakfın sıradan görünüşlü araba ve ajanlar da kullanıp kullanmadığını veya komşu odalardan horlamalarını duyduğu şu meçhul şahıslardan birini işe almış olup olamayacağını merak ediyor. Bunun mümkün olduğunu düşünüyor. Onların yerinde olsa, kendisi de öyle yapar, bölgenin bütün bitli motellerine eşkâllerini büyük çapta dağıtırdı. İşte bu yüzden Walls ve Marie, Carthage'dan ayrılmadan önce dış görünüşlerini değiştirmeyi ihmal etmemişlerdi. Marie'nin platin sarısı saçları, montu, basket ayakkabıları ve Navy güneş gözlüğü; Gordon'ınsa ön tarafı kıtık dolu bir OshKosh tulumu, kazınmış bir kafası ve miyop gözlüğü vardı. Holly'nin işi biraz daha karmaşık olmuştu. Walls'un aklına, saçlarını kesip onu bir Mississippi delikanlısı gibi giydirerek oğlana dönüştürmek gelmiş, ama küçük kız nefesini tutmaya başlamıştı. Turuncu bir pantolon, Hello Kitty tişört ve Converse ayakkabı istediğini söylemişti.

"Hiç dikkat çekmeyecek bir kılık."

"Özel bir kıyafet olsun öyleyse."

"Pamuk Prenses ya da Sindirella kıyafeti mi yani?"

"On bir yaşında mı? Deli misin? Hayır, ben daha çok bir gelinlik veya onun gibi bir şey düşünmüştüm."

"Niye küçük bir Prada döpiyes ve cüce iskarpinleri olmasın?"

"Neden olmasın? Her halükârda, senin gibi giyinmekten iyidir."

"Bu bir oyun değil, canım. Bizi takip edenler çok kötü insanlar, anladın mı?"

"Benimle gerizekâlıymışım gibi konuşmayı bırak. O kadar kötüyseler, yakıp kavururum onları."

"Gerizekâlıymışsın gibi konuşmuyorum, Holly. 'Göze batmamak' deyiminin ne manaya geldiğini anlamaya bile çalışmayan on bir yaşındaki bir kız gibi konuşuyorum seninle."

"Benim yaşımdaki bütün kızlar özel kıyafetler giyerler."

"On bir yaşında değil."

"Gelinlik giyiyorlar."

Marie iç geçirmişti.

"Sevgili Holly, gelinlik giymiş küçük bir siyah kızla beraberken, kendimizi belli etmeden ne kadar dayanacağımızı düşünüyorsun?"

"Yuh be! Bir de ırkçı mısın yani?"

"Kaba laflar etme, Holly. Ve hayır, ben ırkçı değilim, yorgunum."

"Biseksüel olduğun doğru mu?"

"Seni ilgilendirmez."

"Eminim doğrudur. Biseksüel ne demek sahi? İki tane kukun mu var yani?"

"Holly..."

Walls kapı aralığından başını uzatınca, üzerinde sadece don ve fanila bulunan Holly, fare gibi ciyaklayarak çarşafın altına girmişti. Walls, Marie'ye acele etmek gerektiğini işaret etmişti. Genç kadın ona, "daha iyisini yapacağını sanıyorsan, bir dene bakalım" anlamına gelen

kızgın bir bakışla yanıt vermişti. Sonra, çarşafın üstünden Holly'nin başını okşayarak, "Canım?" demişti.

"Evet."

"Oğlan kılığına girmeyi kabul edersen, Memphis'te sana hayatının en güzel gelinliğini alırım."

"Gelinlik bulunur mu orada?"

"Memphis'te mi? Deli misin sen? En güzelleri oradadır! Ve sanki on yıllık evliymişiz gibi bana ters ters bakmaktan vazgeçmezse, Gordon için bir Kral Elvis kıyafetine yatırım bile yapabiliriz. Ha, Gordie? Ne istiyorsun? Karı koca kavgası mı?"

"Ve sonra, birbirinizden özür dilemek için örtünün altında düzüşürsünüz, öyle değil mi?"

"Holly Amber Habscomb! Böyle konuşmayı kim öğretti sana? Ağzından çıkanın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun."

"Biliyorum. Birbirine sürtünerek ağızdan öpüşmek demek. Söylesene hadi, iki kukun olduğu doğru mu?"

Marie gülümsüyor. Tartışma birkaç dakika daha devam etmiş, sonra Holly Walls'un saçlarını neredeyse dibinden kesmesine izin vermişti. Ardından küçük kız üzerine bir blucin ve Gap tişört geçirip başına beyzbol şapkası takmış ve odadaki aynanın karşısında hıçkırıklara boğulmuştu.

Marie saatine bakıyor. Bunlar altı saat önce yaşanmıştı. Sonra Chester'ın onlara verdiği eski Ford kamyonetle, on kelimeden fazla konuşmadan yol almışlardı. Marie, pikap Pearl kıyısı boyunca uzanan delik deşik yollarda gıcırdayarak uzaklaşırken, ihtiyarın onlara attığı bakışı hatırlıyor. Son derece üzgün görünüyordu. Tuhaf ama, Marie de öyleydi.

Holly uykuya dalmıştı. Küçük yollara saparak ve kuzeydoğu istikametinden aşağı yukarı ayrılmamaya çalışarak saatlerce gitmişlerdi. Yockanookany ve Big Black nehirlerinin geçitlerini aştıktan sonra, Clarksdale yakınlarına kadar demiryolunu takip edip bir mola yerinde akşam yemeği yemiş ve bölgenin en iç karartıcı motelinde durmuşlardı.

Boş havuza ve demiryoluna bakan bir oda seçmişlerdi. İki kişilik bir yatak ve Holly için bir ilave. Walls, formu doldurup iki gecelik ücreti peşin ve nakit öderken resepsiyonistten bunları istemişti. Adamın düşüncelerini incelemişti. Beyzbol, arkadaşlar arasında bira ve icra memuru görüntüleri. Adamcağız gırtlağınaa kadar borca batmıştı. Adı Bruce'tu. Aptaldı, ama kötü biri değildi. Walls, yakın zamana ait anılarını gözden geçirmek için onu biraz dürtmüştü. Hiçbir şüpheli konuşma, özel bir telefon görüşmesi ya da rozetlerini ve kaçakların fotoğraflarını gösteren siyah paltolu ajanlar yoktu. İçi rahatlamış olarak Marie'nin yanına dönmüştü ve gece olmasını beklemişlerdi.

Parks motel yakınında yavaşlayan siyah Buick'i gözleriyle takip etmek için tül perdeyi hafifçe aralıyor. Sürücü otoparka girip girmemekte tereddüt ediyor sanki. Sinyal lambası sönüyor. Buick hızlanıyor. Marie'nin arkasında bir devinim. Walls'un kokusunu alıyor.

"Holly uyumuş."

"Keeney. Adı Keeney artık. Ne olursa olsun, oğlan ismiyle hitap et ona. Aksi halde, dikkat çekmeden iki yüz kilometre gidemeyiz."

"Sizin de dinlenmeniz gerek, Marie. Sonraki nöbeti ben devralırım."

"Bizi kovalayan, Shelby'nin zihnini ele geçiren şu şey mi?"

"Evet."

"Kalabalıklar mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece, güçlü olduklarını ve onları hiçbir şeyin durduramayacağını söyleyebilirim."

"Onları yanımıza varmadan önce fark edebilir misiniz?"

"Bize saldırmadan önce güçlerini kullanırlarsa, fark edebilirim. Ama böyle bir hata yapmayacaklardır."

Marie bir sigara daha yakıyor.

"Fazla sigara içiyorsunuz."

"Felaket başlar ve benden önce içinizde ne varsa kusmaya koyulursanız, bu güzel şakayı hatırlatırım size."

"Başladı bile."

Marie, Walls'a doğru dönüyor. Arkeoloğun gözleri alacakaranlıkta hafifçe parlıyor.

"Nerede?"

"Dünyanın hemen her tarafında. Şimdilik tek tük vakalar söz konusu, ama çabucak yayılacaktır. Birkaç saat önce Amerikan topraklarına ulaştı."

"Bu da bizi bir önceki soruya döndürüyor: Tüm bunların ortasında Holly'nin işi ne?"

"Ona ihtiyacımız var. Faydalı olacak."

"Amacınıza ulaşmak için küçük bir çocuktan faydalanmaya hazır mısınız?"

"Gidip biraz dinlenin, Marie. Sonra bütün gücünüze gereksinim duyacaksınız."

Marie ayağa kalkıp yerini Walls'a bırakıyor. Gordon hiç de yorgun görünmüyor.

"Sahi, Marie?"

"Evet?"

"Niye Clarksdale? Neden Vicksburg ya da doğrudan Memphis değil? Bu bize bir hayli zaman kazandırırdı."

"Bölgedeki birini görmem lazım. Bir bilim adamını. Vakfa dair bazı şeyler biliyor."

"Bunun çok riskli olduğunun bilincinde misiniz?"

"Sevgili Gordie, son haberlere göre, kıçımızda bir mutant ordusu ve insanlığı sosun dibi gibi yakmaya hazırlanan bir felaket var. Yani hayır, riskli değil. Hatta gayet havalı."

Marie Holly'nin yanına uzanıyor. Küçük kız huzurlu bir şekilde nefes alıp veriyor. Parks, gözlerini yummadan hemen önce, dikkatle sokağı inceleyen Walls'a son bir kez bakıyor. Bir an, kendisi de bir çeşit mutant olan bir yabancıya nereye kadar güvenebileceğini düşünüyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve yavaşça uykuya dalıyor.

96

Stuart Crossman dakikalardır. Oval Ofisin camlarına çarpıp duran bir eşek arısının inatçı uçuşunu izliyor. Koltuklara yerleşmiş öteki kodamanlar, çaktırmadan birbirlerini inceleyerek büyük patronu bekliyorlar. CIA, NSA[15] ve Ulusal Güvenlik müdürleri oradalar. Başka bir koltuk sırasında, Pentagon'un büyük başları, Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Howard Preston, ordunun gizli servis ve özel kuvvetlerinin patronu General Douglas Hollander yan yana dizilmişler. Karşıda, Milli Savunma Bakanı ve az sayıda Başkanlık danışmanı notlarını gözden geçiriyorlar. Bu sonuncular dışında hepsi karşı iktidarı temsil ediyorlar. Birbirlerinden nefret ediyorlar. Birbirlerine gülümsüyorlar. Sinirli görünmemek için her şeyi yapıyorlar.

Crossman saatine göz atıyor. *Air Force One* birkaç dakika önce Washington Askerî Havalimanı'na iniş yaptı. Beyaz Saray'ın önüne konan başkanlık helikopterinin pervane uğultusunu duyuyor. Büyük patron birkaç saniyeye kadar orada olacak. Bir vızıltı. Crossman cep telefonunu kulağına yapıştırıp elemanlarından gelen son raporu dinliyor. Birçok kez başını sallıyor ve üzerine dikilmiş kindar bakışları görmezden gelerek, telefonu kapatıyor. Ötekiler, tehdidi ortaya çıkaran FBI müdürü olduğu için kuduruyorlar. Crossman General Hollander'ın kare şeklindeki koca kafasını inceliyor: Her gece rüyasında Amerikan füzelerinin Rusya, Çin veya Kore topraklarına ya da üçüne birden yağmur gibi yağdığını gören –Kennedy'nin başkanlığında yaşanan Küba krizinden kalma bir refleks– mermer bloğundan yontulmuş bir soğuk savaş kıdemlisi. Küba krizi sırasında binbaşıymış ve Moskova ile Havana'ya nükleer ateş açmak için ısrar edenler arasındaymış. Yaşlı general, Crossman'ı, ısırmadan hemen önce bir sosisli sandviçe bakar gibi süzüyor. Tam bir şeyler havlamaya hazırlanırken, Oval Ofis'in açılan kapısında Başkan beliriyor. Kodamanlar ayağa kalkıyorlar. Başkan sehpanın üzerindeki saate bakıyor.

15 Ulusal Güvenlik Teşkilatı (ç. n.)

"Beyler, saat 15.00 En geç 15.30'da, durumu anlamış olmak istiyorum."

Büyük başlar birbirlerine bakıyorlar. Crossman elindeki istihbaratı bölümlere ayırmış ve diğerleriyle, sadece bu toplantıyı gerçekleştirmeye yetecek kadarını, yani asgari düzeyde bilgi paylaşmıştı. İşte bu yüzden danışmanlar, FBI patronunun kendilerine açıklamaya tenezzül ettiklerine dayanarak doğru formülü bulma ümidi içinde, hararetle notlarını tekrar okuyorlar.

"15.01 oldu bile."

Bütün gözler, gülümsememek için kendini tutan Crossman'a çevriliyor. Hayatında hiç bu kadar nefret uyandırmamıştı. Az önce kendisine aktarılan son bilgileri şifreli bir şekilde yazmayı bitirip boğazını temizliyor.

"Sayın Başkan, elemanlarım dün, içinde yirmi dokuzu boş, bir tanesi dolu şişeler bulunan zırhlı bir kasa ele geçirdiler. Bu kasa, Güney Amerika ve Avustralya kıtalarını kapsayan uzun bir seyahatten dönen, Jackson havaalanının otoparkında bulduğumuz dört cesede aitti. Ayrıca, aynı şekilde yolculuk eden otuz kişi daha saptadık: Gezegendeki büyük kent merkezlerinin çoğunda mola vermiş, acelesi olan işadamları."

"O şişeler ne içeriyormuş?"

"İnceleme halen devam ediyor, ama ilk sonuçlar endişe verici. Kılıf HxNx tipi bir grip virüsüne uyuyor, ama DNA kodlaması farklı. Tüm bildiğimiz, söz konusu virüsün hiç kuşkusuz bir mutant olduğu."

"Bir ne?"

"Azami hasar yaratmaya programlanmış, genetik bir virüs. Hâlihazırda, tehdidi anlamaya çalışmak için sekanslarını incelemekle meşgulüz, ama biraz zamana ihtiyacımız olacak."

"Bizim eksikliğini çektiğimiz de bu zaten. Askerî bir suş olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Kimyasal tepkimeler, gizli laboratuvarlarımızda üzerinde çalışılan deneysel protokollerden hiçbirine uymuyor."

"Zaman kaybetmeyi bırakalım, Crossman. Mutlaka bir düşman virüsüdür."

Crossman, Hoolander'ın sığır gözlerine bakıyor.

"General, virüslerinden birini bütün gezegen çapında yaymaya karar verecek kadar ahmak olan tek bir düşman tanıyor musunuz?"

"Bir kaza olsa gerek."

"Ciddi misiniz? O adamların dünyanın çevresinin üç katından fazla yolu kaza eseri kat ettiklerini mi düşünüyorsunuz gerçekten?"

Başkan kravatının düğümünü gevşetip bir sigara yakıyor.

"Bay Crossman, kesin bir risk tahminine ihtiyacım var."

"Sonuçlar elimizde olmadıkça bu mümkün değil, ama anti-terörist hücrelerimizin 'kontaminasyon paradoksu' diye adlandırdıkları postulattan yola çıkarak geliştirmeye çalışabiliriz."

"Sizi dinliyorum."

"Bakteriyolojik savaş düşüncesi oldukça basit birkaç temel kavrama dayanır ki, şu şekilde özetlenebilir: Azami sayıda düşman nasıl imha edilir? *Primo*, misilleme tehlikesini sınırlamak için, en kısa zaman zarfında. *Secundo*, stratejik açıdan verimli olması için, mümkün mertebe geniş bir çevrede. *Tertio*, suşun kendi efendisine karşı dönmesi riskini azaltarak."

"Saat 15.08."

"Aslında bu denklemi çözmeye muktedir hiçbir virüs mevcut değil, çünkü stratejik güçlükler düzeyinde çelişki var: Ebola veya Hanta türünden özellikle saldırgan bir virüs seçtiğiniz takdirde, 1 ve 3. şartları yerine getirirsiniz, ama 2. koşulun gereğini yapamazsınız. Bu virüsler o kadar ölümcüldürler ki, zayıf noktalarını da beraberlerinde taşırlar: Çok hızlı bir kuluçka dönemi geçirmeleri sebebiyle, taşıyıcının hastalığı yayacak zamanı olmaz. Virüsün bulaştığı alanın çevresinde sızdırmaz bir tertibat alıp bölgeyi yakmak yeterlidir. Bu yüzden, bazı askeri laboratuvarlar daha az saldırgan bakteri ve virüs suşları üzerinde çalıştılar, ama insanın bağışıklık sisteminin doğal olarak zararı sınırlaması ihtimal dâhilinde olduğundan, onlar da 1.

şarta ters düştüler. Böylece, seksenli yıllarda, daha geniş bir yayılma sağlamak amacıyla genetik olarak kuluçka dönemini uzattığımız aşırı saldırgan suşlar üzerinde test yapma mantığına ulaştık. Sorun şu ki, bu sefer de 3. koşula riayet edilmiyordu. Sonucun felaket olacağı ortaya çıktı ve hâlihazırda, kazayla serbest kalsa dünyanın yarısını yok edecek, son derece dirençli suş stoklarıyla karşı karşıya bulunuyoruz."

"Önümüzdeki günlerde mücadele etmemiz gerekecek virüsün bu tipten olmasından mı korkuyorsunuz?"

"Evet. Bu da askeri saldırı tezini kesin olarak çürütüyor ve bizi geniş çaplı bir terörist suikast savma götürüyor. Ne var ki, Jackson Havalimanı otoparkında bulunan cesetlerin üzerinden devlet rozetleri çıktı."

Crossman'ın son sözlerine bir ölüm sessizliği eşlik ediyor.

"Ağzınızdan çıkanın ciddiyetinin farkında mısınız?"

"İnanın, bunu gönül rahatlığıyla söylemiyorum, Sayın Başkan."

"Hangi teşkilat?"

"Hangisine ait olduklarını belirlemekte biraz zorlandık, çünkü rozetler fena halde erimişti."

"15.12."

"CIA, Manhattan şubesi. Siz gelmeden hemen önce, adamlarım bunu teyit ettiler."

"Calumet? Bir açıklamanız var mı, yoksa sizi dolu bir silahla bir büroda birkaç dakika yalnız bırakmamızı mı tercih edersiniz?"

Bütün yüzler, burnunu notlarından kaldırıp Başkan'a mahcup bir tebessüm yollayan CIA şefine dönüyor.

"Müdür Crossman bu bilgiyi benimle daha önce paylaşmayı düşünebilseydi, sorunuza daha çabuk cevap verebilirdim, efendim."

"Calumet, bir El Kaide teröristinin cesedi üzerinde FBI rozeti bulsaydınız, beni viski içmeye davet eder miydiniz?"

"Bu kadar yeter, beyler. Aranızdaki küçük, kişisel savaşlar bekleyebilir. Siz politikacı değil, ulusun hizmetindeki memurlarsınız!

Farklı servisleriniz arasında azami işbirliği istiyorum. Yeterince açık konuştum mu?"

Başkan yeniden CIA şefine dönüyor.

"Calumet?"

"Efendim?"

"Kalibre olarak bir tercihiniz var mı?"

"Size saygısızlık etmek istemem, efendim, ama Manhattan şubesi çok gizli olarak sınıflandırılmıştır."

Başkanın yüzünde, danışmanlarının karşılık vermeye cesaret edemedikleri, tuhaf bir tebessüm beliriyor.

"Calumet, bu soru meslektaşlarınızı da muhatap alıyor: Şu an servislerinizin soruşturduğu ve Birleşik Devletler Başkanı'nın dahi haberdar edilmeyeceği kadar hassas olduğuna karar verdiğiniz dosya sayısının kaç olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

Başkanın burun delikleri titriyor.

"Bu kokuyu tanıyorum: Komplo kokusu. Ulusal güvenliğe zarar vermenin size neye mal olacağını biliyor musunuz?"

CIA şefi boğazını temizliyor. Seçeneği yok artık.

"Manhattan şubesi, CIA'in, aynı adlı nükleer deney sırasında keşfedilen bir mumyayı incelemek için altmışlı yıllarda özel olarak kurulmuş bilimsel bir koludur."

"Hadi ya? Topu taca atmaya çalışmayın, Calumet. Yoksa özel aşçıma sizden suşi yapmasını söylerim."

"İlk analizlere göre, söz konusu mumya tarih öncesi dönemde yaşamıştı ve protein bilgisayarı ordusunun on beş yıldır üzerinde çalıştığı anormal bir DNA arz ediyordu. Şimdiye kadar, aşırı uzun ömürlülük, sıra dışı bir bağışıklık ve beynin bilinmeyen bölümlerinde ona müstesna yetenekler kazandıran bir etkinleşme içeren genlere sahip olduğunu saptadık."

"Dünya dışı bir organizma mı?"

"Hayır, söz konusu DNA'nın insana ait olduğu tartışma götürmez. Ama önceden bilinen sekanslarımızdan başka, muhtemelen yeryüzünde insanın ortaya çıkışından önce yaşanmış başka bir tarihi de kapsıyor gibi görünüyor. Senelerden beri bu teori üzerinde çalışıyoruz. Şimdilik bu yeni genomun şifresi sadece yüzde kırk oranında çözüldü."

"Ee?.."

"Nasıl söylesem..."

"Sözcüklerle deneyin, Calumet..."

"Bu tür araştırmalar bir servete mal oluyor ve Kongre bizim bütçelerimizi NASA ve savaş uğraşları lehine kısıtlamaktan asla vazgeçmedi."

"Yani?.."

"Yani, yetmişli yıllarda, ufak bir ticari fedakârlık karşılığında bu çalışmaların tamamını finanse etmeyi öneren özel bir vakfın teklifini kabul ettik."

General Hollander öne eğilerek CIA başkanının üzerinde ter damlaları oluşmuş alnını inceliyor.

"Sizi takip etmekte zorlanıyorum, Calumet. Oysa anlaşmalarımız gayet açıktı. Deneysel askerî protokollerle ilgili gereksinimlerimizi karşılamanız öngörülmüştü ve siz gizli üslerimizden birini, bunca yıldır, milyarderleri zenginleştirmek için kullandınız, öyle mi?"

"Siktir git başımdan, Hollander. Lyndon Johnson ve Pentagon'daki adamcıklarınız Bell Helicopter ve diğer silah konsorsiyumlarına Vietnam savaşını hediye etmek için Kennedy'yi vurdurduklarından beri, askerî istihbaratın Nazilerinden alacağım hiçbir ders kalmadı."

"Saat 15.20!"

Calumet sözüne devam etmeden önce eliyle sinirli bir şekilde alnını siliyor.

"Anlaşma şöyleydi: Vakfın araştırmacıları bize, tarih öncesine ait DNA'dan yola çıkarak geliştirilmiş, askerî kullanıma yönelik kimyasal protokoller sağlıyor, biz de onlara, o mumyanın olağanüstü uzun ömürlülüğüyle ilgili genetik sekanslar üzerinde araştırma yapma hakkı

tanıyorduk. Hedefleri, en zengin müşterilerine zerk edilecek bir çeşit serum üretmekti."

"Hiç de etik değil."

"Affedersiniz, efendim? Korkarım, iyi duyamadım. 'Etik' mi dediniz?"

"Boş verin. Ya sonra?"

"Birkaç sene önce vakıf Burgh Kassam diye birini işe aldı, araştırmaları yüksek bir hızla ilerleten, bol diplomalı bir dâhi. Geliştirilmiş kimyasal bileşikleri sentezlemeyi ilk o başardı. Tabir caizse, daha kişisel amaçlarla kullandığını düşündüğümüz zihinsel hızlandırıcılar."

"Daha açık olmaya çalışın."

"Seksenli yıllarda vakıf, araştırmacılarından birinin Puzzle Palace üssünden çıkarttığı dosyaları ele geçirmek için, bütün gezegende gerçek bir insan avı başlattı."

"Neden sizinkiler tarafından tutuklanmadı?"

"Vakıf sorumlularıyla pazarlık konularından biri de buydu: Güvenliği üstlenen adamlarının devlet görevlisi statüsüne sahip olmaları gerekiyordu. Daha açık konuşmak gerekirse, CIA ajanı statüsüne."

"Delirdiniz mi siz?"

"Bu bizim için de ek bir teminattı: Teşkilata dâhil ederek, onları daha kolay denetleyebileceğimizi düşünüyorduk."

"Öldürme yetkileri var mıydı?"

"Teorik olarak yoktu."

"Teorik olarak mı?"

"Bu insan avı sırasında bazı kaymaların yaşandığını biliyoruz. Söz konusu dosyalara yakından veya uzaktan erişmiş gazeteci, arkeolog ve bağışıklık uzmanlarının etkisiz kılınması. Ama içiniz rahat olsun, hiçbir zaman hiç kimse bunları duymadı."

"Bundan eminim. Kaç tane peki?"

"Ne kaç tane?"

"Kaymalar."

"Şey... Hepi topu altmış kadar."

"Kesin konuşmak gerekirse, altmış yedi, Sayın Başkan," diye müdahale ediyor Crossman. "O dosyalara erişip de hayatta kalanları biz koruyoruz. Sahte kimlikler altında Amerikan topraklarına dağılmış on beş kişi mevcut."

"Bu söylediklerinizden, sizin de bu işten haberdar olduğunuz ve hiçbir şey söylemediğiniz sonucunu mu çıkarmalıyım, Crossman?"

"Ben Manhattan dosyasına asla erişmedim. Kendiliklerinden korumam altına giren, dehşete kapılmış bilim insanlarına yeni bir hayat sunmakla yetindim. Mumya ve Puzzle Palace üssünün varlığından başka pek bir şey bilmediklerini çabucak fark ettim. Her hâlükarda, bildikleri CIA'e karşı bir dosya hazırlamak için yeterli değildi. Hem sonra, vakfın gücünü hesaba katarak acele etmemeyi yeğledim. Canımı sokakta bulmadım ya."

"Bu gelip benimle konuşmanıza engel miydi peki?"

"Benim için sizin hayatınız da önemli, Sayın Başkan."

Crossman'ın sözlerini sessizlik takip ediyor. Başkan yine Calumet'ye dönüyor.

"Idaho Falls dosyası arkeologları da temizlik programının bir parçası mıydılar?"

"Evet. Onları halledenler Burgh Kassam'ın ajanlarıydı. Kassam bir tür milis kurdu ve adamlarını kimyasal protokollerle doldurdu. Crossman'ın ajanlarının Jackson'da buldukları cesetlerin onlardan dördüne ait olduklarını düşünüyoruz."

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?"

"Evet, efendim. Kassam'ın aklını kaybettiği ve büyük ihtimalle, ajanlarının patojen suşu bütün dünyaya dağıttıkları manasına geliyor."

"Vakfınız bu konuda ne düşünüyor?"

"Yetkili mercileri şu sırada İsviçre'de olağanüstü kurul toplantısındalar. Daha şimdiden, ilaç konsorsiyumlarının hastalığı durdurmak için bütünüyle hizmetimizde olduğu teminatını verdiler bana."

"Göreceğiz. Onlara gelip bunu karşımda söylemeleri için sekiz saat verdiğimi bildirin. Sonra dobermanlarımı salacağımı da belirtin."

"İsviçre, Rusya'nın yanında, öyle değil mi?"

"Siz, ben söylediğim zaman ısıracaksınız, Hollander."

Başkan, Crossman'a doğru dönüyor.

"O suşun ne içerdiğini acilen öğrenmem gerekiyor. Bu analizle sizin servislerinizin ilgilenmesine özellikle önem veriyor ve sonuncu şişeyi bulundurduğunuz yeri yüksek gizlilik çerçevesinde saklamanızı istiyorum."

"En iyi uzmanlara ihtiyacım olacak."

"Onları alacaksınız. Calumet?"

"Efendim?"

"Şimdilik görevinizde kalacaksınız, çünkü Manhattan dosyasını tam olarak bilen tek kişi sizsiniz. Yine de, her an devlet güvenliğini tehlikeye sokmakla suçlanabilirsiniz. Yerinizde olsam, hatamı telafi etmek için elimden geleni yapardım."

"Anlaşıldı, efendim. Emirleriniz nelerdir?"

"Dünyadaki bütün elçiliklerimizle temasa geçin. Kontaminasyonun başlayıp başlamadığını öğrenmeliyim."

"Sorun şu ki, hangi belirtileri gözleyeceğimizi bile bilmiyoruz."

Başkanın masasının üzerinde bir işaret lambası yanıyor. Danışman Ackermann güvenli hattı açıyor. Birçok kez kafasını salladıktan sonra, telefonu kapatıyor.

"Efendim, şüpheli bir ölüm vakası bildirilmiş. Hamile bir kadın."

"Nerede?"

"Los Angeles Havaalanı'nın dış hatlar terminalinde. Kadın Avustralya'dan geliyormuş. İlk incelemelere göre, organizmasında onlarca kansere yol açan bir hızlı yaşlanma sürecine yenik düşmüş. Ayrıca, bebeğini bir tümörle karıştıran bağışıklık sisteminin tetiklediği bir refleks düşük yapmış."

"Calumet?"

"Efendim?"

"Lanet olası belirtilerinizi buldunuz işte. Ackermann, derhal çevreyi kuşattırın. Ulusal Muhafızların yirmi dakika içinde olay yerinde olmalarını istiyorum."

"İlgileneceğim, efendim."

"Hollander, en iyi adamlarınızı Puzzle Palace üssüne gönderiyorsunuz. NBC tulumlar ve ağır-hafif silahlar. Altını çiziyorum: Bu bir 'paintball' oyunu değil. Kassam hâlâ oradaysa, onu canlı istiyorum."

Başkan masadaki saate bakıyor.

"Beyler, bugün 16 Ekim Cuma, saat 15.30'u biraz geçiyor. Şu an itibarıyla, 3. seviye bakteriyolojik alarma geçiyoruz. Amerikan havalimanlarının hemen kapatılmasını ve transit yolcuların hepsinin karantinaya alınmasını emrediyorum. Uçakları yerde durdurun ve yaklaşan yabancı uçakları başka yöne sevk edin. Yeterli yakıtı olmayanlar yere indikten sonra kapılarını açmadan depolarını doldurup derhal yeniden havalansınlar. Tertibat alındığı sırada terminallerde bulunan bütün yolcular, havalimanından dışarı çıkamayacaklar. Hastalığın ilk baş gösterdiği gün ve saati not edin. Yaklaşan bizim korktuğumuz felaketse, önümüzdeki günlere ait yazılı izler bırakmaya başlamak zorundayız. Bunları ve diğer tüm verileri Patriot Hill atomik sığınağının korunaklı hafızalarına gireceksiniz. Böylece, hayatta kalanlar olursa, her şeyi bilecekler."

"Geniş kriz toplantısı çağrısında bulanayım mı?"

"Elbette, Ackermann. Müttefiklerimizin başkanlarıyla da ilişkiye geçin. Felakete birlikte göğüs germemiz gerekecek. Crossman?"

"Efendim?"

"Suşu, deniz piyadelerinin 4. anti-terör tugayının koruması altına alacağımız, Boston'daki MIT[16] yerleşkesine naklettireceğim. Size Birleşik Devletler'in en iyi genetik ve bağışıklık uzmanlarını veriyorum. Top sizde. Mutlaka öğrenmem lazım."

16 Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. (ç. n.)

97

Gündoğumu yakın. Marie bunu odanın değişmekte olan kokuları ve perdeler arasından süzülen ışıktan anlıyor. Hâlâ rüya görüyor. Daha önce hiç, Holly'yi ilk kez kollarının arasına aldığından beri uyuduğu gibi derin uyumadı. Küçük kızın vücudundan onun organizmasına bir şey geçmişti sanki. Bir titreşim.

Marie'nin elleri kasılıp tekrar gevşiyor. Pearl Nehri Tapınağı'na yaklaşırken pikabın arkasında uykuya daldığında gördüğü rüyanın aynısını görüyor. Issız San Francisco. Ne var ki, bu sefer şehri tanımakta güçlük çekiyor. Kent değişmiş sanki, daha doğrusu büyümüş. Binalar çok daha fazla ve öyle yüksek ki, neredeyse tepeler gözden kaybolmuş. Adeta eski San Francisco yenisine temel oluşturmuş.

Marie Pyramid Building'in dibinde duruyor. Binanın üstündeki kulenin artık sadece, uzak sislerin içinde kaybolacak kadar yüksek bir gökdelenin on bir temel direğinden biri olduğunu fark ediyor. Başını çevirip güneşin göz kamaştırıcı ışığını birbirlerine yansıtan, aralarına hapsederek emen gümüşi yapılar ormanını seyrediyor. Hepsi, yeni San Francisco'nun hayati fonksiyonlarını çalıştırmak için güneş enerjisini içine çekip sindiren devasa panolarla kaplı. Marie gözlerini yukarı kaldırarak kuşları arıyor. Yapıların üstünde iyi kötü bir gök mevcut, ama bu derin ve neredeyse yapay mavilikte bir tuhaflık var. Çünkü hem bütünüyle bomboş, hem de sıvı boyayı andırıyor. Ve her şeyden önemlisi, dikkatli bakınca, baş döndürücü bir yükseklikte birdenbire son bulmadan önce bir kubbe gibi eğildiği izlenimi veriyor. Ötede hakiki gök başlıyor: Stratosferin karanlığından hemen önceki beyaz tabaka. Güneş öyle çok parlıyor ki, adeta dünyayı yakmaya çalışıyor. Marie kaskatı kesiliyor. Kubbeyle temas eden küçük, kayalık bir madde, minicik, mavi bir şimşek çaktırarak parçalanıyor. Bir güç alanı. Yeni megapolü o savunuyor: Şehri korumak için güneşin ölümcül ışınlarından beslenen bir manyetik alan. Atmosferin ölümü.

Marie gökdelenler arasında yılan gibi kıvrılan ıssız sokaklarda ilerlemeyi sürdürüyor. Uzakta, San Francisco rıhtımları ve Alcatraz hapishane adasının bulunduğu yerde, üzeri kompozit maddelerden yapılmış hangarlar ve gövdeleri canavar bokböcekleri gibi ışıldayan uzay gemileriyle dolu, çok büyük bir yüzer platform ayırt ediyor. Marie inliyor. Rüyasında eksik olan bir şey daha var: Kokular. İstediği kadar havayı koklasın, hiçbir çiçek, yiyecek ya da çöp kokusu gelmiyor burnuna. Bir de şu, uyanmaya başladıkça büyüyen, garip, beyaz ışık var.

Marie yavaş yavaş yüzeye çıkıyor. Bir şeyin dudaklarına konduğunu hissediyor. Sıcak bir şey, seğiriyor, usulca ağzına bastırıyor. Genç kadın biraz hava solumaya çalışıyor, ama hiçbir şey olmuyor. Ağzının üzerinde bir el var, nefes almasını engelleyen o. Gözlerini açan Marie, üzerine eğilmiş Walls'un soğuk bakışıyla karşılaşarak irkiliyor. Çırpınmayı deniyor, ama arkeoloğun eli daha da kuvvetli bastırıyor. Parks silahını kapmak için eliyle yorganın altını yokluyor ve kot pantolonu ile tabanca kılıfının yerde kaldığını fark ediyor. Yatarken soyunmuş olduğunu hatırlamıyor bile. Walls'un elini ısırıp kurtulmaya çalışıyor. Birden duruyor: Parmakları yorganın altında yumuşak ve yakıcı bir şeye temas etti. Oda sıcaklığının artmaya başladığının farkına varıyor. Gözleriyle Walls'u sorguluyor ve dudaklarını sıkıştıran deriden barajın altından konuşmaya çabalıyor.

"Şişt. Susun, Marie. Ve sakın ani hareketler yapmayın. Anladınız mı beni?"

Walls genç kadının yanında sırtüstü yatan Holly'yi işaret ediyor. Küçük kız ayaklarıyla yorganı üzerinden atmış. İç çamaşırları terden sırılsıklam. Gözleri aralık vaziyette, hızlı ve kesik kesik nefes alıyor. Marie parmaklarının ucuyla Holly'nin tenine dokunuyor. Elini hemen geri çekiyor. Küçük kız ateş gibi yanıyor. Walls fısıldıyor:

"Pekâlâ. Şimdi yukarı bakın, Marie. Korkmayın, sizi tutuyorum."

Gözlerini tavana çeviren Marie'nin soluması yavaşlıyor. Tavan adeta kımıldıyor ve kabarıyor. Sanki birisi, gece, tavanı kalın bir boya veya reçine tabakasıyla kaplamış ve şimdi sıcaktan eriyor. Hayır, kımıldayan tavan değil, başka bir şey. Marie gözlerini duvarlara dikiyor

Duvar kâğıdında kaynaşan böcek salkımlarını görünce, damarlarındaki kan donuyor. Başparmak büyüklüğünde eşek arıları ve binlerce siyah yabanarısı. Ürpererek arkeoloğun fısıltısına kulak veriyor.

"Havalandırmadan geliyorlar. Saatlerdir kanallardan süzülüyorlar."

Marie başını, kapak dilimleri böceklerle kaplı havalandırma menfezine çeviriyor. Dudaklarını aralayıp Walls'un eli tarafından bastırılan bir dehşet çığlığı atıyor.

"Tamam mı? Sizi bırakabilir miyim?"

Marie başıyla onaylıyor.

"Emin misiniz? Çünkü elimi çektiğim anda haykırmaya başlarsanız, yanarız."

Marie kafasını sallarken Walls parmaklarını ağır ağır uzaklaştırıyor. Marie doğrulmaya hazırlanırken bir eşek arısı tavandan ayrılıyor ve burnunun dibinden geçerek, duvarları kaplayan orduya katılıyor. Walls hoyrat bir hareketle elini tekrar ağzına koyuyor.

"Bağıracak mıydınız?"

"Hayır, hayır."

Walls elini kaldırıyor.

"Evet, Marie, az kalsın bağırıyordunuz."

"Eşek arılarından nefret ederim."

"Onlar da sizden nefret ediyor. Şimdi mümkün olduğunca yavaş bir şekilde ayağa kalkacaksınız."

"Neler oluyor?"

"Onları Holly çekiyor buraya. Kâbus görüyor. Kızgın. Onu usulca uyandırmamız lazım, yoksa koruma ordusu canımıza okur."

"Ne? Bu çocuğun rüya görürken eşek arılarını çektiğini mi söylüyorsun yani?"

"Evet."

"Bileğini burkarsa ne olacak peki? Deprem mi?"

Marie, Holly'ye dönüyor. Küçük kızın çenesi ve yumrukları sıkılı. Uykusunda inliyor. Marie baş ve işaret parmaklarını onun bacağına

götürüp gitgide daha kuvvetli çimdikliyor. Holly acıyla bağırarak yerinden sıçrıyor.

"Ay! Canımı yakıyorsun!"

"Ne rüya görüyordun, Holly?"

"Bilmem, hatırlamıyorum."

"Hatırlamaya çalış."

"Şey... Öğretmenimi gördüm galiba. Beni azarlıyordu ve ceza olarak sınıfın köşesine dikmişti. Niye sordun?"

"Çok mu kızmıştın?"

"Herhalde. Niye soruyorsun bunları?"

Marie elini kızın dudaklarına götürüyor. Ateşinin düşmüş olduğunu fark ediyor.

"Şimdi gözlerini yukarı çevir."

Küçük kız ona itaat ediyor. Parks'ın eli, böcekleri görünce attığı fare çığlığını bastırıyor.

"Bunlar senin koruma görevlilerin. Rüyanda öğretmeninin seni cezalandırdığını görünce, Mississippi'deki yaban ve eşek arılarının yarısı başucuna toplandı. O yüzden, bundan böyle, uyumadan önce sana masal okumamı hatırlat bana, anlaşıldı mı?"

Holly başını sallıyor.

"Ve elimi ağzından çektiğimde, sakın haykırmaya kalkma. Aksi halde, bu şeyler üzerimize hücum ederlermiş, diğer ucube böyle diyor. İkinizden de bıktım. Tamam mı?"

Marie'nin dönüp baktığı Walls da başını sallıyor. Genç kadın elini yavaşça Holly'nin ağzından çekiyor ve ani hareketler yapmamaya dikkat ederek yerden blucin ve tişörtünü alıp giyiyor.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Sence ne yapıyorum, Gordie? Balın yanında yemek için ekmek almaya gidiyorum."

Marie taş kesilen çocuğu giydirip kucağına alıyor. Küçük kız ona sımsıkı tutunuyor. Artık buz gibi soğuk.

"Holly?"

"Evet."

"Tırnaklarını kollarıma batırmayı keser misin, lütfen?"

"Özür dilerim."

"Önemli değil, canım, yeter ki kızma sen."

Parks kalın eşek arısı tabakası altında ilerliyor. Bir yabanarısının kendisine değip geçtiğini hisseden Holly kollarının arasında kasılıyor.

"Bunu yapan ben miyim *sahiden*?"

"Evet, canım."

"Neler neler yapabiliyorum, görüyor musun?"

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım."

Marie neredeyse kapıya ulaştığı sırada, komşu odaların birinden acı dolu bir çığlık yükseliyor. Yavaşça Walls'a dönüyor.

"Öbür odalarda da mı var bunlardan?"

Arkeolog omuz silkiyor. Tavan ve duvarlardan giderek daha çok böcek ayrılıyor. Marie birkaç eşek arısının dönüp durduğu koridora fırlıyor. Walls kapıyı arkasından kapatıyor. Önünden geçtikleri odalardan başka çığlıklar çınlıyor. Acil durum kapısından çıkan Marie, merdivenden otoparka iniyor. Holly'yi tek koluyla kavrayıp cebinde kamyonetin anahtarlarını arıyor. Küçük kızı arka koltuğa yerleştirdiği sırada, Walls ona yetişiyor.

"Hırsızlar gibi kaçamayız, Marie."

"Ya? Bu lüks işletmenin patronuna ne anlatacaksın peki? Oğlumuz Keeney'nin aslında, öğretmeni tarafından cezalandırıldığı için odasını dev bir arı kovanına çeviren telepat bir kız çocuğu olduğunu mu?"

"Telepat ne demek? Kasları düdükleyen bir hastalık, öyle değil mi?"

"Şimdi sırası değil, Holly."

Marie direksiyona geçip kontağı çeviriyor. Gordon kapıyı çarparak yanına biniyor. Kamyonet harekete geçiyor. Marie sinyalini yakıyor ve Clarksdale istikametine giden ısız yola çıkıyor.

"Olsun, şaibeli görünecek bu."

"Şaibeli mi? İstediğin zaman öyle kelimeler buluyorsun ki, Gordie!"

98

Burgh Kassam otobüsün camları ardından Wasatch Dağı yamaçlarını seyrederken esniyor. Ön tarafa yerleşmiş, kocaman bir Big Whoop sandviç ve kamışla yudumladığı büyük bardak Sprite'ın karşısında oturuyor. Yeni vücudunda kendini iyi hissediyor. Biraz tombul ve kemeri sıkıyor, ama yine de iyi. Yeni kılıfının adı Troy Chandler, uçaktan korkan ve müşteri arayışında batıyı kat etmek için otobüs hatlarını kullanan, Chicagolu bir banyo aksesuarı satıcısı. Kiralık arabalar, otobüs ve moteller arasında, hesabını yaptı. Troy her daim her şeyi hesaplıyor. Hatta işi buzsuz Sprite sipariş vermeye kadar götürüyor çünkü buzlar sıvının miktarını azaltıyor. Kassam Troy'un kılıfını bu yüzden seviyor. Kimyasal protokollerden dumura uğramış hafızasında hâlâ birkaç anı var: Chicago banliyösündeki oldukça güzel bir eve, fazla şişman iki çocuğa ve bakımsız bir bahçenin ortasındaki tahta bir salıncağa ait görüntüler. Troy bahçeyle uğraşmaktan nefret ediyor. Toprağa suni çim şeritleri döşeyip plastik çiçek kümeleri yerleştirdi çünkü onların bakımı daha zahmetsiz ve çürümez garantili beşinci sınıf begonya modelinin tanesi üç buçuk dolar olsa bile, gübre ve sulama masrafı bulunmadığından çok daha ucuza geliyor.

Troy'un can çekişen anıları arasında, Wendy isimli çirkin ve şişman bir kadın da var. Troy'un hatırladığı kadarıyla, böbrek taşları ve ona yıllardır ıstırap veren siyatik yüzünden, oldum olası huysuz bir kadın oldu. Ama sadece bu sebepten değil. Wendy hırçın çünkü hem şişko ve çirkin, hem de Troy'dan başka biriyle evlenmiş olmak isterdi. Mel Gibson veya Robert Redford gibi çekici biriyle. Banyo aksesuarı satıcısı olmayan herhangi birisiyle. Troy ise Wendy'i hâlâ seviyor, ama insanın sucuklu pizza ya da lavanta kokulu tuvalet spreyi sevmesi gibi. Onu seviyor çünkü hayatının bir parçası.

Troy'un uzağa gittiği her sefer, Wendy onun fırsattan istifade, kendisinin reddettiği bütün pislikleri yapabileceği, ufak memeli, zayıf bir orospuyla yatıp yatmadığını merak ediyor. Kassam, Wendy'nin kocasını ne kadar az tanıdığını fark ederek gülümsüyor. Troy genç ve hamile kadınlara meraklı aslında. Hayır, mevzu bundan daha karmaşık: Troy'un takıntısı genç, esmer, çok güzel, çok zayıf ve en az altı aylık gebe kadınlar. Mükemmel bir vücutta yuvarlak bir karın. Yıllardır bundan başka bir şey düşünmüyor ve bu kriterlere uyan bir kız arkadaş arıyor. Sahte isimlerle müstakbel anne sitelerine bile kaydoldu. Henüz eşiği atlamadı, ama ahlaksız eğiliminin hayata geçirilmesine yönelik ara aşamaları çoktan geçti. Siyah camlı gözlükler, bu alanda uzmanlaşmış porno dergi ve siteler ona yetmiyor artık. Troy FBI'ın her şeyi, özellikle de bu tür siteleri gözlediğini biliyor. Hatta bir yerde, federallerin işi azıtıp dürüst insanları ağlarına düşürmek için sübyancı siteler açmaya kadar vardırdıklarını okudu. Troy çocuklara meraklı değil zaten. O sadece yuvarlak karınlara düşkün. Cam onları açıp içindekileri boşaltmak istiyor. Troy'un küçük sırrı bu işte. Nedamet duyma aşamasını da geçti artık: İlk başlarda, yarılmış karınlara ve iç organlar arasındaki bebeklere ait görüntülerden dehşete kapılıyordu, ama seri katillere ilişkin bütün literatürü okudu okuyalı, bu tür dürtüler hissedenin bir tek kendisi olmadığını biliyor ve bu onu rahatlatıyor. Aslında Troy da onlar gibi, ama kendisi henüz bunu kabul etmiyor. O yüzden, daha kimseyi öldürmedi.

Kassam derin uyuşukluk halinden sıyrılıp soğuk hamburgerini ısırıyor. İnce bir yağ akıntısı çenesi boyunca süzülüyor. Bu Troy olacak zavallının biraz dangalak ve ödlek olduğu aşikâr, ama yine de sevimli. Senelerdir yalan söylemeye alışmış bir adam, tam da regülatörlerin içine nüfuz etmek için bir taraflarını yırtmalarının gerekeceği türden bir beyin.

Kassam onu, otobüs güneye doğru gitmek üzere Las Vegas'tan ayrıldığı sırada tespit etmişti. Hâlâ, Sandy'ninkini regülatörlere terk ettikten sonra ele geçirdiği şişko zencinin bedeninde hapisti. Troy gelip yanına oturduğunda, Kassam dizini onunkine dayayarak beynine za-

rar vermemek için kendini damla damla transfer etmeye koyulmuştu. Barstow durağından hemen önce, banyo aksesuarı satıcısı otobüsten inmeye hazırlanırken, Kassam son protokol haplarını da yakarak bellek aralığını yüklemeyi bitirmişti. Şayet tuvalette iğne yapacak zaman bulamadan Troy'un beyni gümleseydi, Kassam kendini nebata dönüşmüş eski bir müstakbel seri katilin zihin enkazında sonsuza kadar sıkışmış bulacaktı. Troy olsa da olmasa da, Burgh her hâlükarda artık şişman siyahın vücudunda kalamayacağını biliyordu. Çünkü görüntüsünün Golden Nugget kumarhanesi ve otobüs terminali kameraları tarafından videoya kaydedildiğine şüphe yoktu. Dahası, beynini sağlamlaştıracak vakti olmamıştı ve nöronları birbiri ardına patlamaktaydı.

Troy/Kassam otobüsten inip gazoz ve hamburger almak üzere bir 'fast-food' dükkânına yönelirken, zencinin vücudu koltuğunda uyuyordu. Kassam, bilet aldıktan sonra tabii ki başka bir Greyhound otobüsüne binmiş ve yeniden Las Vegas'a doğru yola koyulmuştu.

Yarım saat sonra, regülatörler Barstow durağına ulaşmışlardı. Bilgi edinmek için bir saat daha kaybettikten sonra güneye doğru devam etmiş ve otobüsü Los Angeles'a kırk kilometre kala yakalamışlardı. İçeride şişko siyahın beyni çoktan soğumuş cesedini bulmuşlardı. Regülatörlerin Brannigan'a kaçağın izini kaybettiklerini bildirdikleri sırada, Kassam'ı taşıyan otobüs Mesquite'i geride bırakarak kuzeye doğru devam ediyordu.

Kassam tuvalete kapanıp Troy'un beynini bilumum protokollere boğmuştu. O zamandan beri, ilaç hücrelerini doldururken camın ardından geçip giden Rocky Dağları'nı hayranlıkla seyrederek hayaller kuruyordu.

Yeni dostunun bileğine taktığı saatten sinyal sesi yükseliyor. Burgh bir dizi sıfırda sabitlenen rakamları görerek gülümsüyor. Geri sayımın sonu, kontaminasyonun başlangıcı. Kassam gözlerini kapatıp odaklanıyor. Ash'i bulmanın vakti geldi.

99

Ash limuzininin koyu renk camları ardından, Clarksdale'deki motelin otoparkını inceliyor. Bütün gece, Mississippi kıyıları boyunca uzanan delik deşik yollardan, Memphis'e doğru ilerlemişlerdi. Boş yere. Şoförü onu uyandırınca, Ash gerinmiş ve arabayı dolduran flaş haberi dinlemişti. Yerel bir gazeteci, Clarksdale girişindeki sefil bir motelde vuku bulan eşek arısı istilasını bildiriyordu. Binlerce böcek, havalandırma kanallarından süzülerek işletmenin odalarından birinde toplanmıştı. Ash gülümseyerek sürücünün omzuna hafifçe vurmuştu:

"Gideceğimiz yer orası."

Limuzin son süratle motele ulaşmış ve mahalli televizyonlara ait karavanlarla ilkyardım araçları arasına park etmişti. Ash, uzaktan, otoparka yığılan müşterileri gözlüyor. Polislere, el kol hareketleri eşliğinde, istilanın nasıl başladığını yüzüncü kez anlatıyorlar. Toplam on kişiden ibaret yaralılar Clarksdale Hastanesi'ne nakledilmişler. Bir kenarda, iki ceset beyaz çarşaflar altında yatıyor. Ash, işletmeyi dumana boğarak eşek arılarını sık dokunmuş ağlar içine hapsetmeyi tercih eden, anti haşerat birimlerinin çabalarını seyrediyor. İstilanın başladığı odanın kapı ve pencerelerine tahtalar çakılmış. Ash yok edicilerin havalandırma menfezinden içeri zehir püskürtmelerini izliyor. Arılar uzun bir sarmal halinde dışarı kaçıp arabaların ön camlarına yağmur gibi yağarlarken, otoparkta bir çığlık dalgalanmasına yol açıyorlar. Odada tuzağa düşürülen hayvancıklar boğuk bir uğultu çıkararak son nefeslerini veriyorlar. Ash esnememek için kendini zor tutarak şoförüne motoru çalışır vaziyette bırakmasını işaret ediyor. Limuzinden inip pijamalı müşteri grubuna bir zihinsel akım gönderiyor. Onu bir düşünce yağmuru yanıtlıyor: Kablolu televizyon programlarından parçalar, yapışkan kucaklaşmalar, klozete fışkıran sidik damlaları, siyah çocuklu bir çift, eşek arıları...

Ash resepsiyonun kapısını itiyor. İçerideki motel sahibi, kocaman el kol hareketleri yaparak verdiği röportajın sonuna gelmiş. Basit bir

zihin. Ash iç geçiriyor. Basit zihinlerle işler hep daha zor olur. Muhabir dışarı çıkıyor. Ash, patrona tebessüm ederek kapıyı kapıyor.

"Gazeteci misiniz?"

"Evet."

"Bir gazeteci için tuhaf bir yüzünüz var. Daha ziyade kiralık katile benziyorsunuz."

"Evet."

"Hangi gazete için çalışıyorsunuz?"

Ash suratını buruşturuyor. Sesli konuşmaya alışık değil. Kısa bir zihinsel akım yolluyor ve adamcağızın sağ burun deliğinden birkaç damla kan geldiğini görüyor.

"Olacak şey değil! Şimdi de burnum kanıyor!"

"Evet."

Ash gözlerini, elinin tersiyle burnunu silen salağınkilere kilitliyor.

"Size soracak beş sorum var."

"Sizi dinliyorum."

"Birinci soru: İstila hangi odadan başladı?"

"Ah, bir görseydiniz! Benim işletmemde, o pis hayvanlardan binlerce! İnanabiliyor musunuz?"

Yeni bir kan boşalması.

"Ha siktir! Niye kanıyor ki burnum böyle?"

"Bu bir oyun: Adamakıllı cevap verince kanamıyor. Alakasız laflar edince kanıyor. Bir numaralı soruyu tekrarlayayım mı?"

"Hayır. Oda 21A."

"İkinci soru: O odayı kim ve ne zaman ayırttı?"

Patron sayfaları lekelememeye dikkat ederek kayıt defterini inceliyor.

"Bay Hicks."

"X mi?"

"Hayır, Hicks."

"Aynı şey. Ne zaman peki?"

"Dün akşam, saat dokuzda."

"Üçüncü soru: Yanında kimse var mıydı?"

"Evet. Bir tane çift kişilik, bir de çocuk için ek yatak istedi."

"Beraberindekileri gördünüz mü?"

"Otoparkta bekleyen bir kadınla bir çocuk vardı."

"Çocuk erkek miydi, kız mıydı?"

"Ne önemi var ki? Ah! Yapmayın, lütfen. Burnumu kanatmayı bırakın..."

"Dördüncü soru: Hâlâ buradalar mı?"

"Buradaysalar bile, eşek arıları yüzünden ölmüşlerdir."

"Sorumu başka türlü sorayım: Arabalarının hâlâ burada olup olmadığına baktınız mı?"

"Bakmalı mıydım?"

Ash cebinden üç fotoğraf çıkarıp patronun önüne seriyor.

"Beşinci soru: Bunlara benziyorlar mıydı?"

Patron kaşlarını çatarak fotoğrafların üzerine eğiliyor. Kaçakların portreleri üzerinde beliren lal rengi yıldızları bile fark etmişe benzemiyor. Ash tazyiki biraz gevşetiyor. Budalalarda yaşanan sorun bu işte: Bir hayli dürtmek gerekiyor.

"Bana bırakın. Sizin yerinize ben cevap vereyim."

"Hadi yahu?"

"Evet."

Ash gözlerini kapatıp acıyla homurdanan patronun zihnine nüfuz ediyor. Düşüncelerini araştırıyor ve anılarında hızla geri gidiyor. Beyzbol, cips torbaları, porno film ve dövme görüntüleri. Ve eşek arıları. Ash kaydırmayı frenleyip birazcık başa sarıyor. Önceki akşama ait hatıralar. Birkaç müşteri, birkaç şikâyet, kösnül düşünceler. Ve eşek arıları. Ash yüzünü buruşturuyor. Okumayı başaramadığı minik bir hafıza parçası eksik. Ajan zihinsel barajı zorlayınca, adamcağızın birçok nöronu ıslak bir gürültü çıkararak çatlıyor. Ash bir tür sis içinde resepsiyonu görüyor. Güneş batmış. Saat 21.30. İçeri OshKosh tulum giymiş bir adam

giriyor. Silueti bulanık. Adam şişman ve kel, miyop gözlüğü takmış. Walls'la alakası yok. Ama Ash yine de araştırmaya devam ediyor. Bu zihinsel parazitin sebebini merak ediyor. Baskı altındaki patronun damarları şişiyor. Acele etmek lazım. Ash son görüntüleri gözden geçiriyor. Tulumlu, şişman adam kayıt defterini imzalayıp, 21A numaralı odanın anahtarını cebine koyuyor. Uzaklaşmadan önce, motel sahibinin hafızasını inceliyor. Ash gülümseyerek gözlerini açıyor. Patronun ağzının kenarından kanla karışık salya süzülüyor. Sigortaları atmış.

Ash otoparka geri dönüp araçlara göz atıyor. Tahmin ettiği gibi, hiçbiri Walls'un kayıt defterine yazdığı plaka numarasıyla uyuşmuyor. Kuşkusuz sahte bir plaka. İkinci kat korkuluğundan aşağı bir itfaiyeci eğiliyor. Meslektaşlarına, eşek arılarının öldüğünü ve odanın boş olduğunu haber veriyor. Ash limuzinine geri gidip sürüsüne mesaj yollamak için odaklanıyor. Ajanlarına, Clarksdale'e yönelmelerini ve oraya çıkan bütün yolları tutmalarını emrediyor. Tam bağlantıyı kesmek üzereyken, Burgh'ün sesi zihninde Tanrı'nın gürlemesi gibi yankılanıyor.

"Ash?"

"Efendim?"

"Neredesiniz?"

"Clarksdale, Mississippi."

"Küçük kızı yakaladınız mı?"

"Hayır, efendim, ama bulmama az kaldı."

"Ash?"

"Evet, efendim?"

"On bir yaşında bir çocuğun sinüslerine kadar ilaçlanmış otuz ajandan nasıl kaçabildiğini açıklar mısınız bana?"

"Şu var ki, kız yalnız değil, efendim. Doktor Walls ve FBI ajanı bir kadınla beraber."

"Vakıf ya da federaller o çocuğu bizden önce ele geçirirlerse neler olacağının farkında mısınız?"

"Bunun bilincindeyim, efendim. Ama o yakınlarda bir yerde. Bunu hissediyorum. Diğer ajanlarımızı da çağırdım. Elimizden kaçamazlar artık."

"Yarından sonraki gün Memphis'te olacağım. Orada beni bulun. Eski güzel günlerdeki gibi, *Strabucks*'ın terasına kurulacağız. Kendimize kapuçino ve kekler sipariş edeceğiz. 'İş tamam mı?' diye soracağım size. 'Evet,' diye cevap vereceksiniz. Ben, 'Emin misiniz?' diye sorunca da üç cesedin toz haline gelinceye kadar yanmadan önce çekmiş olacağınız fotoğraflarını göstereceksiniz. Aksi takdirde, protokol iğnelerinizi keserim ve gidip köprü altlarında, Memphis berduşları arasında, yoksunluk krizinden geberirsiniz. Yeterince açık konuştum mu, Ash?"

"Evet, efendim."

Limuzin Clarksdale'e doğru yola koyulurken, Ash mendilini açıp boğazını tıkayan kan pıhtısını tükürüyor. Kol saatine bakıyor. Geri sayım, kontaminasyonun başlamasından itibaren iki saat ve yedi dakika geçtiğini gösteriyor.

100

"Karnım acıktı!"

"Daha sonra, canım."

"Ben şimdi acıktım, daha sonra değil."

"Niye parmaklarını şaklatarak bir hamburger yaratmıyorsun kendine?"

"Uffff..."

Marie dikiz aynasından Holly'ye gülümsüyor. Bir eliyle araba kullanırken, diğeriyle sigara içiyor. Bir saat önce, Clarksdale çıkışındaki ikinci el araçlar satan bir galeride durup Chester'ın eski kamyonetini okutmayı başarmıştı. Şimdi içinde mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kuzeye doğru çıktıkları paslı Impala'nın mesut sahibi olabilmek için, kamyonetin üzerine dört yüz dolar nakit eklemesi gerekmişti. Az önce

Friars Point'ı geride bıraktılar ve Mississippi kıyılarını izleyen küçük yollara sapıyorlar.

"Düşkünler evinin Clarksdale çıkışında yer aldığını söylememiş miydin?"

"Sana öyle dedim, çünkü sen bir mutantsın, Gordon. Ve her düşündüğünde, düşmanlarımızın seni duymaları riski var."

"Nereye gidiyoruz, öyleyse?"

"Chicago'ya. Hayır, Miami'ye. Hayır, Alaska, Fairbanks'a."

"Hadi ama?"

Marie, Gordon'a dönüyor.

"Sevgili Gordon, ben bir süredir FBI ajanıyım ve salakları görür görmez tanımayı bilirim."

"Anlamıyorum."

"Motel sahibine ne söyledin?"

"Hiç. Kayıt defterini sahte isimle doldurup anahtarı aldım."

"Hepsi bu kadar mı? Tamam, soruyu değişik bir şekilde sorayım: Motel sahibine ne yaptın?"

"Marie, o herifin hatıralarının temiz olduğundan mutlaka emin olmam gerekiyordu!"

"Peşimizdeki vampirlerin de senle aynı güce sahip olduklarını hâlâ anlamadın mı?"

"Anıları okuma gücüne mi? Bu sorun değil: Kılık değiştirdim ya."

"O adamcağıza yaptığın dürtmeyi saptamaktan aciz olduklarını mı söylüyorsun yani?"

"Şey..."

"Dediğim gibi. Gerçekten salak bir mutantsın sen."

"Marie?"

"Evet?"

"Holly'nin yanında bana mutant deyip durmayı kesebilir misin, lütfen?"

"Hayır. Ne dersin, canım, 'mutant' komik bir kelime, öyle değil mi?"

"Telepat çocuk ne demek peki?"

Impala'nın vites kutusunu gacırdatan Marie iç çekiyor. Az önce, Gerald adında bir köye girdiler. Solda Mississippi'nin dalgaları, sağda ağaçlarla kuşatılmış, Victoria tarzı, eski bir bina var. Bir de levha:

KURU YAPRAKLAR

Özel Pansiyon

Marie bahçe kapısından geçip parkın içinde yılan gibi kıvrılarak binaya doğru giden yola giriyor.

"Evet, sevgililerim. Şu andan itibaren düşünmeyi bırakıp dört bir yana sinyal yollamaktan kaçınmak için bir parti zihinsel Scrabble oynuyorsunuz. Şu barakada yirmi dakikalık işim var sadece. Sonra basıp gideriz."

Marie basamaklı sekinin önünde esnek bir fren yapıp küçük kıza doğru dönüyor.

"Canım?"

"Evet?"

"Güçlerini kullanmak kesinlikle yasak, yoksa Gordon amca çok kızar. Anlaştık mı?"

"Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Olmaz, tatlım."

"Niye?"

"Çünkü içerisi sidik kokan ihtiyarlarla dolu ve yanlışlıkla birini kızartırsan, başımıza iş alırız."

"Yemin ederim, eşek arılarını bilerek yapmadım."

"Biliyorum, canım, o yüzden gelemezsin zaten."

"Hadi, Marie, lütfen. Uslu dururum."

"Ne yapıyorsun, Holly?"

"Hiç! Yemin ederim!"

"Kızgın mısın?"

"Hayır. Üzgünüm. Niye ki?"

"Çünkü sıcaklık artıyor."

"Ben... bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Holly'nin dudakları titriyor, yanaklarından iri iri gözyaşı damlaları süzülüyor. Marie boğazının düğümlendiğini duyumsuyor. Odada yaşanan dehşeti unutturmak için kızcağızı avutmaya bile zaman ayırmadığının farkına varıyor.

"Gel buraya, güzelim."

Marie kollarını ona doğru uzatınca, Holly bacağını vites kolunun üzerinden aşırıp genç kadının kucağına sığınıyor. Marie saçlarını okşayarak onu beşik gibi sallıyor.

"Ben bir canavarım, öyle değil mi?"

"Kendine canavar demeni yasaklıyorum, duyuyor musun beni? Canavar filan değilsin sen, yalnızca küçük ve sevimli bir baş belasısın."

Holly gözyaşları arasından gülmeye çalışıyor. Burnunu çekiyor.

"Sadece bir musluğa bakarak sele neden olabiliyorsam ya da yalnızca kafamla kanal değiştirmeye çalıştığım için süpermarketteki bütün televizyonları patlatırsam ne olacak?"

"Bunu kontrol etmeyi öğreteceğiz sana. Düşünceyle bir şeyler yapmaktan mümkün olduğunca kaçınman lazım. Ellerini kullanmayı sürdürmelisin. Anlıyor musun?"

"Baş belası olduğum doğru mu peki?"

"Evet, canım, doğru. Ama ben seni böyle seviyorum."

"Marie?"

"Evet?"

"Oğlan olmak istemiyorum artık."

Marie küçük kızın ters takılmış beyzbol kasketi altındaki zarif yüzüne bakıyor. Fazla geniş blucinini ve yeni yeni şekillenmekte olan vücut hatlarını saran Gap tişörtünü inceliyor. Kasketi düzeltip Holly'nin burnunu öpüyor.

"Tamam. Zaten hiçbir şey oğlanlara senin gibi küçük bir fıstıktan daha az benzeyemez. Şimdi gidip beni dışarıda bekle."

Holly gözyaşlarını kurulayıp Impala'dan iniyor. Marie onun uzaklaşmasını beklerken bir sigara yakıyor. Sonra Gordon'a dönüyor:

"Hissettim, biliyor musun?"

"Neyi?"

"Sakinleşmesi için Holly'yi dürttün."

"Birazcık. Vakıf ajanlarını buraya çekmesini istemiyordum. Radyo vericisi gibi bir şey o, Marie. Müthiş güçlü bir verici. Ben volümü biraz kıstım sadece. Hem seni ona karşı fazla katı buluyorum."

"Fazla katı mı? Ben de senin bu ufaklığa tam bir sünepe gibi davrandığını düşünüyorum. Ne bir laf ediyorsun, ne de uyarıyorsun. Seninle oynuyor, Gordon."

"Oynuyor mu? Daha neler!"

"Ya ben Impala için pazarlık ederken ona verdiğin şu, paha biçilmez olduğu tartışma götürmez, amber gözyaşı kolyeye ne demeli? Dün restoranda senden bira istediğinde, dudaklarını kendi bardağına daldırmasına izin verirken hangi akla hizmet ediyordun? Keza, motelde, gecenin onunda dondurma diye tutturduğu zamanki tavrın neydi öyle? Söylesene, Gordie, yarın öbür gün zehirli örümcek ya da kokain isterse ne halt edeceksin?"

"Bilmiyorum, çocuklardan hiç anlamam. Ben arkeoloğum. En az iki bin yıllık şeylerle ilgilenirim."

"Ya benim her azarladığımda, kaşlarını çatıp zihninle koltukaltlarını gıdıklayarak onu kahkahalarla güldürmen ne demek oluyor? Ben işin pis tarafını üstlenirken, senin arkadaşıymışsın gibi davranmaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sen de fazla azarlıyorsun ama."

"Fazla azarlamıyorum, Gordon, onu belli bir çerçeve içine alıyorum. Niye biliyor musun? Çünkü on bir yaşında. Ve trafik ışıklarını yakmak, insanları kızartmak ve eşek arılarını çekmek gibi bir yeteneği

var. Gerçekten öfkelendiği ve kendini kontrol edemediğinde ne olacak? O zaman ne yapacaksın, Gordon? Koltukaltlarını mı gıdıklayacaksın?"

Marie izmaritini küllükte eziyor.

"Aksaklığın nereden kaynaklandığını söyleyeyim mi sana, Gordon?"

"Söyle bakalım."

"Aksaklık her şeyi tersinden yapmamızda. Birbirimizi tanımıyoruz, bana hiç çiçek almadın, seninle bir kere bile yatmadık ve kendimizi, kolumuzun altında atomik bir kız çocuğuyla beraberce yol alırken bulduk. Sabırlı olmam gerektiğini biliyorum, ama sen de, elektrik süpürgesine bakıp kendi kendine kahve filtresinin nereye takılacağını soran adamı oynamaktan vazgeç, lütfen!"

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Tamam."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ne söylememi istiyorsun ki?"

"Gerçekten can sıkıyorsun, Gordon!"

Marie arkeologa yiyecekmiş gibi baktıktan sonra kapıyı çarpıp çıkıyor. Holly'yi elinden tutup sekinin basamaklarını çıkıyor. Gordon onun kurumun kapısından içeri girişini seyrediyor. Öfkeliyken gerçekten çok güzel oluyor. Gordon ona âşık olmakla hiç de iyi etmeyeceğini biliyor, ama elinden gelen bir şey yok. Ensesini koltuğa yaslıyor ve zihnini yavaş yavaş insanların düşüncelerinin gürültüsüyle dolmaya bırakıyor. Algılama yarıçapını mümkün olduğunca genişleterek sinyalleri mırıltılara indirgiyor. Oltasını yeni atmış bir balıkçı gibi bekleyerek dokunuşu, ilk anormal sinyali kolluyor. Gözlerini yumuyor. Artık her şeye hazır.

101

"Böğk, sahiden de sidik kokuyor burası."

"Holly!"

"Ne var? Kokuyor işte."

Marie ve Holly, duvarları boyası çatlamış ahşap kaplama koridorda ilerliyorlar. Şimdi, on kadar koltuk ve eski dergilerle dolu sehpayla döşeli, bekleme salonuna ulaştılar. Marie, danışma tezgâhının ardında *Vanity Fair*'ini karıştıran, elli yaşlarındaki hemşireye bakıyor.

"İyi günler. Pansiyonerlerinizden birini görmeye geldim. Adı Casey Finch."

Hemşirenin parmakları klavyesinin tuşlarında geziniyor.

"Bu isimde hiç kimse yok."

"Uygun cevap bu değil."

"Efendim?"

Marie FBI rozetini çıkarıp cama dayıyor.

"Prosedüre göre, biri gelip Casey Finch'le görüşmek isterse, bir dizi soru sormak zorundasınız. Teorik olarak, ekranınızın yanıp sönmesi lazım. Yanlış cevap aldığınız takdirde, Bay Finch'in kalbindeki bir sorun yüzünden acilen Memphis Hastanesi'ne kaldırıldığını söylemeniz ve sonra, FBI'a haber vermekle yükümlü nöbetçi doktoru uyarmanız gerekir. Ve FBI, ki şu an bu ben oluyorum, şüpheliyi sorguya çekmek için hemen buraya gelir. Prosedürler bu işe yarar, anlıyor musunuz?"

"Doğru soruları sorun, yoksa sizi bir dilim ekmek gibi kızartırım."

"Holly!"

Hemşire eğilip çift odaklı gözlüğünün üzerinden Holly'ye bakıyor.

"Hiç de iyi bir terbiye almamış, bu çocuk."

"Onun kusuruna bakmayın, tam bir baş be... şey, baş ağrısıdır. Pekâlâ, yeniden başlayalım mı?"

"Gerek yok, prosedür on beş gün önce değişti ve siz gayet güzel yanıt verdiniz."

Marie kahkahalarla gülen Holly'ye ters ters bakıyor.

"Kaçıncı kat?"

"İkinci kat, üç numaralı koğuş. Onu kolayca tanırsınız: Her daim turuncu bir robdöşambr giyer."

Marie hemşireye dönen küçük kızın elini tutuyor.

"Affedersiniz, hanımefendi, telepat ne demek? Kasları düdükleyen bir hastalık, öyle değil mi?"

"Hayır, tatlım, telepati süper kahramanların düşünce aracılığıyla iletişim kurmalarını sağlayan hayali bir yetenektir."

"Vay canına, ben bir süper kahraman mıyım yani?"

"Siz onun söylediklerini dikkate almayın: Kafayı tamamen yedi. Evde bir deste Marvel dergisi bulduğundan beri, uykusunda yarasa çığlıkları atıyor."

"Evet. Hatta öyle yaptığımda, bir sürü eşek arısı gelip üstüme konuyor. Biseksüel ne demek peki? İki tane kukusu olanlar, öyle değil mi?"

"Ne dedi?"

Marie eliyle Holly'nin ağzını kapatıyor. Hemşire, merdivene doğru uzaklaşırlarken onları seyrediyor. Kadının görüş alanından çıkar çıkmaz, Marie öfkeyle fısıldıyor:

"Holly, ilk karşına çıkana böyle şeyler soramazsın! Çocuk Koruma Hizmetleri'ne ihbar edilmek mi istiyorsun? Oysa uslu duracağını söylemiştin!"

Marie ufaklığı kolundan çekiştirerek merdiveni tırmanıyor.

"Gordon amcanın yanına dönmek istiyorum."

"Hayır, Holly. Gordon amcanın yanına dönmek istemiyorsun. Kaprislerinde nereye kadar gidebileceğini test ediyorsun sadece. Bana bak! Saçmalamayı iki dakika daha sürdürürsen, herkesin önünde donunu indirip popona öyle bir şaplak atarım ki, bir süre oturamazsın!"

"Amerikalı bir çocuğun poposuna vurmanın elektrikli sandalyeye kadar yolu var, biliyor musun?"

Marie merdivenin ortasında duruyor ve kızın önünde çömeliyor.

"Holly, buradan ayrılmadan önce, Gordon amcadan o hemşirenin hafızasını temizlemesini istemek zorunda kalacağımın farkında mısın? Aksi halde, asıl kötü adamların gelip onun anılarından senin saçmalıklarını okuyacaklarının farkında mısın? Yapacak başka işim olmadığını mı sanıyorsun gerçekten?"

"Özür dilerim."

"Hayır, Holly, benden sürekli özür dilemeni ve seni her azarlayışımda ağlamaya başlamanı istemiyorum. Böyle yürümez. Bunları Gordon olacak o koca salağa yutturabilirsin, ama ben yemem."

"Gordon salak değil. O bir muhafız. Güçlü biri. Öteki adı da Eko."

"Eko mu?"

"Evet. Tarih öncesinde bir rahibeyi kurtaran güçlü bir avcının adıydı bu."

"Holly?"

"Evet?"

"Düşünüyorum da, bu geri zekâlı çocuk sayıklamalarını bırakman lazım artık. Büyü biraz artık!"

Holly gözyaşlarını silip Marie'ye bakıyor. Pek öfkeli, ama kendine hâkim oluyor.

"Niye durmadan kızıyorsun bana?"

"Canım, ben seni eğlendirmeye değil, sadece hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Olsun, yine de kötüsün, Marie Gardener."

"Ne dedin bana?"

"İhtiyar Chester hissetti bunu. Kötü olduğunda Gardener'laşıyorsun. Biraz da bunun için seni sinirlendirerek eğleniyorum: Onu buraya getirmek için."

"Bunu denemeni tavsiye etmem."

"Neden?"

"Çünkü Gardener'ın kalbinde sana yer yok."

"Olduğuna eminim."

Holly kollarını Marie'ye uzatıp başını omzuna yaslıyor. Kulağına öyle alçak bir sesle fısıldıyor ki, Parks küçük kızın sahiden konuştuğundan şüpheye düşüyor.

"Kötü adamlar geldiklerinde, ki emin ol gelecekler, onun ortaya çıkmasına izin vermen gerekecek. O güçlü, Marie. Beni o koruyabilir, sen değil."

Marie başını yukarı kaldırıp Holly'nin kocaman, kara gözlerine bakıyor. İlk kez, küçük kızın bakışlarının ne kadar yaşlandığını fark ediyor.

102

Holly ve Marie, geniş pencerelerden dolan ışığa boğulmuş bir koridora çıktılar. Marie en dipteki kapıyı itip içinde elli kadar ihtiyarın bulunduğu geniş bir salona giriyor. Yaşlıların çoğu, üzerinde bir hemşirenin hafıza geliştirici etkinlikler yaptırdığı muşambayla kaplı masanın etrafında toplanmışlar. Masayı, karton tabaklar ve hâlâ dolu plastik bardakların ortasında duran, yeni kesilmiş bir doğum günü pastası süslüyor. Odanın öbür ucundaki televizyonun çevresinde toplanmış başka ihtiyarlar *Jeopardy* bilgi yarışmasını seyrediyorlar. Hepsinin gözleri dalıp gitmiş, ölüler kadar hareketsiz görünüyorlar.

"Salyası akanlar bile var. Baksana şunlara! Yuh artık!"

"Kaba saba konuşmayı kes, Holly!"

"Ne yapayım öyleyse?"

"Bir koltuğa oturup televizyon seyret."

"Deli misin? Yanlarına oturursam, ben de yaşlanmaya başlarım!"

"Böyle konuşma! Sakın böyle konuşma!"

Holly irkiliyor. Marie'nin gözlerinde çakan şimşeğe bakıyor ve sanki onu teselli etmek ister gibi, parmaklarını onunkilerin arasına geçiriyor.

"Korkma, Gardener."

Küçük kız gidip burnunu sıkarak, uyuklamakta olan yaşlı bir kadının yanına oturuyor ve bir an geri dönüp, gözlerini belerten Marie'ye dil çıkarıyor. Sonra, çenesini elleri arasına alarak televizyon programına dalıyor.

Marie, buzlu çaylarını yudumlayarak satranç oynayan son bir grup pansiyonerin yanına gidiyor. Parti daha yeni bitmiş. Mağlup taraf şahını devirip ayağa kalkıyor. Marie kendisine gülümseyen, turuncu robdöşambr giymiş ihtiyarın karşısına yerleşiyor.

"Yeni hemşire misiniz? Üç hamlede mat ederim herhalde sizi. Ben kazanırsam, yatarız. Uyar mı?"

"Seksen beş yaşında olduğunuza göre, bütün gece bile yetmez. Her hâlükarda, Melkior rastlantılar teorisini yazan kişiye karşı satranç oynamak için aptal olmak lazım, öyle değil mi Profesör Mosberg?"

İhtiyarın taşları dizmek için tahtanın üzerinde dolaşan elleri birden durup titremeye başlıyor.

"Adım Casey Finch. Emekli donanma subayıyım. Detroitliyim. Vaktiyle *USS Essex*'in ikinci kaptanıydım."

"*USS Alabama*'nın."

"Şey... Evet... Lanet olsun, beş yüz sayfalık dosyamı en ufak ayrıntısına kadar biliyorum, ama şu geminin adını hep unutuyorum."

Mosberg gözlerini Marie'ye doğru kaldırıyor.

"Kaybettim, ha?"

"Berbatsınız."

"Beni öldürmek için mi buradasınız?"

"Öyle olsaydı, çoktan ölmüştünüz."

"Vakıf için çalışmıyor musunuz?"

"FBI."

"Rozetinizi gösterin, o zaman."

"Burada olmaz. Bir sürü insan bizi görebilir."

"Bana kader arkadaşlığı yapan şu sarsaklardan bahsediyorsanız, içiniz rahat olsun: Hepsi bir araya gelse bile, bir tane çapraz bulmaca dolduramazlar."

"Beni dikkatle dinleyin, Mosberg. Ben Grand Junction'dan gelen yeğeniniz Deborah'yım. Yıllardır sizi görmedim. Beni tanımakta güçlük çekiyorsunuz, ama gerçekten benim. Size oğlum Sean'ın bir gençlik hatası nedeniyle hapiste olduğunu ve ona iyi bir avukat tutmak için yardımınıza ihtiyaç duyduğumu söylemek için geldim. Siz de kendi açınızdan, benim gibi bir ağlağın beş para koparamadan geri gitmesi için elinizden geleni yapacaksınız. Anlaştık mı?"

"Hayır."

"Önemli değil. Şimdi, on saniyelik aralarla size söylediklerimi zihninizde defalarca tekrarlamanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

"Aman Tanrım, vakıf ajanları! Sizi arıyorlar, öyle değil mi?"

"Çok fazla soru soruyorsunuz, Mosberg. Farkında olmadan, zihinsel mesajlar yaymaya başladınız bile."

İhtiyar, Marie'ye bakmayı bırakmadan, içinden cümleleri döne döne tekrarlıyor. Dudakları öyle çok titriyor ki gören dua ettiği sanır.

"Tamam mı?"

Mosberg çenesiyle Holly'yi gösteriyor.

"Çocuk sizin mi?"

"Ona bakmayın! Özellikle de onu düşünmeyin! Beni anladınız mı?"

"Aradıklarının o olduğunu söylemeyin sakın..."

"Ölmek mi istiyorsunuz, Mosberg?"

"Lanet olsun, madem istedikleri o, ajanları buraya çekme riskini neden alıyorsunuz ki?"

"Çünkü çocuk tehlikede."

"Bana ne?"

"Mosberg?"

"Evet?"

"Yıllardır vergi mükelleflerinin parasıyla saklanıyorsunuz. Dosyanızda okuduklarıma göre, kıçınız tehlikeye girmeye başladığı dönemde, zaten bir alçakmışsınız. Vakıf bu yüzden peşinizde. Çünkü siz de onlardan biriydiniz ve kazayla son derece hassas dosyalara eriştiniz, yanılıyor muyum?"

"Yani?"

"Yani, küçük bir kızı kurtarmama yardım ederek günahlarınızı bağışlatma lüksü sunuyorum size. Küçük kişisel alçaklıklarınızın okyanusu ortasında yarım saatlik kahramanlık imkânı. Ne düşünüyorsunuz?"

"Mantığınızın hiçbir koşulda matematiksel değil, fazlasıyla duygusal olduğunu."

"Silahım da öyledir."

"Beni korumanız gerekmiyor muydu?"

"Bu konuda sakın aldanmayın. Uçurumun üzerinde, bir elimle sizi, diğeriyle ufaklığı tutuyor olsaydım ve birinizi kurtarmak için diğerinizi feda etmem gerekseydi, kayalıklarda bir hayvan pisliği gibi ezilirdiniz. Başta verdiğim talimatları zihinsel olarak tekrarlamanız amacıyla, beş dakikada bir mola vereceğiz. Zamanımız az. Hemen başlamayı öneriyorum."

"Sizi dinliyorum."

"Dosyanıza bakılırsa, 1945'te Manhattan Projesi mumyasını bulan keşif kolunda siz de varmışsınız. O zamanlar, gelecek vaat eden genç bir araştırmacıymışsınız."

"Yirmi sekiz yaşındaydım. Programda istatistikçi olarak yer alıyordum."

"Melkior teorisini ilk gerçek kitlesel imha projesine uygulamışsınız. Sizin için ufak bir hesaplama, insanlık için büyük bir patlama. Kraterin dibinde ne buldunuz? Mumyadan başka, yani."

"Tuhaf yazılar barındıran bir tapınak mağara."

"Bu tür yazılar mı?"

Mosberg gözlüğünü takıp Marie'nin satranç tahtası üzerine bıraktığı, Crossman'ın dosyasından çıkan fotoğrafları inceliyor.

"Nereden buldunuz bunları?"

"Bu tür yazılar mı, değil mi?"

"Onları incelemekle görevli olan ben değildim, ama öyle görünüyor."

"Sonra ne oldu?"

"Ordudan ve Manhattan Projesi'nden ayrıldım. Nagazaki'den sonra, Oppenheimer'ın açtığı yoldan devam etmek istememiştim. NASA'ya girip Apollo programına katıldım. Mumyayı bulanlar tuhaf koşullarda ölmeye o dönemde başladılar. Sonra vakıf tarafından düzenlenen ilk temizlik dalgasının söz konusunu olduğunu öğrendim."

"O dalganın vurdukları arasında siz niye yoktunuz?"

"Bana ihtiyaçları vardı. Bir Güney Amerika seyahati sırasında, bir kongreye katılmak için gittiğim Buenos Aires'teki bir otelin barında benimle temas kurdular. Tarih öncesine ait DNA'da bir şey keşfetmişlerdi. Gayet basit bir anlaşma teklif ettiler: Ya araştırma ekiplerine katılacaktım ya da soğuk odadaki mumyanın yanını boylayacaktım."

"Göreviniz neydi?"

"Melkior teorisini genetik sekans okumalarındaki ihtimal hesaplarına uygulamak. Çok teknik bir şey. Zaten ben mumyaya hiç yaklaşmadım ve hiçbir tehlikeli sırdan haberdar olmamak için ne gerekiyorsa yaptım."

"Neden sizi öldürmek istiyorlar öyleyse?"

"Seksenli yıllarda, meslektaşlarımdan biri dosyalarla birlikte kaçmayı başardı."

"Profesör Angus mı?"

"O, mağarada bulunan yazıların şifresini çözmekle yükümlü birimin sorumlusuydu. Kaçtığı sırada ben Asya'daydım. Döndüğümde, o pislikten gelen bir koli aldım. İçinde yüz sayfalık bir dosya vardı ve geniş çapta dağıtmamı istiyordu. Asla okumamalıydım onu."

"Ne içeriyordu?"

"Bir sürü diyagram ve formül. Ayrıca, kimyasal denklemler ve mağarada bulunan yazılara ilişkin bir sürü not vardı. Onları incelemeye zaman ayırmadım ama Angus'un şifrelerini çözerken bir şey

keşfetmiş olduğunu sanıyorum. Haberi yayarak kendi ölüm fermanını imzalamaya karar vermesine yetecek kadar korkunç bir şey."

"Başka?"

"Dosyanın sonunda, vakfa ait, canlı organizmalar üzerinde test etmiş oldukları deneysel kimyevi protokollere ilişkin son derece gizli raporlar vardı. Yanlış hatırlamıyorsam, Arkansas'taki küçük bir kentte veteriner kliniği açmış ve pisliklerini evcil hayvanlara zerk etmişlerdi. Çok geçmeden ilk sorunlar baş göstermişti."

"Ne tür sorunlar?"

"Köpekler tarafından yenilen çocuklar ve kedi sürülerinin parçaladığı yaşlı hanımlar. Bunlar mahalli basına manşet olmuş, ama birden her taraflarında tümörler çıkan kontamine hayvanlar öldükten sonra, her şey yatışmıştı."

"Başka?"

Yaşlı adam elleriyle yüzünü kapıyor.

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlamaya çalışın, Mosberg. Başka bir rapor daha vardı, değil mi?"

"Evet. Büyük bir test. İnsanlar üzerinde."

"Tanrım..."

"Vakıf Alaska'nın kuzeyindeki bir Eskimo köyünü seçmiş. Adı Unetak'tı galiba. Mumyanın DNA'sından yola çıkarak elde edilmiş yeni bir protokolü test etmek istiyorlarmış: E-17, hekimlerin grip aşısına karıştırarak kobaylara zerk ettikleri bir çeşit beyin hızlandırıcı. Dört gün sonra, Utenak Eskimolarının sigortaları atmaya başlamış. İlkin, bu tür kabilelerde bazen on iki yaşına kadar anne sütü emen çocuklar etkilenmiş. Bazıları kendilerini besleyen memeyi ısırmışlar."

Dosyadaki fotoğrafları hatırlayan Mosberg yüzünü buruşturuyor. "Isırmak" uygun kelime değil aslında.

"Sonra?"

"Ergenler dönüşmeye ve zihinsel güçler geliştirmeye başlamışlar. Başka bir şey haline gelmişler. Ebeveynlerinin karınlarını deşip köpek-

leri katlettikten sonra, kendileri sürü oluşturmuşlar. Toplu tecavüzler ve ritüel cinayetler olmuş. Sonra, çocuklar havlamaya başlayınca, regülatörler yakılmalarını emretmişler. Peşlerine, termal tarayıcılarla donatılmış dört şok müfrezesi salınmış. Kurt adam avı dört gün sürmüş. Dirençliymişler. Mermilere karşı, demek istiyorum. İşlerini alev makineleriyle bitirmek gerekmiş."

"Dosyaya ne oldu?"

"Aynı gün vakfa gönderdim. Onları hiçbir şey okumadığıma inandırmaya çalıştım, ama bana inanmadılar. İki gün sonra, regülatörler evimin kapısına dayanmışlar. Ben saklanmak için Ohio'ya gitmiştim. Bir hanım arkadaşımdan, gelip kedimi beslemesini istemiştim. Ona iki saat boyunca işkence etmişler."

"Kediye mi?"

"Mizah anlayışınızdan hoşlanmadım."

"Katillerin peşimde olup olmadıklarını anlamak için arkadaşımı kullanan ben değilim. Kadın konuşmuş mu?"

"Hiçbir şey bilmiyordu ki."

"Ona saklandığınız yere ilişkin yanlış bir adres bıraksaydınız, daha çabuk ölürdü, öyle değil mi?"

"Zaten kanserdi."

"Yorum yok. Daha sonra ne yaptınız?"

"Regülatörlerin beni bulmakta gecikmeyeceklerini biliyordum. FBI'da bir tanıdığım vardı, onu aradım. Yeni bir kimlik ve yeni bir yaşam karşılığında, isimleri verdim onlara."

"Tamam, bir mola verelim. Şimdi, söylediklerimi tekrarlayın. Dertleri hakkında sızlanıp duran, Deborah olacak şu küçük salak sizi çileden çıkarıyor. Onu dinliyormuş gibi yapıyorsunuz. Çaktırmadan göğüslerini dikizliyorsunuz. Yeğeniniz cinsel olarak sizi oldum olası çekmiştir. On yaş daha genç olsaydınız, karşılık olarak, seve seve küçük bir armağan talep ederdiniz ondan."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Ne?"

"Bu son ayrıntı."

"Cinsel fanteziler güçlü zihinsel parazitlerdir. Hem de sizin böyle bir tip olduğunuzu düşünüyorum."

Mosberg gözlerini kapatıp son talimatları defalarca yinelerken, Marie, Holly'ye doğru dönüyor. Küçük kız kendini televizyondaki yarışmaya kaptırmış. Pansiyonerleri gıcık etmek için, soruları yarışmacılardan önce cevaplayarak eğleniyor. Her doğru yanıt verişinde, sevinçle yaygara koparıyor. Ufaklık el çırpınca, yanında oturan yaşlı, sevimli kadıncağız sıçrayarak uyanıyor. Hanımefendi el çantasını karıştırarak şekerleme arıyor. Gülümseyerek bir paket bonbon çıkarıp Holly'ye uzatıyor.

103

Clarksdale'deki eski bir sinemanın ikinci sırasına yerleşmiş olan Ash, dalgın bir halde *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin yenilenmiş versiyonunu seyrederek kucağındaki devasa patlamış mısır külahını eşeliyor. Çizmelerini kayıtsızca ön koltuğun arkalığına uzatmış, ağzına avuç avuç mısır tıkıp duygularına çekidüzen vermeye çalışarak çiğniyor. Kendini bildi bileli, Scarlett denen küçük kaltaktan nefret ediyor ve ona şımarık bir çocuk gibi haddini bildiren ihtiyar Rhett'i tamamen onaylıyor.

Ash kendini filme öyle kaptırmış ki, on kadar ajanın salona girip sıralara dağıldıklarını zor fark ediyor. Koltuk gıcırtıları. Ajanlardan biri, çalmaya başlayan telefonunu çıkarmak için hararetle ceplerini yokluyor. Ash arkasına dönüp onu bakışlarıyla dövüyor. Bir diğeri ona zihinsel bir mesaj yollamaya hazırlanıyor, ama şefi yeniden filme daldı bile. Duygulandığı zaman onu rahatsız etmenin iyi bir fikir olmadığını biliyor. Ash, Scarlett'ın oğlunun öldüğü sahnenin bitmesini bekliyor ve sonra gözlerini silip, küçük kızın izini bulup bulmadıklarını sormak için ajanlarının tamamına bir titreşim gönderiyor. Adamlar alacakaranlıkta birbirlerine bakıyorlar. Sorumlu ajan bir an tereddüt ettikten sonra, şehri nafile altüst ettikleri cevabını veriyor. Cümlesini

daha yeni bitiriyor ki, dudakları arasından kanlı köpükler çıkararak koltukların üstüne yığılıyor. Ash baskıyı azaltıp Clarksdale'deki düşüncelere yoğunlaşıyor. Zihninde bir sürü ses yankılanıyor. Tarama alanını şehri çevreleyen on kilometre çapında bir daireye genişletiyor. Dinliyor. Dikkat çekici sözcükler arıyor. Oğlan kıyafeti giymiş küçük bir kızla ilgili, yakın geçmişe ait anılara yoğunlaşıyor. Gürültü azalıyor, ama yine de çok fazla ses var. O yöreden olmayan, kara derili ve oğlan kılıklı bir kız çocuğuna ilişkin görüntüleri seçiyor. Bir cızırtı... Birdenbire bütün sinyaller kesildi. Yabancı ve siyah bir oğlan. Yine yüzlerce düşünce akmaya başlıyor. Ash içini çekiyor: Mahalli bir televizyon kanalı *Arnold ve Willy*'nin eski bir bölümünü yayınlamakta. Şimdi, bölgeye yeni gelmiş beyaz bir çift refakatindeki siyah bir kız çocuğuna dair anıları araştırıyor. Düşünceler birbiri ardına kesiliyor. Ash gülümsüyor. Geriye tek bir tane kaldı. Düşkünler evinde çalışan, elli yaşlarında bir kadından geliyor. Ash onunla birlikte *Vanity Fair*'in sayfalarını karıştırıyor. Zihninin bir köşesinde, doğru anıyı buldu. Görüntüleri tekrar gözden geçirip yüksek sesle, Marie ve Holly'nin görmeye geldikleri pansiyonerin adını telaffuz ediyor: Casey Finch. Turuncu robdöşambr.

Ash boşalan patlamış mısır külahını yan yatırıp dipteki kırıntıları da mideye indiriyor. Ajanlarına, kaçakların Mississippi kıyısındaki Gerald'da bulunduklarını bildiriyor. Çocuğu kendi elleriyle öldürmek istediğini belirtiyor. Ajanlar salondan ayrılıyorlar.

Ash yeniden konsantre oluyor. Düşkünler evinin ikinci katından gelen garip düşünceler yakaladı. *Jeopardy* oynayan küçük bir kızın yaygaraları. Yarışmanın kuralını iyi anlamış: Cevapları dinleyip uygun soruları sormak. Ne var ki kız, sunucu daha cevapları söylemeden soruları bulmaya başladığının farkında değil. Ash kendini çocuğun kahkahalarının uyandırdığı yaşlı bir kadıncağızın zihnine yansıtıyor. Gözlerini, zıplayıp el çırparak en iyinin kendisi olduğunu tekrarlayan kıza çeviriyor. Bu doğru: "Vav be, çok kolay!" diye bağırdıktan sonra sunucunun "Kardeşi Jeremy ve dostları Cory Liddle ve Aaron Small'la aynı takımda yer aldığı West Covia'daki South Hills Lisesi'nden mezun

olmuştur ve Yankees takımında birinci baş vurucusu olarak oynamaktadır," önermesine, "Jason Giambi kimdir?" cevabını verdi. Ama kız yanıt verdiğinde, sunucu daha konuşmaya bile başlamamıştı. Yaşlı hanım Casey Finch'le sohbet etmekte olan FBI ajanına dönüyor. Sonra dikkatini, bir kez daha ellerini çırpan küçük kıza veriyor.

"Vay canına, küçük bir kız için çok yeteneklisin."

"Teşekkür ederim, hanımefendi. Ama bu kolay: Telepatım ben."

"Olsun. Kaç yaşındasın?"

"On bir."

"Adın ne peki?"

"Holly. Holly Amber Habscomb."

"Şeker ister misin?"

"Şey, özür dilerim, adım Keeney aslmda. Holly, New Orleans'taki fırtınada ölen kardeşimin adıydı."

Holly elini ağzına bastırdı. Yaşlı hanım elindeki bonbon paketini sallayarak gülümsüyor.

"Yine de bir şeker istersin, öyle değil mi, sevgili Holly?"

104

"Tamam, Mosberg, devam edelim. Çok az zamanımız kaldı."

İhtiyar adam elleriyle yüzünü kapamayı sürdürüyor. Güçlükle nefes alıyor.

"Bildiğim her şeyi anlattım size."

"Profesör Angus dosyanın kopyalarını sizden başka kimlere göndermiş?"

"Artık bunun ne önemi var ki? Hepsi öldü."

"Hepsi değil. Tarafımızdan korunan on beş kişisiniz. Mağaradaki yazılardan kimin haberi vardı başka?"

"Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Şu rahibelerin ve onları koruyan beyaz paltolu adamların kim olduklarını öğrenmeye çalışıyorum. Sanırım... hayır, eminim, aradığım cevap o tapınak mağaralarda bulunan işaretlerde saklı. Idaho Falls arkeologları da o yazılar yüzünden öldürüldüler. Bu kadar tesadüf fazla, sizce de öyle değil mi?"

"İsimleri gösterin. Bana bir şey hatırlatan çıkarsa, söylerim."

Marie satranç tahtasının üstüne başka bir kâğıt bırakıyor.

"Terence Merrit? O aptal hâlâ yaşıyor mu? Onu boş verin, hiçbir şeyden haberi yoktur. Asla hiçbir şey anlamadı zaten."

"Kim anladı peki?"

Mosberg listeyi okumayı bitirip parmaklarıyla gözlerini örtüyor.

"Gidip Profesör Ashcroft'u görün. Angus'ın sağ koluydu o."

"Madem sağ koluydu, nasıl oldu da vakıf, Angus ortadan kaybolunca, öncelikli olarak onu infaz etmedi?"

"Kim?"

"Angus."

"Hayır. Finch. Benim adım Casey Finch. *Essex*'te ikinci kaptandım."

"Mosberg?"

Marie, Holly'ye bakıyor. Küçük kız ellerini ağzına bastırmış. Bembeyaz olmuş. Yanındaki yaşlı kadın uykuya dalmışa benziyor. Ama başı yana eğik ve vücudunun geri kalanıyla tuhaf bir açı oluşturuyor. Marie yeniden bilim adamına dönüyor.

"Aman Tanrım, Mosberg, neye dö..."

Son kelimeler dudaklarında ölüyor. İhtiyarın gözlerini fark etti. Gülümseyerek ona bakıyor. Burnu kanıyor.

"Kedi!"

Bilim adamının ağzından çıkan genç ve tok sesi tanıyan Marie ürperiyor. Ayağa kalkmayı deniyor, ama Mosberg'in elleri havayı yarıp bileklerini yakalıyor.

"Kedi dedim! Pis küçük düzenbaz!"

"Miyav, aşağılık herif."

Parks da ihtiyarın bileklerini yakalayıp sert bir hareketle kırıyor. Mosberg'in haykırışı öteki pansiyonerleri uyandırıyor. Adeta hırlıyor. Gözleri yuvalarında ters döndü ve çenesi ıslak sesler çıkararak kımıldıyor. Marie onun kendi dilini yemekte olduğunu anlıyor. Geri çekiliyor.

Etkinlik masasında oturan hemşire müdahale etmek üzere ayağa kalkmaya yeltendiği sırada, yanında bulunan yaşlı kadının tuttuğu makas dönüp boğazına saplanıyor. Elini şahdamarına götüren hemşire, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerini ihtiyar kadına dikiyor. Fışkıran kan yaşlı Irma'nın çenesinin altına geliyor. Hemşire yere yıkılmadan önce, Irma'nın boynundan süzülen kanı sildiğini ve şimdi çocuk gibi kıkırdayarak parmaklarını yaladığını görüyor. Öbür pansiyonerler masayı devirip Marie'ye doğru yürürlerken, Irma da hırlamaya başlıyor. Hepsinin boğazından boğuk bir homurtu çıkıyor. Gözleri tıpkı New Orleans berduşlarınınki gibi boş bakıyor. Marie otomatiğini çekip havaya dört el ateş ediyor. Bir an tereddüde düşerek durduktan sonra ilerlemeye devam eden ihtiyarların saçlarına alçı yağmuru yağıyor. Çoğunun elinde kâğıt bıçakları ya da kocaman, sivri uçlu kalemler var. Yaşlı Irma hemşirenin boğazındaki makası çekip çıkardı. Bazıları çelik çatallar sallıyorlar. Elebaşları gibi görünen adam doğum günü pastasını kesmekte kullanılan büyük bıçağı kaptı. Marie satranç tahtasının üzerine kapaklanan Mosberg'e bir göz attıktan sonra kafasına nişan alıyor. Parmağı tetiği kavrıyor. Bıçaklı ihtiyarın gözlerinde dans eden delilik ışığını tanıdı. Shelby'nin gözlerinde parlayanın aynısı.

"Ash? Bir adım daha atarsan, tereddüt etmeden beynini dağıtırım."

Kendilerini ele geçiren şeyin adını işiten pansiyonerler hırlıyor ve tükürüyorlar. İhtiyar, pembe dişetlerini sergileyerek gülümsüyor.

"Yaşlı bir adama ateş etmezsiniz herhalde, öyle değil mi, Özel Ajan Marie Parks?"

Holly'nin çığlık attığını duyan Marie irkiliyor. *Jeopardy* düşkünü ihtiyarcıklar ayağa kalkmış, ufaklığın çevresini sarmaya çalışıyorlar. Bir kadın parlak kırmızı yün yumağında saplı duran örgü şişini alıp, korkudan sandalyesine çivilenen çocuğa doğru yürüyor. Yaşlı kadın

bir eliyle boğazını sıkarak diğeriyle gözlerini oymak için şişi havaya kaldırırken, Holly hıçkırıklara boğuluyor.

"Ateş et, Gardener! Ateş et!"

Odada iki şiddetli patlama yankılanıyor. İhtiyar kadın dizlerinin üstüne çöküyor. Holly ayağa kalkıyor, bacakları titriyor. Ötekiler kuşatma manevralarını bitirmekle meşguller.

"Farların karşısındaki tavşan gibi felç olup kalmanın zamanı değil. Onlara bakma. Sadece sesimi dinle ve elinden geldiğince hızlı koş."

Çocuk üzerine kapanmaya çalışan ellerden zor kurtuluyor. Silahını tekrar bıçaklı adama doğrultan Marie'nin kollarına atılıyor. Genç kadının dudakları tebessümle bükülüyor:

"Ne diyordun, Ash?"

İhtiyar kararsızlık geçiriyor gibi. Gözlerinde acıklı bir ışık dalgalanıyor. Adeta Marie'ye ateş etmemesi için yalvarıyor.

"O spatulayı bırak elinden."

Şaşıran Ash, yaşlı salağın yanlış aleti almadığından emin olmak için başını öne eğiyor. Şakağa bir darbe. Marie'nin kolu hedefi buldu. İhtiyar yere yıkılmadan hemen önce, Ash kendini Irma'nın zihnine transfer etti. Kadın Parks'ın üstüne atılıp makası saplamaya çalışıyor. Marie son anda kenara çekiliyor ve bir kabza darbesiyle onu bayıltıyor. Irma sarsılarak yere yığılıyor. Ucu kalçasını delip geçen makasın üzerine düştü. Marie kadının geceliği altında genişleyen kan birikintisini görerek yüzünü buruşturuyor.

Holly'ye sarılmış vaziyette ilerlerken Glock'unu yaklaşmakta olan kırışık suratlara çeviriyor. Bir sonraki taşıyıcıyı arıyor. İhtiyarlar arkalarına bakıyorlar. Koğuşun kapısı açıldı. Eşikte şişman, siyah bir hastabakıcı dikiliyor. Neler döndüğünü anlamıyor. Bakışı bulanıyor. Çenesi göğsüne düşüyor ve sonra yavaş yavaş yeniden doğruluyor. Marie'ye bakarak gülümsüyor. Holly fısıldıyor:

"Aman Tanrım, bu bir cin..."

Hastabakıcı kollarını göğsünde kavuşturdu. Onun sessiz emrine uyan ihtiyarlar avlarının üstüne atılmak üzerelerken aniden gözleri

yuvalarında dönüyor. Artık hırlamıyorlar. Yürek paralayıcı sesler çıkararak miyavlıyorlar. Ellerinden bıraktıkları silahlar yerde zıplıyor. Marie bir titreşimin odayı doldurduğunu hissediyor: Cızırtılar duyuluyor, yanık kokuyor.

"Canım? Bunu sen mi yapıyorsun?"

"Hayır, Marie, bu defa, yemin ederim ki ben değilim!"

Hastabakıcı da diğer titreşimi algıladı. Çok kızgın görünüyor. Bazı ihtiyarlar kan kusarak yere yığılıyor. Diğerleri saçlarını yoluyorlar. Holly, Marie'ye sokuluyor:

"Gordon. Bize yardım eden o. Hadi, Gardener, gebert şu pis cini."

Marie eliyle Holly'nin gözlerini kapatıyor ve atış talimindeki gibi, hastabakıcıya nişan alıyor.

"Ash?"

İhtiyarları dürterken hazırlıksız yakalanan o şey, nefret yüklü bakışını genç kadına çeviriyor. Glock'un siyah ağzını fark eden gözleri kısılıyor.

"Kapatıyoruz!"

Birbirini izleyen iki kurşun hastabakıcının kafatasını dağıtıyor. Marie peş peşe yere yıkılan yaşlılar arasından ilerliyor.

"Gördün mü, canım? Cin falan değilmiş."

"Emin misin? Öyle olduğuna yemin edebilirdim."

Koğuşun kapısı kapandı. Marie küçük kızı bileğinden çekerek merdivenden aşağı koşturuyor.

"Gordon'la temas kurabilir misin?"

"Elbette. Hatta çok kolay."

"Kur öyleyse."

Holly odaklanıyor. Dudaklarından bir viyaklama çıkıyor. Tekrar gözlerini açıyor.

"Ne oldu?"

"Âşığını rahatsız edemem. En azından su an olmaz. Çok kızgın."

"Bana mı?"

"Hayır, kötü adamlara."

"Ash'in adamlarına yani, öyle mi?"

"Evet. Az önce motorlarla geldiler. Gordon'ın etrafı çok sıcak. Yanıyor."

Marie danışmaya ulaşıyor. Yine eliyle Holly'nin gözlerini kapatıyor: Tezgâhın üzerine yığılmış ihtiyar hemşireyi fark etti. Göz çukurlarından *Vanity Fair*'in kuşe kâğıdına kan süzülüyor. Adeta gözyaşları gibi duruyor.

Parks nefes nefese koridoru geçip göz kamaştırıcı gün ışığına çıkıyor. Sekinin ucuna vardığında, açık kalmış bir fırın kadar yakıcı bir titreşim onu durduruyor. Hava benzin, yanık et ve erimiş metal kokuyor. Koku daha yeni dağılmaya başlıyor. Marie manzaraya bakıp hayranlıkla ıslık çalıyor. Gordon, Impala'ya yaslanmış. Kenarında durduğu geniş dairenin içindeki otlar kızarmış ve toprak kömürleşmiş. Ortada, on tane motosiklet iskeleti devrilmiş yatıyor. Yakıt depoları infilak etmiş. İçlerinden boşalan litrelerce benzin yere saçılan cesetleri kavurmuş.

Marie, Glock'uyla çevreyi kollayarak Gordon'ın yanına gidiyor. Cesetlere bakıyor.

"Gordon, karı koca kavgasında bana da böyle bir şey yaparsan, aramızda her şey biter."

Walls başını kaldırıyor. Bitkin vaziyette. Kollarına atılan Holly'ye gülümsüyor.

"Biliyor musun, biz bir cin öldürdük!"

Küçük kız, cümlesini bitirir bitirmez hıçkırıklara boğuluyor ve bağıra bağıra ağlamaya koyuluyor. Gordon onu bağrına basıp ateş gibi yanan eliyle saçlarını okşuyor.

"Şişşt, Holly. Şişşt an lak. Eko sialom. Eko em Holly."

Çocuk biraz sakinleşiyor, ama gözyaşlarına engel olamıyor. Çatlak sesiyle, cesetleri işaret ediyor:

"Lekek mork, Eko?"

"Ak, Holly. Lekek mork."

X

GERİ SAYIM

105

"Hizmete elverişli mi, Doktor?"

"Sigarayı biraz azaltmanız ve arada birkaç saat istirahat etmeniz şartıyla."

Özel doktoru tansiyon aleti ve stetoskopunu toparlarken Başkan da gömleğini ilikleyip konferans salonunda yerlerini alan subay ve danışmanlar ordusuna bakıyor. Gizlice dünyayı gözetleyen, doğrudan NSA'e bağlı süper bilgisayarları barındıran sığınakların yanındaki salon, Beyaz Saray'ın bodrumunda yer alıyor. Duvarlar mikrofon ve cep telefonlarına karşı yayın bozucularla donatılmış. Tesislerin geri kalanıyla iletişim tek bir güvenli hattan sağlanıyor. Kapının diğer tarafında, dev gibi iki deniz piyadesi büyük patronu odanın dip tarafındaki imdat çıkışından tahliye etmek için gizli servislerden bir işaret bekliyor sadece.

Başkan danışmanlarını süzüyor. Onları hiç bu kadar çaresiz görmemişti. Bir garson, doktorunun kınayıcı bakışları altında ona bir fincan kahve dolduruyor. Başkan kahvesine biraz toz şeker döküp bir sigara yakıyor.

"Ne zaman isterseniz, Hollander."

Yaşlı general başına mikrofonlu bir kask geçirip bir dizi emir fısıldıyor. Bütün gözler, üzerinde bir çöl manzarasının belirdiği devasa plazma ekrana çevriliyor. Müfreze komutanının başlığına sabitlenmiş kamera, geniş bir yarığın deldiği bir faleze zum yapıyor. Özel kuvvetler deliğe gömüldükçe, beyaz ışık zayıflıyor. Ekran her komandonun baktığı yere denk gelen yirmi ayrı görüntüye bölünüyor. Ortada, müfreze komutanınınmki daha önemli bir yer tutuyor. Adamlarına fısıldadığı emirler mikrofonlarda yankılanıyor. Portatif kamerasının yolladığı gö-

rüntünün altında adı yanıp sönüyor: Hax, West Point'ten yeni mezun olmuş genç bir teğmen.

Komandolar Puzzle Palace binasının zırhlı kapısına vardılar. Tünelin çeperlerini kırmızı huzmeler lekeliyor. Kendilerini tehditten ayıran metrelerce betonun ardına kulak kabartınca, sirenlerin böğürtüsünü algılıyorlar: Üs kontaminasyon alarmına geçtiği anda, ara bölme otomatik olarak kilitlenmiş.

Hax, yedi metre yukarılarındaki tavana ulaşmak için duvarlara tırmanan adamlarına bir işaret yapıyor. Komandolar kancalar yardımıyla ilerleyerek yerdekilerin ara bölme ve tünel çıkışı arasında sızdırmaz bir duvar oluşturmak için kompresörle şişirdikleri, kalın naylondan yapılmış bir branda açıyorlar. Tertibat alındıktan sonra, Hax bir yarığa plastik bir kart sokup zırhlı bir kapağın arkasında beliren klavyeye on bır rakamlı bir şifre yazıyor. Bir tıkırtı oluyor. Uzaktan gelen siren sesleri kesiliyor.

Ara bölme zıvanaları üzerinde yavaşça dönüyor ve Hax'ın alın feneri, hafif bir eğimle yeraltındaki birinci kata kadar inen beton bir rampayı aydınlatıyor. Birkaç acil durum neonu, NBC tulumlarının ağırlığı altında nefes nefese ilerleyen adamların üzerine hayalet gibi bir ışık yayıyor. Konferans salonunun hoparlörlerinde, Hax'ın, ardından soluk aldığı nazal filtrenin metalikleştirdiği sesi çınlıyor.

"Task One üsse girdi. Şimdilik hiçbir yaşam belirtisi yok."

"Devam edin, Hax. Gözümüz üzerinizde."

"Emredersiniz, Generalim."

Adamlar göz ucuyla birbirlerine bakarak aralarında belli bir mesafe bırakıyorlar.

Üssün bir araştırmacısı, ölmeden hemen önce, acil durum hattından mesaj gönderecek zaman bulmuştu: Bir kumanda bunkerine sığınmıştı. Yarım saat önce alarm verildiğini ve personelin yeraltındaki son katlarda mahsur kaldığını söylüyordu. Kontrol bilgisayarına kısa devre yaptırmayı denemiş, ama alet üssün en üst seviyeden bakteriyolojik alarma geçtiği ve insanlarca alınan hiçbir kararın prosedürü

durduramayacağı cevabını vermişti. Araştırmacı tehdidin bir analizini istemişti. Yapay ses, birkaç dakika içinde etkisini gösterip önce sinir hücrelerine, sonra da bütün organizmaya saldırarak davranışları değiştiren askeri bir nörotoksik salındığı yanıtını vermişti. Ses, şeyin havalandırma kanallarından dağıldığını ve onun bina dışına çıkmasına engel olmak için hava besleyiciyi devre dışı bırakmak zorunda kaldığını eklemişti. Araştırmacı, üssün derinliklerinde otomatik silah salvolarının takırdadığını duyunca irkilmişti. Sinirsel arazlar yüzünden deliren askerler, casus olarak gördükleri bilim insanları üzerinde atış talimi yapıyorlardı.

Bunun üzerine araştırmacı, tesis kameralarına bağlı denetim ekranlarında gördüklerini ayrıntılarıyla anlattığı son mesajını yollamıştı.

Askerler, bilim insanlarının çoğunun sığındığı yer altındaki altıncı kata ulaşmışlardı. Şeyin bulaştığı bazı araştırmacılar, hastalığın koridorlarda yere serdiği asker cesetlerinden silahlarını almayı başarmışlardı. Yüz ve kolları şişmiş halde, kımıldayan her şeye ateş ediyorlardı. Beyaz önlüklü kırk kadar erkek ve kadının barikat kurdukları yedinci katta yaşananları betimlerken, kontrol odasına sığınmış bilim adamının sesi iyice kısılmıştı. Bilgisayar henüz hava besleyiciyi kapatacak vakit bulamadan, hastalık menfezlerinden geçmişti. Araştırmacı, zavallıların şişmeye başladıklarını ve birbirlerinin üstüne atılıp ısırmaya çalıştıklarını anlatıyordu. Bulunduğu odanın kapısında boğuk darbeler yankılanınca, konuşmaya ara vermişti. Ekranlarına bakmıştı. Askerler içeri girmek için elektrik sigortasını kurcalamakla meşguldüler. Ve sonra, hastalık organizmasında yayılırken, sesi değişmeye başlamıştı. Görüşü bulanmış ve soluması hızlanmıştı. Biraz daha bilinci kaldığını ve yedinci katta birbirlerini parçalayıp yediklerini gördüğü o şeyler gibi vahşileşmek istemediğini söylemişti. Ardından yönetmelik gereği orada bulunan tabancayı alıp hazneye mermi sürmüş ve kendi ağzına sıkmıştı. Devam eden kayıtta, yeraltının muhtelif katlarından gelen çığlık ve silah sesleri nöbeti devralmıştı. Ve yirmi dakika sonra üsse sessizlik çökmüştü.

106

"Hax, kontaminasyonun en çok zarar verdiği bölgeye giriyorsunuz. Tetikte olun."

"Anlaşıldı, General."

Müfreze vakfa ait bölümlere ulaştı. Hax'ın kamerası, şekilsizleşmiş yüzleri neonların soluk ışığında asılmış gibi görünen cesetler üzerinde birçok sabit plan çekiyor. Kimileri yanaklarını kanatırcasına tırmalamış, bazıları da kafalarını burgu gibi delen müthiş acıdan kurtulmaya çalışmak için dişleriyle kendi etlerinden parçalar koparmışlar.

Hax ve adamları ilerliyorlar. Beyaz Saray'ın konferans salonunda bir grup hekim, dikkatle, komandolara denk gelen görüntülerin altında yazan yaşamsal parametreleri gözlüyorlar. İçlerinden biri kaşlarını çatıyor: Birkaç saniyedir Çavuş Shepard'a ait göstergeler değişmekte. Doktor, müfrezenin geri kalanını endişelendirmemek için, astsubayın şahsi kulaklığına bağlanıyor.

"Çavuş Shepard, her şey yolunda mı?"

Bir cızırtı. Konferans salonunun hoparlörlerinden astsubayın soluğu işitiliyor. Nefes almakta zorlanıyor sanki.

"Shepard, beni duyuyor musunuz? Kalp ritminizi yavaşlatmalısınız. Fazla oksijen tüketiyorsunuz."

General Hollander konsolun yanına giderek parametreleri dikkatle inceliyor. Shepard aşırı heyecan yapıyor. Bu, portatif kamerasının aktardığı görüntülerden belli oluyor. Oradan oraya atlayarak buruşuk suratlara zum yapan hızlı planlar. Hollander de kaşlarını çatıyor. Bu görev için adamları bizzat seçti. Zorlu askerler. Birkaç ceset karşısında panikleyecek tipler değil.

"Shepard, ben Hollander. Ne halt ediyorsunuz?"

"Tanrım, bütün bu ölüler. Birbirlerini parçalayıp yemişler. Bazılarının ağzında sıkışmış et parçaları var hâlâ. Aman Tanrım, öldükleri esnada, ceset parçaları çiğniyorlarmış."

"Sakin olun, Shepard. Görevinize yoğunlaşmalısınız."

"Sakin mi olayım? Tamam, dostum, olurum. Ama kendisi de gebermekte olan bir insanın yanındakini ısırmaya çalışması için ne gibi bir bok soluması gerektiğini merak ediyorum. Sen buna inanabiliyor musun, Red?"

Hollander danışmanlarından birine dönüyor. Adam aceleyle Shepard'ın dosyasını inceliyor. Red, iki ay önce bir sızma harekâtı sırasında ölen takım arkadaşının adı. Son nefesini Shepard'ın kollarında vermiş. Hollander gözlerini çavuşun parametrelerine çeviriyor. Kalp ritmi yüz vuruşun üzerine çıktı. Ateşi yükseliyor.

"Shepard? Red vurulup öldü. Onaylıyor musunuz?"

"Evet, biliyorum, dostum, az önce koridorda gördüm seni. Ama ben daha önce ölseydim, asla beni yemezdin, öyle değil mi? Künyemi alırdın, ama karnımı deşip bağırsaklarımı koparmazdın, yanılıyor muyum?"

"Hayır, Shep. Bunu biliyorsun zaten."

"Hey, Red?"

"Seni dinliyorum."

"Bu mezardan çıkmam gerek."

"Neden çıkman gerek, Shep?"

"Çünkü içerisi leş kokuyor. Tanrım, bu deliğin ne kadar ölüm koktuğunu bir bilseydin!"

Hollander müfrezeye komuta eden subayın kişisel kulaklığına bağlanıyor.

"Hax?"

"General?"

"Şimdi söyleyeceğim şeye tepki vermeyin. Beni anladınız mı?"

Hollander, arkasındaki komandonun kamerasının görüş alanında ilerleyen Hax'in siluetine bakıyor. Subayın kasları biraz gerildi. Hiçbir şey yokmuş gibi yürümeye devam ediyor. Bununla birlikte, hareketleri belli belirsiz yavaşladı. Hazır durumda.

"Shepard kontrolünü kaybediyor. Parametreleri ok gibi tırmanıyor. Tanrım, Hax! Arkanıza dönmeyin!"

Teğmenin kamerası yeniden önünde uzanan koridoru gösteriyor.

"Belirtiler?"

"Kokular almaya başladı. Leş koktuğunu söylüyor."

"Bu, tulumunun artık hava sızdırmaz olmadığı manasına gelir."

"Fazla tepki veriyorsunuz, Hax. Kalp ritminizi yavaşlatın. Tamam, şimdi adamlarınıza bir emir verecekmiş gibi arkanıza dönün. Görüntülü bir teyide ihtiyacım var."

Hax'in kamerası geriye dönüyor. Müfreze görüş alanında beliriyor. Sanki başıboş sürüklenen bir uzay gemisini inceleyen bir grup kozmonot. Hax sızdırmaz siperliklerin ardından adamlarını inceliyor. Shepard'ın gözleri dehşet içinde parlıyor. Hax'in kamerası çavuşun tulumuna zum yapıyor. Mesele anlaşıldı. Diz hizasında küçük bir yırtık var. Yırtıktan dışarı renkli bir oksijen serpantini çıkıyor. Teğmenin gözleri yavaşça siperliğe kalkıyor. Donup kalıyor. Shepard'ın bakışında hiç korku yok artık, sadece ölümcül bir delilik ışığı parlıyor. Metalik bir ses duyarak irkilen Hax, gözlerini tekrar aşağı indiriyor. Shepard bir ısı bombasının pimini çekti. Eldiveninin içinde ışıldayan ufak, ölümcül bir şey. Gülümsüyor. Emniyet mandalını kavrayan parmakları açılıyor. Konferans salonunun ekranlarını beyaz bir ışık kaplamadan önce, Hax adamlarından birini küçük bir odaya itecek zamanı ancak buluyor.

107

"Hax, beni duyuyor musunuz?"

Hollander alnını siliyor. Konferans salonunun bütün ekranları karardı. Müfreze üyelerinin yaşamsal parametrelerini gösteren eğriler dümdüz. Başkan alçak sesle danışmanlarıyla görüşüyor. Sessizliği yine Hollander bozuyor.

"Hax, beni duyuyor musunuz?"

Bir cızırtı. Hoparlörlerde darbe sesleri çınlıyor. Sanki biri elinin içiyle bir şeye vuruyor. Bir cızırtı daha, yine darbeler. Uzak bir ses.

"İçine sıçtığımın komünist malzemesi!"

Hax'in kamerasına bağlı ekran yanıp sönmeye başlayınca, tüm danışmanlar oraya bakıyorlar. Bir dizi bilgisayara sabit plan. Görüntü bulanık. Görüş alanından subayın eldivenli eli geçiyor.

"Hax?"

Yine cızırtılar oluyor. Hax'in kamerası yavaşça, odanın dip tarafına yığılmış bir vücuda doğru dönüyor. Onbaşı Mills. Sersemlemiş görünüyor.

"Mills, yaşıyor musun?"

"Olumlu, Teğmen."

"Aletin çalışıyor mu?"

Mills portatif kamerasına hafifçe vuruyor. Metal ve kırık cam sesi.

"Hizmet dışı."

"Benimki de."

"Tuzu kurularla nasıl iletişim kuracağız, Teğmen?"

"Ona uğraşıyorum."

Hax pil kablolarını kontrol ediyor. Bir sinyal sesi. Yaşamsal parametreleri ekranın altında yeniden beliriyor. Hızlı ve düzenli nabız atışları. Tansiyon düşük.

"Beyaz Saray, burası Puzzle. Task One'dan canlı kalanlar var. Tamam."

"Tuzu kurular sizi duyuyorlar, Hax."

Hollander'ın cevabını işitince, teğmenin nabzı bir derece yükseliyor.

"Sizi duyduğuma sevindim, General."

"Tahmini kayıplar?"

"Mills ve Hax iş görür durumda. Patlamadan önce, zırhlı bir odaya atlamayı başardık. Kapı kapanmadan hemen önce biraz sarsıldık ama iyiyiz."

"Tulumlarınız?"

"Ona bakacak zaman olmadı ama büyük bir öfke nöbeti geçirirsek sinyal göndeririz."

"Yer belirticiniz hizmet dışı. Konumunuz nedir?"

"6. kat. Bilgisayarlı bir kontrol odası."

Hax başını konsolların üzerine yığılmış beyaz önlüklü bir cesede doğru çevirince, ekran geniş plana geçiyor. Kafasını uçurduğu silah hâlâ adamın elinde.

"Sanırım, son mesajı gönderen adamı bulduk."

"Tamam, Hax. Bu demektir ki, bulunduğunuz yer de kontaminasyona uğramış. İlk önce, tehdidi etkisizleştirmek için ana bilgisayarı yeniden devreye almanız lazım. Ne tür bir pisliğin, kim tarafından salındığını öğrenmem gerekiyor."

"Anlaşıldı. Kımılda, Mills."

Hax araştırmacının cesedini kenara itip ana konsolun başına yerleşiyor. Eldivenli parmakları klavyenin üzerinde acemice geziniyor. Son alarm raporlarına ulaştı. Nabız atışları ok gibi tırmanıyor.

"Neler oluyor, Hax?"

"Söz konusu lotun Hidra sınıfı bir nörotoksik olduğunu doğruluyorum."

General, kendi ekranlarını araştıran doktorlarına dönüyor. Aralarından biri cevabı Hollander'ın konsoluna yolluyor.

"Hax?"

"General?"

"Hidranın panzehiri lot 8, kod adı Argonot."

"K vitaminini tercih ederdim."

"Neden?"

"Çünkü panzehirler Shepard'daydı."

"Tamam. Hatta kalın."

Hollander ekranında uzmanların yanıtını okuyor. İşaret parmağıyla şakağını göstererek onlara bakıyor. Doktorlar kollarını kaldırararak çaresizliklerini ifade ediyorlar. Hollander boğazını temizliyor.

"Tamam, Hax, başka türlü yapacağız. Hidra yaşayabilmek için oksijene ihtiyaç duyan aerob bir nörotoksiktir. O yüzden, bilgisayara odadaki havayı boşaltma talimatı vereceksiniz."

"Biz içerideyken mi?"

"Hava rezervleriniz tükenmek üzere. Daha iyi bir fikriniz varsa, bana uyar."

Hax cevap verme zahmetine girmeden merkez bilgisayarı çalıştırıyor ve bütün katlardaki oksijenin boşaltılmasını emrediyor. Hoparlörlerde Cassandre'ın yapay sesi çınlıyor:

"Tarayıcılar 6. katta iki programcı organizma tespit etti."

"Biliyorum, onlar biziz. Başka hayatta kalan var mı?"

"Olumsuz, ama yeni işlem tarayıcıların 6. katta saptadığı organizmaları öldürecek."

"Anlaşıldı."

"İki programcı organizmanın hayatını tehlikeye atan bir işlemi başlatmam mümkün değil."

Hax programı emri uygulamaya zorlamak için rakam ve harflerden mürekkep bir şifre giriyor. Cassandre'ın sesi tekrar çınlıyor:

"Zorunluluk şifresi onaylandı. İki organizma önemsiz sayıldı. Boşaltım şimdi başlıyor."

Havalandırma menfezlerinden beyaz ve soğuk bir gaz yayıldıkça, kırmızı ışıklar giderek daha hızlı yanıp sönüyor. Hax gayriihtiyari nefesini tutuyor. Cassandre'ın hidrojen rezervlerini üssün bütün bölümlerine boşaltmakta olduğunu biliyor. Gaz oksijen molekülleriyle birleştikçe, yerde su birikintileri oluşmaya başlıyor. Askerlerin tulumlarına adeta yağmur yağıyor. Cassandre'ın sesi yine duyuluyor.

"Tehlike alarmı: Oksijen oranı yüzde otuzun altına düştü."

"Hax?"

"General?"

"Soluk almayı unutmayın. Sözüm Mills için de geçerli."

"Anlaşıldı."

Doktorlar, askerlerin solumaları düzene girdikçe yeniden ınış gösteren parametrelerini gözlüyorlar. Rezervleri yüzde on bir düzeyinde. Fazla stres. Bir eliyle mikrofonunu kapatan Hollander hekimlerden birine dönüyor.

"Tekrar doldurmak ne kadar zaman alır?"

"Basınç altında, on bir dakika."

"Ya hızlandırmak için dışarıdan hava pompalarsak?"

"Cevabım o değişkeni hesaba katıyor zaten."

Hoparlörlerde yine Cassandre'ın sesi yankılanıyor:

"Şu anda oksijen oranı yüzde ikinin altında."

Hollander gözlerini ekranlara çeviriyor. Askerlerin tulumları sırılsıklam. Elini mikrofondan çekiyor.

"Hax, nörotoksik işi tamam, ama rezervinizin sonuna geldik. 6 ila 8. katları kapatıp o bölgeye öncelikli olarak oksijen verilmesini emredin. Gerisini sonra doldururuz."

"Anlaşıldı, General."

Hax klavyesinde bir şeyler yazıyor. Kesilen hidrojen akışının yerini, hemen tazyikli oksijenin ıslığı alıyor. Teğmen yavaş yavaş yükselen göstergeyi izliyor. Kontaminasyon esnasında sistem tarafından verilmiş alarm raporlarını incelemeye devam ediyor. Detektörlere göre zehirli gaz, Burgh Kassam'ın özel laboratuvarını barındıran sekizinci katın havalandırma kanallarına yerleştirilmiş, zaman ayarlı bir tetikleyici tarafından salınmış.

"Merkez bilgisayar?"

"Evet?"

"Cesetler arasında Kassam da var mı?"

"Olumsuz. Sorulan organizma kontaminasyonun başlamasından iki saat, yedi dakika önce üsten ayrıldı."

Hax'ın kamerası yeşil bölüme ulaşan göstergeye zum yapıyor. Başlığını çıkarıp, buz gibi havayı ciğerlerine çekiyor. Mills de hemen onu taklit ediyor.

"Generalim, en alt kata doğru ilerliyoruz. Bölgeyi denetim altına alır almaz, sizinle yeniden temas kurarım."

"Anlaşıldı, Hax. Sizi ekranlardan takip ediyoruz."

Hollander kontrol mahallini terk eden adamlarını inceliyor. Hax müfrezesinden geri kalanlara hiç bakmıyor. –7. kata inip, Vakıf laboratuvarlarından geçiyorlar. Hax'ın kamerası kırılmış ekranlara ve

devrilmiş dolaplara zum yapıyor. Ölü farelerle dolu kafesler, su içinde kalan yere saçılmış kâğıt parçaları. Kırılınca içlerindeki yoğun sıvı etrafa akan dev gibi şişelerin çevresinde on ceset toplanmış. Hax duruyor ve şişelerle paramparça olmuş ekran sıralarını birbirine bağlayan kabloları sabit planda çekiyor.

"Vakfın protein bilgisayarlarını bulduk. Hizmet dışı."

Sağlam kalmış bir ekran saptayan teğmen, parmaklarını bir klavyede gezdiriyor.

"Garip..."

"Garip olan ne?"

"Merkezi hafızalar boşaltılmış sanki. Kontaminasyon başlamadan, biri bütün verileri imha etmiş gibi."

"Devam edin."

"Anlaşıldı."

Hax ve Mills son bir metal merdivenden iniyorlar. Kassam'ın özel laboratuvarını koruyan zırhlı kapıya vardılar. Kapının kolu yok, sadece bir tartı platformu var önünde.

"Morfolojik algılama sistemi."

"Teknoloji sizi yüzüstü bıraktığında, temel yöntemlere dönmeyi bilmek lazım."

Hax onbaşının Semtex kalıplarını kapının hassas noktaları boyunca dizişini seyrediyor. Hollander'ın sesi:

"Bu aptalca bir fikir, Mills."

"Teşekkürler, General."

Ekranlarda komandolar korunaklı bir yere sinerken, bir danışman elinde bir tomar faksla Başkan'ın kulağına eğiliyor. Başkan karşılık olarak birkaç emir fısıldıyor. Danışman başını sallayıp başka bir hattı açıyor. Başkan faksları gözden geçirip üzerlerine notlar yazıyor. Patlama hoparlörleri cızırdatınca, gözlerini ekranlara kaldırıyor. Bir moloz yağmuru. Hax ve Mills ayağa kalkıyorlar. Kapıda bir yarık beliriyor. İki adam, ekranlarından kargacık burgacık yazılar geçen onlarca protein bilgisayarının sıralandığı geniş, dikdörtgen bir salona giriyorlar. Hücre

içi sıvısıyla dolu kapların yanındaki yazıcılar, yere yığılan kilometrelerce liste kusuyor. Hax ve Mills bilgisayar sıraları arasında ilerliyorlar.

"Hax?"

"General?"

"Uzmanlarım 12. ekrana yaklaşmanızı istiyorlar."

Hax milyarlarca sekansın aktığı dev bir plazma ekranın karşısında duruyor.

"Şifre satırlarını andırıyor, General. Sanki alet gizli bir şifreyi kırmaya çalışıyor."

"Hayır, başka bir şey. Zum yapıp görüntüleri yavaş ve gecikmeli olarak yollayabilir misiniz?"

Hax emri uyguluyor. Konferans salonunun ekranlarında, sekanslar daha yavaş bir şekilde geçmeye başlıyor. Uzmanlar klavyelerini tıkırdatıyorlar. Başkan iç çekiyor:

"Evet?"

Beyaz önlüklü bir araştırmacı boğazını temizliyor.

"Bunlar kuvaterner kodlar, efendim."

"Bir iyilik yapın ve karşınızda bir budala varmış gibi konuşun, lütfen."

"Bu tipteki tek kodlamalar genetik kodlamalardır. Ekrandan geçip gidenler çok sayıda ve oldukça karmaşıklar."

"Kassam'ın mumyanın DNA'sını çözmeyi başardığını mı söylüyorsunuz yani?"

"Kurbanların gösterdiği hızlı yaşlanma belirtilerine bakılırsa, virüsünü programlamak için ondan faydalandığı bile düşünülebilir."

Başkan ekranların kapatılmasını işaret ediyor.

"Beyler, MIT'yi unutuyoruz. En iyi bilim insanlarını ve virüsü derhal Puzzle Palace üssüne transfer ettiriyorum. Soru şu: Bu kodları ayıklamanız için ne kadar zaman gerekiyor?"

"En az dört gün."

Başkan bu cevabı veren beyaz önlüklüyü süzüyor. Ackermann'a dönüyor:

"Bizde başka kontaminasyon vakaları da oldu mu?"

"Hepsi altı etti, efendim."

"Etkilenen bölgeler hangileri?"

"Las Vegas, New York ve Chicago. Seattle'da son bir vaka araştırılmakta. Önümüzdeki dakikalarda bir yanıt alacağız."

Başkan kenarlarına notlar düştüğü faksları alıp uzmanlara hitap ediyor:

"Bu mesajlar dünyanın dört bir yanındaki otuz elçiliğimizden geliyor. Kontaminasyon Asya ve Avrupa'da başlamış bile. Çoğu havaalanı, büroların bulunduğu binalar ya da sokak ortasında meydana gelen, kırk tane hızlı yaşlanma sonucu ölüm vakası tespit ettik. Panik hareketlerini uzun süre kontrol altında tutamayız. Sorumu tekrarlıyorum: Ne kadar zaman gerekiyor?"

Bilim insanları kendi aralarında birkaç saniye kadar alçak sesle tartışıyorlar. Sonra beyaz önlüklü tekrar Başkan'a dönüyor.

"Virüsün genetik kodunu sadece mumyanın DNA'sında aramakla yetinirsek, sekans şifrelerinin çözüm işlemi zaten sürmekte olduğundan, en fazla altı saat diyebilirim. Buna, virüsün organizmaya nasıl saldırdığını anlamak için kurbanların kanının incelenmesini de eklemek gerek."

"Ne kadar?"

"Kırk sekiz saat. Daha azı mümkün değil."

"Kırk saat veriyorum size."

108

Devlet görevlileri konferans salonundan ayrılıp kriz odasına geçti. Crossman onlara katılmaya hazırlanırken cep telefonu vızıldıyor. Ekranda, FBI şef yardımcısı Stanley Emmerson'ın numarası beliriyor.

"Selam, Stan. Ne oldu?"

"Seni Quantico'dan arıyorum. Elimizde yeni bir parti kömürleşmiş ceset var. Jackson havalimanındakiyle aynı senaryo. Mississippi

Gerald'da olmuş. Ekiplerimizden biri olay mahallinde. Ayrılma, ilk fotoğrafları yolluyorum."

Bir sinyal sesi. Crossman fotoğrafları kaydırıyor. Büyük bir evin bahçesi, bir basamaklı seki, kızarmış otlarla kaplı bir daire, yanmış motosikletler, yerde yatan dokuz ceset. FBI müdürü dişlerini sıkıyor.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Söz konusu malikâne özel bir düşkünler evi. Ekibimiz, kafayı yemişe benzeyen ihtiyarcıklardan başka altı ölü saymış içeride: Üç pansiyoner ve üç sağlık görevlisi. İhtiyarlardan biri tanık koruma programı listesindeymiş. Gözetim videosundan bir parça gönderiyorum sana. Göreceklerin, adamlarımızın gelişinden bir saat önce, bir koğuşta kaydedilmiş."

Yeni bir sinyal sesi. Video turuncu robdöşambr giymiş yaşlı bir adamla konuşan Parks'ın görüntüsüyle başlıyor. Salonda bir hareketlenme. Marie ayağa kalkıp silahını çekiyor. Ateş ediyor. Bir kere daha. Yaşlı bir kadın dizlerinin üstüne çöküyor. Crossman görüntüyü donduruyor. Parks kolları arasında bir kız çocuğu tutuyor ve silahını bir hastabakıcıya doğrultuyor. Adam ne silahlı, ne de herhangi bir tehdit oluşturuyor. Marie hiçbir ikazda bulunmadan, peş peşe iki el daha sıkıyor. Hastabakıcı yere yıkılıyor. Crossman Marie'nin bağrına basmakta olduğu küçük kızın yüzüne zum yapıyor. Telefon görüşmesine geri dönüyor.

"Başka?"

"Başka bir videobandında, Parks katliamdan hemen önce bizim tanığa bir evrak gösteriyor: Teşkilat amblemini taşıyan, resmî bir liste. Bu konuda bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Ne bu? Bir sorgulama mı?"

"Stuart, ben senin yalnızca yardımcın değil, aynı zamanda arkadaşınım. Jackson'dan sonra New Orleans'a gittiğini biliyorum. Parks'la konuştuğundan ve ona bir belge verdiğinden de haberim var. O yüzden, soruyu bir daha soruyorum: O liste ne?"

"Vakfın seksenli yıllardan beri koruduğumuz bilim insanlarının listesi. Marie'nin yürüttüğü soruşturmayla doğrudan alakalı."

"Tamam. Bu olanları nasıl açıklıyorsun?"

"Açıklamıyorum."

"Marie'nin eşkâlini dağıtmamızı ister misin?"

"Hayır, bu işi kendi içimizde halledeceğiz. Ekiplerimizin en kısa zamanda onun yerini belirlemesini istiyorum. Bulunca, hiçbir şey yapmadan beni arayın. Videoda, kolları arasında tuttuğu çocuğun kim olduğunu da öğrenmem lazım. O kızla kömürleşmiş cesetler arasındaki ilişkiyi anlamak istiyorum."

"Çocuk ve kontaminasyon arasındaki mi yani?"

"Bunlar birbiriyle bağlantılı şeyler zaten. Çok az vaktimiz kaldı. Ülke pek yakında genel alarma geçecek ve izini kaybetmemiz riski söz konusu."

"Vakfın diğer bilim insanları için ne yapıyoruz peki? Yerlerini değiştirelim mi?"

"Sakın öyle bir şey yapmayın. Çevrelerindeki gözetimi sıklaştırıp Parks'ın kendini göstermesini bekleyelim."

"Tamam."

"Ve... Stan..."

"Evet?"

"Adamlara sakin hareket etmelerini söyle."

"Merak etme. Marie en iyi ajanlarımızdan biri ve adamlar ona tapıyorlar. Onu kuduz bir hayvan gibi kovalamak benim de karnımı ağrıtır zaten."

"Ben sadece bunu ima etmiyordum."

"Seni dinliyorum."

"Parks'ın son görevi çok zordu ve onun tehlikeli bir hal aldığını düşünüyorum."

"Meslektaşlarına ateş edecek kadar mı?"

"Bilmiyorum. Beni endişelendiren küçük kız. Bana öyle geliyor ki, Marie kendi hikâyesini tekrar yaşıyor ve onu sonuna kadar korumaya çalışacak."

"Tamam. Sahadaki ekipleri uyarırım. Henüz onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bir şeyler bulurum."

"Bundan eminim."

"Stuart?"

"Evet."

"Üzgünüm."

"Ben de, Stan."

Crossman hattı kapatıp Marie'nin hastabakıcıya ateş açtığı anki yüzüne bir kez daha bakıyor. Gözlerinde raks eden kindar sevinç alevini inceliyor. O ışığı tanıyor. Kriz toplantısının yapıldığı odaya girmeden önce, Parks'ın numarasını tuşluyor. Telefon çalıyor, bir daha çalıyor. Bir ses.

"Evet?"

"Marie? Ben Crossman. İyi misin?"

"Evet."

"Ekiplerimiz Gerald'da. Duvar kâğıdına yapıştırdığın ihtiyar parçalarını toplamakla meşguller."

"Öyle mi?"

"Böyle devam edemez. Teslim olman ve bunları konuşmamız lazım. Tamam mı?"

"Tabii, tabii."

109

Marie, gözlerini farların huzmesinde beliren yola dikmiş, Crossman'ın kulaklıktan gelen sesini bile zor duyuyor.

"Marie, iyi olmadığını ve bana öldüresiye kızdığını biliyorum. Hatta benden nefret etmek için geçerli nedenlerin olduğunu düşünüyorum. Tek istediğim, yardıma ihtiyaç duyduğunu ve çok geç olmadan durman gerektiğini anlaman. Yoksa seni öldürmek zorunda kalacaklar, Marie. Er ya da geç seni durdurmayı deneyecekler ve sen buna izin vermeyeceğin için, öldürmek zorunda kalacaklar. İstediğin bu mu?"

"Evet."

"Dinle, canım."

Marie'nin soluğu sekteye uğruyor. Gırtlağından tırmanan hıçkırığı bastırmak için elini ısırıyor.

"Bana canım deme, pislik! Bana canım demeni kesinlikle yasaklıyorum, anladın mı?"

"Marie..."

Marie arabanın camını indiriyor. Rüzgâr saçlarını savururken, telefonunu dışarı atıyor. Uzaktan gelen bir takırtı. Eliyle gözyaşlarını silip dikiz aynasına göz atıyor. Gordon arkada Holly'ye sarılmış uyuyor. Marie'nin gözyaşları ikiye katlanıyor. Hissettiği baskıdan kurtulmak için, akmalarına izin veriyor. Çocukluğuna ait başka bir sahne hatırladı. Parksların ölümünden hemen sonra, Crossman onu Milwaukee Drive'ın bahçe kapısında beklemişti. Marie şerifin arabasından fırlayıp onun kollarına atılmıştı. Crossman vetiver ve tütün kokuyordu. Marie onun göğsüne yaslanıp uzun müddet hıçkırıklarla ağlamıştı. Bu arada Crossman kızcağızı beceriksizce pışpışlıyor ve aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu:

"Tamam, canım. Geçecek. Söz veriyorum, geçecek."

Crossman onu seviyordu. Daima sevmişti. Ve şimdi nihayet bunu söylemeye çalışıyordu, ama artık çok geçti.

Marie kendini yola odaklanmaya zorluyor. Dört saattir, Mississippi kıyıları boyunca uzanan çakıllı yollarda araba sürüyor. Çukurlara girip çıktıkça, süspansiyonlar gıcırdıyor. Genç kadın, tamponu ancak radyatör kafesine tutturulmuş lastik gergiler sayesinde yerinde duran eski bir Buick Skylark'ın bahtiyar sahibi.

Düşkünler evi katliamından sonra Gerald'ı terk etmiş ve yolda durup eski Impala'yı kıyıları böğürtlen ve fundalıklarla kaplı, küçük bir göle itmişlerdi. Walls, kucağında hâlâ kollarını bırakmayan Holly'yle, külüstür arabanın çamurlu kabarcıklar çıkararak dibe batışını seyretmişti. Sonra tek kelime konuşmadan, terk edilmişe benzeyen bir samanlığa kadar yürümüşlerdi.

"Orada."

"Ne var orada?"

Marie elini kaldırarak, Walls'a patika boyunca devam edip samanlığın önünde son bulan lastik izlerini göstermişti. Bir kabza darbesiyle paslı asma kilidi kırmış ve gıcırdayarak açılan ahşap kanatları itmişti. İçerisi saman kokuyordu. Marie üzerindeki brandayı çekince, kaputu hâlâ sıcak, eski bir Buick ortaya çıkmıştı. Walls kucağında Holly'yle arka koltuğa yerleştikten sonra, genç kadın arabayı düz kontakla çalıştırıp toz bulutu içinde geri geri gitmiş ve batıya doğru yola koyulmuştu.

Marie sigarasını pencereden dışarı atıp dikiz aynasından gizlice Holly'ye bakıyor. Tavan lambasının ışığında, yorgun yüz hatlarını ayırt ediyor. Küçük kız, gözlerini açmış, sabit bir bakışla geceyi seyrediyor. Marie yüreğinin cız ettiğini hissediyor. İki saat önce, yol kenarındaki bir lokantada durarak sessizce hamburger ve *milk-shake* yiyip içmişlerdi. Marie, kamışıyla biraz buzlu vanilya içmeden önce tabağındaki patates kızartmasıyla oynayan Holly'ye bakmıştı. Sonra çocuk yine, Parks'a mahcup bir tebessüm yollayan Walls'un omzuna sokulmuştu.

Marie kolunu uzatıp tavan lambasını söndürüyor. Holly'nin yeniden uyumasını, Gordon'ın da uyanmasını isterdi. Fısıldıyor:

"İyi misin, canım?"

Holly yanıt vermiyor. Gözlerini kapattı. Gordon'ın zihnine mırıldayışını dinliyor. O da uyumuyor. Artık kalpleri neredeyse aynı ritimle atıyor.

Bu, yoldaki restorandan ayrılmalarından sonra başlamıştı. Gece çöküyor ve Marie geniş kavisler çizerek yeniden kuzey istikametinde yol alıyordu. Gordon ona, Suların Babası'nın kıyısında yer alan bir tapınağa ulaşmak için izlenecek güzergâhı tarif etmişti. Ardından, gözlerini kapatıp, Holly'yi sallamaya koyulmuştu. Küçük kız iyi değildi. Sadece üzgün ya da korkmuş değildi. Neera'nın tılsımına rağmen değişip yaşlanmakta, bir pil gibi boşalmaktaydı. Bu, gücün tükenmek üzere olduğu ve kaynaktaki tapınakta can çekişenin de ölmesinden önce acele etmek gerektiği anlamına geliyordu.

Odaklanan Walls küçük kızın organizmasında ilk tümörleri saptamıştı. Henüz minik yumrulardan ibaret olsalar da, büyüyorlardı. Asıl önemlisi, Holly pes etmekteydi. Son günlerde, Dome'a sıkışıp karanlıkta kalabalığın tecavüz ettiği kadınların çığlıklarını işiterek suların yükselmesini seyretmek zorunda kaldığından beri, kendini daha önce, New Orleans'taki alışveriş merkezinde ebeveynlerinin yanından kaçmadan önce kim olduğunu unutmaya zorlamıştı. Aksi halde, onlarla beraber ölmek isterdi. Ama artık bunu istiyordu. Gerald'dan beri kasılıp birkaç saniye donakalıyor, sonra birdenbire gevşiyor ve ağlamaya başlıyordu. Gordon, küçük kızın ölmek için nefesini tutmaya çalıştığını, kalp atışlarının hızlanmasından hissetmişti. İlk başta, ciğerlerini şişirip ağzında kanın metalik tadını duyana kadar tutmaya gayret etmişti. Artık bunun yeterli olmadığını fark ettiğinden, içindeki bütün havayı boşaltıp kendine cesaret vermek için yumruklarını sıkıyordu. Marie telefonunu camdan attığında, Walls parmaklarını kızın eline koyarak bunu yapmayı bırakmasını mırıldamıştı. Holly onu dinlememişti. Kollarının arasında, son derece gergindi. Görüşü bulanmaya başlamıştı bile. Başaracaktı. Bunun üzerine, Walls ona hafif bir akım yollayarak kalp vuruşlarını kendininkilere göre düzenlemişti. O zamandan beri, yeniden normal hale getirmek için ritmini yavaş yavaş düşürüyordu.

Marie tavan lambasını az önce söndürdü. Holly biraz hava almak için ağzını açıyor. Çok kızgın. Walls'un kulağına fısıldıyor:

"Beni rahat bırak. pis mutant! Beni engellemeye hakkın yok!"

"Bunu yapmana müsaade edemem, canım."

"Bana öyle deme. O lafı yalnızca Marie söyler."

"Bir soru sorabilir miyim bari?"

"Cevaplamama hakkım olacak mı?"

"Evet."

"Tamam öyleyse."

"Niye ölmek istiyorsun?"

"Ölmek istemiyorum. Karıncalar gibi yapmak istiyorum. Tuzağa düştükleri ve oradan kurtulamayacaklarını bildikleri zamanki gibi."

"Ne yapıyorlar o zaman?"

"Kalp atışlarını durdurabiliyorlar. Buna karar vermeleri yetiyor. Ama ben..."

"Şişşt, Holly, şişşt, ben buradayım."

"Ama ben bunu beceremiyorum. Nefesimi her tutuşumda, göğsümdeki atışlar hızlanıyor."

"Çünkü sen karınca değilsin."

"Evet, biliyorum. Ben bir canavarım."

"Hayır, tatlım, canavar değilsin sen."

"Öyleyim, Ash öyle söyledi. Babasının adını bile bilmeyen, pis, kötü bir küçük kızım. Bazen adının L veya M ile başladığını hatırlıyorum, ama gerisini anımsayamıyorum."

"Sen ne bir canavarsın ne de kötü bir kız. Başka bir şeysin. Anladın mı?"

Küçük kız yeniden soluğunu tutmaya başladı. Yanaklarından iri gözyaşları süzülüyor. Walls usulca kalp ritmini ele geçirip onu nefes almaya zorlamak için yoğunlaşıyor. Holly'nin ağzı balık gibi açılıyor. Tırnaklarını koluna geçirince, Walls bağırmamak için dudaklarını ısırıyor.

"Canımı acıtıyorsun, Holly."

"Sen benim canımı sıkıyorsun!"

"Tatlım, aslında ne olduğunu söylememi ister misin?"

"Hayır. Beni karıncaya dönüştürmeni isterim."

"Onu yapamam."

Holly eliyle Gordon'ın yanağını okşuyor. Alçak sesle yalvarıyor:

"Neden, Gordon amca? Neden yapamazsın? Hadi, lütfen. Avucunda durur kalbimi yavaşlatırım ve sonra..."

"Holly..."

"Benim emrimdesin sen! Küçük, pis bir muhafızsın, bense bir rahibeyim. Onun için, beni karıncaya çevirmeni istiyorsam, bunu yapacaksın. Aksi halde, Chester'a söylerim ve beynini kızartır."

"Gerçekte kim olduğunu söyleyebilirim."

"Neyim peki, Gordon amca?"

"Başına boyundan büyük şeyler gelen, küçük, harika bir kızsın."

"Teselliye ihtiyacım yok benim. Anlamaya ihtiyacım var."

"O halde, gözlerini yumup gevşemen lazım. Her şeyi bana bırakmalı ve korkmamalısın."

"Televizyonda gördüklerimiz türünden iğrenç bir şey mi olacak? Eğer öyleyse, seni uyarıyorum, babam küçük kızlardan arabalarına binmelerini isteyen pis heriflere tekme atmayı öğretti bana"

Walls karanlıkta gülümsüyor.

"Hiç alakası yok, canım."

"Söz mü?"

"Söz."

"Canımı yakacak mı?"

"Hayır ama seni korkutabilir. O yüzden, bana güvenmen gerek. İkimiz birlikte odaklanacağız ve kendimizi başka bir yerde bulacağız."

"Başka yerde mi? Ya Marie?"

"Kaygılanma: Bedenlerimiz arabada kalacak. Marie derin bir uykuda olduğumuzu düşünecek ama başka yerde olacağız."

"Geri gelecek miyiz peki?"

"Elbette. Atlıkarıncayla bir tur atmak gibi. Gidip geleceğiz."

"Gordon amca, seni çok seviyorum, ama bu o kadar da kolay değil. Gözlerini kapatıp *Örümcek Adam* çizgi romanındaki gibi uçmak yetmez, öyle değil mi?"

"Yeter."

"Hepsi o kadar mı yani?"

"Hayır. Sana verdiğim pandantifi eline alıp iyice sıkman da lazım."

"O kolay, yapabilirim. Ya sonra?"

"Sonra gözlerini yumup benimle beraber odaklanman gerek."

"Tekrar açtığımda başka yerde olacak ve aslında kim olduğumu anlayacağım, öyle mi?"

"Evet."

"Vay canına, arkadaşlarım bana asla inanmayacaklar. Zaten onları hatırlamıyorum bile..."

Walls usulca Holly'nin gözyaşlarını siliyor. Küçük kız elinde hafifçe parlamaya başlayan pandantifi sıkıyor.

"Ak say?"

"Ak say, Eko."

Holly gözlerini kapıyor. Göğsünde, kendininkiyle birlikte başka bir kalp daha atmaya başladı. İlk baştaki minik vuruşlar giderek güçlendikçe, kendi kalbi de yavaşlıyor ve sonunda duruyor. Arabanın devinim ve gürültüleri uzaklaşıyor. Eko'nun soluğu evreni dolduruyor. Holly yoğunlaşıyor. Kol ve bacaklarının uzadığı, kalçalarının genişleyip göğüslerinin büyümeye başladığı hissine kapılıyor. Aracı dolduran deri ve sigara kokuları yerlerini yaş toprak ve temiz hava rayihalarına bırakıyor. Dönüşmekte olduğu genç kadın çok güçlü. Holly ince bir kıskançlığın yüreğini deldiğini duyumsuyor. Eko o kadını seviyor.

Büyük bir ormanın ortasında, kürklerin altında birbirine sarılmış âşıkları gören küçük kız yüzünü asıyor. Alt dalları hafifçe aydınlatan bir ateşin yanma uzanmışlar. Holly dudaklarını ısırıyor. Genç kadımn zihninde başka görüntüler algıladı: Kurt ve kan anıları. Yağmur, rüzgâr, böğürtlen ve ıslak toprak kokuları. Küçük kızın bilinci genç kadınınkinde eriyor. Elinin altında Eko'nun kalbinin hızlandığını hissediyor. Eko sevdiği kadına kavuştu. Birlikte, yüzyıllar önce, Kairn ormanındaki vahşi hayvanlardan kaçtıkları zaman olanları hatırlıyorlar.

110

Neera, tapınak tepenin kollarını kaplayan dev böğürtlen çalılıklarının korumasında, yere bağdaş kurmuş oturuyor. Ay ışığında, göz alabildiğine uzanan engin ovalar dalgalanıyor. Yan yatmış otlardan oluşan geniş bir şerit, çayırı bir çatlak gibi çiziyor. Neera, Eko ve yakın korumalığını üstlenen diğer avcılarla birlikte oradan geldi. Koku ve ayak izleri, ovada bu yarığı açmış olan bizon sürüsününkilere karıştı. Kaçışlarının son gün ve gecesi boyunca, o geçitte, uzaktan tapınak tepenin kayalık kollarını görene kadar eğilerek yürümüşlerdi. Toprak Ana'nın derisi. Onun sayesinde, görülmeden yaklaşmışlardı.

Neera gözlerini yukarı kaldırıp dikenli dallar arasından gökyüzüne bakıyor. Gündoğumu yakın. Genç kadın bunu, avuçlarının altındaki toprağın ılıklığından ve otların arasındaki böceklerin çıkardığı hışırtılardan anlıyor. Guruldayan midesinden de biliyor. Dört günden beri midesine bir avuç kekre yemişten başka bir şey girmedi. Sadece toprak tadında kökler çiğnedi ve önceki gün, bir derenin kıyısında birkaç yudum su içti. Su o kadar soğuktu ki, Neera üzerini kaplayan ince buz tabakasını kırmak zorunda kalmıştı. Toprak Ana'nın suyu. Kabilenin avcıları karanlıkta onun sayesinde yönlerini kolayca buluyorlardı: Hava açıksa yıldızlara bakarak, bulutluysa derelerin suyunu içerek. Ama şimdi, hazır Neera ve korumaları tapınağa varmışlarken, otlar arasındaki yarığı kaplayan kokular buharlaşıyor sanki. Çıplak ayakların taşlarda bıraktığı kokular gibi yavan ve soğuk bir hal alıyorlar. Toprak Ana can çekişiyor.

Neera avuçlarını yere bastırmış, toprağı sarsan titreşimleri hissediyor. Böceklerin isyanı ya da kabilesinin katledilmesinden daha kötü bir şey olmuş. Gaia'nın gücünü derinden bozan bir şey. Adeta Toprak Ana'nın bütün güçleri kaybolmakta. Neera onların parmakları arasından ince su sızıntıları gibi aktığını duyumsuyor. Otlar arasında yılan gibi kıvrılarak, toprağın altından ve havadan yol alarak her yandan geliyorlar. Tapınak tepenin yamaçlarını tırmanan milyonlarca minik titreşim.

Neera, gözleri kapalı, parmaklarının altından ilerleyen dalgaları sorguluyor. Görüntü parçaları yakalıyor, kan kırmızı lekeler, yıkılmış ağaçlar, kurumuş dereler, köpüklerle dolu akarsular, hayvan leşleri ve insan cesetleri sürükleyen nehirler. Uzakta, batıya doğru, ovanın üzerinde yuvarlanan ve geçtiği yerdeki her şeyi yok eden, yoğun ve mürekkep kadar kara bir sis bulutu fark ediyor. En sonunda, Kairn Ormanı'nın niye o kadar ıssız ve sessiz olduğunu anlıyor. Büyük boşluk. Öz yiyici. Düşman. Gaia'nın gücünden geri kalanların tapınak tepeye doğru tırmanarak kaçmaya çalıştıkları şey o kül bulutu.

Neera bilincini tehdidin geldiği yöne çeviriyor. Ne olduysa, büyük ovaların öte tarafında, donmuş suyla kaplı dağların ortasında olmuş. Havanın yalnızca Toprak Ana'nın gücüne sahip olanların hayatta ka-

labileceği kadar soğuk olduğu yerde. Diğer tapınak, Büyük Inmach Dağı'ndaki, başrahibelerin tapınağı. Yedi Ay kabilesini onlar koruyorlar: Gaia'nın gücünün koruyucuları. Transfer için orada toplanmışlardı ve düşman izlerini bulmuştu.

Neera kendisine ulaşan titreşimleri yeniden bileştirmeye, onlara bir tutarlılık kazandırmaya çalışıyor. Zihninde başka görüntüler beliriyor. Büyük Inmach Dağı'nın ulaşılması imkânsız yüksekliklerinde kaybolmuş tapınağı ve rahibelerin çevresinde toplanmış oldukları ağır granit masayı görüyor. Hepsi oturuyor, belleri bükülmüş, yaşlı, kırış kırış yüzleri kapüşonların altında saklı. Arkalarında, Yedi Ay kabilesinin Aïkanları dikiliyorlar. Rahibeler pek yakında ölüp yeniden ve daha güçlü doğacaklar. Dört yüz senede bir aynı çevrim tekrarlanıyor.

Son titreşimler zayıflıyor. İçerdikleri görüntüler gitgide bulanıklaşıyor. Neera hayalinde Taş Derili Alya'yı görüyor, kendi kabilesinin başrahibesini. Onun arkasında duran Aïkan'ın yüzünü fark edince, yumruklarını sıkıyor. Mélia, ondan dört yaş büyük bir medyum. Güzel bir kadın, ama Neera kadar değil. Onu Inmach'ın buz gibi rüzgârlarından koruyan cübbesinin içinde çok uzun boylu ve narin görünüyor, ama ne yaparsa yapsın, asla Neera kadar güçlü olamaz.

Hayal kesiliyor. Isıtmak için ellerine üfleyen Neera, buz gibi havaya yükselip sisin içinde kaybolan buğuya bakıyor. Şafak manzaranın hatlarını ortaya çıkardıkça, yukarıda bulutlar bir kapak gibi yavaş yavaş kapanıyorlar. Neera tapınak tepenin kenarındaki gölün karanlık sularını hayranlıkla seyrediyor. Meka Teka oradan kaynaklanıyor. Suların Babası. İlkin dere, sonra çay ve nihayet bir ırmak oluyor. Toprak Ana'yı yavaşça kat etmeye oradan başlıyor. Her şey oradan başlıyor ve orada son buluyor.

Gökyüzünde uzak bir çığlık. Neera başını böğürtlen çalılarının altına eğiyor. Yanına çömelen avcılar, gölün üstünde uçan dev akbabaları gözlüyorlar. Düşmanın, Ayınkilerden hayatta kalanları bulmak için keskin gözleriyle fundalıkları ve kaya kütlelerini tarayan hizmetkârları. Neera'nın ruhu, böğürtlen çalılıkları ve yüksek otların üstüne yükselerek onları ufuk çizgisinde yakalıyor. Buz gibi rüzgârın tüyleri arasına süzüldüğünü hissediyor. Kanat kasları ince ve sert de-

rileri altında titriyor. Neera büyük akbabaların vahşi ve zeki kuşlar olduklarını ve zihinlerinde uzun süre kalamayacağını biliyor. Ovayı ve Suların Babası'nın yılankavi akıntısını dikkatle inceliyor. Kıyı ve çalıları tarıyor. Uzakta, kurtlardan güç bela kurtuldukları ormanın siyah silueti belli oluyor. Ötede, nehir batıya dönüyor ve çamurlu sularını boşaltmak üzere, uzaktaki denize yöneliyor.

Akbaba Neera kaslarını gerip irtifa kazanıyor. Toprağı saran buzlu sisi delmek için gözlerini iyice açıyor. Halkının asırlardır yaşadığı kıyılardan kara dumanlar yükseliyor. Neera akbabanın gırtlağında çınlayan uzun bir acı ve nefret çığlığı atıyor. Ay kavmine mensup yedi kabilenin yok edilmiş olduğunu biliyor artık. Leş yiyicinin gözlerini çevirdiği her yerde, büyük ovalar boyunca ilerleyen uzak bir kara duman çizgisi görüyor sadece. Düşman Taş Derili Alya'yı arıyor, katliamdan kurtulan tek rahibeyi. Alya tapınak tepenin zirvesindeki mağaraya saklanmış. Çok ihtiyar ve yaralı. Kalp atışları yavaşlamaya başlamış bile. Toprak Ana'yı kat eden titreşimler bu yüzden Neera'nın avuçlarına o kadar zayıf geliyordu. Yaşlı Alya'ya ulaşmaya çalışıyorlar, ama onları kendine çeken içsel ateş sönmekte. Son rahibe güçlerini transfer edemeden can verirse, Gaia'nın özü de onunla birlikte ebediyen yok olacak.

Neera'nın ruhu aniden leş yiyiciden ayrılıyor ve son hızla Suların Babası'nın ışıltılı akıntısına karşı gidiyor. Yüksek otlar arasındaki hendek, tapınak tepe, böğürtlen çalılıkları...

Eko'nun elinin omzunu kavradığını hisseden Neera buz gibi havayı içine çekiyor. Havanın boğazını yakarak bronşlarına inişini duyumsuyor. Turba ve ağaç kabuğu kokması gerekirdi. Sabah kokuları. Oysa Neera havayı ne kadar içine çekerse çeksin, hiçbir koku almıyor. Kaya, buz veya su bile kokmuyor. Gözlerini açıyor. Kaybedecek bir saniyesi bile yok.

111

Neera, Eko'nun kucağına yerleşti. Çocuk gibi dizlerine uzandı. Eko tatlı tatlı konuşarak onu teselli ediyor. Neera'nın Eko tarafından korunup

desteklenmeye ihtiyacı olacak. Fiziksel olarak dağın tepesine çıkamaz. Bu, Baba'nın ışığı altında çok tehlikeli, karanlıkların içindeyse imkânsız.

Neera'nın parmakları amber gözyaşından pandantifini kavrıyor. Mücevher avucunda tuhaf bir şekilde ışıldıyor. Kâh zayıf, kâh kuvvetli, soğuk ve ritimli bir ışık.

Neera odaklanıyor. Gücün yüzeyinde çalkantı yaratmamak için, fazla kuvvetli olmayan, tek bir dürtme... Düşman her şeyden önce çalkantıları fark ediyor.

Tamam. Neera dudaklarının arasından ruhunun bir iç çekiş gibi çıktığını hissediyor. Ruhu yükselirken, bir yandan teninde avcının sıcak ve rahatlatıcı ellerini duyumsarken, bir yandan da bedeninin sanki ölüyormuş gibi kendinden uzaklaşışını seyrediyor.

Neera'nın özü mağaranın girişini aştı. İçerisi soğuk. Ateş, deri ve gölge çiçeği kokuyor. Ama burada da, bu temel kokular bile, gitgide gevşekleşen ağları tapınak girişini zor koruyan ince tellerden ibaret artık.

Neera'nın ruhu kumlu zeminde kayıyor. Mağaranın dip tarafında, bağdaş kurmuş halde oturan bir siluet görüyor. Çökmüş gibi öne eğik duruyor. Yıldız şeklinde yerleştirilmiş sıra sıra mumlardan havaya yağlı bir koku yayılıyor. Işıkları Alya'nın yüzünü örten gür ve gri saçlara vuruyor. Rahibe uyuyor gibi. Öyle cılız ki, et ve kemikleri mumların sıcaklığından erimiş gibi duruyor.

Neera'nın nefesi rahibenin omuzlarına dökülen saçlarını havalandırıyor. Genç Aikan konsantre oluyor. Artık kalp atışlarını yavaşlatması gerekiyor. Kalbini durdurması, daha doğrusu kendininkini çalıştırmak için Eko'nunkinden yararlanması lazım, çünkü ölmek üzere olan rahibeyle temas kurmak için bütün enerjisine ihtiyacı olacak.

Eko parmaklarının altında Neera'nın teninin soğuduğunu hissederek ürperiyor. Kalbi durdu. Ağzından çıkmaya devam eden ince ve beyaz buhara bakıyor. Ardından, genç kadının dudaklarındaki pembelik siliniyor, çenesi biraz titredikten sonra donup kalıyor. Eko gözlerini kapatıyor ve Neera'nın bedenini bağrına bastırıyor.

112

Neera'nın kılıfından ayrılmış ruhu mağarada dalgalanıyor. En ufak bir hava cereyanının onu savurabileceğini, düşünce ve anılarından oluşan sisin her an dağılabileceğini biliyor. Tensel özü ona katıldıkça, vücudunun şekillendiğini hissediyor. Bu, duyularının izdüşümünden başka bir şey değil, ama daha şimdiden dizlerinin etrafındaki kumlu zeminde yuvarlak izler meydana geliyor ve uzuvlarının çevre çizgileri yeniden biçimleniyor.

Rahibenin ayakları dibine diz çöken Neera çıplak. Üşüyor. Bir Aïkan hiçbir zaman kalbinin durduğu ve özünün bedenini terk ettiği zamanki kadar kırılgan değildir. Ghan-Tek, en üstün yansıma, yalnızca başrahibelerin acil durumlarda son çare olarak kullanmaya izinli oldukları bir zihinsel teknik.

Neera uzaktan Eko'nun sesinin zihninde bağırdığını işitiyor. Çok fazla enerji tüketiyor. Kalp atışları kesildiğinden beri çok fazla zaman geçti. Genç kadının bedeni avcının kolları arasında katılaşmakta. Eko korkuyor. Üzülüyor. Ama Neera'nın elinden bir şey gelmez. O Alya'nın ruhunu koruyan zihinsel âlemlere daldı ve şimdi, mümkün olduğunca çabuk kendini tanıtması gerekiyor. Rahibenin onu düşmanla karıştırıp tek bir düşünceyle öldürme tehlikesi söz konusu. Sessizlikte, genç Aïkan'ın sesi yankılanıyor:

"Toprak Ana, ben Neera Ekm Gila'yım. Ay kavminin yedinci kabilesinin son Aïkanı. Ayaz, buz, falezler ve sis benim koruma çemberimdir. Ama senin karşında çıplak ve silahsız bulunuyorum. Senden yardım diliyorum, Toprak Ana. Taşıdığım amberle, beni kendi özün ve seni meydana getiren bütünün mütevazı bir parçası olarak tanımanı rica ediyorum. Kaya olmasa, falez nedir ki? Kabuk ve yaprak olmasa, ağaç nedir ki? Su, hava ve ateş kendilerini oluşturan şeyleri unuturlarsa, su, hava ve ateşten geriye ne kalır? Sözlerimi duy, Toprak Ana! Sizlere de başvuruyorum, ışıklı Baba ve Ay Anne. Karşınızda çıplak duruyor ve hiç korku duymuyorum çünkü ben Neera Ekm Gila'yım, hizmetkârlarınızın en genci ve sonuncusu."

Cevap yok. Neera, Eko'nun kalp atışlarının yavaşladığını hissediyor. Şimdi Alya'nın zihinsel barajlarını aşması lazım. Hâlâ sapasağlam ruhunun o bölümüyle temas kurmanın yolunu ne pahasına olursa olsun bulmalı. Genç kadın hafızasında sadece ikisinin bilebileceği ortak bir anı arıyor. Gözünün önüne, daha bir çocukken Alya'yla birlikte derinliklerinde gezindikleri büyük ormanlar geliyor. Dev ağaçlar ve eğreltiotları arasında ilerlerlerken küçücük elini tutan yaşlı kadının avucunun pürtüklü temasını hatırlıyor. Kuru yaprak kokularının esintide dalgalanışını anımsıyor. Yazın ormanın dingin ve sıcak havasında fır dönen böceklerin vızıltısını. Ve rüzgârın dudakları çatlatıp yüzleri kızarttığı kış günlerinde, toprak yüzeyinde sürünen yağmur, buz ve donmuş taş kokularını.

Gözlerini yuman Neera'nın hafızasında, bir köke takılarak ayak bileğini burktuğu için hıçkırıklara boğulduğu gün canlanıyor. Alya avutucu sözler mırıldanarak, hayvan postundan yapılmış ayakkabısının bağcığını çözmüş ve yıpranmış, pütürlü parmağını şişen bileğinde gezdirmişti. Alya'nın parmağı bütün eklemine yayılan tuhaf bir sıcaklık duygusu bırakarak beresinin üzerinden tekrar tekrar geçerken, Neera hıçkırıklarını yiğitçe bastırmıştı. Sonra yaşlı kadın el hareketine ara vermiş ve acı şiddetle yeniden boşanmıştı. Neera, gözlerinden fışkıran iri gözyaşları arasından, Alya'nın topraktan birkaç esrarengiz kök çıkarıp, pişmiş kilden bir kap içinde uzun uzun ezişini seyretmişti. Bitkiler ihtiyarın tükürüğüne karıştıkça ortaya çıkan kokuyu hatırlıyor. Nane, taş ve şeker kokusunu. Sonra Alya yeşilimsi macunu bir deri parçasına sürmüş ve onunla çocuğun bileğini güzelce sarmıştı. Acı hemen azalmaya başlamıştı. Ardından, bereye başka ve daha sıkı bir sargı daha yapmış ve yola koyulmadan önce, şaşırtıcı bir kuvvet sergileyerek Neera'yı kucağına almıştı. Ölçülü ve sakin bir güçtü bu. Erkeksi bir güç.

Yaşlı kadının eğri büğrü kolları arasına büzülen Neera ağaçların üst dallarını seyrederken, uzun bir süre sessiz kalmışlardı. Çocuğun acısını arttırmayacak bir tempo tutturan rahibenin adımları yavaş ve sağlamdı. Merhem derisine işlerken bileği yakının altından sızlayan

Neera, Alya'ya, yarasını iyileştirmek için neden Gaia'nın gücünden faydalanmaya devam etmediğini sormuştu.

"Yapmayın, Ekm Gila, hâlâ anlamadınız mı?"

"Neyi, Başrahibe?"

"Her şey güçtür. Ağaçlar, kayalıklar, bitkiler. Soluduğunuz hava. Gözle görülebilen ya da fark edilmeyen her şey. Her şey Gaia'dır."

"Tenime değen parmağınız da, öyle değil mi?"

"Hayır. O güç değil, gücün aracıdır."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum, Ekm Gila ve bu beni üzüyor. Acınızı dinliyor ve onu dindirmesi için Gaia'ya yakarıyorsunuz. Pek yakında, düşünceyle acınızı kendi başınıza dindirmek kolay olacak ama o zaman kişisel amaçlarınız uğruna Gaia'nın gücünü saptırmaktan başka ne öğrenmiş olacaksınız?"

"Bir odun ateşi yakmak için göğün şimşeğini ya da söndürmek için bütün okyanusun suyunu niye kullanayım, öyle değil mi?"

"Evet, çocuk, öyle. Gaia benim içimde Tanrıça Gaia'dır, ama ben Gaia değilim. Sadece onun bir aracıyım. Yürüyüşçünün bastonuyum, ama yürüyüşçü değilim. Ağacın tepesinde titreşen yaprağım, ama ağaç değilim. Okyanusu meydana getiren damlalardan biriyim, ama okyanus değilim. Bunu unutmamalısınız. Aksi halde, bu gücün küçük bir parçası yeterliyken tamamını kullanarak Gaia'nın gücünü saptırırsanız, göğün ateşi sizi yakacak ve okyanusun suyu yutacaktır."

"Çünkü ben Gaia değil, onun mütevazı hizmetkârıyım."

Alya kapüşonunun gölgesinde gülümsemiş ve eğri büğrü kolları Neera'yı biraz daha sıkmıştı. Küçük kız onun yaşlı ellerinin saçlarını okşadığını hissetmişti.

"İşte budur, Ekm Gila. Sadece bu. Berenizin etrafına sardığım bitkiler, Gaia'nın gücünün acınızı dindirmek için ihtiyacım olan tam miktarıydı. Gerisini zaman halledecektir. Zaman ve sabır."

"Var olmak, dönüşmek ve sonra yok olmak için her şeye gereken zamanı anlamak."

Neera bu sözleri Taş Derili Alya'nın kucağında yavaş yavaş uykuya dalarken etmişti. Kalp atışlarının onunkilerle ahenk içine girdiğini

hissetmişti. Uyumadan hemen önce, bir an, rahibenin derin bilgi birikimini fark etmişti. Bilgisinin muazzamlığını oluşturan milyarlarca anı ve düşünceyi. Bir anda, Alya'nın yalnızca Alya olmadığını, aynı zamanda dünyanın oluşumundan beri kendilerini ona kadar transfer etmiş bütün öteki rahibeler de olduğunu anlamıştı. Toprak Ana soyundan gelen tüm hizmetkârların bilgilerinin hepsine, bütün bilgelik ve güce sahipti. Böylece Neera, yarı rüya halinde, Gaia'nın gücünün uçsuz bucaksız, donmuş ve devinimsiz okyanusunu görmüştü. Tüm yaradılışı, bütün önce ve sonrayı, olmuş, olan ve olacak her şeyi. İhtiyar rahibenin kolları arasında uykuya dalmadan hemen önce, o olmuştu. Onun gibi yürüyor, onun gibi şarkı mırıldanıyor ve onun gibi, kucağında uyumuş bir çocuk taşıyordu. Gaia'nın gelecekteki bütün gücünü tek başına taşıyan bir kız çocuğu. Tehlike ve sığınak. Sorun ve çözüm. Son ve başlangıç. Alya Ekm Gila.

113

Neera bitkin. Tensel özü kılıfından ayrılalı fazla uzun zaman geçti. Artık Eko'nun kalp atışlarını neredeyse hiç duymuyor. Geriye, sessizlik ve mağaranın dingin havasını dolduran kaya kokusundan başka bir şey kalmadı.

O gün Neera, Taş Derili Alya'nın kolları arasında uyandığında, yedinci kabilenin mağaralarına yaklaştıklarını ve batan güneşin falezleri tutuşturduğunu fark etmişti. Birçok şey değişmişe benziyordu. Işık, koyakların ayı andıran manzarası, şeylerin kokusu. Ve gökyüzü. Sonra, vücut hatları zihninde yavaş yavaş şekillenince, değişenin şeyler değil kendisi olduğunu anlamıştı. Rahibenin kucağında kendini çok daha ağır hissetmişti. Oysa Alya aynı tempoyla yürüyor ve sanki Neera uykuya daldığından beri geçen saatlerin onun üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi, şarkı mırıldanmayı sürdürüyordu. Ya da o saatler ancak birkaç saniye sürmüş gibi. İşte Neera, kol ve bacaklarının uzamış, bedeninin büyümüş, kalçalarının genişlemiş olduğunu ve belinin daralmışa benzediğini o sırada fark etmişti. Saçları daha uzundu

ve göğsü giysisinin kumaşını geriyordu. Alya'nın kucağında uykuya daldığı sırada, altı yaşındaydı. Neg mağaraları yakınlarında kendine geldiğindeyse, hemen hemen on iki yaşına ulaşmıştı. İhtiyar rahibe girişe birkaç metre kala durup mırıldanmıştı:

"Artık yoruldum, Ekın Gila. Sizi kendi yolunuzda yürümeye bırakacağım. Hiç korkmayın, çünkü artık Gaia içinizde."

Sonra Taş Derili yeniyetme kızı usulca yere bırakmış ve Neera, ihtiyar kadın doğrulurken eklemlerinin kıtırdadığını işitmişti. O zaman, günbatımının yüzüne vuran aşıboyası rengi ışığı altında dikilen Neera, çıraklık eğitiminin son bulduğunu ve Alya'nın kendi tapınağına doğru tek başına yola koyulmadan önce onu kabilesine geri getirdiğini anlamıştı. Bir süre tek kelime etmeden durmuşlardı. Sonra Alya, Neera'yı alnından öpmüş ve boynuna, deri kordona bağlı bir amber gözyaşı takmıştı. Teninde mücevherin sıcaklığını hisseden yeniyetme, hıçkırıklar içinde fısıldamıştı:

"Özür dilerim, Başrahibe."

"Ne için, çocuğum?"

"Ağladığım için. Bu kadar zayıf olduğum için."

"Üzülmeniz normal, Ekın Gila. Rahibenizi kaybettiğinizi sanıyorsunuz, ama pek yakında, asla gittiğim zamanki kadar burada olmayacağımı anlayacaksınız. Çünkü bundan böyle, siz bensiniz, ben de sizim."

Neera, rahibe uzaklaşmadan hemen önce yaşlı, kemikli parmaklarının yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildiğini hissetmişti. Şimdi mağarada diz çökmüş halde bu anıyı yeniden yaşamayı bitirirken yüzünde gezinen parmakların aynıları. Gözlerini açıyor. Taş Derili Alya onu seyrediyor. Bakışı çok üzgün ve derin. O da hatırlıyor.

Neera'nın elleri rahibeninkilere uzanıyor ve yüzünü okşayan parmakları kavrıyor. Aïkan'ın enerjisi zihnine dolunca, yaşlı kadın kasılıyor. Neera çok güçlendi. Ona zarar vermek neredeyse imkânsız. Gaia bu yüzden onu seçti. Sonu ve başlangıcı telaffuz etmek için.

"Artık var olmadığımda, beni unutmayın, Ekın Gila."

"Söz veriyorum, unutmayacağım. Başrahibe."

Rahibe başını arkaya devirip, ruhunu koruyan son zihinsel barajları kaldırıyor. Neera'nın hafızasını araştırdığını duyumsuyor. Genç kadın ne aradığını biliyor. Gücün karanlık görüşe sahip kısmına ulaştı. Yüce bilince. Artık, Ayınkilerden hayatta kalanların katliamdan kurtulduklarını biliyor. Ağaçların örtüsü altında, küçük gruplar halinde ilerlediklerini görüyor. Hayvan postlarına sarılmış yedi çok küçük kızın yüzlerini tanıyınca gülümsüyor. Muhafızlar çocukları sırtlarında taşıyorlar. Düşmanın hizmetkârları tarafından öldürülmeden hemen önce, kreşlerden çekip aldıkları son kuşak. Gece yürüyüp gündüzleri saklanıyorlar. Küçük kızları beslemek için, tulumlarla yeterince süt aldılar yanlarına. Olgunlaşmalarını hızlandıracak son derece besleyici bir lapa yaptıkları klek köklerini toplamak için toprağı eşeliyorlar. Daha şimdiden çocukların zihinleri yapılanıyor, gözleri mavileşiyor ve güçleri büyüyor. Muhafızlar akarsuları takip ediyorlar. Yerlerini belirlemek için nehirlerin suyunu içiyorlar. Yasak topraklara ve Suların Babası'nın ağzını belli eden büyük ve dipsiz bataklıklara yöneliyorlar. Gaia oraya gitmelerini buyuruyor. Ayınkilerin son tapınağına.

Neera, ihtiyar rahibenin zihninden bu görüntüleri okudukça, düşmanın eline geçmesinler diye içine çekiyor. Alya onu hayranlıkla seyrediyor. Sakinleşti. Sonun yakın olduğunu biliyor. İlk transfer sözcüklerini kendi telaffuz ediyor. Ardından onun boğuk sesine, yüce duanın her cümlesini bitiren Neera'nın berrak ve güçlü sesi de katılıyor.

"Tanrıça, Gaia'dır. Tanrıça içimdedir. Gaia'da asla hiçbir şey ölmez ve bitmez. Zira Gaia'da her ölüm yaşam verir. Her son sadece bir öncekinin bitişi, her bitişse bir sonrakinin başlangıcıdır."

İki ses birleşip Neera'nınki giderek boğuklaştıkça, genç kadın Alya'nın parmaklarının avuçlarının içinde cam gibi ufalandığını hissediyor. Yaşlı kadının derisi onunki üzerinde toz haline geliyor. Rahibe sustu. Şimdi, titrek sesiyle duayı bitiren Neera konuşuyor yalnızca. Saçları beyazlaşıp uzuyor. Derisi gevşiyor ve kırışıklıkları derinleşiyor. Gaia'nın yakıcı gücü ruhunu istila ederken, çenesi kenetleniyor. Yedi rahibenin zihinsel dünyaları kendininkine eklendikçe, ruhunun gevşediğini du-

yumsuyor. Binlerce eski âlem, iç içe geçmiş milyarlarca görüntü ve anı keşfediyor. Birbirinin yerini almış, Gaia soyundan binlerce rahibenin fısıltısını işitiyor. Onların hatıralarını, bilincini ve bilgilerinin dipsiz derinliğini içine çekiyor. Başka uzak dünyalar, kâinatın sınırlarında yıldızlar görür gibi oluyor. Muhteşem kentler ve ışık hızında ilerleyen devasa koloni-gemiler.

Alya kururken, Neera kendisinin uçsuz bucaksız, dipsiz ve donmuş bir okyanusa dönüştüğü hissine kapılıyor. Hayal meyal, büyük başlangıcı ve dünyanın oluşumundan beri birbirini izlemiş bütün sonları ve yeniden başlamaları görüyor. Ve sonra, birdenbire anlıyor. Görüyor. Biliyor. O, okyanus. Okyanusun bağrında ilerliyor. O, Gaia.

114

Kürek şıpırtıları, gece kuşlarının ötüşleri. Dünyanın kokuları değişti. Hava çürümüşlük, küf ve yosun kokuyor. Neera yeni uyandı. Bir kayığın kıç tarafında oturuyor. Su gövdeye sürtünüyor. Neera, aralık gözkapakları arasından, Suların Babası'mn batan güneşin kan kırmızısına boyadığı yüzeyini görüyor. Adeta sıvı bir ayna.

Akıntı yavaşlıyor. Neera gözlerini tamamen açıyor. Tanın ateşleri gözlerinden, buruşuk yüzünde kaybolan birkaç damla yaş koparıyor. Kemikli ellerine ve iskeleti andıran bileklerine bakıyor. Derisi o kadar ince ve kırışık ki, sürüngenlerinkine benziyor. Neera kayığa diz çökerek kendisine saygılarını sunan avcıları inceliyor. Ayın Rahibelerinin en yaşlı ve en güçlüsünün ancak birkaç saatlik ömrü kaldı. Eko'nun onu kolları arasında tutarak öldüğünü biliyor. Ghan-Tek özünü emdikçe, kendisiyle birlikte Eko'nun da ihtiyarlayıp kurumaya başladığını biliyor. Avcıların gözlerinden, Eko'nun onu bırakmayı sonuna kadar reddettiğini okuyor. Öyle yapmış, ondan ayrılmış olsa, yaşlanması dururdu. Bunun yerine, dudakları çatlayıp yüzü solarken, son ana kadar Neera'nın bedenine sarılmaya devam etti. Sonuna kadar, özünü enerjisini ve hayatını ona verdi.

Neera kıyıları kaplayan kocaman, budaklı ağaçlara bakıyor. Devasa köklerini yeşilimsi sulara daldırarak, yavaş yavaş ırmağı çok geçmeden bataklık halini alacak bir sürü menderese bölüyorlar. Neera kayığa refakat eden sivrisinek bulutlarının vızıltılarını dinliyor. Uyku halindeki son rahibe, üç haftadan fazla bir süredir, Suların Babası'nın akıntısını izleyerek ağzına doğru iniyor. Su yüzeyinde çamur topakları beliriyor. Kayık Yumuşak Topraklar'a ulaştı. Yedi küçük kız son tapınakta güvendeler. Avcılar onları klek ve ağaç sütüyle beslemeye devam ettiler. Artık hazırlar.

Neera boynunu süsleyen amber gözyaşını okşuyor. Mücevher parmakları arasında parlıyor. Sıcak, ağır ve dolgun. Gaia'nın gücünün, ölmeden önce küçük kızlara transfer edeceği özü o pandantifte saklı. Toprak Ana'nın yeni başlangıcı.

115

Irmak hareketsizleşti. Dev bir bataklıktan başka bir şey değil artık. Muhafızlar kıyıda Neera'yı bekliyorlar. Onu kampa taşıyorlar. Ay halkından hayatta kalanların haftalardan beri toplandıkları kampa. Küçük gruplar halinde geliyor, birbirlerini tanıyor ve kucaklaşıyorlar. Ölüler için yas tutuyor, anılarını yâd ediyorlar. Tapınak yakınında, ölülerin ruhlarının canlılarınkilerle birleştiğini hissediyorlar.

Muhafızlar kampın ortasına geniş, yuvarlak bir kulübe yaptılar. Aïkanlar onun içindeler. Onları kulübede besleyip koruyorlar. Çok küçük yaşlarına rağmen, Ayınkilerin dilini akıcı bir şekilde konuşuyorlar ve daha şimdiden bilgiye hâkimler. Çok sarışın, çok güzel ve çok üzgünler. Başrahibelerin Anasının yaklaşmakta olduğunu ve ölmek için onlara geldiğini biliyorlar.

Muhafızlar Neera'yı kulübenin girişine kadar taşıdılar. Güç, kalan dermanını da yiyip bitiriyor. Genç Aïkanlar onun önünde yere kapanıyorlar. İhtiyarlıktan harap olmuş yüzüne bakınca, gözleri yaşlarla doluyor. Karşılarında Gaia duruyor, Toprak Ana. Vücudundan yayılan sıcaklığı duyuyorlar. Yakıcı ve son derece tehlikeli. Neera odaklanıyor.

O kadar güçlendi ki, sadece kollarını sathı üzerine kaldırarak Suların Babası'nın akış yönünü değiştirebilir. Bunu düşünmesi bile yeter. Aïkanları tek tek süzüyor. Adlarıyla hitap ediyor. Onlara, kavmin dağılma vaktinin geldiğini, daha önce gerçekleşmiş ve yine gerçekleşecek olanın yaklaştığını söylüyor. Toprak Ana'nın gelecek binlerce asırda algıladığı Büyük Yıkım'dan söz ediyor. Felaketin dünyaya vurmasına aracılık edecek kişinin adını açıklıyor. Umutsuzluğa kapılmamalarını ve başrahibeler düzeninin devam etmesi için, gücü sonraki Aïkanlara aktarmalarını söylüyor.

Neera konuşmayı bitirdi. Bitkin durumda. Ellerini diz çökmüş kız çocuklarının alınlarına koyarak her birine Gaia'nın yedi gücünden birini veriyor. Neera onu içten içe tüketen bu enerjiden boşaldıkça, küçük kızlar büyüyüp yaşlanmaya başlıyorlar. Elleriyle yüzlerini kapatıp, zihinlerini dolduran güce yoğunlaşıyorlar. Yaşlanma süreci durdu. Şimdi, beyaz saçlı yedi muhteşem ihtiyar, mavi gözleriyle Başrahibelerin Anasının mumyalaşmış vücuduna bakıyorlar. Neera artık yaşamıyor. Muhafızlar son tapınağına doğru taşırlarken, derin bir maviliği olan gözler onu izliyor.

Dışarıda, Ay halkından geri kalanlar sekiz gruba ayrıldılar. Dostlar son bir kez vedalaştılar. Çocuklar kucaklaştılar. Kadınlar birbirlerine sarılıp öpüştüler. Sonra, yeni kabilelerin her biri başka bir istikamete yöneldi. Başlarında onları korumakla yükümlü rahibe ve muhafızlar yürüyorlar.

Sekizinci grup yola koyulmak için diğerlerinin uzaklaşmasını bekledi. Son muhafızlar ve Ay halkından hayatta kalan son kişiler. Yumuşak Topraklar'da haftalarca yürüdüler. Sonra, ayaklarının altındaki zemin yeniden sertleştiğinde, ovalar boyunca yılan gibi kıvrılan birçok nehri takip ederek güneye doğru inmeyi sürdürdüler. Gece ilerleyip gündüz saklandılar. Büyük çöle ve Kutsal Topraklar'a ulaştılar. Derinliklerinde Suların Babası'nın çok sayıdaki gizli çocuklarından birinin aktığı, ıssız bir Mesa. Başrahibelerin Anasını bir uçurumun dibine indirip zamanın kazdığı derin mağaralara yerleştiler. Neera'yı buzdan bir monolitin içine kapattılar ve orada on sene daha yaşadılar. Ve sonra bir gün, Neera silsilesinden yedi rahibenin zihnine!

mesajlarını aldılar. Okyanusları geçip en yüksek dağları aştıklarını haber veriyorlardı. Dünyanın en uzak köşelerine varmış ve halklarını yerleştirecek güzel yerler bulmuşlardı. İlk bebeklerin doğduklarını ve bazılarının daha şimdiden, Görenlerin belirtilerini taşıdıklarını söylüyorlardı. Ardından, Neera'nın talimatları uyarınca, yedi rahibe susmuş ve muhafızlar nehirlere kavuşmak üzere Mesa'dan ayrılmışlardı. Başrahibelerin Anasının son hizmetkârları, düşmanın asla düşüncelerini tespit edemeyeceğinden emin olmak için bitkisel bir zehir içip taştan oyuklarında uykuya dalmışlardı. O zamandan beri, Neera'ya sessizlik ve soğuk göz kulak olmuş ve üzerine karanlığın kapanmasını yalnızca boynunda ışıldayan amber gözyaşı engellemişti.

116

Yerinden sıçrayan Holly, Walls'un kollarına yapışıyor. Araba eğreltiotları arasında zor görülen, toprak bir yola girdi. Holly camdan gökyüzüne bakıyor. Hava aydınlanmaya başladı. Kafasını göğsüne dayadığı Gordon'ın usulca nefes aldığını hissediyor. Arkeolog uykuya dalmış. Holly, Neera'yı düşünerek gülümsüyor. Eko'nun onu nereye götürdüğünü biliyor artık. Her şeyin başladığı tapınağa gidiyorlar. Kendisinin kim olduğunu da biliyor. On bir yaşındaki bir kız için anlaması zor bir şey, ama Bütün'ün minicik bir parçası olduğunu kavradı ve bu ona yetiyor. Ayrıca, Neera'nın gücünün uyandığından ve kalbinin hâlâ onun göğsünde çarptığından da emin. Holly artık hiç korkmuyor. Araba ilerledikçe renklerin değiştiği izlenimine kapılıyor. Sadece renkler değil aslında. Hava ve ağaçlar da değişiyor.

Holly doğrulup kollarını Marie'nin boynuna doluyor. Genç kadın dikiz aynasından ona göz kırpıyor. Küçük kızın bakışında değişik bir şey var. Daha olgun ve huzurlu bir şey. Marie, Holly'nin ellerini öpüyor.

"İyi bir gece geçirdin mi, canım?"

"Seni seviyorum."

Marie boğazının düğümlendiğini duyumsuyor.

"Ben de seni, güzelim."

"Beni kızdırdığın zaman bile, demek istiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bunu tekrarlamama ihtiyaç duyduğunda, bana söyle."

"Neyi?"

"Seni sevdiğimi."

"Ah, peki..."

Külüstür Buick, Mississippi'nin bir kolunun yakınındaki bir düzlüğe çıkıyor. Bir balıkçı kulübesi, birkaç çok yaşlı ağaç, bir de dubalı iskele mevcut.

"Neredeyiz?"

"Güzel soru. Bize erkeklik yapan şu mikrodalga fırını uyandırabilir misin?"

Holly uykusunda homurdanan Gordon'ı sarsıyor. Arkeolog gözlerini açıyor. Onun bakışı da değişmiş. Yanağını öpüp koltukaltlarını gıdıkladığı küçük kız kahkahalarla gülüyor.

"Buyrun, yine başladık. Bir tek gülmekten altına yapmadığı kalmıştı. O da olsa, füzyon tamamlanacak. Beni duyuyor musun, Gordon? Goordoon?"

Walls yerinde doğrulup açıklığa bakıyor.

"Geldik."

"İyi de, nereye?"

"Lagrange Tapınağı'na. İyi bir yer. Holly dinlenene ve peşimizdekiler izimizi kaybedene kadar burada kalacağız."

Walls'un tebessümü genişliyor. Küçükken üzerinde eğlendiği eski salıncağı fark etti. Yaşlı bir karaağacın dalına iple bağlanmış bir traktör lastiği.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bütün Amerikan aileleri gibi yapıyoruz: Yerleşip mangal yakıyoruz."

Walls arabadan inerek çoktan nehre doğru koşmaya koyulan Holly'yi yakalıyor. Marie başını camdan uzatıp bağırıyor:

"Holly'nin şimdi suya girmesini istemiyorum."

Walls koşmayı bırakmadan geri dönüp ellerini ağzının önünde boru gibi tutuyor:

"Niye?"

"Çünkü önce bir şeyler atıştırması lazım, sonra da..."

Uzaktan bir 'puff' sesi geliyor. Marie ıssız iskeleye bakıyor.

"Aman Tanrım! Holly!"

Genç kadın arabadan fırlayıp, nehre doğru koşuyor. Kızın atlayışının su yüzeyinde çizdiği halkalar silinmekte.

"HOOOLLY!"

Marie, Walls'a yetişti. Kollarını yakın mesafe koşucuları gibi sallayarak koşturuyor. Ve sonra, aniden yavaşlıyor. Nehir sathında küçük kızın yüzünün belirdiğini gördü. Holly onun çığlıklarını işitiyor. Marie'ye doğru dönüyor.

"Ne var yine?"

Marie cevap vermiyor. Kızgın görünmeye çalışıyor, ama bunu başaramayacak kadar çok korktu. Holly omuz silkip bir su samuru gibi yüzmeye koyuluyor.

"Holly, fazla uzaklaşma! Holly, beni duyuyor musun?"

Walls, Marie'nin yanına ulaşıyor. Bir elini kadının omzuna koyuyor.

"Mississippi çocuğu olduğumu, iki yaşımdan beri kepçeyle kedi balığı yakaladığımı ve onlar gibi yüzdüğümü, bana kalsa, yağmur birikintilerinde kurbağa yavrularıyla birlikte idman yaparak daha önce bile yüzmüş olacağımı söylesem, ne cevap verirsin?"

"Şey, Nelly Olson mı?"

Holly'nin attığı kulak patlatıcı çığlığı derhal uzun bir kahkaha izleyince, Marie kırağıdan ıslanmış otların içine diz çöküyor. Yüreği ağzına geldi. Gözlerini yumuyor. Kendini aptal gibi hissediyor.

XI

FELAKET

117

Crossman'ın esnemekten neredeyse çenesi çıkacak. Otuz saattir bir dakika bile dinlenemedi. Gözlerinin önünde raks eden tül perdenin dağılması için birkaç saniye gerekiyor. Az önce kriz odasından ayrılıp tek başına Beyaz Saray'ın bir bürosuna çekildi. Endişeli. Puzzle Palace üssünden gelen haberler iyi değil. Otuz saat önce, gözü kulağı olmaları için en iyi ajanlarından ikisini oraya yollamıştı. Sürekli inip kalkan helikopterler, bilim insanlarının kaymak tabakası yanı sıra, Birleşik Devletler'deki en iyi kampüslerin yatakhanelerinde uykularından kaldırılan en parlak öğrencileri üsse bırakmıştı. Vakfın İsviçre'den gönderdiği başka araştırmacılar da nakledilmişlerdi. Bu sonuncular, devletin genetikçilerine, yirmi yıllık gizli araştırmaları özetlemeye çalışmışlardı. Sonra, beyaz önlüklüler ordusu, yeraltındaki sekizinci kata sığınıp Burgh Kassam'ın protein bilgisayarlarında işe koyulmuştu. Bilim insanları o zamandan beri şifreleri çözüp sekanslaştırıyor ve kıyaslamalarda bulunuyorlardı. Başkanın belirlediği geri sayımda, sadece iki saatleri kalmıştı. Bazıları ilk raporlarını yazmaya koyulmuşlardı bile. Ekranların karşısındaki bitkin ve korku dolu yüzlerini gören Crossman, savaşı kaybettiklerini anlıyor.

FBI'ın patronu güvenli bir hattı açıp New Orleans'ta başkomiser olan eski dostu Willy Newcomb'un numarasını tuşluyor. İşleri başından aşkın memurlar bürolarda onu arıyorlar. Şişman adam şehrin sular altında kalmış sokaklarında devriyeden şimdi dönmüş. Arkadaşının duvar kâğıtlarını yerinden sökecek kadar güçlü yankılanan sesini duyan Crossman gülümser gibi oluyor. Bürosunun kapısı çarpıyor. Willy ahizeye bas bas bağırıyor.

"Ben Newcomb. Beş dakikanız var. Başkan hariç. Onun süresi beş saniye."

"Will, ben Crossman."

"Stuart Crossman mı? İşe bak, nezaket telefonu açmak için bundan daha kötü bir zaman seçemezdin! Ne istiyorsun?"

"Bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var."

"Benim de battaniyeye, ilkyardım çadırına, yiyecek ve ilaca ihtiyacım var. Ama hükümet, bunların yerine, atıştıracak bir şeyler bulmak için birkaç dükkânın kapısını kırdıkları bahanesiyle aç garibanlar üzerinde gerçek mermilerle atış talimi yapan deniz piyadeleri yolluyor. Sahi, kimin için çalıştığını hatırlatabilir misin bana?"

"Durum ciddi, Will. Ulusal güvenlik söz konusu."

"Ulusal güvenlik mi? Stu, bana bir iyilik yap ve buraya gelip, bunu gırtlaklarına kadar suya batmış haldeki fakir mahalle çocuklarına anlat."

"Baton Rouge Havalimanı'nda bekleyen dört tane acil yardım konteyneri var elimde. Bana yardım edersen, öncelikle sana yollarım onları."

"Hayatım boyunca gördüğüm en güzel takım elbiseli bok sensin harbiden, Crossman."

"Teşekkürler."

"Seni dinliyorum."

"Fırtına şehri vurmadan hemen önce, hiç kayıp çocuk bildirimi geldi mi sana?"

"Stu, içki falan mı içtin sen? Adamlarım beş gündür yirmi dört saatin yirmisini görev başında geçiriyorlar. Şimdilik ve sadece New Orleans kent sınırları dâhilinde, dört bine yakın kayıp vakası bildirildi. Başlangıç için bu sana yeter mi, yoksa alanı Fort Lauderdale'e kadar genişletmemi ister misin?"

"Ben fırtınadan hemen önce kaybolan bir kız çocuğunun peşindeyim. Birinin onun hakkında rapor yazıp yazmadığını öğrenmek için arşivini karıştırmana ihtiyacım var. Söz konusu kızın on bir yaşında olması lazım."

"On."

"Hayır, on bir."

"Tamam, on bir konteyner olsun ve sana aradığını bulayım."

"Anlaştık."

"Hatta kal."

Crossman bir sigara yakıp, Will'in bitkin adamlarına attığı fırçaları dinliyor. Bütün bürolarda durmadan telefonlar çalıyor. FBI şefi unutulmuş olmaktan kaygılanmaya başlarken, başkomiserin sesi yeniden ahizeye yaklaşıyor. Adamlarından biri, fırtınadan önceki yirmi dört saati kapsayan bir tomar rapor getirdi. Kâğıt hışırtıları.

"Senin şu kızın adı ne demiştin?"

"Holly."

"Holly ne? Holly Christmas[17] mı?"

"Soyadını bilmiyorum."

"Ayrılma."

Başka kâğıt hışırtıları. Sonra kulaklıkta yine şişko Will'in sesi çınlıyor.

"Kasırgadan önceki yirmi dört saat içinde kaybolan dört çocuk var. Oğlanlar. Bir de kız. Kıçından bal damlıyor, pislik! Adı Holly Amber Habscomb'muş. İlk dalgalardan hemen önce, alışveriş merkezindeki bir memur kaybolduğunu bildirmiş. Çocuk ebeveynlerinin gözetiminden kaçmış. Güvenlik hoparlörlerinden defalarca çağrı yapılmış."

"Ya sonra?"

"Sonrası fırtına."

"Ufaklığın ana babasının yanından kaçışıyla fırtınanın gelişi arasındaki zamana ait AVM video kayıtları var mı?"

"Evet, suyun iki metre altında bir yerlerde olmalı."

"Buna gerçekten ihtiyacım var, Will."

"Tamam. Video sistemi, selden kurtulan bir semtte yer alan yedekleme merkeziyle bağlantılıdır. Seni de oraya baglayıp kendi ba-

17 Noel'de süs olarak kullanılan dikenli defne yapraklarına verilen ad (ç. n.)

şına eğlenmeye bırakıyorum. Kayıtlarda Holly'ni tespit etmekte fazla güçlük çekmemen lazım çünkü merkezdeki operatörler otomatikman tesisin bütün katlarındaki kalabalığı tarayarak onu aramışlardır. Reşit olmayan biri kaybolduğunda uygulanan standart prosedür böyle. Ve sakın konteynerlerimi unutayım deme, Stu. Yoksa Saygon'daki afyon yıllarımızı basına anlatırım."

"Muhteşemsin, Will."

Komiserden adamlarına son bir ulumayı klik sesi izliyor. Crossman telefonu kapatıp az önce New Orleans video yedekleme merkezine bağlanan portatif bilgisayarına bir şeyler yazıyor. Küçük kızın eşkâliyle ilgili anahtar kelimeleri giriyor. Muhtelif kamera kayıtlarını derleyen sistem, ekrana ilk görüntüleri yansıtıyor. Crossman koltuğuna yaslanıyor. Beklemekten başka yapacak bir şey yok artık.

118

Seçkin deniz piyadeleri tarafından korunan Beyaz Saray'daki kriz odası hiç boşalmıyor. Yorgunluktan bitkin düşen bazı büyük başlar, bu iş için öngörülmüş kanepelere uzanmış dinleniyorlar. Diğerleri konsollarına eğilmiş, hastalığın yayılışını takip ediyorlar. Başkanlık danışmanları durmadan gelen resmî raporları ayıklamakla meşguller. Kulaklarına yapışık cep telefonlarında, onlarca hat beklemede duruyor. Kongre ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, çalılık yangını gibi yayılan krizi yönetmeye çalışmak için, saatlerden beri genel toplantı halinde. NATO kuvvetlerinden bir yarbay, Başkan'a, büyükelçilikler ağından gelen son raporları özetliyor:

"Bir saat önce güncellenen durum şöyle, efendim. Dünyada toplam yetmiş bir odak saptadık. Bütün kıtalar etkilenmiş. Çoğu şimdilik denetim altında, yalıtılmış vakalar söz konusu, ama bunun böyle devam etmeyeceğinin bilincindeyiz. Avustralya'nın beş ana kenti yayılmanın ilk saatlerinde kontaminasyona uğramış ve Canberra hükümeti, yolculukları sınırlamak, uçakların havalanmasına engel olmak gibi konularda

elinden geleni yapıyor. Nüfus yoğunluğu nedeniyle, vakaların yüzde altmışı sadece Asya'da, özellikle de Hindistan ve Pakistan'da toplanıyor. Çin ve Rusya hariç, o bölgelerde pek fazla önlem alınabileceği beklenemez. İlk vakaların büyük metropollerdeki fakir mahallelerde baş gösterdiği Güney Amerika kıtası için de aynı şey geçerli. Avrupa ilk on bir karantina olayının Londra, Paris, Berlin ve Varşova'da gerçekleştiğini bildiriyor. Esas olarak, uluslararası havalimanlarındaki transit yolcular söz konusu. Basra Körfezi'ndeki başkentler de kontaminasyon alarmına geçmiş durumda. Şimdilik, büyük iş merkezlerine dağılmış on altı vaka görülmüş."

"Bu bilgileri Güvenlik Konseyi'ndeki elçimize aktarın."

Başka bir subay Başkan'a, Ulusal Muhafızların karargâhlarından ve çeşitli eyaletlerinin hükümetlerinden gelen bir deste rapor uzatıyor. Dev bir haritanın üzerinde, ilgili işaretlemeleri yapıyor.

"Şu sıralarda, ordunun ablukaya aldığı havaalanlarındaki durum sarpa sarıyor. İnsanlar, güvenliğin kontaminasyon riskini sıfırlamak için havalandırmayı kapattığı terminallerde sıkışmış durumdalar. Boise ve Chicago terminallerinden, ilk isyan olayları bildirildi. Ordu, yolcu gruplarının zorla geçmeye kalkıştığı Seattle ve Denver'da ateş açmak zorunda kalmış. Ayrıca, alçaktan uçarak hava kuşatmasını delmeyi deneyen on gezi uçağı da düşürülmüş."

"İlk kontaminasyon odağından ne haber?"

"Ulusal Muhafızlar Los Angeles Havalimanı'nı kilitleyerek tüm transit yolcuları içeri kapatmış. Sydney uçağıyla gelen altı yolcu daha hastalanmış. Zaten hepsi, ilk vakanın doğurduğu şeve fazla yaklaşmış olan hastabakıcılar gibi, steril hücrelerde tecrit altında tutuluyorlarmış."

"Niye hücrede tutuluyorlar ki, Tanrı aşkına? Oldu olacak, kafese kapatsınlar bari!"

"Olay yerinde çalışan bilim insanları, hastalığın en bulaşıcı evresinin, kurbanların yaşlanmaya ve ciltlerinde tümör salkımları oluşmaya başladığı zaman olduğunu düşünüyorlar, efendim. Sanki söz konusu tümörler, patlayarak atmosfere salacakları bol miktarda virüs

taşıyormuş gibi. Can çekişenlerin kendi yüz ve boğazlarında açtıkları yaralara bakılırsa, hastalığın son safhalarına çok büyük bir ağrı da eşlik ediyor gibi görünüyor."

"Başka? Hem biraz saygılı olun! Amerikan vatandaşlarından söz ediyoruz burada, laboratuvar farelerinden değil!"

"Lax[18] bölgesi adamakıllı kapatılmadan önce, dört yolcu Phoenix ve San Francisco'ya giden iç hat uçaklarına binmiş."

"Yere inecek vakitleri olmuş mu?"

"Olumsuz. United uçakları hâlâ havada. Derhal tekrar havalanmak şartıyla, yakıt ikmali yapmak için iki defa inmişler, ama pilotların gücü tükenmiş."

"Uçakta hastalanan var mı?"

"Phoenix'e giden Ted uçağında iki kontaminasyon şüphesi."

"Başka?"

"On dört dakika önce, bir Delta uçağı Nevada Çölü'ne çakıldı. Son mesaj yardımcı pilot tarafından gönderilmiş. Kaptan pilotun ihtiyarlamaya başladığını, kendi görüşünün de bulanmakta olduğunu belirtiyormuş."

"Kaç ölü?"

"Seksen yedi, efendim."

"Yukarıda tutulan kaç iç hat uçağı var?"

"Toplam sekiz, yani pek yakında yiyecek ve içecek sıkıntısı çekecek iki yüz altmış yolcu. Yere inmelerine izin vermek gerekecek, efendim."

"Mümkün değil. Başka?"

"Büyük şehirlerin çoğunda, başka odaklar da patlamış. Şu an için en çok etkilenen New York. Bronx'ta on iki vaka baş göstermiş. İlgili evlerin bulunduğu adalar tecrit edildi, ama halk kıpırdanmaya başlıyor. New Haven ve Connecticut, Stamford'da da on bir vaka saptanmış. Zengin mahalleler, milyonerlere ve üst düzey yöneticilere ait evler. Bölgeyi kuşatmak üzere bir deniz piyadesi alayı gönderildi. Kıyıyı

18 Los Angeles Uluslararası Havaalanı. (ç. n.)

takip ederek Boston'a doğru çıkmaya çalışan lüks araba kuyruğuna ateş açmak mecburiyetinde kalmışlar. Çocuklar ve kadınlar varmış. Oldukça çirkin."

"Başka?"

"Ülkenin muhtelif yerlerinde yedi odak daha. Tecrit edilmiş vakalar. Ulusal Muhafızlar müdahale ederek bölgeleri ablukaya almışlar."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır."

Subay son mesajı okurken boğazını temizliyor. Beti benzi attı.

"Albuquerque'ten tehlike işareti alıyoruz. Bir okuldan hastalık vakası bildirilmiş.

"Kaç?"

"Kaç ne?"

"Kaç öğrenci var, sersem?

"Altmış iki, efendim.

"Bölgedeki birliği komuta eden subay kim?"

"Sapperstein diye biri. Oğlu da aynı okulda okuyormuş."

"Bu bir sonraki soruydu. O halde?"

"Şey..."

"O halde, hemen Sapperstein'ı görevden alıp yerine bekâr birini geçirin. Bir okula deniz piyadelerini gönderecek değilim herhalde!"

"Son bir şey daha var, efendim. Medyayı ne yapacağız?"

"Ulusal çapta yayınlanacak bir basın toplantısı düzenleyin. Tahminen bir kuş gribiyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyeceğiz. Halkı telaşlandırmamak için bizimle işbirliği yapmaları amacıyla, bütün gazete patronlarını da toplantıya çağırın."

"Ya gerçeği öğrenirlerse?"

"Önce biz gerçeği öğrenelim, gerekirse, sıkıyönetimi basını susturacak şekilde genişletirim."

"Bu her şeyin sonu olur, efendim."

"Bir askerin ağzından bu tür bir savunma duymak hoş. Hollander?"

"Efendim?"

"Şayet hastalık yayılır ve buna dört elle sarılan basın halkı paniğe sevk ederse, ne tavsiye edersiniz?"

"Hastalığı bitiremeyeceğime göre, basının işini bitiririm."

"Peki ama insanların da öğrenmeye hakları var, öyle değil mi?"

"Neyi öğrenmeye? Yakında öleceklerini mi? Bunu çok geçmeden öğrenecekler zaten."

"Bu sinizm dersi için teşekkürler, Hollander."

"Hizmetinizdeyim, efendim."

Başkan alnını silerek başka bir kâğıt uzatan Ackermann'a dönüyor.

"Eliniz titriyor, Ackermann."

"Çok yorgunum, efendim."

"Gözlerim yaşardı. Biraz dinlenin diye sizi Hawaii'de dalış yapmaya göndermek için *Air Force One*'ı hazırlatmamı ister misiniz?"

"Üzgünüm, efendim, bir daha olmaz."

Başkan, Ackermann'ın uzatmaya devam ettiği kâğıda bakıyor. Titreme kesiliyor.

"O nedir?"

"Çin hükümetinden gelen bir ültimatom. Salgın orada çok hızlı yayılıyormuş. Özellikle de büyük kentlerde. Bunun arkasında bizim olduğumuzu düşünüyorlar ve antidotu onlara vermemiz için kırk sekiz saat mühlet tanıyorlar."

"Savaş olmak zorundaysa, benim zamanımda olsun ki çocuğum barışı tanıyabilsin."

"Efendim?"

"Thomas Paine'den bir alıntı. Klasikleri tekrar okuyun. Ve bana STRATCOM ile bütün askerî bölgelerin karargâhlarını bağlayın."

"Saygısızlık etmek istemem, efendim, ama bunun için erken değil mi daha?"

Başkan yorgun gözlerini Ackermann'a çeviriyor. Danışman, patronunun yaşlanmış olduğu izlenimine kapılıyor.

"Hattı doğrudan diyafona bağlayayım mı?"

"İyi fikir. Belki bu, başkalarının da sizinki gibi aptalca sorular sormalarına engel olur."

Başkan, General Hollander'ın bizzat kendisine vermeye özen gösterdiği yeni bir rapor tomarına göz atıyor. Askerin gözleri pırıldıyor.

"Çin'in hava ordusu düşük seviyede alarma geçmiş. Sınırlarda hiçbir askerî birlik hareketi gözlenmiyor, ama Fransız ve İngiliz füzeleri şu sıralarda Şanghay, Hangzu ve Vuhan'a doğrultulmakta."

"Yavaş olmalarını söyleyin. Kremlin'den haber var mı?"

"Ruslar şimdilik sakin duruyorlar. BM'deki elçileri az önce Güvenlik Konseyi'ne katılmış."

"Ya Çin elçisi?"

"Hâlâ toplantıda."

"Görüşmeleri keser gibi olursa, bana haber verin."

"Anlaşıldı, efendim."

"Ve... Hollander?"

"Evet?"

"Dudaklarınızdaki şu şapşal tebessümü silin. Virüs yayılmaya devam ederse, fırsat bulacağınız tek atışı kendi kafanızı uçurmak için yapacaksınız."

Ackermann bir mikrofona üflüyor ve kriz odasında sessizlik istiyor. Gürültü kesiliyor. Bir cızırtı. Hoparlörlerde General Stanford Gallager'ın metalik sesi yankılanıyor.

"STRATCOM."

"General Gallager, ben Başkan."

Başkan, güvenli hatta bağlı ses tanımlayıcılar cevaplarını STRATCOM ekranlarına yansıtana kadar konuşmaya ara veriyor.

"Sizi dinliyorum, efendim."

"Şu an itibarıyla savaş tehlikesine giriyoruz. Silahlı kuvvetlerimizin tamamını Defcon 3 alarmına geçirmenizi emrediyorum."

"Anlaşıldı, efendim. Hattı kilitleyip dinlemede kalıyorum. İzin verirseniz, onaylanmış füze alarmı haricinde, daha üst Defcon seviyelerine geçiş için Başkan Yardımcısı ve Meclis Başkanı'nın sesli imzalarının da gerekeceğini hatırlatmak isterim."

"Hatırlatmanız kayda alınmıştır. Başkan Yardımcısı zaten burada. Kongre Başkanı'nı da hemen çağırtıyorum. Hava kuvvetlerimizin savaşa hazır olmasını ve donanmamızın demir almaya hazırlanmasını istiyorum. Şimdilik hiçbir hareket olmasın. Emirlerimi bekleyin."

Başkan, Ackermann'a diyafonu beklemeye almasını işaret ediyor. Sonra, Puzzle Palace'a bağlı hattı açarak doğrudan araştırmacılara hitap ediyor.

"Beyler, sizi dinliyorum."

Hoparlörlerde, Caltech'in seçkin bir profesörü olan Samuel Brooks'un sesi çınlıyor.

"Virüsü sekanslamayı yeni bitirdik. Karşılaştırmaya başlıyoruz."

"Bir saat sonra tekrar ararım."

"Hayır! Bu imkânsız! Daha çok zamana ihtiyacımız var!"

"Ne kadar?"

"En az üç saat. Bu manipülasyonların her birinin çok hassas olduğunu anlamalısınız."

"Anladım, Brooks. Bir saat sonra görüşürüz."

Başkan iletişimi kesip ayağa kalkıyor.

"Beyler, birkaç dakika dinlenmem gerekiyor. Risk almak istemi..."

Başkan sözüne ara veriyor. Hava kuvvetleri komutanının bakışıyla karşılaştı. Genç general güvenli hattını kapatıyor.

"Bir sorunumuz var, efendim."

119

Crossman gözlerini ovuşturuyor. Bir saatten beri bilgisayarının, alışveriş merkezinin her katındaki gözetim sistemlerinin kayıtlarına ait birçok videonun aynı anda geçtiği ekranını inceliyor. Az önce, üçüncü kattaki camın önünde Holly'yi fark etti. Hemen arkasında, yaşlı bir hanım duruyor. Crossman bundan emin değil, ama kadın ellerini küçük kızın omuzlarına koymuş, kulağına bir şeyler fısıldıyor gibi görünüyor. Holly kasılıyor. Sanki canı yanıyor. Korkmuş. Crossman kaşlarını çatıyor. Kalbi boğazında atmaya başlıyor. Kızı tutan ihtiyar kadın kurumakta. Hayır, mumyalaşmakta. Sonra Holly'nin omuzlarını bırakıyor ve yavaşça yere yığılıyor.

Crossman diğer ekranlara göz atıyor: Üçüncü kata bir grup evsiz geldi. Bir başkası, dördüncü kattan inen yürüyen merdivenden aşağı koşturuyor. Şefleri gibi görünen adam camı işaret ediyor. Holly'nin ortadan yok olduğunu fark eden Crossman, küfretmemek için kendini zor tutuyor. Geride, yerde büzülmüş yatan ihtiyardan başka kimse kalmamış. Evsizler cesedinin üzerine eğiliyor, kokluyor ve tutup sallıyorlar. Sonra şefleri doğrulup başını açık otoparka açılan kapılara doğru çeviriyor. Elini uzatarak bir şeyler haykırıyor. Crossman, camlı kapıları aşan ve beyaz paltolu bir adamın kollarına atılan Holly'nin siluetini görüyor. Evsizler koridorda dörtnala koşuyorlar. Harici kameralar. Otoparklara sabit plan. Holly ve beyazlı adamlar, tam evsizler AVM'den fırladıkları sırada son hızla harekete geçen güçlü bir arabaya atladılar. Güruhun reisi arabanın yoluna çıkıyor, ama sürücü gaza basıp adamı dizlerinden biçiyor. Crossman kayıtlardan birini donduruyor. Çarpışma anında arabayı gören bir kamera, sürücünün yüzünü ölümsüzleştirmiş. Adamın gözleri alacakaranlıkta parlıyor. Kano.

Crossman bilgisayarını kapatıyor. Kriz odasına gidecekken cep telefonu vızıldıyor. Puzzle Palace üssüne gönderdiği ajanlardan biri arıyor.

"Sizi dinliyorum, Caparzo."

"Al ve ben, bilim insanlarından gelecek sonuçları beklerken son saatlerde yapılan telefon görüşmelerini analiz etmek için üssün merkezi bilgisayarını biraz kurcalamayı düşündük."

"Sizi kırmak istemem, Caparzo, ama insan türünün yol oluşu gibi acil bir işim var."

"Araştırınca, kontaminasyondan hemen önceki saatlerde sizin şu deli bilgine gelen iki arama bulduk. Bir arkeolog ve bir de kız çocuğundan söz ediliyor. Her şeyi anlamadık, ama olsun... Atalım mı, saklayalım mı?"

"Gönderin, bakalım, Caparzo."

"Yolladım, efendim."

Hattın öteki ucunda bir klik sesi. Bir cızırtı. Crossman'ın kulağını Cabbott'ın sesi dolduruyor. Adam Kassam'a pek kızmış gibi. Crossman hızla notlar alıp, Meksika'dan gelen bir sonraki aramaya geçiyor. Kassam'ın ajanına Holly Amber Habscomb adındaki bir antidot hakkında yaptığı açıklamaları dikkatle dinliyor. Gülümsüyor.

"Teşekkürler, Caparzo."

"Hizmetinizdeyim, efendim."

Crossman telefonu kapatıp kriz odasına koşuyor. Kapıyı açıyor ve Başkan'ın kendisine kımıldamamasını işaret ettiğini görerek duruyor.

120

Odada mutlak bir sessizlik hüküm sürüyor. Yüzler asık ve hepsi aynı yere odaklanmış. Duvara sabitlenmiş dev plazma ekranda, Florida'nın doğu sahili görünüyor. Okyanusun üzerinde, Miami'nin üç yüz kilometre açığında, bir nokta yanıp sönüyor. Bir 747. Biraz önce Bahamalar'dan diklemesine geçti ve yoluna dümdüz devam ediyora benziyor. Başkan Crossman'a oturmasını işaret ediyor. Hoparlörler cızırdıyor.

"Lufthansa 5067, burası Miami kontrol kulesi. Tekrar ediyorum: Hiçbir uçağın Amerikan topraklarına inme, hatta üzerinden uçma

izni yoktur. Yakıt rezerviniz yönünüzü Meksika'ya çevirmeniz için yeterli. Anahuac Çölü'ndeki Hacienda Tetillas Askerî Havaalanı sizi kabul etmeye hazır."

"Miami, burası Lufthansa. Tekrar etme sırası bende: Uçakta iki yüz elli yedi yolcu var ve içlerinden on biri hasta. Aniden yaşlanmaya başladılar ve durumları acil tedavi gerektiriyor. Kabinde panik yayılıyor. En yakın havaalanına iniş yapmaktan başka seçeneğim kalmadı. Ve isteseniz de istemeseniz de, en yakında siz varsınız."

"Anlaşıldı, Lufthansa, ama tekrar ediyorum: Birlik topraklarına hiçbir uçak inemez. Hacienda Tetillas için yeni rotanız, ünite dokuz sıfırdır. Karasularına varır varmaz, Meksika avcı uçakları tarafından yönlendirileceksiniz."

"Siktir ordan, Miami! Şu an göstergemde, tesisleriniz yönündeki rota 232 var, finalde 24'e hizalanacağım."

"Tamam, Lufthansa, bunu kendiniz istediniz: Sizi Hava Kuvvetleri yetkililerine devrediyorum."

"Aman Tanrım, Miami, hepiniz delirdiniz mi, nedir?"

Bir cızırtı. Ekranda, üçgen meydana getiren üç tane nokta belirdi. Büyük Bahama açıklarında yanıp sönüyorlar. Nöbeti başka bir ses devralıyor. Soğuk bir asker sesi.

"Lufthansa, ben Donanma'dan Yüzbaşı Clive Baker. Size göre saat altı yönünden yüksek hızla yaklaşan parlak noktalar, *USS Lincoln* nükleer uçak gemisinden ayrılan üç F-18'dir. Ben baştaki uçağı kullanıyorum. Kod adım Lonewolf. Gerçekten ben olduğumu göstermek için sağa doğru salınacağım."

Ekranda büyük yolcu uçağına yaklaşan parlak noktalardan biri, belirtilen yöne doğru şöyle bir sapıp tekrar gruptaki yerine dönüyor. Hoparlörlerde yeniden Lonewolf'un sesi çınlıyor:

"Lufthansa, gördüğünüzü doğruluyor musunuz?"

"Ağzınıza sıçtığımı doğruluyorum, Lonewolf."

"Tamam, Lufthansa. Miami'nin de üç kez tekrarladığı gibi, Birleşik Devletler'in hava sahası uçuşa kapatılmıştır ve derhal yolunuzu

değiştirmediğiniz takdirde sizi vurma emri aldık. Rota değiştirmeniz için iki dakika veriyorum size."

"Lonewolf, uçaktakiler paniklemeye başladılar. Meksika'ya kadar asla dayanamam."

"Bir dakika, elli saniye, Lufthansa."

"Tanrım, beni dinler misiniz acaba? Karınız ve çocuklarınız vardır herhalde. Uçakta onlarcası mevcut. Eve dönünce, sizinkilere ne diyeceksiniz peki?"

"Bir buçuk dakika, Lufthansa. Hâlâ vakit var. Anladıysanız, kanatlarınızı oynatın ve hemen rota değiştirin."

"Olumsuz, Baker. Uluslararası kanala geçiyorum. Canlı yayında ticari bir uçağı vurmaya asla cüret edemezsiniz."

Alman pilotun sesi ortak frekansta yankılanıyor.

"Amerika kıyılarına yaklaşan tüm uçakların dikkatine, bir filotilla tarafından tehdit ediliyorum..."

NSA'in dalga karıştırıcısı frekansı kilitleyince, kriz odasının hoparlörlerinden uzun bir cızırtı yükseliyor. Başkan başdanışmanına doğru dönüyor.

"Ackermann?"

"Efendim?"

"Avcıların frekansına bağlayın beni.

"Bağlantı kuruldu."

Başkan önündeki mikrofona eğiliyor.

"Yüzbaşı Baker, ben Birleşik Devletler Başkanı."

"Sizi beşte beş duyuyorum, Sayın Başkan."

"747 rotasını değiştiriyor mu?"

"Olumsuz. Değiştirmeden Miami'ye doğru devam ediyor."

"Ateş açmanızı emrediyorum."

"Teyit edebilir misiniz, efendim? Benden ticari uçağın ekosunu söndürmemi istediniz, doğru mu?"

"Teyit ediyorum, oğlum: Düşürün onu."

"Anlaşıldı."

Pentagon'un büyük başları, ekranlarda yanıp sönen radar ekolarını gözlüyorlar. Önde 747. Ona göre saat altı yönünde, avcı uçaklarından oluşan üçgen. Atış menzilindeler. Baştaki avcıdan kopan iki ışıklı nokta, müthiş bir hızla büyük yolcu uçağına doğru ilerliyor. 747'nin sinyali kırpışıyor ve sönüyor. F-18'ler üçgeni dağıtıyorlar. Yüzbaşı Baker'ın heyecandan biraz bozulmuş sesi işitiliyor:

"Burası Lonewolf. Ticari uçak Great Isaac Island açığında düştü. İki atış isabet etti. Hedef suya değmeden önce yandı. Tekrarlıyorum: Ticari uçak düştü. Kurtulan yok."

Başkan bir an gözlerini kapatıyor. Sonra güvenli hattı açıyor:

"Puzzle Palace, ben Başkan. Artık bilmek zorundayım."

Kriz odasının ekranlarında yine Kassam'ın özel laboratuvarından gelen görüntüler beliriyor. Bilim insanlarından çoğu hâlâ protein bilgisayarlarına eğilmiş durumdalar. Diğerleri Profesör Brooks'un arkasında yarım daire oluşturmuşlar.

"Biz hazırız, efendim."

"Sizi dinliyorum."

121

Brooks boğazını temizliyor:

"Bir tane iyi, birçok da kötü haberim var. Hangisinden başlayayım?"

"Brooks, az önce Bahamalar üzerinde tıklım tıkış dolu bir 747 vurdurdum. Açıkçası, nerden başlayacağın benim için fark etmez."

Brooks Kassam'ın protein bilgisayarlarına bağlı, sıra sıra ekranlara dönüyor. Devlet için çalışan bilim insanları tarafından kurulmuş son bir ekranda, çift kanatlı bir DNA pervanesi dönüyor.

"Tamam, şey... İyi haber, virüsü sekanslamayı başardık."

"Ve?.."

"Sekanslar gerçekten de Manhattan Projesi mumyasının DNA'sından geliyor. Artık, o zırdelinin ölüm faktörü dediğimiz şeyle ilgili genleri izole etmeyi başardığından eminiz."

"Siz de karşınızda bir ahmak varmış gibi konuşun, Brooks. Bu bize değerli bir zaman kazandıracaktır."

"Basitleştirmeye çalışacağım, efendim: Doğumdan, hatta aslında rahimdeki yaşamın ilk aylarından itibaren, bebek yaşlanmaya başlar. Bu iki süreç sadece bağlantılı değil, aynı zamanda birbirini tamamlayıcı da olduğundan, ölüm hayatın bir parçasıdır. Bütün organik işlevler aynı şekilde ilerler: Bir sistem tahrip ederken, diğeri onarır. Bütünün doğru çalışmasını sağlayan, bu farklı sistemler arasındaki dengedir sadece. DNA'mız, başka milyarlarca şeyin yanı sıra, bunu da içerir: Yaşlanma süreçlerinde etkili genetik sekanslar ve karşı süreçlerle ilgili başkaları."

"Gençleşme süreçleri mi?"

"Daha ziyade tamir ve gelişim süreçleri. Yaşlandıkça gitgide daha az salgılanan enzimler bunlardır."

"Basitleştirmeye çalışacağınızı söylemiştiniz."

"Pekâlâ. Bebeğimize dönelim. Attığı ilk çığlıktan itibaren soluyacağı her hava atomu organlarını oksitleyecek ve hücrelerini tahrip edecektir. Ama yetişkinliğe kadar, her şey sanki yaşlanma süreçleri gelişim süreçlerinden daha az güçlüymüş gibi cereyan eder. Ki bu, milyarlarca oksitlenmiş hücrenin yerini çok hızlı bir şekilde milyarlarca başka hücrenin aldığı manasına gelir. Sonra, yetişkin büyüdükçe, süreç tersine döner. Sonra çevre kirliliği ya da beslenme gibi harici etkenler yüzünden ciddi hale gelir veya gelmez, ama aslında hayatın sonuna kadar dikkate değer bir istikrar gösterir. Yani insan organizmasını doğumundan itibaren son derece korunaklı bir ortama yerleştirir, oksijenin yol açtığı yıkıma karşı durmak için düzenli antioksidan aşılar yaparsanız, ölüm faktörü tarafından öngörülen yaş sınırına kadar ağır ağır ihtiyarlayarak en az üç yüz sene yaşayacaktır. Açıklamamızın geri kalanında, bu bilimsel anlamda doğru olmasa da ölüm faktörüne karşı mücadele etmekle görevli sekanslara 'yaşam faktörü' diyeceğiz."

"Sadede gelin, Brooks."

"Zaten oradayım, efendim. Size anlatmaya çalıştığım, Kassam'ın Manhattan Projesi mumyasının DNA'sında bu iki faktörü izole etmeyi becermiş olduğu. Ne var ki, bu iki faktör o DNA'da sıradan insan DNA'sında olduğundan çok daha güçlü. Bu yüzden, o varlıkların ömrü normalden çok daha uzun."

"Tamam, şayet doğru anladıysam, Kassam mumyamızın ölüm süper faktörünü izole etmiş ve insanlığı yok etmek üzere virüsüne zerk etmiş, öyle mi?"

"Saygısızlık etmek istemem, efendim, ama tam tersi söz konusu. Bu iki süper faktörün bizimkilerin yerini alması için, virüsünü ölüm ve yaşam süper faktörleriyle programlamış."

"Hiçbir şey anlamıyorum, Brooks. İnsanlığı aşırı uzun ömürlülüğe mahkûm etmek istediğini mi açıklamaya çalışıyorsunuz bize?"

"Evet."

"Bu daha ziyade iyi bir haber."

Brooks bilim insanlarıyla sıkıntılı bir şekilde bakışıyor.

"Ne var, Brooks? İyi haber değil mi yani?"

"Maalesef değil, efendim. Korkarım bu, aksine, size verebileceğimiz haberlerin en beteri. Malthusçu yok oluş dediğimiz şey. Aşırı uzun ömürlülüğe mahkûm olmak, genetik tükeniş demektir, türümüzün adaptasyon ve dönüşümünün sonu ve dolayısıyla cinsel organlı varlık statümüzün yitirilişi. Ömrün uzaması her zaman canlı varlıkların zayıf noktası olmuştur çünkü yaşamın yenilenmek için aslında ölüme ihtiyacı vardır. Modern toplumlarımızın başına gelenler incelendiğinde, bu kolayca fark ediliyor zaten: Refah içinde yaşayarak ölme düşüncesini bile reddederek tıka basa ilaç yutup ölümün sınırlarını geri iten toplumlarımız yaşlanıyor ve giderek daha az ürüyor. Çevremizi mikroplardan arındırıyoruz ve bunu yaparken, alerjileri, dirençli bakterileri ve ölümcül enfeksiyonları çoğaltıyoruz. Daha şimdiden ölüm faktörünü sınırlamaya başladık bile. İlk sonuç, aramızdaki zenginlerin yaşam süresinde kayda değer bir artış oldu. Diğer sonuçsa, kendimizi

geleceğe aktarmak konusunda ve dolayısıyla, gelecek kuşakların ufak tefek çevresel değişikliklere karşı direncindeki yoksullaşma. Basit bir nezlenin yere serdiği bir ölümsüzler ordusu."

Yaşlı adam kana kana su içiyor. Bitkin görünüyor.

"Brooks?"

"Efendim?"

"Açıklamanız mantıklıysa, virüsün bulaştığı insanlar yaşlılıktan ölüyorlar?"

"Bu da diğer kötü haber, efendim. Planının amaca ulaşması için Kassam'ın, birçok nesli değil, tek bir kuşağı kapsayan bir değişim yaratması gerekiyordu. Bir çeşit zoraki mutasyon. Bu genetik bozulma karşısında, hücreler anormal yanıtlar geliştiriyor. Ölüm süper faktörünün itkisi altında son hızla gelişen onlarca kanser. Bizi öldüren de bu. Kassam'ın bilgisayarlarında bulduğumuz hesaplamalara göre, insanlığın yüzde 99,8'i bu mutasyona dayanamayıp ölecek. Ötekiler, yani iki süper faktörü kendinde bütünleştirerek hayatta kalacak yüzde 0,2 artık neredeyse hiç yaşlanmayacak ve genetik tükeniş süreci geri dönülmez bir şekilde başlamış olacak. Seçme şansım olsa, ölecekler arasında olmayı isterim."

"Bu da bizi bir önceki denkleme geri götürüyor: Yayılan bu şeyi nasıl durdurmalı?"

"Ampirik olarak, sekansları Kassam'ınkini etkisizleştirecek başka bir virüs yaratıp tam da onun kendi suşuyla yaptığı gibi, gezegenin bütününe yaymak yeterdi."

"Sorun nerede peki? Bilim insanlarının kaymak tabakası ve dünyanın en iyi laboratuvarları elimizde."

"Sorun şu ki Sayın Başkan, Kassam notlarını bize bırakmış olsa da, Manhattan Projesi mumyasına ait DNA örneklerinin hepsini imha etmeye özen göstermiş. Bu demektir ki protein bilgisayarlarının hafızasında depolanmış verilerden yola çıkarak yeni bir DNA sentezi yaratmak zorunda kalacağız. Bu da bilgi birikimimizin mevcut durumunda, altı aya yakın bir zaman alacaktır."

Başkan düşünceli bir edayla sigara yakıyor.

"Hapı yuttuk öyleyse."

"Belki bir çözüm olabilir."

"Neymiş o?"

"Salgının sonunu beklemek. Kassam'ın tahminlerine göre, virüs yaklaşık sekiz ay içinde altı buçuk milyardan biraz fazla insan öldürecek. Geriye, gezegenin dört bir yanına dağılmış on üç milyon kişi kalacak. Nükleer santraller gibi hassas altyapıları kontrol altında tutmayı başardıklarını ve yeterince erkek ve kadının hayatta kaldığını farz edersek, Kassam'ın virüsünün kodlamasını ve antidotun formülünü bir yer altı sığınağına saklamamız yeterli. Onlara düşen, antidotu üretmek olacak sadece. Ümit edelim ki, salgından yeterince bilim insanı sağ kurtulsun. Yalnız, bir sorun daha var: Kassam'ın virüsü insan DNA'sına daha önce bulaşmış bulunacağından, amaç onu etkisizleştirmek değil, başka ve zıt bir mutasyona yol açmak olacaktır ki, bu sefer de yeni mutasyon hayatta kalanların yüzde 99,8'ini kesin bir ölüme mahkûm edecektir."

Brooks tablosuna rakam satırları ve yayılma eğrileri çiziktirerek düşüncesini anlatırken sesi gitgide daha az güvenli çıkıyor.

"Brooks?"

"Efendim?"

"Yani hapı yuttuk."

"Üzgünüm, efendim."

"Gerek yok, Brooks. Gerçekten gerek yok."

Başkan Puzzle Palace'la iletişimi kesmek üzereyken, sessizliği Crossman bozuyor.

"Brooks, FBI şefi konuşuyor."

"Sizi dinliyorum."

"Farz edelim size Manhattan Projesi mumyasınınkiyle aynı DNA'yı elde etmeyi başardık. Antidotunuzu izole edip yeterli miktarda üretmek için ne kadar zaman gerekir?"

"Antidotu izole etmek ancak birkaç saat alır. Vakfın laboratuvarları ve bizimkilerle suşları çok büyük ölçekte üretmekse en fazla birkaç gün gerektirir, ama..."

"Ardından antidotu bütün dünyaya yaymak için üç dört gün daha gerekir. Denemeye değer, öyle değil mi?"

"Bay Crossman, üstelediğim için kusura bakmayın, ama söz konusu DNA'yı üretmek için gereken altı ayı unutuyorsunuz."

"Evet, ama ya o DNA'yı elde edersek?"

"O zaman evet, denemeye değer, ama o işi nasıl halledeceğinizi kestiremiyorum. Bu yeni genomun şifresini çözmek Kassam'a on yıllık zorlu çalışmalara mal oldu."

"Sayın Başkan?"

"Evet?"

"Bir çözüm yolum olabilir. Kesinlikle çılgınca, ama işe yarayabilir."

"Brooks?"

"Efendim?"

"Sizi tekrar ararım."

Başkan Puzzle Palace üssüne bağlı diyafonu kapatıyor. Sonra çenesini avuçlarının arasına alıyor.

"Sizi dinliyorum, Crossman."

Crossman ayağa kalkıyor ve az önce adamlarından birinin vermiş olduğu birkaç sayfalık dosyayı Başkan'a uzatıyor. Mavi kapağın üzerine, biri markör kalemle üç kelime yazmış: Holly Amber Habscomb.

122

Marie, Mississippi'nin üzerine uzanan iskelede oturmuş, ayaklarının nehir yüzeyinde yarattığı çalkantıları seyrediyor. Üzerinde bikinisinin altından ve kumaşı çıplak göğüslerini saran bir yelekten başka bir şey yok. Yine de, tabanca kılıfını elinin erişebileceği bir yere bıraktı. Tenini okşayan ılık suyun tadını çıkarıyor. Yukarısındaki yıldızlı kubbe bir

bilimkurgu filminden çıkmış sanki. Marie kıyılardan yükselen ot ve sıcak taş kokularını yavaşça içine çekiyor. Yıllardır kendini hiç bu kadar iyi hissetmedi. Neredeyse mutlu gerçekten. Hayat orada, Mississippi'nin kenarındaki o balıkçı kulübesinin yanında durdu adeta. Tapınağın haricindeki dünya yok oldu ve başka hiçbir şeyin önemi yok artık.

Ayaklarını şıpırtılar çıkarmaya bırakıp iskeleye uzanıyor. Gökyüzünü seyre koyuluyor. Kendini, kayan bir yıldız görmeyi umut eden bir çocuk gibi dudaklarını ısırırken yakalıyor. Bir dilek tutacak olsa, asla ayrılmamak üzere orada kalmayı isterdi. Tapınakların büyüsü. Holly, Gordon ve Marie, olabilecek en basit ve en harika iki günü yaşadılar orada. Yüzerek, yemek yiyerek ve yaşlı karaağacın gölgesinde uyuyarak geçen iki gün. Kilolarca alabalık yakaladılar ve Gordon, Holly'nin gözleri ışıklar saçarken, kızgın taşlar üzerinde pişirdi onları. İki gün boyunca kavga ettiler, hayallere daldılar ve unuttular.

Holly'nin gözlerini istila eden hüzün, yavaş yavaş, biraz maviliğe yer açmıştı. Onun berrak kahkahasının fundalıklardaki kuş yavrularını havalandırdığını işiten Marie, boğazının düğümlendiğini hissetmişti. Kendi kendine, onca dehşeti yaşamış bir kızın nasıl hâlâ gülecek gücü bulabildiğini sormuştu. Ve sonra, o da kendini tapınağın sihrine kapılmaya bırakmıştı. Sanki tapınak canlıydı ve orada yetişen çiçeklerin aromasını solumak bile, keder ve öfkenin geçmesine yetiyordu.

Gardener'm anıları yakıcılığını yitirdikçe, Marie yüreğinin basit ve hoş hatıralarla dolduğunu duyumsamıştı. Karatahta ve tebeşir kokuları. Beyaz tutkal, mürekkep ve kurutma kâğıdı kokuları. Ve sonra, ufak ufak, Gordon'la bakışmaları daha uzun, daha belirgin ve sık hale gelmişti.

Önceki akşam, bir saat kamp yatağının üzerinde zıplayışını seyrettikten sonra, Holly'yi yatırmayı en nihayet başarmışlardı. Walls rüzgâr fenerini üfleyip kapının önündeki Marie'nin yanına gitmişti. Dudakları birleşmişti. Walls nefes alıp verişi hızlanmaya başlayan Marie'nin sırtını hafifçe okşarken, alacakaranlıkta ince bir sesin çınladığını duymuşlardı:

"Sizi görüyorum, tamam mı? Yaptığınız şey iğrenç. Dişlerinizi bile fırçalamadığınızı düşünüyorum da..."

Ondan sonra, küçük kızı yatırmak için iki saat daha uğraşmaları gerekmişti. Sorularını cevapsız bırakmaya çalışmış ve sonunda kendileri de bitkin düşerek uykuya dalmışlardı.

Marie'nin içi geçmek üzereyken, iskele tahtalarının Gordon'ın adımları altında hafifçe titrediğini algılıyor. Genç kadın doğrulurken, Walls yanı başına yerleşiyor ve ayaklarını onunkilerin yanına daldırıyor. Parmakları birbirine değdikçe, Marie'nin kalbi önceki akşamki gibi zıvanadan çıkıyor. Walls'un üstünde şorttan başka bir şey yok. Marie onun içine bir şey giymediğini biliyor. Omuzları belli belirsiz değecek kadar yaklaşmak için pozisyon değiştirir gibi yaparken, çaktırmadan adalelerini inceliyor. Karnını hoş bir sıcaklık duygusu kaplıyor. Boğazını temizliyor.

"Uyuyor mu?"

"Evet."

"Sahiden mi?"

"Aynı masalı dört kere anlattım, 'James ve Dev Şeftali'yi. Üçüncüde uyuyakaldı. Dördüncüde, en sevdiği bölümleri kasten değiştirip araya örümcek, yersolucanı gibi hayvanlar sokuşturdum. Hiç oralı olmadı."

"Işığı açık bıraktın mı?"

"Evet, anne."

"Ya yine de uyanırsa?"

"O bir kız, Marie. Uyanırsa, kapıları çarpa çarpa dışarı çıkıp terasta duracak ve var gücüyle bize seslenecektir. O yaştaki bir kız çocuğunun gece yarısı otlarda yalınayak yürüyeceğini düşünmüyorsun herhalde, öyle değil mi?"

"Sen tam bir maçosun aslında."

"Seni daha iyi yiyebilmek için, çocuğum."

Sihirli sözcükler. Gordon bu yanıtı kalın ve güzel bir sesle verdi. Marie iç geçiriyor. Birkaç saniyedir, meme uçları sertleşiyor ve karın

kasları geriliyor. Hezel ve yakışıklı prensini düşünüyor. Kendininki hem bir arkeolog hem de tarih öncesinden gelen bir savaşçı. Marie, Walls'un adalelerini omzunda hissediyor. Yüzünü boynuna yaklaştırıp kokusunu soluyor. Erkek kokusu. Dudakları birleşiyor. Walls'un elinin uylukları arasına girerek mayosunun üzerinden cinsel organını okşadığını duyumsayınca, iç çekiyor. Marie buna şaşırdı. Hınzır herif boynunu öpmeye ya da göğüsleriyle ilgilenmeye bile çalışmadı. Güzel olduğunu söylemek ya da düz ve kaslı karnını okşamakla vakit de kaybetmedi. Yeleğin düğmelerini çözmeye uğraşırken sinirleniyor. Marie gülümsüyor. Kesinlikle, sutyen kopçasının onun için ebediyen gizem olarak kalacağı türden bir tip. Son engelleri Marie hallediyor ve Walls'un dudakları en nihayet göğüslerine kavuşuyor. Eli bikinisinin lastiğinin altına kayıyor. Adamın parmaklarının içine girdiğini hisseden Marie inliyor. Ön koluna yapışıp kalçasını ileri geri oynatıyor. Gordon yavaşlıyor ve geri çekiliyor. Bu herif tam bir öküz. Genç kadını iskeleye uzatıp hoyratça mayosunu çıkarıyor. Dili cinsel organını keşfederken, Marie tahtaları tırmalıyor. Ellerini saçlarına koyuyor. Gordon işini usulca görüyor. Dili biraz yukarı çıkıp sonra tekrar iniyor. Marie kasılıyor. Buna bayılıyor. Ne yazık ki Walls'un dilinin karnından yukarı kayıp memelerine kadar çıktığını duyumsuyor. Göğüs uçlarını hafifçe ısırıyor. Sonra ayağa kalkıp şortunun düğmelerini açıyor. Dili görev başına dönünce, Marie kendi bileğini ısırarak küçük zevk ve hiddet çığlıkları atıyor. Zapt etmeye çalıştığı orgazm karnını yiyip bitiriyor. Kasılmaların uyluklarını tutuşturup göğüslerine doğru yayılmasına izin veriyor. Kontrolü ele almayı deniyor, ama Walls'un elleri kalçalarını kavradı bile.

İstediğini yapmasına müsaade ediyor. Gordon hükmedenin kendisi olduğunu zannediyor, ama hareketsiz kalarak ona yol gösteren Marie aslında. Yol gösteren ve tahrik eden. Avcının soluması çıldırıyor. Mümkün olduğunca derine girmek için genç kadına kenetleniyor. Ve sonra Marie, bu kadar çabuk pes ettiği için kendine kızarak yeniden orgazm olurken, Gordon'ın acı hırıltılarını andıran acayip homurtular

çıkardığını duyuyor. İyi ki gözleri kapalı. Bu sayede, Kromanyon'unun[19] cinsel doyuma ulaşırkenki suratını görmüyor. Erkeklerin hepsi aynı: Bunu yaşarken acı çekiyorlar sanki.

Walls yanına uzanıp yavaşça omuzlarını öpüyor. Marie aya bakıyor. Kendini iyi hissediyor. Bir sigara yakıyor. Tam ona uzatacakken, Walls dönüp fısıldıyor:

"Seni seviyorum."

Marie adeta bir eşek arısı tarafından sokulmuş gibi yerinden sıçrıyor. Dirseklerinin üzerinde doğrularak, yanına uzanmış yapışkan varlığa bakıyor. Tüm hayalleri, bir fırtına akşamındaki gökyüzü gibi, birdenbire parçalandı.

"Gordon, bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Niye?"

"Bu tam da söylenmemesi gereken ŞEY, Walls! Bu kadar salakça bir lafa ne cevap vermemi bekliyorsun ki? Kedi gibi mırıldanarak sana sürtünmemi mi istiyorsun? Oldu olacak, kulağıma eğilip, 'Mutlu musun?' diye sorsaydın bari."

Walls Marie'nin sigarasını kapıp dudaklarını onunkilere bastırıyor.

"Bir tavfiye, Wallf, ağfını hemen çek, yokfa ıfırırım."

Marie'nin dişlerinin kendi dudak derisini deldiğini hisseden Walls bir çığlık atıyor.

"Gerçekten can sıkıyorsun, Gordon!"

Marie tabanca kılıfını iskeleden alıp omzuna geçiriyor. Oradan uzaklaşmak üzereyken, kulübenin yanındaki fundalıktan bir çıtırtı işitiliyor. Genç kadın yere çömelip Glock'unu çekiyor.

"Ne var? Yine ne yaptım?"

"Giyin, ziyaretçimiz var."

19 Dünyadaki ilk kabile oldukları ileri sürülen mağara insanlarına verilen ad. (ç. n.)

123

Ash, Memphis'teki Starbucks'ın terasına, Peabody Meydanı'nın lambaları altına yerleşmiş, yoldan geçen kalabalığı seyrediyor. Normalde korkuluklarına kadar turist dolu olan antika, çarklı gemiler, bütün gün rıhtımda kaldılar. Betona sürtünen gövdeleri iniltiye benzer sesler çıkarıyor. Mississippi'nin suları taşmak üzere. New Orleans'ı vuran fırtına ve dertli şehre kesintisiz yağan yağmur sebebiyle, debisi hiç boşalmıyor artık. O yüzden, şişiyor. Nehir öfkeleniyor. Kalabalık böyle hissediyor. Kehanetlerdeki gibi kara bulutlarla kaplanan gök ve kabaran ırmak. Televizyon ve gazetelerde birbirini izleyen söylentiler. Her yerde, her restoran ve otelde, her evde açılmış televizyonlar, trafikte sıkışmış arabaların neredeyse hepsinden de duyulan flaş haberleri döne döne yayınlıyorlar. Güneyden bir şey yaklaşıyor. Yayılan bir şey. Bir felaket. Ash'in yanındaki masada oturan insanların alçak sesle konuştukları da bu. Yoldan geçenlerin yaptıkları gibi, korku dolu gözleri karşılaşınca bakışlarını hemen başka yöne kaçırıyorlar. Dehşet ve şüphe kıvılcımları. Şişman bir Elvis'in gitar kutusunun ağırlığı altında terleyerek meydanı geçtiğini gören Ash, gülmemek için kendini zor tutuyor. Çiselemeye başlayan yağmur adamın kötü yapılmış saç modelini sırılsıklam ediyor. Başarısız bir gösteriden sonra makyajını silmekte olan üzgün bir palyaçoyu andırıyor.

Ash yan masada konuşulanlara yoğunlaşıyor. Bir adam, ilk vakanın Los Angeles'ta tespit edildiğini ve o zamandan beri şehrin kapatılmış olduğunu anlatıyor. Bir başkası, New York'ta yaşayan kuzini Rose'un az önce telefon ettiğini, hastalığın Bronx'ta da yayıldığını açıklıyor. Televizyona göre, vakalar dünyanın her tarafında çoğalıyor. Miami açıklarında bir yolcu uçağının ordu tarafından düşürüldüğü bile iddia ediliyor. Bazıları, İslamcıların bakteriyolojik bir suş yaydıklarını söylüyor. Bir başkası, hastalıktan özellikle zencilerin etkilendiklerini ileri sürüyor. Birasını yudumlayarak önemli bir sır verir gibi fısıldıyor:

"Her şey ibneler ve zencilerden başlar zaten."

Ash'in içinden herifi dürtmek ve burnundan birasına boşalan kanı seyretmek geliyor, ama yapmıyor. Genel olarak ahmaklardan, özellikle de ırkçılardan oldum olası nefret etti. Felaketin şiddetlenmesindeki faydalarını kabul etse de onları ilkel buluyor. Tüfeğini temizleyip, bahçesinin dip tarafına krediyle yaptırdığı sığınağına şeker ve kahve depolayan insan türü. Dangalaklar ordusu. Birkaç güne kadar, ilk hınç hareketlerine girişip isyan ve yangınlar başlatarak alevlere körük tutacak olanlar bu herifler. Ondan sonra, ordu kentleri ablukaya alıp kaçakların üzerine ateş açacak. Mississippi'nin suları kabardıkça Memphis'in içine doğan da bu işte: Son.

Ash gözlerini, hâlâ açık olan yiyecek mağazaları ve benzin istasyonları önünde uzayan bitmez tükenmez kuyruklara çeviriyor. Kimileri daha şimdiden şehri tek ediyor. Bazıları pencerelerine tahta çakıyorlar. Soydukları dükkânlardan aldıkları gaz maskelerini takanlar var. Soludukları havaya güvenmiyorlar. Haklılar.

"Ateşiniz var mı acaba?"

Ash az önce sağdaki masaya oturan sevimsiz adama dönüyor. Adamın dudakları arasında bir sigara sallanıyor. Gezgin bir satıcı. Geceyi bavulunda geçirmişe benziyor. Çok yorgun bir hali var, ama korkmuş görünmüyor. Ash Zippo'sunun kapağını şaklatıp alevi gülümseyerek eğilen adama doğru uzatıyor. Satıcı bir duman bulutu üflüyor ve kamışla, 'café frappé'sini gürültülü bir şekilde içiyor. Ash saatine bakıyor. Geri sayım, kontaminasyon başlangıcından bu yana kırk iki saat geçtiğini gösteriyor. İçini çekiyor. İki gün önce, Clarksdale'deki eski sinemada, *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin bitiş jeneriğinin ortasında, az kalsın ölüyordu. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti. Trans halindeyken, Parks'ın kendisine doğrulttuğu silahın karanlık ağzını fark etmiş ve tam hastabakıcının kafatası yumurta kabuğu gibi patladığı anda gözlerini kapamıştı. Sinemanın sıraları arasına eğilerek kusmuştu. İhtiyarcıkları dürtmekle meşgulken, zihnini Walls'un titreşimi doldurmuştu. Konsantrasyonunu bozan bu olmuştu. Bu ve düşkünlerevi pansiyonerlerinin yamyassı beyinleri. Ash ihtiyarları dürtmekten nefret ediyordu. Yavaş oluyorlardı ve otuz saniyeden fazla odaklanmaktan acizdiler.

Ajanları düşkünlerevinin parkında alev aldıkları sırada zihninde yankılanan çığlıkları hatırlayan Ash ürperiyor. Mümkün olduğunca çabuk Gerald'a gitmişti. Parmakları limuzininin kolçaklarına kenetlenmiş vaziyette, bütün gücüyle firarilerin titreşimini izlemeye yoğunlaşmıştı. Sinyal kuzeye doğru uzaklaşıyor ve giderek zayıflıyordu. Ve sonra birdenbire kesilmişti.

"Halloldu mu?"

Ash kahvesini bitirmiş olan gezgin satıcıya dönüyor.

"Efendim?"

"Halloldu mu diye sordum."

"Ne halloldu mu?"

"Beklediğim cevap bu değildi, Ash."

Ash içinde kabaran ürpertiyi bastırıp, bakışını Burgh Kassam'ın gözlerine daldırıyor.

"Affedersiniz, efendim, sizi tanıyamadım."

"Soruyu tekrar sorayım mı?"

"Gerek yok. Cevabı biliyorsunuz."

"Ash, dostum, beni çok üzüyorsunuz. Ekiplerimiz nerede?"

"Mississippi boyunca devriye geziyorlar. Kaçaklarla teması kaybettik."

"Parks denen o meraklı, küçük pislik Gerald'daki düşkünlerevinde ne arıyordu?"

"Mosberg adında bir ihtiyarla görüşüyordu."

"Ha, şu sevgili, yaşlı Mosberg..."

Kassam'ın parmakları karton bardağının çevresinde kasılıyor.

"O yaşlı deliyi bulduysa, hükümet tarafından korunan bilim insanlarının listesine sahip demektir. Brannigan'ın regülatörlerinin başladıkları işi bitirmek için harika bir fırsat bu."

"Şimdi nereye gittiğini bulmak lazım önce."

"Çelişik duygular arasında bunalan bütün insanlar gibi, giderek daha çok hata yapacaktır."

"Yani?"

"Holly'yi kurtarmak ve niye onu kurtarmak gerektiğini anlamak isteyecektir. Yalnız bir kadın için bu kadarı çok fazla."

"Doktor Walls'u unutuyorsunuz."

"Onunla ben ilgilenirim. Siz çocuğa odaklanın. Küçük kız korkuyor. Acı çekiyor. Yeniden yayın yapmakta gecikmeyecektir. Bu gerçekleştiğinde, beni arayın. Tamam mı, Ash? Artık kendi başınıza hiçbir karar almayın ve beni arayın."

"Ya bir daha yayın yapmazsa?"

Karton bardak parmaklarının arasında buruşurken, Burgh gözlerini yumuyor.

"Şu an yapıyor zaten."

Ash patronuna bakıyor. Kassam transa geçmişe benziyor. Ash da gözlerini kapatıp ona katılıyor. Çevrelerinde, Starbucks'ın terası ve kalabalığın uğultusu siliniyor. Onların yerinde bir vizyon şekilleniyor. Hayır, bir düş. Holly'ninki. Küçük kız rüyasında, ebeveynlerinin bahçesindeki salıncakta sallandığını görüyor. Fırtınanın kopardığı dallar ve çamurun ortasında, bir ipin ucuna asılmış eski bir lastikte oturuyor. Şarkı mırıldanıyor. Üzgün. Burgh gülümsüyor.

"Hissettiğim şeyi siz de hissediyor musunuz, Ash?"

"Evet, efendim: Kız anne ve babasını özlüyor."

"Tabii ya, küçük kızlar böyledirler. Bir hiç için zırlarlar."

Ash gözlerinin önünde genişleyip renklenen hayali seyrediyor. Holly'nin evi belirdi. New Orleans'ın yoksul mahalleleri.

"Hazır mısınız, Ash?"

"Evet, efendim."

"Pekâlâ. Siz baba oluyorsunuz, ben de anne."

124

Walls şortunu giyip, iskelede silahını fundalıklara doğrultmuş olan Marie'nin yanına çömeliyor.

"Bir hayvandır herhalde."

Yeni çıtırtılar. Marie, Glock'unun horozunu kaldırıyor.

"Hayvan asla iki kez aynı sesi çıkarmaz."

"Bir tapınakta bulunuyoruz, Marie. Hiçbir şey yaklaşamaz buraya."

"Chester'ın evinde olduğu gibi mi yani? Aman Tanrım! Holly!"

Marie kulübeye doğru atılmak üzereyken, Walls bikinisinden yakalıyor. Genç kadın uyluklarından aşağı kayan mayosunu tutarken şaşkınlıkla ciyaklıyor.

"Bırak beni!"

"Şişt, Marie, kımıldama."

Marie, Walls'a dönüyor. Arkeolog gözlerini kapatmış. Yaklaşanı tespit etmeye çalışıyor. Kulübenin çok yakınında yeni çıtırtılar oluyor. Marie gecenin içinde bir sesin yankılandığını duyarak yerinden sıçrıyor.

"Eko? Amilak nek an shteh?"

Gordon gülümsüyor. Fundalıklarda beliren ve otların üzerinde yüzer gibi iskeleye doğru yürüyen üç beyaz paltoyu tanıdı. Ayağa kalkıp Kano'ya işaret ediyor. Onun arkasından, Cyal ve Elikan geliyorlar.

"Salom Eko! Kan gak Marie sias epok morkan?"

"Ne diyorlar?"

"Şeyi... *'epok'*unu indirebilir misin diye soruyorlar sana."

"Neyi?"

"Tercümesi zor. *Epok,* kabaca, çok gürültü çıkaran ve kesinlikle hiçbir işe yaramayan silah manasına geliyor."

"Tırışkadan gösteriş zımbırtısı mı?"

"Evet, *epok* tam olarak bu demek."

Kano, Gordon'la kucaklaştıktan sonra gözleriyle gülümseyerek Marie'ye dönüyor:

"Sabilak nek soy, Walls. Eko enı Marie. Sins kessen oy anılak."

Marie, Cyal ve Elikan'ın kahkahayı bastıklarını duyuyor.

"Ne diyorlar?"

"*Sabilak* sırasında çok bağırdığını düşünüyorlar. Bunu yapmamızın iyi olduğunu çünkü tapınağı güçlendirdiğini ve düşmanı zayıflattığını söylüyorlar."

"Bizi mi dikizlemişler yani?"

"Hayır, bizi hissetmişler, hepsi bu."

"Gordon, onlar mutant! Ha hissetmişler, ha görmüşler, ikisi de aynı şey!"

"Doğru ya."

"Bu çok aşağılayıcı."

"Bizim için değil. Gayet doğal bir şey. Hem sonra, Eko büyük bir savaşçıydı. Neera'dan önce, birçok kadını olmuştu."

"Mağara adamı söylevin yüreğime dokundu, tatlım. Ahbaplarınla karı kız muhabbeti yaparken bira getirmemi ister misin size?"

Walls cevap vermeye hazırlanırken, sessizlikte bir gıcırtı yükseliyor. Cyal arkasına dönüp gözlerini karaağacın altında yavaşça sallanan gecelikli bir şekle doğru kısıyor.

"Küçük başrahibenin bu saatte uykuda olması gerekirdi. Güçlerine ihtiyacı olacak."

"Ne konuşuyorsun sen, elf bozuntusu? Holly iki saat önce yattı. Kütük gibi uyuyor."

Marie, Cyal'in işaret ettiği yöne bakıyor. O da gözlerini kısıyor. Holly'nin yüzü mehtapta parlıyor gibi.

"Pekâlâ, küçük rahibe kötü bir çeyrek saat geçirecek."

Marie peşinde muhafızlarla iskeleden kıyıya doğru yürüyor.

"Eko, Marie nak kan skoy Holly."

"Marie, kimsenin bir rahibeyi cezalandırmaya hakkı olmadığını söylüyorlar."

"Yapma yahu? Bahse varlar mı?"

Marie açıklığa ulaştı. Giderek daha hızlı bir şekilde, sallanan kıza doğru ilerliyor.

"Holly? Holly, sana çok kızgınım! Derhal in o salıncaktan. Doğru yatağına!"

Marie yaşlı karaağacı kuşatan otlara neredeyse vardığı sırada, Holly başını ona çeviriyor. Genç kadın küçük kızın yüzünü görünce, olduğu yerde kalıyor. Çocuğun dudakları garip bir tebessümle kıvrılıyor. Gözleri kapalı ve sakin sakin nefes alıp veriyor.

"Holly?"

Marie ayaklarının altında bir sıcaklık hissediyor. Ağacın çevresindeki otlardan duman çıkmaya başladı. Yaklaşmak için hamle yapacakken, Kano'nun elinin kolunu kavradığını hissediyor.

"Bırak beni, yoksa bağırırım."

Kano kulağına eğiliyor.

"Şişt, Marie."

Marie gözlerini yukarı kaldırıyor. Dingin havada, yapraklar kıpırdamaya başladı. Isının etkisiyle, bazıları çıtırdayarak kurumaya koyuluyor.

"Tanrım, Holly yanacak!"

"Kımıldamayın, Marie. Düşman Holly'nin rüyasında. Düşünde salıncakla sallandığını görüyor ve düşman, ruhunu ele geçirebilmek için onu tapmaktan dışarı çekmeye çalışıyor."

Marie bir araya toplanan muhafızlara bakıyor. Cyal ve Elikan'ın gözleri beyaza dönmeye başladı bile. Gordon da odaklanıyor.

"Ne yapıyorsunuz, Gordon?"

"Holly'yi arayacağız. Sen burada kal ve ne olursa olsun ona yaklaşma. Bu haldeyken ona dokunursan, seni öldürür."

Küçük kız şarkı mırıldanarak yavaş yavaş sallanıyor. Parmakları lastiğin çevresinde kasılıyor. Salıncak duruyor. Kafasını ormana çeviriyor. Sanki bir şey duydu. Marie'nin içi titriyor. Holly'nin sesini işitti:

"Anne?"

125

Holly rüya görüyor. İpin karaağacın dalında çıkardığı gıcırtıyı dinliyor. Omuzlarına iri yağmur damlaları çarpıyor. Rüyalar ne tuhaf. Daha biraz önce, tapınaktaki kulübede, kamp yatağında uzanmıştı. Marie ve Gordon'la akşam yemeği yedikten sonra, hâlâ salıncakta sallanmak istediğini hatırlıyor. O yüzden bu rüyayı görmeye başladı. Avuçlarında lastiğin teması. İpin gıcırtısı.

Holly gözlerini açıyor. Gülümsüyor. New Orleans'taki evinin bahçesinde uyandı. Yağmur hafifliyor. Bulutlar yırtılarak büyük gökyüzü parçalarının ortaya çıkmasına izin veriyor artık. Fırtına geçmiş. Holly bahçesine bakıyor. Çimler yerlerinden sökülmüş ve geriye, evi kuşatan geniş bir çamur tabakasından başka bir şey kalmamış. Güzel bir ev bu. Yoksul, ama yine de güzel. Sıralarca kiremit ve biraz katranlı bez uçmuş, ama Holly babasının bu sorunu kolayca halledeceğini biliyor. Rüzgârda kopan kalın dalların kırdığı camlara bakıyor. Evin gözlerine batırılmış kalemleri andırıyorlar. Evin canı yanıyor. Holly bunu hissediyor.

Sis dağılıp görüş alanı genişledikçe, harap olmuş çitin üzerinden etrafa bakıyor. Artık komşu bahçeleri ve sokağın bir kısmını görebiliyor. Yıkılan elektrik direklerinin kabloları su birikintilerine batmış. Bir tanesinin yanında, yerde yatan bir şekil ayırt ediyor. Elektrikten kararmış yüzü ona bakıyormuş gibi görünen yaşlı bir hanım. Kuşlar yeniden ötmeye başladı. Sis geri çekildikçe, şehir gürültü ve uğultularla doluyor. Çekiç darbeleri, sesler, transistorlu radyolardan gelen müzik. Her taraftan duman tütüyor. Su geri çekiliyor gibi. Sanki bulutların arasından kendini gösteren güneş, gölcükleri kurutmaya başladı bile.

Holly sallanıyor. Çitin diğer yanında Bay Webster'ı fark ediyor. İhtiyar adam çapayla, çimlerini kaplayan çöpleri ayıklıyor. Başında hasır bir şapka, bir Güney şarkısı mırıldanıyor. Dağılmış yüzünü Holly'ye çeviriyor. Bir şey kafasının yarısını götürmüş. Küçük kız adamın kırık dişleri arasında oynayan dilini görür gibi oluyor.

"Zorlu bir fırtınaydı, ha, Holly?"

"Orası kesin, Bay Webster. Ama öldüğünüze üzüldüm."

"Mühim değil, tatlım. İlla oluyor böyle boktan şeyler, öyle değil mi?"

"Bay Webster, 'bok' denmez, çok ayıp."

Yaşlı Webster topraklı eliyle ağzından arta kalan şeyi kapatıyor. Gülümsüyor.

"Özür dilerim, küçükhanım. Bu aramızda kalsın, olur mu?"

"Elbette. Zaten ben de söylemiş oldum onu, yani ödeştik."

İhtiyar Web çimenliğini çapalamaya devam ediyor. Sallanan Holly'nin ayakları, yeniden çimle kaplanmaya başlayan çamuru sıyırıyor. Küçük kız mutlu. Bugün onun doğum günü. Ebeveynleriyle alışveriş merkezine bu yüzden gitmişti. Kendine bir sürü hediye aldırmak için. Ayrıca, en iyi arkadaşlarını çaya davet ettiği için de mutlu. Onların nerede kaldıklarını merak ediyor. Yanmış elbisesini düzelterek ayağa kalkmakta olan, elektriğe çarpılmış yaşlı hanıma doğru dönüyor.

"En azından canınız acımıyor, değil mi, Bayan Galloway?"

Yaşlı hanım Holly'ye mahcup bir tebessüm gönderiyor.

"Hayır, ama baksana, ne hâle geldim! Şu suyun içine düştüm ve elbisemi atmam gerekecek artık."

"Ben size daha güzelini alırım, Bayan Galloway. Sevdiğiniz gibi, önünde çiçekler olanından. Alışveriş merkezinde bir tane gördüm. Size çok yakışacaktır."

İhtiyar kadının yüzü geniş bir gülümsemeyle şekilsizleşiyor.

"Sen iyi bir çocuksun, Holly Amber Habscomb."

"Teşekkürler, hanımefendi."

Yaşlı kadın uzaklaşıyor. Holly eve bakıyor. Kaşlarını çatıyor. Tuhaf, ama çatı sapasağlam ve camlar yeni değiştirilmiş sanki. Holly omuz silkiyor. Sallanıyor. Hediyelerini düşünüyor. Annesinin ona ne aldığını hatırlamıyor. Gülümsüyor. Sürpriz olduğuna göre, bunu bilemez zaten.

Bir gıcırtı. Holly güneşin yakıcı ışığında gözlerini kırpıştırıyor. Sarı elbiseli, şişman bir kadın sinekliği itti ve şimdi sekinin ucunda duruyor. Elbisesi yırtık, saçlarının bir kısmı yok.

"Anne? Sen misin?"

Şişman kadın irkiliyor. Salıncaktaki Holly'yi fark etmiş gibi görünüyor. Gülümsüyor.

"Elbette benim, sevgilim. Başka kim olacak?"

"Fırtınada öldüğünü sanıyordum."

"Daha neler, sevgilim, anneler hiç ölmezler. Doğru değil mi, Irv?"

Şişman kadın, evden çıkan, tulumlu bir şekle doğru dönüyor. Şeyin boğazı fena zarar görmüş ve suratı koca koca, kurumuş kandan kabuklarla kaplı.

"Selam, baba. İyi misin?"

"Fena değil, kurbağacık."

"Süper formda mısın?"

"Süper formdayım."

Karaağacın dalma sürten ipin gıcırtısı. Sallanan Holly'nin etrafındaki otlar kızarmaya başlıyor.

"Şey, baba?"

"Evet?"

"Karpuz gibi yarılmış boğazınla nasıl nefes alabiliyorsun?"

"Artık nefes almıyorum, canım. Buna ihtiyacım yok artık. Harika, öyle değil mi?"

"*Cool* demek istiyorsun."

"Evet, *cool*. Pastanı yemeye geliyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Arkadaşlarımı bekliyorum."

Sarı giysili, şişman kadın, tulumlu şekli nazik ama sağlam bir şekilde iteleyerek tebessüm ediyor.

"Arkadaşların geleli bir saat oldu. Hatta onlar da senin o salıncakta tek başına ne halt ettiğini merak ediyorlar."

Holly gözlerini, şimdi kahkahalar ve günün moda müziğinin geldiği pencerelere doğru kaldırıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Jessica da orada mı?"

"Elbette. Birbirinize makyaj yaparak oyun oynadığınız sırada, Jessica odanın halısına biraz kırmızı oje döktü. Sen de kızıp somurtmak için dışarı çıktın. Ama şimdi daha iyisin, öyle değil mi, sevgilim?"

Holly odasının camında beliren yüzlere bakıyor. Jessica'nın suratında, çenesine kadar inen, geniş ve kanlı bir yara açılmış. Amber, kafatasının hâlâ mevcut olan yarısındaki saçlarını düzeltmeye çalışıyor. Megan denen küçük baş belası da orada. Güzel, beyaz elbisesi kan içinde, oyulmuş gözlerini ona dikmiş, sırıtıyor. Bütün arkadaşları oradalar. Holly salıncaktan kalkmaya hazırlanırken, yüzler hırlamaya ve camı tırmalamaya koyuluyorlar. Tam o sırada, bahçe kapısı gıcırdayarak açılıyor. İçeri çok yakışıklı dört oğlan girdi. Önden yürüyen üçünün saçları açık sarı ve gözleri masmavi. Biraz geride duranın üzerinde şorttan başka bir şey yok ve saçları siyah. Kendisine gülümseyince, Holly kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi çarptığını duyumsuyor. Yeniden sallanmaya başladı. Kızarmış otlardan oluşan dairenin kenarında duran sarışın çocuklara soruyor:

"Kimsiniz siz?"

"Benim adım Kano. Onunki Elikan. Öbürü de kuzenim Cyal."

"Ya şu?"

"O, Gordon. Biraz utangaçtır."

"Holly? Tatlım? Kiminle konuşuyorsun?"

"Benim adım da Holly. Holly Amber Habscomb."

"Merhaba, Holly Amber Habscomb!"

"Tanışıyor muyuz?"

"Evet."

"Ama Bayan Banks'in sınıfından olmadığınız kesin."

"Değiliz."

"Hangi okula gidiyorsunuz?"

"Okula gitmiyoruz."

"Ya? Bu mümkün mü peki?"

"Elbette. Günlerimizi nehirlerin kıyısında geçiriyoruz. Böylesi çok daha eğlenceli. Sen de bizimle nehir kenarında oynamaya gelmek ister misin?"

"Çok isterdim, ama böyle bir şey yaparsam, annem beni öldürür."

"O senin annen değil, Holly. Annen öldü, hatırlıyor musun?"

"Hayır, bu doğru değil!"

Karaağacın yaprakları titreşiyor. Bazıları tutuşup dallarından kopuyor ve soğuk havada döne döne uçuyor. Kano dudaklarını ısırıyor.

"Affedersin, Holly. Seni incitmek istememiştim. Hadi, oynamaya geliyor musun?"

"Holly? Orada kim olduğunu söyleyecek misin bana?"

Küçük kız sarı elbiseli şişman kadının bahçeye giren şekilleri seçmek için gözlerini kıstığı sekiye doğru dönüyor.

"Oğlanlar, anne! Eğlenceli görünüyorlar!"

"Oğlanlar mı? Onlar kötüdürler, Holly! Oğlanlar art niyetli olur ve pistirler!"

"Bunlar öyle değil, anne. Uslu çocuklar, bunu hissediyorum."

"Yaklaşmalarını söyle, görmek istiyorum onları!"

"Cesaret edemezler. Çok utangaçlar. Öylesiniz, değil mi, utangaçsınız?"

Dört oğlan başlarıyla onaylıyor. Gordon'ın yüzünde, küçük kızın yüreğini eriten, güzel ve hüzünlü bir tebessüm var. Sessizlikte, yeniden şişman kadının sesi yankılanıyor. Endişeliye benziyor.

"Adlarını sor bakalım. İsimlerini öğrenmek istiyorum."

"Kano, Cyal ve Elikan. Ve Gordon. Doğru değil mi?"

Gordon kızararak başını sallıyor.

"Onlar da bizimle pasta yemeye gelebilirler mi? İzin verir misin, anne?"

Şişman kadın ciyak ciyak bağırıyor. Korkmuş bir hali var.

"Kesinlikle olmaz, Holly! Yeter artık! O pis, küçük hayvanlara gitmelerini söyleyip pasta için arkadaşlarına katılmanı istiyorum. Duydun mu beni, sevgilim? Anneni üzme, yoksa o kadar kızar ki..."

"Ne yapar peki?"

Şişman kadın tam cevap verecekken, üst kat penceresi açılıyor. Jessica'ya benzeyen şey dışarı sarkıyor. Gırtlağından kedi hırıltıları çıkıyor.

"Holly? Gel de oynayalım, Holly. Senin saçlarını yaparız ve mahallenin köpekleriyle oynarız. Gözlerini çıkarırız onların."

Holly, Kano'ya dönüyor.

"O da ölü, öyle değil mi?"

Küçük büyücü ona gülümsüyor.

"Üzgünüm, Holly."

"Arkadaşlarım tamam da annem ölü değil. Anneler asla ölmezlermiş. Bunu bana kendi söyledi."

"O halde, yanına gelmesini söyle ona."

"Niye ki?"

"Sahiden canlı olup olmadığını görmek için."

Şişman kadının sesi tekrar çınlıyor. Holly ürperiyor. Yapışkan bir şey var bu seste. Sanki konuşurken lapa çiğniyormuş gibi.

"Holly, sevgilim, annenin sözünü dinleyip hemen eve girmeni istiyorum."

Holly basamaklı sekiye bakıyor. Şişman kadının yanında duran şekil yüzünü kaşıyor. Kopardığı kabuklarına altından taze kan sızıyor.

"Sırası gelmişken... Anne?"

"Evet?"

"Niye bana 'sevgilim' diyorsun?"

"Ya ne dememi istersin?"

"'Prenses'. Hep öyle derdin."

Şişman kadının tebessümü bir çeşit somurtma halini alıyor.

"'Prenses' dememi tercih ediyorsan, bence sakıncası yok, prenses. Hatta istersen, 'kraliçe' derim."

"İstemem."

"Neden?"

"Çünkü 'kraliçe' 'orospu'yu çağrıştırıyor."

"Ya? Pekâlâ. Nasıl istersen, prenses."

Holly sallanıyor. Yine kaşlarını çatıyor.

"Anne?"

"Evet, prenses?"

"Ne söylediğimi duydun mu?"

"Hayır. Ne söyledin?"

"'Orospu' dedim."

"Ha, bu iyi değil işte!"

"Değil tabii. Ama ben yine de söyledim."

"Tamam, prenses, önemi yok. Bugün senin yaşgünün, her şey söylenebilir, kötü sözler bile."

"Ama genellikle, böyle bir laf ettiğim zaman, hem iki adımı hem de soyadımı bağırıp saçlarımdan çeke çeke mutfağa götürür, Wall-Mart'tan alınma sabunla ağzımı yıkarsın."

"Bundan emin misin?"

"Evet, eminim. Öyle iğrenç bir sabun ki unutmak mümkün değil."

"İstiyorsan, şimdi de seni azarlayıp mutfağa kadar sürükleyebilir ve ağzını sabunla yıkayabilirim. Arkadaşlarının yanında bunu mu yapmamı istiyorsun gerçekten?"

"Evet."

"Niye?"

"Çünkü normalde böyle olur ve bugün de böyle olmasını istiyorum."

"Sakin ol, sevgilim."

"'Sevgilim' değil, 'prenses'. Hadi, saçlarımdan çekmeye geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Gelemem."

"Neden?"

"Çünkü alışveriş merkezinde seni ararken kalçamı incittim ve şimdi zor yürüyorum."

Holly, Kano'ya dönüyor. Oğlan gülümseyerek başını yavaşça iki yana sallıyor.

"Anne?"

"Evet?"

"Madem canın çok acıyor, niye babamdan gelip beni götürmesini istemiyorsun?"

"Seni bekliyor, sevgilim. Güzelce pataklamak için seni bekliyor."

"Anne?"

"Evet, prenses?"

"Babam beni asla dövmez. Şimdiye kadar hiç vurmadı bana. Küçücük bir tokat bile atmadı."

"Yapma böyle, sevgilim, fırtına yüzünden üzgünsün. Ne konuştuğunu bilmiyorsun sen. Süpermarketten bonbon aşırdığında olanları hatırlamıyor musun? Babanın seni samanlığa götürüp kürekle poponu bir güzel dövdüğünü unuttun mu? Az kalsın belini kıracaktı."

"Hangi samanlık, anne?"

"Ne?"

"Bizim samanlığımız yok ki..."

Holly yaşlar içindeki gözlerini kısıyor. Şişman kadının babasına benzeyen şeye doğru eğildiğini görüyor. Fısıldaşıyorlar. Sonra şişman kadın doğruluyor ve yeniden ciyaklamaya başlıyor:

"Tamam, o zaman. Baban ve ben, pastayı sensiz yeriz. İstediğin bu mu yani?"

Holly artık hıçkırıklarla ağlıyor.

"Sen öldün, anne, öyle değil mi?"

"Ah, sevgilim, yemin ederim, bu doğru değil. Annen burada işte. Seni seviyor. Çabuk gel ve seni seven annene kocaman bir sarıl. Holly, gel hadi, sevgilim."

Şişman kadın kollarını açtı. Heyecanı öyle gerçek görünüyor ki, küçük kız salıncaktan kalkıp ona doğru yürüyor. Sessizlikte Kano'nun sesi gürlüyor.

"Holly! Bunu yapma! Merdivenden inip seni kucağına almaya gelmesini söyle!"

Holly kızarmış otların üzerinde durunca, şişman kadının dudakları öfkeyle kıvrılıyor. Küçük kız burnunu çekiyor.

"Anne?"

"Evet?"

"Eğer canlıysan ve beni gerçekten seviyorsan, buraya gelip kucağına alır mısın? Hadi, lütfen. Beni sahiden seviyorsan..."

Üst katta, şey-kızlar camı tırmalıyorlar. Şişman kadın belini tutarak doğruluyor. Artık oynamıyor.

"Seni gerçekten seviyor muyum, ha? Bundan nasıl şüphe edersin, pis küçük nankör?"

"Ah, anne, lütfen, ölü olma lütfen..."

"Ben ki alışveriş merkezinin yıkıntıları arasında, geberene kadar seni aradım, seni sevdiğimden kuşkulanmaya nasıl cesaret edersin! Babanı kurtarmaya çalışırken, kiriş üstüme yıkıldı ve dalgalar dükkânları yuttu. Sen Tanrı bilir nerede saklanırken, bütün o sular benim boğazıma doldu."

"Ah, anneciğim, seni ne çok özlediğimi bir bilsen."

"Ben özlemedim, kötü kız! Ben seni özlemedim. Nefret ediyorum senden, duydun mu? Nefret ediyorum!"

Holly hıçkırıklarla sarsılarak dizlerinin üzerine çöktü. Kendisinden yayılan yakıcı titreşimi hissediyor. Etrafını kuşatan titreşim giderek büyüyor. Ayağa kalkıp sarı giysili şeye doğru yürümek üzereyken, bahçe kapısı yine gıcırdayarak açılıyor. Holly arkasına dönüyor. Uzun

boylu, esmer, güzel bir kadın, kızarmış otlardan oluşan dairenin kenarında durdu.

"Holly? Gel, canım. Ben buradayım artık."

"Marie, bunu yapmayın."

Kano genç kadının kolunu yakaladı. Ama kadın ondan yavaşça sıyrılıyor ve ayağını kızgın dairenin içine basıyor.

"Hayır! Marie!"

Kadın, dumanlar tüten otların üzerinde yürürken acıdan yüzünü buruşturuyor. O kadar çok canı yanıyor ki, gözlerinden yaşlar geliyor. Holly ona bakıyor.

"Kimsiniz siz?"

"Adım Marie. Marie Megan Parks. Beni hatırladın mı, canım?"

"Hayır, ama bana 'canım' demeniz hoşuma gidiyor."

Holly ortadan kaybolmakta olan eve doğru dönüyor. Sis çiti sarmalıyor. Yeniden yağmur yağmaya başladı.

"Neler oluyor?"

"Artık uyanman lazım. Ateşi söndürmelisin, yoksa her şey yanacak."

Holly çevresinde fır dönen, akkor halini almış yapraklara bakıyor.

"Bunu yapan ben miyim?"

"Evet. Rüya görmeyi bırakman gerek."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum..."

"Seni kucağıma almama izin vermelisin. Ben seni uyandırırım. Anlaştık mı?"

Holly tekrar kadına doğru dönüyor. Ayakları çok acıyor olmalı, ama iyi dayanıyor. Dayanıyor, çünkü onu seviyor. Küçük kız başıyla onaylıyor. Kadının kollarının kendisini sardığını hissedince kasılıyor. Dudaklarını alnında hissedince, gözyaşları ikiye katlanıyor. Gözlerini açıyor. Evinin bahçesi yok oldu. Yukarısında, tapınağın karaağacı sallanıyor. Hava yanık kokuyor. Sakinleşen Holly, ateş gibi yanan yanağını, kendisini bağrına basan Marie'nin koluna dayıyor. Kömürleşmiş

otlardan oluşan dairenin kıyısında kımıldamadan duran muhafızlara bakıyor. Marie'nin ıstırabını duyumsuyor. Ayaklarına bakıyor.

"Özür dilerim, Marie."

"Niçin, canım?"

"Canım yaktığım için."

"Şişşt, canım, şişşt. Benim canımı yakacak tek şey, seni kaybetmek olur."

XII

KAOS

126

Kriz odasının idaresini Savunma Bakanı'na bırakan Başkan, en yakın danışmanlarını Oval Ofis'in bitişiğindeki ufak bir salonda topladı. Ahşap kaplama duvarları süsleyen resimler, ulusun Kurucu Babalarını ve onu ortaya çıkaran büyük muharebeleri tasvir ediyor: Lexington ve Concord, Yorktown, Shiloh, Bull Run, Gettysburg çarpışmaları ve Washington kuşatması. Başkan, Thomas Jefferson'ın portresi altında oturmuş, yıllanmış malt viskisinden yudumlayarak, Holly'nin dosyasını karıştırıyor. Gözlerini Crossman'a çevirip içinde iki buzun şıngırdadığı, ağır, kristal bardağını gösteriyor.

"İster misiniz, Stuart?"

"Memnuniyetle, efendim."

"Sek mi olsun, sulu mu?"

"Sek."

"Siz haklısınız, Crossman, bu yadsınamaz."

Başkanın başıyla işaret ettiği metrdotel, eski bir şişeyi açıp özenle, bir parmak amber rengi sıvı dolduruyor.

"Bu içeceğiniz, Bağımsızlık Bildirgesi zamanından kalma bir malt. Sizin gibi püristler, dudaklarını ıslatıp tarihi düşünerek sek içiyorlar. Bense bir Güney çocuğuyum. Bu yüzden, tarihi biraz Seltz suyu ve iki buzla inceltmesini istediğimde, eski dostum Harold söyleniyor. Öyle değil mi, Harold?"

"Neyse ki beyefendinin başka meziyetleri var."

"Olsun. Zamanında Kurucularımızın sarayını mest etmiş bir maltı katleden bir başkandan ne beklenebilir ki?"

"Soğukkanlılığını korumak isteyenlerin ihtiyatlılığı."

"Aziz Harold!"

Crossman'a bardağını uzatan metrdotelin yüzünde vakur bir tebessüm beliriyor. FBI müdürü yeniden dosyayı okumaya dalan Başkan'a göz atıyor. Kendi kendine, böyle leziz bir içkinin gerçekten yudumlanması mı, iyi bir şarap gibi ağızda yuvarlanması mı, yoksa birden yutulması mı gerektiğini sorarak bir yudum alıyor. Başkan gözlerini dosyadan ayırmadan konuşuyor:

"Su içer gibi, Crossman."

"Affedersiniz, efendim?"

"Bu dalgayı ağzınızda yuvarlamaya devam ederseniz, on beş gün boyunca omletle karabiberli biftek arasındaki farkı ayırt etmekten aciz kalırsınız. Doğru değil mi, Harold?"

"Beyefendi haklılar. Koklanır ve küçük yudumlarla içilir. Beyefendi onunkini de sulandırmamı istiyordur belki de?"

"Hayır, teşekkürler."

"Beyefendi istiyor, ama cesaret edemiyor, Harold. Bir erkeğin içki içiş tarzına göre değerlendirildiğini düşünüyor hâlâ. Oysa kim olduğu, yemek yeme tarzından anlaşılır. Bir erkek, yaşadığı ve kadınlarla seviştiği gibi yemek yer. Ufak ufak yemlenir ya da oburcasına tıkınır. Öyle değil mi, Ackermann? Siz ki vejetaryensiniz, bu konuda bir fikriniz vardır mutlaka."

Ackermann cevap vermiyor. Başkan'ın düşündüğü zaman hep böyle olduğunu biliyor: Bourbon viskiden, kitaplardan ve av partilerinden söz eder. Ama bir yandan da düşünür.

Crossman'ın başıyla işaret ettiği Harold, elinde buz kovası ve maşayla yaklaşıyor. Buzlar bardakta çınlıyor. Harold uzaklaşıyor. Sessizlik. Crossman Kurucuların ciddi yüzlerini gözden geçiriyor: Favoriler, kolalı yakalar, birkaç monokl ve redingotlar. Başkanın sayfaları çevirişini dinliyor.

Küçük salona girmeden önce, yine Marie'ye ulaşmayı denedi. Yanıt alamayınca, yardımcısından cep telefonunun yerini tespit etmesini

istedi. Ama Marie onu en son Virginia, Richmond'da kullanmıştı. Bu da onun şu an Gerald'la okyanus arasında herhangi bir yerde olabileceği manasına geliyordu.

Başkan dosyayı kapıyor. Okumayı bitirdi. İç geçiriyor.

"Sizi dinleyecek olursam, bu durumda, dünyadaki tüm meslektaşlarımı arayıp, *primo,* kontaminasyonun gerçekten bizden kaynaklandığını, *secundo,* onu durdurmanın tek yolunun on bir yaşındaki bir kız çocuğunun kanından geçtiğini söylemem gerekecek."

"Bu sadece bir teori, ama denemeye değer. Buna karşılık, Holly'nin tehlikeli bir şeye, kontrol etmekte zorlanacağımız bir çeşit canavara dönüşmekte olup olmadığını bilmememiz beni endişelendiriyor."

"Virüsten daha mı tehlikeli?"

"Brooks'un tezine dönelim: Her türlü genetik değişikliğin geri dönülmez olduğunu biliyoruz. Yani mesele şu: Görünüşe göre o kızın sahip olduğu güçlerin bir kısmı da antidotla birlikte insanlığın DNA'sına aşılanırsa ne olacak?"

"İnsan GDO'sundan mı söz ediyorsunuz yani?"

"Kim bilebilir?"

"Kimse."

Başkan bardağını bitirip Harold'ın uzattığı tepsiye bırakıyor.

"Beyler, kararımı verdim. O virüse yayılması için en ufak bir şans bırakmayı göze alamam. O yüzden, federaller şu çocuğu ele geçirene kadar, sıkıyönetimin bütün ülkeye genişletilmesini emrediyorum."

"Bunun için onu öldürmemiz gerekse bile mi?"

"Kan almak asla kimseyi öldürmemiştir, değil mi?"

"Buna izin vermeyebilir. Daha doğrusu, onu koruyanlar yanına yaklaşmamıza izin vermeyebilirler. Haklarında hiçbir şey bilmiyoruz ve çarpışmaya hazırlandığım düşman hakkında hiçbir şey bilmemekten nefret ediyorum."

"Doğru anladıysam, Stuart, benim insanlığı kurtarmak için öldürmeye ya da bir çocuğun öldürülmesine izin vermeye hazır olup olmadığımı soruyorsunuz, öyle değil mi?"

"Onun gibi bir şey, Sayın Başkan."

"Bir viski daha içmelisiniz, dostum."

"Herhalde."

"Küçük kızın yerini belirlemek için ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"Bütün ajanlarımı bu işle görevlendireceğim. Fazla vakit almaması lazım."

Crossman ayağa kalkıp izin istiyor. Kapıya ulaşmak üzereyken, Başkan'ın sesi onu durduruyor:

"Ya siz, Crossman?"

"Efendim?"

"Yolunuza çıkacak olursa, Marie Parks'ınızı feda etmeye hazır mısınız? Holly'yi kurtarmak için, onu kaybetmeye hazır mısınız?"

"Korkarım onu çoktan kaybettim, efendim."

127

Marie uyumamak için kendi kolunu çimdikliyor. Kırk saatten fazla süredir, Mississippi'yi takip ederek 55 numaralı karayolunda kuzeye doğru araba sürüyor. Söken şafak Saint Louis banliyölerini işaret eden ilk levhaları aydınlatıyor. Gaz pedalını yarı basık tutan ayağının yandığını hissediyor. Tapınaktan ayrılmadan önce, Cyal yaralarını tedavi etmişti. Marie onun ellerini bastırıp sihirli sözler mırıldanmasını beklerken, elf buram buram kaya ve eğreltiotu kokan mavi renkli bir macun kullanmıştı. Acı hemen azalmıştı.

Yanında, Kano ve Elikan küçük kızla ilgilenmişlerdi. Verdiği zihinsel savaştan bitkin düşen Holly yeniden uykuya dalmıştı. Muhafızlar kaygılıydılar. Tümörlerin ilerlediğini, Holly'nin artık nehirden uzaklaşmaması gerektiğini söylüyorlardı. Şimdi, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, Suların Babası'nın kaynağına çıkmaları gerektiğini eklemişlerdi. Orada, birinci tapınağın muhafızları onu iyileştirebilir-

lerdi belki. Bunun üzerine, Marie ve Gordon küçük kızı örtülere sarıp yeniden yola koyulmuşlardı. Marie o zamandan beri araba kullanıyordu ve Gordon arkada, küçük kızı bağrına basmış, her zamanki gibi uyukluyordu.

Marie esneme isteğini bastırıyor. Bir sigara yakıyor ve karşı yönden peş peşe gelen arabalara bakıyor. Şafak yaklaştıkça sayıları artan sivil arabalara ek olarak, bir saatten fazla zamandır, Ulusal Muhafızların güçlendirilmiş lastikleriyle etrafa yağmur suları sıçratan çok sayıda kamyonuyla karşılaşıyor. Birkaç tane de hafif zırhlı araç geçiyor. Marie, ilk başta, personel nakil araçlarının sıralarına yerleşmiş adamlara el sallamaya çalışmış, ama asık yüzler ve boş bakışlarla karşılaşmıştı. O zaman onların halkı korumak için değil, kontaminasyonun yayılmasına engel olmak için orada bulunduklarını anlamıştı.

Yerel radyolar, Ulusal Muhafızların Mississippi köprüleri üzerinde konuşlanarak kentleri kapatmaya hazırlandıklarını söylüyorlardı. Ülke, barajları aşmanın istisnasız herkese yasak olduğu güvenlik bölgelerine ayrılıyordu. Yasağa karşı gelmenin cezası idamdı. Nashville radyosundan bir gazeteci bunu özellikle belirtmenin doğru olacağını düşünmüştü. Dehşete kapılmış insanlardan, takviye olarak deniz piyadelerinin geldiklerini ve şehirlerin yönetimini onların ele alacaklarını iddia eden yüzlerce telefon almıştı. Bazı tanıklar, tali yolların daha şimdiden kesilmiş olduğunu ve ordunun arabaları, sonra helikopterler tarafından taşınan dev beton bloklarla tıkamanın yeterli olacağı ana yollara yönelttiğini ileri sürüyorlardı.

Marie, kamyonların güneye ve salgın cephesine doğru inişlerini seyrederken, Nashville radyosunun anteninde birbirinin yerini alan sesleri dinlemeye devam etmişti. Sunucu bitkindi, ama yine de görevinin başında kalmakta ısrar ediyordu. Başka tanıklar, direniş odaklarının örgütlenmeye başladığını anlatıyorlardı. Ve sonra, yaşlı bir hanımın ince sesi çınlamıştı. Adının Margareth olduğunu, Nashville'e elli kilometre mesafedeki küçük bir köyde oturduğunu belirtiyordu. Söylediğine göre, beş aile kocaman 4x4'lerle köyden ayrılmayı denemiş, ama bir tepenin zirvesinde Amerikan askerleri tarafından dur-

durulmuşlardı. Bir aile babası, elinde beyaz bayrakla, araçtan inmişti. Konuşmaya çalışmış, ama askerler hiçbir şey dinlemek istememişlerdi. Bunun üzerine tekrar arabasına binen adam, öbür 4x4'lere, tarlalara saparak barajı aşmalarını işaret etmişti. Margareth, gözyaşları içinde, o sırada otomatik silah sesleri geldiğini ve tuhaf ateş toplarının araçları vurup patlattığına şahit olduğunu aktarıyordu. Kısa bir süre, radyo yayınında Margareth'ın hıçkırıklarından başka bir şey işitilmemiş, sonra gazeteci araya girmişti:

"Ya sonra, Maggie?"

"Sonra mı? Hiç."

Gazeteci bir şey eklemek üzereyken, Marie'nin radyosu cızırdamaya başlamıştı. Genç kadın kanal değiştirmeyi denemişti, ama aynı parazit bütün dalgalara yayılıyordu. Saint Louis'e yaklaşırken, kocaman uydu antenleriyle donatılmış, yayın bozucu kamyonlara rastlamıştı.

Arkada bir hareketlenme. Marie dikiz aynasına göz atıyor. Gordon gözlerini açmış, sağ tarafta gri suları belli belirsiz ışıldayan nehri seyrediyor.

"Marie?"

"Sevgilim?"

"Neredeyiz?"

"İskoçya'nın kuzey ucunda, Durness'e yaklaşıyoruz. Martıları duyuyor musun?"

"Çok komik."

Marie, Walls'un aynadaki yansımasına bakıyor. Tasalı bir hali var.

"Bir şey mi hissediyorsun?"

"Ne önemi var ki? Sen zaten kararını vermişsin, öyle değil mi?"

"Kızları anlamaya çalışma, tatlım, boş ver."

"Peşimizdeler, Marie. Tapınağın gücünden sersemlemişlerdi, ama yeniden organize olmaya başladılar bile. Bizi biraz daha kuzeyde kıs-

tırmayı planlıyorlar. Bütün güçlerini savaşa sürecekler. O yüzden, bir saniye bile kaybetmeden, kaynağa doğru çıkmamız lazım."

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık."

"Evet. Ve sen hâlâ katır gibi inat ediyorsun, öyle mi?"

"Gordon, buradan kuzeye doğru, Minneapolis'e kadar, bölgenin en berbat tali yolları yer alıyor. Oradan geçeceğimizi biliyorlar ve dolayısıyla, tüm güçlerini orada toplayacaklar."

"Muhafızın ben olduğumu hatırlatırım."

"Tamam işte, sen de onlar gibi akıl yürütüyorsun."

"Nereden geçmemizi istiyorsun, öyleyse?"

"Durness'ten Norveç'e feribot var."

"Yeter, Marie."

"Sana bunu söylememi bekleme, *baby*. Hem küçük kızın da bilmesini istemiyorum. O düşünmeye başlayınca işler fazlasıyla karışıyor."

"Nehirden uzaklaşacaksın yani."

"Olabilir."

"Yapma, Marie! Muhafızlar artık kesinlikle nehirden uzaklaşmamak gerektiğini söylediler! Bunu yaparsak, Holly ölür. Hatırladın mı?"

"Hadi, Gordon, kulağına bağır da uyandır onu bari. Seni duyduğundan emin değilim."

"Bir süredir uyuma taklidi yapıyorum zaten."

"Üzgünüm, güzelim, bunu işitmeni istememiştim."

"Bilmediğimi sanıyorsan, sahiden fazla aptalsın demektir, Gordon amca."

"Ben de bunu anlatmak için yırtınıyordum, canım."

"Marie haklı: Kötü adamlar onun nasıl düşündüğünü anlamıyorlar çünkü zihninin girişini Gardener koruyor. Her deneyişlerinde, yanıyorlar."

"Sorumu tekrarlıyorum: Nereye gidiyoruz?"

"Geceyi geçirmek için buralarda bir yerde duracağız."

"Geceyi mi? Sabah bile olmadı daha!"

"Göreceğim son bir kişi var."

"Şu bilim insanlarından biri mi yine?"

"Fazla soru soruyorsun, Gordon."

"Gerald'da neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal. Niye sordun?"

"Çünkü aynı şeylerin tekrarlanması kuvvetle muhtemel."

"Hayır. Bu sefer siz otelde bekleyeceksiniz. Bir savaş filmi ya da çizgi film seyredersiniz. Ama *Jeopardy* veya başka bir yarışma programı izlemek yok, tamam mı, canım?"

"Söz. *Jeopardy* benim için bitmiştir."

Marie, Saint Louis trafiğine girdi. Yolun yan tarafında bir sürü polis arabası park etmiş. Tepe lambaları asfalta yansıyor. Marie sinyalini yakıp Sunset Hills istikametine giden 270 numaralı yola sapıyor.

"Marie?"

"Evet, canım?"

"Niye o adamla mutlaka görüşmek istiyorsun?"

"Kendimi tekrarlama pahasına, açıklayayım: Ben FBI ajanıyım. Bu sıfatla, kötü adamların iyi insanları neden öldürdüklerini öğrenmek için soruşturmalar yürütüyorum. Bu benim işim. Hayatımı böyle kazanıyorum. Siz elfler ve bücürlerin, ulaşmanız gereken bir amacınız var. Bunu gayet *cool* buluyorum, ama benimki gerçek bir iş."

Gordon öne doğru eğilip, Holly'nin duymaması için kısık sesle konuşuyor.

"Önemli olan tek şeyin Holly'yi kurtarmak olduğunu hatırlatırım."

"Bunun için uğraşıyorum, sevgili Gordon. Bunun için uğraşıyorum."

"Bunu nasıl yaptığını sorabilir miyim?"

"Hmm. Kulaklarımı doldurmaya başlayan bu ıslığı tanıyorum. Sorunu birazcık daha az saldırgan bir şekilde sorman gerekecek. Yoksa kanepede uyursun."

"Pekâlâ. Yaşlı bir bilim adamını görmeye gitmenin Holly'yi kurtarmakla ne alakası var?"

"Ben de tam olarak bunu anlamaya çalışıyorum. Ama senin gözünden kaçan başka bir şey var galiba."

"Ne gibi?"

"Kendin de bir mutant olduğun için herhangi bir psikiyatrik değerlendirme komisyonu karşısında otuz saniye dayanamayacak o üç, beyaz paltolu adama kör bir güven duyuyorsun. Bense, teoriler geliştiriyor ve doğruluklarını teyit etmeye çalışıyorum. Ve Holly'nin bu hikâyedeki rolünü tam olarak öğrenmeden, işe gözüm kapalı dalmam söz konusu olamaz."

"Yani?"

"Yani ilkin, sadece barındırdığı gücü değil, gerçekten Holly'yi kurtarmak istediklerinden emin olmadan, kızımı bir süper tapmağın süper muhafızlarına emanet etmem mümkün değil."

"Kızını mı?"

"Ben ne dedim?"

"Holly'nin kızın olduğunu söyledin."

"O halde?"

"Tamam, yok bir şey."

"Walls, onu kurtarmak için korların üzerinde yürüdüm ben. Bu onu kızım yapar."

Marie 270'ten ayrılıp bahçeli evlerin bulunduğu Dorsett Road bölgesine sapıyor. Trafik hafifliyor. Genç kadın onca griliğin ortasında bir mücevher gibi ışıldayan yeşilliğe doğru hızlanıyor.

"Ya ben, ben ne oluyorum bu arada?"

"Sen Flash Gordon'sın. Kızlar Flash Gordon'a hayrandırlar."

"Senin için, demek istiyorum."

"İşler karışacak galiba, ha?"

"Bu sana bağlı."

"Gordon, bence sen bir futbol takımı gibi düzüşen, harika bir herifsin. Ama istersen, birbirimizi tanımaya çalışmak için, kendimize biraz daha vakit tanıyalım."

"Holly'yi kurtarmak gerek, ama Gordon önemli değil, öyle mi?"

"Annesine, kız kardeşine bir sürü hediye alırken kendisine hiçbir şey almadığı için kıskandığını söyleyen, on iki yaşında bir oğlanın konuştuğu hissine kapılıyorum."

"Beni gayet iyi anladın, Marie."

"Elbette. Aynı soruyu ben de sana sorayım: Marie'yi kurtarmanın senin şu üç beyaz süvarinin umurunda olduğuna inanıyor musun? Ben onların gözünde yalnızca bir aracım. Ve muhtemel bir engel. Her istediklerini yapmazsam, beni kızartmakta tereddüt edeceklerini mi sanıyorsun gerçekten?"

"Niye bu riski göze alıyorsun öyleyse?"

"Çünkü böyle bir saplantım var: Beni canımın oynamak istemediği bir oyuna dâhil etmeye çalışılmasından nefret ederim. Bu yüzden, o iri sarışınların tam olarak kim olduklarını öğrenmeye gayret edeceğim. Ve Holly için en ufak bir tehlike arz ettikleri sonucuna varırsam, beyaz paltolarının 9 milimetrelik mermileri de durdurup durduramadığını test etmekten zevk alacağım."

"Bu arada, Holly ölecek."

"Zaten ölüyor, Gordon."

"Beş dakikadır ne fısıldaşıyorsunuz öyle?"

"Hiç, sevgilim. Bütün çiftler gibi yapıyoruz: Kavga ediyoruz."

Marie yolun kenarındaki koruluğa ulaştı. Dorsett Road'dan ayrılıyor ve *La Quinta* adlı bir motelin resepsiyonu önünde fren yapıyor.

"Havuz var mı bari?"

"Hayır, canım. Ama golf var."

"Off, iğrenç."

128

Saat 19.00 Marie külüstür Buick'ini Saint Louis'deki Hıristiyan Hastanesi'nin otoparkına çekip kontağı kapatıyor. Günün geri kalanını dinlenerek ve

zihnini meşgul etmek için Holly'ye masal okuyarak geçirmişti. Beraber banyo yapmış ve birbirlerine su sıçratarak eğlenmişlerdi. Sonra Holly, kablolu televizyon kanallarında çizgi film seyrederken, çift kişilik yataklardan birinde uyuyakalmıştı. Marie yeni uyanan Gordon'la bir banyo daha yapmıştı. Walls yavaşça içine boşalmıştı ve diğer yatağa yan yana uzanarak Holly'nin uyuyuşunu seyretmişlerdi. Gordon'ın nefes alıp verişi daha düzenli ve derin hale geldiği zaman, Marie ayaklarının ucuna basarak yataktan kalkmış ve banyoya kapanıp birkaç saat önce arayıp bulduğu gülünç kıyafete bürünmüştü. Çiçekli bir elbise, bir çift sandalet, bir de nine eşarbı seçmişti. Sonra bu tür ıvır zıvır satan bir dükkâna uğrayarak şişe dibi camlı bir gözlükle, kılığına uygun bir baston satın almıştı.

Kostüm ve aksesuarlarını kuşanan Marie banyodan çıkınca, uyuyan Holly'ye bir kere daha göz atmıştı. Walls hafif hafif horluyordu. Genç kadın kapıyı çekip alarmını devre dışı bırakmayı ihmal etmediği imdat çıkışından moteli terk etmişti. Yol kenarını süsleyen çiçek tarhından birkaç lale kopardıktan sonra kuzeye doğru yola koyulmuş ve takip edilmediğinden emin olmak için dolambaçlı yollara sapmıştı. İnsanlar evlerine saklanmış ya da çoktan kaçmış olduklarından, şehir neredeyse ıssızdı. Yine de, birkaç polis arabası yanı sıra, Saint Louis'den ayrılmaya çalışan yorgun ailelerle dolu kamyonet ve karavanlarla karşılaşmış, birkaç tane de boş taksi görmüştü. Sonra çimleri öğrencilerle kaplı üniversitenin önünden geçmişti. Talebeler, üzerlerinde *"NAZIS GO HOME"*[20], *"GIVE ME LIBERTY OR GIVE ME DEATH"*[21] ya da Anayasanın ilk sözcükleri, *"WE THE PEOPLE"*[22] yazan, alelacele hazırlanmış pankartlar altında oturuyorlardı. Kordon oluşturarak kampus girişini tutan deniz piyadeleri gözlerini pankartlara dikmişlerdi. İçlerinden biri, üniversitenin yanından yavaş yavaş geçen Marie'ye hızlanmasını işaret etmişti. Emre uyan Marie, eskiden Vietnam savaşına karşı düzenlenen büyük protesto gösterileri hakkındaki röportajları anımsamış

20 (İng.) Evinize gidin Naziler. (yay. n.)

21 (İng.) Ya istiklal ya ölüm. (yay. n.)

22 (İng.) Biz halkız. (yay. n.)

ve deniz piyadesinin gözlerinde, müfrezenin öğrenciler ayağa kalkar gibi oldukları anda üzerlerine ateş açmakta tereddüt etmeyeceğini okumuştu. Bundan kuşkusu yoktu. Öğrencilerin de öyle. O yüzden, eğreti pankartları altında sessizce oturuyorlardı.

Marie Hıristiyan Hastanesi'ne doğru devam etmişti. Bölgenin en iyi kanseroloji merkezine. İki ay önce oraya nakledilen, ileri aşamada akciğer kanserinden mustarip Profesör Milton Ashcroft bu hastanede can çekişiyordu. Profesör Angus'ın yardımcısı artık elli kilo bile çekmiyordu ve ancak birkaç gram umudu kalmıştı.

Marie şişe dibi gözlüğü ve eşarbını takmadan önce, dikiz aynasına son bir göz atıyor. Arkada kimse yok. Önünde de herhangi bir engel bulunmuyor. Glock'unun şarjörünü ve cırt cırt bant yardımıyla elbisesinin altına sabitlediği 32'liğin topunu kontrol ediyor. Buick'in kapısını çarpıp bastonuna dayanarak danışmaya yöneliyor. Esinti, çiçek tarhlarını süsleyen siklamenler ve çeşitli aromatik otların kokusunu taşıyor. Marie çift kanatlı kapıyı itiyor. Klimanın üflediği hava yüzünü okşuyor. Danışmaya göz atıyor. Kimse yok. Camlı kapıların ardına bakmaya zor cesaret ederek onkoloji servisinin koridorlarını geçiyor. Plastik zeminde kendi ayak seslerini dinliyor. Hava formol, dezenfektan ve taze boya kokuyor. Bazı hastalar yataklarında inliyorlar. Çoğu uyuyor gibi görünüyor.

Marie yoğun bakım servisine ulaştı. Hasta kabul tezgâhında oturan genç bir hemşireyi gözüne kestiriyor. Bastonuna dayanıp topallaya topallaya yanına gidiyor. Öteki elinde, mütevazı lale demeti var. Hemşireye tebessümüne gülümseyerek karşılık verip sesini yaşlandırıyor:

"Mitch Caine'i görmeye geldim. Hastalarınızdan biridir."

Marie tanık koruma prosedürünü tetiklememek için, hemşirenin arkasında asılı tablodan rastgele bir isim seçti. Gerald katliamından sonra, FBI'ın diğer bilim insanlarının gözetimini sıkılaştırmış olması gerektiğini biliyor. Ashcroft'ın, Crossman'ın listesinde okumuş olduğu sahte adını da tespit etti: Merrick Browman, oda 414. Marie, büyük

gösteren camların biçimsizleştirdiği gözlerini, sıkıntılı bir eda takman genç hemşireye dikiyor.

"Üzgünüm, Madam, ama ziyaretler birazdan bitiyor."

"*Matmazel*. Hâlâ evlenmiş değilim."

"Özür dilerim."

"Önemli değil, güzelim."

Genç kadının yanakları kızardı. Bir stajyer. Lafları ağzında geveliyor:

"Dediğim gibi, servis biraz sonra kapanacak. Hastalarımızın sükûnete ihtiyaçları var."

Marie pek üzgün bir havaya bürünerek elindeki lale demetini tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Beni dinleyin, güzelim. Ben yaşlı bir kadınım ve ölüm döşeğindeki kıymetli bir yakınımı son bir kez görmek için, Kansas City'den buraya dört saatlik otobüs yolculuğuna katlandım. Gece on birden önce dönüş otobüsüm olmadığı gibi, yarınkini beklerken kalabileceğim bir otel odasına yetecek param da yok. Hatta size, Mitch'i gördükten sonra soğukta beklememek için bir saat kadar daha burada durup duramayacağımı soracaktım."

"Azar işitmeme sebep olacaksınız, Matmazel... İsminiz neydi?"

"Granger. Matmazel Granger."

Stajyerin alnı buruşuyor.

"Aileden değil misiniz? Bunu sormak zorundayım, çünkü yoğun bakım ziyaretleri sadece ailelere mahsustur."

"Ailedenim, güzelim. Kansas City'deki ihtiyar kuzeniyim. Umarım beni hatırlar."

"Bundan eminim. Bakın size ne önereceğim: Geçmenize izin vereceğim ve dışarı çıkarken kimseye görünmeyeceksiniz, anlaştık mı?"

Marie gülümseyerek işaret parmağıyla başparmağını birleştiriyor.

"Yaşlı bir minik fare kadar görünmez olacağım."

"O kadar da yaşlı değilsiniz, Matmazel Granger."

"Muhteşemsiniz, şekerim."

Parks bastonuna bariz bir şekilde dayanarak uzaklaşıyor. Lanet olasıca şişe dibi gözlüğü yüzünden bir koltuğa çarptıktan sonra, arkasından kendi kendine kapanan camlı kapıyı geçiyor. Tebessümü dudaklarında donan stajyer, önlüğünün astarından bir naylon torba çıkarıyor. Yapışkan kısmını açıp tezgâhın Matmazel Granger'ın parmaklarını koyduğu kısmına bastırıyor. Sonra saydam filmi özenle sökerek parmak izlerini portatif bir bilgisayara taratıyor. Ekranda cevap beliriyor. Stajyer telefonuna bir numara tuşluyor. Zilin ikinci çalışında bir ses yanıt veriyor.

"Ben Emmerson, dinliyorum."

"Ben Ajan Jones, efendim. Parks'ın yerini belirledim."

"Neredesiniz?"

"Saint Louis'deki Hıristiyan Hastanesi'nde."

"Olduğunuz yerde kalın. Hiçbir şey yapmayın. Bir ekip geliyor."

129

Marie, Hıristiyan Hastanesi'nin ölümcül hastalara ayrılmış servisinde ilerliyor. Morfine direnç kazandıkları için acıdan kıvranarak can çekişen iskeletler buraya saklanıyor. Aralık kapılardan duyulan iniltilerden kaçmak için adımlarını hızlandırıyor. Onları uyuşturmak için at dozu zerk etmek gerekiyor ama o zaman bile homurdanıyor ve kendilerini yaralamasınlar diye eklemlerine bağlanan kayışları çekiştiriyorlar. Marie, koridorun en sonunda, geçici bakım odalarının kapılarını ayırt ediyor. Orada, tedavisinden umut kesilen, ölüm döşeğindeki hastalar, sükûnet içinde kurtuluşu bekliyorlar. Dünyanın tüm uyuşturucularına hakları var onların. Morfin okyanusları zavallı damarları için bekliyor.

Oda 414. Marie, parmaklarının ucunda yükselerek, yatağa uzanmış Ashcroft'ın perişan vücuduna bakıyor. Adam uyuyor gibi görünüyor. Öyle cılız ve beyaz ki, adeta biri yüzüne ince bir balmumu tabakası akıtmış. Marie kapıyı itiyor. Odada dalgalanan kokuyu alınca, nefesi

kesiliyor. Storlar inik. Sesi kapalı televizyonda belgesel oynuyor. İskeletin bileklerini saran kayışları fark eden Marie ürperiyor. Yatağın ayakucunda asılı duran tıbbi dosyaya hızla göz atıyor. Dudaklarını ısırıyor: Morfine dirençli.

"Kim var orada?"

Dosya parmaklıklara çarpıyor. Marie, Ashcroft'ın soluk mavi bakışıyla karşılaşıyor. Ateşten yanan iri gözlerde farklı bir şey parlıyor. Biraz öfke. Biraz nefret. Ve bolca delilik. Bastonunu bırakıp eşarbını çıkarıyor. Ölüm döşeğindeki hastanın dudaklarından yeni bir inilti çıkıyor.

"Kimsiniz?"

"Özel Ajan Parks."

Ashcroft'ın gırtlağından hırıltılı bir kahkaha yükseliyor.

"FBI, ha? Tam zamanında geldiniz. Tanık koruma programının derhal son bulmasını ve gazetelerde fotoğrafımı yayımlamanızı istiyorum. Böylece, vakfın katilleri beni bulur ve... ve..."

"Ve öldürürler. İki öksürük nöbeti arasında bunu mu demek istiyordunuz?"

"Evet."

"Bakın, Ashcroft. Uzun cümlelerden kaçınmaya çalışalım. Size soracak birkaç sorum var. Sonra çekip gideceğim."

Ashcroft morfin pompasının, nöbetçi hemşirenin başucu sehpasına koymuş olduğu ayar düğmesine bakıyor. Bağlı bileklerinden kilometrelerce uzakta. Sanki ona bakarken ağzı sulanıyor.

"Bu alçaklar işkence çekerek gebermemi istiyorlar. Çok zayıf dozlar veriyor ve beni acı çeke çeke ölmeye bırakıyorlar."

"Morfine karşı direnç kazanmışsınız, Ashcroft. Yani acınızı dindirecek olan doz sizi öldürür. Sorularımı dinlemeye hazır mısınız?"

"Ne hakkında?"

"Vakıf."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Angus dosyası ve Manhattan Projesi mağaralarında bulunan işaretler hakkında her şeyi."

"Şu sevgili ihtiyar Angus..."

"Yazıların şifresini çözerken ne keşfettiniz?"

"Angus ne keşfetti mi, demek istiyorsunuz? Puzzle Palace'taki laboratuvarında tek başına çalıştığı bir gece, büyük ödülü o kopardı. Fırtınalı bir akşamın meşhur 'evreka'sı. Ne var ki bu beyninin dağılmasına sebep oldu. Angus koltuğunun altında dosyalarla kaçtığı sırada, ben Guatemala seyahatindeydim. Son yazıların da şifresini çözerek diğer hepsine bir anlam kazandırmıştı."

Ashcroft çenesine kanlı köpükler sıçratan uzun bir öksürük krizine yakalanıyor. Refleks olarak çenesini silmek istiyor. Kayışlar yatağın kenarında şaklıyor.

"Hangi son yazıların?"

"Size bir anlaşma teklif ediyorum, Özel Ajan Parks."

"Sizi dinliyorum."

"Sorularınızı yanıtlarsam, morfin pompasının kumandasını bana vereceksiniz ki kâinatın derinliklerine büyük sıçrayışımı yapayım."

"Ben insanların ölmelerine yardımcı olmam. Gerekirse onları öldürürüm, ama ölmelerine yardım etmem."

"Güzelim, ben akciğerlerimi parça parça tükürmeme yol açan 'prinzmetal angina' ile desteklenmiş 'epidermoid karsinom'dan mustaribim. Elinizde beni ilgilendirebilecek başka bir şey yok."

"Tamam."

"Siz beni salak mı zannediyorsunuz?"

"Hayır. Niye ki?"

"Pompayı şimdi verin."

Marie aleti alıp Ashcroft'ın göğsüne bırakıyor.

"Elime, Parks. Elime verin onu."

"Dozunuzu gözümün önünde zerk etmeniz için mi? Dalga geçme sırası bende, Ashcroft. Onu elinize, ancak sorularımı cevapladığınız zaman veririm."

"Bu iş böyle yürümez! Öyle olamaz!"

Ashcroft'ın gözleri yaşlarla doluyor. Dudakları titriyor. Marie yüreğini muazzam bir kederin kapladığını hissediyor.

"Bu hiç de hoş değil, Ashcroft. Şu ana kadar, ölmek üzere olduğunu unutturmak için biraz huysuzluk eden, oldukça sevimli bir hasta olduğunuzu düşünüyordum."

"Pompayı verin bana."

"Önce sorularımı cevaplayın."

"Niye öğrenmek istiyorsunuz bunları? Niye bunca sene sonra?"

"Çünkü yayılmakta olan bir virüs var. Mümkün olduğunca çabuk durdurmamız gereken, Burgh Kassam tarafından dünyaya salınmış, mutant bir suş."

"Asıl neden bu değil. En azından, tek sebep değil."

"Öyle."

"Parks, ben ölüyorum. Ölüm döşeğinde olan biri yalan söylendiğini bilir."

"Kızımın sadece birkaç günlük ömrü kaldı ve belki siz kurtarabilirsiniz onu."

"Kızınız mı? Oyun dışı kalma sırası size geldi. Başlangıçta, tam bir sinik olduğunuzu düşünmüştüm. Gözlerinde yaşlarla beni görmeye gelen tüm o aptallardan farklıydınız. Kızınız geberebilir, Parks. Gebersin, duydunuz mu beni?"

"Siz ondan önce gebereceksiniz."

"Nereye gidiyorsunuz? Parks! PAAARKS!"

Marie yavaşça yatağa geri geliyor. İhtiyar profesörün başı yastığına düşüyor. Fazlasıyla terliyor.

"Farkında mısınız, güzelim?"

"Neyin, yakışıklım?"

"Bir gün daha yaşayabilmek için yirmi beş yılımı saklanarak geçirdim. Ama şimdi, ortaya çıksam bile, vakfın hiçbir katili beynimi dağıtma zahmetine girmeyecektir."

"Sizi dinliyorum."

Ashcroft cılız kaslarını geren sancı nedeniyle yüzünü buruşturup kayışlarını çekiştiriyor. Sonra yavaş yavaş gevşiyor. Alacakaranlıkta, soluk soluğa sesi yükseliyor:

"Angus senelerden beri o lanet yazılar üzerinde çalışıyordu. Bu onda tam bir saplantı halini almıştı. O derece ki üsteki dairesinin duvarları bile fresk kopyaları ve binlerce işaretle kaplıydı. Onları, mümkün olan her kombinasyona göre bir araya getirmişti. En eski diller hakkında onlarca semantik, kriptoloji ve dilbilimi kitabı okumuştu. Onu insanlık düşüncesinin kaynaklarına götürmüş, dev bir puzzle. Bana öyle geliyor ki yavaş yavaş, o işaretleri çizmiş olan varlıklar gibi düşünmeyi başardı ve bu sayede anladı."

"Neyi anladı?"

"Seksenlerin başında, vakfın şifre çözme departmanı kodun dörtte üçünü çözmüştü. O işaretlerin bir hikâye anlattığını biliyorduk, ama her şey çok imgeseldi ve kavramak zordu. Ayrıca, mesajın bir kısmının uyarıya benzediğini de keşfetmiştik, insanlığı daha önce de olmuş ve tekrarlayacak olan bir olaya, büyük yok oluşa karşı uyaran bir şey."

"Dinozorların başına gelen gibi mi yani?"

"Hayır. Dinozorları ya da Kambriyen dönemin okyanuslarını vuran felaketler doğal nedenlerden kaynaklanıyordu: Meteor yağmurları, muazzam yanardağ patlamaları veya iklim değişiklikleri. Bu farklı bir şeydi. İnsanın yol açtığı bir yıkım."

"Bir salgın?"

"İlkin biz de öyle düşünmüştük ama Angus sonunda o mesajın altında çok daha ciddi bir şeyin yattığını keşfetti. Sadece insanlığı değil, evrenin tamamını tehlikeye atan bir şey. Bu, başka işaretlerin arkasında saklıydı ve onları bir araya getirmek yeterliydi."

"Hangi başka işaretler?"

"1980'de Angus, insanlığın XX. yüzyılda uçağın keşfi sayesinde keşfettiği dev işaretlerle ilgilenmeye başladı. Sanki çizenler, ancak işaretleri anlamamızı sağlayacak gelişmişlik düzeyine eriştiğimizde onları fark etmemizi istemişlerdi. O kadar büyük işaretler söz konusu ki bazıları sadece uydu fotoğraflarında görülebiliyor. Mound Builder Yerlileri ya da Nazcalardan kalanlar gibi dünyanın dört bir yanına dağılmış bu simgeler, bilim insanları için hâlâ gizemlerini koruyorlar. Yalnızca, çok eski zamanlarda, arkalarında başka izler bırakmadan ansızın yok olmuş medeniyetler tarafından çizildikleri biliniyor. Uçağı icat edeceğimizi öngörebilecek kadar gelişmiş uygarlıklar. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musunuz, Parks? Ne ifade ettiğini kavrayabiliyor musunuz?"

"Sakin olun, Ashcroft."

İhtiyarın soluğu karanlıkta ıslık çalıyor.

"Angus sonunda, tapınak mağaralardaki yazılar arasında o işaretlerin minyatür kopyalarını saptamıştı. Yıllardır gözünün önündeydi aslında. Bunun üzerine, coğrafi dağılımlarını inceledi ve bütünün yazılara aniden bir anlam kazandırdığını fark etti. Onları kazıyanlar, bir düşmanın kendilerini neredeyse tamamen yok etmesine ramak kaldığını belirtiyorlardı. O zamanlar, rahibe adını verdikleri yedi yaşlı kadın tarafından korunan yedi kabile oluşturuyorlardı. Tarih öncesindeki son saldırıdan önce, biri hariç bütün rahibeler düşman tarafından öldürülmüşlerdi. Yazılara göre, çok genç bir kadın da sağ kalmıştı, rahibelerin güçlerini devralan, Neera adında bir seçilmiş. Sonra, hayatta kalanlar yeniden yedi kabileye ayrılıp dört farklı istikamete dağılmışlardı. Yokolmadan veya insan kitleleri içinde yavaş yavaş kaybolmadan önce gezegenin dört bir tarafına o dev işaretleri dikenler, bu yedi kabilenin soyundan gelenlerdi. Angus, bütün o işaretlerin bir tür kod içinde kod oluşturduklarını fark etmişti. Sanırım, mağaralara bırakılan yazıların belki de insanlığa yönelik bir uyarı değil, daha ziyade öbür kabileleri hedefleyen gizli bir mesaj olduğunu o zaman anladı. Bir tür kehanet.

"Angus'ın dosyası bunları mı içeriyordu?"

"Bunları ve başka bir şeyi daha."

"Neymiş o?"

"Su verin bana."

Parks başucundaki plastik bardağı alıp içindeki kamışı Ashcroft'ın dudakları arasına yerleştiriyor. Bilim adamı vitaminli sıvıdan usulca birkaç yudum çekip yeniden yastıklarına devriliyor. Boğazından bir hırıltı çıkıyor.

"O lanet dosyada başka ne vardı, Ashcroft?"

"Tanrı'nın suçu vardı, Özel Ajan Parks."

"Hepsi o kadar mı?"

"Kutsal metinlere göre başmelekler neden isyan etmişler, biliyor musunuz? Niye hepsinin en yakışıklı ve güçlüsü Şeytan olmuş?"

"Kibirden mi?"

"Hayır, Parks. Kıskançlıktan. Tıpkı, kendilerine verilmeyen bütün armağanları en küçüğün almasına kızan ağabeyler gibi. Başmelekler ağabeylerdi. Yaratısında Tanrı'ya yardım ettiler. Hatta ilk başta bunu dokunaklı bile bulmuşlardır herhalde. Dedelerinin, durup dururken, kafayı dehasına pek yakışmayan, adi bir maket üretmeye taktığı, üstün yetenekli mühendisler ailesi gibi biraz. Dünyanın yaradılışında olan buydu işte: İhtiyar, insan adını verdiği, mükemmellikten oldukça uzak bu şeyi derhal yok etmeliydi aslında. Ama öyle yapmak yerine, her yaratıcının kaçınması gereken büyük suçu işledi: Kendi yaratısına âşık oldu. Anlıyor musunuz? Yaşlı Gepetto'nun durumuna düştü: Yalnız kalmamak için kendine oyuncaklar imal eden, küskün ve hırçın bir ihtiyar. O zaman, başmelekler isyan ettiler. Ve haklıydılar, Parks! Ne yazık ki haklıydılar!"

"Angus'ın dosyasında başka ne vardı?"

"İnsan, Tanrı'nın suçunun içler acısı sonucu."

"Yani?"

Ashcroft'ın kasları yeni bir sancı dalgasıyla kasılıyor. Yaşlı hasta inliyor.

"İnsan, çevresini kendine uymaya zorlayan tek canlı varlıktır. Yaşam zincirinde ne yeri ne de bir gerekliliği vardır. Her şey, sanki doğa

kazara dramatik bir hata yapmış gibi olur. Bir tür canavar. Bir çıkmaz. Evrimdeki, büyük yok oluşlarla ortadan kalması gereken, ama üreyip yayılmayı sürdüren bir sapma. Angus, insanlığı yok edecek Büyük Yıkım'ın kaçınılmaz olduğunu, çünkü bunun insanlığın kendisinden doğacağını anlamıştı. O yazıları bırakanların, felaketten kurtulacak bir avuç insanın hastalığı başka yerlerde yaymaya yetecek gelişim düzeyine varacağını bildiklerini keşfetmişti."

"Hangi hastalığı? Hangi hastalıktan bahsediyorsunuz?"

"İnsanlardan söz ediyorum, Parks. Kâinatın hasta hücrelerinden. Angus'ın o lanet şifreyi çözerek anladığı şey buydu: Hastalık biz olduğumuz ve durdurulmadığımız sürece yayılmaya devam edeceği gerçeği."

"Kassam'ın virüsünün haber verilen yıkım olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Hatta onun asıl Büyük Yıkım'a karşı tek olası antidot olduğunu söyleyebilirim. Tanrı'nın suçunun kefareti. Evreni kendisine tehdit oluşturan kanserden korumak için insanlığın imhası. Rahibelerin yazılarda sözü geçen ünlü düşmanları buydu: Kâinatın bağışıklık sistemi."

"Kafayı tamamen yemişsiniz siz."

"Siz de çok safsınız, Parks. İnsan en yırtıcı hayvandır. Birkaç köpekbalığı ve hastalık dışında, sadece kendi kendisinin avıdır. Savaşları, cinayetleri ve açlığı bunun için icat ettik. Korkunç insan kalabalığını düzenlemek için. Maalesef, Oppenheimer ölümcül oyuncaklarını icat ettiğinden beri, atom bombasına sahip uluslar onu kullanmaya cüret edemiyorlar çünkü düğmeye bastıkları anda nükleer ateşin kendilerini de kavuracağını biliyorlar. Savaş faktörünün iptali. O zamandan beri, hastalık yayılıyor. Durmadan çoğalan ve bulaştıkları organizmayı, yani bu durumda dünyayı yiyip bitiren milyarlarca virüs. Şu farkla ki, başka virüslerin tersine, insan, öldürmekte olduğu organizmaya bağımlılığının bilincinde. İşte bu yüzden, başka gezegenleri sömürgeleştirmek gerektiğini düşünmeye başlıyoruz. Olanlara bir baksanıza, Parks. Mars'a doğru yolculuğa çıktık bile, yaşanabilecek başka dünyalar arıyoruz, sonsuzluk ifadeleriyle akıl yürütüyoruz. Kolektif

bilinçaltımızda, dünyamızı istila etmek için en uygun zamanı beklerken bizi yukarıdan gözetleyen, çok gelişmiş ve kötü uzaylılar hayal ederek kendimizi korkutuyoruz. Oysa ben uzaylılar için üzülüyorum, çünkü onlarla temas ettiğimizde, gerçek bir virüsün neler yapabileceğini göstereceğiz."

"İnsan kanserinin daha önce başka yerlerde de oluştuğunu ve şu an burada yayılmakta olduğunu mu söylemek istiyorsunuz yani?"

"Neden olmasın? Aksi halde, Manhattan Projesi mumyasında bulduğumuz şu karmaşık DNA'yı nasıl izah edebiliriz? Bizi koruduğu varsayılan bu türün gelişmişlik derecesini nasıl açıklayacağız?"

"Angus'a göre, bir önceki organizmayı yiyip bitirdi ve hastalığı gelecekteki organizmaya bulaştırmak için hayatta kalmamıza yardım etmeyi görev bilerek, bir sonrakini tüketmemizi seyrediyor, öyle mi?"

"Veya bizim şimdi maruz kalmaya hazırlandığımız genetik dönüşüme o türün kendisi de uğradı ve biz, bir bakıma, onların kontamine olmadan önceki haliyiz. Tanrı'nın çocukları. Neden olmasın? Buna ilişkin hiçbir kanıt ve yanıt yok elimizde, sadece sorular var."

"Siz sandığımdan da delisiniz."

"Hadi, Parks, yapmanız gereken şey tam da Tanrı'nın seçimi. Kurtarmak istediğinizi ileri sürdüğünüz şu kız çocuğundan bahsedin biraz. Aslında sizin kızınız değil, öyle değil mi?"

"Hayır. Ebeveynleri New Orleans'ı kırıp geçiren kasırgada öldüler. Küçük kız, tuhaf zihinsel güçlere sahip varlıklar tarafından kurtarıldı."

"Ona 'Rahibe' ya da 'Başrahibe' diye mi hitap ediyorlar?"

"Evet."

"Ona dokunduktan hemen sonra ölen yaşlı bir kadın söz konusu mu?"

"Evet."

"Kızın kendisi de anormal güçler geliştirmeye başladı mı?"

"Siz nereden biliyorsunuz bunları?"

"Çünkü hepsi Angus'ın deşifre ettiği işaretlerde mevcut. Çünkü tarih tekerrür ediyor. Son bulduğunu zannediyoruz, ama yeniden başlıyor. Muhafızlar, o şeyin kanının, Kassam'ın ürettiği virüsün tek

antidotunu içerdiğini biliyorlar. Kızı bu yüzden koruyorlar. Dolayısıyla sorum şu, Özel Ajan Parks: Tanrı'nın suçunu işleyecek misiniz? İnsanlığı mı kurtaracaksınız, evreni mi?"

"Benim yerimde olsaydınız, siz ne yapardınız?"

"Sizin yerinizde mi?"

Bir tebessüm Ashcroft'ın yüzünü biçimsizleştiriyor.

"Yerinizde olsam, hemen kızım dediğiniz o iğrenç mahlûkun yanına dönüp suratına bir yastık kapatır ve soluğu kesilene kadar bastırırdım."

"Bugünlük yeterince laf duydum sanırım."

Marie ayağa kalktı. Morfin pompasını Ashcroft'ın eline bıraktı. Kapıya doğru geriliyor. Boğuluyor. Bir an önce o odadan çıkmalı. Ölüm kokularını solumaktan kurtulması lazım. Ashcroft'ın gırtlağından yükselen kahkahaları işitmemek için kulaklarını tıkıyor. Bilim adamı, kayışlarına asılarak elinden geldiğince doğruldu. Bir deri bir kemik kalmış bedeni eklemlerini çatırdatırcasına gerilirken, gözleri yuvalarında ters dönüyor.

"Bana bakın, Özel Ajan Parks! Ben hem kâinatı kemiren kanserim hem de kanserin kemirdiği kâinat! Çok geç olmadan o şeyi öldürmelisiniz, duydunuz mu? Tanrı'nın suçunu o sapmanın kanında yıkamalısınız!"

Marie kapıya ulaştı. Ashcroft'ın elinin morfin pompasının düğmesini ezdiğini görüyor. Bilim adamı şişenin tamamını zerk ediyor. Yüzünü buruşturuyor. Gülüyor. Soluğu tıkanıyor, son bir kez kasıldıktan sonra tamamen gevşiyor. Gözleri sonuna kadar açık. Alacakaranlıkta Marie'ye dikilmiş, kocaman, donuk gözler. Evreni seyreden ölü gözler.

130

Marie koridorda yalpalayarak yürüyor. Midesi bulanıyor. Bastonunu unutmuş olduğunu fark ediyor. Yeniden eşarbı ve gözlüğünü takıp

topallar gibi yaparak bekleme salonuna açılan camlı kapıyı aşıyor. Onun yaklaştığını gören stajyer gülümsüyor.

"Her şey iyi geçti mi, Matmazel Granger?"

"Mükemmel, şekerim."

"Otobüsünüzü beklerken istirahat edebilmeniz için iki koltuk birleştirmemi ister misiniz?"

"Sanırım önce dışarı çıkıp biraz hava alacağım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Anlıyorum. Genellikle böyle olur. Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Marie gözlüğünün üzerinden stajyere bakıyor. Kız gergin görünüyor.

"Bir sorun mu var, tatlım?"

"Efendim?"

"Dalgın bir haliniz var."

"Bu iş beni çok yoruyor."

"Hayır, bu başka bir şey."

Marie gözlerini genç kadınınkilere dikiyor. Gözbebeklerini ve burnun kanatlarını inceliyor. Stajyer yavaşça nefes alıp vermeye gayret ediyor.

"Bence bir gönül meselesi. Yanılıyor muyum?"

Stajyerin gergin adaleleri gevşiyor. Gülümser gibi oluyor.

"Sizden de hiçbir şey saklanmıyor, Matmazel."

"Yaşlı kadınların gözünden hiçbir şey kaçmaz."

"Sevgilim Brett yüzünden."

"Aldatıyor mu sizi?"

"Benimle yatmak istiyor."

"Ve siz bunu istemiyorsunuz, öyle mi?"

"Şimdi değil. Hemen olmaz. Anlarsınız, ben inançlı biriyim ve mensup olduğum cemaatin önünde, evlenene kadar bakire kalmaya söz verdim."

Marie ellerini danışma tezgâhına koyuyor. Parmaklarının altında yapışkan bir şey hissediyor. Bir yapışkan kalıntısı. Gözlerini kaldırıyor ve stajyerin gergin bakışıyla karşılaşıyor.

"Bir kızla yatmayı denediniz mi hiç?"

"Efendim?"

Yaşlı hanımın sözlerini duyunca, stajyer belli belirsiz irkildi. Gözbebekleri hâlâ sabit.

"Bunu hiç düşündünüz mü, Ajan Pinokyo?"

Stajyerin silahını çekmesine vakit kalmadan, Marie 32'liğini alnına dayıyor."

"Bir saçmalık yapmayın, Parks."

"Adınız nedir?"

"Jones."

"Fazla yavaşsınız, Ajan Jones. Çok fazla. Buna karşılık, utangaç bakire numaranıza diyecek yok. Ne kadar zamanda burada olurlar?"

"Daha yeni haber verdim."

Parks'ın başparmağı silahının horozunu kaldırırken, Jones'un nefes alıp verişi hızlanıyor.

"Yaşlı bir hanıma yalan söylemek çok ayıp."

"Şey... Zaten buradalar."

"Kaç kişi?"

"Beş."

"Neredeler?"

"Üçü otoparkta. Biri hasta kabulde. Bir de ben."

"İsimleri?"

"Mulligan, Kintch, Alonso ve Chen."

"Chen mi? Onu tanımıyorum."

"Saint Louis bürosunda çalışıyor."

"Bir sürü cenaze çıkacak..."

Marie'nin parmağı tetiği kavrıyor. Jones'a bakıyor. Öyle genç ve deneyimsiz ki...

"Yalvarırım yapmayın, Parks."

"Şişşt. Düşünüyorum, tatlım."

"Hâlâ vakit var. Sadece tutuklamak istiyorlar sizi. Çok geç değil."

"Şişşt dedim..."

Jones dudaklarını ısırıyor. Marie'nin teslim olmaya niyetli olmadığını anladı. Parks ona, yanına gelmesini işaret ediyor. Jones tezgâh boyunca ilerliyor. Arkasına döndüğünde, 32'liğin namlusunun beline dayandığını duyumsuyor.

"Kararlaştırdığınız sinyal ne?"

"Dışarı çıkacağınız zaman, telsizle bildirmem gerekiyordu."

"Onlara işin uzadığını söyleyin ve talimatlarını sorun."

"Efendim?"

"Dediğimi yapın."

Jones giysisinin koluna gizlenmiş minik vericiyi yukarı kaldırıyor.

"Tertibat, ben Jones. Hedef hâlâ çıkmadı. Talimatlar?"

Bir cızırtı. Marie, cevap veren sesin kimliğini saptamak için Jones'un kulaklığını aldı.

"Anlaşıldı, Jones. Bütün çıkışlar gözleniyor. Yerinizden kımıldamayın. Hedefin gelmesini bekleyin."

Jones verici düğmesini bırakıyor. Marie Özel Ajan Mulligan'ın sesini tanıdı. Eski dostlarından biri. İyi bir arkadaş.

"Şimdi önlüğünüzü verin bana."

Jones önlüğünü ve hastane sandaletlerini çıkarıyor.

"Şu cici, mavi elbisenizi de."

Jones usulca düğmelerini çözüp elbisesini yere sıyırıyor. Marie eğilip onu alıyor. Doğrulurken, Glock'unu çekip Jones'un ensesine sert bir kabza darbesi indiriyor. Genç kadını yere yığılmak üzereyken yakalayıp tezgâhın arkasına sürüklüyor. Ağzını bağlayıp ellerini kelepçeliyor. Sonra üzerindeki pılı pırtıyı çıkarıp mavi elbiseyle önlüğü giyiyor. Jones'un çantasını karıştırarak kara camlı bir gözlük çıkarıyor. Şarjörünü kontrol ettikten sonra, Glock'unu, kolunun üzerine attığı mantonun altına saklıyor. Eli kabzada, koridor boyunca ilerliyor ve hasta kabul gişesinin camları ardındaki hemşireleri başıyla selamlıyor. Bir

yaşlı, bir de daha genç bir hemşire. Genç olan Asyalı. Parks'ın geçişini izledikten sonra, gözlerini aşağı çeviriyor. Dudakları kımıldıyor. Bir cızırtı. Sesi Marie'nin kulaklığında çınlıyor.

"Tertibat, burası hasta kabul. Bir hemşire dışarı çıkıyor. Şimdilik, hedeften hiç ses yok."

"Anlaşıldı, Chen. Tetikte olun."

Camlı kapılar, limon otu ve kekik kokularına açılıyor. Parks yolda ilerliyor. Yüreğinin boğazında attığını hissediyor. Bir adam yaklaşıyor. Üzerinde önlük ve göğsünde mavi bir cerrah rozeti var. Marie onun hareketlerini inceliyor. Adam notlarını karıştırıyormuş gibi yapıyor, ama en ufak bir şüpheli davranışta silahını kolayca çekip hedefi indirebilmek için gerekli açıyı koruyarak tam bir profesyonel gibi yürüyor. Parks'ın kulaklığında cızırtılar. Mulligan'ın sesi:

"Brad, gördüğünü teyit et. Hepsi o kadar."

Brad yanıt vermiyor. İlerliyor. Bakışı Parks'ın ayak bileklerine kayıyor ve yukarı çıkıyor. Yürüyüş tarzını, el ve omuzlarının konumunu analiz ediyor. Marie'yle karşılaştığı esnada biraz yavaşlıyor. Marie kara gözlüğünün ardından ona tebessüm ediyor. Brad Kintch. Eski usul bir ajan. Bir silahşor. Kintch gülümsemesine karşılık veriyor ve notlarını karıştırarak ilerlemeyi sürdürüyor. Cızırtılar.

"Mulligan, ben Brad. Kadın Parks. Tekrarlıyorum: O, Parks."

"Emin misin?"

"Yüzde seksen olumlu."

"Emin olmak için gidip Jones'a bir bak."

Marie otoparkın her iki ucunda FBI'a ait iki kocaman 4x4'ü fark etti. Mulligan sağ, Alonso sol yandakinin içindeler. Yeni bir parazit. Mulligan'ın sesi:

"Jones, burası tertibat, beni duyuyor musun?"

Marie arabaların arasında ilerliyor. Külüstür Buick'ine hiç bakmıyor.

"Tanrı aşkına, Jones, ne halt ediyorsun?"

Yine cızırtılar. Kintch'in sesi:

"Ben Brad. Jones yerde."

"Ölmüş mü?"

"Baygın. Hedef onun elbise ve önlüğünü de almış."

"Tamam. Herkesin dikkatine, tertibat hedefi sıkıştırıyor. Chen ve Kintch, siz de ikinci hat olarak arkamızı tutun."

Kintch'in sesi:

"Bir sorunumuz ver, şef."

"Nedir?"

"Jones'un kulaklığı yok olmuş."

"Ha siktir..."

"Ne yapıyoruz?"

"Jones'u öldürmediğine göre, Parks hâlâ yola gelebilir demektir. Bize anlatmaya çalıştığın bu mu, Marie?"

131

Marie otoparkta ilerlemeye devam ediyor. Mulligan'm siyah 4x4'ü yoldan yavaş yavaş ona doğru geliyor. Alonso'nunki de Marie'nin arkasında harekete geçti.

"Marie, beni işittiğini biliyorum. Kararı sen vereceksin. Ne yapmamızı istediğini söyle bana."

Marie cevap vermiyor. Yürüyor. Açısını arıyor. Hızlı hareket etmeye ihtiyacı olacak.

"Marie, seni eve götürmek için buradayız, ama gerekirse işini bitirmekte tereddüt etmeyiz. Her şey iyi geçebilir. Ya da geçmez. Karar senin."

Marie yavaşlıyor. Sağda bir Mustang ve eski bir Caddy, soldaysa insan boyunda bir duvar var. Cadillac yanlamasına park etmiş. Sağlam Amerikan karoseri. Delici mermileri durduracak kadar sağlam olmasa da, Mulligan'ın özel mühimmat getirmeyi akıl etmiş olması uzak ihtimal. Marie duruyor. 4x4'ler park etmiş arabaların karşısına çapraz

olarak yerleşiyorlar. Marie onlara sırtını dönüyor. Kapıların açıldığını duyuyor. Ayakkabı tabanları gıcırdıyor. Mulligan ve Alonso ona doğru ilerliyorlar. Başka ayak sesleri. Marie geriye bakıyor. Kintch ve Chen, artçı kuvvet olarak 4x4'lerin arkasına mevzilenmişler. Marie, silahını ona doğrultmuş olarak yaklaşan Mulligan'a gülümsüyor. Adam onun çelik yelek giyip giymediğini merak ediyor.

"Ellerini görmek istiyorum, Marie."

Alonso ve Mulligan, Parks'a birkaç metre mesafede durdular. Nişan açılarını koruyorlar. Arazi araçlarının arkasındaki Kintch ve Chen de kapıların aralığından onu hizalıyorlar. Gövdesine nişan alıyorlar. Üzerinde hiçbir koruma bulunmadığını anladılar. Çok kısa zamanda çok fazla hareket. Hayati bir organı delecek ilk kurşunda, maçın sonu. Marie Holly'yi düşünüyor. Büyük yatakta uyuyan küçük kız gözünün önüne geliyor. Kaybettiğini biliyor. Mulligan'ın sesi:

"Prosedürü biliyorsun, Marie. O mantoyu bırakmanı ve sağ elini yavaşça ensene koyarak dizlerinin üstüne çökmeni istiyorum."

"Her zaman tam bir sapkın oldun, Mully. Karının tüm bunlara ne diyeceğini merak ediyorum. O nasıl sahi? Kız arkadaşlarını durdurmak için rozetinden faydalandığını biliyor mu?"

"Jenny geçen sene kanserden öldü. Hatırlıyor musun?"

Marie'nin bakışı bulanıyor. Sesi çatlıyor.

"Ah, Mully, affedersin. Ben... ben bilmiyordum."

"Elbette ki biliyorsun, Marie. Jenny senin en iyi arkadaşındı. Cenazede sen de vardın. Hatta beni kollarının arasına aldın ve omzunda çocuk gibi ağladım."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Mully. Yalvarırım, doğru olmadığını söyle."

Marie Cadillac'a yaslandı. Çenesi titriyor. Gözlüğünün ardında, yanaklarından yaşlar süzülüyor.

"Marie, Crossman bize Rio'dan söz etti. Senin iyi olmadığını, zorlu bir zihinsel sıçrama yaşadığını biliyoruz. Artık durman lazım."

"Çok geç, Mully."

"Hayır, Marie. Sonra geç olacak. Şimdi ellerini görmem gerekiyor. Lütfen. Jenny için."

"Mull?"

"Evet?"

"Silahlıyım."

"Tamam, Marie. Mantonun altında mı?"

"Evet."

Mulligan'ın sesi yükseliyor. Öteki ajanlara sesleniyor.

"Marie mantosunu bırakacak. Altında bir silah var. Kimse kımıldamasın, anlaşıldı mı?"

Marie kara gözlüğünün ardından ajanlara bakıyor. Kintch ve Chen'in elleri kabzalarında kasılıyor. Sinirliler. Mulligan'ın sesi:

"Şimdi, şarjörünü fırlatacaksın, sonra silahının kabzasını tutan elini çıkaracak ve mantonu bırakacaksın. Tamam mı, Marie?"

"Korkuyorum, Mully."

"Biliyorum. Biz buradayız. Korkma."

"Beni devre dışı bırakmak için buradasınız, öyle değil mi?"

Marie'nin sesi biraz daha çatlıyor. Mulligan onu daha önce hiç bu kadar kırılgan görmedi. Durumunun vahim olduğunu söylediğinde, Crossman'a inanmamıştı. Ama şimdi, bunu kabul etmekte hiç zorlanmıyor.

"Marie, yemin ederim ki bu doğru değil."

"Artık söyle bana, Mully. En azından bunu hak ediyorum, değil mi?"

"Buraya seni vurmak için gelmiş olsaydık, işin çoktan bitmişti."

"Benimle dalga geçmeyi bırak, alçak herif! Bunu yapmak için kanuni sebepleriniz yok henüz. Ama silahımı gördüğünüz zaman, ateş etme hakkınız doğacak. Bunu biliyorsun, Mully. Ve benim bildiğimi de biliyorsun."

"Marie, kimse seni öldürmek için gelmedi buraya. İyi değilsin. Sinirlerin bozuldu. O yüzden, her tarafta düşmanlar görüyorsun."

"Çocukları katlettim ben, Mully. Çocukları, Seboomook'taki balık tuzlama sandıklarında açlıktan gebermeye bıraktım ve bazılarını parça parça doğrayıp kemiklerini göle attım. Eğer namlumun ucunda benim gibi biri duruyor olsaydı, fazladan bir hareket beklerdim."

"Marie..."

"Ama sadece böyle şeyler yapmadım, ha, Mully? Bir sürü de hayat kurtardım, değil mi? O yüzden, böyle ölmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Marie, Seboomook'taki çocukları sen öldürmedin. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

"Rio'daki de bendim. Kollarımda ölen şu çocuk. Bütün o ölü çocuklar. Aman Tanrım, Mully, yüzlerini bir görseydin!"

"Marie, mutlaka sakinleşmen lazım. Seninle diğerleri arasına gireceğim ve sen de, yanına gelip silahını alabilmem için mantonu bırakacaksın."

Marie'nin omuzları titremeye başladı. Hıçkırıklar arasında soruyor:

"Mull?"

"Evet?"

"Mantomu yere bırakıp silahımı çok yavaş bir şekilde kendi bedenime çevirmeme izin verir misin?"

"Ne yapmak için, Marie?

"Sadece..."

"Marie, lütfen, sakinleşmeye çalış."

"Sadece silahın namlusunu çenemin altına yerleştirmek için. Bu iyiliği yapar mısın bana?"

"Hayır, Marie. Yapmayacağımı biliyorsun."

"Tabancanın ağzında bir mermi var. Öyle istiyorsan, önce şarjörümü fırlatabilirim. Tek bir kurşun, Mully. Yegâne isteğim bu senden."

"Yardıma ihtiyacın var, Marie. Sana yardımcı olmama müsaade etmelisin. Yemin ederim, korkman için hiçbir neden yok."

"Mesele bu değil, Mully. Ben sadece, her şeyin bitmesini istiyorum artık."

"Sana söz veriyorum, bitecek. Ama böyle bitmesini kabul edemem."

"Yalvarırım..."

"Hayır, Marie. Bunu isteme benden. Ömrümün geri kalanını, zihnimde o görüntüyle yaşamamı isteme. Buna hakkın yok!"

Kintch'in sesi. Telsizini yeni aşağı indirdi:

"Mulligan, Crossman arıyor. Seninle konuşmak istiyor."

Mulligan, Marie'ye bakıyor.

"Yerinden kımıldama, tamam mı? Kintch'ten telsizi bana getirmesini isteyeceğim. Gözümü senden ayırmayacağım. Senin de bana bakmanı ve gözlerini ayırmamanı istiyorum, anlaşıldı mı?"

Marie başıyla onaylıyor. Kintch yaklaşıyor. Chen'in atış açısına geçiyor. Telsizi Mulligan'a uzatırken, Marie'yle konuşuyor:

"Parks, birbirimizi Mully'yle olduğu kadar tanımıyoruz, ama Büro için neler yaptığını biliyorum. Ben de onunla hemfikirim. Bunu yapmana izin veremeyiz."

"Ağzına sıçayım, Kintch, anladın mı? Birbirimizi tanımadığımız konusunda haklısın. Sen beni vurmak için buradasın, ama yemin ederim, ben seni daha önce indiririm."

"Marie, ben Mully. Bana bakmayı bıraktın. Kintch'e bakmaktan vazgeçmeni ve sakinleşmeye çalışmanı istiyorum."

Marie'nin bakışı yavaşça Mulligan'a geri dönüyor. Bütün vücudu kaskatı kesildi. Zor nefes alıyor. Artık dayanamıyor. Mulligan, onun gibi bir ölüm makinesinin köşeye sıkıştığında daha da tehlikeli olduğunu herkesten iyi biliyor.

"Kintch, artık geri çekil."

"Üzgünüm, şef."

"Çeneni kapa ve geri çekil. Tamam mı, Marie? Kintch şimdi geri çekilecek."

Kintch arkasını dönmeden yavaşça gerileyerek nöbet yerine varıyor. Telsizden bir cızırtı geliyor. Crossman'ın sesi:

"Neler oluyor, Mulligan?"

"Durum hiç de iyi değil, efendim. Marie burada onu öldürmek için bulunduğumuza inanıyor. İntihar etmesine izin vermemi istiyor."

"Bana verin onu."

Mulligan telsizi Marie'ye uzatıyor.

"Seninle konuşmak istiyor."

"Şimdi şarjörümü fırlatacağım, Mully. Ve sonra, silahımı yukarı doğru kaldıracağım. Tamam mı?"

"Hayır, Marie."

Bir tıkırtı. Glock'un şarjörü yerde zıplıyor. Marie mantosunu usulca yere bırakınca, silahın parlak gövdesi ortaya çıkıyor. Genç kadın yanaklarındaki yaşları sildikten sonra, otomatiğini ağır ağır yüzüne doğru kaldırıyor.

"Yapma bunu, Marie! Önce onunla konuşmalısın. Bu kadarını borçlusun ona."

"Benim yerime sen konuş, öyleyse. En azından bunu yap benim için."

Marie, Glock'unun namlusunu çenesinin altına dayadı. Mulligan telsizi ona uzatıyor. Crossman'ın sesi cızırdıyor:

"Marie?"

"Seninle konuşacak bir şeyim yok, Stu."

"Ufaklığı ne yapacağım, sonra? Çocuk Esirgeme'ye mi vereyim yani? Gerçi, küçük kızları evlatlık alan ailelere götürmeye alışığım. Ama önce, senin isteğinin de gerçekten bu olup olmadığını öğrenmek isterim. Ve bana niye onu yalnız bıraktığını sorduğu zaman, Holly'ye ne söylememi istediğini."

"Benim işim bitti, Stu. Yaptıklarımdan sonra, hayli uzun bir zamanı içeride geçirmem gerekecek."

"Bir soruşturma yapılacak, Marie. Anlamaya çalışacağız. Her halükârda, Holly'ye bunu yapamazsın."

"Onu bu şekilde kullanman iğrenç."

"Seni kurtarmaya çalışmak için mi? Bana uyar. Şimdi silahını Mulligan'a vermeni istiyorum. Holly için bunu yapabilir misin?"

"Holly için mi?"

"Evet?"

Gırtlağı hıçkırıklarla sarsılan Marie, silahının namlusunu yavaşça geri çekiyor. Öyle kuvvetli bastırmış ki, çelik teninde yuvarlak bir iz bıraktı. Mulligan'ın sesi:

"Pekâlâ, Marie. Şimdi, parmağını tetikten çekmeni istiyorum. Tamam. Şimdi de ben yanına gelip silahı elinden alacağım. Bu senin için iyi mi?"

"Benim için iyi, Mully."

"Saçmalamak yok, ha?"

"Saçmalamak yok."

Marie'nin gözleri dalıp gitti. Gözyaşları arasından, Mulligan'ın yaklaşmasına bakıyor. Adam öteki ajanların atış açılarını kapatarak yaklaşıyor. Ona gülümsüyor. Marie gözlerini yumuyor. Mulligan'ın parmaklarının Glock'u kavradığını hissediyor. Silahı bırakıp omuzlarını vücudunun en ufak bir parçası bile taşmayacak şekilde içeri çekerek Mulligan'ın göğsüne büzülüyor. Yüzünü dostunun gömleğine gömüyor. Adam ter ve tütün kokuyor. Marie onun kocaman elinin saçlarını okşadığını duyumsuyor.

"Geçti artık, Marie. Şimdi seninle ilgileneceğiz."

Mulligan'ın sesi yine yükseliyor.

"Marie benimle. Silahlarınızı indirin. Benim 4x4'e doğru harekete geçeceğiz. Kimse saçmalamasın."

Marie Mulligan'ın kolları arasında kasılıyor. Adamın sesi yeniden yumuşadı. Kulağının hemen dibinde dalgalanıyor.

"İşte bitti. Bana yapışık kal ve bırak seni götüreyim, tamam mı?"

Kulaklığını dolduran cızırtı Mulligan'ın sözünü bölüyor. Bir kadın sesi.

"Tertibat, ben Jones. Hedef beni bayıltıp dışarı çıktı. Herkesin bilgisine, bacağına tutturulmuş bir 32 kalibre var. Tekrarlıyorum: Parks'ın bir 32'liği var."

Parks'ın kollarının kendisini sardığını hisseden Mulligan yay gibi geriliyor. Hâlâ göğsüne büzülmüş durumdaki Marie, aynı anda iki aşırı hızlı hareket yapıyor: 32'liğini eski dostunun şakağına dayıyor ve kılıfına geri koymuş olduğu silahını çekerek denetimi gevşetip yaklaşan diğer üç ajana doğrultuyor.

"Hemen silahlarınız bırakın. Kendimi tekrarlamak zorunda bırakmayın beni."

Bu manevraya şaşıran Kintch ve Alonso hamle yapmaya yelteniyorlar. Parks peş peşe iki el ateş ediyor. Birinci mermi Alonso'nun bacağına isabet ederek adamı ikiye büküyor. İkincisi, haykırarak yere yığılan Kintch'in kalça kemiğini kırıyor. Mulligan silahlarının yerde çıkarttığı gürültüyü işitiyor. Parks'ın sesi:

"Chen, silahını yere koy. Sonra Alonso'yu ters çevir ve kemeriyle bacağını iyice sık."

"Ne?"

"Dediğini yapın, Chen!"

"Peki, Mully."

Chen denileni yaparken, Marie, Mulligan'ın omzunda soluğunu dinliyor. Ondan siper olarak yararlanıyor. Mulligan çok kızgın. Kızgın ve üzgün.

"Tamam, Chen. Şimdi Jones'a çağrı yapın. Onun..."

Bir patlama. Mulligan suratını buruşturuyor. Jones'un sürgülü kapılardan sıktığı kurşun kürekkemiğinin altına isabet etti. Mulligan kollarına yıkılırken, Parks silahını çevirip Jones'u vuruyor. Genç kadın ellerini karnına götürerek çiçek tarhının içine devriliyor. Marie kolunu, otomatiğini almaya çalışan Chen'e yöneltiyor. Eli havada kalan Asyalı yeniden doğruluyor. Marie gülümsüyor.

"Hatırlarsınız, değil mi, Chen?"

"Neyi?"

"Sırt üstü uzanmak ve bacağı üst taraftan kemerle sıkmak lazım."

Silah patlıyor. Chen hayretle ciyaklayarak dizlerinin üstüne çöküyor. Parks, Mulligan'ın sırtını Cadillac'a dayıyor. Adam acıyla yüzünü buruşturuyor.

"Marie..."

"Konuşma, Mully. Akciğerlerinden biri isabet aldı. O yüzden, yüksek pozisyonda durman gerekiyor, yoksa boğulursun. Ötekilerin hiçbir hayati organı zarar görmedi. Bir ay yatakta kalabilirsin."

Mulligan cevap vermeye niyetleniyor. Marie parmağını onun dudaklarına koyuyor ve yanağından öpüyor.

"Jenny'den faydalandığım için üzgünüm. Onu özlüyorum."

Sonra doğruluyor ve yerden telsizle Glock'unu alıp Buick'e doğru uzaklaşıyor. Hastanenin sürgülü kapılarından bir sürü hemşire ve hastabakıcı akın ediyor. Bir doktor Jones'un üzerine eğildi bile. Parks arabaya ulaştı. Külüstürü hareket ettirip otoparktan çıkıyor ve otoban istikametinde ilerliyor. Yolda, sirenlerini bağırta bağırta, son sürat gelen ılk polis araçlarıyla karşılaşıyor. Telsizini ağzına kaldırıyor.

"Hâlâ orada mısın, Stu?"

"Seni dinliyorum."

"Küçük askerlerin kurtulacaklar. Ama şimdiden uyarayım: Bundan sonrakilere acımam."

Crossman cevaben bir şeyler söylüyor, ama Marie onu duymuyor. Telsizi otoban kenarındaki fundalıklara fırlattı. Gazı köklüyor.

132

Saat gecenin ikisi. Marie bitkin halde. Motele geri dönünce, hemen Gordon'ı dürtmüştü. Birlikte Holly'yi uyandırıp bir örtüye sarmışlardı. Sonra yine imdat çıkışından geçerek, ilk barajlar kurulmadan tekrar

kuzeye doğru yola koyulmuşlardı. Marie, denetim altındaki otoyollardan kaçınmak için, Mulligan'dan ele geçirdiği tarayıcıyı polis frekansına ayarlamıştı. Polis konuşmalarına göre, Hıristiyan Hastanesi otoparkında bulunan FBI ajanları ameliyathanedeydiler, ama hayati tehlike söz konusu değildi. Hatta bir polis memuru, onları vuran kadının silah kullanmayı çok iyi bildiğini eklemişti.

Gordon elini Marie'ninkinin üstüne koyup, "Üzgünüm," demişti.

Marie hiçbir cevap vermemişti. Gözlerini yola dikmeyi sürdürmüştü. Gordon eklemişti:

"Holly'nin durumu iyi değil."

Marie arkaya dönüp elini küçük kızın alnına koymuştu. Holly ateş gibi yanıyordu. Saint Louis'den çıktıkları zaman, Marie bir sigara yakmış ve gevşemeye başlamıştı. Uzun bir sessizlikten sonra, Gordon yine konuşmuştu:

"Peşimize düşecekler, öyle değil mi?"

Marie başını sallamıştı.

"Bir şey öğrenebildin mi bari?"

"Bundan söz etmek istemiyorum."

Sonraki iki saat boyunca, tek kelime etmemişlerdi. Gece yarısını biraz geçe, Iowa sınırını aşmış ve Keokuk çıkışındaki sefil bir motelde durmuşlardı. Oda tutmaya Gordon gitmişti. Holly'nin varlığını belirtmeden, iki gecelik rezervasyon yaptırmıştı. Sonra Marie kızı büyük yatağa yatırmıştı. Ufaklık Saint Louis'den beri hiç uyanmamıştı. İşin tuhafı, daha iyi görünüyordu. Yanlarına gelen Gordon, bunu, Mississippi'yle Des Moines Nehri'nin birleştiği Keokuk bölgesine borçlu olduklarını açıklamıştı. O bölge doğal ve çok güçlü bir tapınaktı. Düşmanı püskürtecek kadar olmasa bile, Holly'yi kemiren hastalığı frenlemeye yetecek kadar güçlüydü. Gordon, kısa bir sessizlikten sonra, onlar rahatça dinlensinler diye, kendisinin yerde, battaniyeler üzerinde yatacağını eklemişti. Marie ona teşekkür ettikten sonra banyoya gidip kapıyı kilitlemiş ve duşun altında hıçkırıklara boğulmuştu.

Gözyaşları duşun suyuna karışan Marie, dakikalardır, dudaklarını ısıra ısıra ağlıyor. Şimdi kendini daha iyi hissediyor. Musluğu kapatıp, ayakları arasından akan suya bakıyor. Ashcroft'ın son sözlerini hatırlıyor. Eklemlerini dağıtırcasına kayışlarına asılırken attığı delice çığlıkları. Marie bir havluya sarınıyor ve pas lekeleriyle kaplı aynada kendi aksini seyrediyor. Karşısında Gardener'ın bakışı dalgalanıyor. Artık caka satmıyor. Sakinleşmiş. Yolun sonunun çok yakın olduğunu biliyor.

Marie banyodan çıkıyor. Gordon televizyonu açmış, ama Holly'nin uyanma ihtimaline karşı, sesi kapalı. Dizlerini karnına çekmiş, yerde uyuyor. Marie, bir an, onunla birlikte olmanın iyi olduğunu düşünüyor. Kendini, devam edebilse, ilişkinin kuşkusuz daha da iyi olacağını düşünürken yakalıyor. Holly'ye bakarak gülümsüyor. Her zamanki gibi, çarşafları ayaklarıyla itelemiş. Marie küçük kızın tenine hafifçe dokunuyor. Yine ateş gibi yanıyor.

"Çok geç olmadan, o şeyi öldürmelisiniz, duydunuz mu? Tanrı'nın suçunu o sapmanın kanında yıkamalısınız!"

Marie, Ashcroft'ın delice sesinin anısını hafızasından atmak için kafasını iki yana sallıyor. Morfin pompasını çalıştırdığı sırada, asla ona bakmamalıydı. Bu görüntü uzun süre peşini bırakmayacak. Holly'nin yanına uzanıp kapalı yumruklarını onunkilerin karşısına koyuyor. Gülümsüyor. Küçük kızın elleri o kadar minik görünüyorlar ki... Marie fısıldıyor:

"Bir daha asla korkmanı istemiyorum, anladın mı? Annen yanında artık."

Marie de gözlerini yummak üzereyken, Holly'nin parmakları usulca onunkileri kavrıyor. Marie derin bir uykuya dalmış olan kıza bakıyor. Gözkapaklarının ağırlaştığını duyumsuyor. Mücadele etmeye çalışıyor, ama elinde değil. Vücudunda bir titreşim yayılıyor. Holly'nin parmaklarından geliyor. Sıcacık. Adeta canlı. Marie gözlerini kapatıyor. Odada dalgalanan toz ve dezenfektan kokuları hafifliyor. Bir devinim. Uzakta bembeyaz bir ışık.

Marie hiç kokusu olmayan, steril bir hava soluyor. Yeni San Francisco'nun boş sokaklarında ilerliyor ve gözlerini, şehri saran muazzam, mavi kubbeye doğru kaldırıyor. Atmosferik kalkana gitgide daha çok meteor çarpıyor. Boş gökdelenlerin yukarısında, çok uzaktaki manyetik alana çizikler atan binlerce minik, mavi şimşek.

Marie eski Golden Gate Köprüsü'ne hâkim tepelerde duruyor. Köprü yüzyıllar içinde çok değişmemiş. Ne var ki birçok uranyum katmanı yardımıyla güçlendirilmiş ayakları, hâlihazırda, içinden turkuaz rengi gaz ve dumanlar çıkan yeşil-mavi bir suya batıyor.

Marie üzerinde hangarlar ve dev gemilerin bulunduğu platforma bakıyor. Adeta denizin yerini almış. Göz alabildiğine uzanan kocaman beton plakalar arasında, birkaç fosforlu su tabakasından başka bir şey kalmamış. Son nakliye araçları da indi. Açılan iskelelerinden boşalan binlerce insan, canavar Hawking reaktörleri uzayı eğmeye hazırlanan kolonyal gemilere doğru akıyor. Toprak Ana'nın hayatta kalan son evlatları.

Marie, kubbenin sisleri arasından, uzayın derinliklerinde yanıp sönen noktalar fark ediyor. İlk koloni-gemiler havalanalı altı ay oldu, ama öyle büyükler ki arkalarında bıraktıkları ince iz hâlâ seziliyor. Henüz kâinatın gözle görülmeyen derinliklerine itilmediler. Aylardır güneşin enerjisini yutuyor ve antimadde reaktörlerini çalıştırmayı beklerken, sayısı milyarları bulan hücrelerine depoluyorlar. Beraberlerinde, insanlıktan geri kalanı götürüyorlar: Verimli çiftler, bilim insanları, mühendisler ve yolculuk sırasında büyüyecek binlerce çocuk. Evlenecek ve yaşlanacaklar. Yeni dünyalara ulaşmayı beklerken, ana babalarının öldüklerini ve kendi çocuklarının da büyüyüp çocuk sahibi olduklarını görecekler. İçlerinde büyük kanserin metastazlarını taşıyan dev gemiler.

Marie platformun üzerinde ilerliyor. Sıra sıra insanlar, onun gülümseyerek yanlarından geçişini seyrediyorlar. Artık öyle yakın ki koloni-gemilerin duvarları görüş alanını tamamen kaplıyor. Karbon ve çelikten yapılmış dev surlar.

Marie, en yakındaki geminin dibinde duran çok yaşlı siyahı bir kadına doğru yöneliyor. İhtiyar kadın bir çeşit fildişi asanın üzerine

eğilmiş. Boynunda, amber gözyaşından bir pandantif binlerce ışık saçıyor. İnsanlar, geminin karnında gözden kaybolmadan önce, onun önünde saygıyla eğiliyorlar. Marie duruyor. Yaşlı hanım gözlerini kaldırıp ona bakıyor. Bir başrahibe. Ötekiler ilk gemilerle daha önce gittiler. O hâlâ burada. O, ana kalıp. Gücü yeniden bölen kişi. Yüzü son derece yaşlı. Bakışları da öyle. Marie'nin gözlerini inceliyor.

"Kimsiniz siz?"

"Yapma, Marie, beni tanımadın mı?"

"Holly? Tanrım, Holly, sen misin?"

Yaşlı hanım kaşlarını çatıyor. Henüz bu adı taşıdığı dönemi hatırlamaya çalışıyor sanki. Gülümsüyor.

"Artık uyanman gerekiyor, Çirkin Marie."

Marie irkilerek uyanıyor ve gözlerini Holly'ninkilere dikiyor. Küçük kızın dudaklarında tuhaf bir tebessüm dalgalanıyor. Fısıldıyor:

"Korkma, Marie. Biz sizi korumak için buradayız."

Marie, Holly'ye sarılıp onu bağrına basıyor. Kızın elinin omzunu okşadığını hissediyor. Garip ama artık hiçbir şeyden korkmuyor.

133

Sabaha karşı, saat altı. Siyah minibüsler, motele birkaç metre kala, gürültü çıkarmadan duruyorlar. Sürgülü kapılar, kauçuk amortisörleri üzerinde zıplıyor. İçlerinden, FBI'ın acil müdahale birimlerine mensup otuz adam fırlıyor. Miğferleri ve zırhları var. H&K hafif makineliler ve yakın atış için pompalı tüfeklerle silahlanmışlar. Gereken bütün malzemeyi getirmişler. Koçbaşları, fiber optik kameralar ve doğrudan havalandırma sistemine salınan, felç edici gaz kartuşları.

Şeflerinin adı Geko. Tarikatlara ait kamplardan rehine kurtarma uzmanı, soğuk ve sert bir adam. Adamlarına, fundalıklar boyunca ilerlemelerini işaret ediyor. Ağır ağır ilerliyorlar. Hiç risk almıyorlar.

Zamanları var. Motel sahibine haber verme gereği bile duymadılar. Hedefi hiçbir şey işkillendirmemeli. O bir katil ve bunu biliyorlar.

Geko komandolarını on iki kişilik iki time bölüyor. Birincisi motel resepsiyonundan geçiyor. İkincisi, Parks'ın hareket algılayıcılar yerleştirmediğinden emin olmak için basamakları lazer tarayıcılarla süpürerek yangın merdivenini kullanıyor. Sonuncular, motelin yanındaki fundalıkta mevzileniyorlar. Termal dürbünlerle donatılmış keskin nişancılar. Diğer hatların aşılması durumunda, hedefleri uyarı yapmadan indirerek küçük kızı ele geçirme emri aldılar.

Bir cızırtı. İkinci takım, katlara açılan imdat çıkışına ulaştı. Takım 1 de ana merdivenden onların yanına varmak üzere. Asansörleri zemin katta bloke edip bütün çıkışlara adamlar yerleştirdiler. Önünden geçtikleri kapılara manyetik kartlar soka soka ilerliyorlar. Her kadranda kırmızı bir ışık yanıyor: Kapılar otomatik olarak kilitlenerek moteldeki diğer müşterilerin odalarından ayrılmalarına engel oluyor.

Geko'nun adamları kızılötesi gözlükleriyle koridoru tarıyorlar. Gece lambaları yanıp sönüyor. Cızırtı.

"Bildirilecek bir şey yok."

Oda 311. İki müdahale timi karşılaştı. Komandolar şimdi kapının iki yanında duruyorlar. Her hareketlerini tartıyor, yavaş yavaş nefes alıyorlar. Geko'nun işaret ettiği adam, kapının altından içeri bir fiber optik kamera sokuyor. Ekranına bakıyor. Halı. Sol tarafta banyo. Yere atılmış bir yağmurluk ve eski, çiçekli bir elbise. Duş perdesi açık. İçeride kimse yok. Kamera asıl odaya dönüyor. Sesi kapalı vaziyette çalışan televizyondan, duvar kâğıdına, hayaleti andıran bir ışık yansıyor. Klima kapalı. Kamera donuyor. İki kişilik yatağa uzanmış şekiller saptadı. Kameramanın dönüp baktığı Geko yeter işareti yapıyor. Kamera gerileyip kapının altından tekrar geçiyor. Başka bir ajan Geko'nun kulağına eğiliyor.

"Gaz?"

"Olumsuz. Klimayı çalıştırmamışlar."

Geko adamlarına hazır olmalarını işaret ediyor. Manyetik kartı yarığa sokuyor. Yeşil bir ışık yanıyor. Bir tıkırtı. Parks'ın içerden sürgülemediğinden emin olmak için, koluna usulca bastırıp kapıyı birkaç milimetre itiyor ve mikrofonuna fısıldıyor:

"Herkesin dikkatine. İleri!"

Odaya ilk fırlayan Geko oluyor. Onu, atış açılarını emniyet altına alan altı ajan izliyor. Geko yerde öne doğru yuvarlanıp ayağa kalkıyor ve makineli tüfeğini yatağa doğrultuyor. Silahının namlusuyla yataktaki şekilleri dürtüyor. Yumuşak. İç geçirerek, Parks'ın moteli terk etmeden önce yerleştirdiği yastıkların üzerindeki çarşafları çekiyor. Telsizini kaldırıyor:

"Ben Geko. Şüpheliler kaçmışlar."

"Şaşırdınız mı buna?"

"Pek değil, efendim."

Crossman vericisini kapatıp bir sigara yakıyor. Çakmağının kapağı şaklıyor. Esmer tütünden bir nefes çeken FBI müdürü, Marie'nin böyle bir pisliği nasıl içebildiğini merak ediyor. Hıristiyan Hastanesi'nin otoparkında bir aşağı bir yukarı dolaşıp duran Emmerson'a bakıyor. Yardımcısı hayal kırıklığına uğramışa benziyor.

"Burada yaptığı atış taliminden sonra aynı motelde kalacak kadar gerizekâlı olduğunu mu düşünüyordun gerçekten?"

"Öylesi daha basit olurdu."

"Önümüzdeki saatlerde hiçbir şey basit olmayacak. Çocuğu acilen bulmamız lazım ve Parks, gerçekten bir saçmalık yapmadan tutuklanmalı."

"Amma komik laflar ediyorsun, Stu! Elimizde yeni bir bilim adamı cesedi ve haftalarca iş göremeyecek beş ajan var. Daha ne saçmalık yapması gerekiyor ki?"

"Çok daha uzun bir zaman için kıpırdayamaz olmamaları büyük bir şans, sence de öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Parks istese, rahatlıkla öldürürdü onları. Ama bunu yapmadı. Niye?"

"Sence?"

"Bize bir işaret veriyor. İpucunu takip etmesine izin vermemizi istiyor. Bir iz peşinde ve sonuna kadar gitmek için zamana ihtiyacı var."

"Bunu yapmasına izin vermeyi düşündüğünü söyleme sakın!"

"Sadece iki seçeneğimiz var, Stan: Birincisi, bütün muhtemel riskleri göze alarak bir kaplan gibi izini sürmek. İkincisiyse, öfkesini yatıştırmak ve nereye gittiğini kestirmeye çalışıp onu tatlılıkla geri kazanmak."

"Senin de hesap vermek zorunda olduğun bir patronun bulunduğunu hatırlıyor musun? Birleşik Devletler Başkanı. Beş dakika önce telefon etti. Kanı beynine sıçramış."

"Yirmi dört saate ihtiyacım var."

"Bakteriyolojik alarmın ortasında mı? Cüretin bu kadarı fazla! Başkan on saat veriyor sana. Mühletin sonunda, hemen her yerde kurulan askerî barajlara Marie'nin eşkâlini dağıtmak zorunda kalacağım. Bu arada, listedeki öbür bilim insanlarını gözeten adamları üç katına çıkarıyorum. Onu ben yakalarsam, hiç pazarlık etmem."

"Anlıyorum."

Crossman sigarasını ezip, uzaklaşmakta olan Emmerson'a bakıyor. Yardımcısı arkasına dönüyor.

"Son bir şey daha söyleyebilir miyim, Stu?"

"Seni dinliyorum."

"Marie kafayı yemiş. Tatlı kızın, yönetmeliğe uygun 9 mm modeli bir salvo yapıştıracak sana."

"O işi daha önce kendim yapmazsam tabii."

"Saygısızlık etmek istemem, ama Marie senden nefret ediyor."

"Olay bundan daha karmaşık, Stan. Benden, söylemeyi beceremediğim şeyler duymaya ihtiyacı var."

"Ne gibi?"

"Onu sevdiğim ve üzgün olduğum gibi."

XIII
MARIE'YE GÖRE KIYAMET

134

Saat sabahın dokuzu. Keokuk, Main Street'teki McDonald's daha yeni açıldı. Marie, Buick'i birkaç metre ileri park etmeden önce, Gordon ve Holly'yi kapının önünde bırakıyor. Fast-food dükkânında gözden kaybolmalarını seyrediyor. Bir saat önce, banyoda küçük kızın saçlarını yıkarken, o gece tuhaf bir rüya görüp görmediğini sormuştu. Holly ince ve mahzun bir sesle cevap vermişti:

"Artık rüya görmüyorum, Marie. Eşek arılarını çekmesinden çok korkuyorum."

Bir müddet suskun kaldıktan sonra, yanağını Marie'nin koluna dayayıp eklemişti:

"Sen neredeydin dün akşam?"

"Yapacak bir işim vardı."

"Kötü bir şey, değil mi?"

"Evet, Holly. Kötü bir şey yapmak zorunda kaldım."

"Benim yüzümden mi?"

"Hayır, canım, başkaları yüzünden. Büyükler yüzünden. Söylemek istediğim şu ki bu olan bitenden dolayı, hiçbir koşulda, on bir yaşındaki küçük bir kız suçlanamaz. Bunu kabul etmen son derece önemli, Holly."

"Neden?"

"Çünkü her şeyi sen taşıyamazsın. Her şeyin senin suçun olduğuna inanmaya devam edersen, asla dayanamazsın. Anlıyor musun, canım?"

"Ama o gün alışveriş merkezinde saklanmamış olsaydım..."

"Annen ve babanla beraber sen de ölmüş olurdun."

Marie saçlarını durularken, Holly ağlamaya başlamıştı.

"Seni korkutan bu mu, canım? Ebeveynlerinle birlikte senin de ölmüş olabileceğin düşüncesi mi?"

"Hayır, onlarla beraber ölmek isterdim. Fırtınada ölseydim, bütün bunların hiçbiri olmazdı. Yerim burası değil, anlıyor musun? Benim yerim suyun altı, ölülerin yanı."

"Hayır, sevgilim. Şu an için, senin yerin burası ve şimdi."

"Ya sonra?"

"Sonra sonradır, Holly. Sen on bir yaşındasın. Bu yaştaki bir çocuk için 'sonra'nın hiçbir manası yoktur."

"Eğer ölmezsem, acaba..."

"Ölmeyeceksin, sevgilim."

"Bunu asla bilemezsin, Marie, öyle değil mi?"

"Affedersin, canım. Devam et, seni dinliyorum."

"Eğer ölmezsem, sonra neler olacak?"

"Sen ve ben için mi yani?"

"Evet."

"Daima benimle kalmak ister miydin?"

Holly onu başıyla onaylamıştı.

"Öyleyse, olmuş farz et bunu, canım."

"Seni yakalamazlarsa tabii."

"Mutlaka deneyecekler."

Marie küçük kızın saçlarını durulamayı bitirip musluğu kapatmıştı.

"Marie?"

"Evet?"

"Dün gece birini öldürdün mü?"

"Hayır, kimseyi öldürmemek için gereken yerlere nişan aldım."

"Yemin et."

"Yemin ederim."

Marie bir havluyla Holly'nin saçlarını sardıktan sonra eklemişti:

"Canım? Dün gece birini öldürmüş olsaydım, beni yine de sever miydin?"

"Vay canına, süper sinir bir soru bu."

"İstemiyorsan, yanıtlamak zorunda değilsin."

"Beni kurtarmak için birini öldürmek mi yani?"

"Evet."

"O zaman, hem kötü hem de iyi bir şey olurdu, değil mi?"

"Onun gibi bir şey, sevgilim."

"Ben, her koşulda, sana kötülük yapmak isteyeni öldürürdüm. Ve sen beni yine de severdin, öyle değil mi?"

"Elbette, ama bu tam olarak aynı şey değil."

"Kesinlikle aynı."

Marie kontağı kapatıp, Main Street'e akan kalabalığa bakıyor. İnsanlar korkmuş gibiler. Bazıları caddeden kuzeye doğru giden askeri cip konvoyunu gösteriyor. Durumun ciddi olduğunu anlamışlar. Marie Buick'in kapısını çarpıyor. Aynalı gözlüğünü ve bir müşterinin motel odasında unuttuğu eski Ralph Lauren kasketi takıyor. Sonra, ceketinin yakasını kaldırıp, McDonald's'ın kapısını itiyor. Hemen kızartma kokularının hücumuna uğruyor. Tuhaf ama, fast-food dükkânının neredeyse tüm koltukları dolu. Tam tekmil aileler, CNN'in flaş haberlerini döne döne yayınlayan plazma ekrana bakarak hamburgerlerini yiyorlar. Bir video meraklısının Bahamalar'daki bir plajdan kaydettiği görüntüleri fark eden Marie ürperiyor. Kamera titriyor, ama bir yolcu uçağının parlak gövdesi ve son sürat yaklaşan, çok daha küçük üç uçak daha gayet net seçiliyor. Amatör kameraman, en baştakinin iki füze fırlattığı sırada, F-18'e benzeyen uçakları sabit planda çekmeyi başarıyor. Tatilcilerin çığlıkları arasında yeniden geniş plana geçip yolcu uçağının üzerine çullanan füze başlıklarını takip etmeyi beceriyor. Füzeler dümdüz gidip, acil manevra yapmayı deneyen 747'yi yandan vuruyor. Bir ateş topunun kapladığı objektif, düşen enkazı izliyor. Ufukta gözden kaybolan avcı uçaklarının uzak ıslığı duyuluyor. Marie burgerlerini çiğneyen ailelere bakıyor. İçinden, Holly'yi sırtı televizyona dönük oturtmuş olan Gordon'a teşekkür ediyor. Küçük kızın yanına yerleşip, neşeli bir eda takınmaya gayret ederek tepsileri gösteriyor.

"Neler aldınız?"

"Benim için bir Big Mutant mönü. Ufaklığa yarasa kanadı ve senin için, bol kanlı bir MacArthur."

"Çok komik, Gordon. Sahi, canım? Şu an kanatlarını yemekte olduğun tavukların hiç gün ışığı görmediğini ve kemiklerinin bu yüzden etleri kadar yumuşak olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Kör olduklarından, gözlerini de sosa karıştırıyorlarmış hatta."

"*Cool*. Benim açlığım geçti. Gordon? Big Mac'inden sonra, Bacon da ister misin? Muhafız dediğin sıkı yemeli... Gordon? Neyin var, Gordon?"

Holly çiğnemeyi bırakıp gözlerini yukarı kaldırıyor. Gordon başını koltuğun arkasına dayamış. Zor nefes alıyor sanki.

"Sen de hissettin mi onları, Gordon amca?"

Gordon doğruluyor. Yüzü solgun. Alnı ter içinde. Başıyla onaylıyor.

"Neler oluyor?"

"Hiç, Marie."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Gordon?"

Holly tavuk kanadından bir ısırık daha alıyor.

"Gordon amcanın sana söylemeye cesaret edemediği şey, kötü adamların yaklaştıkları. Hâlâ uzaktalar, ama yaklaşıyorlar. Ve çok kalabalıklar."

"Sayıları çok fazla, gerçekten."

"Ne kadar zaman var?"

"Bir saat. En fazla iki."

"Nerede bulunduğumuzu biliyorlar mı?"

"Nehirler yüzünden yerimizi saptayamıyorlar, ama Keokuk üçgeninden başka yerde olamayacağımızı biliyorlar. Onun için bu kadar kalabalıklar. Hiç risk almayacaklar."

Holly tavuk kanadını geri bıraktı. Yoldan geçenlere bakarak cama yağlı daireler çiziyor.

"Neyin var, Holly?"

"Canımı acıtıyor, Gordon amca."

"Neymiş o, sevgilim?"

"Pandantifim."

"Yakıyor, öyle değil mi?"

"Evet. Çıkarabilir miyim onu?"

"Sakın çıkarma, Holly! Anladın mı? Hiçbir koşulda çıkarmamalısın!"

"Tamam. Tamam. Sinirlenmene gerek yok. Hayır demen yeterli."

Marie geriliyor. Arkasında garip bir hareketlilik algıladı. Restoranın masalarında oturanlar kıpırdanmaya başladılar. Televizyonun sesi farklı. Ha bire değişiyor aslında. Marie ekrana dönüyor ve kanalların kendi kendine değişmeye koyulduğunu fark ediyor. İlk başta yavaş yavaş, sonra giderek daha hızlı. Şimdi salondan küçük çığlıklar yükseliyor. Bir görevli, sorunu çözmek için ekranın yanına gidiyor. Açtığı kapaktan, mavi bir şimşek çakıyor. Görevli yerinden sıçrıyor. Görüntüler birbiri ardına geçip gidiyor. Flaş haberler, bitkin sunucular, röportajlar, son dakika gelişmeleri. Bütün kanallar, vurulan 747 ve yayılan felaketten söz ediyor. Bir tanesi bile herhangi bir tartışma ya da pazarlama programı veyahut bir dizi yayınlamıyor. Marie hâlâ camdan dışarı bakmakta olan küçük kıza dönüyor. Ufaklık son derece sakin görünüyor.

"Holly, sen mi yapıyorsun bunu?"

"Evet."

"Niye?"

"O görüntülerden bıktım. Çizgi film istiyorum."

"Artık durmalısın. Bu yaptığın kötü adamları buraya çekmeden, durmalısın."

"Hem de hemen durman lazım, sevgilim."

"Neden, Gordon amca?"

"İnsanlara baksana, canım. Kalabalığa bir baksana."

Holly'nin gözleri kocaman açılıyor. Gordon gibi, o da Main Street'teki evsizleri fark etti. Birkaç saniye önce, çöpleri karıştırmak ya da yoldan geçenlere avuç açmakla meşguldüler, ama davranışları değişmekte. Kimileri kendi ekseninde dönüyor. Bazıları köpek gibi havayı kokluyor. Bazıları da gözlerini yol kenarındaki restoranların vitrinlerine dikiyor. Holly yumruklarını sıkıp var gücüyle yoğunlaşıyor. Marie'nin arkasında, görüntülerin geçişi yavaşlamaya başlıyor

Seslerin gürültüsü hafifliyor. Plazma ekran CNN'e geri dönüyor. Holly gözlerini açıyor. Main Street'teki berduşlar sakinleşmişe benziyorlar. Çoğu, burunları kanayarak az önceki işlerine devam ediyor. Hareketleri sakarca. Diğerleri kaldırımda öylece kalakaldılar. Sanki bir şey hatırlamaya çalışıyorlar. Holly, Marie'ye bakıyor.

"Tavuk kanatlarımın hepsini bitirirsem, bir *milk-shake* daha alabilir miyim?"

135

Arka koltuğunda Holly'nin örtülerin altına gizlendiği Buick, ağır ağır Main Street'ten yukarı çıkıyor. Birkaç berduş, kafalarını kaldırıp havayı koklayarak arabaya bakıyorlar. Marie gazı köklememek için kendini zor tutuyor. Göz ucuyla, yoldan geçenleri süzüyor. Berduşlara bulaşan hastalık yayılmakta: Gitgide daha çok insan burnunu dikip etrafı kokluyor. Henüz ne aradıklarını bilmiyorlar, ama yine de arıyorlar. Marie'nin elleri direksiyonda kasılıyor. Kavşağa park etmiş bir polis arabası gördü. Memur yaklaşmalarını seyrediyor. Plakayı okuyor gibi. Elini burnunun altında gezdirerek, arabasının bilgisayarına bir şeyler yazıyor. Marie onun yanından geçiyor ve kara gözlüğünün ardından dikiz aynasına göz atıyor. Polis geriye döndü. Arka plakayı kontrol ediyor.

Marie gözleri dönmüş olan Gordon'a bakıyor. Arkeolog, Keokuk ahalisinin düşüncelerini dinliyor. Uğultuları, sanki anlıkları tek ve aynı zihinde erimeye başlıyormuş gibi hafifliyor. Birbirlerine sesleniyor, sorular soruyor, cevap veriyorlar. Bütün düşünceler yavaş yavaş Holly'ye yöneliyor. Şehrin ortasında, dev bir kalp gibi atıyor. Daha uzaktan, Kassam'ın ajanlarının zihinsel mesajları yaklaşıyor. Öfke dolu, karanlık düşünceler. Gordon'ın gözleri yeniden normale dönüyor. Her seferki gibi, Marie onun derin bir uykudan çıktığı izlenimine kapılıyor.

"Ne var, ne yok?"

"Mississippi üzerindeki Montrose ve Summitville'in yanı sıra, Alexandria'yı ve Des Moines istikametindeki bütün kavşakları tutmuşlar. Tapınağı çepeçevre kuşatmakla meşguller."

"Kaç kişi?"

"Otuz kadar. Aralarında Ash ve Kassam da var. İlkin halkı bize karşı kışkırtacaklar. Daha şimdiden, an önce önünden geçtiğimiz aynasız da dâhil, Keokuk ve civarının bütün polislerine hükmediyorlar. Yollardaki barajları polisler kuruyorlar ve bizi gördükleri anda vurma emri aldılar."

"Durmamız lazım, Gordon. FBI'yı arayacağım, gelip bizi alsınlar."

"Onları da bizi indirmeye zorlayabilirler. Saint Louis'de olanlardan sonra, bunu başarmak güç olmaz. Veya yerel polisleri ayaklandırıp, barajlara geldiklerinde federalleri öldürtebilirler."

"Ne yapacağız peki?"

"Sola dön."

"Sonra?"

"Sonra düz git. Bir yük istasyonu var. Oradan, her yarım saatte bir, Des Moines'e yük treni kalkar. Biraz şans yardımıyla, siz biner binmez yola çıkacak bir tren olabilir."

"Sen bizimle gelmiyor musun?"

"Onları şimdi durdurmak gerek, Marie. Yoksa bizi hiç rahat bırakmayacaklar."

"Tek başına mı yapacaksın bunu?"

"Nehirleri unutuyorsun."

"Ha, evet, ne demezsin. Bu intihar olur, Gordie, farkında mısın?"

"Bak, Marie. Sen FBI'dan bahsettiğinde, ben dinliyorum. Ben nehirlerden söz edince de, sen dinle. Burada, onları yenmek için bir şansım var. Başka yerde, bu çok daha zor olur. Ama onlarla gerektiği gibi çarpışabilmem için Holly'le beraber uzaklaşman gerekiyor."

"Niye?"

"Çünkü onların asıl istedikleri Holly. Ayrıca, yanımda olursanız, ortaya salmak zorunda kalacağım güç onlarla birlikte sizi de öldürecektir."

"Ya sen?"

"Ben ne?"

"Kurtulma ihtimalin var mı?"

"Sağa sap. Geldik."

Parks itaat ediyor. Holly yine uykuya daldı. Marie yeniden Gordon'a dönüyor.

"Kassam'ı durdurmaya mı çalışacaksın?"

"Evet. Her ne kadar benim anlamadığım bazı yeteneklere sahip gibi görünse de, yapay protokolleri asla bir muhafızın güçleriyle boy ölçüşemez. Hem yalnız da olmayacağım."

"Şu üç iri sarışın mı?"

"Evet. Onlar da yaklaşıyorlar. Ama Kassam'ın bundan haberi yok."

Marie, Buick'i tren yoluna birkaç metre kala durdurdu. Arkalarında, manevra istasyonu uzanıyor. Önde raylar, Des Moines istikametinde, gözden kayboluyor. Gordon yola çıkmak üzere olan bir katar saptıyor. Holly'yi yavaşça yukarı kaldırıp, Marie'nin yük vagonlarından birine yerleştirmesine yardım ediyor. Lambalar yandı. Otomatik zil çınlıyor. Gordon, Marie'yi alnından öptükten sonra, vagondan aşağı atlıyor ve alacakaranlıkta kendisine bakan genç kadına dönüyor.

"Seni tanıdığıma memnunum."

"Benden bu kadar kolay kurtulacağını zannetme, Flash Gordon."

Walls vagonun kapısını çekiyor. Marie adımlarının balastta çıkarttığı gıcırtıları işitiyor. Bir zil daha. Katar düzensizce sarsılıyor. Makaslarda takırdıyor. Gıcırdıyor. Hızlanıyor. Marie, Holly'yi bağrına basıp gözlerini yumuyor.

136

Walls uzaklaşan katarı seyrediyor. Son vagonlar da dönemeçte yok oluyor. İçini çekiyor. Giden trenlerden oldum olası nefret eder. Buick tozu dumana katarak harekete geçiyor. Bir sürü dolambaçlı yoldan geçtikten sonra, Mississippi'nın kıyısındaki yolun en sonuna park ediyor. Arabayı kilitleyip ağaçların arasına dalıyor. Ayaklarının altında çıtırdayan kuru yaprakları dinliyor. İki nehrin tapınağına az kaldı. Dingin havaya rağmen dalların kıpırdadığı ve yaprakların titrediği hissine kapılıyor. Ağaçlar onu tanıdılar, ilerleyenin bir muhafız olduğunu

biliyorlar. Eskiden burası büyük ve yaşlı bir ormandı. Şimdiyse, elli metre genişliğinde bir şeritten ibaret. Yaklaşanları durdurmaya yetmez.

Walls gün ışığına çıktı. Burada ışık daha yumuşak ve renkler daha canlı, fırtına ertesindeki gibi. Tam Mississippi'yle Des Moines Nehri'nin kesiştiği yerde, bir açıklığa ulaştı. Düz bir taşa oturup, birleşerek birbirine karışan kahverengi suları seyre dalıyor. Bir mavna Mississippi'den geçiyor ve hızla içine dalan akıntıyı yakalamak için sağa yanaşıyor. Gemiciler, Suların Babası'nın kolunun itme gücüyle aniden hızlanan bu ırmak parçasına "Saint Louis Otobanı" diyorlar.

Walls gözlerini kapatıp, topraktan gelen ve taşı geçerek ona kadar ulaşan titreşimlerin tadını çıkarıyor. Burada, çok eski bir güç uyukluyor. Uyanmakta olan bir güç. Derisinin tüm gözeneklerinden, usulca nüfuz ediyor. Onu rahatlatıp güçlendiriyor. Eski Buick'in yanına bir sürü motosikletin sıralandığını hissetmek için odaklanmava bile ihtiyacı yok artık. Kassam en başta yürüyor. Onu Ash izliyor. Ve peşlerinden otuz kadar siyah paltolu ajan geliyor. Hepsi, sallanarak yaprak yağmuru yağdıran dallar altında ilerliyorlar. Keokuk Tapınağı bir kale değil artık. Tarih ve sihir yüklü, eski bir mekân, ama tüm eski mekânlar gibi, yavaş hatırlıyor.

Walls ağaçların altında yankılanan çıtırtıları dinliyor. Az önce kıyıya ayak basan üç beyaz paltoya işaret ediyor. Kano, Cyal ve Elikan daha genç görünüyorlar. Ve daha güçlü. Güzel bir şaka yapmak üzere olan çocuklar gibi gülümsüyorlar.

Dört Muhafız, düz taşın üzerinde yan yana oturuyorlar. Yaklaşan çıtırtılara aldırmadan, zihinsel sohbet ediyorlar. Hikâyeler anlatıyor, anılar ve kokulardan söz ediyorlar. İhtiyar Chester'ın çok eski zamanlardaki hâlini anıyorlar. O kadar eski ki Cyal bazı şeyleri hatırlayamıyor. Diğerleri onunla dostça dalga geçiyorlar. Ve sonra çıtırtılar kesiliyor. Walls gözlerini, ağaçlığın sınırına dizilen ajanlara çeviriyor. Birkaç adım daha ilerledikten sonra, Kassam ve Ash de duruyorlar.

Kano eğilip eliyle otları okşuyor. Walls, Kassam'ın tebessümüne karşılık veriyor. Ash gayet kayıtsız. Öteki ajanların gözleri, kendilerine zerk ettikleri yüzsek dozda protokollerin etkisiyle parlıyor. Botlarının altındaki otların Kano dokunduğundan beri sertleşip kurumaya başladığını fark etmiyorlar. Kassam'ın gülümsemesi yavaşça siliniyor. O

bir şey hissetti. Doğru yerde tehlikeye atılmadığının farkına varmaya başlıyormuş gibi, açıklığın kenarlarını inceliyor.

"Kimla nak an tech nah jawad!"

Cyal tarafından telaffuz edilen bu sözcükler üzerine, orman ajanların arakasında kapanıyor gibi oluyor. Kano çok kızdı.

"Cyal! Formülü benim söylemem hususunda anlaşmıştık! Onu telaffuz etmek için asırlardır fırsat bekliyorum!"

"Dikkatini çekerim ki, benim için de aynı şey geçerli. Hem sonra, sen, kimseye haber vermeden, şu ot numarasını yaptın zaten."

Gordon, Kassam'a bakıyor. Ufak tefek, takım elbiseli adamdan yayılmaya başlayan gücü hissederek ürperiyor.

"Kaltak nerede?"

"Daha açık konuşun."

"Ve hazır başlamışken, daha terbiyeli."

"Ush, Kano!"

"Haksız mıyım yani? Genç Başrahibe hakkında ne biçim konuşuyor, bu *ektan shek tah*?"

Duyduğu hakaret karşısında, Kassam'ın beti benzi atıyor.

"Sorumu tekrarlayayım mı?"

"Burada ölmek için bulunuyorsunuz. O yüzden, gereksiz sorularla vakit kaybetmeyin. Zaten onlar uzaktalar."

Kano tam bir şey daha ekleyecekken, organizmasını oluşturan moleküllerin gevşemeye başladığını duyumsuyor.

"Boş yere uğraşmayın, *Hem Lak* burada işe yaramaz."

"Size öyle geliyor, Kano. Tapınaklar zayıflıyor ve buraya gelmeden önce, en iyi kurtlarımdan bana bir iyilik yapmalarını istedim. Bu bana bir sürü ajana mal oldu ama zahmete değer."

Kano yaşlanmaya başlayan ellerine bakıyor. Teninde birkaç kırışıklık var sadece. Ash, Kassam'ın işaretiyle, Gordon'ın ayaklarının dibine kadar yuvarlanan bir bohça atıyor. Muhafız gözlerini aşağı çevirip parmaklarının ucuyla bezi kaldırıyor. İçinde, ona gülümser gibi duran, kesik bir baş var. Walls'un görüşü bulanıyor. Cyal eğiliyor ve ihtiyar Chester'ın yüzünü tanıyarak irkiliyor.

Gordon, Harold ve Jake'i düşünüyor. Hayatında hiç bu kadar kuvvetli düşünmedi. Yanındaki diğer muhafızlar da ona uyuyorlar. Artık oyun oynamıyorlar. Uzun ömürlerinde ilk defa, içlerini bir nefret dalgasının kapladığını hissediyorlar. Bu öyle güçlü bir nefret ki, Saint Louis Otobanı'na girmiş olan mavna, nehrin itişiyle yan dönüyor. Kassam ve Ash'in arkasındaki iki ajan, yüzleri erimeye başlayınca hırıltı halini alarak kesilen, müthiş bir ıstırap çığlığı atıyorlar. Başka dört ajanın saçları alev aldı. Ruhlarını ölüm bürümüş sonuncular, molekülleri gevşemeye başlayan muhafızları aralarında paylaşırlarken, Ash ve Kassam da şokun şiddetiyle yerinden sıçrayan Walls'un zihnini hedefliyorlar. Nefret ve acısına yoğunlaşan Gordon darbenin gelişini görmedi. Altındaki taş yarılıyor. Yere yığılmadan önce, zihnini koruyucu bir sisle sarmaya ancak zaman buluyor.

Walls yanmış otların içine devrildi. Haykırışlar işitiyor. Gözlerini kaplayan sisin ardından, muhafızların çağırdıkları, şimdi ajanların üstüne çullanan eşek arılarından oluşan yoğun buluta doğru dönüyor. Ajanların açık yaraları üzerinde canlı bir manto var adeta. Böcekler gırtlaklarına dolarken, son adamlar da dizüstü çöküyorlar. Ash ve Kassam birkaç metre ilerideler. İkisi beraber, muhafızları saran, korkunç bir titreşim gönderiyorlar. Kano'nun yüzü çatlar gibi oluyor. Son hızla yaşlanıyor. Kurumuş ellerini, yüz hatları tozlaşan Cyal ve Elikan'a doğru kaldırıyor. Gordon, muhafızların bedenlerinin giysileri altında kum gibi aktığı hissine kapılıyor. Mahzun bakışlarını algılayıp, tapınağı süpüren rüzgârda çözülmeden önce kendisine aktardıkları güç kırıntılarını yakalayacak vakit buluyor. Nehrin üzerine yükselen beyaz palto parçalarına bakıyor. Yanağı yanmış otlara düşüyor. Elleri titriyor. Dedesinin kafası bohçadan sıyrıldı.

"Harold ve Jake'i düşün."

Ayak sesleri. Gordon gözlerini yaklaşan Ash ve Kassam'a doğru kaldırıyor. Tapınağın gücünü yardıma çağırıyor. Yaşlanmaya başlayan ellerine bakıyor. İhtiyar Chester'ın kudreti damarlarına yayılıyor. Yavaşça, dizleri üzerinde doğruluyor. Nehirlerin gücünün belinden geçip omuzlarına doğru çıktığını duyumsuyor. O, Eko. O, Chester. Titreşim etrafındaki havayı cızırdatıyor. Onu içinde tutup kabarmasını sağlıyor. Ancak tek bir atış yapabileceğini biliyor. Yarı kapalı gözleriyle

Kassam'a bakıyor. İçini istila eden nefreti bastırmaya bile çalışmıyor artık. Kassam yirmi adım ötesinde. Ağır ağır ilerliyor. Onunla birlikte, hiçlik yaklaşıyor. Gordon en sonunda bilim adamının kudretini anlıyor. Gücü sadece protokollerden gelmiyor, başka bir şey söz konusu. Muhafızların asırlardır çarpışmak zorunda kalmadıkları bir kuvvet bu. Dünyaların Yok Edicisi. Yaklaşmasına izin veriyor. Titreşimini bir çırpıda salması gerekecek. Bunun aynı anda kendisini de öldürme riski taşıdığını biliyor. Muhtemelen onu da sarıp kömürleştirecek.

Kassam'ın arkasındaki Ash durdu. Bir şey hissetti. Kassam'ı zihinsel olarak uyarmaya çalışıyor, ama Kassam artık Kassam değil. O, yürüyen kâinat. Evrenin Gordon tümörü üzerine kapanan bağışıklık sistemi. Elini, diz çökmüş muhafızın alnına koydu. Gülümsüyor. Tapınağın gücünü köreltiyor. Yok ediyor.

Walls başını kaldırırken, Ash geriliyor. Arkasında, ırmak kabarıp taşıyor. Son muhafız aşırı derecede ihtiyarladı. Ve bir o kadar güçlendi. Kassam'ın elini kendininkilerin arasına alıyor. Tapınağın kudreti ona karşı dönerken, bilim adamının gözleri bulanıyor. Güç her taraftan akıyor. Toprak ve otlardan yayılıyor. Gordon'dan geçiyor. Kassam parmaklarını muhafızın cenderesinden kurtarmayı deniyor, ama onu tutan yaşlı eller kayadan daha sağlam.

Gordon gülümsüyor. Güç, içinde bir nova gibi infilak ediyor. Derinliklerinde bir yerde patlıyor. Işık hızıyla, sessizce yayılıyor. Sanki ölen bir yıldız. Yakıcı ve kör edici. Gordon'ın başı arkaya devrilirken, Kassam'ın eli yumuşuyor. Bilim adamı var gücüyle haykırıyor. Kendi içine kapanan bir kara deliği andırıyor. Umutsuzca, yıldızın muazzam enerjisini emmeye çalışıyor. Ama fazlasıyla madde ve kuvvet mevcut. Kassam sıçramanın beynine yayıldığını hissediyor. Kapıları örtmeyi deniyor, ama son tapmakların kudreti nöronlarını birbiri ardına patlatıyor. Çenesinden boynuna doğru köpüklü kanlar sızıyor. Yere yığılıyor.

Onun arkasında, toprak çatladıkça, Ash geri geri gidiyor. Walls'un yardığı ağaçlardan oluşan bariyere vardı. Kömürleşmiş gövdeler ve ölü dallar arasında geriliyor. Gordon'ın efendisinin başında diz çöktüğünü fark edecek zamanı oldu. Kassam'ın bedeni erimeye başladı. Muhafıza yalvarıyor, ama muhafız onu duymuyor. Ash donup kalıyor. Oradan kaçması gerekirdi. Kıymetli saniyelerini efendisinin ölmesini

seyretmeye harcamamalıydı. Muhafızla göz göze geldi. O gözlerde iyi hiçbir şey, en ufak bir merhamet kırıntısı yok artık. Ash arkasına dönüp, son hızla koşmaya koyuluyor. Güç onu yakalıyor. Sarıyor. Saçlarını eritiyor. Zihninin yarısını patlatıyor. Beynine yayılan acıyı hisseden Ash ulumayı andıran bir çığlık atıyor. Motorların yanına ulaştı. Dizlerinin üzerine yıkılıyor. Çok az zamanı kaldığını biliyor. Geride nöbetçi kalmış olan son adamına işaret ediyor. Adam kocaman bir Silver Wing'e binmesine yardımcı oluyor. Ash yüzünü buruşturuyor. Gordon, titreşimi yollamadan hemen önce, kadın ve çocuğu düşündü. Ash onların nereye gittiklerini okudu. O da oraya gidiyor.

137

Des Moines sokakları korkmuş insanlarla dolu. Şehir artık dev bir trafik sıkışıklığından ibaret. Söylentiler, tehdidin hâlihazırda Missouri ve Iowa'ya doğru çıktığını iddia ediyor.

Marie, Holly'yi elinden tutmuş, ilerliyor. Küçük kız bitkin. Saatlerdir hiç konuşmuyor. Trende, Gordon'ın artık yanlarında olmadığını fark ettiğinde, ilk önce hıçkırıklara boğulmuştu. Sonra çabucak uykuya dalmıştı. Bir saat sonraysa, Marie'nin kolları arasında yeniden kasılıp: "Her şey bitti," demişti sadece.

O zamandan beri, tek kelime etmemişti. Marie küçük kızın bir ara derin bir uykuda olduğundan emindi, çünkü Des Moines'e birkaç kilometre kala yaşananlara tepki vermemişti. Parks, hava almak için kapıya yaklaşıp biraz aralamıştı. Katar Knoxville'i geride bırakmış, ormanlık bir bölgeden geçiyordu ki, orduya ait iki Hummer'ın, bir barajı zorlayan dört sivil aracı takip ettiğini görmüştü. Birkaç saniye görüş alanından kaybolmuşlar ve sonra, bir dizi patlamayı takiben, bayırın tepesinde bir Ford belirmiş ve demir yoluna doğru takla atmaya başlamıştı.

Fundalıklardan bir Hummer'ın kaputu belirdiği sırada, araç da yük katarına birkaç metre kala, ters dönerek durmuştu. Sac yığınının içinden bir adam çıkmayı başarmıştı. Bileğinde kadın bileziği bulunan kanlı bir kolu çekerek birini daha çıkarmaya uğraşmıştı. Askerler silah-

larını omuzlamış ve katarın yanı sıra koşmaya koyulan adama nişan almışlardı. Adam kapısı aralık bir vagonu gözüne kestirmiş ve oraya ulaşmak için adımlarını açmıştı. Uyarıda bulunulmamıştı. Adamın parmakları Marie'nin bulunduğu vagonun tutamacını tırmalarken, peş peşe dört el silah sıkılmıştı.

Alacakaranlıkta oturan Marie, adamın balasta devrildiğini işitmişti. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Holly'den başka bir şey düşünmemişti. Birkaç dakika bekledikten sonra kapıyı çekip küçük kızın yanına gitmişti. Yarım saat sonra, katar Des Moines yakınında adım adım ilerlerken, küçük kızı sıkıca kucaklayarak trenden inmişti. Sonra rayları geçip, sokakları karartan kalabalığa karışmıştı.

Marie, Walnut Sreet boyunca ilerliyor. Holly ona sokuluyor. Kalabalıktan dehşete kapılıyor. Marie içini çekerek küçük kızı kucağına alıyor. Ufaklığın dayanacak takati kalmadı. Birkaç dakikadır, güçlerinin kendisini terk ettiğini hissediyor. Soluğu ötüyor. Susadı. Ateşi var. İyice büzülüyor. Kargaşadan kaçmak için yukarı tırmanmak istiyor sanki.

"Holly, üst taraf benim kafam, daha yukarı çıkamazsın."

"Affedersin."

"Neyin var, canım?"

"Kötü bir şey olacak."

Marie kalabalığın içinde kendine yol açıyor. Sokaklarda gitgide daha çok insan toplanıyor. Sanki şehrin bütün sakinleri evlerini terk etmişler ve amaçsızca yürüyorlar. Bazıları çabucak selamlaşıyor veya tokalaşıyorlar. Kimileri utangaç gülümsemelerle yetiniyor. Çoğu birbirini tanımıyor. İtişiyor, birbirlerine dirsek atıyor, acele ediyorlar.

"Canım?"

"Evet?"

"Demin trende, her şeyin bittiğini söyledin."

"Lütfen, Marie. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bilmem gerekiyor, sevgilim. Kötü adamlar öldüler mi?"

"Neredeyse hepsi öldü."

"Geriye kaç kişi kaldı?"

"En kötüler mi yani?"

"Evet."

"Tek bir kişi. Yaralı ve çok kızgın. Bizi arıyor. Aslında, nerede olduğumuzu biliyor zaten."

"O halde niye kalabalık üzerimize kapanmıyor?"

"Aman Tanrım, sen onları görmüyor musun yani?"

Parks arkasına bakıyor. Bir grup insanın yanından geçtikleri her sefer, çoğu havayı koklayarak onları izliyor. Marie adımlarını hızlandırıyor.

"Bu kadar çabuk nasıl bulabildi bizi?"

"Gordon'ın düşüncelerinde okudu. Geliyor. Henüz burada değil, ama yaklaşıyor."

"Ya Gordon, o..."

"Bilmiyorum, Marie. Artık onun varlığını hissedemiyorum. Ben..."

Marie, Holly'nin kollarının arasında kasıldığını duyumsuyor. Küçük kız, kulak delici bir çığlık atarak işaret parmağını karşı kaldırıma doğrultuyor. Marie, annesinin kucağında, başka bir kız çocuğu fark etti. Genç, güzel ve esmer bir kadının boynuna asılmış, küçük, sapsarı bir kız. Marie kaşlarını çatıyor. Çocuğun saçlarında bir terslik var. Birkaç saniye önce, onları yaklaşırlarken gördüğünü hatırlıyor. O esnada kızın saçlarının da annesininkiler kadar kahverengi olduğundan emin. Kalabalık duruyor, yerinde sayıyor, geriye dönüyor. Onlarca yüz, kızını kolları arasında sıkan genç anneyi inceliyor. Onlarca göz, pençe gibi tırnaklarıyla omuzlarına kenetlenmiş minik ve buruşuk elleri fark etti. Anne parmaklarını kızının saçları arasından geçiriyor. Beyaz saç tutamları koparak havada uçuşuyor. Çocuk kafasını kaldırıyor. Annesi, kalabalığın kırışıklıklarla şekilsizleşmiş yüzünü görmemesi için onu tüm gücüyle kazağına bastırıyor. Ama gördüler bile. Homurdanarak yaklaşıyorlar. Genç kadın bağırıyor:

"Kızım kanser! Kemoterapiden yeni çıktı. Okşayınca saçlarının dökülmesi o yüzden! Onu hastanede ölüme terk etmek istemedim, anlıyor musunuz? Hastanelerde hastaların yakıldığı söyleniyor. Yemin ederim ki bu doğru! Aman Tanrım, yemin ederim..."

Kendi saçları da beyazlamaya başlarken, genç kadının sesi çatlıyor. Yüzü buruşup balmumu gibi eriyor. Kırışık boğazından, şaşkınlık dolu bir hırıltı çıkıyor. Sendeliyor. Marie eliyle Holly'nin ıslak gözlerini kapatıyor. Kalabalığın. küçük kızın kesinlikle görmemesi gereken bir şeye dönüşmekte olduğunu biliyor: İnsanlar dizleri üzerine çöken iki ihtiyarın üzerine kapandılar bile. Tek bir çığlık dahi atmıyorlar. Küçük kız ve annesi de öyle. Kabaran dalga geri çekildiğinde, asfaltta, tanınmaz halde düğüm olmuş iki şekilden başka bir şey kalmıyor.

138

Marie, sokağın ucunda yanıp sönen Wal-Mart tabelasına doğru yürüyor. Fazla zamanı kalmadığının bilincinde, ama sadece süpermarketlerde bulunan bir şeye mutlaka ihtiyacı var. Olanlardan ötürü bir an dikkati dağılan kalabalık, sessiz devinimine geri döndü. Marie yeniden, ansızın arkaya dönen şekiller, kendisini izleyen gözler ve havayı koklayan burunlar algılıyor. Bakışlar gitgide daha keskin. Tebessümler daha yılışık.

Marie süpermarketin otoparkını geçiyor. Takati kesildi. Holly'yi bir alışveriş arabasına koyup, giriş kapısını aşıyor. Klimayla şartlandırılmış hava iyi geliyor. Ne gariptir ki, raflar neredeyse boş olmasına rağmen, mağaza hâlâ tıklım tıklım dolu. Yorgun görevliler, hiç vakit kaybetmeden raflara şeker, kola ve konserve yığıyorlar. Üzerinde mavi bir iş yeleği bulunan genç bir kadın, kirli bir tişört giymiş, iri yarı ve şişman bir adama, kahvenin uzun zaman önce bittiğini açıklıyor. Şişkonun yumruğu kadının yüzünde patlıyor ve son yoğurt paketlerinin üzerine kan fışkırıyor. Marie müdahale etmemek için dudaklarını ısırıyor. Biraz ilerideki reçel ve bebek maması reyonunda, yanında üçüz puseti bulunan bir anne fark ediyor. Marie onun yalandan kızgın bir sesle bağırdığını duyuyor:

"Sevgili Brian, şayet sana tavuk ve fasulye esaslı mama kalmadığını söylüyorsam, annene inanabilirsin, tamam mı? Nasıl? Hayır, Cindy Lou, çilek reçeli de yok. Sanırım anne bize pizza yapacak ve gidip hep birlikte güzel bir uyku çekeceğiz. Anlaşıldı mı, yavru kuşlarım?"

Marie onlara doğru gidiyor. Onu kaygılandıran, annenin bebeklerle karşısında büyük çocuklar varmış gibi konuşması değil, cevaben hiç ses çıkmaması ve koca pusette hiçbir hareket olmaması. Yanlarından geçerken eğilip bakıyor ve pusetlerine bağlı üç cesedi görünce, dehşet içinde haykırmamak için kendini zor tutuyor. Anne tenteyi indirip, alınlarını yün başlıklarla örtse de, Marie'nin bebeklerin buruşuk yüzlerini görecek zamanı oldu.

"Ne var? Annelerini sevindirmek için pizza yemeyi reddeden üç küçük, pis ve yaramaz hayvan görmediniz mi hiç?"

Marie, yüzündeki dehşet ifadesini fark eden anneye doğru dönüyor.

"Ah, ama üzülmeyin, anne o lanet pizzayı alacak yine de. Hatta hamuru fırında kabaran türden bir tane alacak. Ve böyle surat asmaya devam ederseniz, fırında siz de onunla beraber kabaracaksınız, canlarım!"

Marie adımlarını hızlandırıyor. Holly'ye bakıyor. Küçük kız, gözleri dalıp gitmiş, başparmağını emiyor.

"Merak etme, canım, kurtulacağız."

"Zannetmiyorum, Marie."

Reyonun diğer ucunda, üçüz bebekli anne pusetini döndürdü, şimdi Marie'ye doğru yürüyor. Gözleri dönmüş ve birkaç saniyedir ısırdığı dudaklarından ince ince kan sızıyor. Ayaklarını sürüyerek pusetini gıcırdatırken deli gibi sırıtıyor. Marie hızlanıyor. Peynir reyonunu geçip hırdavat bölümüne yöneliyor. Arabanın takıldığı süpürge sapları birbirine çarpıyor. Hububat paketlerinin arkasında bir ses yankılanıyor. Üçüzlerin annesi komşu reyon boyunca ilerliyor.

"Evet, Cindy Lou, haklısın, pis ve kötü bir kadın o. Hele yanında gezdirdiği o küçük sidikli daha da beter. İşte onu kızartacağız, bebeciklerim. Evet, onu."

Marie adımlarını daha da açıyor. Mutlaka, reyonun sonuna o deli karıdan önce ulaşması lazım. Rafları karıştırıyor.

"Ne arıyorsun?"

"Şiişşt, canım, şişşt, sonra söylerim, söz."

Marie, kamp malzemeleri arasından, besinleri yağmurdan korumaya yarayan büyük metal tüpler bulup çıkarıyor. Ayrıca, bir kutu

diyot, elektrik kablosu ve koca bir rulo izole bant alıyor. Biraz daha ileriden de bir kutu sarı mastik alıp arabaya atıyor.

"İyi misin, Marie?"

"Evet, canım, iyiyim."

"Hayır, değilsin. Neyin var?"

"Yorgunum, hepsi o kadar."

Marie kalbinin boğazında attığını hissediyor. Evet, yorgun, hatta bitkin. Ama tek sorun bu değil. Soluğu gitgide daha kuvvetli ötüyor, baldır ve uyluk adalelerinde kasılmalar hissediyor. Ve özellikle, birkaç saniyedir, insanın nefesini kesip ayaklarına kara sular indiren, bitmek bilmez bir yokuş tırmandığı duygusuna kapılıyor. Hızını artırmaya çalışıyor, ancak arabası giderek yavaşlıyor. Reyonun ötesinden deli kadının soluğunu işitiyor. Sola dönüp kasap bölümüne giden yolu takip ediyor. Bıçaklarını bileyen görevlinin bakışıyla karşılaşınca irkiliyor. Tıpkı alkollü içki reyonundan kendisine bakan yaşlı hanım, sabunların oradan dil çıkaran küçük oğlan ve kimse durdurmaya çalışmadan kasaların arasından süzülen evsizler gibi, kasabın da burnu kanıyor. Berduşlar homurtular çıkararak kasa kuyruklarının yanından geçtikçe, kasiyerler hırlamaya başlıyor ve yüzlerinde acayip bir sırıtış beliren müşteriler, arkalarına dönüp havayı kokluyorlar. Süpermarket hoparlörlerinden bir ses yükseliyor. Birkaç saniye önce şeker ve un reyonlarının takviye edildiğini ve stokların artık tükenmiş olduğunu bildirenle aynı ses. Ama hem sesin tınısı, hem de mesajın içeriği değişik:

"Bütün personel ve müşterilerden, Marie Parks diye bir kadın ve Holly Amber Habscomb adında küçük bir kaltağı bulup canlı olarak kasap reyonuna götürmeleri rica olunur."

Marie tir tir titriyor. Puset gıcırtılarının yaklaştığını duyuyor. Deli karının haykırışı birkaç metre arkasında çınlıyor:

"Buradalar! Aman Tanrım, buradalar! Küçük kaltağı ilk ben gördüm. Etini bebeklerim için istiyorum!"

Marie'nin dayanacak gücü kalmadı. Birden yön değiştirerek, arabayı kasten konserve piramidine çarpıyor. Konserve kutuları yola saçılıyor.

"Holly..."

"Evet?"

"Arabadan inmen lazım. Fazla ağır."

Holly denileni yapıyor ve Marie'nin arabayı sıra halinde sergilenen dağ çadırlarına doğru itmesine yardım ediyor. Marie reyonlardan seçtiği malzemeleri aldıktan sonra arabaya bir tekme atıyor ve Holly'yi bir iglo çadırın içine itip fermuarı indiriyor. Küçük kızı kolları arasına alıp solumasının ıslığını kısmaya gayret ediyor. Çadırın önünden geçen gölgeleri seyrediyor. Üçüzlerin annesi uluyor. Hemen yakında.

"Bebeklerim! Aman Tanrım, bebeklerim! O pis kadın konserve yığınını bebeklerimin üstüne devirdi ve artık Cindy Lou'nun dişleri paramparça!"

Kadın uzaklaşıyor. Pusetinin gıcırtısı da. Uzakta çığlık ve homurtular. İz sürücüler reyonlara dağılıyorlar. Marie silahının ağzına mermi sürüyor. Kafasında, Holly'ye ve kendine birer tane sıkmak var. Küçük kızın ensesini okşuyor. Çocuğun gözleri alacakaranlıkta parlıyor. Fısıldıyor.

"Kim olduğunu biliyorum, ben."

"Kimin?"

"Onları yönetenin."

"Ash mi? Gordon'ın elinden kaçan o, değil mi?"

"Evet."

"Hangi bedende bulunduğunu biliyor musun peki?"

"Demin deli kadındaydı."

"Ya şimdi?"

"Şimdi kasabın bedeninde."

"Tezgâhın arkasındaki herif mi yani?"

"Evet. Gözlerindeki ışığı gördüm. Sen de gördün aslında."

"Tekrar yer değiştirmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Yaralanmış. Kontrol etmesi gereken fazla insan var. Yoruluyor."

Marie kulak kabartıyor. Müşterilerin homurtuları uzaklaşıyor. Enerjileri dağılıyor.

"Ben gidiyorum, canım."

"Hayır. Bunu yapmak bana düşüyor."

"Neden?"

"Çünkü sen yaşlanmaya başladın. O senin içinde. Seni öldürüyor."

Marie bir elini yüzünde gezdiriyor. Teni daha yumuşak. Kırışıklıkları derinleşiyor.

"Aman, Tanrım..."

"Korkma, Marie, seni iyileştireceğim. Gordon nasıl yapılacağını gösterdi. Pandantifimi çok kuvvetli sıkıp odaklanmam gerekiyor."

"Hayır, Holly. Bunu yaparsan, yerimizi saptarlar."

"Ama ölürsün o zaman, Marie."

"Hemen değil."

"Ama..."

"Sus, canım. Beni dinle. Bunu Ash'e de yapabilir misin?"

"Neyi?"

"Bana yapmak istediğin şeyi. Ona aynı şeyi, ama bu kez süreci tersine çevirerek yapabilir misin?"

"Onu yaşlandırmamı mı istiyorsun yani?"

"Evet."

"Elbette, çok kolay."

Marie çadırdan dışarı sıvışan küçük kızı tutmayı deniyor, ama hareketleri fazla yavaş. Montunun altında silahını sıkarak peşine takılıyor ve elinden geldiğince hızlı ilerliyor. Berduşlar ve kasiyerler, mağazanın öbür tarafındaki reyonları aramakla meşguller. İçlerinden biri, kasap bölümüne yönelen kızı fark ederek hırlıyor. Görevli gözlerini kaldırıyor. Burnu fena kanıyor. Bir bakışla, üçüz bebekli delinin dikkatini çekiyor. Kadın, kudurmuş gibi ciyaklayarak, Holly'ye saldırıya geçiyor. Marie, yürümeyi bırakmadan ona nişan alıyor. Giderek gücünü daha çok yitiriyor. Peş peşe iki el ateş ediyor ve deli kadını boğazından vuruyor. Zavallı, yediği kurşunların etkisiyle, kendi etrafında dönüyor. Elini boynuna bastırıyor. Parmaklarının arasından oluk oluk kan fışkırıyor. Ne olduğunu anlamadan, Marie'ye bakıyor. Holly'ye doğru birkaç adım daha attıktan sonra, bebeklerinin üzerine yıkılıyor.

Evsizler ve kasiyerlerin ulumaları yaklaşıyor. Müşterilerin çoğu dizüstü çökmüş. Ash dehşet içinde, kasap tezgâhının önünde durup, parmaklarının arasında bir pandantif sıkarak tuhaf bir şekilde gülümseyen edepsiz kızı süzüyor. Tezgâhtaki etler cızırdamaya başlarken,

yüzü acıyla buruşuyor. Serin havaya, mide bulandırıcı bir kızarmış et kokusu yükseliyor. Sosisler şişip patlıyor. Domuz sucukları kendi yağlarında erimeye koyuluyor ve taze yumurtalar karton kutularında infilak ediyor.

Ash, kollarının derisinde kabarcıklar oluşturan titreşimi hafifletmek için bütün gücüyle odaklanıyor. Umutsuzca, başka bir taşıyıcı arıyor, ama evsizler ve kasiyerler fazla uzaktalar. Nöronlarının yarısı Walls tarafından mahvedilmiş kendi bedeniyse, süpermarketin otoparkındaki Silver Wing'in arkasında oturuyor. Yine de deniyor. Her ne pahasına olursa olsun, o titreşimi kendisine gülümseyen küçük kıza geri döndürmesi gerek. Uğraşıyla o kadar meşgul ki, kollarını ona doğru uzatarak yaklaşan yaşlı hanımı fark etmiyor bile. Elinde bir şey var galiba. Bir silah. Ash kaşlarını çatıyor. Bir müşterinin süpermarkette silahla ne işi olabilir ki? Bir dizi patlama sessizliği bozuyor. Ash mermilerin kalbi ve akciğerlerini deldiğini ancak hissediyor. Çocuğun titreşimi onu sarıyor, etlerini kızartıyor, saçlarını tutuşturuyor ve derisini tutkal gibi sıvılaştırıyor. Ardından, son bir kurşun kafatasını dağıtıyor ve kömürleşmiş etlerin ortasına devriliyor.

139

Marie sırtüstü uzandı. Bilinçlerine kavuşan ve kocaman açılmış boş gözlerle katliam kalıntılarını inceleyen müşterilerin gürültüsünü dinliyor. Bazılarının elinde reyonlardan aldıkları kazma sapları ya da bıçaklar var ve şimdi onları yere atıyorlar. Birbirlerine mahcup bakışlar yöneltiyorlar. Kendilerine ne olduğunu merak ediyorlar. Arabalarını arıyor ve kasaların önündeki yerlerine dönüyorlar.

Marie tavana bakıyor. Her yanda, kızarmış et kokusu, devrilip kırılan alkol şişeleri ve patlayan deterjan bidonlarından yayılanlara karışıyor. Marie'nin görüşü bulanmaya başlıyor. Etleri yumuşuyor ve teni hayvan derisi gibi tabaklanıyor. Görüş alanında yüzü beliren Holly'ye gülümsüyor. Küçük kızın alnı ter içinde. İyi dayanıyor. Parmaklarıyla pandantifini sıkıp, öteki elini Marie'nin alnına koyuyor. Avucu çok sıcak. Parks'ın dudakları arasından boğuk bir hıçkırık çıkıyor:

"Hayır, Holly. Bu seni öldürür."

"Konuşmayı kes, Gardener. Kargaları bile korkutacak kadar çirkin bir kocakarı sesin var."

Holly gücünü Marie'nin organizmasına gönderiyor. Parks'ın kalbi daha düzgün bir ritme kavuşuyor, kol ve bacaklarına yeniden kuvvet geliyor. Bir hava cereyanı, giderek daha derin bir transa geçen küçük kızın saçlarını kıpırdatır gibi oluyor. Pandantif parmaklarının arasında ışıldıyor. Marie eliyle kendi yüzünü yokluyor. Teni sıkı ve esnek haline geri döndü. Göğüsleri yine sutyenini dolduruyor ve uylukları blucini içinde normal boyutuna kavuştu. Holly gülümsüyor. Çok solgun. Pandantifini elinden bırakıp Marie'nin karnına oturuyor ve kısık bir sesle, "Burada duruyorum. Eskisi kadar çirkinsin artık," diyor.

"Sağ ol, canım."

"Bir şey değil, ihtiyar."

Marie her zamanki sesine kavuştu. Tam ayağa kalkmak üzereyken, küçük kızın yavaşça üzerine devrildiğini görüyor. Yıkılmıyor, bayılmıyor, sanki uzanıyor ve bir bez bebek gibi, Marie'nin kolları arasında iki büklüm oluyor.

"Holly?"

Marie kızın yüzünü okşuyor. Teni buz gibi.

"Holly, cevap ver, lütfen."

Holly inliyor. Marie onu kucağına alıp süpermarketin harap reyonları arasından geri dönüyor. Polisin oraya gelmekte gecikmeyeceğini ve mağazanın gözetim kameralarının kendisini yine sivilleri öldürürken ölümsüzleştirdiğini biliyor. Çadırda bıraktığı malzemeleri alıp bir sırt çantasına tıktıktan sonra, ötmeye başlayan alarmlı kapıyı aşıyor. Kasiyerlerin hiçbiri tepki göstermiyor. Dalgın gözlerle, ürünleri barkot okuyuculardan geçirmeye devam ediyorlar. Zihinsel sıçramanın ortasındalar.

Marie süpermarket otoparkına vardı. Gözüne, destek çubuğu üzerine eğilmiş bir Silver Wing ilişiyor. Ash'in cesedi yerde yatıyor. Onu Des Moines'e kadar getiren son ajan, gidonun üstüne devrilmiş. Görevinin başında ölmüş. Marie adamı asfalta uzatıp kaskını çıkarıyor

ve beceriksizce Holly'ye takıyor. Kayışı çenesinin altında ne kadar sıkarsa sıksın, nafile. Sanki kozmonot giysisi içinde bir civciv başı.

Marie, kollarının arasında seleye yerleştirdiği Holly'nin burnuna bir öpücük kondurduktan sonra, yavaşça harekete geçiyor ve kuzeye doğru çıkan trafik seli içinde kayboluyor. Küçük ve ısız yollardan geçerek, Norwood mahallesine yöneliyor. Terk edilmiş bahçelerde birkaç çocuk askercilik oynuyor. Kavşaklardaki ışıklar çalışmıyor. Sürücüler arabalarını motoru bile kapatmadan bırakmışlar. Felaketin Des Moines'e ulaştığını biliyorlar.

Marie duran arabalara sürtüne sürtüne, düşük hızda ilerliyor. Aralık camlardan, araba radyoları cızırdıyor. Korkmuş sunucuların sesleri duyuluyor. Son tahminlere göre, dünya ölçeğinde on bir binden fazla ölü söz konusu. Bütün ülkelerin yetkilileri, seyahatleri azami ölçüde kısıtlıyorlar. Almanya ve Fransa'da ordunun halka ateş açtığı bile söyleniyor. Marie hızlanıyor. 35 numaralı otoyola çıkan rampaya vardı ve hareketsiz duran arabalar arasında zikzaklar çiziyor. Bu araçların içi dolu. Endişeli yüzler onun geçişini seyrediyor. Sürücüler kızgınlıkla korna çalıyorlar. Bir amatör telsizci, şehir çıkışının birkaç kilometre ötesinde Ulusal Muhafızların baraj kurduklarını haber veriyor. Arabaları tek tek denetleyip, kontaminasyon vakası bulunmadığından emin olduktan sonra, geçmelerine izin verdiklerini söylüyor. Marie bunların tek kelimesine inanmıyor. Söz konusu barajın, uyarısız ateş emri almış, NBC tulumlu adamlar tarafından tutulduğunu biliyor. Araba selini, onları Des Moines'e geri götüren bir yan yola yönlendiriyorlar. Şehrin dev bir trafik sıkışıklığından ibaret kalması bu yüzden.

Marie otobana ulaştı. Emniyet şeridinden gidiyor. Baraj uzakta beliriyor. Gözüne, çekicilere ait bir acil durum çıkışı ilişiyor ve yavaşlamaya başlıyor. Kolları arasındaki Holly'nin bedeni kasılıyor. Teni ısınıyor gibi. Marie ona eğiliyor.

"Baraja doğru devam etmemi mi istiyorsun, canım?"

Küçük kız gevşiyor. Marie yeniden gaz veriyor. Askerlerin muharebe giysileri üstüne giydikleri NBC tulumlarını ayırt edebiliyor artık. Otobanı iki sıra kamyonla kapatıp geliş ve gidiş yolları arasındaki bariyeri sökmüşler. Araçları tek şeride sıkıştırıp geri döndürüyorlar. İki yüz metre ilerideki başka bir baraj da, karşı yönden gelenleri tali yola

saptırıyor. Levhalar Madison veya Sioux Falls üzerinden Minneapolis'i gösteriyor. Başkalarıysa Chicago istikametini işaret ediyor. Aslında hiçbir yere çıkmayan tek ve küçük bir yol için parlak yalanlar.

Marie baraj yakınında yavaşlıyor. Holly'nin teni ateş gibi yanıyor. Trafik selinden ayrılıp kendisine kadar gelmesini işaret eden askere başını sallayarak karşılık veriyor. Sonra durup adamın yaklaşmasını seyrediyor. Tulumunun siperliği ardında, sadece gözlerini seçebiliyor. Holly'nin soluması hızlanıyor. Burnu büzülüyor. Asker küçük kızın üzerine eğilerek, kaskın altındaki yüz hatlarını inceliyor. Gülümser gibi oluyor. Burun filtresinin ardından sesi cızırdıyor:

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Minneapolis'e. Orada iyi bir hastane var."

"Orası kesin. Hatta en iyisidir."

Holly, Marie'nin kolları arasında gevşemeye başlıyor. Asker eldiveninin ucuyla çocuğun yanağını sakarca okşuyor.

"Benim de onun yaşında bir kızım var. Ona dikkat edin, hanımefendi. Çocuklar gelecektir, öyle değil mi?"

Marie yavaşça kafasını sallıyor. Adam kamyonu biraz ileri aldırarak dar bir geçit açtırıyor. Parks'a ilerlemesini işaret ediyor. Marie fısıldıyor:

"Gitmeli miyim, canım?"

Holly'nin soluması normale döndü. Marie gaz kolunu usulca çevirip emniyet bariyerinin yanından süzülüyor. Öbür tarafta, otoyol bomboş. Kamyonun o geçtikten sonra geçidi tekrar kapattığını işitiyor. İlkin hafifçe, sonra giderek daha çok hızlanıyor. Silver Wing'in motoru kükrüyor. Sürat göstergesinin ibresi 120 milin üzerine fırlıyor. Marie kahkahalarla gülüyor. Sadece ona ait bir otoban ve canavar gibi bir motor. Çok istese de olamadığı oğlan çocuğunun eski rüyası.

140

Crossman, son süratle kuzeye doğru çıkan FBI helikopterinin arka koltuğunda kemerini bağlamış, Des Moines'teki ekiplerinden birinin yeni gönderdiği videoyu bir kere daha izliyor.

Müdür, Saint Louis'deki Hıristiyan Hastanesi'nin otoparkında yardımcısından ayrıldıktan sonra, adamlarına, Mississippi kıyılarındaki tüm motelleri kontrol edip en ufak bir anormal durumda kendisine haber vermelerini buyurmuştu. Firarilerin fotoğraflarını yüzlerce kişiye gösteren ajanlar, izlerini Keokuk'taki McDonald's'a kadar sürmüşlerdi.

On beş dakika sonra aynı ekipten gelen bir mesaj, Buick'in ıssız bir yola terk edilmiş bir sürü motorun yanında bulunduğunu bildiriyordu. Birkaç dakika daha sonra da, ajanlar, tam Mississippi ve Des Moines Nehri'nin birleştiği yerde, kömürleşmiş bir alanda, otuz tane ceset keşfetmişlerdi. Kansas City'deki FBI bürosuna yerleşen Crossman, önüne bir harita açmıştı.

"Siyah paltolu adamlar mı?"

"Kaldığı kadarıyla. Bir de takım elbiseli var, ama öyle berbat bir halde ki, hiçbir şeye benzemiyor. Burada her şey yanmış, efendim."

"Ölüler arasında küçük bir kıza veya bir kadına ait izler tespit ettiniz mi?"

"Olumsuz."

"Pekâlâ. Buick hâlâ orada olduğuna göre, sadece iki ihtimal var: Ya başka bir araba buldular ya da yük garından trenle devam ettiler. Yollara kurulmuş onca barajı göz önünde bulundurarak, ikinci çözümü tercih edeceğiz: Keokuk'tan kuzeye giden hatlardaki bütün istasyonları tutun."

"Bu, Des Moines, Iowa City, Cedar Rapids, Lincoln ve Sioux Falls demek oluyor."

"Özellikle en yakındaki Des Moines ve Cedar Rapids olmak üzere, bu noktalardan kuş uçurtmayacaksınız."

Crossman telefonunu kapatıp sabırsızlıkla beklemişti. Ama uzun süre değil. Des Moines bürosunun, şehirdeki Wal-Martlardan birinde vukuat çıktığını söyleyen bir ajanından telefon gelmişti. Crossman pilotuna helikopterin motorunu ısıtmasını işaret etmişti. Sonra araca binmiş ve gökyüzünde kuzey istikametine yol alırlarken, ajanının süpermarketin gözetim sisteminden ele geçirdiği video kaydını seyretmişti.

Crossman, bandın sonunda. Marie'nin çocuğu bağrına basarak bindiği motorun plakasını not ediyor. Oradaki adamlarını arayıp ıssı

genin bütün videolarını gözden geçirerek, kollarının arasında küçük bir kız bulunan bir kadının kullandığı bir Silver Wing aramalarını istiyor.

"Bu çok zamanımızı alacaktır, efendim. Üstelik halk hareketlenmeye başlıyor."

"Marie kuzey yönüne gitti. Mantıken, 35. otoyolu kullanması gerekir. Bunun teyit edilmesi lazım."

Crossman manzarayı seyrederken on dakika geçiyor. Marie'ye yaklaşmakta olduğunu hissediyor. Kulaklığında bir cızırtı.

"Bay Crossman?"

"İyi haberler verin bana."

"Üç kamera, 35. otoyola çıkan rampadaki arabalar arasında slalom yapan bir Silver kaydetmiş."

"Başka?"

"Otuz kilometre ilerideki bir sabit radar, az önce, 200'den fazla süratle kuzeye doğru giden bir motor saptamış. Bütün polis kuvvetleri meşgul olduğundan, kimse onu yakalamakla uğraşmamış."

Crossman gülümsüyor.

"Ne yapıyoruz, efendim? Biraz daha ileriye başka barajlar kurup onu durduralım mı?"

"Sakın ha! O Minneapolis'e gidiyor. Biz de öyle. Yanındaki çocuk hasta. Şehrin tüm hastanelerine ekipler yollayın. Ben emir vermeden, kimse bir şey yapmasın. Yavaşça sıkıştıracağız onu."

"Bu haddinden fazla riskli, efendim."

"Saatte 200'le giden bir motorun lastiklerine ateş ederek bir kız çocuğunu öldürmekten daha mı riskli?"

Crossman cevabı beklemeden hattı kesiyor ve pilotunun omzuna vurup, izlenecek rotayı tarif ediyor. Helikopter, Des Moines civarında yeniden irtifa kazanıp son süratle uçuyor. Uzakta, 35 numaralı otoyolun gri bandı karaltı halinde beliriyor.

"Daha hızlı, Tanrı aşkına!"

Pilot emre itaat ediyor. Dakikalar geçiyor. Şimdi, helikopter 35'i belli bir mesafeden takip ederek kuzey istikametinde ilerliyor. Crossman dürbününü boş otobana doğrultuyor. Asfaltı kilometreler boyunca denetledikten sonra, arkasına yaslanıyor. Parmakları kauçuk tutamak-

larda hafifçe kasılıyor. Otoyolun orta şeridinde büyük bir hızla ilerleyen, parlak bir nokta fark etti. Otomatik odaklanma sistemi görüntü netliğini ayarlıyor. Crossman, Marie'nin rüzgârda uçuşan saçlarını tanıyor. Boğazı düğümleniyor. Genç kadın mutlu görünüyor.

141

Marie, Minneapolis'in kenar mahallelerine ulaştı. Yolda sadece bir kere, Minnesota sınırından sonraki bir dinlenme alanında durmuştu. Orada, madeni tüpler ve kabloları çıkarıp birleştirdi ve hepsini izole bantla üst gövdesine sabitledi. Diyot ve pilleri kontrol ettikten sonra, tekrar yola koyuldu.

Marie, Prior Lake sapağını geride bıraktı. Birkaç kilometreden beri, Holly'nin durumunun kötüleştiğini hissediyor. Mustarip olduğu kanserler baş döndürücü bir hızla gelişmekte. Gözleri yaşlarla doluyor. Gordon'ı özlüyor. Onun büyük ihtimalle öldüğünü ve onunla beraber, Holly can çekişirken, bütün gücün de yok olduğunu kabullenmeye başlıyor.

Marie batıya giden 494. karayolunu gösteren levhaları fark ediyor. Saint Cloud, Fargo ve Mississippi'nin kaynakları. Holly'den bir işaret bekliyor, ama küçük kız artık cevap vermiyor. Bunun üzerine, otobandan ayrılıp, Abbott Northwestern Hastanesi'ne giden sokaklara sapıyor. Chicago Caddesi'nden, Minneapolis çocuk kliniğine doğru ilerliyor. Tıklım tıklım dolu otoparka girmeden önce, bir an kaldırımın kenarında durup çevreyi kolaçan ediyor. Acil servisin önünde, kesintisiz bir kuyruk uzanıyor. Marie motorunu park edip kontağı kapatıyor. Elinin altında, Holly'nin kalbini zor duyumsuyor. Birkaç basamak çıkarak hasta kabul girişinin sürgülü kapılarını aşıyor. Bekleme salonu dolmuş taşıyor.

Marie olduğu yerde kalakalıyor. Dudakları titriyor. Yardıma ihtiyacı olduğunu haykırıyor. Kızının ölmek üzere olduğunu bağırıyor. İnsanlar dönüp ona bakıyorlar. Hastabakıcı ve doktorlar koşup geliyorlar. Gözyaşlarının sisi arasından onları görüyor. Eller Marie'ninkilerin üzerine kapanıyor, uzak sesler ona çocuğu bırakması gerektiğini mırıldanıyor.

Parmaklarını açıyor. Holly'nin teninin kendisinden ayrıldığını hissediyor. Beyaz önlüklü yabancıların küçük kızı bir sedyeye koyup uzaklaştıklarını görüyor. Marie onu yakalamak istiyor. Yalvarıyor. Nefesi tıkanıyor. Dizlerinin üzerine yığılıyor. Kollar tarafından sarılıyor. Sesler onunla bir şeyler konuşuyor. Ne söylediklerini anlamıyor. Yüzünü avuçlarının içine saklayıp kendini koyuveriyor.

142

Marie tekrar uyumamak için dudaklarını ısırıyor. İki saatten fazla zamandır sabrediyor. Holly'nin fişini doldururken, farkına varmadan, kendi soyadı ve sigorta numarasını yazdı. FBI'ın bu manevrayı fark etmesi riskinin mevcut olduğunun bilincinde, ama şimdi bu umurunda bile değil. Herkes gibi, bekliyor. Doktor bir kerecik gelip kızının neyi olduğunu anlayamadıklarını söyledi. Marie duvar saatine bakıyor. Gözler üzerine her çevrildiğinde bir darbe alacak olsa, o lanet aletten geriye pek bir şey kalmayacağını düşünüyor. Makineden kahve almak için ayağa kalkmaya yeltendiği sırada, danışmadaki genç kadının düşürdüğü kalemi yerden almak üzere fazla hızlı bir hareket yaptığını fark ediyor. Kesin ve ani bir el hareketi. Genç kadın etrafına bakarak doğruluyor ve önündeki fişi doldurmaya devam ediyor. Marie odaklanıyor. Pek az insan böyle davranmaya muktedirdir. Kalabalık ortasında yürüyen bir gizli ajan ya da kıdemli savaşçı gibi. Bu tür insanlar, biri değdiği anda, ellerinde olmadan tepki verirler. Tıpkı şu, az önce acil servisin el arabasından kaçınan, eşofman giymiş yakışıklı ya da meşrubat otomatının önünde gezinerek aynadan bekleme salonunu gözleyen, kot pantolonlu ve spor ayakkabılı adam gibi. Kara gözlüğünün ardından gizlice çevreye göz atan Marie, asabi ve sıkıntılı kalabalık arasında giderek daha çok sakin insan saptıyor. Sıradan vatandaşların ortasında antrenmanlı tipler.

Ayağa kalkıp danışmaya yöneliyor. Genç kadın fişini doldurmayı bitirdi. Arkasından yaklaşan Marie, kadının kenara çekilmesinden hemen önce, omuzlarındaki belli belirsiz kasılmayı fark etti. Güzel yabancının tezgâhın üzerinde unuttuğu kalemi alıp sesleniyor ve kasten

fazla yukarı nişanlayarak ona doğru fırlatıyor. Genç kadın kollarını yukarı kaldırarak ayakuçlarında yükseliyor. Elleri şaklayarak kapanır ve gömleği eteğinden sıyrılırken, Marie onun güzel ve düz karnını, göbek deliğinde saplı *piercing*'in ışıltısını ve yamyassı bir 380'liğin kabzasını görecek zaman buluyor. Genç kadın kalemini cebine koyup uzaklaşıyor.

Hasta kabuldeki hemşire Holly'den hâlâ bir haber almamış. Marie, kadının alnını kaplayan ince ter tabakasını fark etmemiş gibi yaparak teşekkür ediyor. Acile gelişinde, o burada yoktu. Yeni gördüğü ekip de öyle. Parks meşrubat otomatının önünden geçip camlı kapıdan çıkıyor. Kalabalıktan uzaklaşmakla büyük bir risk aldığını biliyor. Alçak bir duvara oturmuş, sigara içen bir grup hastanın yanına gidiyor. O da bir tane yakıyor ve biraz önce orada bulunmayan birçok kocaman arabayı kolayca fark ediyor. FBI'ın sivil araçlarının komik tarafı da bu: Her zaman pırıl pırıl oluyorlar.

Marie direksiyon başında sabreden adamların yüzlerini inceliyor. Tasalı koca ya da endişeden içi içini yiyen baba rolü oynama zahmetine bile girmiyorlar. İşareti bekliyorlar. İçlerinden biri Marie'yi fark etti. Dudakları oynuyor. İçeri dönme zamanı geldi. Marie camlı kapıdan geçmeye hazırlanırken, elinde sigara bulunan, eşofmanlı ajanla çarpışıyor. Adam, dudaklarında bir tebessüm, soruyor:

"Ateşiniz var mı acaba?"

"Hem de kocaman bir tane, yavru kuşum."

Marie ön kolunu gırtlağına dayayıp Glock'unu karnına bastırarak onu bir girintiye itiyor. Adam homurdanıyor.

"Adınız nedir?"

"Bragg."

"Bugün ölmek ister misiniz, Ajan Bragg?"

Adam kafasını iki yana sallıyor. Pek kızgın görünüyor.

"Tabii ya, mesafeyi korumalıydınız. Hep aynı sorun."

Marie ajanın silahını alıp kendi beline sokuyor. Sonra Bragg'i arkaya çeviriyor ve duvar kenarından, yavaşça danışmaya geri gidiyor. Onu ilk fark eden, meşrubat otomatının yanındaki ajan oluyor. Taş kesiliyor ve elini silahının kabzasına atıyor. Parks'ın sıktığı kurşun dizinin üstüne isabet ediyor. Bir çatırtı duyuluyor. Adam haykırarak

yere yığılıyor. Bekleme salonundan çığlıklar yükseliyor. Marie başka bir girintide mola veriyor.

"Bragg?"

"Evet?"

"Bağlantıda mısın?"

"Elbette."

"İyi. O halde, sevgililerini bir sorunun olduğu konusunda uyarmanı istiyorum."

"Ciddi misiniz?"

"Evet."

"Ne diyeyim onlara?"

"Bana ver."

Bragg eşofmanının kol ağzında saklı mikrofonu yukarı kaldırıyor. Marie adamın bileğini yakalayıp boğazını temizliyor.

"Alo, alo, ben Özel Ajan Marie Megan Parks. Bragg elimde. Bu koca ayıcığı daha şimdiden tüm kalbimle seviyorum. O derece ki, aranızdan biri kıpırdar gibi olursa, onun kafasına bir mermi sıkmakta tereddüt etmem. Ayrıca belirmek isterim ki, montumun altında, madeni tüplere sıkıştırılmış iki kilo Semtex taşıyorum. Bu kadarı şehrin yarısını diğer yarısı üzerine yollamaya yeter zaten. Alo, alo, beni duyuyor musunuz?"

Bragg'in nefes alıp verişi hızlanıyor. Mikrofonunu dudaklarının önüne kaldırıyor.

"Ben Bragg. Parks'ın beni rehin aldığını ve madeni tüplere benzeyen şeylerle yüklü olduğunu doğruluyorum."

Bir cızırtı.

"Elinde bir düğme ya da ona benzer bir şey var mı?"

Bragg, Marie'nin kulağına fısıldadığı cevabı dinliyor.

"Ateşleme kordonu bileğine sabitlenmiş."

"Blöf olmasın?"

"Silahı blöf değil."

Marie tam Bragg'i girintiden dışarı itecekken, kalemli genç kadın bekleme salonundan beliriyor ve takla atarak yerde yuvarlandıktan sonra bir dizi üzerinde doğrulup 380'liğini doğrultarak bağırıyor:

"FBI! Kımıldama!"

Marie, Bragg'in kulağına eğiliyor.

"Adı ne bunun?"

"Cathy March."

Marie Bragg'in bileğini tutup mikrofona fısıldıyor.

"Cathy, sevgilim, beni duyuyor musun?"

Kahve makinesinin yanına diz çökmüş ajan başıyla onaylıyor.

"Nasıl bir atış açın var oradan?"

March'ın silahı tutan eli gevşiyor. Biraz fazla erken sıçradığını kabulleniyor. Silahını yavaşça indirip yere bırakıyor.

"Pekâlâ, güzelim. Şimdi bekleme salonuna geri dönüyorsun."

Marie, önünde Bragg'i de sürükleyerek, sırtını verdiği duvar boyunca ilerliyor. Hastabakıcıların Holly'yi götürmüş oldukları çift kanatlı kapıya, ne pahasına olursa olsun ulaşması lazım.

"Ben sizin vurulmanızdan yanaydım."

"Ötekilerin daha çok yumuşak yöntemlere meyilli oldukları anlamına mı geliyor bu?"

"Şef Crossman."

"O burada mı?"

"Evet."

"Nerede?"

"Buradayım, Marie."

Marie camlı kapıdan içeri girmekte olan şekle bakıyor. Boğazında bir öfke ve keder düğümü oluştuğunu hissediyor. Gülümsemeye çalışıyor.

"Selam, Stu? N'aber? Şu an biraz meşgulüm, o yüzden sonra görüşelim."

"Buraya kadar, Marie. Bitti artık."

"Sadece Holly'yi alacağım."

"Ya sonra?"

"Sonra, telefonlaşır yemeğe çıkarız, uyar mı?"

Marie bekleme salonunun tam karşısında durdu. Şimdi silahlarını ona doğrultmuş otuz ajan her hareketini izliyor. Marie kapıyla ara-

sındaki mesafeyi hesaplıyor. Bragg'in kendisininkine yaslı bedeninin gerildiğini duyumsuyor.

"Bragg?"

"Efendim?"

"Şu an tartışıyoruz."

"Bunu neden söylediniz?"

"Çünkü usulca Parks'ın ölü açısına süzülen Ajan Forrester'la bakışırken aklınızdan neler geçtiğini biliyorum. Marie onu gördü ve indirmek için sol yanındaki son çizgiyi geçmesini bekliyor. Öyle değil mi, Parks?"

Marie gülümsüyor. Kulaklarını garip bir çınlama dolduruyor. Gardener moduna geçmekte. Forrester'a göz kırpıyor.

"Çok yazık, Forrest, bir dahaki sefere artık. Numaralarımı açığa vurman iyi değil, Stu."

"Ne yapmam gerek, efendim?"

"Sizi rehin alan kişiyi tanıyorum, Ajan Bragg. Kendini havaya uçurmadan önce şakağınızı dağıtmakta bir saniye bile tereddüt etmeyecektir."

"Siktirip gitsin, alçak polis katili."

Marie'nin 32'liğinin namlusunu ağzına sokarken iki dişini kırdığı Bragg acıyla ciyaklıyor. Marie öbür elindeki Glock'u nişancılara çeviriyor.

"Sahi, bir bilgi vereyim size: Hâlâ üzerimde bir 32'lik var."

"Ajan March?"

"Efendim?"

"Bragg'in yerini almanızı istiyorum."

"Ben mi?"

"Evet. Bragg söylenmemesi gereken bir laf etti. Dahası, Parks'ı öldürmeye can attığını biliyorum. Siz bunu istemiyorsunuz, yanılıyor muyum?"

"Hayır, efendim. Başka bir çare bulunabilirse, bana uyar."

"Anlaştık mı, Marie?"

"Kızımı almak için şu kapıya doğru gitmem gerekiyor, Stu!"

"Hayır. İlk önce sakinleşmen ve Bragg'le March'ı değiştirmemiz gerekiyor."

"Beni salak mı sanıyorsun?"

"Niye?"

"Çünkü Bragg kenara çekildiği an işim biter. Adamlarının hepsi, ben daha koluma kordonu çekme talimatı vermeden beynimi dağıtabileceklerini düşünerek kafama nişan almakla meşguller. Doğru değil mi, beyler?"

"March Bragg'in yerine geçerken, ben senin önünde dururum."

"Bu bana uyar, Stu. Herif ter kokmaya başlamıştı zaten."

"Sizin için de uygun mu, March?"

"Evet, efendim."

Crossman, atış açılarını kaybeden ajanların homurdanmaları eşliğinde, gidip Parks'ın önüne yerleşiyor.

"Sakın bir saçmalık yapma, Bragg."

"Saygısızlık etmek istemem, efendim. Ama bunu yapan sizsiniz. Hem de kocaman bir tane."

Marie şimdi Ajan March'ı göğsüne bastırıyor. Genç kadın suratını buruşturuyor. Parks kolunun tazyikini biraz gevşetiyor.

"Marie?"

"Evet?"

"Artık çekileceğim."

"Tamam, Stu, sorun değil. Ama bu arada, kafam gerçekten atmadan, şu lanet kapıyı da aç bana."

"Nasıl istersen."

Crossman kapıya doğru birkaç adım geriliyor. Telsizini kaldırıyor:

"Dikkat, kapıyı Şef Crossman açıyor."

Bir cızırtı.

"Anlaşıldı, efendim."

"Kiminle konuşuyorsun, Stu?"

Crossman kapının kanatlarını yavaşça açarak FBI'ın özel tim keskin nişancılarıyla dolu uzun koridoru gözler önüne seriyor. Adamlar göğüs zırhları ve siperlikli miğferlerle donatılmışlar. Duvarlar boyunca

dizilmiş, bir dizlerini yerde, hafif makineliler iyle Marie'ye nişan alıyorlar. Ajan March'ın tayyörü üzerinde, bir kırmızı nokta yağmuru dans ediyor. Parks en yakındaki nişancıya bir tebessüm yolluyor:

"Selam, Geko."

"Selam, Marie."

"İyi misin?"

"Daha iyi olabilirdi."

"Pekâlâ. Şimdi, adamlarına yolu açmalarını söyleyeceksin."

"Bu mümkün değil, Marie. Sen de biliyorsun."

Parks gözlerini kısıyor. Koridorun diğer ucunda, hemşire ve hastabakıcılar odaları boşaltıyorlar.

"Hastaneyi boşaltıyor musunuz?"

"Ona uğraşıyoruz."

"Ne kadar zamandır?"

"On beş yirmi dakika oldu."

"Kolumun kasılmaya başladığını hissediyorum."

"Sen böyle bir şey yapmazsın, Marie. Sana göre değil bu."

"Stu?"

"Evet?"

"Arkamdaki odada insanlar var mı?"

"Olumsuz."

"Ne olursa olsun yine de kabloyu çekecek zaman bulacağımı biliyor musun?"

"Biliyorum, Marie. Arkandaki yer bir tedavi odası. Yemin ederim, içeride kimse yok."

"Oraya gireceğiz, March. Tamam mı?"

"Tamam."

"Sen de, Stu."

"Olmaz, Marie."

"Olur. Ve beş dakika içinde, kızımla nöbetçi doktor da gelmeli. Süre dolduğu takdirde, hiçbir şeye cevap vermem, bilesin."

"Rehin alma. Federal ajanları taammüden yaralama. Bu yüz sene hapis demektir, Marie."

"Öldürmek zorunda kaldığım insanları unutuyorsun."

"Bu halledilebilir. Bantları inceledik. Gerald'daki ihtiyar kadın Holly'yi deşmek istiyormuş. Des Moines'teki pusetli kadına gelince, o olay da meşru müdafaaya girer ve kolayca savunulur."

"Ama düşkünler evinin hastabakıcısı ve Wal-Mart'taki kasap için aynı şeyi söylemek zor, sence de öyle değil mi?"

"Ülkenin en iyi avukatlarınca savunulacaksın. Hatta Başkan şahsen müdahale etmeye hazır. Ancak, tek bir el daha ateş edilmemesi kaydıyla."

"Benim tek istediğim, kızım! Bana ihtiyacı var!"

"Hayır, senin ona ihtiyacın var. O sadece tedaviye gereksinim duyuyor."

Crossman'ın kulaklığında bir cızırtı. Bir ajan, küçük Holly'den kan alma işlemlerinin bittiğini ve üç helikopterin lotları sekanslama laboratuvarlarına götürmek üzere az önce havalandığını bildiriyor.

"Stu, March'la beraber odaya giriyorum. Bizi takip et. Ya da etme. Sen bilirsin."

"Gir, ama March'sız. Ben önüne geçerim ve sen de onu almadan içeri girersin."

"Bunu yapmanıza izin veremem, efendim."

"Susun, Geko."

"Siz şefsiniz! Kendinizi böyle tehlikeye atmaya hakkınız yok!"

"Parks'ın üzerinde taşıdığı Semtex yükünden dolayı, üç kilometre yarıçapındaki alanda herkes tehlikede zaten. Anlaştık mı, Parks?"

"Boş verin, efendim. Ben de sizinle gelirim."

"Emin misiniz, March?"

"Evet, efendim. Marie bitkin. Titremeye başladı. Onunla kalıyorum. Tamam mı, Marie?"

Marie'nin boğazı hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Kızımı istiyorum..."

"Gidip onu alacağız ama önce geri çekileceğiz çünkü bekleme salonundaki kovboylar beni kaza kurşununa kurban etmeyi düşünmeye başladılar."

Ajanların elleri silahları üzerinde kasılırken, Parks, March'ı göğsüne bastırarak geriliyor.

"Kimse ateş etmesin! Bu bir emirdir!"

Crossman tedavi odasına girip kapıyı kapıyor. Parks dipteki duvara kadar çekildi ve kalınlığını kontrol etmek için, elinin iç tarafıyla birçok kez vuruyor. Geko'yu iyi tanıyor. Termal dürbün yardımıyla duvarın arkasındaki bir hedefi indirmek onun için ilk olmaz. Crossman masanın kenarına oturdu. Bir sigara yakıyor ve gözlerini Parks'tan ayırmadan, dumanını üflüyor.

"Benim sigaramdan mı içiyorsun artık?"

"Bir tane ister misin?"

"Bir elimde 32'lik, ötekinde Glock varken mi? Kırkayak mı zannediyorsun beni?"

"Buraya kadar, Marie. Bitti artık."

"Holly gelmeden olmaz."

"Geko hastabakıcıların onu buraya taşımalarına asla müsaade etmez."

"Sen emredersen, iş değişir."

"Görevi gereği bu emre itaatsizlik etmesi gerekir."

"O halde, her şeyi havaya uçuracağım, Stu."

"Süpermarketin video kayıtlarını inceledim. Belinde taşıdığın şeyleri, hırdavat ve kamp malzemeleri reyonundan almışsın. Patlayıcıları Des Moines ve Minneapolis arasında Fedex kargoyla getirtmediysen, blöf yapıyorsun."

"Denememizi ister misin?"

"Pekâlâ."

Marie gülümseyerek kabloyu sert bir hareketle çekiyor. Ajan March kollarının arasında kasılıyor ve ardından gevşiyor. Crossman sigarasını topuğuyla eziyor.

"Canımı sıkıyorsun, Stu, biliyor musun?"

"Biliyorum. Artık Ajan March'ı bırakmanı istiyorum."

"Ben de Holly'yi istiyorum."

"Holly içinde antidotu barındırıyor, Marie."

"O benim kızım, bir ilaç değil."

"March'ı bırak."

"Kaybettim, öyle mi?"

"Evet ama az uğraştırmadın bizi."

"Gidebilirsin, March."

Marie genç kadına sarılmayı bırakıyor ve 32'liği onun şakağından çekip kendininkine dayıyor.

"Hayır, Marie! Yapma bunu. Aksi halde kazanan *Daddy* olur. En başından beri böyle bitmesini, duşun altında, ıssız bir ormanda ya da burada, bir hastanenin tedavi odasında kafana bir kurşun sıkmanı planlamıştı. Seni öldürmeme sebebi buydu: O işi bizzat senin yapmanı istiyordu. Ona bu tatmini sağlamak ister misin, Marie?"

"Gidebilirsin dedim, March."

"Yerimden kımıldamam, Marie. Seninle kalıyorum çünkü çekilirsem, Geko kapının arkasından işini bitirir."

"Vız gelir, sevgilim."

"Bana değil."

March usulca arkasına dönüyor. Elini Marie'nin karnına götürüp tüpleri tutan izole bandı çözüyor. Sonra eli, gövdesini, omuz ve dirseğini okşayarak bileğine kadar çıkıyor. Marie hıçkıra hıçkıra ağlamakta. Gözlerini kapatıyor. Mecali kalmadı artık. March'ın parmaklarının 32'liğin kabzasını kavradığını hissediyor. Dudaklarının yanaklarına değdiğini ve gözyaşlarını öptüğünü duyumsuyor. Sonra, genç kadının ağzı onunkinin üzerine kapanıyor. Marie öpücüğe karşılık veriyor. Parmaklarını açıp 32'liği bırakıyor. Ardından yüzünü, onu çelik yeleğiyle saran genç kadının tişörtüne gömüyor. Crossman telsizini kaldırıyor:

"Herkesin dikkatine: Parks etkisiz hâle getirildi. Harekete geçiyoruz. Tertibatın derhal kaldırılmasını emrediyorum. İyi bilin ki dışarı çıktığımda hâlâ silah doğrultan ilk kişiyi bizzat vurmakta tereddüt etmeyeceğim."

143

Marie, yanağını cama yapıştırmış, önünden hızla akan manzarayı seyrediyor. Crossman'ın, on 4x4'ten oluşan konvoyun ortasında sirenini bağırtarak son sürat ilerleyen Dodge'unda, el ve ayaklarından kelepçelenmiş olarak oturuyor. Arabalarda Quanticolu arkadaşları var. En iyi ajanlar, sadece onun için. Yanında, müdür bir dosyanın sayfalarına göz atıyor. Kulağına dayalı cep telefonundan, kan örneklerinin teslim edildiğini ve sekanslamanın başladığını haber veren Danışman Ackermann'ı dinliyor. Üç dört günlük zorlu bir çalışmadan sonra Güvenlik Konseyi üyesi ülkelerin silahlı kuvvetleri antidot virüsü büyük çapta yayacaklar. Marie önde oturan Ajan March'a bakıyor. Genç kadın ona doğru dönüp mahcup bir tebessüm yolluyor:

"Üzgünüm, Parks."

"Hiç gerek yok. En son bir kız beni bu kadar iyi öptüğünde, üniversitedeydik daha."

"Adı neydi?"

"Allison. Bir ponpon kız."

"Ah, şu ponpon kızlar..."

Crossman, Ackermann'a teşekkür edip telefonu kapıyor. 4x4'ler 94. karayolu sapağına ulaştı. Baştaki arabalar kuzeye doğru devam ederken, Crosmann'ın Dodge'u ve diğer dört araç batıya dönüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Fazla soru soruyorsun, Marie."

Marie daha karşılık verecek zaman bulamadan, Crossman cep telefonuna yeni bir numara tuşluyor. Eklemeyi gerekli görüyor:

"Başkan'ı arıyorum. O yüzden, yine kız kıza muhabbete başlarsanız, alçak sesle yapmanızı rica ediyorum."

4x4'ler Enfield'a vardı. 94'ten ayrılıp tali yollara giriyorlar. Marie, dalgın bir halde, Başkan'a son gelişmeleri aktaran Crossman'ı dinliyor. İki adam dakikalarca konuşuyorlar ve sonra Başkan'ın sorduğunu işitiyor:

"Küçük kız nasıl?"

"Öldü, efendim."

Marie, Crossman'a bakıyor. Gözlerinden iri yaş damlaları taşıyor. Şefin parmaklarının elini sıktığını hissediyor. Başkan'ın sesi yeniden duyuluyor:

"Ya Özel Ajan Parks?"

"Sizin desteğinize güvenebileceğini söyledim ona."

"Doğru söylemişsiniz. Hukuk bürosu dosyayı ele aldı bile."

"Teşekkürler, efendim."

"Bir şey değil, Crossman. Anlaşma böyleydi ve üzerime düşen sözümü tutmaktır."

Crossman telefonu kapatıyor. Marie başını yeniden cama dayadı. Gözyaşlarına engel olamıyor. Baştaki araç yavaşlıyor ve ormanlık bir alana dalan, dar bir yola sapıyor. Parks kafasını doğrultuyor. Kavşakta turuncu tepe lambaları fark etti. 4x4'ler bir ambulansla geniş lastikli, kocaman bir pikabın yanında duruyorlar. Marie gözlerini Crossman'a dikiyor. Şef kelepçelerini açmakla meşgul.

"Anlamıyorum."

"Yapman gereken işi bitirmen için dört gün veriyorum sana. Sonra teslim olmanı istiyorum. Beni iyi anladın mı?"

Marie, Ajan March'ın gözlerinde, korkacak bir şey olmadığını okuyor. 4x4'ten inip kapısını kapatıyor. Pikaptan yaşlı bir adam çıkıyor. Uzun ve ak saçları, derin mavi gözleri var. Marie boğazının düğümlendiğini duyumsuyor.

"Gordon?"

İhtiyar Gordon gülümsüyor. Kucağında, kenarından minik, siyah bir elin sarktığı, battaniyeye sarılı, ufak bir yük taşıyor.

"Gordon, sen misin?"

"Geriye kaldığı kadarıyla."

Marie hıçkırıklara boğuluyor. Battaniyeyi açıp Holly'yi kollarının arasında sıkıyor.

"Ash'i öldürdü. Ash'i öldürüp beni kurtardı."

"Biliyorum."

"Ya şimdi?"

"Şimdi ne?"

"Ölecek mi?"

"Gücün tamamı ölüyor, Marie. Yaşlı Chester öldürüldü. Kano, Cyal ve Elikan da. Son rahibe bizi bekliyor. Çok geç olmadan, Holly'nin güçlerini ona aktarması gerekiyor."

"Bu onu öldürecek olsa bile mi?"

"Holly zaten ölüyor, Marie."

Marie manevra yapan 4x4'lere doğru dönüyor. Koyu renk camlar ardından Crossman'ın yüzünü seçmeye çalışıyor. Konvoyun uzaklaşmasını seyrediyor. Holly kucağında zor nefes alıyor. Marie onun üzerine eğilip teninin kokusunu içine çekiyor. Gordon elini omzuna koyuyor.

"Artık gitmemiz lazım."

144

Gordon pikabı Minnesota ormanlarından geçen dar yollarda sürüyor. Mississippi'nin asırlar boyunca doldurduğu, göz alabildiğine uzanan binlerce göl, sağanak yağmurdan sonraki su birikintileri gibi ışıldıyor. Nehir yok oldu. Hoplaya zıplaya gölden göle akan bir selden başka bir şey değil artık. Yeniden gençleşti.

Leech Lake Rezervi sınırına ulaştılar ve şimdi tam batıya, Istaca Gölüne doğru gidiyorlar. Kaynak istikametinde yılan gibi kıvrılan ince asfalt şeridi, Minnesota'nın en yabani köşelerinden birini kat ediyor.

"Daha çok var mı?"

"Yaklaştık."

Marie başını Holly'nin alnına dayayıp gözlerini yumuyor. Küçük kız giderek daha da derinleşen bir komaya gömülmekte.

"Uyan Marie, geldik."

İrkilerek uyanan Marie yerinde doğruluyor. Dışarıdaki manzara çoraklaşmış. Yol diye bir şey kalmamış ve Gordon, dingilleri korumak için artık çok yavaş ilerliyor. Marie gözlerini ovuşturuyor.

"Uzun süre mi uyudum?"

"İki saate yakın."

"Neredeyiz?"

Gordon, pürüzsüz yüzeyinde manzaranın yansıdığı, engin ve dingin bir su örtüsünü işaret ediyor. Marie, yüz metre kadar ileride, genç Suların Babası'nın Istaca Gölü'nden ayrıldığı yerde, zirvesini bir mağaranın deldiği çok eski bir tepe ayırt ediyor. Tepeciğin dibinde dikilen beyaz cüppeli ihtiyarlar, bir hat oluşturacak şekilde dizilmişler. Gordon kontağı kapatıp kapıyı açıyor.

"Gordon?"

"Evet?"

"Gerçekten sen misin, yoksa sen de... başka bir şey misin?"

"Eko mu demek istiyorsun?"

"Evet."

"Hem oyum hem de kendim."

"Ya biz?"

"Biz ne?"

Marie yanıt vermiyor. Bir an, Gordon'ın kocaman, mavi gözlerini inceliyor. Bakışında ondan geriye pek bir şey kalmamış. Çok yaşlı, çok derin ve çok mahzun bir bakış bu. Marie kucağındaki Holly'ye sımsıkı sarılarak pikaptan çıkıyor ve yüzüne çarpan buz gibi rüzgârda titriyor. Gordon ona yol vermek için kenara çekilen Kaynak Muhafızlarının önünde eğiliyor.

Hep birlikte tepeyi tırmanıp mağaraya giriyorlar. İçerisi yosun ve yanmış yağ kokuyor. Marie alacakaranlıkta gözlerini kırpıştırıyor. Arka tarafta çok yaşlı bir kadın, etrafı mumlarla çevrili düz bir taşın üzerinde oturuyor. Yavaşça başını kaldırıyor. İhtiyarlıktan çökmüş yüzü uzun, beyaz saçlarla çevrili. Güçlükle nefes alıyor.

"Yaklaş, Marie. Korkma."

Marie, mağaranın bir köşesine oturmuş olan Gordon'a dönüyor. Holly'yi ona emanet ediyor. Yaşlı adam çocuğu sakarca kolları arasına alıyor. Mutlu görünüyor. Marie, mum çemberine yaklaştıkça, Hezel'i tanıyor ve yaşaran gözlerinin yandığını hissediyor. İhtiyar kadın gülümsüyor.

"Önüme otur, Marie. Mumların ışığına otur ki en nihayet yüzünü görebileyim. Hayal ettiğimden daha güzelsin."

"Siz de fena değilsiniz."

Yaşlı kadın eliyle ağzını kapatarak kahkahayı basıyor.

"Sende hep sevdiğim taraf bu işte, Marie: Densizliğin. Eskiden ben de senin gibiydim. Temasa da bu sayede geçebildik seninle. Sahi, Cayleyciğim nasıl?"

"Deli."

"Bu yeni bir şey değil."

"Martha'sını özlüyor."

"Bir ölümlüye âşık olunca, ödenen bedel budur. İlk başta Martha'yı deli gibi kıskanmıştım, düşünebiliyor musun? Ama yakında Cayley'ye kavuşacağım. O da Martha'sına kavuşacak."

İki eski dost, ormanda yaptıkları uzun gezintileri hatırlayarak bir müddet sessiz kaldılar. Old Haven sakinlerini ve üstleri çıplak halde, çeşmede oyun oynayan üç sarışın yaramazı düşünerek gülümsediler. Marie'nin birkaç dakikadır tuttuğu gözyaşları serbestçe akmaya başladı.

"Neden ağlıyorsun, Marie?"

"Çünkü Holly ölecek."

"Ölmek mi?"

"Evet, bilirsiniz. Artık nefes almamak. Çürümek."

"Elbette ölecek. O, gücün taşıyıcısı ve güç yok olacağı için maddenin tabiatı gereği, o da yok olacak."

"Ne var ki siz dört yüzyıldan fazla yaşadınız, ama o sadece on bir yaşında."

"Sandığından çok daha yaşlı aslında."

"Onu kurtarabilir misiniz, kurtaramaz mısınız?"

"Ne için? Acı çekmeyecek ki. Onu götürdüğüm yerde kediler ve kuşlar var. Küçük kızlar da. Ve Cyal, Kano ve Elikan. Onu bunlardan mahrum etmek istiyor musun, gerçekten?"

"Ölmesini istemiyorum."

"Niye? Onun için mi, yoksa kendin için mi?"

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Her şeyi değiştirir, Marie."

Marie yüzündeki yaşları siliyor.

"Beni terk etmesini istemiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra yalnız kalmak istemiyorum."

"İyi anlamıyorsun, Marie. Holly sadece on bir yaşındaki bir kız çocuğu değil. Aynı zamanda, gücü kurtaran kişi. O ve sen olmasaydınız, savaşı kaybederdik. Bu onu Başrahibelerin Anası, seni de bir Azize yapar. Bu sıfatla, bizden her istediğini elde edebilirsin. Önemli olan gerçekten ne istediğini bilmen."

"Holly'nin yaşamasını istiyorum. Onu kurtarabilir misiniz?"

"Yalnızca muhafızı yapabilir bunu."

"Gordon mı?"

"Evet."

"Ne bekliyor öyleyse?"

Yaşlı kadın girişin hemen yanında oturan ihtiyar adama doğru döndü. Gordon'ın gözleri alacakaranlıkta muzipçe parlıyor. Usulca başını sallıyor.

"Senin bunun bedelini ödemeye hazır olup olmadığını anlamayı bekliyor."

"Hangi bedel?"

"Bilmiyorum, ama her daim bir bedel vardır."

"Bir lanet ya da onun gibi bir şey mi yani?"

"Hayır. Söylemek istediğim şu: Holly neredeyse ölmüş durumda ve bulunduğu yerden geri getirmenin onu farklı bir şeye dönüştüreceği muhakkak."

"Yaşayacak mı?"

"Evet."

"Ne kadar zaman?"

"Kim bilebilir?"

"Ama sağlığı yerinde olacak, öyle değil mi?"

"Seni gerçekten endişelendiren ne, Marie? Kendisini geri getirttiğin için senden nefret etmesi mi? Artık seni tanımaması mı? Ya da çok değiştiği için sonunda senin onu sevmekten vazgeçmen mi?"

"Hayır. Böyle bir şey mümkün değil."

Yaşlı kadın gülümsüyor.

"Ya siz?"

"Ben ne?"

"Rahibeler, muhafızlar, güç, bütün bunlar yok mu olacak?"

"Tam tersine. Biz bunları konuştuğumuz sırada, gezegenin laboratuvarları Holly'nin DNA'sını, yani bizim DNA'mızı sentezlemeye başladı bile. Onu insanlığın genlerine dâhil ederek, tehdidi etkisiz hâle getirecekler. Mutasyon zaman alacak, ama hiçbir şey onu durduramayacak. Biz yok oluyoruz, çünkü görevimiz bitti. Çünkü ancak birkaç kişiydik ve yarın yeniden milyarlarca olacağız."

"Hemen hemen bir o kadar öldürecek olan Büyük Yıkım'a kadar, öyle mi?"

"Evet."

"Bu çok anlamsız."

"Bir anlamı olması gerekmiyor. Ezelden beri böyle: Çoğalıyoruz, türümüzü yok eden felaketlere yol açıyoruz, sonra başka yerde çoğalmaya devam ediyoruz."

"Bu ne zaman olacak?"

"Zamanı geldiğinde."

"Ya ben?"

"Sen ne?"

"Düşlerimde sizi görecek miyim yine?"

"Kim bilir, Marie..."

Yaşlı kadının soluması giderek daha çok ötmeye başlıyor. Holly'nin gücünü içine çekiyor. Onu ölmekte olan büyük güce katıyor. Marie'nin gözleri önünde, yavaş yavaş kuruyor. Yüzü sarkıyor, parmakları gevşiyor.

Marie ayağa kalktı. Kucağında Holly'yi usulca sallayan Gordon'ın yanına gidiyor. Eğilip ihtiyar adamın saçlarını öpüyor.

"İstediğim o," diyor.

Gordon başını sallıyor. Gülümsüyor.

"Sahi, Marie?"

"Evet?"

"Lagrange Tapmağı'nda o sözleri söylediğim için üzgünüm. Şimdi onu tekrarlayamam, çünkü seni fena kızdırmıştı, ama söylediğimin doğru olduğunu bilmen benim için önemli."

"Hangi sözler, Gordon?"

"Seni seviyorum."

Marie'nin dudakları yaşlı adamın gözkapaklarına dokunup yanaklarına sürtünerek aşağı kayıyor ve yavaşça ağzının üzerine kapanıyor.

"Kızımı geri getir, Flash Gordon, tamam mı?"

"Söz."

Marie mağara girişine geri dönüp göle bakıyor. Diğer muhafızlar ortadan kayboldular. Gordon'm acayip lisanıyla küçük kızın kulağına fısıldadığını işitiyor. Holly kendine geldikçe, ihtiyar yavaş yavaş kuruyor. Kız gözlerini açtığında, yine de gülümseyecek gücü buluyor.

"Sielom, Neera."

"Sielom, Eko."

Küçük kız elini uzatıp, muhafızın yanaklarından süzülen yaşları siliyor. Gordon'm soluması yavaşlıyor. Mırıldanıyor:

"Neera nak melk horm, ak say?"

"Usssh Eko, usssh. Neera nak mork. Neera em Eko."

Holly yaşlı adamın dudaklarını okşuyor. Artık nefes almıyor. Küçük kız ayağa kalkıp mağaranın girişine yöneliyor. Diz çöküp gözlerini onunkilere diken uzun boylu kadının elini tutuyor.

"Selam, canım."

"Selam, Çirkin Marie."

Marie Holly'yi kollarının arasına alıyor. Küçük kız çenesini onun omzuna dayıyor ve parmaklarını mağaraya doğru oynatıyor. Teninde parlayan pandantifini sıkıyor. Gülümsüyor.

SONDEYİŞ
TOPRAK ANA

Boston, bir sene sonra.

Marie küvetin içine süzülüyor. Esans yağları, hoş kokulu mumlar ve fonda Aretha Franklin'in yürek paralayıcı sesiyle, kendine bir prenses banyosu hazırladı. Sadece birkaç gül yaprağı eksik. Bir de Gordon.

Gözlerinin üzerine ıslak bir havlu koyup, büyük fırtınayı izleyen günlerde olan biteni hatırlamaya çalışıyor. Zihninde kaçışlarının bazı sahneleri canlanıyor, ama gerisi hafızasında erimiş gibi. Hezel'i anımsamak için yoğunlaşması gerekiyor. İşin en acıklı tarafı, Gordon'ın yüzünü gözünün önüne getirmek için de zamana ihtiyaç duyuyor olması.

Onun ölümünden sonra, Holly ve Marie, tek kelime konuşmadan, doğuya doğru yol almışlardı. Chicago, Cleveland, Boston ve Maine. Büyük Göller bölgesinde ilk kar tanelerinin yolları tozutmasını seyrederek kat edilen iki bin beş yüz kilometre. Issız yol lokantalarında ve bütün geceyi birbirlerine sarılıp sessizliği dinleyerek geçirdikleri motellerde durmuşlardı. Marie, Holly'ye dudaklarını yakan sayısız soruyu sormaktan kaçınmıştı. Arada bir, küçük kız yola bakarak ağlamaya başlıyordu. O zaman Marie, sadece elini onunkinin üzerine koyup sakinleşmesini bekliyordu.

Maine sınırını geçtikleri sırada, kar yağışı iyice şiddetlenmişti. Milwaukee Drive girişini kapatan zincire bir perşembe günü, akşamüstü saat beş sularında varmışlardı. Marie asma kilidi açmak için arabadan inmiş, ama zinciri tekrar yerine takmak için bir daha durmamıştı. Arabayı 12 numaraya kadar sürmüştü. Sanki ev onu bekliyordu. Bahçeyi istila eden kalın kar tabakası üzerinde fren yapmıştı. Son ana kadar bir not ve kasa fişi iliştirilmiş alışveriş torbalarını görmeyi ummuştu. Ama veranda boştu ve rüzgârda hareket eden sallanan koltuktan başka bir şey yoktu.

Marie salondaki büyük şöminede ateş yakmış ve her ikisi de karşısına uzanıp, alevlerin kütükleri yutuşunu seyretmişlerdi. Bütün kış, kar ve soğuk tarafından sıkıştırılmış vaziyette, Hattiesburg'de kalmışlardı. Hemen hemen her yerde gerileyen felaketin geçmesini beklemişlerdi. Uluslararası laboratuvarlar antidotu atmosfere yayana kadar, yüz binlerce kişi can vermişti. Ama salgın artık denetim altına alınmıştı ve kontaminasyonun son mağdurları doğrudan iğneyle tedavi ediliyorlardı.

Marie, ilkbaharda, Cayley'nin çiftliğine kadar uzanmıştı. Mekân boş ve son derece düzenliydi. İhtiyar, masanın üzerine iki şişe cinin yanı sıra bir de not bırakmıştı. Şöyle yazıyordu:

Sevgili Marie.

Dün gece rüyamda Martha'yı gördüm. Çok yaşlı ve pek güzeldi. Bana gülümsüyordu. Onun yanına gideceğim. Evimle beraber, asma kilidimi ve zincirimi de sana bırakıyorum. İstersen, onu kiraya verebilirsin. Ama sakın Yehova Şahitlerine verme, aksi halde uykunda gelip ayak parmaklarını kıtır kıtır yerim. Milwaukee artık sadece senin. Orada kendini yalnız hissedeceğini biliyorum, ama Martha'nın yanına dönmem gerekiyor. Küçüğe dikkat et.

Seni seven Cayley

Not: Ross MacDougall yaz sonunda öldü. Artık ben de çekip gittiğime göre, mezarına işeyecek kimse kalmayacak. Sen arada bir oraya gidip, eski ve paslı bir asma kilit bırakabilir misin? O anlayacaktır.

Marie gözlerinin kenarında parlayan iki minik yaş damlasını silmişti. Sonra, cin şişelerini evyeye boşaltıp Milwaukee Drive'dan kendi evine dönmüştü. Holly sallanan koltukta onu bekliyordu. Çantasını hazırlamış, mantosunu giymişti. Yüzü çok solgundu. Marie ona ne olduğunu sormuştu. Holly mırıldanmıştı:

"Ev burada kalmamı istemiyor. Kalırsam korkunç kâbuslar göreceğimi söyledi."

Marie yanıt vermemişti. Pikaba birkaç bavul istifledikten sonra, Milwaukee Drive'ın kapısını nihai olarak kapatmış ve eski mahallele-

rinden birindeki sevimli bir apartman dairesine yerleşecekleri Boston yoluna koyulmuşlardı. Birkaç hafta sonra, Başkan tarafından aftan yararlanan Marie, Holly'yi resmen evlat edinmiş ve FBI'daki görevine dönmüştü. Ancak artık daha az tehlikeli dosyalarla ilgileniyordu. Crossman'la bir daha *Daddy* hakkında konuşmamışlardı. Böylesi daha iyiydi. Ve sonra, her şey normal seyrini takip etmişti. Marie Holly'yi özel bir okula yazdırmıştı. Hafta sonları birlikte alışverişe çıkıyor ve tatilde nereye gidecekleri konusunda kavga ediyorlardı. Holly iyi görünüyordu. Ne var ki bazı akşamlar, küçük kızın inlediğini işiten Marie onun odasına gidiyor ve örtünün altında bağrına basıyordu. Ufaklık ateş gibi yanıyor, sonra yavaş yavaş sakinleşiyordu.

Marie sıcak su musluğunu açmak için ayağını uzatıyor. İç geçiriyor. Küvetin kenarındaki cep telefonu titreşiyor.

"Bayan Parks, ben Bayan Holden, Holly'nin sınıf öğretmeni."

"Ne oldu?"

"Telaşlanmayın, Holly iyi. Fiziksel olarak yani."

"Anlamıyorum."

"Hemen buraya gelseniz daha iyi olur, sanırım. Konuşmamız lazım."

"Geliyorum."

Marie alelacele kurulanıp üzerine bir blucinle bir kazak geçiriyor. Sonra kapıyı çarpıp merdivenden paldır küldür iniyor. Bayan Holden denen ejderhanın gözünü korkutmak için yanına rozet ve silahını da almayı ihmal etmedi. Pikabına atlıyor ve Boston sokaklarında son sürat ilerliyor. Ödenecek bedeli düşünüyor. Aylardır bunu bekliyor, Holly için kaygılanıyor. Okul bahçesinin kapısı önüne park ettikten sonra, otların üzerinden sınıflara doğru yürüyor. Küçük kız koridorda oturuyor. Bütün cezalı küçük kızlar gibi, başı öne eğik. Sandalyesinin altında sallanan spor ayakkabılarını seyrediyor. Marie onun yanına gidip alnından öpüyor.

"Yine ne yaptın?"

"Benim suçum değil."

Marie, Holly'yi elinden tutup bir hırsız gibi kaçmak üzereyken sınıfın kapısı açılıyor ve eşikte Bayan Holden'ın koca silueti beliriyor

Marie kendisine içeri girmesini söyleyen ejderhanın sesini duyunca irkiliyor. Öğretmen kapıyı örtüp, ona Holly'nin üçüncü sıradaki yerini gösteriyor. Marie, yazı masasına sıkışan dizlerini yukarı doğru kırarak oraya yerleşiyor. Ejderhanın yanında kendini minicik hissediyor. Neyse ki silahı yanında. Bayan Holden masasının arkasına oturdu. Ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Bayan Parks, buraya gelmenizi istedim çünkü sanırım çocuğunuzu okulumuzda tutamayacağız."

"Siyah olduğu için, değil mi?"

Marie dudaklarını ısırıyor.

"Kusura bakmayın."

"Önemli değil, hanımefendi. Beni özel biri olduğunuz konusunda uyarmışlardı. Seri katil avcısısınız, öyle değil mi?"

"Bu şekilde söylenince, biraz 'Vampir Avcısı Buffy' gibi tınlıyor ama evet, işimi gayet iyi özetliyor."

"Kızınız da bu yüzden iyi değil herhalde."

"Yani?"

"Demin, teneffüsten biraz önce, dersle ilgilenmek yerine resim çizdiğini fark ettim. Resmini bana getirmesini istedim, ama bunu yapmayı reddetti. Üsteledim ve çizimi elinden zorla almakla tehdit ettim. Bana ne cevap verdi, biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bunu yaparsam, beni domuz pastırması gibi kızartacağını söyledi."

Marie dudaklarını ısırıyor.

"Bu sizi eğlendiriyor mu?"

"Yemin ederim ki hayır!"

"Annesinin FBI'da çalıştığını ve düşkünler evinde, yaşlı bir kadınla bir cini öldürdüğünü, obez bir ejderhanın –bunlar onun kullandığı kelimeler– ona hafif geleceğini de ekledi."

"Anlıyorum."

"Şansınız var."

"Sonra ne oldu?"

"Onu sınıfın dip köşesine, defterleri koyduğumuz ve öğrencilerin sırayla gidip kırmızı balığımızı besledikleri etajerin yanına gönderdim."

Marie arkasına dönüyor ve bulanık suyla dolu büyük bir akvaryum görüyor. Bayan Holden'la aynı anda ayağa kalkıp oraya gidiyor. Etajerin yanına gelen öğretmen, suda sırtüstü yüzen kocaman, kırmızı balığı gösteriyor. Marie eğilip akvaryumu kokluyor. Yüzünü buruşturuyor.

"Evet, Bayan Parks. Pişmiş. Sadece ölmekle kalmamış, iyice pişmiş, anlıyor musunuz?"

"Anlamıyorum."

"Ben de. Tüm bildiğim: Holly köşeye gitti ve ellerini akvaryuma koyduğunu gördüm. Ondan sonra su titreşmeye başladı ve Baloncuk bu halde yüzeye çıktı."

"Baloncuk mu?"

"Bu sizi güldürüyor mu?"

"Ha-hayır, hayır."

"Umarım öyledir çünkü çocuklar ona çok bağlıydılar."

"Kusura bakmayın, hanımefendi, ama şimdi siz cidden kızımın balığınızı kaynattığını mı söylüyorsunuz bana?"

"Kaynamak değil, hanımefendi, titreşmekten söz ettim. Ve hepsi bu kadar değil. Dersten sonra, Holly'nin çizdiği resmi yerleştirmek üzere, koridordaki çelik dolabına yöneldiğini fark ettim. Kapağı iyi kapatmamıştı ve bir göz atmakta sakınca görmedim."

"Mahkeme izni olmadan, bu size çok pahalıya patlayabilir."

"Efendim?"

"Yok bir şey."

"Orada ne buldum, biliyor musunuz?"

"Hayır."

Bayan Holden bir tomar çizim uzatıyor. Marie kâğıtlara göz atmaya koyuluyor. Tavanda gezinen eşek arısı orduları, uzaktan kafatasları patlatan mutantlar, kucağında yaşlanmaya başlayan küçük bir kız taşıyan bir kadın ve bedenleri rostoluk etleri andıran çocukları doğramak için bıçaklarını bileyen bir kasap. Başka çizimler genç ve ihtiyar Gordon'ı resmediyor. Gülümseyen Gordon'ı ve mağaradaki ölü Gordon'ı. Ayrıca, ormana giren bir kurt sürüsünü ve çeşmenin etrafında oyun oynayan üç sarışın, masmavi gözlü oğlan çocuğunu tasvir eden eskizler var. Son çizimleri görünce, Marie'nin kanı donuyor: Mavi kubbe altında

bir şehir ve koskocaman gemilere doğru ilerleyen insan kuyrukları. Marie resimleri Bayan Holden'a geri veriyor.

"Ne diyorsunuz?"

"Sanırım felaket hepimizi sarstı ve çocuklarımız da tepki veriyorlar."

"Bana kalırsa, kızınızın durumu iyi değil. Bir an önce bir doktorla görüşmesi gerektiğine inanıyorum."

"Ben ilgilenirim."

Marie ejderhanın gevşek elini sıkıp kapıya yöneliyor.

"Bayan Parks?"

"Evet?"

"Son bir şey daha geldi aklıma. İki gün önce, okul dağıldığı sırada, çöpleri karıştıran büyük bir sokak köpeği bir grup öğrenciyi korkutmuş. Çocuklar oldukları yerde öylece donup kaldıkları sırada, kızınız yanlarına gelip hayvanla konuşmuş."

"Konuşmuş mu?"

"Evet. Sonra köpek, diş göstermeyi bırakıp ellerini yalamaya koyulmuş. Hayvanın sakinleşmesi için Holly'nin ne dediğini biliyor musunuz?"

"Nereden bileyim?"

"Durun, daha gitmeyin, dolabında bulduğum kâğıtlar arasında o da var. Sık sık tekrarladığı ve neredeyse her yere yazdığı şeyler. İşte, burada: 'Toprak Ana, ben Neera Ekm Gila'yım, Ay kavminin yedinci kabilesinin son Aïkanı. Ayaz, buz, falezler ve sis benim koruma çemberim. Ama senin karşında çıplak ve silahsız bulunuyorum. Senden yardım diliyorum, Toprak Ana. Taşıdığım amberle, beni kendi özün ve seni meydana getiren bütünün mütevazı bir parçası olarak tanımanı rica ediyorum.'"

Öğretmen kâğıdı geri bırakıp gözlüğünün üstünden Marie'ye bakıyor.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"En ufak bir fikrim yok, Bayan Holden. Gerçekten yok."

Marie, Holly'yi aldı. Okulun çimleri üzerinde, el ele yürüyorlar. Sokağın karşı tarafından, bir grup kolej talebesi küçük kıza selam veriyor.

"Arkadaşların mı onlar?"

Holly cevap vermiyor. Marie'nin elini bırakıyor. Okulun dış kapısına ulaşıyorlar.

"Holly?"

"Evet?"

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Yanıtlamama hakkım varsa, sor."

Trafik lambası kırmızıya geçti. Marie yaya geçidine ilerliyor.

"Sahiden geri döndün mü? Demek istediğim, gerçekten sen misin?"

Cevap yok. Marie gözlerini, gülümseyerek kendisine bakan kızlara çeviriyor. Aralarından biri yola bir top atıyor. Bir lastik cayırtısı. Marie'ye çarpmak üzere olan araba yalpalıyor ve kornasını bağırtarak sıyırıp geçiyor. Marie topu yerden alırken lambaya bakıyor. Yeşil yanıyor. Kaldırımda kalan Holly'ye dönüyor. Küçük kız yanına geliyor. Marie ona sarılıyor.

"Ah, Tanrım, peşimden geldiğini sandım, canım. Benimle yürüdüğünü ve..."

"Korkma, Marie, seni korumak için buradayız."

Marie taş kesiliyor. Gözlerini Holly'nin yüzüne dikiyor.

"Ne dedin sen?"

"Ne var ki?"

"Beni korumak için burada olduğunu mu söyledin?"

"Ne var, doğru değil mi bu?"

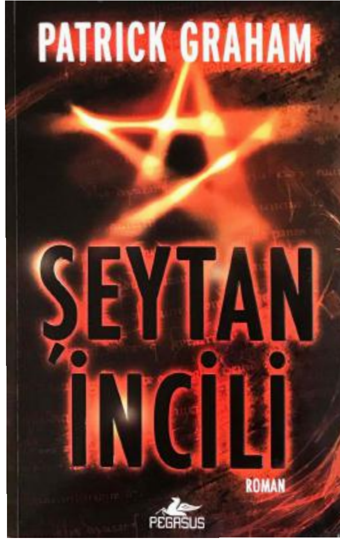
"Evet, ama..."

Holly parmağını Marie'nin dudaklarına götürüyor.

"Sürekli soru sormaktan vazgeç, anne. Seni seviyorum. Önemli olan bu, öyle değil mi?"

Marie yanıt vermeye hazırlanırken, Holly ondan ayrılıp arkadaşlarının yanına gidiyor. İyi anlaşıyor gibiler. İşaretleşiyorlar. Karşılıklı gülümsüyorlar. Birbirlerini anlıyorlar. Tek kelime etmiyorlar ve yine de anlaşıyorlar.

SON



SARSICI, NEFES KESİCİ VE GİZEMLİ!
SON SAYFASINI OKUYANA DEK ELİNİZDEN BIRAKAMAYACAKSINIZ

"Yılın başyapıtı!"
(VSD)

"Patrick Graham, iblislere özgü kurnazlıkların, sinsice bir becerikliliğin hâkim olduğu ve damarlarınızdaki kanı donduracak bu şeytani romanla büyük bir başarı yakaladı!"
Le Mutualiste

"Yeni tutkunuz Şeytan İncili! Heyecan ve gerilim dolu bir roman. Bu kitap güneş kremi ve havlu gibi, deniz kıyısında mutlaka yanınızda olmalı !"
Paris Match

Açıklanamayan ölümler
Harap olan mahalleler
Kıyametin ayak izleri
Artık her kapı yok oluşa açılıyor

Kasırga şehirde tüm gücüyle varlığını hissettirmektedir. İnsanlar bir yandan doğal afetlerle mücadele ederken kapalı kapılar ardında daha da önemli bir savaş verilmektedir: acıması olmayan, varlığı yaratılışa kadar uzanan bir düello... Dedektif Marie Parks bütün bu kaos içerisinde kendisine ulaşan yardım çığlığına kayıtsız kalamayacaktır.

Ünlü arkeologların öldürülmesini araştıran Marie'nin, kariyerinin en hassas ve en özel soruşturmasını başarıyla yürütebilmesi için elinden gelen her şeyi yapması gerekecektir çünkü hem küçük bir kızın hem de tüm insanlığın geleceği onun, katilleri yakalama konusundaki yeteneğine bağlıdır.

"Patrick Graham okuyucuyu son satıra kadar diken üstünde tutuyor. Gerilim ile fantastik edebiyat arasında yarattığı evren harikulade."
Questions des femmes

"Yüksek teknoloji, felaketler, dinî gizemler ve zekice bir kurgu... Graham, Amerikan tarzını ustaca uygulayan bir Fransız. Sonuç mükemmel."
Hebdomadaire Paris

"İnsanın kanını donduran, bir çırpıda okunan bir roman."
Elle

"Hem ürkütücü hem de büyüleyici bir gerilim. Şaşırtıcı sonu hafızalardan silinmeyecek."
Le Point







Kapak Tasarımı: Hidden Design